

*Kas bija, tas ir arī tagad,
un, kas būs, tas jau ir bijis,
- un Dievs atjauno sen pagājušo.*

Sal.māc.3:15

17

FINĀLĀ POLIGONS

Konstantīns Vladimirskis

Otrais Izdevums
atjaunināts un papildināts
2020

*Pēc šīs grāmatas izlasīšanas
klūs saprotamas daudzas rakstu vietas,
kuras, uzslāņoto stereotipu dēļ,
nekādi neiekļāvās kopējā reliģiskajā shēmā.*

*Klūs saprotama Bībeles rakstu vieta
par "aizmirstības pārsega" noņemšanu,
un, ka frāze "Atcerēties visu!"
ir daudzkreiz dziļāka,
nekā to domā daudzi, kas to izrunā.*

*Atnāks tās grandiozās cīņas apjaušana,
kurā mēs visi personīgi bijām iesaistīti
vēl tajā laikā, kas aprakstīts 1.Moz.1:2,
kas palīdzēs saprast mūsu aicinājumu
un to, kas gaidāms vistuvākajā nākotnē.*

Fināla Poligons

Konstantīns Vladimīrskis

Milzīga pateicība

Visaugstajam, mūsu Debesu Tēvam

par iespēju uzrakstīt šo grāmatu

Saturs

- Otrā izdevuma priekšvārds*** **6**
- 1. nodaļa. Zeme – pēdējais pārbaudījumu poligons*** **12**
- Prologs. Kopā saliktie puzzles gabaliņi. Pierāda vainu... „Liels ir tavu dienu skaits...”. Bērnu samierināšana. „Tiesāt eņģelus...”. „Es teicu: jūs esat dievi. Visaugstākā dēli – visi jūs...”. „Viņu neatpazina...”.
- 2. nodaļa. Senā pasaule un Pirmie plūdi pirms Ādama*** **25**
- Priekšvārds. Pasaule līdz Ādamam un Havai (Ievai). Vēstījumu šifrēšanas un runāšanas līdzībās iemiesli. Šifrēšanas atslēga. Pilnīgā pasaule. „Bará un asá”. „Tóhu va bóhu”. „Erec”. „Rekulá”. „Senā pasaule gāja bojā, tika noslīcināta ūdenī”. Paraugš un ceļš.
- 3. nodaļa. Debesu Padomes Zvaigznes*** **38**
- Ievads. Debesu un Zemes izpirkšana. Kas Rakstos ir eņģeļi. Dieva dēli (bnei Elohim) – Debesu Padome. Visaugstā dēli – tiesneši. „Dievi” vai „Visaugstā dēli” un eņģeļi. „Rīta zvaigznes” „Kritusi zvaigzne”.
- 4. nodaļa. „Noslēpums, kas ļaužu ciltīm bija apslēpts no mūžīgiem laikiem” (Kol.1:26)*** **54**
- Priekšvārds. Detaļas. Tā, kas no Debesīm, attīrīšana. „Kritiskā masa”. Asins problēma. Dzīvības dvaša (dzīvību dvēseles). Atjaunošana pēc „Pirmmateriāla”. Nezāles, pazušanas dēli. “Kaut kas labs ir atrasts...”. Par nezālēm un Valstības dēliem. Atlikums.
- 5. nodaļa. Atgriešanās mājās. Varas atjaunošana*** **75**
- Priekšvārds. Divas Durvis. Iepriekšējās gaidīšanas vietas. „Miesu Man esi radījis...”. „Ādamā visi ir grēkojuši”. Nešamā un nefeš. Gars, dvēsele un miesa. Līdz atgriešanās laikam. Grēkojis pret Debesīm. Atjaunošana caur varu. 1000 Valstības atjaunošanas gadu.
- 6. nodaļa. „Katrs pēc savas kārtas...” „Baskāja nams”*** **97**
- Priekšvārds. Bērni un būtnes. Célem un Dmut. Piedzimšana un radīšana. „Elohima tēls” – spēja radīt. „Dzīvnieku pasaules” radīšana – pravietisks tēls, kā uz šīs zemes radās dvēseles. Septītās dienas poligons. Atbildības līmeņi. Trīs grupas. „Lauks”, nahaš un pūķis. „Zem zemes...” „Evakuācija” un grupas Šeolā. Izturības un bojājumu sliekšņi. Nefilimi un hibridi. Atbildības sfēras. „Baskāja nams” un septiņas dienas ārpus nometnes.
- 7. nodaļa. „Lai zeme izdod dvēseles...” (1.Moz.1:24)*** **122**
- Priekšvārds. Būtņu dvēseles, viņu kalpošana un izvēle. Lai zeme izdod dvēseles... Dvēseļu radīšana. Četras reizes... Tie, kas no Debesīm un tie, kas uz zemes. Taninim.

Kas gāja bojā? Dzīvošanas un ietekmes robežu regulēšana. Dzīvnieku grupas kā iemiesojamo dvēseļu tēli. Kurš kuram par barību?

8. nodaļa. „Jo uzticams ir Solītājs...” (Ebr.10:23) 142

Ievads. Pasaules vai laikmeti? Redzamais no neredzamā, tas, kas uz zemes – projekcija tam, kas Debesīs. Radītāja daba – viena no izziņas atslēgām. Glābšanās pilsētas kā garīgās karantīnas tēli. Mūsu dzīves pravietiskais atspulgs. Debesu līdzgaitnieki. „Eņģeliene pārvērtīsies...”. Visuma tragēdija. Izraidīšanas nobloķētā atmiņa. Garīgā imūnsistēma. Atlikuma šķautnes. Samaitātās „būdas” vai izbojātie „avatāri”. No padebesīm. Kaut kas labs. Nezāļu iznīdēšana.

9. nodaļa. „No dienām mūžība...” (Ap.d.15:18) 173

Ievads. Ēdenes dārza pirmtēli. Aizmirstības pārsega iznīcināšana. Dievišķās dvēseles atmiņa. Svešinieki un piedzīvotāji. Tie, kas no augšienes un tie, kas no lejas. Sējas stratēģija. Karantīnas izveidošana: Israēls un tautas. Israēla dēli – 70 pasaļu Sargātāju pirmtēls. „Gadsimtu gadsimtos” – „pasaules un mūžībā”. Apgānīšanās ar nāvi. „Deviņi Nesamierināmie”. Drīz sagaidāmais... Pie pirmavotiem. Iemesli un sekas. Dzīve un sapnis.

10. nodaļa. „Jebkurš ciltskoks...” (Efez.3:15) 199

Ievads. Valstības principi – sapratnes atslēgas. Precēšanās. „Tie kļūs par vienu miesu” (1.Moz.2:24). Ciltskoks. „Atbilstošu viņam...” (1.Moz.2:18). Nošķirtība no Tēva un vienam no otra. Debesu tehnoloģijas. Debesu modelis. Ķermeņu atšķirības. Radītāja Tēla nospiedums. „Piedzimušie no augšienes”. „Caur bērnu dzemdēšanu”.

11. nodaļa. „Caur Kuru arī pasaules radīja...” (Ebr.1:2). „Deviņas pasaules” 217

Pasaules uztveres un iepazīšanas paradoksi. „Gana jums staigāt apkārt šim kalnam...”. Kādēļ tika radīti cilvēki? Kādēļ glābšana caur TICĪBU? Par kuriem nomira Jēšua? Pelega dienās... LeOlam vaEd. Zibens. Urim un Tumim Divpadsmīt realitātes šķautnes. Navaratna – „sedzošā ķeruba” deviņi akmeņi. Iztrūkstošie akmeņi. Deviņu pasaļu modelis. Devītā līmeņa ministrs. Deviņi augļi un nozagta atgriešana. Deviņu Padome. Sākums un noslēgums.

12. nodaļa. Debesis, kas savieno pasaules: „lai visu Debesu un Zemes savienotu zem Mesijas varas” (Efez.1:10) 245

Ievads. Kurš sagrēkoja? Sanāktu kopā... Sanāca uz tikšanos. Divi liecinieki pie Baltā Troņa. „aizmirsīsi savu Dievu, kas tevi ir radījis...”. Septītais elements. „Nav nekā jauna zem saules...”. DNS atjaunošanas apsoliņums. Pirmdzimto jautājums. Ābrahama genoms. Pretrunu radīšana. Priesterība, kas savieno pasaules. Kēniņš, kurš savieno brāļus.

13. nodaļa. „Dievišķais dizains”, Debesu „brāļu paaudzes”, dzimtas un „laiku paaudzes” 274

Priekšvārds. Tēli un ēnas. Divpadsmit Debesu paaudzes. Septiņdesmit ragu. Avoti un vīģes. Zemes pasaulu sagatavošana. Israēla dēlu godība. Godība un vara. Hésed un Din godības šķautnes. Vīra un Sievas godība. Dažas paaudžu godības īpatnības. Godības derības. Četrdesmit divas „laikmetu paaudzes”. Kur tiek izmantots skaitlis „42”. Trīs periodi. „Tu atjaunosi daudzu paaudžu pamatus...”. Cerību siena.

14. nodaļa. Grēka rašanās. Uzticamie pret kritušajiem 310

Ievadvārdi. Līdzības izprašana – varas instruments. Datu atarhivēšana. Grēka iedzimšana / izveidošanās. Domu dažādība. Gaismas īpatnības. Manipulācijas ar gaismu. Smadzeņu manipulācijas. Šimona sakāve. Un apmainīja savu Dieva godību... Auskarus no ausīm. Atjaunotā Visaugstā un Jēra gaisma. Šalom un emocijas. Izvēles brīvība. Pušu noteikšana. Ģimenes drāma. Izvešana gaismā un aiz apmetnes robežām. DIN aktivizēšana. Apvērsuma organizēšana. Kā zibens... Pie Elohim kalna. Kas ir mīlestība pret ienaidniekiem. Godība pret tehnoloģijām.

15. nodaļa. Robežas un laiks. Divpadsmit Telpas-Laika dimensijas 349

Priekšvārds. Radības robežas un Radītāja neierobežotība. Dievišķais ekrāns un „Onlain – visums”. Lēca. Plakanās galaktikas. Pazūdošie spīdekļi. Arafél – aizklāšanas instruments. Debesu sadalīšana un apvienošana. Robežas un teritorijas. Gaisma nosprauž robežas tumsai. 1000 gadu kā viena diena. Saspiešanas iesākums. Diena par Gadu. Garīgā un fiziskā gaisma. Godības proporcijas. No Ādama līdz Kēfam: 1000 k 1. Konceptija „11 stīgas + 1”. Pievilšanās, „gravitācija” un Ķēniņa godība. Radītāja mūzikas Divpadsmit stīgas un dažādi „leņķi”. Mūzikas notis. Atbilde uz grēkā krišanu. Benjamina piedzimšana kā 12. dimensijas pirmtēls. 11 Miškāna pārklāji, viens – dubults. 12 laika dimensija kā tumsas ierobežotāja. Atšķirīgais laiks. Gaismas ātruma atkarība no godības. Laika ātruma samazināšanās pētnieki. Trīs degradācijas šķautnes. Kaulainās govīs un šablonu gūsts. „Ja šīs dienas netiktu saīsinātas...”. Cita fizioloģija. „Platona gads”. Ziemeļi un debesu kupola centrs. Platons un Fenikss. Vēstures laikmets un solis. Indieši ir izdomājuši labu teoriju... Hrónos un Kairós. Laika izpirkšana. Mūsu dienas un nākamā godība.

16. nodaļa. Dēlu tragēdija. Kara instrumenti 387

Priekšvārds. Ēna un Tēls. Bērnu brīvība. Brīvība un godība. Hibrīdu DNS rašanās avoti. Jom Kipur miklas. Stabilitāte un gaismas pakāpes / līmeņi. Sabojāta domāšana. Aizzīmogatās atbildes. Debesu Padomes lēmumi. Tehnoloģija ienākšanai pasaulē. Prioritātes mīlestībā. Vilšanās izdarīto kļūdu dēļ. Izdarītā grēka atšķirīgie lielumi. Sagatavošanās noslēgums. Otrais upuris. Grēka veidi. Jom Kipur grēki. Dēlu izpirkšana. Vairāki līmeņi. Kara instrumenti. Kara bojājumu labošana. Refaimi. Portāli

vai Vārti. „Ceļu” daudzveidība. Plaisas. Gaidāmais skaudrās ikdienas laiks. Eņģeļu daudzveidība. Satriekšana ar grēku. Būtņu sadalīšana. Iekšējās pretrunas. Specifika un unikalitāte. Auglības ierobežojumi. Transformācija un „uzlabošana”. Garīgā hakerēšana „mirušo izsaukšana”. Atbilstoši ārā izdabūšana. Caurlaide uz pasauli.

17. nodaļa. *Apslēptais karš. Sieva, kura seko savam Vīram* 444

Priekšvārds. Brāli, iekš kā ir spēks? Atklāsmju pasniegšanas valoda. Pretdarbība un „ievietotnes”. „Eņģeļu mēles”. Sistēmiskā sasvere. Alternatīvā sistēma. Polarizācija un pretstāvības pastiprināšanās. Apslēptais karš. Ne pats galvenais. Godības atrašanās vieta. Pozīcijas potenciāls un varenības godība. Darbības ar asti. Ķerubs atskaitās. Kritušā ķeruba loma un vieta sacelšanās. Kas ir „sātans” pēc Rakstiem? Šeols un Nāve. Kurš Pēdējās dienās apsēdīsies uz tumsas trona? Iesaistīšanās kaujās secība. Divi pravieši. Tumsības struktūra. Pravietiskās saites. Sar, Nahaš, Leviatāns. Kādēļ? Piens un medus. Kas pieliks vai atņems... No zemes malas. Hibrīda sistēmas īpatnības. Sagatavošanās pārgājienam. Līgava – nav avs! Sieva, Jēra Līgava. Uzticīgā un neuzticīgā sieva. Ēlijam būs atnākt. Sieva – zīmogs Vīra rokās. Palīgi Mājās. Vara pār galvu. Sirds. „Tavi bērni lai ir kā mani bērni...”.

Papildus materiāli:

***Augstās tehnoloģijas un vēsture* 544**

***Telpas-laika audums* 547**

***Pārdabiskā pārvietošanās* 554**

***„Steigļi”* 559**

***Noslēgums* 564**

Otrā izdevuma priekšvārds

Esi sveicināts, dārgais lasītāj! Šalom!

Kopš pirmā izdevuma nākšanas klajā ir pagājis apmēram gads, un visu šo laiku Visaugstais turpināja papildināt un vēl dziļāk izgaismot visu to notikumu kopainu, ar kuru jūs varējāt iepazīties un, kas bija aprakstīta divpadsmit daļās, kā arī trīs papildus materiālos, kas ir saistīti ar pamattēmu.

Vispirms vēlos piezīmēt, ka visa šī „Poligona” koncepcija, kas tiek aplūkota šajā grāmatā – tas ir nevis kaut kas „jaunmodīgs”, bet tas, kas ir bijis vienmēr, bet ar pūļu pielikšanu no daudzu puses, un vispirms no tā, kuru sauc par „cilvēku dvēseļu ienaidnieku”, tika aizmirsts un „aizbīdīts vistālākajā plaukta stūrī”. Ienaidnieks pacentās šo biblisko koncepciju ielikt ostrakismā, iznīdēt un nostiprināt marginālā līmenī, lai visādi atbaidītu katru, kuram radīšies atbilstoši jautājumi Svētajos Rakstos un esošajās realitātēs, kas ir mums visapkārt. Atbaidītu no tās rūpīgas aplūkošanas un objektīvas pētīšanas.

Šī grāmata aplūko to, ko daudzi sauc par „esību pirms esības”. Iespējams, ka tas nav pats pareizākais un labākais nosaukums, bet, tomēr, tāds, kas palīdz saprast būtību. Domāju, ka precīzāk to varētu saukt par mūsu dzīvi pirms iemiesošanās šajā pasaulē un uz šīs zemes, līdzīgi, kā tas bija mūsu Mesijas Jēšua dzīvē. Viņš, kā ir rakstīts, tapa mums līdzīgs IT VISĀ. Tajā skaitā arī šajā.

Kādam varētu būt interesanti uzzināt, ka par mūsu dzīvi pirms iemiesošanās šeit, šajā pasaulē un uz šīs zemes, Mesija Jēšua mācīja daudz vairāk, kā par, piemēram, „piedzimšanu no augšienes”. Par piedzimšanu no augšienes ir tikai viens fragments no Jāņa Evaņģēlija trešās nodaļas 3.–10.pantam, kur ir aprakstīta slepenā Viņa un Sinedrija locekļa tikšanās. Tas bija Nikodēms – viens no cienījamākiem tā laika rabīniem. Tātad, Jēšua tikšanās laikā ar pašu zinošāko, par šo tēmu, cilvēku skāra šo jautājumu, bet Rakstos mēs neredzam, ka Viņš kaut kur, kaut kad par šo tēmu būtu vēl mācījis. Bet tēmai par mūsu dzīvi pirms iemiesošanās šajā pasaulē, Jēšua veltīja daudz vairāk laika, un tā vairs nebija slepena saruna „aci pret aci”, bet Viņš to skaidroja visiem saviem mācekļiem. Ja mēs vēlamies būt Viņa mācekļi, tad arī mums būtu vērts, kā minimums, uzzināt ko tādu gan Viņš vēlas mums pastāstīt. **Mat.13:24-30** Jēšua tēlainā veidā atklāj šīs tēmas būtību. Vēlāk Viņš izstāsta vēl dažas līdzības, kurās runā par Valstības principiem, bet Viņa mācekļus ieinteresēja tieši stāsts par nezāli/viltus labību un labajiem kviešiem graudiem. Tādēļ viņi palūdza Viņu izskaidrot tieši to, ko Jēšua izstāstīja augšminētajā fragmentā. Pēc tam Viņš, bez kādiem mājiieniem un aplinkiem izskaidroja, ka dažas dvēseles, kas ienāk šajā pasaulē, – jau no paša sākuma ir nezāle/viltus labība pēc savas būtības, viņos nav šīs „labās sēklas”. Par nezāli/viltus labību nekļūst pēc iesēšanas un nonākšanas zemē, tas ir – mūsu pasaulē, tādām ir jābūt jau no paša sākuma, iesēšanas brīdī. Nezāle / viltus labība – tie nav labie graudi, kuri samaitājās pēc iesēšanas, tas vispār ir pilnīgi cits augs. Nezāle / viltus labība tikai ārēji ir līdzīga kviešiem, bet pēc savas dabas tā ir nezāle. Tātad, naktī, kas simboliski ir garīga tumsa, ienaidniekam bija dota iespēja atsūtīt šajā pasaulē to personu dvēseles, kuras, pēc savas būtības, „iesēšanas” brīdī jau bija garīgas nezāles un kurām nav nekā kopēja ar garīgajiem kviešiem. Tieši viņiem, pēc Mesijas vārdiem, bija sagatavota „mūžīgā uguns jūra”: **Mt.25:41**. Pievērsu jūsu

uzmanību tam, ka šīs personas, kuras ir nosauktas par nezāli/viltus labību – viņus šajā pasaulē nesēja Cilvēka Dēls, kā ir rakstīts, bet šāda vara bija dota Viņa ienaidniekam.

Kādēļ tas kļuva iespējams? Kādēļ ienaidniekam tika pieļauta šāda iespēja? Kādēļ tādas pilnvaras? Kādēļ, kad un kā kāda dvēsele kļuva par nezāli/viltus labību vēl pirms „sējas” šajā pasaulē? Kas viņi vispār tādi ir? Kas ir šī „viena trešā daļa zvaigžņu”, kuras pūķis ar savu asti notrausa no Debesīm: **Atkl.12:3-4**?

Vēl mēs varam atcerēties dažas Rakstu vietas, kur ir runa par kādām personām, kas tiek sauktas par pazušanas vai iznīcības dēliem. Tas nozīmē, ka par tādiem tie nekļuva pēc iesēšanas šajā pasaulē, bet bija šajā pasaulē dzemdināti kā „pazudinātāji” un „sagrāvēji”. Par tādiem ir nosaukti Jūda no Kriotas (**Jņ.17:12**), kurš nodeva Jēšua, kā arī tas, kurš Rakstos nosaukts par „zvēru” un „antikristu” (**2.Tes.2:3**). Par Kainu Jēšua teica, ka viņš „bija no ļaunā”, nevis tāds kļuva. Ir vēl daudz citas Rakstu vietas, par kurām vienmēr ir un bija daudz jautājumu, bet nav pamācošas atbildes, ja tos aplūko ārpus šīs koncepcijas.

Mūsu Debesu Tēvs – nav tikai Taisnais Tiesnesis, bet arī Žēlastības pilnais un Svētais, un tādēļ Viņš nevarēja dzemdināt dēlus un meitas, lai tie būtu lemti pazudināšanai un iznīcināšanai. Jo „labs koks vienmēr nes labus augļus”. Tātad tie, kuri nosaukti par nezāli/viltus labību, kādreiz ir par tādiem kļuvuši izdarot savu izvēli.

Tieši par to ir šī grāmata. Par šo un arī par to, kas gan tieši, gan netieši ar to ir saistīts. Ir grūti saprast daudzas Rakstu vietas un šķautnes, nesaprotot ar ko Debesu Tēva dēli un meitas atšķiras no Viņa radībām: sarafiem, ķerubiem, dažādiem eņģeliskiem radījumiem, kuri ir nosaukti par „kalpojošiem gariem” (**Ebr.1:14**). Nav saprotams, no kurienes pēkšņi **1.Moz.3:1** uzrodas kaut kāds ļauns un viltīgs **nahaš** (čūska – ivr.), kurš kārdina Ādamu un Ievu (Havu). Kopš kura laika viss ir kļuvis tik slikti, ja līdz tam viss bija tik labi? Ir tikai viens pants, kas par to runā: **1.Moz.1:2**, bet saprast to pareizi var tikai tad, ja lasa oriģinālvalodā.

Ļoti ilgi visiem ir iedvesta doma, ka „esība pirms esības” – ir kaut kāda Origena un viņam līdzīgo vājprāta ideja, kura tika „apzīmogota” vienā no pirmajiem kristīgajiem Konciliem. Bet tā pat nav visa patiesība, bet tikai izkropļots tās gabaliņš. Patiesībā, par to jūdu gudrie mācīja vienmēr, pamatojot Rakstos un visās tajās atklāsmēs, kas nāca no Ēnoha un Ābrahama, un arī tagad viņi par to māca. Neapšaubāmi, ilgajā laika periodā arī tur ienaidnieks ir papūlējies: tā ir gan Bābeles trimda, gan tam sekojošā Mesijas Jēšua noraidīšana no daudzu puses, un tas, uz šo Patiesību, atstāja savu iespaidu. Bet, tomēr, pat mūsdienu ortodoksālajā jūdaismā ir palikušas, tā sakot, Patiesības lauskas un atbalsis. Kopš tā laika, kad tie, kuri nāca pie Mesijas no pagānu vidus, kļuva par vairākumu, ienaidniekam pieliekot pūles, viņi tika atdalīti no savām dabīgajām saknēm – dabīgā eļļas koka – Israēla, no jūdiskās Vārda izpratnes, kas bija ne tikai Jēšua mācekļiem, bet arī mācekļu mācekļiem.

Skolotāji Mesijas Miesā – visi, bez izņēmuma, bija jūdi ar jūdisko domāšanas veidu, bet pēc tam, kad notika šī atdalīšana no jūdiskajā saknēm, tad Aleksandrijas grieķu agnostiķu un „alegoriķu” skola sāka dominēt pār Antiohijas skolu, kuru, būtībā bija izveidojuši Jēšua mācekļi. Tieši pārpagāniskojusies kristietība sāka ignorēt un pamazām diskreditēt Ēnoha grāmatu, kura deva skaidrību par notikumiem līdz Noasa plūdiem, jautājumiem, kas saistīti ar vienas Visaugstā

dēlu daļas sacelšanos, nefilimu un dažādu hibrīdu rašanos. Tieši ticīgie, kuri nāca no „grieķu gudrajiem”, kas bija atgriezušies pie Tā Kunga, sāka apšaubīt gan Israēla lomu, gan pašu Svēto Rakstu būtību, maksimāli visu novedot līdz alegorijām, kuras pat paši vairs nevarēja saprast. Tieši pamatojoties viņu mācībā drīz sāka attīstīties visas šīs herēzes ar ikonu un svēto liķu godināšanu, kā arī visa cita negantība, kas sāka apgānīt visu Mesijas Miesu. Tieši viņi ieguldīja savus „grašus un denārijus” lai diskreditētu Israēlu un tā lomu un nozīmi, jūdu ticīgos, sabatu un **moadim (ivr.)** – noliktās tikšanās dienas cilvēkam ar Visaugsto.

Neskatoties uz ienaidnieka mērķtiecīgu darbību šajā virzienā, neskatoties uz ticīgo pamatmasas atdalīšanu no tās jūdiskajām saknēm, vēl ļoti ilgi, koncepcija par mūsu esību pirms iemiesojāmajiem šeit uz zemes, bija plaši izplatīta un to zināja visur. Pat tādi pazīstami agrīnās kristietības apoloģēti kā, piemēram, Svētlaimīgais Augustīns (354. – 430.) un Jeronīms (342. – 420.), neskatoties uz savu, jau izveidojušos antisemitismu, daudzās pozīcijās pieturējās pie tā mantojuma, ko bija izveidojuši un ielikuši Ješua mācekļi. Un tādēļ, viņi nenoraidīja šo „esības pirms esības” koncepciju, pat tieši otrādi. To visu var lasīt visiem pieejamos avotos.

Jeronīms, piemēram, atzīmēja, ka mācība par esību pirms esības, agrīno kristiešu vidū tika pasniegta īpašā veidā: kā mācība, kas tika sludināta nevis visiem, bet bija kā gudrība, kas „tika sludināta pilnīgo starpā”:

2.Kor.2⁶ Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai, ⁷ bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā. ⁸ To nav atzinis neviens šīs pasaules valdnieks; jo, ja tie to būtu atzunuši, tad tie nebūtu krustā situši Godības Kungu. ⁹ Bet tā ir, kā rakstīts: „Ko acs nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi, un kas nevienam cilvēkam sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl”. ¹⁰ Mums Dievs to ir atklājis ar Savu Garu, Jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus.

Origenis (186. – 253.) bija tas, kurš savā kalpošanā daudz kontaktējās ar mācītājiem un dažiem biskapiem, kuri kalpoja Jūdejas teritorijā un „tās apkārtnē”, un tas bija viens no iemesliem, kādēļ viņš, vairāk nekā citi, ieguva sapratni par šo mesiāniskā jūdaisma koncepciju. Viņš pārdomāja Mesijas Ješua vārdus un visu to, kas tieši un netieši bija atainots Rakstos. Origeni aicināja viesoties un sludināt šā reģiona draudzēs, un tur viņam bija kontakti ar „vietējiem” kalpotājiem, kuri, vairāk nekā citi, saprata visu šo. Tieši viņš, vairāk nekā citi, bija iedziļinājies šajā tēmā un noformēja savas pārdomas un pētījumus, apkopojot tos grāmatā „Par iesākumiem”. Protams, tur bija daudz pieņēmumu un fantāzijas, kas bija pretrunā ar Svētajiem Rakstiem, bet, tomēr, viņš pacēla un darīja zināmu šo tēmu.

Par tēmu „esība pirms esības” ir daudz rakstīts apokaliptiskajā literatūrā, kā arī „nekanoniskajās” grāmatās, kuras ar kādu pūlēm tika izņemtas no kanona, lai „nemulsinātu jaunatgrieztos”.

Pēc jūdaiskā mesiānisma – tā tad Mesijas Miesas daļas, kura ir nosaukta par „ticīgajiem no jūdiem”, kuru izpratnē un tradīcijās bija visas šīs koncepcijas sapratne tajā laikā, atdalīšanas, sevišķi pēc kristietības pasludināšanas par oficiālo reliģiju 4.gs., – „kristietības pārbābeliskošana”

sāka virzīties uz priekšu ar „septiņjūdžu soļiem”. Ticība uz esību pirms esības bija kā pamats rietumu kristietībā līdz pat 553.gadam m.ē., kad imperators Justiniāns sasauca otro Konstantinopoles koncilu. Daudzējādā ziņā šis koncils bija politisks, notika bez Romas bīskapa un viņa pārstāvju klātbūtnes, un tādēļ ar balsu vairākumu, šo mācību par esību pirms esības, nosodīja. Šajā koncilā, ko daudzi uzskatīja par nelegitīmu, bez daudzām un dažādām citām pagāniskām lietām, tika nolemts, ka „*ja kāds vēl atkārtos pasacīņas par dvēseļu esību pirms esības un tieksies pats un mācīs citus šajā dīvainajā mācībā, kas balstās tajā, – tiks nodots anatēmai*”. Tādā veidā no „pārbābeliskotās kristietības” daļas puses formāli bija nolādēti visi tie, kuri tam ticēja, un visas atsaucis uz to tika no Bībeles izņemtas. Ticēšana dvēseļu esībai pirms esības tika pasludināta par herēzi. Protams, tajā Origena mācībā bija daudz kā tāda, kas deva tam iemeslu, bet pati būtība ir tajā, ka bibliskās pārdomas par šo tēmu bija plaši izplatītas. Ja tas, piecsimt gadu pēc Jēšua mācekļiem, nebūtu tik plaši izplatīts tā laika kristīgajā pasaulē, tad reliģiozajiem darboņiem nevajadzētu izdot šos aizliedzošos rīkojumus.

Kas attiecas uz mani personīgi, un kā es teicu jau iepriekšējā izdevuma priekšvārdā, līdz tam brīdim, kad to izdzirdēju kā pravietisku vēstījumu 2016.gada jūnijā, vairāk kā 20 gadus esot kalpotājs, man bija tāda pati sapratne par šo jautājumu kā lielākai daļai, kuri pirmo reizi lasa šo grāmatu. Priekš manis tas viss bija visai tālu ārpus „legitīmo Rakstu” robežām. Bet, kā es redzu un saprotu tagad, – tajā brīdī bija pienācis laiks un izdzirdot šo pravietojuumu no brāļa Džefa Bajerli mutes, Visaugstais pieskārās manai sirdij un sāka atbildēt uz daudziem jautājumiem, kuri, pētot Rakstus, bija krājušies, bet, līdz noteiktam laikam piespiedu kārtā „iekonservēti”.

Pēc tam, kad viens mācītājs, kurš vairāk kā divdesmit gadus kalpo evaņģēliskā baznīcā, sāka lasīt šo grāmatu, Visaugstais sāka viņam atklāt un apstiprināt visu to, kas tur bija rakstīts, un viņš pats sāka piemest ne mazums dziļu un interesantu domu, kas attiecas uz šo tēmu. Reiz viņš man piezvanīja un teica sekojošo. Viņš pievērsa uzmanību, ka visos garīgajos semināros un akadēmijās vispirms māca Rakstu izpētes principus, no kuriem viens ir „konteksta izpēte”. Tas nozīmē, ja kāda Rakstu vieta nav dziļi un pilnībā saprotama, tad ir jāizlasa nedaudz PIRMS un nedaudz PĒC. Un turpinot teica, ja pieņemam šos mūsu 6000 gadus par šo izpētāmo vietu, tad ir jāpalūkojas „PIRMS” un „PĒC”. Par to, kas būs „PĒC”, mēs varam nedaudz, bet izlasīt Atklāsmes grāmatas pēdējās trijās nodaļās, ir arī zināms skaits visiem zināmas Rakstu vietu, kas ir attiecināmas uz šo laiku, piemēram, Jesajas un Cakarijas grāmatas pēdējās nodaļas. Bet par laiku PIRMS tā perioda, kura sākums aprakstīts **1.Moz.1:3** – ir tikai divi panti, kuri atspoguļo galveno jēgu, un arī tad, kā jau augstāk tika teikts, gadījumā, ja to lasa oriģinālajā valodā. Viss pārējais ir izkaisīts pa visiem Svētajiem Rakstiem, un lai saliktu visas šīs puzzles daļiņas, ir pamatīgi jāpapūlas. Mūsu laikā, ko var saukt par „mikroviļņu” un „ātrgataības” laiku, daudziem tas ir nopietns izaicinājums, jo tam visam ir vajadzīgs laiks, kurš daudziem cilvēkiem, kuri nenodarbojas ar niekiem, ir saplānots. Bet, kā nav iespējams saprast uzrakstītā dziļumus nesaprotot oriģinālu, kā nav iespējams saprast jēgas dziļumus bez Dieva Gara, tā nav iespējams saprast to, kas notika, notiek un notiks sākot no **1.Moz.1:3**, nesaprotot to, kas notika PIRMS šī brīža. Konteksts ir ne vien svarīgs, bet tas ir patiesi nepieciešams instruments, lai pareizi saprastu ļoti daudzas lietas, nerunājot jau par ieliktais jēgas dziļumu.

Kādam, kurš izdzirdis par šīs tēmas būtību, bet vēl nebija paspējis to kārtīgi apdomāt, jo drusku „uzvārās smadzenes” un brūk prātā ievietotie reliģiozie šabloni, aizstāvot šos „prāta cietokšņus” teica, ka „glābšanu jau tas nekādi neietekmē”, kam, protams, būtu grūti nepiekrīst. Bet, kā mēs zinām no Svētajiem Rakstiem, tad Patiesība, par „transcendentālo glābšanu” – ir tikai ceļa iesākums, „mācības aizmetņi” un garīgais piens jaunatgrieztajiem: **Ebr.6:1-3**. Citi ķērās pie cita argumenta, sakot, ka „tas viss nav svarīgi”, kam, protams, nevar piekrīst. Var jau būt, ja nu vien priekš kāda, uz kuru attiecas jau iepriekš minētie iemesli, vai arī garīgā jaunuma dēļ. Es pieņemu, ka, pirmkārt, ja tas viss ir Svētajos Rakstos, tad tas pēc nosacījuma nevar būt „nesvarīgs”, un ir tā vērts, lai tiktu izpētīts un apdomāts. Jo „kaut ko nebūt” Visaugstais Savā Vārdā viss neievieto. Otrkārt, Visaugstā Vārda izpēte paredzēta, vispirms, lai saprastu Viņa sirdi un Viņa plānus, lai apjaustu Viņa motīvus, lai mēs varētu vēl vairāk pārveidoties Viņa tēlā un vairotos mūsu uzticēšanās Viņam.

Šī grāmata ir tiem, kuriem ir svarīgs arī kaut kas ārpus viņu „transcendentālās glābšanas” un kuri vēlas saprast visu, kas ir rakstīts, sākot no **1.Moz.1:3** – un, lai tas būtu KONTEKSTĀ. Šajā izdevumā ir septiņpadsmit nodaļas, ar kuru satura īsu aprakstu jūs varēsiet iepazīties izlasot ievadu, tādēļ, šeit vairs netērēšu laiku un vietu. Pirmās divpadsmit nodaļas bija pamatīgi pārstrādātas, izlabotas un papildinātas ar jaunām sadaļām, Rakstu vietām un interesantiem faktiem. Šobrīd es redzu, ka, apmēram gadu atpakaļ, daudzu jautājumu sapratne bija principā pareiza, bet tomēr visai „jēla” un līdz galam nenoformējusies. Bet dažos jautājumos Visaugstais pavēra un parādīja tik daudz, ka atstāt visu kā tajās sākotnējās divpadsmit nodaļās, nevarēja. Pieļauju, ka piecas sekojošās nodaļas palielinās gan atklātā dziļumu, gan kļūs par ļoti svarīgām, lai saprastu daudzus notikumus, kuri notika, bet pats galvenais – notiks visai drīz.

Dotā atklāsmē ir ne vienkārši svarīga, bet ļoti svarīga, lai apjaustu visu to dziļumu, kas ir ietverts mūsu vēsturē, kuru glabā mūsu Debesu Tēvs un kura, kaut aplēpta paviršiem skatieniem, tomēr ir atspoguļota Viņa Vārdā. Un jautājums nav tikai par vēsturi, un, protams, tas nav „glābšanas jautājums”, kurš, bez šaubām uztrauc visus garīgos bērnus, tas ir jautājums, lai mēs spētu pilnībā saprast savu aicinājumu, mūsu saknes iekš Tā Kunga, būtu izpratne par tagad notiekošo un nākamo notikumu dziļumu, tas varētu mums stipri palīdzēt ieiet jaunā ticības līmenī. Tas palīdzēs mums saprast mūsu Debesu Tēva motīvus, kādēļ Viņš pieļāva daudzas lietas, un pārliecināties, ka Viņš ir apžēlošanas un žēlsirdības pilns, un, ka tas, kas uz šīs zemes notika un notiek ar cilvēkiem – ir nevis Viņa iegriba, ko var izskaidrot ar to, ka „priekšniekam vienmēr taisnība, bet ja viņam nav taisnība, tad lasi pirmo punktu”, bet, ka viss notiekošais ir MILZĪGA Viņa žēlastība un mīlestība pret visiem mums.

Pārdomājot šo tēmu, atklāsies izpratne par to milzīgo cīņu, kurā mēs visi reiz bijām ievilkti, laikā, kas aprakstīts **1.Moz.1:2** – līdz tā saucamajai zemes „restaurācijai”, kura sākās jau pēc tā laika, ko pazīstam kā „plūdi pirms Ādama”, un kas ir aprakstīts sākot ar **1.Moz.1:3**. Un daudz, daudz kas cits. Domāju, ka lielākajam vairumam dzīvojošo, nemaz neienāk prātā, ka patiesā realitāte, īstenībā, ir daudz episkāka un aizraujošāka, kā vistrakākā fantastika.

Atkarībā no situācijas, es izmantoju Svēto Rakstu citātus no dažādiem tulkojumiem, kā arī tulkojumus no oriģināla. Stāstījumā ir izmantoti gan lasītājam pierastie vārdi un nosaukumi, gan

varianti, kā tas tiek izrunāts oriģinālā – ivritā, un kā es to izrunāju ikdienā. Tas, lielāko tiesu notika spontāni, krievu valoda un ivrits ir sajaukušies, bet ceru, ka viss būs saprotams.

Lūdzu par to, lai Debesu Tēvs ar Savu Garu palīdz katram lasītājam saprast Viņa Vārdu, izzināt Viņa plānus un ieraudzīt to notikumu ainu, kas bija pašā SĀKUMĀ, lai varētu saprast daudz ko no tā, kas notika un notiks. Lūdzu, lai tas stiprina mūsu uzticēšanos Debesu Tēvam un vēl vairāk mūs satuvina ar Viņu, palīdz daudz dziļāk saprast to, kas patiesi tika izdarīts no Mesijas Ješua puses, par ko daudzi pat neaizdomājas, kā arī, lai tas veicinātu pieaugšanu ticībā un no godības uz godību, nesot mūsu Debesu Tēva Valstībai augļus, kas tikai vairojas.

1. nodaļa
Zeme – pēdējais pārbaudījumu poligons

Prologs

Mana „virzīšanās uz augšu” šajā tēmā un arī šīs bibliskās koncepcijas sapratne sākās apmēram 3,5 gadus atpakaļ, 2016.gada jūnijā. Tad iznāca pati pirmā daļa, kura tika nopublicēta manā blogā emuna.su. Tad, gandrīz piecu mēnešu garumā, nāca klajā vēl sešas daļas. Pēc tam bija gandrīz gadu ilgš pārtraukums, kad Debesu Tēvs palīdzēja apgūt un pārdomāt visu jau atklāto, kā arī palīdzēja lūgšanās un pārdomās saprast daudz ko citu, kas ar to bija saistīts un bez kā visa aina nebūtu pilnīga un pabeigta. 2017.gada septembrī blogā tika izvietota astotā daļa, kas pavēra vēl lielākus šīs tēmas dziļumus, un, lai apdomātu un virzītos tālāk, pagāja vēl apmēram gads. Un tad, sākot apmēram no 2018.gada oktobra, Visaugstais sāka atklāt daudz ko no tā, kas TOREIZ bija, ne tikai caur noteiktu garīgu saprašanu atsevišķiem puzzles gabaliņiem, bet arī caur to vai citu Rakstu vietu atklāšanu, un caur dažādiem redzējumiem par TĀ laika notikumiem. Viņš deva nevis vienkārši kaut ko redzēt un dzirdēt, bet atsevišķos brīžos arī kaut ko pārdzīvot un izjust, dažreiz ļoti dziļi.

Debesu Tēvs ne vien vienkārši apstiprināja šo Patiesību, bet stāstīja dziļas cēloņsakarības, kas ir notikušas mūsu senā pagātnē, kā arī par mūsu personīgo iesaisti visā tajā notikumā. Tas var būt, nevis vienkārši svarīgi un pamācoši, bet, tas ir tas, kas dod mums sapratni par mūsu aicinājumu un par daudz ko, kas būs nākotnē, un ko mums ir svarīgi zināt no dzīves praktiskās puses. Atcerieties Ješua vārdus, kad Viņš teica, ka ir redzējis sātanu, kurš, kā zibens, krita no debesīm. Viņš apgalvoja, ka Viņam tika nevis vienkārši kaut kas pateikts vai atklāts, Viņš, faktiski apgalvoja, ka atcerējās šo pagātnes epizodi. Pie tam, mēs saprotam, ka Rakstos nav ietverts daudz kas no tā, ko Ješua runāja un darīja, tādēļ, ka ir rakstīts, ka pasaule nevarētu uzņemt šīs daudzās grāmatas, ja tas viss būtu pierakstīts. (**Jn.21:25**). Tādēļ, varam tikai pieņemt, kas Viņam patiesībā bija atklāts, un kas bija tas, ar ko Viņš tajā brīdī varēja dalīties ar Saviem mācekļiem.

Visaugstais deva iespēju man ieraudzīt un atcerēties daudzas lietas no bijušajiem notikumiem. Šis process īpaši aktivizējās pēc tam, kad Viņš man atklāja un parādīja vietu no **5.Moz.32:7**, kur ir tieša pavēle „**Piemini senās dienas**” vai „**dienas tālajā mūžībā**”, kā tas precīzi ir rakstīts oriģinālā („**zehór jamót olám**”). Reiz, nakts lūgšanā, man Ješua pateica, ka arī Viņam ir bijis līdzīgs brīdis divpadsmit gadu vecumā, kad Viņam atklājās šī Rakstu vieta, kur ir šī pavēle. Viņš pievērsa manu uzmanību, ka mēs nevaram atcerēties to, ko nekad neesam zinājuši, bet tikai to, ko esam aizmirsuši, un tajā Rakstu vietā ir teikts tieši „atcerēties” nevis „uzzināt”. Viņš pastāstīja, ka toreiz ir lūdzis tieši tā kā ir rakstīts, un tieši pēc tam Debesu Tēvs sāka Viņam atklāt, Kas Viņš tāds ir.

Svētajos Rakstos vienmēr ir bijuši daudzi jautājumi un nesaprotamas vietas, uz kuriem nekad un neviens nevarēja dot kādu jēdzīgu atbildi, un šī iemesla dēļ, to nolika kaut kur, īpaši „dziļā kastē”. Izzirdot jau agrāk pieminētos pravietiskos vārdus, es faktiski, pirmo reizi pavisam no citas puses ieraudzīju esošo realitāti, Svētos Rakstus, visu notikušo un notiekošo, kā arī pats sevi, ja tā var izteikties. Un kas ir interesanti, gandrīz uzreiz kļuva redzams, ka daudzas Rakstu vietas, uz kurām agrāk nebija jēdzīgas atbildes, pēkšņi sāka organiski ierakstīties kopējā ainā, viena otru lieliski papildinot un atklājot, un vairs nebija kā kaut kādas „liekās rezerves daļas”, kā tas notiek ar mazuliem, kad viņi kaut ko izjauc un pūlas atkal salikt kopā, un kad paliek kaudze sīku, lieku detaļu. Tā agrāk bija arī man, kā daudziem brāļiem un māsām, kad Rakstos pastāvīgi atklājas

kaut kas, kas nekādi negribēja iekļauties kopējā ainā, kuru bija uzbūvējušas dažādas reliģiozas koncepcijas.

2019.gada februāra sākumā es saņēmu ļoti skaidru atklāsmi no Debesu Tēva, lai, ņemot vērā visu atklāto, pierakstu vēl dažas daļas, un izveidoju no tā grāmatu, ko es arī izdarīju. Grāmata „Fināla poligons” pirmo reizi iznāca 2019. gada aprīļa sākumā.

Daudzi brāļi un māsas saņēma no Tā Kunga lielu daudzumu atklāsmju un apstiprinājumus šai tēmai, un šis process uzņēma apgiezienus. Daudzi man liecināja, ka tādā vai citā veidā viņiem jau ir bijušas līdzīgas atklāsmes, un šis vēstījums vien apstiprināja to, kas viņiem agrāk ir bijis atklāts, un, ar ko, zināmu iemeslu dēļ, viņi bija baidījušies dalīties ar citiem. Un šis vēstījums, pēc būtības, bija kļuvis par „otro liecinieku”, apstiprinot to, ka viņi, savā laikā, no Svētuma Gara visu bija pareizi dzirdējuši. Kādi bija saņēmuši atklāsmi caur kādām Rakstu vietām, citiem šīs atklāsmes nāca ar sapņiem, citiem pārdomu un lūgšanu procesā. Tēva Gars darbojas daudzveidīgi un individuāli, bet rezultāts ir viens: Viņš noņem zīmogus un atklāj to, kam, Viņa noteiktajā laikā, ir jābūt atklātam.

Šīs tēmas sākums ir kā „pravietiska izlaušanās”, ja tā var izteikties, un tā atnāca caur pravietisku vārdu, kas 2016.gada jūnija pirmajos datumos, tika dots brālim Džefam Baerli. Personīgi man tieši tas kaut kādā veidā atvēra pravietiski milzīgu, dziļu atklāsmju plātņi, caur ko atnāca milzu daudzums izpratnes par lietām, par kurām, līdz tam brīdim, atbildes nebija. Tad nu arī sāksim ar to.

„Dārgie brāļi un māsas,

Pēdējā laikā Tas Kungs man dod dažādus, īpaši progresīvus, dziļus vēstījumus. Vienkārši pats tas fakts, ka jums nekad nav mācītas kādas noteiktas lietas, vēl nenozīmē, ka jums uz visu to ir jāliek herēzes zīmogs. Lūdzu, uzņemiet šo vēstījumu, tāpat kā visus citus, vērsoties pie Tā Kunga lūgšanā. Ja jūs spēsiet pieņemt šo vēstījumu, tad tas jums palīdzēs izskaidrot daudzas lietas.

Saņemts no 1.–6.jūnija 2016.gadā

Svētais Gars man pateica šos vārdus:

„Priekš visiem maniem bērniem, Es gribu runāt tev no Savas sirds par postījumiem un kataklizmām, kuras drīz būs. Tas ir īpašs tiesas laiks, bet arī īpašas svētības laiks. Tādēļ, ka ik katrs, kurš piesauks Ješua vārdu, tiks izglābts, kad šīs kataklizmas un citas nelaimes notiks. Tā nebija Mana sākotnējā griba jums, lai jūs to visu skatītu. Mana griba jums visiem bija – pilnīgs prieks, miers un mīlestība, tā, lai jūs varētu uzlūkot Manu godību ar atklātu seju.

Kad atnāca grēks, mūsu kontakti un draudzība tika nogriezti. Viss būtu zaudēts, bet Tēvam bija Plāns vēl pirms viss notika. Saprotiet mani mīļotie, ka Es nomiru ne tikai par visiem jūsu grēkiem, bet Es to izdarīju, zinot, ka jūs neieredzēsiet, nicināsiet un runāsiet ļaunu par Mani līdz tam laikam, kad atcerēsieties un atpazīsiet Mani. Diemžēl, lielākais vairums nekad nebūs pietiekami pazemīgi, lai pieņemtu Manu ielūgumu.

Es izsvēru, apdomāju un izskaitļoju tās sāpes, kuras jūs Man būtu darījuši: vai tas ir tā vērts, lai Es arī turpmāk varētu saglabāt sadraudzību ar jums. Tā ir Mana mīlestība un līdzjūtība pret jums, ko jūs patiesi nespējat saprast. Es to visu izdarītu pat tikai

priekš viena no jums, bet tā ir Mana griba, lai visi Mani pazītu, jo, Es Esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība. Jūs nesaprotat, kādēļ šiem briesmīgajiem notikumiem, par kuriem jau sen pravietoja, ir jānotiek. Jūs nesaprotat, kādēļ Es vispār pielāvu būt kritušajiem. Jūs daudzkārt esat Man jautājuši: „Cik ilgi mums vēl ir jācieš šie zemes pārbaudījumi?” mani bērni, Es došu jums gudrību, ja jūs to no Manis pieņemsiet.

Kad Lucifers, savas lepnības dēļ krita, daži viņam pieslējās un novērsās no Visaugstā. Lielākā daļa Debesu radību nekrita un nenovērsās no Visaugstā. Daži sagrēkoja mazākā pakāpē, daži bija neizpratnē, kam pieslieties. Tēvs un Viņa Padome nolēma parādīt žēlastību un tiesu atlikt uz vēlāku laiku. Un šis laiks ir tagad – laiks uz šīs zemes, un Mēs nolēmām, kad jūs piedzimsiet, kādā valstī jums būs piedzimt, kas būs jūsu mamma un tētis, kā jūs varētu izskatīties, u.t.t... Jūs visi bijāt šī lēmuma daļa, un tajā piedalījāties, un piekritāt šiem nosacījumiem. Es teicu: „Jūs esat dievi un visi esat Visaugstākā bērni! Bet, patiesi, jums jāmirst kā cilvēkiem, jākrit kā kaut kuram lielam kungam”. (Ps.82:6-7).

Jā, jūs visi bijāt kopā ar Mani vēl pirms visu laiku sākuma. Bet jūs nepārdzimstiet vairākkārtīgi, bet vienu reizi iemiesojaties, lai nodzīvotu uz zemes. Jūs neatceraties šo laiku kopā ar Mani Debesīs, jo Es esmu izdarījis tā, lai jūs aizmirstu visus šos pārdzīvojumus, visu šo pieredzi. Jūsu dzīve uz šīs zemes – tā ir jūsu pēdējā iespēja izvēlēties Mani kā savu Kungu un Glābēju.

Tēvs ir Taisns Tiesnesis, Viņš varēja notiesāt uzreiz visus, kas izrādījās nešķīsti, un Viņš to varēja izdarīt pavisam vienkārši. Zeme – tas ir noslēdzošais poligons, tā ir daļa no Debesīm un daļa no elles. Neviens no jums nezina, neatceras visus Debesu priekus, un neviens no jums nezina visas elles šausmas, ja vien Es neizlemju, paņemt jūs uz šīm vietām, tādēļ, lai jūs varētu atgriezties un pastāstīt to citiem. Zeme tagad kļūst arvien līdzīgāka ellei, tādēļ, ka lielākā daļa ir izvēlējusies sekot sātānam.

Es vēlos, lai jūs, bērni, saprastu, ka iemesls tam, ka visi ir dzimuši grēkā – ir tamdēļ, ka tika pieņemti attiecīgi lēmumi, laikā, kad pagātnē jūs bijāt kopā ar Mani. Jūs pareizi jautājat: „Kādēļ noēdot gabaliņu augļa var būt tik slikti?” tas nebija pirmais grēks, jo Lucifers jau tajā brīdī bija kritis. Čūska bija piemānīta un sātānam bija atļauts pievilt Ievu. Ādams varēja grēku apstādināt, bet arī viņš bija nepaklausīgs. Zeme, pēc sātana krišanas, bija atjaunota, lūk, tādēļ Mans Gars lidinājās virs ūdeņiem, un tajā brīdī tika pieņemts lēmums ko darīt (1.Moz.1:2). Es no pirmsākumiem neveidoju lietas, kas ir tumsa un ir bez dzīvības, Mani radījumi no pirmsākumiem ir ideāli un pilni gaismas un dzīvības.

Mans Tēvs un Es – neesam „visuma huligāni”, kuri mīl mocīt un spīdzināt Mūsu radījumus Savu iegribu dēļ. Kad Es biju šeit, Es teicu: „pasaulē jums būs bēdas, bet stiprinieties, jo Es pasauli esmu uzvarējis”. Es izmantoju sātānu un viņa sekotājus, lai pārbaudītu visus Manus bērnus. Tā mērķis ir, lai viņi sauktu uz Mani. Es esmu devis jums spēku un varu pār visiem jūsu ienaidniekiem tā vārdā, kurš ir pāri visiem vārdiem: Jēšua, Jēzus vai jebkurš cits šī vārda variants. Es zinu, kad cilvēki patiesi sauc uz Mani, kad tas ir no visas sirds, un dvēseles, bet ne kā buramvārdi. Vārdiem pašiem par sevi nav nekādas nozīmes, ja tie nav stiprināti ar sirds ticību.

Es saprotu jūsu kaislīgo vēlēšanos pamest šo zemi un būt ar Mani, un arī Es jau sen vēlos būt kopā ar jums. Es alkstu šī laika iestāšanos, kad mēs, Mana Tēva un vesela liecinieku mākoņa priekšā, kas vēros Manas mīlotās un Manu saderināšanos, būsim kā viens veselums, cieši un pilnībā kopā saistīti. Visu laiku beigās ir mūžīgs nolikums, ka Es piederu Manai mīlotajai un mana mīlotā pieder Man!

Ak, kāds prieks piepildīs jūsu sirdis! Jūs nestādieties priekšā to sajūsmu, ko jūs piedzīvosiet tajā brīdī, un pēc tam tas ilgs vienmēr, mūžīgi, nevis būs kaut kas garām slidošs, kā tas ir tagad šajā realitātē. Atcerieties, ka tagadējās ciešanas nenozīmē neko, salīdzinājumā ar to godību, kas jūsos atvērsies. Visa radība ar ilgošanos un nepacietīgi gaida to brīdi, kad atklāsies Dieva dēli. Drīz šis atklāšanās laiks pienāks!

Jūsu laiks uz šīs zemes ir mirklis salīdzinājumā ar mūžību!

Savas dzīves atlikumu uz šīs zemes nodzīvojiet ņemot vērā visas šīs lietas

Es Esmu ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, Ješua”.

Avots: Earth is the Final Testing Ground

Slava Visaugstajam par šiem pravietiskajiem vārdiem, un pateicos Viņam par šo brāli – Džefu Baerli, kuram Tēvs atklāja šos noslēpumus. Daniela grāmatā ir rakstīts, ka laiku beigās no daudzām atklāsmēm tiks noņemti zīmogi. Tagad es jau saprotu, ja tas nebūtu bijis Džefs, tad Tēvs šo vārdu būtu devis kādam citam, jo tam ir pienācis noliktais laiks tapt uzzinātam. Šī atklāsme, nemainot Rakstu pamatprincipus, tomēr, daudzējādā ziņā maina esošo pasaules un notikumu ainu, atklājot tās dziļumu un iemeslus. Ir tāda sajūta un saprašana, ka ienaidnieks, šiem – pēdējiem laikiem, gatavo visus savus „aktīvus”, visu savu slēpto un redzamo gatavošanos, bet arī Mūsu Debesu Tēvs atver Savus zīmogus, „**to, kas apslēpts, dara zināmu**”, gatavojot mūs fināla notikumiem. Tā Viņš vairo Savas Patiesības gaismu, lai maksimāli varētu apgaismot un apbruņot Savu tautu, ievēdot to jaunā ticības līmenī un dodot maksimālu uzticēšanos attiecībās ar Viņu Pašu. Sāk piepildīties Rakstu vieta no Jesajas, kur ir teikts, ka Viņš no tautām, kas kāps šai kalnā, noņem ārējās čaulas plīvuru un segu (**Jes.25:7.**) Kas tas ir par plīvuru? Tas – ir aizmirstības plīvurs, kas bija pārklāts pār visu to atmiņām, kas šeit dzīvo.

Kopā saliktie puzzles gabaliņi

Šī pravietojuma gaismā, daudzi puzzles gabaliņi ieņem savu vietu, un atnāk atbildes, izgaismojot daudzus jautājumus, mājienus un priekšpasacījumus. Mēs zinām, ka, faktiski, visās Rakstu atklāsmēs ir vairāki saprašanas un dziļuma līmeņi. Un tādēļ tagad, ar daudz lielāku izpratni, var aplūkot daudzas Rakstu vietas. Mācība par „cilvēku dvēseļu esību pirms esības” ir sen pazīstama, pie tam, ilgi pirms Mesijas Ješua pirmās atnākšanas. Protams, ienaidnieka darbības un cilvēku „izdarību” rezultātā, tas viss nopietni deformējās, bet neskatoties uz visu, daļa patiesības nonāca arī līdz mums, un tam ir ne mazums apstiprinājumu tieši Svētajos Rakstos, kas priekš mums ir pats uzticamākais un neapšaubāmākais pamats, lai mēs nenovirzītos sāņus. Cik vērts ir tik viena Rakstu vieta, kas tika pieminēta Mateja evaņģēlijā (**Mt.13:24-30; 36-42**), kur Ješua tiešā tekstā izskaidro, ka ir divas atnācēju, uz šīs zemes, kategorijas: Valstības dēli, un arī viltus labība/nezāles, kurus ienaidniekam ir vara sēt nakts laikā, tas nozīmē garīgās tumsas laikā.

Raksti apgalvo, ka „*Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot*”.

Ne jau mēs to tā esam nolēmuši, bet Viņš. Nosacīti parastas lietas Rakstos ir uzrakstītas tieši un konkrēti, bet „ne tik parastas” un nopietnas ir pasniegtas tā, lai mēs meklētu, pētītu, jautātu un pārdomātu. Tas, saskaņā ar Rakstiem, ir – ķēniņu daļa, tādēļ arī piedāvāju jums piekerties šai „ķēniņu daļai”.

Jau ļoti sen es iepazinos ar mācību par to, ka vēl pirms mūsu „cilvēku” civilizācijas, kuras aizsācēji ir Ādams un Hava (Ieva), bija kādu „Enģelisku būtņu” civilizācija, kuri mīta uz Visaugstā radītās zemes. Bet pēc bēdīgajiem notikumiem, kad, tas, ko bieži sauc par „Luciferu” un tās Debesu personas, kas aizgāja viņam līdzī, krita, un notika arī šo „Enģelisko būtņu”, kuras pievienojās šai sacelšanās, krišana. Un tad, kā ir rakstīts, „*toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdus...*” (2.Pēt. 3:5-6). Noa laikā pasaule netika pilnībā iznīcināta: izglābās astoņi cilvēki, izglābās visi augu paraugi un sauszemes dzīvnieki, netika iznīcināti jūras un ūdeņu iemītnieki, kā arī nefilimi, kuri varēja dzīvot zem ūdens, un kuri bija amfībijas u.t.t. Tā pasaule bija daļēji, ar ūdens palīdzību, „attīrīta”, bet ne iznīcināta. Bet „pirmā pasaule” patiesi tika pilnībā iznīcināta ar ūdeni, un mēs to varam redzēt 1.Moz.1:2. Šis Rakstu vietas pareizs tulkojums ir sekojošs:

1.Moz.1² Bet zeme bija / tapa neiztaisīta un iztukšota, un tumsa bija pār dziļumiem un Dieva Gars lidinājās (mērķtiecīgi pārvietojās) virs ūdeņiem.

„*Neiztaisīta un iztukšota*” – tas ivritā ir vārdu salikums „*tóhu va bóhy*”, kas Rakstos tiek izmantots vien trīs reizes, un vienmēr negatīvā nozīmē (kontekstā): izpostīts, sagrauts, iznīcināts un tam līdzīgi. Starp 1. un 3. pantiem, pēc tam, kad Visaugstais radīja debesis un zemi, kaut kas notika. Visaugstais nerada pusfabrikātus, Viņam ir pilnīgi plāni un Viņš rada pilnīgas lietas. Un tādēļ, 1. pantā ir aprakstīta pilnībā noformēta, pabeigta un „nokomplektēta” pasaule. Pamatīgāk to mēs aplūkosim otrajā daļā. Pēc notikumiem, kas aprakstīti 1.pantā, notika kaut kas, kas noveda pie notikumiem, kas aprakstīti 2.pantā, un mēs nezinām, cik laika pagāja starp šiem notikumiem. Iespējams, ka tas laiks tur bija „nelineārs” attiecībā pret mums, ja tā var izteikties, vai arī pagāja ļoti daudz laika: daudzi gadu tūkstoši un miljoni. Par to ir grūti runāt, un tas pašlaik ir ārpus mūsu saprašanas. Tomēr, mēs izskatīsim Rakstus un pieskarsimies pašam laika jautājumam, kā arī tam, ka tas virzās nosacīti, ja ņemam Debesu, garīgās un zemes sfēras. Visaugstais Rakstos ir atstājis lielu daudzumu vietu, kur runā tieši un dod mājienu par visiem šiem notikumiem. Šobrīd es negatavojos ļoti pamatīgi pie visām tām apstāties, bet pagaidām minēšu vien dažus vispārzināmus (cerams) faktus no Rakstiem, kuri to apstiprina.

1.Mozus grāmatas trešajā nodaļā parādās čūska, aiz kuras stāv sātans. No kurienes gan viņš šāds – tāds ir radies? Pirms viņš kļuva Radītāja pretinieks, bija ilgs ceļš, kurā laikā iedzima un nobrieda viņa lepība un krišana, kas noveda pie, viņa un to, kuri viņam pieslējās, sacelšanās.

Pravieša Jesajas grāmatā ir teikts:

Jes.14¹² Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu nogāzts pie zemes, kas tu tautas locījī. ¹³ Tu gan domāji savā prātā: Es kāpšu debesis un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz

**Saiešanas kalna pašos ziemeļos! ¹⁴ Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats
Visaugstākais!”**

Šie panti rāda, KAS notika pirms notikumiem, kas aprakstīti **1.Moz. 3.nodaļā**. Bet tajā laikā bija tikai divi cilvēki: Ādams un Hava (Ieva). Kas tās par tautām, ko „ausekļa dēls” locīja?

Ir arī daudzas citas Rakstu vietas, kas netieši runā par to, ka pirmā pasaule pēc visuma sacelšanās tika iznīcināta. Atkl. gr. 12. nod. runa ir par to, ka pūka aste „noslaucīja” trešo daļu zvaigznes, bet mēs no Rakstiem zinām, ka par zvaigznēm tiek saukti „Eņģeļi”, bet ja precīzāk – Visaugstā Dēli. Tas, ka „ausekļa dēlam” sekoja trešā daļa „zvaigžņu” – Debesu personas – tam piekrīt lielais vairākums visu Dieva Vārda skaidrotāju, neatkarīgi no laika un konfesijas. Par pirmo pasauli, kas bija vēl pirms Ādama un Havas, praktiski nekas nav zināms, un arī informācija par šo tēmu, pirmajā acu uzmetienā, ir ļoti maz. Bet, acīmredzot, nāk laiks, kad arī šos dziļumus Visaugstais izceļ gaismā, jo „laiks ir tuvu” un, pēc visa spriežot, šī atklāsme ir svarīga kopējai izpratnei, un tai ir nozīmīga garīga loma ne tikai cilvēku pareizai motivācijai, bet arī visas pasaules kopējās uzbūves izpratnei.

Tagad kļūst labāk saprotamas daudzas Rakstu vietas, kuras runāja par to, ka mēs, kas tagad esam cilvēki, esam bijuši ilgi pirms mūsu zemes vecvecāku Ādama un Havas radīšanas. Piemēram, šī:

Efez.1 ⁴ Viņā (Mesijā Jēšua) Tas (Debesu Tēvs) mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis...

Uzreiz šeit piezīmēšu to, ka saskaņā ar tiešo skaidrojumu, nav iespējams izredzēt to, kura vēl nav, un pareizāk būtu bijis rakstīt, piemēram, ka „Viņš nolēma mūs Viņā izredzēt pirms pasaules radīšanas...”. Ivrits, tā pat kā krievu valoda, protams, nav „varena un visu varoša”, bet te nav darīšana tikai ar valodu, bet arī ar jūdu domāšanas un sapratnes veidu, kas tika noformēts daudzu tūkstošu gadu garumā, un jautājums par attieksmi un darbībām pret neesošām, bet tikai plānotām lietām, var konkrēti noskaidrot sekojošā Rakstu vietā: „...**un kas nepilnīgs, to nevar skaitīt par pilnvērtīgu**” (...kā nav, to nevar uzskatīt par esošu – krievu val.) (Sal.māc.1:15).

Pierāda vainu...

Šajā Rakstu vietā no Ījaba grāmatas, ir ne tikai mājiens, bet tieša norāde uz to Debesu personu grupu, kas dzīvoja Debesīs, kuri nekrita, pievienodamies „ausekļa dēlam”, bet, kas tomēr nebija pilnībā paklausīgi Debesu Tēvam, un kaut kādā veidā to izrādīja:

Īj.4 ¹⁸ Redzi, Viņš pat Saviem kalpiem neuzticas, un saviem eņģeļiem pierāda vainu...

Iespējams, ka to varēja ietekmēt tas, ka TĀ kara rezultātā – **1.Moz.1:2**, notika tā saucamā „apgānīšanās ar nāvi”, un tas izraisīja ietekmi uz visu, kas notika pēc tam, jo mēs zinām no Rakstiem, ka Israēls pēc kara darbībām nevarēja nokļūt savās apmetnēs līdz brīdim, kamēr neizgāja sava veida attīrīšanās procesu no „saskares ar nāvi”, jo, piedaloties kara darbībā, viņi „apgānījās ar nāvi”, nogalinot ienaidniekus, gan tādā, gan citā veidā saskaroties ar mirušajiem.

Ja kāds nebija grēkojis, tad ir „tīrs”, ja sacēlās, pieslejšoties „ausekļa dēlam”, tātad „nešķīsts”. Arī ar šīm kategorijām visā visumā viss ir skaidrs. Acīm redzot, šajā Rakstu vietā tad nu tiek runāts par tādu, lūk, īpašu kategoriju, kuru vidū bija kaut kādas „nepilnības”, „apgrēcības”. Un

tagad labāk var saprast to Rakstu vietu, kur Jēšua saka, ka tieši bijušajam „ausekļa dēlam”, kurš kļuva par velnu, tas nozīmē meli, ir sagatavota uguns jūra: viņam un „viņa eņģeļiem”, tas nozīmē, tiem, kas viņam sekoja, noliedzot Visaugstā varu. Pārējiem, no paša sākuma, šī uguns jūra nebija paredzēta, bet tika dotas iespējas pieņemt pareizo lēmumu.

Mt.25⁴¹ Tad Viņš arī sacīs tiem, kas pa kreiso roku: Ejiet nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem...

Tagad kļūst skaidrs, ka Havas un arī Ādama krišana grēkā bija no sākuma pieļauta, kaut kādā mērā „ieplānota” lieta, ko daudzi bija uzminējuši un par ko šad tad ieminējās. Piemēram, jūdaismā par to vienmēr ir runājuši gandrīz tieši, sakot, ka tā ir kā „programmas” acīm redzamā daļa. Ortodoksālajā jūdaismā šī izpratne vēl nav „izvējota”, kaut stipri transformējušies.

Jēšua nāca šajā pasaulē, Viņam bija zemes, „fiziskā” mamma – Mirjama (Marija), un Viņš „**kļuva mums līdzīgs it visā**”, tāpat kā mēs, kas esam piedzimuši mūsu „zemes vecākiem”. Pēc ieņemšanas mūsu Debesu Tēvs ar Savu Garu „iedvesa” mums mūsu „dievišķo dvēseli”: **nešamā** – ivritā, kura, saskaņā ar Rakstiem, jau eksistēja, un, pēc viņas savienošanās ar fizisko miesu, radās „zemes dvēsele”, ivritā – **néfeš**. Par to ir teikts **1.Moz.2:7**, un par to sīkāk parunāsim vēlāk.

„Liels ir tavu dienu skaits...”

Ir interesanta Rakstu vieta Ījaba grāmatā:

Īj. 38⁴ Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!

⁵ Kas ir noteicis tās samērus – tu laikam to zini? – vai, kas pāri tai ir izstiepis mērauklu? ⁶ Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kas ir licis tās stūra akmeni,

⁷ Tad, kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja?...

¹⁸ Vai tu esi aptvēris ar savām acīm bezgalīgos zemes plašumus? Pasaki, ja vien tu visu to zini! ¹⁹ Kur ir ceļš, kas ved uz gaismas mājokļiem, un kur ir tumsas mītne?

²⁰ Ka tu tumsu spētu novest tās novadā un ka tu tik labi pārzinātu tekas uz tās mājām? ²¹ Tu jau to laikam droši vien zini, jo tajā laikā tu jau biji piedzimis, un tik liels ir tavu dienu skaits.

Pievērsiet uzmanību, un īpaši uz **20. un 21. pantiem**. Protams, var mēģināt to skaidrot ar Visaugstā sarkasmu, bet šeit tas ir vairāk nekā strīdīgs moments. Šajos pantos nav jautājums, bet ir apgalvojums. Ja šo Rakstu vietu saprast burtiski un bez izdomājumiem, tad šeit acīm redzami ir rakstīts, ka Ījaba reālais vecums ir tāds, ka viņš zina, vai pareizāk būtu teikt – var zināt to, kas notika pirms Ādama un Havas radīšanas. Protams, tas ir tikai kā „mājiens”, bet visi Raksti ir pilni ar tieši tādiem mājieniem uz dažādām dziļām lietām. Tagad izlasīsim sekojošo:

Rom.8²⁹ Jo, kurus Viņš sākumā nozīmējis, tos Viņš nolēmis darīt līdzīgus Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimušais daudzu brāļu starpā. ³⁰ Bet, kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos Viņš arī aicinājis; un, kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī taisnojis; bet, kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī apskaidrojis.

Un te vēl cita Rakstu vieta, kas apstiprina šo domu:

Ap.d.13⁴⁸ Pagāni, to dzirdēdami, priecājās un slavēja Tā Kunga vārdu un ticēja, cik mūžīgai dzīvībai bija izredzēti.

Tagad aplūkosim šo ļoti interesanto vārdu „izredzēti”:

„izredzēti” – **τεταγμένοι** (tetagmenoi): *ieplānot, ielikl vai nozīmēt (amatā vai kādā pozīcijā); nodibināt, noteikt, izlemt.*

Faktiski šī Rakstu vieta mums saka, ka kādi no pagāniem bija „iezīmēti”, nolemti izglābšanai. Tā ir rakstīts. Bez šaubām, viņi veica savu izvēli, izmantojot iespēju, kura viņiem tika dota. Bet citiem, kuri nebija “paredzēti”, viņiem, sanāk, tādas iespējas nebija. Kā nezālēm/viltus labībai, par kurām runāja Ješua **Mat.13:24-30, 36-42**.

„Ja” mēs pieņemam, ka Visaugstais ir taisnīgs, bet Viņš pēc būtības ir taisnīgs, tad kļūst saprotams, kādēļ dažādiem cilvēkiem ir dažāds ciešanu mērs, un, jau no paša sākuma, piedzimstot uz šīs zemes, ir ļoti dažādi „starta nosacījumi”. Mūsu darbi, rīcība un lēmumi TOREIZ, pamatos noteica šos mūsu „starta nosacījumus”, kā arī daudz ko, kas saistīts ar mūsu aicinājumu un visu dzīvi kopumā. Mūsu Tēvs ir tik žēlsirdīgs, ka ir ļāvis ne vien mums pašiem, glābjot savas dvēseles, izglābties, lai neietu bojā un būtu ar Viņu, un pat ne vienkārši atgrieztos savā mantojumā, kas priekš mums tiek glabāts Debesīs, bet arī piedalīties daudzu mūsu „Debesu radnieku”, draugu, paziņu glābšanā, tas nozīmē, kļūt par Mesijas Ješua „līdzstrādniekiem” vispārējā „glābšanas programmā”. Tas ir vairāk nekā gods, un par to vēl ir apsolīta liela balva.

Bērnu samierināšana

Atcerieties līdzību par pazudušo dēlu. To var saprast vairākos līmeņos, tajā skaitā to, ka „pazudušais dēls” – tie ir tie „Visaugstākā dēli”, kuri, tādā vai citā pakāpē ir „apgrēkojušies”, apgānījušies ar nāvi, un ir nošķirti no Tēva klātbūtnes, nokļūstot it kā „garīgajā karantinā”. Bet mīlošais Tēvs vienmēr gaidīja, un kā mēs zinām, attiecībā uz mums, nesēdēja rokas klēpī salicis. Dēls, kurš atgriezās pie Tēva un savā mantojumā – tie esam mēs, bet, precīzāk, – tas ceļš, kas mums ir sagatavots, lai varam atgriezties. Tas dēls, kurš kļuva par „pazudušo”, – viņš no pašiem sākumiem ir bijis tieši dzemdināts, nevis „žēlastībā adoptēts”, kā var spriest skatoties uz ticīgajiem, kas atgriezušies pie Tā Kunga. Viņš jau bija „ķēnišķā godībā”, bet rīkojās nepareizi, kaut nepārkāpa kaut kādu „līniju aiz kuras nav atgriešanās”. Viņš atgriezās savā mantojumā, kas viņu jau gaidīja, pēc tam, kad atzina ka Tēvam ir taisnība, savas kļūdas un bija ar mieru būt pat zemākā pozīcijā kā iepriekš. Atcerieties Rakstu vietu:

2.Kor.5²⁰ Tā mēs nākam, Kristus sūtīti, un pamācām, it kā Dievs runātu caur mums, Mēs lūdzam Kristus vārdā: Laujieties salīdzināties ar Dievu!

Samierināties var tikai ar to, ar kuru agrāk esi sastrīdējies. Ja mums ir jāsalīdzinās tādēļ, ka kādreiz Ādams „sastrīdējās”, tad tas jau vairs nav taisnīgi pēc būtības, bet mēs zinām, ka mūsu Debesu Tēvs ir ne vienkārši kristāltīrs, bet ļoti, ļoti pilns žēlsirdības.

Kaut kad sen, daudzi no mums, tādā vai citādā pakāpē sāka šaubīties par mūsu Debesu Tēvu, Viņa principiem, izdarot tos vai citus nepareizus soļus un pieņemot nepareizus lēmumus. Varbūt kāds pārāk ilgi bija saskāries, lai neteiktu vairāk, ar nāvi, kuru bija izveidojis grēks. Kāds Viņu nenodeva pavisam, aizejot par tālu, bet kāds, iespējams, vienkārši „paklupa”, un tādēļ savstarpējās attiecības bija izjauktas. Daudzi tādā vai citā mērā apgānījās ar nāvi. Bet mums visiem tika dota iespēja. Un iespēja ne vienkārši izdzīvot, bet pakalpot mūsu Ģimenei, un vēl iegūt balvu iekš Mesijas Ješua. Arī šeit ir daudz kas dziļš, kam vēlāk mēs pieskarsimies.

Tagad kļūst daudz skaidrāks, KĀDĒĻ Debesīs Debesu iedzīvotāji tā priecājas, kad kāds no grēciniekiem nožēlo savus grēkus. Domāju, ka viens no galvenajiem iemesliem – ir tas, ka mēs jau agrāk bijām pazīstami un bijām daļa no vienas lielas ģimenes, un varbūt kāds bija kādam draugs... Tagad kļūst daudz saprotamāks KĀDĒĻ mūs tā neieredz sātans – „ausekļa dēls” vai kritušais ķerubus un tie, kas aizgāja kopā ar viņu. Visvairāk tādēļ, ka viņu liktenis ir skaidrs, jo viņi ir pārkāpuši līniju, aiz kuras vairs nav atgriešanās un pilnībā noliedza Tēvu, „nolādējot” Svētuma Garu, atsakoties Viņam paklausīt. Bet mēs – nē, un mums ir iespēja atgriezties tajā, ko viņi zaudēja ar savu sacelšanos. Zaudēja uz visiem laikiem. Skaudība un aizvainojums, ka daudziem no mums bija viedoklis un saprašana, kas atšķīrās no viņu viedokļa un saprašanas, ka „negājām ar viņiem līdz galam”, laicīgi apstājāties, kā arī daudzas citas sliktas izjūtas, tagad, pamazām kļūst savos dziļumos skaidrākas. Mēs pēc būtības esam „ar ķēnišķām asinīm”, pat pirms mēs atgriezāties pie Tēva. Mums ir „**nezūdošs mantojums, kas glabājas Debesīs**”, kurš mums vienmēr ir piederējis. Un mūsu Tēvs ir gatavs mūs pieņemt atpakaļ mūsu pazemībā un atgriezt mums mūsu ķēnišķo godu, kuru mēs atkal iegūstam caur Mesiju Ješua, kurš mūs ir izpircis.

Fil.3²⁰ Mūsu piederība ir Debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Ješua Mesija...

Grieķu vārds **πολίτευμα (politeuma)** pareizāk tulkojams tieši kā „pilsonība”, nevis kā „dzīves vieta”, kā tas ir izdarīts daudzos tulkojumos.

„Tiesāt eņģelus...”

Ir rakstīts, ka mēs „tiesāsim eņģelus”, un ņemot vērā visu augstāk teikto, tagad šī Rakstu vieta kļūst loģiskāka un saprotamāka. Atcerieties, ka Ješua teica, ka viņa mācekļiem kā Israēliešiem, būs dotas tiesības tiesāt 12 Israēla ciltis (**Mt.19:28**). Nevis Dienvidamerikas indiāņus, un ne Ķīnas impērijas laiku ķīniešus, bet tieši tos, no kuriem viņi paši cēlušies, tajā vietā, kur dzīvoja. Tas ir garīgs princips. Un tieši tādēļ mums būs tiesības tiesāt tos, AR KO KOPĀ un blakus mēs reiz bijām, un par kuriem mēs neesam pakāpi zemāki:

1.Kor.6³ Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģelus?...

Termins „eņģeļi” Tanahā un Jaunajā Derībā nenozīmē vienu un to pašu, un ar to ir jātiek skaidrībā, ko vēlāk arī izdarīsim, lai labāk varētu saprast daudzu Rakstu vietu būtību. Īsumā pateikšu vien to, ka Jaunajā Derībā ar terminu „eņģeļi” tiek saprasta kāda vispārēja Debesu persona, neiedziļinoties kāda stāvokļa un dabas detaļās.

Aicinājumu nosaka Tēvs, kalpošanu Savā Miesā – Mesija Ješua (**Efez.4.nod**), pārdabiskas spējas piešķir Svētuma Gars (**1.Kor.12nod.**). Izejot no man dotās attiecīgās atklāsmes, es to tā redzu un saprotu, ka aicinājums un spējas, kas mūsos ir ieliktas – tas ir tas, kas mūsos bija jau no paša sākuma, kad mēs vēl dzīvojām TAD: līdz vispārējai grēkā krišanai, kā arī pirms TĀ kara – **1.Moz.1:2**. Vēl toreiz tas tika mūsos ievietots, bija it kā ierakstīts mūsu „garīgajā programmas kodā”.

Piemēram, kurš tad un tur bija tendēts uz mūziku – tam arī šajā pasaulē ir šīs spējas. „**Dāvanas un aicinājums – nepārejoši**”, tas nozīmē, ka tos nevar atcelt. Bet, tikai pēc mūsu atgriešanās pie Tēva, Viņa Gars sāk to, kas mūsos jau bija ielikts, vērt valā, to pastiprinot un

ļaujot pamazām atraisīties ieliktajam potenciālam. Ješua pielīdzinājās mums it VISĀ, piepildot Savu zemes misiju, un ar to parādīja mums piemēru:

Jņ.16²⁸ Es esmu izgājis no Tēva un nācis pasaulē: tagad Es atkal atstāju pasauli un aizeju pie Tēva.

Arī mēs noejam savu ceļu, esot līdzīgi Viņam, lai atgrieztos savā mantojumā:

Ebr.12¹ Tāpēc tad arī, kur ap mums visapkārt tik liels pulks liecinieku, dosimies ar pacietību mums noliktajās sacīkstēs, nolikdami visu smagumu un grēku, kas ap mums tinas,² un raudzīsimies uz Ješua, ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai³ ņemiet vērā to, kas panesis tādu pārestību no grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat, savās dvēselēs pagurdami.⁴ Jūs vēl neesat līdz asinīm pretī turējušies, cīnīdamies pret grēku.⁵ Un esat aizmirsuši pamācību, kas jūs kā bērnus uzrunā: „Mans bērns, nenicini Tā Kunga pamācību un nepagursti, kad Viņš tevi norāj.⁶ Jo ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šausa katru bērnu, ko Viņš pieņem.

Kad Debesīs radās „alternatīvs viedoklis”, kas cēlās no „atšķirīgas domāšanas”, un kas pēc tam pārtapa par sacelšanos, tad daudz kur Visaugstā Vārdam pretī bija pamests, nostatīts „ausekļa dēla” vārds, bet mēs zinām, ka viņš – „ir arī Cicerons”. Ne velti viņa izkropļotā dāvana pārtapa par apmelošanu, kas tulkojumā arī ir vārda „velns” nozīme. Mēs redzam, ka viņš – „brāļu apmeloātājs”, un sākumā tieši „Debesu brāļu”, kurus neizdevās aizvilkt sev līdzi, piesaistīt savai „opā komandai”, kaut ļoti gribējās. Tādēļ viņš vienmēr apmeloja tos, kuri bija „zem jautājuma”, „novērošanā”. Ienaidnieks meistarīgi apvainoja Ījabu. Un TOREIZ tie lielāko tiesu bija tikai vārdi. Bet Visaugstais pierādīja Savu mīlestību un taisnību – AR DARBIEM, kad atļāva Savam Dēlam ciest un nomirt par mums. Mesija Ješua pierādīja AR DARBIEM, Savu mīlestību un Savu patieso sirds attieksmi pret mums visiem. Un tādēļ nav vairs attaisnojuma tiem, kas Viņu noliedz, jo pēdējai tiesai ir nodots galvenais pierādījums. Bet tiem, kuri tagad dzīvo, vēl ir laiks izlemt.

Un Tēvs tā visu ir izskaitļojis, lai šo septiņu tūkstošu gadu laikā piedzimtu, bet, precīzāk sakot, iemiesotos zemes miesās visi tie, kuru dēļ radās jautājums: vai nu liels, vai mazs. Kāds dzīvoja Debesīs, kāds uz zemes, bija bērni, bija radības. Tiem, kas no Debesīm – bija vieni apstākļi, tiem, kas no „Zemes” – nedaudz citi. Pagaidām mēs tam nepieskarsimies, kā arī tam, ka, saskaņā ar Rakstiem, pasaule nebija viena, tās bija vairākas, un ka mūsu zeme bija tikai viena no tām. Vēlākai apspriešanai atliksim arī jautājumu par to, kas dzīvoja Debesīs, kas uz zemes. Tas, kas jau ir atklāts un parādīts, paver mums dziļāku ainu, kurā ir pilnīgākas atbildes uz daudziem jautājumiem.

„Es teicu: jūs esat dievi, Visaugstākā dēli – visi jūs...”

Ebr.2¹⁰ Ja Tam, Kura dēļ viss ir un caur ko viss ir, kas daudz bērnu vada uz godību, Tam pienācās Viņu, pestīšanas iesācēju, ciešanās padarīt pilnīgu.¹¹ Jo, kā Tas, Kas svētī, tā arī tie, kas tiek svētīti, visi ir no viena; tāpēc Viņš nekaunas tos saukt par brāļiem, sacīdams:¹² „Es sludināšu Tavu vārdu Taviem brāļiem, draudzes vidū Tev dziedāšu slavas dziesmas”.

Mēs visi – bijām Viņa, Ješua, brāļi (bet daži – māšas, protams, smalkāk par to runāsim vēlāk), vēl ilgi pirms iemiesojāmajiem cilvēku miesās šeit uz zemes. Mēs visi – Visaugstākā dēli, visi – no Vienesošā. Tieši par mums ir teikts **82. Psalmā**:

Ps.82⁶ Es teicu: „Jūs esat dievi un visi esat Visaugstākā dēli!”⁷ Bet patiesi jums jāmirst kā cilvēkiem, jākrit kā kaut kuram lielam kungam!”

Pagaidām vēl neskarsim „sieviešu” jautājumu, to darīsim vēlāk, jo tas ir svarīgs, interesants un dziļš jautājums. Šīs tēmas atklāšanas procesā Debesu Tēvs visu pamazām „salika pa plauktiņiem”, atbildot uz visiem galvenajiem jautājumiem, lai neteiktu vairāk.

Apkopojot visu teikto, kļūst skaidrāks tāds termins kā „karma”, kas faktiski ir izkropļota sapratne par to, kas ir patiesībā, tā cenšoties pārliecināt par to, ka cilvēks iziet cauri daudzām piedzimšanām, visu laiku morāli pilnveidojoties. „Reinkarnācija” – tā ir izkropļota patiesība, no kuras ienaidnieks ir pacenties izņemt Radītāju un Viņa izpirkšanas plānu. Valstības dēlu un meitu iemiesošanās šajā pasaulē jānotiek **vienu reizi**, bet ne tā, kā tas ir teikts daudzās viltus reliģijās. Mērķis un jēga nav „morāli pilnveidoties”, bet, lai izšķirtos par Kēniņu un sekotu Viņam. Neapšaubāmi, mēs visi strādājam pie sava morālā veidola, cenšoties dzīvot pēc Debesu Valstības principiem, bet pats galvenais ir tajā, ka Valstības dēliem un meitām ir jāatnāk uz šīs zemes savā garīgajā karantīnā tikai vienu reizi, un šeit viņi pieņem galveno savas dzīves lēmumu, un tas noteiks viņu esību mūžībā.

Pagaidām neskarsim jautājumu kādi noteikumi šajā jautājumā skar „viltus labību/nezāles” – tos, kuri sekoja „ausekļa dēlam”, to darīsim vēlāk un izvērstāk. Daudzas lietas uzreiz neatklājas, vien tad, kad tam pienāk laiks”:

Efez.3³ Ar atklāsmi man darīts zināms Dieva noslēpums, par ko iepriekš isumā esmu rakstījis. ⁴ To lasot, jūs varat nojaust manu Kristus noslēpuma izpratni, ⁵ Kas agrākām cilvēku bērnu paaudzēm tādā veidā vēl nebija darīts zināms, kā tas tagad Garā ticis atklāts Viņa svētajiem apustuļiem un praviešiem.

⁹ Un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, kas visu radījis iekš Jēšua Mesija, ¹⁰ Lai tagad ar draudzes starpniecību visām varām un spēkiem Debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma. ¹¹ Jo tā tam bija jānotiek pēc Viņa mūžīgā nodoma, ko Viņš piepildījis mūsu Kungā Mesijā Jēšua...

1.Kor.13¹¹ Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuva vīrs, tad atmetu bērna dabu. ¹² Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spoguļi, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tikai pa daļai, bet tad atzišu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts.

„Viņu neatpazīna...”

Lūk, tulkojums no oriģinālvalodas, kur ir teikts, ka pasaule „Viņu neatpazīna”.

1.Jņ.3¹ Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam. Pasaule mūs neatpazīst, jo tā Viņu nav atpazinusi.

² Mīļotie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs

zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir³ Un katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.

Grieķu darbības vārdam **ἐγνώ** (egno) ir vairāki iespējamie tulkojumi, izejot no konteksta.

Atpazīt, saprast, aptvert, zināt – vienas no galvenajām nozīmēm. Mums šajā dzīvē **Viņš ir jāatpazīst un jāsaprot**, lai varētu **ar Viņu izlīgt. Atpazīt** – viena no galvenajām nozīmēm, un šāds variants gan gramatiski, gan doktrināli ir pareizs, un patiesība ir arī tā, ka atpazīt var tikai to, kuru tu esi aizmirsis, bet ir rakstīts, ka mēs bijām Viņā, pirms bija šī pasaule, un, tātad, Viņu pazinām, un Viņš pazina mūs.

2.Tim.1⁹ Jo Dievs ir izglābis mūs un aicinājis ar svētu aicinājumu, ne pēc mūsu darbiem, bet pēc Sava nodoma un žēlastības, kas ir mums dota Kristū Ješua pirms mūžīgiem laikiem. ¹⁰ Bet tagad ir redzama tapusi, mūsu Pestītājam Mesija Ješua parādoties, kas ir iznīcinājis nāves varu un cēlis gaismā dzīvību un neiznīcību ar evaņģēliju...

Lai mūsu Debesu Tēvs katram no mums dāvā savu atklāsmi un Patiesības sapratni, un lai ar Savu Garu apstiprina visu to, kas ir no Viņa, lai mums būtu Viņa gudrības un izpratnes pilnība: kas mēs patiesībā esam, kas mēs esam Viņam, Kas Viņš ir mums. Mūsu mūžīgā pateicība un mīlestība mūsu ķēniņam – Mesijam Ješua – par itin visu, ko Viņš priekš mums ir izdarījis!

Šī daļa bijā kā ievads šajā tēmā un radās, faktiski, spontāni, bez jebkādas sagatavošanās. Pēc neilgām turpmākām pārdomām, man atnāca sapratne par to, ka sakarā ar šīs tēmas sarežģītību un bibliskā izpētes trūkumu, nevajag izkampt kādus „gabalus”, bet ir jāsāk tās pakāpeniska izpēte un sistemātiska analīze. Tas, kas tiks runāts turpmāk, tāds arī būs. Katrā ziņā no mana skata punkta. Šī procesa pašā sākumā, man, zināmā mērā palīdzēja agrākā sapratne par to, ka ir bijuši kādi notikumi, par kuriem ir norāde **1.Moz.1:2**, virkne reliģiozi – šabloniskā izpratnē nesaprotamu Rakstu vietu, kaut kādi mājienu jūdaismā, kā arī Maikla Haizera grāmata, kura pietiekami dziļi skāra Debesu Padomes tēmu, un, ar kuru, lai cik dīvaini tas būtu ☺, es vispārējos vilcienos iepazīnos uzreiz pēc tam, kad izlasīju sākumā minēto pravietojumu. Es sapratu, ka Debesu Tēvs man deva zināmu atspēršanās punktu, lai sāktu darbu, un ko es, ar Viņa palīdzību, arī nekavējoties sāku.

2. nodaļa
Senā pasaule un Pirmie plūdi pirms Ādama

Priekšvārds

Šī tēma pati par sevi ir diezgan interesanta, un domāju, ka daudziem jauna. Parasti par to māca maz un reti kur, ja nu vienīgi šim jautājumam pieskaras jūdaismā, parasti nedēļas Toras porcijas ietvaros, kad ir runa par **Berešit**, bet, protams, ne jau visi. Šajā sakarībā ir vēl dažas, dažāda veida un apjoma mācības, visādā ziņā „krievvalodīgajā segmentā”. Domāju, ka „angliskajā” segmentā būs kas vairāk, bet tur neesmu „iesaistījies”, tādēļ nezinu. Rakstu vietas, kurās ir kaut kāda noderīga informācija par šo jautājumu nav daudz. Bet, tomēr tās ir. Ļoti bieži jautājums nav par Rakstu vietu daudzumu, bet par to, cik uzmanīgi mēs attiecamies pret detaļām. Protams, svarīga loma tajā ir arī oriģināla valodas zināšanām, un niansēm, kas ar to saistītas. Kā daudzi jau zina, Visaugstais nekur nav teicis, lai mēs „lasām Svētos Rakstus”. Tāda baušļa nav. Ir tikai pastāvīgs atgādinājums par to, ka mums šie Raksti ir jāpēta, lai „mēs tajos iedziļināties” u.t.t. Pie tā nu mēs tagad arī ķersimies.

Tas, ko aplūkosim šajā daļā – būtībā ir ievads, lai saprastu „pamatprincipus”, bet tas ko mēs aplūkojam iepriekš, bija, tā sakot, priekšvārds. Nesaprotot šos „pamatprincipus”, daudz no tā, kas Rakstos ir teikts, it kā „izkrīt”, jo nav uz kā turēties. Viens no iemesliem, kāpēc daudzas mūsu dzīves patiesības, līdz mēs iemiesojāmies uz zemes, nevar būt pieņemtas, ir tas, ka nav attiecīgu mācību, kas aplūko to vēsturi, kas bija LĪDZ Noa plūdiem, nerunājot jau par kaut ko vēl tālāku, senāku. Tas viss tika pārklāts ar mākslīgu noslēpumainības plīvuru, kas deva augsni dažādām fantāzijām un spekulācijām. Bet Visaugstais apsolīja, ka apslēptais noteikti kļūs atklāts, redzams. Kaut kas mums atklāsies to notikumu procesā, ko sauc par Pēdējiem laikiem, kuros mēs jau esam iekāpuši un dzīvojam. Dažas lietas tiks atklātas tikai tad, kad Mesija Ješua atgriezīsies Savā Godībā, bet dažas, tajā pēdējās tiesas laikā, kas aprakstīta **Atklāsmes grāmatas 20.nodaļā**. Bet ir tas, ko Visaugstais atklāj un atjauno jau tagad, jo tam ir pienācis noliktais laiks. Viņa laiks. Kā ir rakstīts, – ka visam zem saules ir savs noliktais laiks.

Pasaule līdz Ādamam un Havai (Ievai)

Vēl „manas garīgās jaunības rītausmā” ne mazums brīnījos, kad pēc **1.Moz. (Berešit)1. un 2.nodaļas** idilles, pēkšņi, nez no kurienes, parādās kaut kāda jocīga runājoša čūska, caur kuru darbojas un runā cita „runājoša čūska”, bet daudz augstāka savā pakāpē. Uzmanīgi pārlasīju un nevarēju saprast, pa kuru laiku viss ir kļuvis tik slikti, ja sākot no pirmās nodaļas pirmā panta viss bija tik jauki un brīnišķīgi. Jēdzīgi atbildēt uz šo jautājumu man neviens nevarēja, tādēļ es šo jautājumu saudzīgi auklēju, atliekot atbildes uz kādu vēlāku laiku. Ar laiku pievērsu uzmanību interesantai Rakstu vietai **2.nodaļā**, kur **15.pantā** ir runa par to, ka Ādamam bija ne tikai „jākopj”, tas nozīmē jāapstrādā Ēdenes dārzs, bet arī jāapsargā tas. Jautājums vietā: no kā?? Iznāk, ka „karaļvalstī” viss nav nemaz tik mierīgi, un par to drīz varēju pārliecināties, kad nokļuvu līdz nākošās nodaļas sākumam. Atbildes, šim uzstādītajam jautājumam ilgu laiku nebija, un es, negribīgi pieņēmu lēmumu ticēt, ka, ja jau par to nekas nav uzrakstīts, tad mums tas „nav vajadzīgs”, un nav arī tik svarīgi, vienīgi stingri ir jāsaprot, ka visādas „garīgas riebklības” mūs var sagaidīt uz līdzenas vietas, un vēl jo vairāk, aiz katra stūra. Pēc tam es iepazinos ar Rakstu vietām, kur par „pārkāpuma objektu” pa tiešo bija nosaukts „ausekļa dēls”, kurš, kā noskaidrojās, „amatu apvienošanas kārtībā” bija arī „sedzošais ķerubs”, lai „apēnotu”. Situācija sāka

noskaidroties, bet līdz pilnīgai sapratnei bija vēl ļoti, ļoti tālu.

Ievērojama „apgaismība” visā šajā ainā sāka ienākt 1997.gadā, kad es noklausījos Sergeja Timohina mācību par šo fragmentu no **1.Moz.1:2**. Viņš neiedziļinājās sīkumos, visdrīzāk tādēļ, kā pēc viņa vārdiem sapratu, ka pats tikko šai tēmai ir pieskāries. Bet tik un tā, noklausoties šo mācību, bilde kļuva skaidrāka. Pirmais, ko noskaidroju, bija tas, ka bez oriģinālvalodas zināšanām saprast lielāko daļu no tā, ko Visaugstais ir ielicis Savā Vārdā, praktiski, nav iespējams. Var tikai apraustīt „galotnītes”. Kādreiz mēdz būt žēlastība, kad Viņš ar Savu Garu pārdabiskā veidā atklāj to, par ko mēs neesam Rakstos lasījuši, un, līdz kādam brīdim, ne no viena neesam dzirdējuši. Bez tam, ir rakstīts, ka Visaugstais var mums atklāt esošās realitātes arī caur dažādām lietām, kas ir mums visapkārt, pievienojot, tā sakot, „otro liecinieku”, lai informētība un izpratne būtu pilnīgas. Tāda atklāsmju saņemšanas forma eksistē, jo ir aprakstīta vēstulē romiešiem:

Rom.1¹⁹ Jo, ko par Dievu var zināt, tas viņiem nav apslēpts, Dievs pats viņiem to atklājis. ²⁰ **Viņa neredzamās īpašības, tiklab Viņa mūžīgā vara kā Viņa dievišķība, kopš pasaules radīšanas gara acīm saskatāmas Viņa darbos, tāpēc viņiem nav ar ko aizbildināties.**

Kamēr vēl nebija uzrakstīta Tora – pirmās piecas Rakstu grāmatas, visas atklāsmes vecāki nodeva bērniem mutiski, bet daudz ko Visaugstais atklāja cilvēkiem tiešā veidā. Raksti runā par to, ka visas atklāsmes, kas nāk no Debesīm, mums tiek dotas no Svētuma Gara: lai kāds būtu tas veids kā tas notiek. Neskatoties uz to, ka daudz ko Visaugstais atklāj tieši tā, kā rakstīts **Rom.1:19-20**, zināmu iemeslu dēļ, vienmēr ir tādas lietas, kas mūsu laikos atklājas tieši caur Rakstiem, kuri šodien ir galvenais atklāsmju avots.

Vēstījumu šifrēšanas un runāšanas līdzībās iemesli

Pētot un pārdomājot Rakstus, es bieži sev uzdevu jautājumu: kādēļ gan Debesu Tēvam visu nepateikt tieši, „bez aplinkiem”? Kādēļ nepateikt bez visādiem „stiķiem un niķiem”, skaidri un saprotami, tā, lai visiem viss kļūst skaidrs, un tad nebūtu visādas neatbilstības un nevajadzīga domu dalīšanās visos „šajos un tajos” jautājumos? Kādēļ šī visa „noslēpumainība”, noslēpumi, nepateikšana līdz galam, mājieni u.t.t.? Kādēļ radīt visus šos strīdus, kas vietām nonāk līdz kautiņiem, un disputus, kas noved pie šķelšanās? Man likās, ja Tēvs tā rīkotos, tad ar visu šo nebūtu nekādu problēmu. Šis jautājums visai ilgi bija bez pienācīgas atbildes. Bet, tad Viņš sāka šo jautājumu padarīt nedaudz skaidrāku, un „patiesības brīdis” tomēr pienāca.

Sal.pam.25² „Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot”.

Šis pants man parādīja galveno principu, ka tas ir fakts, bet neatklāja, tieši kādēļ. Bet, „dvēselē jau kļuva vieglāk”, un sevišķi iepriecināja sapratne, ka daļa no ķēniņa svaidījuma – ir spēja un reāla darbība, kad mēs kaut ko pētām, mācāmies, „rokam”, cenšoties nokļūt līdz pirmsākumiem, dziļumiem, kurus Debesu Tēvs mums ir sagatavojis. Bet atbildes par iemeslu un jēgu, KĀDĒĻ tas ir tā, tomēr nebija. Ļoti bieži Jēšua ir teicis sekojošu frāzi: **„Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird!”** un arī tas bija visai noslēpumaini, un arī neatbildēja uz jautājuma būtību. Pēc tam Jēšua sāka skaidrot Saviem mācekļiem, kādēļ Viņš runā alegoriski, mājienos, tieši caur līdzībām atklājot tos

vai citus pravietiskos tēlus, kas mums nepieciešami dažādu dzīves aspektu izpratnei:

Mt.13¹⁰ Un mācekļi piegāja pie Viņa un sacīja: „Kāpēc Tu uz tiem runā līdzībās?”

¹¹ Bet Viņš atbildēja un tiem sacīja: „Jums ir dots zināt Debesu valstības noslēpumus, bet viņiem tas nav dots”.

Tas jau bija „siltāk”, bet vēl ne „karsts”. „Karsts” kļuva tikai tad, kad es reiz klausījos un pārdomāju nedēļas Toras porciju *Nasó*, kur ļoti skaidri tika aplūkots princips, kādēļ Visaugstais bieži runā alegorijās un līdzībās. Nedēļas Toras porcija *Nasó* – tas ir fragments no **Bemidbar grāmatas (4.Moz.) no 4.nod. – 8.nodaļai**. Šajā daļā, bez visām citām svarīgām un dziļām lietām, ir aprakstīts un atklāts ļoti svarīgs princips, kurš sevī ietver atbildi uz jautājumu, kas mani tik ilgi nodarbināja. Šeit tiek aplūkotas divas pamatsituācijas, kas saistītas ar ATTĀLINĀŠANOS no apmetnes centra, tas ir, no **Miškāna** („Saiešanas Telts”), tātad, no Visaugstā klātbūtnes redzamās izpausmes vietas – Viņa **šehinas**, kā arī otrādi, ar PIETUVOŠANOS šai redzamajai klātbūtnei. **Ceturtajā nodaļā** ir aprakstīta situācija, kad ar specifiskām slimībām slimojošos, līdz viņi kļuva veseli, viennozīmīgi izmitināja aiz apmetnes robežām. Bet **5.nodaļā** tiek apskatīts gadījums, kad vīra un sievas savstarpējās attiecībās rodas problēmas, un, lai šo situāciju atrisinātu pareizi, tad „sievass testēšanas” periodā, **koen(am)** (priesterim), kurš šo operāciju veica, sieva bija jāpietuvina **Miškanam** – tuvāk Visaugstā redzamajai klātbūtnei. Pie tam, oriģinālā **16.pantā** ir vārds „**karáv**”, kuram pamatnozīmē jēga ir „**pietuvināt**”, bet ne tā, kā sinodālajā (arī latviskajā) tulkojumā „**nostata**”, kas nav viens un tas pats.

No apmetnes izveda ārā tos, kuri slimoja ar īpašu spītības formu, kura, saskaņā ar tradīciju un dažādu šī jautājuma izpēti, bija saistīta, vispirms ar „**lašon hara**”, tas nozīmē – ļaunu valodu izplatīšanu, nosodīšanu, apmelošanu, viltus liecību došanu un citām riebeklībām, kas iziet no kāda „inficētā” mutes. Vēl no nometnes izveda arī cilvēkus, kuriem bija slimības simptomi, kas saistīti ar dzimumizlaidību, vienkārši sakot netiklību un laulības pārkāpšanu. Tas mums ir kā pravietisks tēls tam, ka ir tādi grēka veidi, kuru dēļ Visaugstais kādu aizvirza tālāk prom no Savas klātbūtnes. Viņš to dara tādēļ, lai Viņa klātbūtne un, jo vairāk, Viņa redzamā godība neattaisnotu pārkāpējus, un, lai tas viņiem nedotu iespēju, savu miesīgo iegribu un grēku attaisnošanai, it kā piesegties ar To Kungu, Viņa Vārdu – kā indulgenci, lai viņi savā grēkā vēl vairāk nenostiprinātos. Jūdaismā ir šāda izpratne, kurai seko darbība, ka tie, kuri nevēlas tikt vaļā no kādiem grēkiem, netiek pielaisti pie Toras studēšanas, un tas tiek pamatots tieši ar šo principu, ko tikko aplūkojam.

Ja atļausim cilvēkam, kurš savā sirdī ir ielaidis grēku, arī turpmāk atrasties Visaugstā klātbūtnē, Viņa Vārda studēšanā u.c., tad šādā gadījumā viņš centīsies Viņa Vārdu piemērot sev, lai attaisnotu savus greizos ceļus. Šajā gadījumā, devīzi: „pārbūvi sāk ar sevi!” kāds var saprast nevis kā sava rakstura un domāšanas veida pārbūvi, bet kā pavisam ko citu. Tā vietā, lai ļautu Vārdam sevi atmaskot un labotos, „lūkojoties tajā kā spogulī”, tas pats „kāds” centīsies no konteksta izraut Rakstu vietas, lai attaisnotu savu grēku. Un tieši tādēļ Visaugstais aizver tādiem cilvēkiem sava Vārda un Atklāsmju Dziļumu izpratni, piedāvājot, vispirms izlabot savas sirdis. Tikai tiem, kuri mīl Dievu To Kungu, tiek no Viņa dotas zināšanas. Nemēdz būt mīlestība bez patiesības un paklausības. Tieši tādēļ, kad „ausekļa dēls” pārkāpa attiecīgu robežu, viņš tika nomests „no svētā kalna kā nešķīsts”. Tieši tādēļ spītālie un daži citi, par ko mēs iepriekš runājam, tika izsūtīti ārā no apmetnes.

5.nodaļa – otrādi, problēma savstarpējās attiecībās vispirms tiek risināta tā, lai cilvēkus atkal atvestu Visaugstā klātbūtnē, jo tieši Debesu Tēvs ir trešā persona visās likumīgajās ģimenes savienībās starp vīrieti un sievieti. Tas ir tiešā, burtiskā, fiziskā līmenī. Bet garīgajā līmenī, pravietiski – sieviete, kura tiek turēta aizdomās par krāpšanu – tie ir ticīgie, kuri ir noslēguši Derību ar Visaugsto. Un, ja problēma ir attiecību atsalumā pret Viņu, kad „sieva” sāk lūkoties nevajadzīgā, aizliegtā virzienā, tad, vispirms, ir jāiet, jāskrien, jālido tieši tuvības ar Tēvu virzienā, Viņa redzamās klātbūtnes virzienā.

Divas dažādas situācijas, divi, principiāli dažādi risinājumi. Un tieši tādēļ, tam, kuram sirds ir kļuvusi raupja, viņa elku kalpošanas, krāpšanās un citu „dvēseles izkropļojumu” dēļ, Tas Kungs ar Savu Garu viņiem neatklāj to, ko atklāj citiem. Tādēļ – vieniem ir dots zināt Valstības noslēpumus, bet citiem – nē. Protams, ja cilvēks izmainīsies savā attieksmē un sirds stāvoklī, tad arī situācija izmainīsies. Un tieši tādēļ, lielākais vairums Visaugstā vēstījumu ir alegoriju, līdzību, pravietisku priekšpasacījumu formā. Lai varētu saprast un aptvert tikai tie, kuriem tas ir jāsaprot, bet citiem lai tas paliktu apslēpts.

Mt.13 ¹³ *Tāpēc Es uz tiem runāju līdzībās, jo tie redzēdami neredz, un dzirdēdami nedzird un nesaprot.* ¹⁴ *Un pie tiem piepildās pravieša Jesajas vārdi, kas saka: ar ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet, skatīdamies jūs skatīsieties, bet neredzēsiet.* ¹⁵ *Jo šo ļaužu sirdis ir apcietinātas, un viņu ausis ir nedzirdīgas, un savas acis tie ir aizdarijuši, ka tie ar acīm neredz un ar ausīm nedzird, un sirdi nesaprot, un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu.* ¹⁶ *Bet svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās dzird.*

Ir vairāki iemesli alegorijām. Viens no tiem – tas ir sirds stāvokļa jautājums. Cits – nepieciešamība patstāvīgi pētīt, meklēt, jautāt, „rakt”. Ir vēl viens – un tas, tādā vai citā mērā, ir gandrīz visiem cilvēkiem, – dažādi reliģiozi, tradicionāli un citādāki „prāta cietokšņi”. „Prāta cietokšņi” ir nepareizi domāšanas stereotipi, noteikti reliģiozi šabloni, kuri kā sargi, stāv „sardzē”, sargājot mūsu prātu, domāšanas veidu, un caur to arī sirdi, no visādām, it kā „briesmām” un „herēzēm”, kuras varētu „novest no patiesības ceļa”. Ja tā ir kāda mācība, doktrīna vai ideja, tad „prāta cietokšņi” te stāv „uz dzīvību un nāvi”, un caur dažādām bailēm, kas piebarotas ar visādiem citādiem grēcīgiem momentiem, neko nelaiž cauri, lai varētu to objektīvi caurskatīt un apdomāt, uzreiz „nostājoties pretestībā” un „jau uz sliekšņa”, pat neizvērtējot, to visu noliedz. Tādēļ mūsu gudrais Debesu Tēvs nepieciešamās patiesības un idejas ir ietērpis līdzību, pasaku, alegoriju formā. „Prāta cietokšņi” pieklājīgi reaģē uz visādām tādām lietām, kā, piemēram, drūmi pilsētas vārtu sargi reaģē uz klejojošiem cirka māksliniekiem, kuri ir atnākuši, lai pilsētā sniegtu pāris izrādes, lai sasmidzinātu tās iedzīvotājus. Un tādā veidā ienākot šai pilsētā, – kāda apziņā, viņi, oficiālajām reliģiskajām varām ir kā diversanti, kas nesteidzīgi dara savu apgaismošanas darbu, gara līmenī gatavojot apziņu kādu ķēniņa vēstījumu pieņemšanai un apdomāšanai. Tas nav pats ātrākais ceļš, bet, pastāvīgas garīgās cīņas apstākļos darbojas, kad ienaidnieks bloķē cilvēku prātu Dieva atklāsmju saņemšanai, lai Dieva tauta garīgi nepieaugtu. Vārdā ir apslēptas daudzas svarīgas un dziļas lietas, un tikai ar Svētuma Gara palīdzību, savā laikā, pēc atbilstošas sagatavošanās, tās var pareizi saprast un interpretēt.

Šifrēšanas atslēga

Atcerieties situāciju ar saduķejiem, kuri neticēja, ka mironi augšāmcēlas, un gribēja, lai Jēšua viņiem pierāda šo faktu, pamatojoties tikai Torā, jo viņi vairāk neko citu nepieņēma, izņemot šīs piecas Rakstu grāmatas. Iespējams, ka kāds nezina, bet Torā tiešā tekstā nekas nav teikts par augšāmcēlšanos no mironiem, atcerieties, ko Jēšua viņiem toreiz pateica kā pierādījumu?

Mt.22³¹ Vai tad jūs neesat lasījuši par mirušo augšāmcēlšanos, ko Dievs jums teicis:

³² „Es esmu Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs. Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs”. ³³ Un, kad ļaudis to dzirdēja, tie iztrūcinājās par Viņa mācību.

Pievērsiet uzmanību: Jēšua izmantoja to apgalvojumu, ka Debesu Tēvs – Viņš ir Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba Dievs, kas pats par sevi nepierāda augšāmcēlšanos. Jo tiešā veidā taču nav rakstīts par augšāmcēlšanos un mūžīgo dzīvi, bet te ir svarīga atslēga šo dziļo un apslēpto lietu izpratnei: otrajā panta daļā mēs redzam, ka Jēšua kā apstiprinājumu izmanto izpratni par Debesu Tēva BŪTĪBU, un tieši pamatojoties tajā, izdara šo secinājumu. Tā ir redzama Svētuma Gara darbības izpausme: Vārda vēstījuma dziļuma atklāšana caur Tēva BŪTĪBAS un RAKSTURA atklāšanu. Tiem saduķejiem, kuri stāvēja Mesijas priekšā, šīs sapratnes nebija, un tādēļ, atzīstot Jēšua vārdos šo atklājušos secinājumu, viņiem bija jāapklust. Vai jūs domājat, ka šo gadu laikā kaut kas ir principiāli izmainījies?

Tagad apskatīsim citu spilgtu piemēru un ķersimies klāt pamattēmai. Paņemsim atklāsni par „citām valodām”. Daudziem šis jautājums joprojām ir klupšanas akmens. Kā mēs zinām, Jaunās Derības Rakstu kanons izveidojās un tika apstiprināts tikai mūsu ēras 4.gadsimtā. Pirmajā un, kā minimums, 2.gs. sākumā par Rakstiem tika uzskatītas tikai Tanaha grāmatas, kuras bija sarakstītas līdz Mesijas Jēšua pirmajai atnākšanai. To bija nedaudz vairāk par 39, kuras mēs zinām šodien. Par Dieva Gara iedvesmotu grāmatu uzskatīja arī Enoha grāmatu, ko citēja Jēšua mācekļi. Mums zināmais „kanons”, kas sastāv no 39 grāmatām, – faktiski ir apmēram viena trešā daļa no tā, ko jūdi, arī mesijāniskie, uzskatīja par Dieva Gara iedvesmotiem Visaugstā vēstījumiem. Izrakumi Kumrānā to apstiprināja. Mesijāniskie rabīni šo tēmu izpētīja, bet, diemžēl, šo pētījumu rezultāti ir lasāmi tikai ivritā. Taču pat ar esošo „kanonu” Visaugstajam pietika, lai tur ievietotu visu, kas nepieciešams. Tomēr, neatkarīgi no grāmatu daudzuma, bez atklāsmes no augšienes visas pūles kaut ko saprast un izskaidrot ir veltīgas un tukšas.

Un tā – kā pirmajā gadsimtā, pamatojoties uz tiem Rakstiem, kas bija lietošanā, izskaidrot, kas tas ir „citas mēles”? Nav noslēpums, ka Marka evaņģēlija pēdējā nodaļa, kur ir pieminēta runāšana „citās mēlēs”, ir vēlāka laika pielikums un par to zina visi daudz maz nopietni Svēto Rakstu pētnieki. Apustuļu darbu otrajā nodaļā mēs redzam, ka Visaugstais dara brīnumu Šavuot svētkos (Vasarsvētkos), un pēc tam, kad Dieva Gars nāca pār 120 mācekļiem, – viņi sāka runāt cilvēku valodās, kuras tie nekad nebija mācījušies. Brīnums? – brīnums! Bet piefiksēsim, ka tajā brīdī nekas netika runāts, un nekādi nav redzams no Rakstiem, ka tur, tajā brīdī, kaut kā, kaut kur, „pa maliņu, pa maliņu” būtu bijušas „citas mēles”, – „eņģeļu mēles”, tādas, kuras vispār nav cilvēku, un kuras neviens cilvēks nevar saprast. Tās, visdrīzāk, sāka izpausties nedaudz vēlāk, un to mēs varam redzēt **1.Korintiešu vēstulē 13:1** un tālāk **14.nodaļā**. Pievērsiet uzmanību, kādu Rakstu vietu no Tanaha piemin apustulis Sauls (Pāvils), kuru Svētuma Gars viņam deva kā

apstiprinājumu šim "citu mēļu" formātam, kad lūdzējs nesaprot to, ko viņš lūgšanā saka, jo „**prāts paliek neauglīgs**” un viņam ir jāprasa Dievam, lai to iztulko:

1.Kor.14²¹ Bauslībā rakstīts: „Svešās mēlēs un ar svešu cilvēku lūpām Es runāšu uz šo tautu, un tomēr, tā Man neklausīs,” saka Tas Kungs.

Šeit rabīns Sauls citēja vietu no Tanaha – pravieša Jesajas:

Jes.28¹¹ Tiešām, ar laužu starpniecību, kam pinas lūpas un kas šļupst ar svešādu mēli, Viņš runās uz šo tautu. ¹² **Viņš, kas tiem sacija: „Šeit ir dusas vieta! Dodiet atdusu piekusušiem; šeit ir miera vieta!” – Bet tie to negribēja dzirdēt.**

Nu, lūdzu, pasakiet, kur šeit tieši ir teikts par brīnumainu runāšanu cilvēku valodās, kas nekad nav mācītas un kuras neviens nevar saprast? Ja pacenstos, šeit varētu kaut kā „pieķībināt” situāciju ar Bileāma ēzeļmāti. Kaut tā ir neparasta, pārdabiska situācija, tomēr, no „citas operas”. Bet par „**enģeļu mēlēm**” (**1.Kor.13:1**) te tikai pie superiztēles ir iespējams kaut ko ne būt saskatīt. Un arī tad, diez vai. Un tā nu rodas jautājums vietā: kādā veidā Debesu Tēvs ar Savu Garu pamato tos vai citus notikumus caur tādām, lūk, neviennozīmīgām Rakstu vietām? Atcerieties arī to, kādas Rakstu vietas Jaunajā Derībā ir izmantotas, lai apstiprinātu tos vai citus pravietojumus, un jūs pārlicināsit, cik pareizs un dziļš ir tas, kas par to ir rakstīts:

2.Pēt.1²⁰ Pār visām lietām ievērojiet, ka neviena praviešu mācība Rakstos nav patvaļīgi iztulkota. ²¹ **Jo praviešu sludināšana nav nekad cēlusies no cilvēku gribas, bet Dieva cilvēki ir runājuši Svētā Gara spēkā.**

PBB tulkojums:

1²⁰ Un vispirms atcerieties to, ka nekāds pravietojums no Rakstiem nenāk no paša pravieša izdomājumiem...

Un tieši tādēļ, labāk ir nesteigties, kaut ko uzreiz noliegt, tikai tādēļ, ka šis KAUT KAS neierakstās mūsu paradigmā, nesakrīt ar tādu vai citu mācību, kuru mēs kaut kad un kaut kur esam ieņēmuši. Daudzus pravietojumus vispār ir grūti garīgi „sagremot” uzreiz, tam ir nepieciešams zināms laiks. Bet tagad, neaizmirstot visu augšminēto, koncentrēsimies tikai uz faktiem.

Pilnīgā pasaule

Vēstījums par pirmo pasauli: pasaule, kuras radišana ir aprakstīta **1.Moz.1:1** – tā ir pilnīga, ideāla pasaule, bet nevis kaut kāds „pusfabrikāts”, pie kura vēl ir jāpiestrādā:

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ

Pirmkārt, par to runā noteiktais artikuls „**hei**” ה vārdos „debesis” un „zeme”. Un otrkārt, to, pirms šiem vārdiem īpaši pastiprina prievārds „**et**” אֶת (**alef, tav**). Tas viss mums stāsta par visa tā, kas ir radīt, un kam ir jābūt šajā vietā, pabeigtību, veselumu, „ideālu salikumu, nokomplektētību”. Noteiktais artikuls pirms Debesīm un zemes, un vēl kopā ar prievārdu „**et**”, kā apgalvo gudrie, kuri ir labākie Tanaha valodas speciālisti: visa šī „kompozīcija” runā par to, ka tās ir nevis „parastas Debesis un zeme”, bet Debesis un zeme „pilnā, absolūtā komplektā”, tātad, ar visu to, kas tam „nāk līdz” un kam, principā, nevar neko pielikt. Faktiski **1.Moz 1:1** ir aprakstīta pilnīga pasaule.

„Bara un asa”

Nākošais moments, kas ir saistīts ar vārdiem „bará” בָּרָא un „asá” עָשָׂה. An *1.pantā* ir darbības vārds „bará”, kas runā par to, ka *Elohim* (Dievs – ivr.) radīja kaut ko tādu, kas līdz šim brīdim vēl nav bijis, kaut ko unikālu. Bez tam, darbības vārds „bara” sevī ietver tādu jēgu, kas šis kaut kas unikālais tika radīts „no nekā”, ja tā var izteikties, tas nozīmē, ka šis „kaut kas” ir pēc savas izcelsmes pirmatnējs. Bet *2.pantā*, attiecībā uz zemi un tās sastāvu, tiek izmantots darbības vārds „asá”, kas atbilst tam, kas formējas, veidojas jau no radītā, – materiāla, kas bija pieejams.

„Tohu va bohu”

וְהָאָרֶץ הָיְתָה תְהוֹ וְבוּהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל-פְּנֵי תְהוֹם
וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל-פְּנֵי הַמַּיִם:

Parastais tulkojums:

1.Moz.1² Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.

Precīzāks tulkojums:

1.Moz.1² Un zeme bija kļuvusi par drupām (izpostīta, sagrauta) un iztukšota, un tumsa (šī iemesla dēļ, tādēļ) bija pār bezdibeņiem, un Ruah Elohima (Dieva Gars) strauji pārvietojās virs ūdeņiem.

Nu, lūk, 2.pants – tā ir redzama katastrofa. Pirmkārt – Debesis bija palikušas neskartas un nebija tādā situācijā kā zeme, otrkārt – nepareizi novietots prefikss „bet”. Panta sākumā ir burts „vav”, kas vienlaicīgi ir saiklis „un”, kā arī atdala katru darbību, jaunu notikumu, kas notika un ir aprakstīts pirmajā pantā. Visos citos gadījumos šis saiklis bija iztulkots kā „un”: „*Un teica Dievs...*”, „*Un darija Tas Kungs...*”, bet 2.pantā mēs redzam šo dīvaino prievārdu, kurš, tā sakot, „nepieder ne pilsētai ne laukiem”. Sinodālais tulkojums bija veikts no Septuagintas, un nepietiek ar to, ka tas nebija oriģināls, bet vēl dažu grieķu vārdu tulkojumā bija izmantoti tādi varianti, kuri „iznīdēja” patieso nozīmi. Iespējams, ka kādam būs interesanti uzzināt, jūdaismā ir kāds tulkošanas princips no oriģinālvalodas uz kādu citu valodu. Tas sevī ietver to, ka visos iespējamajos līmeņos, dziļumos un tulkošanas iespējās, vienmēr, kā likums, tiek izvēlēts variants, kurš atbilst pašam parastākajam, burtiskajam variantam: **pšat** (ivr.). Un pat šeit ir ne mazums „variantu”. Pozīcija bija tāda, ka jādod iespēja visām tautām uzzināt pašu vienkāršāko, virsējo Rakstu līmeni. Bet kurš vēlēsies ko vairāk, – „lai mācās praviešu valodu”. Tādēļ daudzas dziļās lietas, var saprast tikai ar Svētuma Gara palīdzību, un arī tad vēl, tikai tad, kad lasām Visaugstā Vārdu tieši tā, kā Viņš to ir teica, tas nozīmē – oriģinālvalodā. Pie tam, saskaņā ar jūdisko izpratni, „Torai ir 70 sejas”, tas nozīmē, ka ir 70 šķautnes un līmeņi, lai saprastu ķēniņu Ķēniņa Vārdu, kas visai paplašina tulkojumu variantus.

Iemesls, kādēļ prefikss „že” ir nokļuvusi sinodālajā tulkojumā ir tāds, ka tulkojums, kas atbilst oriģinālam, daudziem „grāva šablonus”, un grāva tik spēcīgi, ka tajā laikā baznīcas tulkotāju dogmatika ko tādu nevarēja iecietīgi paciest, un tādēļ, redakcionālais labojums faktiski būvēja jaunas reliģiozas doktrīnas. Cilvēku lielais vairākums visās zemēs vispār bija nemācīti, kur nu vēl

šeit runāt par ivrita zināšanām! Piedevām vēl, „ebreju jautājuma risināšana” no daudzu baznīcas „tēvu – antisemītu” puses vispār visu jūdisko izlika tālu aiz atļautās uzmanības robežām. Vispār, ceru ka saprotiet...

Tagad šie divi interesantie ivrita vārdi, kuri ir gandrīz sinonīmi, un kopā ārkārtīgi pastiprina tajos ielikto jēgu: „**tóhu va bóhu**”.

Tóhu – תהו pazudināšana, drupas, iznīcināšana, niecība, tukšums; sakāmvārds, veltīgi.

Tóhu – cēlies no vārda „litót” – nesaprast, neapzināties, un atvasinājums ir arī vārds „toé” – tas, kurš nesaprot. Tas mums palīdz plašāk saprast dziļāko jēgu, kas ar šo jēdzienu ielikta. Šeit ir mājiens, ka notikušais, bez visa cita, bija daudzien nesaprotams. Notika tas, kas toreiz dzīvojošo saprašānai nepakļāvās.

Bóhu – בהו postīšana, pamešana, tukšums.

Šis otrs vārds „bóhu” Rakstos tiek izmantots tikai trīs reizes, un visas šīs trīs reizes tas ir kopā ar vārdu „tóhu”: **1.Moz.1:2; Jes.34:11; Jer.4:23**. Divos gadījumos sinodālajā tulkojumā tas ir tulkots kā „tukša”, trešajā – kā „iznīcināšana”. Ja šie abi vārdi ir kopā tie pastiprina galveno jēgu, un vienmēr nozīmē pazudināšanu, iznīcināšanu, postīšanu pārākajā pakāpē, tātad „iznīcināšana augstākajā pakāpē”. Izlasiet divas norādītās Rakstu vietas kopā ar blakus esošiem pantiem, un jūs par to pārliecināties.

Tātad, zināmu idilli, piepildītības stāvokli, pilnību un harmoniju, kuru radīja Visaugstais **1.Moz.1:1**, nomainīja pilnīgi pretējs stāvoklis – iznīcība, posts un galējs tukšums. Varam secināt, ka pravietim Jeremijam bija parādīta šī aina, kura notika **1.Moz.1:2**, ņemot vērā uzrakstītā kontekstu, kā arī caur šo vārdu savienojumu, ko aplūkojām agrāk:

Jer.4²³ Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vaivs gaismas.

Un oriģinālā:

Jer.4²³ Es uzlūkoju zemi, un redzi, tohu va bohu, un Debesu pusi – un nav tur gaismas.

Izlasīsim dažus nākošos pantus tulkojumā no oriģināla, lai aina būtu pilnīga:

²⁴ Lūkojos uz kalniem, – un redzi, tie trīc, un visi pakalni šķobās. ²⁵ Es lūkojos, un redzi, nav cilvēka un debesu putni ir aizlidojuši. ²⁶ Es lūkojos, un redzi, auglīgā zeme – tuksnesīga, un visas pilsētas ir sagrautas no JAHVES vaiga, Viņa vaiga dusmu niknumā. ²⁷ Jo tā teica JAHVE: par tuksnesi kļūs visa zeme, bet pilnīgi to neiznīcināšu.

Šajā Rakstu vietā Visaugstais parādīja, kāda var būt šī „pilnīgā iznīcināšana”, ko īstenībā nozīmē šis „tohu va bohu”. Tas ir tāds stāvoklis, kad „nav gaismas”, ka līdz zemes virsmai nenonāk nekāda gaisma, kad nav neviena cilvēka, kad nav pat putni apakš debess, kad visa tā zeme, kas bija auglīga, kļūva par tuksnesi, kad VISAS pilsētas ir sagrautas, iznīcinātas. Konfrontācija Debesis, sacelšanās pret Visaugstā gribu un principiem, pārsviedās uz zemi, un gala rezultātā, tas viss noveda pie tik bēdīgiem rezultātiem. Kāds ir sacelšanās pret Visaugsto rezultāts? Pareizi: tiesa. Tiesa savā laikā. Pār zemi, un tās iedzīvotājiem atnāca iznīcināšana. Par

to mēs varam izlasīt fragmentā no pravieša Jesajas:

Jes.14¹² Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu nogāzts pie zemes, kas tu tautas locīji! ¹³ Tu gan domāji savā prātā: Es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es noņemšu uz saiešanas kalna pašos ziemeļos! ¹⁴ Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstais! ¹⁵ Bet nu tu esi nogāzts mirušo valstībā, visdziļākā bedrē! ¹⁶ Kas tevi redzējuši, tie tevi uzlūkos un domās sevī: „Vai tad šis ir tas vīrs, kura priekšā trīcēja zeme un drebēja ķēniņu valstis? ¹⁷ Kas pasauli darija par tuksnesi un tās pilsētas izpostīja, kas savus gūstekņus nekad neatlaida mājās?”

Kā tas viss TOREIZ notika? Vai toreiz tika izglābts kāds, kurš dzīvoja uz zemes, Vai Visaugstais kaut kādā veidā vēl kādam deva iespēju? Vai visi uz zemes dzīvojoši sekoja „ausekļa dēlam”? Ar dažām atklāsmēm un sapratni šajā sakarā, es pacentīšos padalīties nākamajās daļās. Un, lūk, vēl viens galvenās domas apstiprinājums vārda „*tohu*” izmantošanai:

Jes.45¹⁸ Tā saka Tas Kungs, kas radija Debesis, Dievs, kas veidoja zemi,– Viņš to nav radījis par tuksnešaini, bet lai tā būtu apdzīvota – vienīgi Es esmu Tas Kungs, cita nav neviena!

Originālā:

Jes.45¹⁸ Jo tā saka JAHVE, kas radijis Debesis, Viņš – Elohim (Dievs), kas radija zemi un izveidoja to; Viņš sagatavoja (paredzēja) to ne tóhu; bet dzīvošanai to veidoja: Es – JAHVE, un nav neviena cita.

Ja iztulkojam to savādāk, tad Visaugstais radija un veidoja šo zemi – un tālāk: **darija derīgu, sagatavotu priekš..., paredzētu priekš...** – Viņš to visu nedarīja priekš „*tóhu*” – ne lai tā būtu tuksnesis un pazudināta, ne lai zeme būtu „*tóhu*”, vai, lai uz zemes iestātos „*tóhu*”. Ir pretnostatījums: „priekš DZĪVOŠANAS, APDZĪVOŠANAS”. Un, neskatoties uz šo pirmatnējo mērķi, kas aprakstīts **1.Moz.1:1**, tomēr, **1.Moz.1:2** pienāca, iestājās šis „*tóhu*”. Notika kaut kas, kas nebija Visaugstā pilnīgā griba, bet kā dēļ zeme tomēr kļuva „*tóhu*”, un pat vēl ar pastipriņošu šī vārda sinonīmu „*bóhy*”.

Esmu dzirdējis tādu versiju, ka šo fragmentu no **Jes.14:12-17** pareizāk būtu attiecināt uz zemes mūsu laika periodu, jo, kad Ješua runāja par „ausekļa dēlu”, Viņš teica, ka „Es redzēju sātanu kā zibeni kritam no debesīm”, Viņš to ir sacījis pravietiski, raugoties nākotnē. Un, ka tas nozīmē, ka sātans nav kaut kad sen nomests no debesīm, bet tikai pēc notikumiem, kas aprakstīti **Atkl.gr.12.nod**, viņš tiks nomests un „nogāzts pie zemes”. Tas vēl tikai stāv priekšā. Tīri teorētiski, tāda versija var pastāvēt, bet es personīgi nevaru tai pilnībā piekrist dažu iemeslu dēļ. Pirmkārt – vienmēr tiek aplūkota pirmā – burtiskā nozīme, un darbības vārds „redzēju” ir pagātnes formā. Otrkārt – ja kāds no praviešiem, runā ar tagad sev blakus esošu cilvēku, runā par viņam parādītiem nākotnes notikumiem, tad viņš runā tagadnes formā, piemēram, kā runāja Bileāms: „*Es viņu redzu, bet ne tagad; es viņu novēroju, bet ne tuvumā...*” (**4.Moz.24:17**).

Treškārt – „otrajās debesīs”, vai „debesīs” pretinieks varēja darboties tādēļ, ka viņam un viņa armijai pirms tam ļoti „palīdzēja” „iekārtoties uz zemes”. Ješua neteica, ka „kritot uz zemes”, viņš nedaudz neaizlidoja līdz galam, bet „uzkārs kaut kur otro debesu rajonā”, brīnumainā veidā

aizķeroties aiz kaut kā, aiz kā tur bija iespējams aizķerties. Mēs redzam, ka „ausekļa dēls” „aizlidoja” līdz zemei bez „pārsēšanās”, jo, kad Jēšua bija 40 dienas tuksnesī, tad ienaidnieks Viņam tuvojās atrodoties uz zemes, nevis runāja no „otrajām debesīm”. Ienaidniekam bija atļauts paņemt Mesiju uz Tempļa spārna, tad uz visaugstāko kalnu (iespējams Everestu), tā mēs varam redzēt, ka uz zemes viņš jau bija „stipri pierakstījies”. Kontrolē pār zemi bija nodota Ādamam, bet ienaidniekam jau bija zināma ietekme pār to, jo arī čūska jau bija nonākusi zem viņa kontroles, un Ādamam bija pateikts, ka viņam dārzs ir ne tikai jākopj, bet arī jāsargā. Patiesībā, šis fragments ir pravietisks, savā pamatnozīmē, tieši runājot par tālās pagātnes notikumiem, bet netieši dod mājienu par nākamajiem notikumiem, kuri šo „krišanu” nofiksēs jau „kārtīgi uz virsmas”. viens ar otru tie nav pretrunā, un pie tā mēs atgriezīsimies vēlāk.

„Erec”

Tagad daži vārdi par zemi, jeb sauszemi.

1.Moz.1:10 Tad Dievs nosauca sausumu par zemi („érec” – ivr.)

Šeit mēs redzam, ka zeme, par kuru ir runa pirmajā pantā – ir ivrita vārds „érec” – un tas ir nekas cits kā sauszeme savā fiziskajā veidolā, bet nevis kaut kas „zemišķs un fizisks”. Un, ja pirmajā pantā (**1.Moz.1:1**) mēs redzam, ka šī sauszeme vai „érec” ir, tad otrajā pantā šī „érec” – zeme, kura saskaņā ar desmito pantu ir sauszeme, jau kaut kur ir pazudusi. Tas nozīmē, ka, spriežot pēc otrā panta epitetiem, ir noticis kaut kas „vardarbīgs”, iznīcinošs, kā rezultātā sauszeme kaut kur pazuda.

„Rekula”

Eceh. 28:16 Tavu plašo sakaru (tirdzniecības – kr.v.) dēļ tava sirds pildījās ar netaisnību. Un kad tu apgrēkojies, Es padzinu tevi no Dieva kalna, un sargātājs ķerubs izraidīja tevi no degošo akmeņu vidus.

Kā „plašie sakari” (tirdzniecība – kr.v.) ir pārtulkots ivrita vārds רַכְּלָה rekulá, ko, parasti izmanto situācijās, kas ir saistītas ar komercdarbību, reklāmu, tirdzniecību, ar kādu darījumu aktivitāti. Tādēļ, šo fragmentu pareizāk būtu tulkot tā:

No tavas komercdarbības aktivitāšu daudzuma (pārvietošanās darbu dēļ) tava iekšiene piepildījās ar netaisnību, nepatiesību, bezlikumību („hamas” – ivr.: vai kaut ko neatgādina?) un tu apgrēkojies (aizšāvi garām mērķim); kā nešķīstu tevi izdzina ķerubs...

Šeit mēs redzam, ka „ausekļa dēlam” kurš tika radīts kā „apēnojošais” (ko šis termins nozīmē parunāsim vēlāk) ķerubs, līdz viņa krišanai bija plaša komercdarbība. Debesīs un uz zemes bija daudz dažādu darīšanu, kurās viņš bija aizņemts, un kuras viņš kūrēja. Viņa pozīcija, viņa līmenis, pilnvaras un iespējas kļuva par to augsni, kur attīstījās grēka vīruss, kas sākās no bojājumiem viņa domāšanā, kad viņš pieļāva to, ko nedrīkstēja pieļaut, un tā bija viņa izvēle. Tam ir pamatojums, ja pēta Tanahu oriģinālā, kam mēs arī vēlāk pieskarsimies. Šeit nāk asociācijas ar varas cilvēkiem pilsoniskajā, kara, finanšu un reliģijas sfērās: pa kādu gan bezdibeņa malu viņi staigā, un cik gan bīstama cilvēka sirdij ir viņa plašā komercdarbība, kas var veicināt ilūziju par viņa pārmērīgā nozīmīguma un varenuma rašanos, kas nereti var novest pie

nelabām, bet reizēm pat traģiskām sekām, ja iztrūkst pienācīgā pazemīguma. Turpmāk mēs vēl parunāsim par to, kas saistās ar kritušā „ausekļa dēla” motīviem, kā arī, kādus „instrumentus” viņš izmantoja sacelšanās veidošanā.

„Senā pasaule gāja bojā, tika noslīcināta ūdenī”

2.Pēt.3⁵ Tiem, kas to apgalvo, paliek aplēpts, ka vecos laikos debesis un zeme ir cēlušās Dieva Vārda spēkā no ūdens un ar ūdeni. ⁶Tāpēc arī toreizējā pasaule gāja bojā ūdens plūdos. ⁷Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā un uztur tas pats Vārds ugunij un bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas dienai. ⁸Bet to vien turiet vērā, mīlie, ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi, un tūkstoš gadi kā viena diena.

Šajā Rakstu vietā mēs redzam dubultu pravietisku atklāsmi. No vienas puses, to var attiecināt uz Noa plūdiem, bet ja saprotam nevis „tēlaini”, kas varētu būt kā variants, bet „burtiski”, ko pirmkārt arī prasa Rakstu skaidrošana, tad mēs ieraudzīsim, ka runa šeit ir par pašu pirmo, seno pasauli – „pirms Ādama”. „Toreizējā pasaule” – ir grieķu vārda „kosmos” tulkojums, kas nozīmē „savstarpējo attiecību sistēma”. TAD tika pilnībā sagrauta gan pati zeme, gan savstarpējo attiecību sistēma starp visiem dzīvojošiem. Bet pasaule Noa laikā – nē, tieši otrādi, tā tika izglābta. Un zeme tika tikai „nomazgāta ar ūdeni”, un pilnīga iznīcināšana nenotika. Saglabājās cilvēki, dzīvnieki, augi, ūdens pasaule, kā arī noteikta savstarpējo cilvēcisko attiecību sistēma astoņu cilvēku ģimenē.

Paraugš un ceļš

Bet tagad aplūkosim šādu savdabīgu grafiku. Sākumā viss ir lieliski, grafiks zīmējas maksimālā augstumā, viss ir lieliski (**1.Moz.1:1**). Pēc tam: bāc! Un strauji lejā, kaut kādā mērā pilnīgi „līdz nullei” (**1.Moz.1:2**). Katrā gadījumā sektorā „zeme”. Un pēc tam, viss pamazām sāk atjaunoties, restaurēties, ko mēs varam redzēt sākot ar **1.Moz.1:3**. Protams, šī atjaunošana ne tuvu nav tā īstā un pilnvērtīgā, bet, teiksim tā, pacēluma process ir iezīmējies. Tas ir – sākumā kustība bija, bet nez kādēļ maksimālajā augstumā tā nenoturējās, jautājums – kādēļ? Nepretendēju, ka šī ir ideāli pareizā un vienīgā atbilde, bet piekrītu tādām viedoklim, ka ar tādiem dotajiem parametriem, kad ir dota izvēles brīvība, kurai ir jāiziet noteikta testēšana, tādā maksimumā grafiks nevarētu noturēties. Kā saka Raksti, „Lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas tak ugunī tiek pārbaudīts...” (**1.Pēt.1:7**).

Ja no paša sākuma visiem visu iedot maksimālā daudzumā, ja pasaule vēlēsies uzreiz sasniegt visu savu ideālumu un pilnību, iespējas un varenību, neizejot noteiktu sirids pārbaudījumu, tad tā to neizturēs. Domāju, ka šeit kā priekšā pasacījums kalpo Rakstu vieta, kas runā par to, ka „mantojums, kas steidzīgi saņemts sākumā, nesvētīsies tālākajā laikā”. Tā pasaule izrādījās nespējīga to pieņemt un, tā sakot „sagremot”, tā kā „pienāktos”. Bojā aizgājušai pasaulei vēl nebija izstrādājusies tāda īpašība, kā „pieredze”, kā arī kāds gudrības paveids, kas arī atnāk caur šo pieredzi, kā arī caur nākošo izpratni, sapratni un apzināšanos. Tas ir ļoti līdzīgi kā kad jaunizveidotā pasaule bija līdzīga mazulim, vai jaunam pusaudzim, kurš saņēmis maksimālu svētību un kurš sava iekšējā vecuma (jaunuma) dēļ nevarēja šo nastu izturēt. Šeit ir tiešs mājiens uz līdzību par pazudušo dēlu, kura, neiedziļinoties sīkumos, var mums izstāstīt visa notiekošā

būtību. Neapšaubāmi, radās vēl tāds „elements”, kurš Rakstos ir nosaukts par „bezdievības noslēpumu”, kas visā šajā attīstībā un kustībā, ienesa savas „korekcijas”.

Te nu rodas zināms metafizisks jautājums: ja var saprast, ka šī pasaule nepastāvēs, tad kādēļ šādu pilnīgu pasauli jau no paša sākuma jārada, kāpēc ne kaut ko zemāku un pēc tam pacietīgi un pakāpeniski virzīties uz augšu? Tas varbūt būtu bijis efektīvāk un labāk? Mums ir grūti pilnvērtīgi atbildēt uz šo jautājumu, bet izejot no pašu Rakstu principiem, kā arī ņemot vērā to, kas mums caur Tiem ir atklāts, mēs varam ieraudzīt, ka viens no iemesliem, lai kaut kur tiektos, ir vajadzīgs kāds paraugs, kāds ideāls. Tas ir līdzīgi kā ar pravietisko situāciju ar pirmajām Bauslības plāksnēm, uz kurām baušļi bija uzrakstīti ar Visaugstā roku. No tām palika pāri tikai lauskas, bet tradīcija saka, ka šīs lauskas tika ieliktas Šķirstā kopā ar jaunajām plāksnēm. Pievērsiet uzmanību arī tam, ka pirmās Bauslības plāksnes bija darinājis pats Visaugstais, bez cilvēka līdzdalības. Tora saka, ka Mozus tās saņēma no paša Visaugstā rokām. Bet otrās plāksnes Mozus jau taisīja pats. Tātad, otrajā etapā jau sākās zināma piedalīšanās iespēja, kad Visaugstais pieaicināja cilvēku par „līdzstrādnieku”, un cilvēks sāka pacietīgi iet sev nosprausto sirds labošanas ceļu un attiecību ar Debesu Tēvu atjaunošanu, lai dotu savu daļu ieguldījuma eksistējošās pasaules labošanā. Un uz šī atjaunošanas, apdomu un pazemības fona, cilvēka dvēselei bija jāizdara apzināta izvēle attiecībā uz Radītāju, Kurš ir Debesu Tēvs – visu garu, kā ir rakstīts, Tēvs, kā arī pret Viņa Dēlu – Mesiju Ješua, caur Kuru Viņš paveica un pieņēma izpirkšanu un samierināšanos ar Sevi Pašu.

Ja iepriekšējā daļa bija kā zināms Prologs, tad šī ir zināms Ievads. Nākošajā daļā es vērsīšu uzmanību jau uz dažām debesu realitātēm, kuras mēs varam atrast Rakstos, lai tas ļautu mums virzīties tālāk visā šīs bibliskās koncepcijas saprašanā.

3. nodala
Debesu Padomes Zvaigznes

Ievads

Lūk, mēs esam nonākuši līdz šīs interesantās tēmas trešajai daļai, ko Debesu Tēvs, šajos pēdējos laikos, Savai tautai sācis celt ārā no aizmirstības. Katrai atklāsmei ir savi noliktie laiki, nevis „viss vienā kaudzē”. Atklāsmes un Bībeles Vārdus Raksti bieži salīdzina ar garīgo barību, un tas ne pavisam nav nejauši. Tajā ir ielikts svarīgs princips. Fiziskās barības uzņemšanai ir dažādi posmi. Sākumā – tas ir piens. Tad bērnu pamazām piebaro ar augu valsts produktiem un gaļu. Tālāk viņš, kaut arī nepāriet uz gaļu vien, viņa organisms pilnībā adaptējas un vienlīdz labi tiek galā ar abiem barības veidiem. Bet piena ēdieni, kopš kāda laika kļūst nevērtīgi, bet pēc tam – pat kaitīgi. Apmēram tā notiek arī ar garīgo barību, jo princips ir viens un tas pats. Paši Raksti garīgo barību iedala kategorijās:

Ebr.5¹¹ Par to mums būtu daudz ko runāt, bet ir grūti darīt to saprotamu, tāpēc ka jūs esat kūtri palikuši dzirdēt. ¹²Jo, lai gan laika ziņā jums pašiem pienākas būt tiem, kas māca, jums atkal vajadzīgs kāds, kas jums māca Dieva Vārda pirmsākumus, un esat tapuši par tādiem, kam vajag piena, ne cietas barības. ¹³Jo katrs, kas bauda pienu, ir taisnības vārda nepratējs, jo tas ir bērns. ¹⁴Bet pilngadīgiem pienākas cieta barība, tiem, kam ir piedzīvojumi un kam prāti vingrināti izšķirt labu un ļaunu.

Katram ticīgajam, kurš tic uz Visaugsto, ir savs garīgais vecums un savs ceļš Viņā un ar Viņu. Tieši tāpat tas attiecas uz visu Mesijas miesu kopumā. Neskatoties uz tās sadalītību, daudzu principiālu lietu ļoti dažādo sapratni un skaidrošanu, tomēr, tai ir nosacīts garīgais vecums kā Mesijas Ješua Līgavai un Visaugstā tautai kopumā. Katrā laika brīdī ir kāds „vispārināts” garīgs vecums. Iziešanas no Ēģiptes brīdī – tā vēl nebija pat silītes grupa, bet tikai „silītes – bērnodārza” sākuma periods. No Dāvida apvienotās valsts laika un Templā uzcelšanas, Visaugstā tauta nosacīti sāka iet skolā. Bet sākot no Ješua augšāmcelšanas, Gara izliesšanās Šavuot (Vasarsvētku) laikā un kopš valstības Labās Vēsts izplatīšanās visās tautās – Visaugstā tauta saņēma „ceļazīmi Dzīvei”, un sāka savu apmācību augstākajā garīgajā mācību iestādē, paralēli strādājot „Dieva tūrumos”: „neatraujoties no ražošanas”, tā sakot. Garīgā apmācība vienmēr nozīmē praktisko apmācību un nekad ne „tīri teorētiski”. Un, lūk, kādu laiku atpakaļ, Visaugstā tauta sāka iet garīgajā aspirantūrā, kur tagad pabeidz savas mācības un sagatavošanos gala eksāmeniem. Un tagad iestājas un jau ir iestājies tāds laiks, kad Debesu Tēvs, šīs „garīgās aspirantūras” ietvaros atjauno un atklāj tos, tik dziļos noslēpumus, un dod tās, tik nopietnās atklāsmes, kuras bija aizdarītas un aizzīmogotas tieši šim laikam.

Nav iespējams, ka visiem ir vienāds garīgais līmenis, jo katram no mums ir savs garīgais vecums, katrs, kopā ar To Kungu iet savu dzīves ceļu, un katram ir savs, personīgais aicinājums, kam arī ir būtiska nozīme. Tādēļ, kas var tikt atklāts vienam, nav obligāti jābūt atklātam kādam citam. Visādā ziņā ne tādā pašā mērā. Tādēļ, netaisos nevienu par kaut ko pārliecināt: lai ar to nodarbojas Pats Visaugstais, ar Savu Garu atklājot un apstiprinot visu to, kas ir patiesība un, kas ir no Viņa. Tas nav „glābšanas jautājums”, uz ko liek akcentu daudzi garīgie bērni un caur kādu prizmu caurskata visu, kas „nāk priekšā”. Šis ir Debesu Tēva nodomu pilnības izpratnes jautājums, kā arī sapratne par to, kas mēs patiesībā esam iekš Mesijas Ješua. Kādā veidā Viņš plāno mūs ievest tajā garīgās varas un godības līmenī, kas mums būs vajadzīgs, lai šajā

sarežģītajā laikā piepildītu Viņa pilnīgo gribu. Šajā sakarā uzskatu par nepieciešamu citēt sekojošus Rakstu vārdus:

1.Kor.2⁶ Gudrību arī mēs sludinām, bet pilnīgajiem, ne šīs pasaules gudrību, ne arī šīs pasaules valdnieku gudrību, kas lemti iznīcībai, ⁷ Bet mēs sludinām Dieva gudrību noslēpumā, apslēpto gudrību, ko Dievs paredzējis no mūžības laikiem, lai mūs celtu godā.

1.Kor.14³⁷ Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle. ³⁸ Bet ja kāds to neatzīst, tas paliek neatzīts.

Nevēlos nevienu apvainot, bet tie ir vienkārši fakti un nerakstītas patiesības. Pat, ja cilvēks personīgi atrodas visai augstā garīgā līmenī, pietiekami tuvās attiecībās ar Dievu, tik un tā daudzas atklāsmes var būt aizzīmogotas „līdz pēdējiem laikiem”, kā tas tika pateikts pravietim Danielam. Iemesls ir tāds, ka tas ir saistīts ar Visaugstā tautas kopējo garīgo vecumu. Un tieši tagad ir laiks, kad daudzi zīmogi tiek atvērti, un daudzi puzzles gabaliņi kļūst skaidri, un tie mums būs ļoti vajadzīgi, lai tagad notiekošo varētu adekvāti pieņemt un īpaši to, kas vēl būs. Tas ir nepieciešams, lai šajos „neskaidrajos laikos” izpratne par visiem galvenajiem garīgajiem notikumiem un procesiem būtu balstīta Rakstos, lai ienaidnieks nevar „pievilt, ja iespējams pat izredzētos”, ko viņš, protams, vienmēr cenšas darīt. Un kas ir pats svarīgākais, ka balstoties tieši uz šīm atklāsmēm, ir jānāk izpratnei, kas mēs esam Viņā, jo tieši caur Savām atklāsmēm Tēvs vairo mūsos ticību, lai Savu Valstību varētu uz šīs zemes izplatīt un pamatot.

Debesu un Zemes izpirkšana

Es uzskatu, ka jautājums par mūsu dzīvi līdz mēs iemiesojāmies šeit uz zemes, kuru daudzi sauc par „dvēseļu esību pirms esības” – ir viens no tiem svarīgajiem jautājumiem. Tas mums dod pareizu un dziļu izpratni ne tikai par to, kas mēs bijām agrāk, bet visas grēka iedzimšanas un visuma konflikta, tā globālajos apmēros, ainas apzināšanos, nevis šauri lokāli 6-7 tūkstošu zemes gadu periodā ietvaros. Tas ir tikai maziņš, kaut ļoti svarīgs gabaliņš šajā konfrontācijā, kā arī, visas radības izpirkšanas lietā. Te ir svarīgi saprast KONTEKSTU, par ko bija teikts šī izdevuma priekšvārdā. Patiesībā, tas ko Debesu Tēvs paveica caur Savu Dēlu Ješua – ir nevis vienkārša izpirkšana Asinīs, tas ir ar Dzīvību (mēs atceramies, ka „**cilvēka dzīvība ir asinīs**”) uz zemes dzīvojošajiem (dzīvojušajiem) cilvēkiem, bet kaut kas daudz lielāks un būtiskāks. Zemes Miškans (Saiešanas telts) vai Svētnīca – ir tikai zemišķā komponente, bet ir vēl arī Debesu komponente. Ja Ješua „visu ir izdarījis” šeit uz zemes, tad kādēļ vēl eksistē Debesu Svētnīca? Jo Ješua ne jau vienkārši tāpat vien Tēva Troņa priekšā atnesa Savas Izpirkšanas Asinis, kā ir rakstīts vēstulē ebrejiem, bet ir rakstīts, ka Viņš vēl joprojām tur veic svētdarbības. Viņš par mums visiem aizlūdz, kā arī veic citus galvenā Koena (priestera) vai Augstā Priestera pienākumus. Kas Augstajam Priesterim bija jādara uz zemes mēs zinām no Rakstiem.

Ir svarīgi atcerēties, ka ar Ješua Mesijas misijas uz zemes noslēgšanos, Viņa priesterība tikai sākās. Un izpirkšana bija vajadzīga ne tikai zemei, bet arī Debesīm, tas nozīmē, ka vispirms, visas tās debesu personas, kuras izrādīja kādas šaubas vai kaut kādā veidā bija iesaistītas debesu sacelšanās, jo tika piemānītas vai iekārdinātas, kā arī tie, kas apgānījās ar nāvi, kura tādā vai citā veidā skāra visus dzīvojošos. Galvenais mērķis – izpirkt VISU radību un pēc visa tā to atkal

savienot kopā:

Kol.1²⁰ Lai caur Viņu un uz Viņu salīdzinātu visus, nodibinot ar Viņa krusta Asinīm visu starpā mieru, gan Debesīs, gan virs zemes.

PBB tulkojums:

1²⁰ Lai caur Viņu salīdzinātu ar Sevi visu, pateicoties Viņa asinīm, kas izlietas pie krusta, noslēdzot mieru ar visiem gan Debesīs, gan virs zemes.

MBO tulkojums:

Efez.2¹⁶ Un abus, vienā miesā caur krustu samierinātu ar Dievu, caur Sevi iznīcinot ienaidu.

Šīm Rakstu vietām, kā arī daudzām citām, ir vairāki līmeņi, tajā skaitā arī tas, ko mēs iepriekš aplūkojam.

Sacelšanās un tai sekojošā pretestība, radās gan Debesīs, gan uz zemes, un tādēļ, izdzīt sacelšanās dalībniekus no Debesīm bija par maz. Tas ir nepietiekoši, lai atjaunotu šķistību: Debesīm bija jābūt izpirktām un attīrītām. Jo konflikts jau neizveidojās tikai Debesu iemītnieku starpā, starp tiem, kuri saglabāja uzticību Visaugstajam un tiem, kuri pieslējās kritušajam ķerubam un aizgāja kopā ar viņu. Konflikts izcēlās arī starp sagrēkojušiem Debesu iemītniekiem un tiem, kuri tādā vai citā pakāpē bija iesaistīti konfliktā, bet Tēva žēlastības un Viņa Gara darbības rezultātā, apdomājās un nepārkāpa „sarkano neatgriešanās līniju”. Pat pie Debesu personu Debesu grēknožēlas – tas nozīmē grēknožēlas un atgriešanās pie Tēva – tas ir nepietiekoši. Tieši tā pat kā tas ir uz zemes. Kā mēs atceramies, tad „**bez asins izliešanas nav piedošanas**”. Ir jābūt asins upurim. Un tikai Visaugstā Dēls – Mesija Jēšua varēja to izdarīt. Tikai Viņa asinis varēja atnest attīrīšanos un izpirkšanu gan uz zemes, gan Debesīs. Tikai Viņa upuris, Viņa asinis varēja atnest pilnīgu izlīgumu starp tām Debesu personām, kuras saglabāja uzticamību Visaugstajam un tiem, kuri „paklupa”, bet galīgi nenokrita. Patiesībā te viss ir daudz dziļāk, bet to pētīsim vēlāk. Šeit ir vēl viens ļoti svarīgs aspekts, bet arī tam mēs pieskarsimies vēlāk, jo tas neietekmē izpratnes būtību, bet ir svarīgs, lai saprastu ainu kopumā.

Un te, šajā sakarā, vēl kāds interesants moments, kam pievērsa manu uzmanību Svētuma Gars, kad es gatavoju šo materiālu. Viņš pievērsa uzmanību uz krustu vai Mesijas Jēšua soda vietu. Tas viss iesākās no Rakstu vietas, kur ir teikts, ka: „**nolādēts katrs, kurš karājas pie koka**”. Jēšua nomira nevis uz zemes, bet būdams paaugstināts, pacelts virs zemes, tas nozīmē, ka Viņš Savu izpērkošo upuri paveica „starp Debesīm un Zemi”, un tas ir visu kopējs ieguvums. Tā ir svarīga pravietiska darbība, kas runā par Visaugstākā Dēla Asinīm, kas izpērk gan tos, kuri ir Debesīs, gan tos, kuri ir uz Zemes.

Daudziem lasītājiem radās jautājumi attiecībā uz to, ka, saskaņā ar dažām Rakstu vietām, savā pašreizējā stāvoklī, cilvēki, kurus Tas Kungs ir izpircis, garīgi ieņem augstāku pozīciju nekā „Dieva eņģeļi”. Un tādēļ viņus nodarbina jautājums, vai mums vajag „auklēt sapni, ka mēs bijām eņģeļi, ja tagad iekš Jēšua mēs esam daudz augstāki?”. Lai pareizi atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jātiek skaidrībā ar dažiem terminiem un jēdzieniem, kā arī ar visa notikušā būtību. Sāksim ar to, – kas ir eņģeļi un Debesu būtnes kopumā. Ja mēs izpratisim šo jautājumu, tad daudzas „neskaidrības” atrisināsies pašas par sevi.

Kas Rakstos ir eņģeļi

Vispirms sapratīsim, ka termins „eņģelis” vai „*maláh*” (ivr.) – nozīmē nevis vienkārši „eņģelis” kā Debesu radība, bet: **sūtnis, vēstnieks, sūtītais**. Vārds *maláh* Svētajos Rakstos var attiekties uz Visaugstā praviešiem, kā arī uz tiem, kas tika sūtīti kā vēstneši vai steigļi. Lūk, daži „zemes *maláh(u)*” piemēri:

1.Moz.32⁴ Un Jēkabs sūtīja vēstnešus (malahim – daudzsk.) savā priekšā pie sava brāļa Ēzava uz Seiras zemes Ēdoma apgabalu.

4.Moz.20¹⁴ Tad Mozus izsūtīja vēstnešus (malahim – daudzsk.) no Kadešas pie Ēdoma ķēniņa pateikt: „Tā saka tavs brālis Israēls: Tu zini visas tās bēdas, kādās mēs atrodamies...”

Joz.7²² Tad Jozuā sūtīja sūtņus (malahim – daudzsk.), un tie skrēja uz telti, un, redzi, tiešām, viņa telti bija apslēpti šie priekšmeti, bet sudrabs tiem apakšā.

Jes.42¹⁹ Kas ir tik akls kā Mans kalps un tik kurls kā Mans vēstnesis (maláh), ko Es sūtu? Kas ir tik akls kā Mans uzticamais, tik akls kā Tā Kunga kalps?

Tādēļ, *maláh* – tas ir sūtnis, sūtītais, steiglis. Bet kam viņš pieder – jāskatās no konteksta. Bieži ir rakstīts – „*maláh Elohim*” vai „*Maláh JAHVE*”. Vārdam „*maláh*” ir tā pati sakne, kas citam ivrita vārdam: „*melahá*”, kas tulkojas kā „amats, māksla”. Tādēļ ar vārdu „*maláh*” var tikt domāts kāds, kurš ir Visaugstā sūtīts, un kurš ir speciālists, sava darba profesionālis, un ir sūtīts veikt atbilstošu rīkojumu.

„Eņģelis” tas ir vispārināts jēdziens, kas ir iesakņojies cilvēku vairākuma saprašanā, un ar to viņi saprot kādu Debesu radību. Garīgajā pasaulē eksistē liels daudzums garīgu būtņu, kuras ir radījis Visaugstais. Tur ir sava hierarhija, par ko mēs zinām visai maz. Tomēr, Visaugstais ir uzskatījis par vajadzīgu attēlot to Svētajos Rakstos. No Rakstiem mēs zinām, ka ir **sarafi, ķerubi**, ir **Ercēņģeļi**, ir „**Ķēniņi**” – „**Sar**” – ivritā, un citi. Debesu radījumi var atšķirties gan ārēji, gan sava spēka, godības un varas līmenī – viss ir saskaņā ar viņu aicinājumu un uzdevumiem, kādēļ viņi tika radīti.

Es tagad negrātos iedzīlināties „Eņģelalōģijā”, bet šeit saasināšu uzmanību uz tādu Debesu radību grupu, kuri Rakstos tiek saukti par „**Elohim dēli**”, vai „**Visaugstā dēli**”. Tā ir īpaša Debesu iedzīvotāju kategorija, no kuras, faktiski tiek formēta tāda Debesu struktūra kā Debesu Padome. Viņi visi ir sava Debesu Tēva dēli. Raksti precīzi neatklāj viņu īpatnības, sastāvu un tam līdzīgus momentus, bet ir ne mazums vietas, kur mēs varam redzēt viņu īpašo statusu attiecībā pret visām citām debesu radībām, viņu aicinājumu un varu. Rakstos viņi tiek pieminēti kā „**elohim sapulce**”, tas nozīmē „**dievu sapulce**”. Pie tam, nevis „to” dievu, kuri sagrēkoja un kļuva kā elki, bet to, kuri ir Debesu Tēva bērni, kuri bija un **tagad ir Debesu Padomē**. Šie „**Elohim dēli**”, „**Visaugstā dēli**” Rakstos tiek saukti arī par „Sargiem”, „nomodā esošie”, „zvaigznes”. Šeit es lūgtu nejaukt šos Visaugstā Padomes „Sargus” vai „nomodā esošos” ar tiem, kurus bieži sauc par „eņģeļiem – sargiem”, kuri, kā daži uzskata, bija sūtīti apsargāt pirmos cilvēkus, un no kuriem pēc tam radās nefilimi. Saskaņā ar Rakstiem, šīs Debesu personas arī ir Visaugstā dēli: **inei Elohim (1.Moz.6.nod.)**. Kas attiecas uz viņiem un to, kas notika pirms Noa plūdiem – turpmāk būs veltīta vesela nodaļa.

Dieva dēli (bnei Elohim) – Debesu Padome

Visaugstā dēli vai *bnei Elohim* – tie ir Debesu Tēva bērni, kuri no sava rašanās brīža, bija vairāk pietuvināti Viņam, un kuriem bija Viņa dota īpaša vara, un kuri atradās Debesu Padomē. Visaugstā dēlus vēl Rakstos sauc par **rīta zvaigznēm** vai vienkārši **zvaigznēm**. Viņi bija klāt zemes radīšanas brīdī, kad tika ielikti tās pamati:

Īj.38⁴ Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!

⁵Kas ir noteicis tās apmērus – tu laikam to zini? – Vai kas pāri tai ir izstiepis mērauklu? ⁶Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kas ir licis tās stūra akmeni

⁷Tad, kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja?

Visaugstā dēliem ir jānāk Sava Debesu Tēva priekšā, Kurš ir šis Debesu padomes Galva:

Īj.1⁶ Kādu dienu notika, kad patreiz Dieva dēli (bnei Elohim) nāca, lai stātoa Tā Kunga priekšā, tad arī dzan sātans atnāca viņu vidū.

Īj.2¹ Un notika kādu dienu, ka Dieva dēli (bnei Elohim) nāca, lai nostātos Tā Kunga priekšā, un tad viņu starpā ienāca sātans, lai arī nostātos Tā Kunga priekšā.

Ps.89⁷ Jo kas ir līdzīgs Tam Kungam debesīs, kas līdzinās Tam Kungam no Dieva dēliem (bnei Elohim)?⁸ Dievs ir bijājams svēto draudzē, Viņš ir liels un iedveš bailes visiem, kas ir ap Viņu.

2.Moz.15¹¹ Kas ir tāds kā Tu, ak, Kungs, dievu (elohim) starpā! Kas ir kā Tu, tik varens Savā svētumā, bijājams Savā Godībā, brīnumu darītājs!

Ps.97⁹ Jo Tu, Kungs, esi Visaugstākais pār visu pasauli, esi ļoti augstu pacelts pāri par visiem dieviem (elohim).

Kurus „rītausmas dēls” gribēja aizraut sev līdzī, pār kuriem viņš vēlējās valdīt? Izlasīsim:

Jes.14¹² Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu nogāzts pie zemes, kas tu tautas locīji!¹³ Tu gan domāji savā prātā: „Es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es noņemšu uz saiešanas kalna (dievu sapulcē pašos ziemeļos!¹⁴ Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais!”

„Ausekļa dēls” bija „*sargātājs/sedzošais ķerubs*”: brīnišķīgs, gudrs, ar milzu intelektu, viņam piemita milzu vara un spēks. Bet viņš nebija „Dieva dēla” statusā (*ben Elohim*). Viņš bija Debesu radība – *ķerubs* ar četriem spārniem, ar „sargāšanas” kalpošanu, un savas kalpošanas ietvaros atradās ļoti tuvu pašam Radītājam. Bet, pēc tam, kad iekš viņa iedzima netaisnīgums, bez visa cita, viņš sāka sapņot par Visaugstā dēlu pakļaušanu sev, būt par Debesu Padomes galvu un šajā kļūt kā Pats Visaugstais. „Ausekļa dēls” pēc Rakstiem nav ne „rīta zvaigzne”, ne vienkārši „zvaigzne”, bet viņš sāka sapņot ka noliks sevi, savu troni, kā esošās varas simbolu, augstāk par Visaugstā dēlu varu.

Atkl.gr.12³ Un parādījās cita zīme pie debesīm: lūk, liels pūķis, sarkans kā uguns, kam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņas diadēmas.

⁴ Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigznes no debesīm un nometa tās zemē...

Trešā daļa no Dieva dēliem, būdami grēka inficēti, tika no kritušā ķeruba pilvilti. Cik Debesu

radības, kā arī tie, kuri tad dzīvoja uz zemes, vēl krita, nav zināms. **1.Moz.1:1** mēs redzam pilnīgas pasaules radīšanu un par to mēs runājam iepriekšējā nodaļā. Līdz pirmajiem plūdiem Debesīs dzīvoja Visaugstā dēli – „**bnei Elohim**”, kā arī liels daudzums citu debesu būtņu, kurus ļoti bieži sauc par eņģeļiem, kaut tas nav visai pareizi. Šo Debesu būtņu vidū ir **sarafi** ar sešiem spārnēm, **kerubi** ar četriem spārnēm u.t.t. Rakstos viņus vispār nekur un nekad nesauc par eņģeļiem. Tas ir par to, kas attiecas uz Debesīm. Eņģelis, kā jau mēs pieminējam, – vienkārši ir „sūtnis, ziņnesis”, kā arī visaptveroš termins Jaunajā Derībā, lai apzīmētu lielāko daļu Debesīs dzīvojošas būtnes. Tā ir tā būtņu kategorija, kas Rakstos ir nosaukta par „kalpojošiem gariem”.

TAD, pirms Ādama, uz zemes dzīvoja arī Visaugstā dēli un meitas, kā arī dažādi radījumi, bet par to sīkāk parunāsim nākamajās nodaļās. Debesu dēli un meitas atradās mijiedarbībā ar saviem zemes brāļiem un māsām, palīdzot viņiem nobriešanā un attīstībā. Šī ir atsevišķa un nopietna tēma, un tās izpratne palīdzēs mums saprast daudz no tā, kas tagad notiek ar Israēlu, viņa lomu un savstarpējās attiecības ar citām tautām, kā arī daudz ko citu. Sīkāk to mēs aplūkosim vēlāk.

Pagaidām vien atzīmēsim to, ka Debesu dēliem bija Debesu Tēva dota vara laika periodā, kad veidojās Viņa bērni uz zemes. Dēli veica galveno vadību un noteiktas pilnvaras, kuras parasti veic „pasaules tiesneši”, risinot kādus strīdus un jautājumus, regulējot noteiktas savstarpējo attiecību sfēras „Zemes” teritorijā. Pēc tam, kad sātans sagrēkoja, un „ievadīja grēka vīrusu”, sāka novērst no patiesības daudzus Visaugstā dēlus, daļa no viņiem, tam pakļaujoties pamazām sāka izkropļot savu tiesu un to vadību, kas viņiem bija uzticēta. Kritušais „ausekļa dēls” jau toreiz lepnības, ambīciju un skaudības dēļ ārdīja debesu ģimeni, un to viņš turpina darīt līdz pat šai dienai, arī attiecībā uz zemes ģimenēm. Viņš principā necieš pašu jēdzienu „ģimene”.

Pat pēc tam, kad daļa zvaigžņu, vai Visaugstā dēlu bija kritušā ķeruba aizvilti un krita, ejot viņa pēdās, otra daļa palika uzticīga savam Debesu Tēvam. Bet bija arī tie, kuri tādā vai citā mērā „sāka šaubīties”, „paklupa”, aizgāja nepareizu ceļu, tādā vai citā mērā sāka netaisni tiesāt, īstenoja netaisnu valdīšanu. **82.Psalms** – tas ir īpašs psalms, tur ir aprakstīta īpaša Debesu sapulce, kurā Visaugstais veic „lidojumu analīzi”, daudzus no savien dēliem apsūdzot viņu netaisnajās darbībās un lēmumos. Visaugstā dēliem bija tiesnešu statuss, un tie bija nolikti tiesāt uz zemes vēl pirms Pirmajiem plūdiem, kas ir aprakstīti **1.Moz.1:2**.

Šajā īpašajā Visaugstā dēlu (**bnei Elohim**) sapulcē, Debesu Tēvs apsūdzēja tos Savus dēlus, kuri bija atkāpušies no patiesības, un pasludināja Savu spriedumu, kurš tomēr bija žēlastības izpausme. Bet attiecībā pret tiem dēliem, kuri bija „Debesu Padomē”, kā arī „Padomēs”, kas atbildēja par zemes pasaulēm, kuri rīkojās netaisni un bija taisnās tiesas un mūžīgā izraidījuma cienīgi, Visaugstais veica Savu tiesu. Šī tiesa ietver sevī to, ka viņiem tiks dota iespēja, un tas notiks tādā veidā, ka, neskatoties uz to, ka viņi ir – „**elohim**” vai „**dievi**”, viņi kļūs mirstīgi kā „cilvēki”. Tas notiks tādā veidā, ka uz šī pārbaudījuma laiku, viņi saņems fiziskus „grēka novājinātus” ķermeņus, kuriem būs ierobežots lietošanas laiks.

Līdz grēkā krišanai tāds jēdziens kā „nāve” Debesīs vispār nepastāvēja, vai, iespējams bija zināms tikai „virtuāli – teorētiski”. Un to mēs jau skārām pašā pirmajā nodaļā. Viss šis psalms runā par taisnīgumu, un par to, ka tika pārkāpts viens no Debesu Valstības pamatprincipiem, tas, kurš ir Radītāja būtība un Viņa Troņa pamats. Visaugstais pieņēma lēmumu atjaunot pārkāpto

taisnīgumu, kas ir taisnās tiesas sinonīms – DIN īpašību, bet, parādot arī Savu otru pamatīpašību – labestību, vai HESED – ivritā.

Ps.82¹ Asafa dziesma. Dievs stāv vareno sanāksmē, Viņš tiesas kungiem tur tiesu: ² „Cik ilgi vēl jūs tiesāsīt netaisni un atbalstīsīt bezdievjus? (Sela). ³ Spriediet tiesu nabagam un bāriem, gādājiet taisnību vārgajiem un trūcīgajiem! ⁴ Glābiet mazos ļaudis un nabagus, atsvabiniet viņus no bezdievju rokas!” ⁵ Bet tie nekā nezina un nesaprot, tie staigā tumsībā, kaut tāpēc arī zemes pamatiem būtu jāļogās. ⁶ Es teicu: „Jūs esat dievi un visi esat Visaugstākā dēli!” ⁷ Bet patiesi jums jāmirst kā cilvēkiem, jākrīt kā kaut kuram lielam kungam!”

PBB tulkojums:

Ps.81¹ Asafa psalms. Dievs vada varenu sapulci, dievu vidū veic tiesu: ² „Cik ilgi jūs vēl netaisni tiesāsiet un atbalstīsiet bezdievjus? ³ Aizstāviet vājo un bāreni, vārgajam un nabagam gādājiet taisnīgumu ⁴ Atsvabiniet vājo un nabagu, glābiet viņus no bezdievjiem. ⁵ Viņu zināšanas – nav nekas, viņu saprašana ir bezjēdzīga. Viņi staigā tumsā. Visi zemes pamati trīc. ⁶ Es teicu: „jūs – dievi, visi jūs – Visaugstā dēli” ⁷ Bet jūs mirsit kā visi cilvēki, un jūs kritīsīt, kā ikviens no valdniekiem”. ⁸ Celies, Dievs, un tiesā zemi, jo Tu mantosi visas tautas!

No Rakstiem mēs zinām, ka Visaugstā žēlastība līdzsvaro taisnās tiesas īpašību vai taisnību, bet, tomēr: „*ir pārāka par tiesu*”. Tādēļ Debesu Tēvs, saskaņā ar savu psalmu, pacentās to īstenot, dodot iespēju tiem, kuri, pilnībā nenocietināja savu sirdi pret Dieva Garu, nostājoties kritušā ķeruba pusē. Vēlāk mēs pie šī jautājuma atgriezīsimies, bet tagad aplūkosim vēl to, kas saistās ar Visaugstā dēliem – *bnei Elohim*, vai „*dieviem*”.

Kaut arī pēc visiem šiem notikumiem Debesu padome kļuva stipri retāka, bet tomēr, tā turpināja savu darbību:

Dan.4¹⁴ Tas ir svēto sargu lēmums un svēto eņģeļu pavēle, un visi, kas dzīvo, lai atzīst, ka Visaugstajam ir vara pār cilvēku ķēniņvalstīm, ka Viņš ikvienu ķēniņvalsti dod, kam vien gribēdams, un ka Viņš var paaugstināt līdz ķēniņa godam arī pašu zemāko no cilvēkiem”.

Mēs jau pieminējām arī fragmentu no Ījaba grāmatas:

Īj.1⁶ Kādu dienu notika, kad patreiz Dieva dēli (bnei Elohim) nāca, lai stātos Tā Kunga priekšā, tad aridzan sātans atnāca viņu vidū.

Īj.2¹ Un notika kādu dienu, ka Dieva dēli (bnei Elohim) nāca, lai nostātos Tā Kunga priekšā, un tad viņu starpā ienāca sātans, lai arī nostātos Tā Kunga priekšā.

Un vēl viens fragments no Debesu padomes:

1.Ķēn.22¹⁹ Bet Miha turpināja: „Tādēļ klausieties Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēžam uz Sava troņa, un visi debesu pulki stāvēja Viņa labajā un kreisajā pusē. ²⁰ Tad Tas Kungs sacīja: „Kas samulsinās un pierunās Ahabu, lai viņš dodas kalnup un krīt Gileādas Ramotā?” un viens runāja šā, bet otrs tā. ²¹ Kamēr tad iznāca kāds gars un nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: „Es viņu samulsināšu”. Un Tas Kungs tam jautāja: kādā veidā? ²² Un tas sacīja: Es iziešu un kļūšu par melu

garu visu viņa praviešu mutē. Un Viņš sacīja: „Tu viņu samulsināsi un pierunāsi, un tas tev arī izdosies. Ej un darītā”.

Visaugstā dēli – tiesneši

Visaugstā dēli no sava Debesu Tēva saņēma tiesības tiesāt, izspriest dažādus jautājumus un pieņemt noteiktus lēmumus. To mēs varam redzēt dažādās Rakstu vietās:

Dan.7⁹ Es skatījos tālāk un redzēju, ka nolika krēslus un tajos apsēdās cienīgs Sirmgalvis; tam bija drēbes baltas kā sniegs un galvas mati kā tīra vilna; Viņa tronis bija no uguns liesmām, un tam bija riteņi, kas gailēja kvēlojošās ugunīs¹⁰ No Viņa izplūda uguns liesmas, un tūkstoši kalpoja Viņam, un desmit tūkstoš reizes desmit tūkstoši stāvēja pakalpot gatavi Viņa priekšā. Iesākās tiesa, tiesas locekļi nosēdās un atvēra grāmatas.

Kam gan krēsli un kas ir tiesneši? Var pat tā pajautāt: „Un kas ir tiesneši?” Notikumi risinās pravieša Daniēla laikā un apraksta tā sauktos „Pēdējo laiku” notikumus, neilgi pirms Mesija Jēšua saņem varu no Debesu Tēva. (**Mat.28:18**). Atcerieties iepriekšējās Rakstu vietas no **82.psalma**, kā arī no **Daniēla 4.nodaļas**. tieši „Dieva dēli” vai „dievi”, kuri ir **bnei Elohim** – viņi arī ir tiesneši, kuriem Tēvs, zināmā mērā, bija deleģējis šīs tiesības. Tikai pēc tam vēlāk, tiesības tiesāt tiks nodotas „visiem Viņa svētiem”, ko mēs varam redzēt vēlāk:

Dan.7¹⁸ Bet pēc tam Visaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos.

Pievērsiet uzmanību vārdiem **pēc tam**. Tikai pēc tam, kad celsies četri zvēri – tas nozīmē četras pasaules Impērijas, tikai pēc tam „Cilvēka Dēlam” tiks dota vara un caur Viņu – „Visaugstā svētajiem”, tas nozīmē, tiem, kas ir piedzimis uz zemes un caur atgriešanos pie Debesu Tēva, saņēma tiesības tikt atjaunotam „Visaugstā dēla” statusā. „Visaugstā dēls” – tas nozīmē ne vien ATKAL kļūt par Debesu Tēva dēlu, SAMIERINOTIES ar Viņu, bet arī kopā ar šo samierināšanos, saņemt dēlu varu, – varu, kas pieder „bnei Elohim”.

Jn.1¹² Bet cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.

Caur Mesiju Jēšua nāk nevis vienkārši adopcija, kā ĢIMENES iegūšanas fakts, bet notiek arī ģimenes locekļa varas statusa iegūšana un atjaunošana. Atcerieties līdzību par pazudušo dēlu, kā pēc viņa atgriešanās tēvs viņam uzvilka pirkstā savu gredzenu – tēva varas simbolu.

Norāde par tiesībām un pienākumu tiesāt, kas ir raksturīga **bnei Elohim**, mēs varam redzēt jau agrīnajā Israēlā.

2.Moz.21⁶ Tad lai viņa kungs to nostata Dieva priekšā un lai to pieved durvīm vai stabiem, un kungs lai ar ilenu izdur cauri viņa ausij, un tas lai kalpo viņam mūžīgi.

Debesu Tēva plānos bija Savus bērnus sagatavot viņiem dotā aicinājuma izpildei, un pamazām gatavoja Savu tautu apziņai, sapratnei un darbībai šajā virzienā.

Atcerieties vēl situāciju, kad Mozus ar Āronu gatavojās uz satikšanos ar faraonu, ko tad pateica Visaugstais:

2.Moz.4¹⁵ Un tu runā uz viņu un liec vārdus viņa mutē, bet Es būšu ar tavu muti un

ar viņa muti un rādīšu jums, kas jums jādara. ¹⁶ *Lai runā viņš tavā vietā uz tautu, viņš lai kļūst tev par muti, bet tu esi viņam Dieva vietā (Elohim).*

Šajā Rakstu vietā ir teikts, ka Visaugstais tieši runās uz Mozu un Āronu, bet tieši Mozum tiek dota **Elohim** VARA. Ir iespējams, un no aplūkojamā skata punkta pilnīgi pareizi pieņemt to tā: **bet tu viņam būsi elohim vietā**, tas nozīmē Debesu Padomes vietā, kas sastāv no „dieviem” / „elohim” vai Visaugstā dēliem. Apmēram kā **Dan.4:17**, kad Nebukadnecaram kāds no Visaugstā dēliem nolasīja Debesu Padomes lēmumu, bet pravietis Daniels, kā Ārons, to vienkārši pateica skaļi. Kādēļ tā ir pareizāk? Tādēļ, ka pirms tam ir teikts, ka Visaugstais „būs ar viņa muti”, tas ir līdzīgi kā Debesu Padomē, kad Visaugstā Gars Saviem dēliem pasaka priekšā pareizo lēmumu, dodot viņiem to pateikt skaļi. Pašam Debesu Tēvam nevajag nekādu „priekšā pasacīšanu”. Tādēļ, šajā gadījumā pēc konteksta pareizāk ir pieņemt, ka „elohim” – ir tiesnešu statusā esoši Visaugstā dēli. Jo, Visaugstā tiesas toreiz tika pasludinātas tieši par atteikšanos atlaist brīvībā Israēlu.

„Dievi” vai „Visaugstā dēli” un eņģeļi

Ps.81 ⁶ *Es teicu: „Jūs – dievi (elohim), visi jūs – Visaugstā dēli”...*

Tātad, „*bnei Elohim*” vai „*bnei Elim*” – tie ir Visaugstā dēli, Debesu Tēva dēli. Tā nav vienkārši shēma „priekšnieks – padotais”, tā ir ĢIMENE. Un tieši Debesu Tēva ģimene ir Viņa Debesu padome. Te uzreiz daudziem rodas jautājums: bet citas Debesu radības: „eņģeļi”, ķerubi, sarafi – kas ir viņi? Viņi ir – „dēli” vai tikai kalpotāji? Šis jautājums daudziem rodas pamatojoties sekojošā Rakstu vietā:

Ebr.1 ¹³ *Jo kuram eņģelim gan jebkad Viņš teicis: „Sēdies Man pa labai rokai, tiekāms Es lieku tavus ienaidniekus par tavu kāju pameslu?”* ¹⁴ *Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana?*

Un tas, protams ir svarīgs jautājums. Nav jau „dzīvības un nāves”, tā sakot, bet, tomēr, tas ir svarīgs jautājums lai saprastu Debesu Tēva plānu attiecībā uz „apsolījuma sēklu”, attiecībā uz Mesijas Līgavu, kā arī visas izpirkšanas ainas sapratnei kopumā. Bez tā daudzas Rakstu detaļas liekas it kā „liekas”, un nav pilnībā saprotams, kur tās vajadzētu piemontēt, lai „nebajātu kopējo izskatu”.

Tas viss ir saistīts ar to, ka šī atklāsme par „Visaugstā dēliem”, kuri vēl pirms Ādama radišanas bija tad un ir tagad Debesu Tēva ĢIMENE, kuri pēc būtības ir „Nomodā esošie”, „Sargi”, kuri ir Tiesneši tronos, kas ir likti blakus Lielajam Tronim, kur sēd Visaugstais – Debesu Tēvs: šī patiesība apzināti bija aizturēta un maksimāli aizklāta. Tas tika izdarīts tieši tādēļ, ka caur šī jautājuma izpratni, faktiski paliek tikai viens solis līdz tai bibliskai koncepcijai „Poligons”, par ko mēs šeit runājam.

Tieši tādēļ, nereti, apspriežot visas šīs vietas, var dzirdēt dīvainus komentārus no kādu pusēs: vai nu ka tas „nav no tās operas”, vai ka tas ir „Vesnuhina fantāzijas” (kurš ir redzējis šo filmu, tas mani sapratis). Jautājumu par to, kāda ir eņģeļu, kuri ir „kalpojošie gari” pozīcija un to, kas ar to ir saistīts, mēs apskatīsim vēlāk, bet pagaidām, rūpīgi nepierādot, pacentīšos izgaismot dažus ļoti svarīgus „*Visaugstā dēlu*” – „*bnei elohim*” aspektus, kas Rakstos bieži tiek saukti vienkārši „*dievi*” vai „*elohim*”.

„Rīta zvaigznes”

Visaugstā dēli Rakstos tiek saukti par „rīta zvaigznēm”, vai vienkārši „zvaigznes”, kā mēs to jau redzējām iepriekš:

Ij.38⁷ Tad, kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli gavilēja?

Jēdziens „rīta zvaigzne” – ir nevis vienkārši kaut kas „romantisks un brīnišķīgs”, bet saskaņā ar Rakstiem – pravietisks garīgās gaismas un garīgās varas pozīcijas spēka simbols: ne vairāk un ne mazāk. Zvaigznes – ir gaismas avots, bet „rīta zvaigzne” – tas ir tas, kas tagad asociējas ar planētu „Venēra”, kuru vēl senā Israēla laikos sauca par „Mesijas zvaigzni”. Arī tagad, jūdiskajā reliģiskajā pasaulē tā ir zināma ar šādu nosaukumu. Tas viss ir tādēļ, ka viņas gaisma no rīta ir apmēram 15 reizes spēcīgāka kā visu citu zvaigžņu gaisma. Un tieši tādēļ Jēšua teica par Sevi:

Atkl.gr.22¹⁶ ... Es esmu Dāvida sakne un dzimums, spožā rīta zvaigzne.

Enģeļi, kā „kalpojošie gari” nekur un nekad Rakstos netiek saukti par zvaigznēm, bet tā sauc tikai Visaugstā dēlus. „Debesu Armija” sastāv gan no Visaugstā dēliem, gan no „kalpojošiem gariem”, kuriem ir dažāds spēks, varas un aicinājuma līmenis. Visi kopā viņi var tikt saukti par Visaugstā enģeļiem, jo, kā mēs atceramies, „enģelis” ivritā nozīmē „īpaša uzdevuma sūtnis”. Bet „zvaigznes”, par kurām Rakstos ir nosaukti Visaugstā dēli vai „*bnei Elohim*”, vai vienkārši „*elohim*” – viņi Rakstos ir izdalīti īpašā Debesu personu kategorijā, un neskatoties uz to, ka arī ir daļa no šīs „Debesu armijas”, var tikt pieminēti atsevišķi:

5.Moz.4¹⁹ Un kad tu pacel savas acis uz debesīm, uzlūkodams sauli, mēnesi, kā arī zvaigznes, visus zvaigznāju pulkus debesīs, un ka tu neliecies kārdināties un nekriti ar savu vaigu pie zemes to priekšā, un lai tu tiem nekalpo, ko Tas Kungs, tavš Dievs, ir piešķīris par godinājuma priekšmetiem visām pārējām tautām zem visas debess...

Dan.8¹⁰ Tas izauga līdz pat debesu karapulkam un norāva kādus no šā pulka un no zvaigznēm zemē un samina tos.

Ja pirmajā pantā, mēs varam redzēt vien netiešu mājienu, tad otrajā pantā mēs redzam tiešu apstiprinājumu, jo visa Rakstu fragmenta kontekstā runa ir par dzīvām radībām – un pie tam tieši par Debesu radībām, un tikai netieši par ticīgajiem, kas uz zemes dzimuši. Šis pants no *Dan.8:10* skaidri nodala jēdzienus „debesu karapulki” un „zvaigznes”.

Visas ebreju vēstules pirmās nodaļas skaidro mums principiālo atšķirību starp Mesiju Jēšua un Visaugstā enģeļiem, bet tur ir arī dažas interesantas un svarīgas vietas, kas runā ne par to vien:

Ebr.2⁵ Jo ne enģeļu varā Viņš atdevis nākamo pasauli, par ko mēs runājam.

Ebr.2¹⁶ Jo Viņš jau pieņēma ne enģeļus, bet Ābrahama cilti (sēklu – kr.v.).

„pieņēma”: *επιλαμβάνεται* (*epilambanetai*) – ņem uz Sevi.

Tulkojuma varianti: *Ķerties, saķert, pieķerties.*

Kasiana redakcijas tulkojums:

Ebr.2¹⁶ Jo neapšaubāmi, Viņš pieņēma ne enģeļus, bet Ābrahama sēklu Viņš

pieņēma.

Ja piektajā pantā mēs to redzam vien netieši, tad nākamajā mēs redzam, ka ne tikai uz Mesiju Ješua attiecas šie panti, bet kopumā uz „Ābrahama cilti (sēklu)”. „Genoms” – tas ir precīzāks tulkojums jēgas un konteksta nozīmē vārdam **σπέρματος** (**spérmatos**) „Sēkla” šeit ir vienskaitlī, un pēc konteksta mēs varam ieraudzīt, ka runa šeit ir tieši par Mesiju Ješua. Un vēl, pēc visa konteksta mēs varam redzēt, ka caur Ješua daudzi saņem atjaunošanu šajā statusā, tāpat kā tie, kuri bija zaudēti. Ir arī rakstīts, ka caur Ješua, tie, kuri izlīgst ar Tēvu, kļūst par Ābrahamam doto apsolījumu mantiniekiem. Tātad, viņi kļūst par mantiniekiem, un tas runā tieši **par bērniem**. Un tā, šis pants runā par Ābrahama pēcnācēju īpašo statusu, ar to domājot tieši Visaugstā bērnus. Vēl rūpīgāk mēs to izskatīsim nākamajās nodaļās.

Rakstos mēs varam redzēt, ka tieši Jaunajā Derībā ar jēdzienu „eņģeļi” ir domātas debesu radības, bet Tanahā, kā jau to apskatījām iepriekš, ar jēdzienu „eņģelis” vai „**maláh**” – ivritā, ir domāts vēstnesis vai sūtnis, un tikai pēc konteksta var saprast, kas viņš patiesībā ir. Šis valodas problēmas dēļ daudziem ticīgajiem ir izveidojusies principā nepareiza attieksme pret terminu „eņģelis”. Viens no galvenajiem iemesliem kādēļ tas ir noticis, bija saistīts ar to, ka grieķu valodā ar terminu „eņģelis” tika saprasts ne vienkārši sūtnis, vēstnieks vai steiglis, bet tieši kāda Debesu būtne, un kā likums ar spārniem. Grieķu mitoloģija, kas ir ietekmējusi grieķu domāšanas veidu, to ir visai veicinājusi. Tādēļ „eņģelis” Jaunajā Derībā – tā vispirms ir Debesu radība, kura pēc konteksta var būt vai nu „kalpojošs gars”, vai, iespējams, kāds no „Visaugstā dēliem”, kuri bija dēli vēl TAD, kad zemes pasaule vēl tikai tika radīta. Tādas, lūk, ir Rakstu valodas īpatnības. To saprotot, daudzus momentus varēs saprast labāk un pareizāk.

Aplūkosim vēl dažus „dēlības” aspektus. Būt par Visaugstā dēlu – „**bnei Elohim**” – tas nenozīmē, ka noteikti ir jābūt „augstākam, spēcīgākam, ātrākam”: tā ir „miesīga” pieeja šī jautājuma sapratnei. Visaugstā dēls – tas, vispirms ir savstarpējo attiecību ar Radītāju kā Debesu Tēvu līmenis, kā arī garīgās varas līmenis. Piemēram, Debesu radības, kas atrodas ļoti tuvu Radītājam – **sarafi un kerubi**, viņi kaut kur var būt „spēcīgāki, augstāki, ātrāki”, bet tās ir funkcionālās kvalitātes, kas dotas viņiem, lai pildītu uzticēto kalpošanu. Viņi nav roboti, un viņiem arī ir brīva izvēle. Viņi – ir personības ar viņiem piešķirto spēku, varu un aicinājumu. Ir Rakstu vieta, kur tas, kas nosaukts par eņģeļi, sarunājās ar pravieti par savstarpējo attiecību tēmu:

Atkl.gr.19⁹ Un viņš man saka: „Raksti! Svētīgi ir tie, kas aicināti Jēra kāzu mielastā!” Viņš man saka: „Šie ir patiesi Dieva vārdi”.¹⁰ Tad es kritu pie viņa kājām, gribēdams viņu pielūgt. Bet viņš man saka: „Nedari to! Es esmu tāds pats kalps kā tu un tavi brāļi, kam ir Jēzus liecība. Pielūdz Dievu!” Proti Jēzus liecība ir praviešu gars.

Atkl.gr.22⁸ Es, Jānis, to visu dzirdēju un redzēju. Un kad es to dzirdēju un redzēju, es kritu pie kājām eņģelim, kas man to rādīja, un gribēju viņu pielūgt.⁹ Bet viņš man saka: „Nedari to! Es esmu kalps kā tu, kā tavi brāļi pravieši un visi tie, kas tur šīs grāmatas vārdus. Pielūdz Dievu!”

No konteksta nevar 100% precīzi apgalvot: vai šis „eņģelis” bija tikai „kalpojošais gars” ar

noteiktu svarīgu misiju, vai „Visaugstā dēls”, kurš sūtīts ar tādu pašu mērķi. Gan vieni, gan otri ir mūsu līdzkalpotāji. Es personīgi domāju, ka „pirmais variants”. Tādēļ mūsu attieksmei pret „eņģeļiem” kā „kalpojošiem gariem” vispirms ir jābūt kā pret „līdzstrādniekiem”, kuri kalpo mūsu Debesu Tēvam, tā pat kā mēs. Viņi kalpo mums, mums palīdz, aizstāv mūs, viņi, attiecībā pret mums, paklausīgi pilda Debesu Tēva prātu. Un mums viņiem, kā minimums, ir jābūt ļoti pateicīgiem par visiem viņu darbiem un paklausību. Kopā mēs darām vienu kopēju darbu: katrs savu daļu.

Par **sarafem**, piemēram, ir ļoti maz Rakstu vietas un nekur nav teikts, ka viņi ir „dēli”. Par **ķerubiem**, kuriem ir četri spārni, arī par to nekas nav teikts. Ir tikai viena maza epizodīte no pravieša Jesajas grāmatas, uz kuru kāds var atsaukties:

Jes.14¹² Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu nogāzts pie zemes, kas tu tautas locīji! ¹³ Tu gan domāji savā prātā: „Es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz saiešanas kalna (dievu sapulcē pašos ziemēlos! ¹⁴ Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais!”

Originālā „**sargātājs / sedzošais ķerubs**” ir nosaukts par „spožo zvaigzni, ausekļa dēlu”. Originālā ir rakstīts: „**xeilél ben šáhar**”. **Xeilél** dažādās vārdnīcās ir norādīts kā **rīta ausma, ben – dēls**, bet **šáhar – ausma, saullēkts, rīts**. Kaut vārds **הֵיָלֵל xeilél** tulkojas tā kā iepriekš ir teikts, **rīta ausma**, tomēr, tas ir vairāk pamatots vienā no tradīcijām, par kuru šodien nav skaidrs, no kurienes tā ir cēlusies. Pats vārds saknes pamatos nozīmē cildināšanu – **הָלַל** visdažādākajās tās izpausmēs. Bet, ne tikai cildināšanu, bet arī, pēc konteksta, noteiktas izpausmes neprātību, „bezšabasnāš” kas var būt bērniem, kuri „mērkaķojas”, kā arī tajos gadījumos – kad saistība ir ar lielīšanos. Vārds ir daudzšķautņains, un iesākumā patskaņu zīmes nebija, tādēļ arī konteksts ir svarīgs. Pašā saknes pamatā ir ielikts burtiņš **י** JUD, kas dod dievišķuma nokrāsu, Svētuma Gara darbības, Kura „apgaro” visu šo „konstrukciju”, šo vārdu kā jēdzienu.

Arī paši jēdzieni „**saullēkts**” un „**rītausma**” ir jēdzieniski tuvi, bet šajā frāzē nav dublēšanās, bet atklātas dažādas šīs būtnes, kas tika radīta pilnīga, šķautnes. Tādēļ viens no iespējamiem paplašinātiem tulkojumiem būs arī: „cildinātājs, savā Visaugstā Gara piepildītībā, rītausmas/saullēkta dēls”.

Ivrita vārds **koháv** Tanahā vienmēr tiek tulkots kā zvaigzne. Saullēkts, kā mēs saprotam, ne pavisam nav zvaigznes, bet tas ir kā „**gaismas priekšvēstnesis**”, kas saistās ar krēslu, kad gaisma vēl ir tālu, ne pašā savā „spēcīgākajā spēkā”. Tieši par zvaigzni, **koháv** – ivritā, „ausekļa dēls” nekur nav nosaukts. **כּוֹכַב (koháv)** – zvaigzne.

„Kritis zvaigzne”

Kāds varbūt atcerēsies epizodi no Atklāsmes grāmatas 9.nodaļas, kur uzrodas „kritis zvaigzne”, un ar kuru daudzi saprot tieši sātānu vai tā saukto „kritušo eņģeli”. Bet tā nebūt nav:

Atkl.gr. 9¹ Un piektais eņģelis pūta tauri, un es ieraudzīju zvaigzni, kas nokrita no Debesīm uz zemes, un tai tika dotas atslēgas no bezdibēna akas.

Grieķu vārdam **αβύσσος** (*abusos*), ko bieži tulko kā „bezdibenis”, ir arī citas nozīmes: **neizmērojams dziļums; kaut kas neaptverami tāls ārpus dzīvo pasaules robežām**. Pārnēstā nozīmē ir nozīme „**pazeme**”, ir vārda **Šeols** sinonīms. Bet vārdam **Šeols** ir sekojoši tulkojuma varianti: **elle, mirušo atrašanās vieta, pazeme, vieta, kas atrodas ZEM zemes**. Pats **Šeols** – ir kaut kas vairāk, nekā grēcinieku moku vieta un liela daudzuma ļauno garu atrašanās vieta. Tur atradās arī Ābrahams, kopā ar citiem taisnajiem, kuri gaidīja Mesijas Jēšua izpērkošo upuri, bez kā viņi nevarēja atgriezties Debesu sfērās. **Šeols** ir daļa no milzīgās „zemes konstrukcijas”, kas atrodas zem zemes virsas, kas no otras puses ir norobežots ar „ārējiem ūdeņiem”, kas oriģinālvalodā ir – **תְּהוֹם** *tehóm*. Tieši šie „ārējie ūdeņi” tehom aplāja zemi caur „**Debesu logiem**” NO AUGŠAS un cēlās NO APAKŠAS: **1.Moz.7:11**. Iekšējie ūdeņi, no kuriem sastāv upes, jūras, ezeri, lietus mākoņu ūdens – ivritā ir **מַיִם** *máim*.

Tādēļ, vārds *abusos*, tulkots kā *bezdibenis*, ir vispārīgāks jēdziens ne kā *Šeols*, un pēc konteksta var būt tā sinonīms.

Turpinot domu par „*kritušo zvaigzni*”, lasām tālāk un redzam tās vārdu:

Atkl.gr. 9¹¹ Pār tiem ir ķēniņš, bezdibeņa eņģelis, kam vārds ebreju valodā Avadons, bet grieķu valodā Apollions.

Esmu dzirdējis „argumentu”, ka „*Avadons*” (ivr.) vai „*Apollions*” (grieķiski) – ir „viens no bijušā Lucifera vārdiem”, kurš kļuva par sātanu, tas nozīmē – pretinieku. Nu tas varētu būt, ja nu ļoti, ļoti tēlaini. Ivritā *satan* – pretinieks, un tā var nosaukt katru, kurš sācis sacelties pret Visaugsto. Bet ja mēs ar *Šeola eņģeli* saprotam tieši „ausekļa dēlu”, kritušo *ķerubu*, tad tas ne pavisam tā nav. Vecais *nahaš* (čūska) ir nosaukta „*ķēniņš, kas valda gaisā, vai precizāk „atmosfēras apakšējos slāņos*”, ja šo pantu tulkojam burtiski **Efez.2:2**. Bet *Avadons*, kā ir rakstīts, – ir ķēniņš pār kritušajām būtnēm, kuras atrodas *Šeola*, ko bieži tulko kā „elle” vai „pazeme”. Tas nozīmē, ka viņš ir valdnieks pār citu „atbildības sfēru”. Viņš ir to būtnu ķēniņš, kas ir nosaukti par „siseņiem”, un, spriežot pēc viņu apraksta, ir hibrīdi: ļauni kentauri bruņvestēs un ar spārniem, vai „elles Pegazi”. Par to, kas ir *Avadons*, kāda ir viņa loma visuma sacelšanās laikā un par visu to, kas ar viņu saistīts, mēs parunāsim vēlāk. Pagaidām pateikšu tikai to, ka viņš ir viens no Visaugstā kritušajiem dēliem, un savas varenības līmenī bija viens no „pašiem, pašiem”, bet par to vēlāk. Tā kā – „ausekļa dēls” nav nekāda „zvaigzne”, kur nu vēl „*rīta zvaigzne*”. Izlasīsim vēl vienu interesantu fragmentu:

Atkl.gr. 2²⁶ Un tam, kas uzvar, kas dara Manus darbus līdz galam, Es došu varu pār tautām. ²⁷ Un viņš tās ganīs ar dzelzs zizli, kā māla traukus sadauza. ²⁸ Kā Es arī Pats to no Sava Tēva esmu dabūjis. Un Es došu viņam rīta zvaigzni.

Ko nozīmē „*došu rīta zvaigzni?*” padomājiet par to. Var dot jaunu vārdu: **Atkl.gr.2:17**, var „dot ēst no Dzīvības koka”: **Atkl.gr.2:7**, u.t.t. Bet ko nozīmē „*došu rīta zvaigzni?*” Laikam daudzi no jums jau uzminēja, kas tas ir. Pēc Rakstiem – *rīta zvaigzne* ir Visaugstā dēla STĀVOKLIS, VARA:

Atkl.gr. 22¹⁶ ...Es – JAHVE, Dāvida Sakne un Dzimums, zvaigzne spīdošā (starojošā, skaidrā) un rīta zvaigzne.

Tādēļ Jēšua ar to nedomāja „dabūt zvaigznīti no debesīm”, vai kādu no Visaugstā dēliem

uzdāvināt kā „rotallietīņu” vai „draugu”. Paši redzat, ka tam nav jēgas. Bet jēga ir tajā, ka iepriekšējos divos pantos ir runa par VARU. Tam, kurš uzvar, pārvar, bet nevis skaisti „pasludina”, bet **ievēro lietas un novedot tās „līdz galam”**: tam tiek dota „**VARA pār tautām**”.

Vārds, kas dažos tulkojumos ir tulkots kā „līdz galam”: **τέλος (télos)** – beigas, nobeigums, noslēgums, mērķis.

Kurš tā rīkojas, nevis vienkārši imitē „vētrainu” vai ne tik aktīvu darbošanos, „apmierinot” tās vai citas, lielas vai mazas reliģiozas vajadzības, bet tā, lai sasniegtu mērķi, novestu darbības, kalpošanu līdz loģiskam un pareizam noslēgumam, cenšas sasniegt to rezultātu, par ko domāja Debesu Tēvs, – tieši par tādiem ir runa šajā fragmentā. Un mums visiem šeit ir uz ko tiekties.

Tieši tik milzīgu varu Ješua saņēma no Sava Debesu Tēva. Un tieši ar tādu varu Viņš vēlas padalīties ar Savu tautu, bet, diemžēl, var dalīties nebūt ne ar visiem. Varu, kas pieder „Rīta zvaigznei”, kā Ješua nosauca Sevi, un kas ir arī Visaugstā dēli, kā „Sargi” vai „Nomodā esošie” no Debesu Padomes (**Atkl.gr.22:16**), – tā ir vara tiem no Visaugstā tautas, kuri Viņam ir pietuvojušies maksimāli tuvu, būdami Viņam paklausīgi it visā, kas ir **jādara**: dzīves veidā, lūgšanās, personīgā svēttapšanā, visas Tēva gribas, kas ierakstīta Viņa Vārdā, piepildīšana. Tas, kurš uzvar, vai pārvar – tas arī ir šis „rīta zvaigznes” varas „meklētājs”. Šī vara nebūt nav priekš tam, „lai sajostos varens”. Šī vara ir dota tamdēļ, lai, izplatot ŠEIT: uz šīs zemes Viņa Valstību, maksimāli var izpildīt Tēva gribu. Daudzi „gaidīdami gaida”, lai varētu aizbēgt „kaut kur labi tālu”, „izgrozīties”, lai viņus ātrāk paņem prom tālajās debesu mītnēs: tālāk no visa tā ļaunuma, kas ir šeit uz zemes, kas ir viņiem visapkārt, bet sevišķi no tā, kas stāv priekšā. Viņi kaut kādā mērā atgādina tos desmit izlūkus, kas sajauca brāļu sirdis un paši neiegāja, un citiem „nešķīstu lopu” iemānīja. Tieši par tiem diviem: **Jozuā un Kālebu** un viņiem līdzīgiem, „**kuros bija cits Gars**”, šajā fragmentā **Atkl.gr.2:26-28** ir runa. Ješua mācīja mūs lūgt tā, lai Debesu Tēva Vārds tiktu svētīts, un Viņa Valstība nostiprinātos tieši šeit uz zemes. Bet kurš to darīs? Palūkojieties **Atkl.gr.2:26-28**, ko tiko aplūkojām, un pacentieties paši uz to atbildēt.

Sapratne par to, kas patiesībā ir „Visaugstā dēli”, kuri ir „**elohim(i)**” vai „dievi”, „rīta zvaigznes” u.t.t. – tā ir viena no pamatatzināšanām tam, lai labāk un pareizāk saprastu daudz no tā, kas toreiz sen, sen notika, un to, kur mēs atrodamies tagad. To saprotot, kļūst daudz saprotamākas daudzas Rakstu vietas, kuras daudzi bija: „pievilkuši aiz ausīm” pilnīgi atraujot no konteksta un būtības. Te daži piemēri:

1.Moz.1²⁶ Tad Dievs sacīja: „Darīsim cilvēku pēc Mūsu tēla un Mūsu līdzības; tas lai valda pār zivīm jūrā un pār lopiņiem, pār putniņiem apakš debess, pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū”.

Runājot šos vārdus, Debesu Tēvs vērsās tieši pie Saviem dēliem.

1.Moz.3⁵ Bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tiem ēdīsiet, jūsu acis atvērsies, un jūs būsiet kā Dievs, zinādami, kas labs un kas ļauns.

Kritušais **kerubs**, runājot ar Ādamu un Havu, manipulēja ar to, ka viņš var tiem palīdzēt kļūt kā „**elohim**” – „dievi”, tas nozīmē – stipras, varenas garīgas personības. Ādams bija „**Dieva**”, kā ir rakstīts **Lk.3:38**, un kaut viņš bija „it kā” dēls, un tas izskatās pilnīgi loģiski, ja pieņem, ka cilvēks tika radīts „**Elohim (Dieva) tēlā**”, bet Raksti par Ādamu to nesaka tieši tik burtiski, kaut

tas tā ir domāts. Visaugstais vērsoties pie Saviem dēliem, kuri ir Debesu Padomes locekļi, teica, ka cilvēks tiks radīts VIŅU tēlā un VIŅU līdzībā: Tēva un Viņa dēlu: „**Mūsu**” Ar to Viņš paziņoja, to, ka šis cilvēks būs tāds kā „viņi”, tas nozīmē – „Visaugstā bērns”. Te nu, kā teikt, ceļu saprast un to noiet – tās ir divas dažādas lietas. Var piedzimt kā dēls pēc miesas, bet pieaugt dēla varā – tas, brīžiem, var aizņemt visai ilgu laika periodu.

Cilvēks tika radīts unikāls, un Visaugstais viņu vēlāk „sadalīja” divās patstāvīgās, bet saistītās personās: Ādamā un Havā, vīrietī un sievietē. Rakstos, vīrietis bieži ir – gara simbols, bet sieviete – dvēseles simbols. Ienaidnieks piezagās sievietei, tātad, uzbruka cilvēkam caur dvēseli, caur „dvēselisko”. Neskatoties uz to, cilvēks toreiz bija bez grēka, bet tomēr, garīgās pieredzes iztrūkums, bija galvenais iemesls, kādēļ kārdinājums sasniedza savus rezultātus.

Ir rakstīts, ka „**kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu, kaut arī visa manta viņam pieder**” (*Gal.4:1*). „Visaugstā dēls”, „Dieva dēls” – tas, bez visa pārējā, ir arī STĀVOKLIS, kas ir saistīts ar VARAS saņemšanu no Debesu Tēva. Bet mēs saprotam, ka pieaugšana ir process, kas nemēdz būt visai ātrs. Tādēļ, „ausekļa dēls” caur **nahašu** (čūsku) kārdināja „pārlēkt daudziem pakāpieniem”, un, ne savā noliktajā laikā saņemt mantojumu. Vēlreiz atcerieties līdzību par pazudušo dēlu un mantojumu, kuru viņš vēlējās saņemt pirms noliktā laika. Šajā sakarā ir attiecīga Rakstu vieta:

Sal.pam.20²¹ Mantojums, pēc kā sākumā cilvēks visai dzenas (kas priekšlaicīgi sagrābts sākumā – kr.val.), beidzot izrādās tomēr ne visai svētīgs (nav svētīts vēlāk – kr.val.).

Un vēl:

1.Moz.3⁵ ... un jūs būsiet kā Dievs (dievi – kr.val.), zinādami, kas labs un kas ļauns.

1.Moz.3²² Un Dievs Tas Kungs sacīja: „Lūk, cilvēks (Ādams – kr.val.) ir kļuvis kā viens no mums, zinādams, kas labs un kas ļauns! Bet kad tas tagad neizstiepj savu roku, un neņem arī no dzīvības koka, un neēd, un nekļūst mūžīgs, un nedzīvo mūžīgi!”

Pēc „**sargātāja ķeruba**” krišanas, Debesu personas, un vispirms Visaugstā dēli, uzzināja, kas tas ir – „labs un ļauns”, jo līdz šim Debesu dumpim bija tikai „labais”. Šos vārdus izsakot, Tēvs vērsās tieši pie Saviem dēliem.

Šajā sakarā ir vēl daudz interesantas Rakstu vietas, bet, ceru, ka galveno domu virzienu jūs uztvērāt. Šī **trešā nodaļa** bija arī kā sagatavošanās nākamajām nodaļām, kuras būs vēl interesantākas un piesātinātākas, un palīdzēs uz daudzām Rakstu vietām palūkoties no nedaudz cita rakursa, savādāk, kā tas tika saprasts agrāk. Tas palīdzēs saprast mūsu Debesu Tēva gribu un plānus, Israēla lomu un daudz ko citu.

4. nodaļa
„Noslēpums, kas laužu ciltīm bija apslēpts
no mūžīgiem laikiem” (Kol.1:26)

Priekšvārds

Ņemot vērā, ka šis ir jau otrais grāmatas izdevums, tad man pamatīgi nācās pastrādāt pie tā, lai rastos visa šī vēstījuma viengabalainība, lai viss būtu savstarpēji sasaistīts un loģisks. Pat nepilna kalendārā gada laikā Visaugstais ir atklājis ļoti, ļoti daudz, izgaismojot to, kas agrāk vai nu nebija pateikts, vai bija izteikts pieņēmuma veidā. Strādājot pie otrā izdevums, sākot no pašas pirmās nodaļas, es pat biju nedaudz izbrīnījies, ka tik nosacīti īsā laika periodā, tik daudz kas ir kļuvis skaidrāks un noteiktāks. Protams, līdz pat šim brīdim jautājumu ir daudz vairāk nekā atbilžu, kas, principā, ir pilnīgi normāli, jo tas ir virzības process. Atnāk atbildes kaut kam vienam, rodas jautājumi par kaut ko citu. Uz visu to lūkojoties un pārdomājot, es redzu acīmredzamu Debesu Tēva roku, un to, cik ļoti Viņš kontrolē visu šo procesu, neļaujot tam aizkavēties pat uz neilgu laiku. Es saprotu to, ka neskatoties uz visām manām dāvanām un talantiem, kurus es ar Viņa palīdzību cenšos ar veselo saprātu novērtēt, būtu vienkārši neiespējami apdomāt un aptvert pat simto daļu no tā, kas ir atklāts šo triju gadu laikā, kopš šīs tēmas iesākuma. Un, protams, lai aptvertu un nostiprinātos kādās no šīm lietām, saņemot attiecīgu apstiprinājumu un apliecinājumu, patiesi ir vajadzīgs noteikts laiks, ja nē, tad daudz kas būtu sadrumstalots, jēls un nenoformējies.

Daži momenti un Rakstu vietas, kuri tika citēti iepriekšējās nodaļās, tiks izmantoti arī šeit, un labākai „sagrešošanai” tiks atkārtotas arī dažas pamatlīnijas – „mūžezgla” punkti. Šī tēma pati par sevi ir jauna, ne īpaši „iestaigāta”, tādēļ, domāju ka tas nekaitēs. Es apzināti esmu centies neizmantot nekādas personīgas brāļu un māsu liecības, viņu atklāsmes un pārdzīvojumus, jo tas, kas šeit tiek apskatīts un pētīts, priekš daudziem ir tik „partizānisks”, un varbūt pat kādam „ārpus visiem rāmjiem”, ka negribētos, lai pamatos tiktu likts kaut kas cits, izņemot pašus Svētos Rakstus. Tikai „akmens” var būt par drošu pamatu. Viss pārējais ir diezgan šaubīgs, ja tam nav šī pamata. Turpmāk, „pamatu likšanas” procesā, es dališos ar to vārdu un noteikto pieredzi, kuru, es ticu, man atklāja Visaugstais, un es ticu, ka katrs, kuram ir ausis dzirdēt, noteikti sadzirdēs to, ko Svētuma Gars vēlas teikt Ķēniņa tautai.

Detāļas

Kā mēs jau zinām, ļoti daudz kas ir apslēpts detaļās, kuras daudzi palaiž garām, un tādēļ ir grūti uztvert tās jēgas, kas ir apslēptas virspusējiem, paviršiem skatieniem. Rakstu pētīšana ir līdzīga ceļojumam pa nepazīstamu, sarežģītu apkaimi, kurā daudzi redz tikai to, ko nevar neredzēt, un tad vēl ne vienmēr. Bet ir tā saucamie „pētīnieki” vai „pavadoņi”, kuri pēc mazām un liekas, nenozīmīgām detaļām, var noteikt, kas šai vietā nesen ir bijis, kur var uzglūnēt kāds pārsteigums, kur var atrast ūdeni un kur var izveidot drošu naktsmītņi. Daudzējādā ziņā Rakstu pētīšana ir tam līdzīga. Ir jābūt uzmanīgam pret detaļām, vajadzīga Svētuma Gara palīdzība, lai visu redzētu nepieciešamajos garīgajos leņķos, visu apkopotu un izdarītu pareizos secinājumus. Tas viss mums dod sapratni par to, kas daudziem bieži ir apslēpts dēļ nepacietības, „virspusējības”, neuzmanības un vēlēšanās, lai viss tiktu ne tikai „sagremots”, bet arī „ielikts mutē”. Protams, katram no mums ir atšķirīgs aicinājums un dāvanas, un tādēļ bieži nākas „sagremot” pārāk cietu barību, kas, principā ir normāli, bet vienmēr ir jāatceras tas, ka Raksti ir doti mums visiem, un Visaugstais ar Sava Gara palīdzību katram no mums var atklāt apslēpto.

Loti svarīga ir mūsu vēlēšanās. Un vēlreiz atgādinu: pievērsiet uzmanību detaļām.

Tā, kas no Debesīm attīrīšana

Šo nodaļu turpināsim ar to, ka pēc tā sauktās „visuma sacelšanās”, Debesīm bija vajadzīga attīrīšana. Un ne tikai „Debesīm”, bet tam „kas no Debesīm” kā tādām, un arī tiem, kuri palika uzticīgi, bet pēc saskāršanās ar grēku un nāvi bija nepieciešama attīrīšana. Attīrīšana, protams, bija nepieciešama arī visiem tiem, kuri pēc savas izcelsmes bija „no Debesīm” un kuri atradās savā garīgajā karantīnā. Izlasīsim:

Jē.15¹⁵ Lūk, pat uz Savu svēto saimi Dievs nevar paļauties, pat Debesis nav nemaz Viņa paša acīs tik nevainojamas.

Protams, var pieņemt, ka „svētie”, par kuriem ir runa, – tie ir kādi „zemes” svētie, bet šeit tas ir iespējams tikai kā papildus šķautne, kā pravietisks mājiens, bet galvenā saprātīgā saikne ir tieši ar tiem svētajiem, kas ir saistīti ar Debesīm, un kuri, kaut kādu problēmu dēļ, ir kļuvuši nešķīsti. Tālāk konkrēti ir teikts par to, ka tieši Debesis ir nešķīstas. Nākamais pants runā par to, ka Debesīm ir jātop attīrītām un, ka tas ietilpa Visaugstā sākotnējā plānā:

Ebr.9²² Un gandrīz viss tiek šķīstīts asinīs saskaņā ar bauslību, un bez asins izliešanas nav piedošanas²³ Tātad, neizbēgami to [kuri Debesīs] atspulgiem jātop šķīstītiem ar to pašu, bet pašam tam, kas no Debesīm, ar labākiem upuriem nekā šis.

„to [kuri Debesīs] atspulgiem” – tie esam mēs ar jums, kuri izejam šo garīgo karantīnu, kā sevis pašu atspulgs šeit uz zemes.

Izlasīsim to vēlreiz, bet citā tulkojumā:

PBB tulkojums:

Ebr.9²² Likums prasa, ka gandrīz viss ir jāšķīsta asinīs, un bez asins izliešanas nav piedošanas²³ Visam, kas uz zemes ir veidots pēc tā, kas debesīs parauga, ir jāšķīstās tādā veidā, bet tam, kas Debesīs, ir nepieciešami labāki upuri kā šie.

PBB tulkojumā tas skan saprotamāk. Raksti skaidri saka, ka „**tam, kas debesīs, ir nepieciešama attīrīšana**”. Un vēl ir rakstīts, ka tieši tas, kas Debesīs, ir galvenais mērķis attīrīšanai, tādēļ ka „tas, kas uz zemes”, kas pēc būtības ir „tā, kas debesīs attēls”, varēja tikt attīrīts ar uz zemes dzīvojošo dzīvnieku asinīm. „Tas, kas Debesīs”, kā jēdziens, – ir gan Visaugstā bērni, un atbilstoši arī būtnes, kā arī viss pārējais, kas piepilda Debesu sfēras. „Tas, kas no zemes” – ir ne tikai Visaugstā bērni, kuri tika dzemdināti uz Zemes, tās ir arī Zemes būtnes, flora, kā arī viss pārējais, no kā sastāv „zemes pasaule”.

Mēs pagaidām nepieskarsimies tam, ka bija Debesu iedzīvotāji un Zemes iedzīvotāji, un visu, kas ar to ir saistīts. Šeit ir vairākas saprašanas šķautnes, un pie tā mēs atgriezīsimies nedaudz vēlāk. Pagaidām, mēs aplūkosim sekojošu izpratnes šķautni: „tiem, kas no Debesīm” – tie, kuri „palika, pastāvēja Patiesībā” un nenonāca garīgajā karantīnā, un „tie, kas no zemes” – tie, kuri nonāca šajā karantīnā. Pie tam, šeit akcents nav uz „tiem, kas no Debesīm” kā personām, bet uz „to, kas no Debesīm” kā tādu, ne uz „tiem, kas no zemes”, bet „to, kas uz zemes”, tas šajā gadījumā ir visai būtiski.

Tātad: **pirmais** – tas ir „tā, kas Debesīs” attīrīšana, kas sevi ietver visus tos, kuri palika Debesīs, nenoliedza Visaugsto, pastāvēja Patiesībā, un nenokļuva „garīgajā karantīnā”. Šis pants rāda arī to, un tas ir **otrais**: ka šeit, uz zemes ir cilvēki, kuri savā būtībā ir „tie, kas no Debesīm”, tie, kuri bija pie Tēva Viņa Valstībā „**pirms šī pasaule tika radīta**”, kā arī tas, ka tieši mūsu „dvēselēm, kas ir no Debesīm” ir nepieciešama attīrīšana ar Tā Dzīvību, Kurā Paša ir Dzīvība. Un tikai Ješua Dzīvība, kā Tā, Kura „**miesā tapa redzama visa Dievišķā pilnība**” varēja tikt dota kā samaksa, kļūstot par dvēseļu Izpirkšanas un attīrīšanas instrumentu visām Debesu personām, un visām Debesu Tēva bērnu dvēselēm, kurās ir Viņa tēls, kopumā. Tādēļ, Viņam vajadzēja izveidot tādus apstākļus, kuros viss tas būtu iespējams.

Lai to saprastu un pieņemt, ir jāsaprot Debesu Tēva sirds, kura ir mīloša un līdzcietīga. Ir jāsaprot, ka Debesu Tēvs, līdz pēdējam brīdim, cīnīsies par katra Sava bērna dzīvību, cik ilgi vien tas ir iespējams, kaut paliek tik viena iespēja. Ienaidnieks, turpretī, vienmēr ir centies izkropļot Tēva būtību un raksturu, cenšoties Viņu attēlot kā cietsirdīgu, neapņēmu, netaisnu un nesaudzīgu tirānu. Patiesībā tas viss ir tieši otrādi. Kaut pirmajā, virspusējā skatījumā, daudziem liekas, ka „ausekļa dēla” vārdos ir kā minimums „daļa patiesības”. Un lai mēs labāk varētu izprast to situāciju, kad šī „visuma sacelšanās” tika apstādināta un izbeigta, aplūkosim sekojošo.

Pēc Debesu attīrīšanas un tai sekojošās aktīvās kara fāzes, kad nelikumību mērs bija piepildīts līdz savai galējai robežai, un pēc kā sekoja Visaugstā tiesas, iestājās tas, kas ir rakstīts **1.Moz.1:2**. Tad iestājās ļoti svarīgs brīdis, kurš visus Debesu un Zemes iedzīvotājus sadalīja vairākās, nosacītās „kategorijās”. Pirmajā ietilpa tie, kuri palika pilnībā uzticīgi Visaugstajam. Otrajā bija tie, kuri ejot pa kritušā **keruba** pēdām, galīgi noraidot Svētuma Gara balsi un Radītāja taisnos principus. Viņus pēc Debesu attīrīšanas sāka saukt par „kritušajiem”. Trešajā kategorijā ietilpa „visi pārējie”, kuri neietilpa abās iepriekšējās kategorijās. „Visuma sacelšanās” bija apstādināta un „vajadzēja pieņemt lēmumu”, jo realitātē ir ne tikai „melns un balts”, bet milzīgs daudzums starptonu.

Šīs trīs grupas nebija viendabīgas, un tur bija daudz nianšu. Lieta tāda, ka visiem Debesu un Zemes iedzīvotājiem bija atšķirīga garīgā imūnsistēma, un atšķirīga grēka vīrusa iedarbības pakāpe, tātad, arī kaitējumi katram bija atšķirīgi. Visiem bija atšķirīga saskarsmes pakāpe ar šo vīrusu, sava pieredze, savs ceļš, savas personīgās attiecības ar Visaugsto. Tādēļ šeit var runāt tikai par kādām aptuvenām lietām, nekādā gadījumā nevispārinot.

Rezultāts šajā galvenajā pretnostatījuma pamatfāzē bija tāds, ka noteiktā brīdī Debesis tika attīrītas no sacelšanās dalībniekiem, kas līdzīgi kā tie, kuri ir aplīpuši ar spītālību, tika izraidīti no apmetnes. Konfrontācija pārvietojās uz zemes pasaulēm, kur tā rezultātā notika tas, ko vēlāk sāka saukt par „Lielo Pasaulu Karu”, kam turpmāk mēs arī pieskarsimies. Šī kara noslēgums bija tāds, kā mēs to varam izlasīt **1.Moz.1:2**, kā arī daļēji dažās citās vietās. Kas attiecas tieši uz mūsu pasauli, kur tagad norit šī garīgā karantīna, ko mēs saucam par „Fināla Poligonu”, tad šeit, pēc visa spriežot, postījumi bija vislielākie. Tur, kur bija vislielākie postījumi – tā vieta arī kļuva par vietu, kur tika parādīta vislielākā žēlastība un apžēlošana. Tur, kur izpaudās vislielākā tumsa, atnāca visgaišākā gaisma. Jautājumam par citām pasaulēm pievērsīsimies vēlāk. Pagaidām pievērsīšu uzmanību vien divām Rakstu vietām. Pirmā ir no vēstules ebrejiem, kur ir teikts, ka Debesu Tēvs caur Savu Dēlu radīja dažādas pasaules, neprecizējot cik, kādas un kā – **Ebr.1:2**.

Otra – no *Jesajas grāmatas*, kur ir teikts, ka „*pārējie zemes iedzīvotāji nekrita*” (*Jes.26:18b*).

Kā ir rakstīts, „*grēks, padarīts, dzemdē nāvi*” (*Jēk.1:15*), un iestājās tāds brīdis, kad, priekš visiem iedzīvotājiem daudzas lietas kļuva redzamas. Pēc tam, kad TAS karš tika pabeigts, tika pieņemts lēmums par „garīgās karantīnas” īstenošanu, kuru mēs šeit saucam par „Fināla Poligons” vai vienkārši „Poligons”. Mūsu pasaule, mūsu zeme bija tam izvēlēta, un savā, ne lielākajā, daļā tika pārklāta ar kupolu, jeb „Desu jumu” – *rakija* – ivritā, ko mēs varam izlasīt *1. Mozus grāmatas 1.nodaļā*.

„Kritiskā masa”

Eceh.28¹⁵ Nevainojams (viengabalains) tu („ATA” – vīr.dz.) biji savos ceļos no savas radīšanas dienas, līdz kamēr atrada tevī („BAH” – siev.dz.: šeit stāv patskaņu zīme, kas norāda uz siev.dz.) negantība (avlatā – ivr.)¹⁶ Tavu plašo tirdzniecības sakaru dēļ tava iekšiene pildījās ar netaisnību. Un kad tu aizšāvi garām, un Es darišu redzamu tavu nešķīstību un neprātu, atdalot tevi no elohim (dievu) kalna, un izskaudišu tevi tu sedzošais / veidojošais ķerubs, izraidīja tevi no degošo akmeņu vidus.

Attiecībā uz to, ka *Eceh.28:11-19* par kritušo *ķerubu* runā gan vīriešu, gan sieviešu dzimtē, mēs smalkāk parunāsim 8.nodaļā.

Šeit mēs redzam vairākus posmus. Sākumā parādās netaisnība, kura ar laiku sāk paātrināti attīstīties, un kā „rūgstot” palielinās līdz zināmai „kritiskajai masai”. „*Tava iekšiene pildījās ar netaisnību*” ne jau vienā momentā, bet tas, kā likums, ir pietiekoši ilgs process. Tieši noteiktas darbošanās procesā, kādu darīšanu un savstarpējo attiecību procesā, arī notiek šī „piepildīšanās ar netaisnību”. Pēc tam, kad tiek sasniegta noteikta „kritiskā masa”, tad notiek grēka **darbība**. Nevis vienkārši slepeni nodomi, bet tas, kas izpaudās kādās konkrētās darbībās. Un Raksti saka, ka tikai pēc tam, kad „*sedzošā ķeruba*” iekšiene piepildījās līdz kādam noteiktam kritiskajam līmenim, tad notika grēka darbība: „*tu apgrēkojies...*”.

Katrai personai, kurā notika kaut kāda piepildīšanās „ar netaisnību”, ir savas īpatnības un savas personīgās attiecības ar Debesu Tēvu. Katram šie „grēcīgie procesi” noritēja un norit atšķirīgi. Kāds, tāpat kā „ausekļa dēls” piepildījās ar „netaisnību” tik ļoti, ka pārkāpa pieļaujamo robežu, kas bija Svētuma Gara „nolādēšana”, tas nozīmē, – nocietināja savu sirdi tā, ka kļuva nespējīgs uz grēknožēlu (*tšuva* – ivr.) un kādām korekcijām no augšienes. Bija pārkāpta robeža, ko es noformulēju, kā „sirds kritiskā nocietinātība”.

Reiz iestājās brīdis, kad „ausekļa dēls” tika izdzīts „*kā nešķīsts*”, un kopā ar viņu, visi tie, kuros izpaudās „grēka spītālība”. Israēlā, kurš ir Debesu pravietiskais atspulgs, šo jautājumu risināja tā, ka koen(s) (priesteris) veica ārēju apskati, un konkrētu fizisku izpausmju gadījumā pieņēma atbilstošu lēmumu. Spītālības redzamos izpausmju gadījumos, spītāligais tika izraidīts no apmetnes līdz viņš izveseļojās, kas, kā mēs saprotam, varēja nekad nenotikt. Ja situācija bija neviennozīmīga, tika dots zināms laiks, lai simptomi vai nu pazustu, vai parādītos vēl konkrētāk, lai nebūtu par to vairs nekādu šaubu. Bija zināms spītālības „nobriešanas” laiks. Šis noteiktais karantīnas laiks bija septiņas dienas, un pieņemu, ka mājienu jūs jau sapratāt. Tie, kuri nokļuva ārpus apmetnes, bet izveseļojās, varēja atgriezties atpakaļ. Šo jautājumu noteica imūnsistēma, kā

arī brīnums, ko nekad neatmeta, jo Israēla Dievs vienmēr atradās blakus. Šajā gadījumā jautājums bija iekš tā, cik tālu no Israēla Dieva bija spītālīgā sirds. Spītālīgo nevarēja izraidīt, ja viņam nebija attiecīgas fiziskas izpausmes. Tas mums ir kā priekšā pasacījums tam, ka arī TOREIZ nevienu nevarēja izdzīt no Debesīm, ja viņam netapa redzama šī grēka garīgās spītālības izpausme, un tas izpaudās nevis motīvos, bet noteiktā darbībā, ko redzēja visi apkārtējie.

Visu šo notikumu procesā, katrs saņēma atšķirīgu „grēka vīrusa devu”, un tādēļ viņam bija savs, īpašs „ inficēšanās ar grēku” līmenis, īpaša iekšienes piepildīšanās ar „netaisnību” pakāpe, ja tā var izteikties. Kad konfrontācija bija noteiktā līmenī, un sākās tas, ko vēlāk sāka saukt par „Lielo Pasauļu Karu”, tas viss sāka vēl vairāk nomākt ar apgānīšanos no saskares ar nāvi, kas pastiprinājās šī kara laikā. Kurš ar kuru karoja? Kas, kur, kā? Nesteidzieties, nokļūsim arī līdz tam.

Iestājās brīdis, kad visi notikumi piepildīja attiecīgu „netaisnības mēru”, un tad Visaugstais, jau Taisnā Tiesneša statusā, veica attiecīgas tiesas, un visu to apstādināja. Tieši šis laika sprīdis ir aprakstīts **1.Moz.1:2**. Bez „uzticamajiem” un „kritušajiem” bija vēl trešā grupa, kura tādu vai citu iemeslu dēļ nebija ne tur, ne tur. Viņiem bija tikai divas izejas: vai nu mūžīga izdzīšana un sods, vai „karantīna” ar iespēju atjaunoties statusā.

Īj.4¹⁸ Redzi, Viņš Pats Saviem kalpiem neuzticas un Saviem eņģeļiem pierāda vainu...

Kādos eņģeļos Visaugstais saskatīja vainu? Tajos, kuri jau bija Viņu nolieguši un nostājās blakus kritušajam **ķerubam** saceloties pret Viņu? Diez vai. Tur jau visa esība un darbības bija kļuvušas par vienu lielu trūkumu. Bet, tie, kuri bija palikuši uzticami, un kuri nebija vīrusa skarti? Viņi nepārkāpa kādu sliekšni un neizdarīja neko tādu, ko varētu izvērtēt kā neuzticamību.

Neapšaubāmi, ne jau viss uzreiz top redzams, un tie, kuri palika uzticami – viņiem grēka vīruss arī nebija gājis secen. Mēs redzam piemēru no **1. Mozus grāmatas 6.nodaļas**, kuru izvērstāk var lasīt **Ēnoha grāmatā**. Grēka vīruss, diemžēl, „izrūga līdz galam” noteiktā Visaugstā dēlu grupā, kuri ir nosaukti par Sargiem, un viņi izdarīja to, ko viņi izdarīja. Ar viņiem viss nebija tik vienkārši, un tam, kas bija viņu rīcības iemesls, un tam, kas ir ar to saistīts, turpmāk mēs veltīsim atsevišķu nodaļu.

Tie, kuriem bija spēcīga imūnsistēma, un kuri palika uzticami, tomēr, saņēma zināmu apgānīšanos ar nāvi, un kā jau visām Debesīm, bija nepieciešama Izpirkšana ar Dzīvību, par ko iepriekš mēs jau runājām. Neskatoties uz saņemto grēka vīrusa daļu, viņu garīgā imūnsistēma spēja noslāpēt šo iznīcinošo darbību, un viņi nepārkāpa aizliegto robežu, aiz kuras arī viņiem būtu jāiziet sava garīgā karantīna, savs „Poligons”.

Līdzīgos gadījumos vienmēr mēdz būt kaut kas „pa vidu”. Vidus gan, bet šoreiz ne „zelta”. Starp citu, šajā sakarā „ir viedoklis”, kas pamatots dažos pravietiskos mājienos, ka pilnīgu uzticamību Visaugstajam saglabāja apmēram viena trešā daļa, kura „palika Patiesībā”, trešā daļa aizgāja „ausekļa dēla” pēdās, bet trešā daļa – lūk, kaut kur „starp” šīm divām... Nepilnības mēdz būt dažādas: gan savā virzībā, gan dziļuma pakāpē. Apgalvot kādus attiecību procentus nesākšu, bet pieļauju, ka tas tā varētu būt.

Kā jau iepriekš tika teikts, „grēka infekcija” iekļuva daudzās Debesu un Zemes personās, tādā

vai citā mērā samaitājot viņus „no iekšpuses”: sirdi un garu. „Grēka vīruss”, ja varētu tā salīdzināt, dažādā pakāpē samaitāja Radītāja uzrakstīto „programmu” tām personām, kuru tas skāra. Lai viņus izglābtu, vajadzēja atrast „zāles pret nāvi”, kā arī, pēc tam, kad šis grēka vīruss tiks uzvarēts un aizvākts, vajadzēja šīs personas „programmu pārrakstīt”. Pie tam, tas bija jāizdara tā, lai pati šī persona, viņas pieredze un atmiņa, galarezultātā nebūtu samaitāta.

Asins problēma

To mēs tagad zinām un saprotam, ka Visaugstā Dēla Asinis, spēja „apēst nāvi” un „šķīstīt no visa grēka”. Tā saka arī Tora, ka bez asins izliešanas nav piedošanas. Bet mēs zinām, ka Tora ir pirmās piecas Svēto Rakstu grāmatas un ir galvenā mācību grāmata, ko Visaugstais ir cilvēkiem devis. Tajā ir sakoncentrēti visi mums nepieciešamie pravietiskie tēli, visi pravietiskie uzvedības modeļi, ja tā var izteikties, līdz pat septītās tūkstošgades noslēgumam, kurā mēs tikai gatavojamies ieiet. Jautājums par asinīm – viens no galvenajiem pravietiskajiem tēliem, lai saprastu tā jautājuma būtību, ko mēs tagad gatavojamies aplūkot. Kādēļ tieši asinis? Kādēļ ne kaut kas cits? Asinis pašas par sevi nav svarīgas. Pasvītroju: asinis pašas par sevi neattīra. Torā ir priekšā pasacījums un tā ir atslēga:

3.Moz.17¹⁰ Un ikviens vīrietis no Israēla nama un no svešiniekiem, kas mīt jūsu vidū un kas ēd kaut kādas asinis, pret tādu cilvēku Es celšu Savu vaigu, un to Es izdeldēšu no tautas vidus, ¹¹ Jo miesas dvēsele (néfeš) mīt asinīs, tādēļ Es tās jums esmu devis uz altāra, lai jūs varētu gūt savām dvēselēm salīdzināšanos, jo asinis salīdzina dvēseli.

Dvēsele, ko Rakstos ivritā sauc par *néfeš* – viņa ir asinīs. Dvēsele (*néfeš*) – tā ir Dzīvība. Starp citu, tieši tādēļ Visaugstais aizliedz ēst asinis, jo kaut kādā, ne visai saprotamā veidā, bet „kādas būtnes dvēseles daļa” sāk nelabi ietekmēt to dvēseli, kura lieto asinis. Notiek kaut kāda nedabīga, „nesankcionēta dvēseļu sajaukšanās”, kas ir kategoriski aizliegta.

Kas attiecas uz galveno domu, tad tā arī ir rakstīts: „*dzīvību par dzīvību*”. Visaugstā taisnīgums pieprasīja par dzīvības iznīcināšanu samaksāt ar dzīvību: dots pret dotu. Jebkurš grēks, tādā vai citā mērā, bojāja dzīvību, tā kā tā jau tā nebija tā ideālā, tā veselā, kādu to bija paredzējis Radītājs, un, saņemot „grēka vīrusu”, jautājums par galīgo nāvi bija laika jautājums. Domāju, ka daudzi lasītāji saprot šo momentu, jo par to, kaut kādā mērā, ir mācījuši vienmēr un visur.

Un, lūk, Tēvs kopā ar savu Dēlu pieņem lēmumu piepildīt taisnīguma likumu, samaksājot: „Dzīvību par dzīvību”, dodot iespēju izlīdzināties, izglābties un šķīstīties. Bet ir jautājums: kā to tūri „tehniski” izdarīt? Pievēršu īpašu uzmanību tam, ka līdz šim brīdim, ko mēs aplūkojam, **Debesīs nebija Asiņu**, principā un kā tādu! Kā Jēšua ir teicis, ka „*miesa un asinis Debesu Valstību neiemanto*”. Ir tāda izpratne, ka līdz grēkā krišanai, Ādama un Havas „asinsvados” tecēja nevis asinis, bet Visaugstā redzamā godība. Pēc grēkā krišanas cilvēku organismā notika nopietnas metamorfozes, un tas bija par iemeslu tam, ka radās tāda substance kā asinis. Debesu Tēvs to izdarīja apzināti, lai šīs dvēseles Dzīvību ievietotu Asinīs, padarot to par Izpirkšanas tehnisko instrumentu. Izpērk un attīra Dzīvība, bet asinis pašas par sevi – ir tikai „transport”, tātad, zināms tehnisks līdzeklis. Vai Debesu personu apskaidrotajās miesās bija „asins vadi”, pa

kuriem plūda nevis asinis, bet „redzamās godības gaisma”, – pagaidām man nav skaidras atklāsmes. Bet ir saprašana, ka šī Radītāja redzamās godības gaisma – kā viņi periodiski izplūda pa apskaidrotajām debesu miesām, nesot Dzīvības atjaunošanos.

Tajā brīdī nebija „zāļu”, kas varētu šo „grēka infekciju” neutralizēt un aizvākt. Vajadzēja izveidot šo instrumentu, šo līdzekli, lai ar tā palīdzību attiecīgos apstākļos un vienai vai citai personai izsaktot vēlēšanos, varētu veikt Attīrīšanu un Izpirkšanu. Tādēļ, šī Plāna ietvaros, vajadzēja radīt atbilstošus apstākļus, lai varētu dot iespēju tiem, kuriem tā vēl bija. Debesu Tēvs – Viņš „*nevēlās grēcinieka nāvi*”, un cīnās par Savu bērnu dzīvību līdz pat beidzamajam brīdim, izmantojot visu Savu varenību, gudrību un spēku, nepārkāpjot neviena brīvo gribu un Savus noteikumus un likumus. Un šeit es domāju bērnus, kuri bija Viņa Debesu ģimenē vēl pirms tika radīta zeme. Tieši par to ir nākamā Rakstu vieta, kuru piedāvāju izlasīt tulkojumā no oriģinālvalodas, jo sinodālajā tulkojumā ir zināmas neskaidrības:

Ebr.2¹⁰ Jo Tam, Kura dēļ viss ir un caur Ko viss ir, Kas daudz bērnu vada uz godību, Tam pienācās Viņu, pestīšanas vadoni (pirmiemeslu), ciešanās padarīt pilnīgu.

¹¹ Jo, kā Tas, Kas svēti, tā arī tie, kas tiek svētīti, visi ir no Viena, tāpēc Viņš nekaunas tos saukt par brāļiem, sacīdams: ¹² „Es sludināšu Tavu vārdu Saviem brāļiem, draudzes vidū Tev dziedāšu slavas dziesmas”. ¹³ Un atkal: „Es paļaušos uz Viņu”. Un atkal: „Lūk, še Es esmu un bērni, ko Dievs Man devis”. ¹⁴ Bet tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad ar Viņš tāpat to ir pieņēmis [miesu un asinis], lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir velnu.

Fragments ir ļoti interesants un dziļš, bet pievēršu jūsu uzmanību uz trijām pasvītrotajām vietām. Pirmajā ir rakstīts, ka *dauz bērnu vada uz godību*. Otrajā ir teikts, ka „*Tas Kas svēti*”, tātad Mesija Jēšua, un „*kas tiek svētīti*” – „Visaugstā dēlu” iemiesotās dvēseles – viņi visi ir no Viena. Bet trešajā fragmentā tiešā tekstā ir teikts, ka Debesu Tēvs saviem bērniem *ir devis miesu un asinis*, tas nozīmē „ietērpis miesā un asinīs”, faktiski ievietojis viņu dvēseles ķermeņos, kas ir no miesas un asinīm. Nav rakstīts, ka tos „cilvēkus, ļaudis”, kuri ir no miesas un asinīm, Viņš ir adoptējis vai padarījis par dēliem, bet ir teikts, ka Saviem dēliem ir devis ķermeņus, kas ir no miesas un asinīm. Bet tas, kā saka Odesā, ir divas dažādas lietas.

Dzīvības dvaša (dzīvību dvēseles)

Aplūkosim fragmentu no *1.Moz.2.nodaļas*, kuru došu jums no oriģinālvalodas, kas palīdzēs vēl vairāk izgaismot mūsu tēmu:

1.Moz.2⁷ Un izveidoja JAHVE Elohim cilvēku no pīšļiem/zemes putekļiem, un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvašu/dzīvību dvēseles (nešmat haiim), un kļuva cilvēks par dzīvu/dzīvojošu dvēseli (néfeš haja).

Pirmajā posmā cilvēka fiziskā miesa plānota kā „divi vienā”, tas nozīmē vīrietis un sievietē kopā. Bija sagatavots apskaidrots fizisks ķermenis, var pat teikt sava veida „avatārs”, kurā Debesu Tēvs iedvesa divas Debesu dvēseles: dzīvību dvēseles (*nešmat haiim* – ivr.) Ādamu un Havu.

Ir tā saucamā „Debesu dvēsele” – *nešamā* – ivr., bet kad viņa savienojas ar fizisku miesu, tad izveidojas „zemes dvēsele” – *néfeš*. Vārds *nešamā* tiek izmantots tikai attiecībā uz Visaugsto, kā

Viņa elpa, kā arī attiecībā uz cilvēkiem: Viņa dēliem un meitām. Dzīvniekiem ir tikai *nefeš*. Pagaidām tie ir tikai nedaudzi štrihī, lai varētu saskatīt galveno virzības pavedienu. Havas dvēsele – viņas *nešamā* viņas garīgajā miesā līdz zināmam laikam it kā gulēja, bet pēc kāda laika tika izņemta no kopējā ķermeņa un saņēma savu ķermeni.

Domāju ka daudzus, tāpat kā mani, nomocīja viens jautājums: kādēļ Ādamam un Havai nebija bērnu LĪDZ grēkā krišanai? Viņa taču varēja vienkārši palikt stāvoklī? Jo, kad no cilvēka tika izņemta ārā otra puse – sieviete, kļuva iespējams piepildīt „pirmo bausli”: tas ir „*augļojieties un vairojieties*”, un es nedomāju, ka pirmie cilvēki nebija nepaklausīgi, vēl jo vairāk šajā jautājumā. Bet šeit ir daudz citu nianšu, no kurām daudzas, pilnībā var saprast tikai lasot oriģinālā. Ko var teikt nešauboties, tad tas ir tas, ka tas viss ietilpa Plānā, jo nekāds cits skaidrojums, pat ļoti attāli loģisks, šeit neeksistē.

Kā jūs saprotiet, ja bērni būtu dzimuši līdz tam, ko sauc par grēkā krišanu, tad viss tik ļoti izmainītos, ka viss Plāns būtu izjaukts. Un ar Ādamu un viņa sievu viss notiktu pavisam savādāk, nekā, ja vienkārši „apstākļi ir pakārtoti”. Te viss notika secīgi saskaņā ar ievietotajiem principiem. Atcerēsieties, ka pirmais dēls bija „*no ļaunā*”: **1.Ēn.3:12**. Raksti apgalvo, ka „*vispirms sagrēkoja velns*” (**1.Ēn.3:8**). Palūkojieties uz to no secības viedokļa: vispirms rodas „alternatīva”, kura ar laiku izgāja ārpus pieļaujamām robežām un iegāja grēka teritorijā. Tā vispirms piedzima Kains, kurš nolēma piedāvāt alternatīvu upurēšanas veidu. Tāds veids tika atraidīts, un tas noveda pie skaudības pret savu brāli, kurš pienesa pareizu upuri. Skaudība pārauga dūsmās, kas rosināja uz nogalināšanu. Arī TOREIZ viss simboliski attīstījās tā. Un Kains, kurš bija „*no ļaunā*”, tātad – nezāle, arī pravietiski šajā pasaulē attēloja TO dienu notikumus.

Viena no atslēgām, kas palīdz mums saprast visu notiekošo, ir tajā, ka viss redzamais radās un rodas no neredzamā. Zeme – tā ir noteikta Debesu projekcija, un tas, kas notika uz zemes, un ko mēs varam redzēt, sākot no **1.Moz.1:3** un tālāk – ir pravietiska tēls tam, kas notika TAD.

Atjaunošana no „Pirmmateriāla”

Izpirkšana un attīrīšana – tas ir tas, caur ko nāk „legitimācija”, vai „attīrīšanas likumīgums”, tas nozīmē, ka tad, kad tiek iemaksāta atbilstoša maksa, ar to tiek apstiprināts piedošanas taisnīgums. Bet ko iesākt ar pašām personām, to dvēselēm, kas jau ir „saķērušas grēka vīrusu”, un, tādā vai citā mērā bija samaitātas no iekšpuses? Šeit Visaugstais ir paredzējis vēl vienu ģeniālu risinājumu! Caur Mesijas Ješua upuri un tā brīvprātīgu pieņemšanu, kādas dvēseles „personas programma” bija it kā „pārrakstīta”. „Pārrakstīta” caur sākotnējo „Pirmmateriālu”, kurš bija Visaugstā Dēlā – Mesijā Ješua, Kurš, kopā ar Tēvu, līdzdarbojas visu Viņa bērnu dzimšanā, kā arī visu dzīvo būtņu radišanā. Tas – ja runājam datora valodā, un ceru, ka daudzi mani saprata, jo tas ir ļoti uzskatāms un pareizs tēls, lai dziļāk saprastu to, kas patiesībā notika un notiek. Citā mēlē tas ir uzrakstīts tā, ka „*mēs esam jauni radījumi iekš Mesijas Ješua*”. Glābjamās dvēseles, kas ir uz zemes – viņas ne tikai attīrās ar Visaugstā Dēla Dzīvību caur Viņa izlietajām Asinīm, kurā bija dvēsele laika periodā, kad Viņš dzīvoja uz zemes. Šīs dvēseles „atjaunojas” arī kā personības, tiek „pārrakstītas bez bojājumiem”, tas nozīmē, atjaunojas savā ideālajā stāvoklī, bez kādas vainas, tādas kādām tām ir jābūt savā ideālā. Pēc atzišanas, *tšuva(s)* – grēknožēlas un Ješua pieņemšanas par savu Mesiju un ķēniņu, Viņam rodas likumīga iespēja ar

Svētuma Gara starpniecību iekļūt mūsu dvēselē, un no pašiem gara dziļumiem „pārrakstīt” bez bojājumiem mūsu „personas garīgās programmas kodu”. Faktiski, tas ir nekas cits, kā „**kļūt par jaunu radījumu iekš Mesijas Jēšua**”. Ir rakstīts, ka „**caur Viņu [Mesiju Jēšua] viss, Viņā un Viņam**”, un pašā Jēšua bija visu jel kad radīto dvēseļu un personu „sākotnējie kodī”. „**Mēs – Viņā, un Viņš – mūsos**” – kā nokļūt Paša Radītāja Personā, un kā lai Viņš īpašā veidā nokļūst mūsos, lai varētu mūs nevis vienkārši „pielāpīt”, bet pilnībā „pārradīt” bez visām vainām kuras, mūsu dvēselēs ienesa grēka vīruss.

Bez mūs – kā personības pilnīgas atjaunošanas, Svētuma Gars mūsos atjauno to, kas Rakstos tiek saukts par „Visaugstā tēlu”. Tiek atjaunots pareizais „pirmmateriāls”, kurā atrodas „IDEĀLS” uz ko mēs tiecamies, kā arī „kustības algoritms”, tas ir – šīs kustības un attīstības robežas.

Un tagad daudziem varētu tapt saprotama tāda frāze, ka „nav tāda grēka, kuru nevar iznīcināt ar Mesijas Asinīm”. No likumīgā skata punkta, pietiek ar Mesijas Jēšua Dzīvību, kas atdota par jebkuru personu, kura jel kad ir sagrēkojusi. Lai kādā veidā grēka vīruss samaitātu dvēseli, bet caur Jēšua, katrs var tikt pilnībā „pārradīts” bez jebkādam vainām. Te, lai pieņemtu Jēšua par ķēniņu un atļautu veikt visu šo darbu, svarīgs ir tikai pašas personas lēmums. Tām personām, kuras neatkrita pavisam, bet bija pakļautas šai pašai grēka vīrusa infekcijai, bija nepieciešams iziet zināmu „garīgu karantīnu”, kur, ja viņas izsaka vēlēšanos, tās varētu tikt „attīrītas un izārstētas”. Un mēs redzam, ka tagadējā zeme, no restaurācijas brīža, pēc tā saucamajiem „Pirms – Ādama plūdiem”, kļūva par šādu „garīgās karantīnas” vietu, zināmu „Fināla Poligonu”.

Šeit, zināmas „teoloģiskas skaidrības” dēļ, es vēlētos piezīmēt, ka brīdī, kad mēs izlidzināmies ar Debesu Tēvu, izpirkšanas process nenotiek acumirkli un pilnībā, bet tikai iesākas. Tas nav ātrs process. Praviētiski Rakstos tas tiek atspoguļots kā „**drupu atjaunošana**”. Izpirkšana ir sadalīta vairākos nosacītos posmos.

Pirmais – ir procesa sākums, kad mēs izlidzināmies ar savu Tēvu.

Otrais – tās ir viss mūsu dzīves gājums uz zemes, līdz pat Jēšua atgriešanās un mūsu fiziskās apskaidrotās miesas izpirkšanai esošā – uz laiku dotā vietā, kas mums tika dots tikai uz šīs garīgās karantīnas izešanas laiku: „vecās telts mājoklis” **1.Kor.5:1-4**.

Trešais – sākums: mūsu apskaidrotās fiziskās miesas izpirkšana, caur tās pārdabisku atjaunošanu: **1.Kor.15:51-52**. Un, uzreiz pēc tam, mūsu dievišķās atmiņas „atarhivēšana”, tas ir – tās faktiskā atjaunošana, kā arī savstarpējo attiecību atjaunošana ar visiem citiem izpirktajiem. Bez tam, sākas radības atjaunošana tajās robežās, kas būs iespējamās 1000-gadu Valstībā. Šī Izpirkšanas fāze ilgs pat tās tiesas beigām, kas aprakstīta **Atkl.gr. 20.nodaļā**.

Pēc tam sāksies noslēdzošais, nosacīti runājot, ceturtais periods, kas ir aprakstīts, sākot no **Atkl.gr. 21.nodaļas**, kur daudz kas, nesaprotamu iemeslu dēļ vēl ir apslēpts, un Rakstos ir vien dažas norādes. Viena no tām ir par Dzīvības Koka lapām, kas būs vajadzīgas pilnīgai dvēseļu dziedināšanai: **Atkl.gr. 22:2**.

Nezāles, pazušanas dēli

Tas fragments no **Mat.13:24-30, 36-40**, kas tika pieminēts šī izdevuma priekšvārdā – ir ļoti nopietns un svarīgs secinājums tam, ka, to dvēseļu, kas dzima šeit uz zemes, daļa bija tie, kuru liktenis jau agrāk bija izlemts. Tas nav tā, ka Tēvs pēc Savas izvēles kādu, tā, ne par ko, sagribēja

pazudināt. Šeit ir svarīgi saprast pašu būtību, pašu Debesu Tēva Sirdi un Viņa motīvus.

Pirmkārt – taisnīguma princips. Tā ir **DIN** īpašība, kas ivritā nozīmē taisnas, taisnīgas tiesas principu. Šo principu Visaugstais nevar pārkāpt nekādos apstākļos, tādēļ ka, tas būs pret Viņa būtību. Kas attiecas uz citu principu, kas ivritā ir – **HESED** – žēlsirdības un labestības princips, tad šeit Visaugstajam ir zināma žēlastība pret visu radību, un pat šajā „žēlastības jautājumā” ir kāds noteikts „taisnīguma daudzums”. Tas ir, ja pēc Savas būtības Visaugstais ir žēlīgs, tad Viņš ir žēlīgs pret visiem bez izņēmuma. Bet, ja tā var izteikties, „virs minimālā žēlastības sliekšņa”, kas pieder visiem, tikai tādas Radītāja būtības dēļ, ir tas žēlastības daudzums, kas pilnībā ir Viņa suverēnās tiesības, kur Viņš Pats izlemj, kāds var būt šis daudzums, un „cik tālu Viņš Pats var tajā ieiet”. Viņš par Sevi ir teicis, ka Viņš – žēlsirdīgs, pilns apžēlošanas, augstsirdības un uzticamības.

Ir princips, ko nosacīti esmu nosaucis par „žēlastības vairošanās caur aizlūgšanu”. Bet aizlūgšana no aizlūgšanas atšķiras, tā sakot. Pat, kaut kādā mērā „formālu” lūgšanu, lūgumu, ja tā ir lūgšana par žēlastību, Visaugstais pieņem. Un, **jo augstāks ir līdzjūtības līmenis, sirds līdzpārdzīvojums, jo lielāku atbalsi, kā likums, tas rada Debesu Tēva sirdī**. Atcerieties Mozus aizlūgšanu, kad viņš lūdza par Israēlu, tajā brīdī, kad viņiem draudēja iznīcināšana zelta teļa dēļ. Mozus pateica, ka ir gatavs nomirt kopā ar Israēlu, pie tam, nevis vienkārši fiziski nomirt, bet bija pat gatavs viņu dēļ tikt izsvītrots no Dzīvības grāmatas. Grūti iedomāties tam līdzīgu upuri, kur nu vēl ko augstāku par to. Tāda līdzjūtība un pašuzpurēšanās atrada atbalsi Tēva sirdī, un Israēls tika apžēlots. Izņemot 3000 „aktivistu”, kuri pārkāpa pieļaujamo „žēlastības robežu”.

Un, bez tam, ir kaut kas individuāls, suverēns, kas ir saprotams tikai Pašam Visaugstajam, kas ir Viņa īpašs žēlastības mērs katram konkrētam gadījumam. Viņš – ir Tas, Kuram ir Savas jūtas, Sava griba, un kurš gan ir izdibinājis Viņa dziļumus izņemot Viņa Garu? Šis jautājums ir noslēpums, bet varu iedot vienu priekšā pasacījumu, kas ir man personīgi atklāts. Atcerieties kā Jēšua komunicēja ar Kēfu, un trīs reizes viņam jautāja vai viņš Viņu mīl (**Jņ.21:15-17**)? Un lūk, pirmajā un trešajā gadījumā jautājumā „**vai tu mīli**”, ir vārds „**agape**”, kas nozīmē beznosacījuma mīlestību, kāda ir normālai mīlošai mammai pret savu bērnu, kuru viņa ir gatava mīlēt bez visādiem noteikumiem. Bet otrajā gadījumā, ir grieķu vārds „**filio**”, kas nozīmē mīlestību kā draudzību, kā draudzīgas attiecības. Es ticu un man ir tāda atklāsmē, ka Tēva žēlastības mērs pret tiem, ar kuriem Viņam ir draudzīgas attiecības – ir augstāks. Pie tam, šis žēlastības mērs var tikt paaugstināts tieši tad, kad par kādu lūdz, aizlūdz tie, ar kuriem Visaugstajam ir tieši tāda „**filio**” draudzība.

Vienā reizē Ābrahams tirgojās ar Visaugsto par iespējamo minimālo taisno skaitu, lai Sodoma tiktu saglabāta. Un, kad viņi nonāca līdz iespējamajam minimālajam līmenim – desmit taisnajiem, tad ir rakstīts, ka „**Un Tas Kungs aizgāja, kad bija beidzis runāt ar Ābrahamu**” (**1.Moz.18:32**). Kādēļ aizgāja? Jā, neizslēdzu, ka ja Viņš paliktu, tad Ābrahams varbūt pierunātu vēl uz ko... Vai, otrs gadījums, ko varam izlasīt **5.Moz.3.nodaļas** beigās, kad Mozus stāsta kā viņš ir lūdzies Visaugsto, lai iaved viņu Apsolītajā zemē. Parādīt – viņam parādīja, piedāvājot uzkāpt blakus esošā kalna galā. Bet iekšā – nelaida, un kas ir pats interesantākais, Visaugstais pateica Mozum, lai viņš vairs par šo tēmu nerunā. Kādēļ? Atkal, neizslēdzu to, ka, ja Mozus turpinātu pierunāt, tad viņam tas varētu arī izdoties, bet Visaugstajam šajā sakarībā bija cits plāns.

Atgādināšu to faktu, ka gan Ābrahams, gan Mozus ir nosaukti par Viņa draugiem, pie tam teica to Viņš Pats. Padomājiet par to. Domāju, ka bez šī, ir vēl kas apslēpts un vienmēr būs.

Tātad, Debesu Tēva būtības īpašībai „taisnīgumam”, ir jāļauj katram, kurš ienāk šajā pasaulē, izdarīt savu izvēli. Jo mēs zinām, ka Visaugstais neuzlūko cilvēka vaigu. Bet, ja ir tāda cilvēku kategorija, kuriem izvēles nav, tad tas pārkāpj šo principu. Visaugstais ir ārpus laika, un zina visu no paša sākuma. Bet kā Viņš var pārlicināt Debesu radījumus par to, ka kāds ir mūžīgās nāves cienīgs, ja nav bijusi iespēja izvēlēties? Princips – „Es – priekšnieks, tev – nav taisnība”, neatbild uz šo jautājumu tā, lai visi varētu pārlicināties par izvēles objektivitāti. Domāju, ka gandrīz visi esat domājuši par šo momentu. Jā, Visaugstais „zināja pirms” un zina, kā kurš uzvedīsies u.t.t, bet Torā ir princips, – kamēr cilvēks pārkāpumu nav izdarījis, viņu nevar tiesāt. Atcerieties Rakstu vietu, kur Mozus lūdza un teica tādus vārdus, ka viņš piesauc par lieciniekiem Debesis un Zemi. Dziļš brīdis, bet viena no nozīmēm ir tā, ka, lai kādu taisnīgi notiesātu, ir jābūt, minimums, diviem lieciniekiem: Debesīm un zemei. Te ir arī pravietisks mājiens. Un šajā gadījumā, Israēls, kā Visaugstā tauta, par ko Mozus runāja, un kuri bieži tiek saukti par „Visaugstā dēliem” (vai kaut ko neatgādina?), ir jābūt apsūdzētam no divu liecinieku puses: Debesīm un Zemes. Te ir arī pravietiska norāde; „Debesis” šajā gadījumā – kā motīvi, domas, sirds tieksmes, bet „Zeme” – kā „zemišķais, miesīgais, fiziskais”, tātad, fiziski paveiktas darbības tēls. Tādēļ, Israēla, kā tautas, kā Visaugstā dēlu, likumīga apsūdzība, var būt tikai divu „liecinieku” liecība: sirds motīvi un izdarītais grēks, kā fiziska darbība. Tādēļ – pārdomas, šaubas, mokas – tas ir viens, bet tas nevar būt par pamatu Galīgajam Spriedumam. Tādēļ – nosodīt personu, nedodot viņai iespēju darīt zināmu savu izvēli – tas ir pret Tēva būtību un principiem.

Un šeit svarīgi ir saprast, ka Debesu Tēva uzdevums – nevis iznīcināt, bet tieši otrādi: „**atrast un izglābt kritušo**”. Aplūkosim dažas Rakstu vietas:

1.Jņ.3¹² Ne kā Kains, [kurš] bija no ļaunā un nokāva savu brāli, bet kādēļ viņš to nokāva? Tāpēc, ka viņa darbi bija ļauni un viņa brāļa darbi taisni.

Ebreju tradīcijā ir versija, kura šai Rakstu vietai sniedz tādu skaidrojumu, ka Hava, no sākuma sagrauj, apēdot augli, bet pēc tam, stājās nedabīgos fiziskos sakaros un Kainu ieņēma no **nahaša** („čūska” – latv.val.), kurš bija zaudējis visus savus locekļus un sācis līst uz sava „gludā vēdera”. Šis skata punkts, kaut nemaz nav tik „vienkāršs”, un kuram ir sava argumentācija, bet, tomēr neizskaidro daudzas lietas, atrodoties pretrunā ar citām Rakstu vietām. Es tam nevaru piekrist tādēļ vien, ja novelkam paralēles starp šo situāciju un epizodi no **1.Moz.6.nodaļas**, kad Visaugstā dēli stājās sakaros ar zemes sievietēm, tad šajā gadījumā, DNS sajaukšanās dēļ, piedzima hibrīdi, un daudzi no viņiem bija fiziski giganti. Bet gadījumā ar Kainu, Raksti mums nesaka, ka viņš fiziski kaut kā atšķīrās no saviem vecākiem vai sava brāļa. Raksti viņu nesauc par hibrīdu (**refaimu**), vai gigantu. Šeit mēs redzam tikai viņa morālo krišanu. Bet kā tad lai saprot Rakstu vietu, ka Kains „**bija no ļaunā**”? Visi skaidrojumi, kurus esmu šajā sakarā dzirdējis, pēc būtības neko nepaskaidro, vien izplata miglu, un tikai. Aplūkosim nākamo pantu:

Jņ.17¹² Kamēr Es biju pie viņiem [pasaulē], Es tos uzturēju Tavā Vārdā, ko Tu Man esi devis, un pasargāju tos, ka neviens nav pazudis, kā vien iznīcības (pazušanas)

dēls, lai Raksti piepildītos.

Jūda šeit ir nosaukts par „iznīcības/pazušanas dēlu”. Ješua saka, ka Viņš pasargājis visus, kurus Tēvs Viņam ir devis, izņemot šo vienu cilvēku. Kādēļ? „**Lai Raksti piepildītos**” saka Raksti. Bet šī atbilde – nesaprotot to, kas tajā ir ielikts, ir līdzīga tam, kā pieaugušie reizēm atbild uz bērnu jautājumu „Kāpēc?” – „tāpēc, ka tāpēc”. Un bērniem ir jāatkāpjas tāda nopietna argumenta priekšā. Ko nozīmē „**pazušanas dēls**”? – aplūkosim vēl vienu pantu:

Pamatojoties LCV19g tulkojumā:

2.Tes.2³ Lai nevienam nekādā veidā jūs neizdodas maldināt, jo, ja papriekš nebūtu atnākusi atkrišana, tad nebūtu atklāts tas grēka cilvēks, tas pats „iznīcības (pazušanas) dēls. ⁴ agresīvi noskaņots pret [Visaugsto] un kurš paaugstinās pār visu, kas tiek saukts par VISAUGSTO vai SVĒTUMU, lai viņš pats varētu apsēsties Paša Visaugstā Templī, kā Visaugstais, pasludinot sevi pašu, ka viņš tad nu ir Visaugstais.

Un kā tad šeit? Dažādiem kalpotājiem ir tāda izpratne, ka šis „**pazušanas**, vai precīzāk **iznīcības dēls**” nebūs cilvēks vārda pilnā nozīmē, bet kritušais ar hibrīda DNS, kuram pats kritušais eņģelis vai sātans būs tēvs. „Tehniski” šo jautājumu sīkumos neaplūkošu, bet teikšu, ka tas nebūt nav 100% fakts, kaut to nenoraidu un uzskatu par pilnībā ticamu. Es domāju, ka jautājums šeit ir daudz dziļāks. Ja aplūkojam šīs Rakstu vietas, un īpaši pēdējās divas, „pārgudri nespriedelējot”, bet lasot „kā ir rakstīts”, tad var ieraudzīt, ka šīs divas personas vai nu bija „**pazušanas/iznīcības dzemdēti**”, vai, kas gramatiski un kontekstuāli iespējams „**dzimuši pazušanai**”, ir gandrīz viens un tas pats, bija. Tas ir skaidrs un acīm redzams. To vienmēr mēģināja kaut kā izskaidrot, lai nepakļautu apšaubīšanai taisnīgumu, un mūsu Debesu Tēva mīlošo sirdi. Tas bieži „ne visai” izdevās, un ienesa krietnu šaubu devu neticīgajos cilvēkos, un ne tikai.

Paši objektīvi paskatieties, uz visiem zināmu fakti papūloties noņemt „kristietības rozā brilles”, viena sieviete apēda kādu augli, kas karājās kokā, kas noved pie briesmīgām ciešanām uz zemes daudzu miljardu cilvēku, kā arī, pie nedaudz mazāka pazudušo daudzuma mūžībā. Piekritīsiet, ka gandrīz visi neticīgie piemin šo argumentu, un arī mēs paši nereti esam uzdevuši šo jautājumu. Bet mūs ir iemācījuši, ka „Dievam vienmēr ir taisnība, bet, ja tev liekas, ka Dievam nav taisnība, tad lasi atkal pirmo punktu...”. Kā arī, lai šajā sakarībā jautājumus neuzdotu, vienmēr piebilda, ka „kad aiziesim uz Debesīm, tad visus ko un kāpēc uzzināsim”. Tā nu ar to arī dzīvojām, cenšoties Tam Kungam uzticēties, kas pats par sevi ir pareizi un gudri. Tomēr, atbildi uz šo jautājumu nesaņēmām, un ienaidnieks bieži sūtīja šādus „šaubu tārpiņus”, lai iedragātu ticību un sirds dziļumos iesētu šaubas par Debesu Tēva taisnīgumu, un, kas ir ne mazāk svarīgi, – labo un žēlsirdīgo sirdi.

Ir viens pieņemams izskaidrojums, kas nav pretrunā ar visu iepriekš teikto, un tas ietver sevi to, ka bija iemesls, kādēļ cilvēki jau no iesākuma dzima lai ciestu, kā arī, kādēļ bija arī tādi, kuri jau no iesākuma dzima pazušanai. „Pazušana” – tas ir sinonīms vārdam „nāve”.

ἀπόλεια (apoleija) sagraušana, iznīcināšana, bojāeja, zaudējums, pazudināšana.

Tātad, faktiski, daži cilvēki bija „dzimuši no nāves, iznīcināšanas”. Iemesls ir tas, ka daudzas

dvēseles, kas nāk uz zemes, savu izvēli izdarīja vēl TAD. Vispirms un galvenokārt Visaugstajam ir svarīgs mūsu galvenais lēmums. Un tas ir ietverts galvenajā būtībā, kas nosaka tālāko mūžību: kurš ir tavš ķēniņš? Ješua – Kurš ir ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, vai, ja ļoti vispārināti, viņa pretinieks, kurš kļūva par „grēka aizsācēju”? Ir gaisma un tumsa, divas valstības, divi varianti. Jaunajā Derībā par „sātanu” sauc ne tikai to personu, kas ir kritušais **kerubs**, bet arī to vai citu pretinieku, kas ir pretnostatījums Visaugstajam. Ja mēs pieņemam Ješua kā Mesiju un Ķēniņu, tad mēs kopā ar Viņu pieņemam arī Viņa noteikumus, Viņa principus, Viņa Vārdu, Viņa „tēlu”. Ja kāds par savu ķēniņu pieņem kritušo **kerubu** vai kādu citu, ieskaitot sevi pašu, tad kopā ar to tiek pieņemta cita valstība: „alternatīvā”. Agri vai vēl galvenais lēmums ir jāpieņem. Iespēja tādu lēmumu pieņemt arī kļūva par Debesu Tēva neierobežotās žēlastības izpausmi, Kurš atļāva nevis vienkārši to izdarīt tiem, kuri Viņu galīgi nenodeva, pilnīgi apslāpējot Viņa Gara balsi, bet izrādot Savu mīlestību tik ļoti, ka atļāva Savam Dēlam izciest ciešanas, šo sāpi dalot ar Viņu.

Daudzas cilvēku dvēseles, kas piedzima šajā pasaulē, bija ne pavisam „ne nevainīgas”. Kas attiecas uz Ādamu un Havu, „viņu jautājumam” pievērsīsimies turpmāk. Tās dvēseles, kuras TAD, tā saucamā „Visuma sacelšanās” laikā saņēma noteiktu „grēka vīrusa” daļu, tad tieši ar šo vīrusa daudzumu viņi ar piedzima šajā pasaulē. Un tas ir taisnīgi. Katrs piedzima ar savu „bagāžu”, ar savu „dvēseles ievainojuma” pakāpi, ar saviem „apgrūtinošiem apstākļiem”. Visaugstais vairāku iemeslu dēļ par to nerunā tieši, vispirms tādēļ, ka daudziem, kas ir mazūļu vecumā garīgajā nozīmē, šī barība varētu būt par smagu, lai spētu sagremot. Bet vēlāk, atbilstoši pieaugot un pētot, tas viss varētu tikt un ir jābūt atklātam. Izlasīsim sekojošā fragmenta dažus momentus:

Dāvida Šterna ebreju Jaunās derības tulkojums:

Rom.9⁶ taču, stāvoklis, kurā Israēls tagad atrodas, nebūt neliecina par to, ka Dieva Vārds nav piepildījies. Jo ne katrs no Israēla patiesi ir daļa no Israēla. ⁷ patiesībā, ne visi pēcnācēji ir Ābrahama dzimums; bet: „Īzakā būs tas, kas tiks saukta par tavu sēklu”. ⁸ citiem vārdiem: nevis miesīgie bērni kļūst par Dieva bērni, bet tikai tie, uz kuriem attiecas apsolījums, skaitās sēkla. ⁹ o apsolījums runā, lūk, ko: „Es atgriezīšos noliktajā laikā, un Sārai tad būs dēls”. ¹⁰ un vēl vairāk iederīgs šeit ir Rivkas (Rebeka) gadījums; jo abi viņas bērni bija vienlaicīgi ieņemti no Ichaka, mūsu tēva; ¹¹ vēl pirms viņi bija piedzimuši, pirms tie bija darījuši ko labu vai ļaunu (lai Dieva nodoms īstenotos pēc paša Dieva ieskatiem, ¹² un būtu atkarīgs nevis no darbiem, bet no viņu Aicinātāja), viņai tika pateikts „Vecākais būs jaunākā kalps”. Jeb, kā ir rakstīts: ¹³ tas atbilst uzrakstītajam: „Jēkabu Es mīlēju un Ēzavu Es ienīdu”, ¹⁴ iznāk, mums ir jāsaka: „ Dieva rīkojas netaisni? Lai aizliedz Debesis!” ¹⁵ tādēļ ka Viņš Mozum saka: „Es būšu žēlīgs pret tiem, ko Es žēloju, un pažēlošu tos, ko pažēlošu”. ¹⁶ Tātad, tas nav atkarīgs no cilvēka gribēšanas vai piepūles, bet no Dieva, kuram pieder žēlastība. ¹⁷ Tā Tanahs saka uz faraonu: „Es tevi esmu ielicis tikai tādēļ, lai ar tavu piemēru parādītu Savu spēku, lai Mans Vārds taptu zināms visā pasaulē”. ¹⁸ Tā tad, Viņš ir žēlsirdīgs pret tiem, pret ko grib, un apcietina tos, kurus grib. ¹⁹ bet jūs man teiksiet: ko tad Viņš vēl nav apmierināts ar mums? Kurš gan pretoties Viņa gribai? ²⁰ Kas tu, parastais cilvēks, esi, lai strīdētos ar Dievu? Vai gan veidojums teiks savam Veidotājam: kāpēc Tu mani esi tādu radījis? ²¹ Jeb vai

podniekam nav vara no viena māla pikuča darināt vienu trauku pagodinošai lietošanai, bet otru – nepagodinošai? ²² tādā gadījumā, kas no tā ja Dievs, kaut arī gribēja parādīt Savu dusmību un zināmu darīt Savu varu, tomēr bija pacietīgs un saprotošs attiecībā uz cilvēkiem, kas bija pelnījuši sodu un bija pazušanas cienīgi? ²³ ja nu Viņš darīja to, lai parādītu Savas godības bagātību tiem, uz kuriem ir vērsta Viņa žēlastība, kurus Viņš ir nozīmējis godībai – ²⁴ tas ir mums, aicinātiem ne tikai no jūdiem, bet arī no pagāniem?

Jēdzieniskā nozīmē tulkojums ir ļoti labs, bet pievērsīsim uzmanību divu kategoriju cilvēkiem, – „**dusmības trauki**”, un „**žēlastības trauki**”. Tad pievērsiet uzmanību, ka pēc šī, visai nesaprotamā un neviennozīmīgā fragmenta, Svētuma Gars caur apustuli Saulu apgalvo:

¹⁴ Kas no sacītā izriet? Vai Dieva rīcība ir netaisna? Nepavisam nē!

Tas ir, neskatoties uz zināmu, it kā skaidrojuma sarežģītību, Visaugstais pievērs uzmanību, ka Viņš – ir kategoriski taisnīgs. Šajā fragmentā, Viņš vispirms vēršas pie garīgiem bērniem, liekot akcentu uz to, ka Viņš – ir Radītājs, Kurš ir pats Galvenais un: pirmkārt – Viņam „ir tiesības”, un otrkārt – Viņš zina daudz vairāk kā mēs, un tieši tā dēļ, ka Viņš zina kaut ko tādu, ko mēs nezinām, tad tieši tā dēļ Viņš dara visu to, ko mēs pagaidām nesaprotam. Bet vienlaicīgi ar to, īpaši tiek pasvītrots, lai mēs ne drusku nešaubītos par Viņu kā Personību, ka Viņš ir absolūti taisnīgs un neizsakāmi žēlīgs. Un, ja tā ir patiesība, un tā ir 100% patiesība pēc būtības, tātad problēma ir tieši tajā, ka Viņam ir zināms daudz vairāk kā mums, un tieši pamatojoties uz noteiktiem faktiem, Viņš dara to, kas mums nav saprotams, bet taisnīgumu tas nekādi nepārkāpj. Viņam ir TIESĪBAS, jo, Viņš ir – Radītājs. Tieši tas ir galvenais šī fragmenta akcents, bet tiek arī apgalvots, ka Visaugstais nav tirāns, Kurš rīkojas pēc patvaļas, kas nepakļaujas taisnīgumam. Palūkojieties uz to no šāda leņķa, un tas kļūs vēl par vienu apstiprinājumu visa šī materiāla galvenajai idejai.

Ja Visaugstais uz laiku „nabloķē” atmiņu, vienkārši it kā „uztaisītu grēka vīrusu pa nullēm”, vai, teiksim, „izlīdzinātu” to visiem un katrai dzimstošai dvēselei, tad tas būtu kategoriski netaisnīgi. Kāds Debesīs „drusku paklupa”, „drusku novērsās”, „uzķēra” šo „vīrusu”, bet nepaspēja izdarīt neko „nopietni sliktu”, un, iespējams, paspēja „nožēlot”. Bet kāda dvēsele bija pilnībā grēka pārņemta, un šis kāds, ir paspējis izdarīt tik daudz, ka palicis vairs tikai mazumiņš, lai pārkāptu „neatgriešanās robežu”. Vai tiešām, ja visām šīm dvēselēm bija dotas iespējas, tad viņām bija jāsaņem vienādi apstākļi? Tas ir kategoriski netaisni. Tieši Debesu Padome Debesu Tēva virsvadībā noteica kam, kad un kādos apstākļos, ar kādu „ģenētisko mantojumu” bija jāpiedzimst. Lai viss būtu taisnīgi, un lai katrs saņemtu savu iespēju. Un ir rakstīts, ka Debesu Tēvs ar milzu pacietību saudzēja „**dusmības traukus**”, iespējams izmantojot pēdējo iespēju, par ko nedaudz mēs tagad parunāsim.

Kaut kas labs ir atrasts...

1.Ķēn.14 ¹² Bet tu piecelies, atgriezies savā namā, un kamēr tu saviem soļiem nonāksi pilsētā, tikmēr tavs dēls būs miris. ¹³ Un viss Israēls to apraudās un viņu apraks. Bet tas būs vienīgais Jerobeāma ģimenē, kas nonāks kapā, tādēļ ka viņā kaut kas labs visā Jerobeāma namā pret To Kungu, Israēla Dievu, ir atrasts.

Cik reizes es lasīju šo Rakstu vietu, un ja nenonācu apmulsumā, tad šīs Rakstu vietas patiesā būtība vienmēr kaut kā „slēpās aiz priekšskara”. Slēpās dziļi. Kas notika ar šo bērnu? Kā varam saprast, viņš vēl nevarēja izdarīt kādu izvēli, nevarēja atšķirt ļauno no labā. Pirmkārt – bērns nomira, kaut viņa gadījumā tas bija labi, jo ja viņš būtu izaudzis, tad, iespējams, Jerobeāma mantotais lāsts varēja viņu patiesi „novest kapā”. Šī bērna nāve, pēc konteksta un no pšat (rakstu burtiskā sapratne) sapratnes – bija Debesu Tēva žēlastība attiecībā pret viņu. Ir rakstīts, ka šim bērnam – vienīgajam bija atļauts tikt apglabātam kapā, un tas nozīmē – „tikt pieskaitītam savai tautai”, kas ir līdzvērtīgi tam, ka viņš nonāca „Abrahama klēpī”, un tāpat, mūžībā iemantoja glābšanu.

Ir rakstīts, ka šajā bērņā, no Visaugstā viedokļa, tas nozīmē – no objektīvā skata punkta, ir atrasts „*kaut kas labs*”. Ar vārdiem „ir atrasts” ir tulkots ivrita vārds מצא „*macá*”, ko var tulkot arī kā: **būt pietiekošam, apmierināt**.

Un tādēļ šo frāzi var tulkot, ka tas, kas šajā bērņā bija „labs”, viņā bija tik **pietiekamā, apmierinošā daudzumā**, ka tas apmierināja Visaugsto, kā Taisno Tiesnesi, lai izdarītu to, ko Viņš izdarīja. Mēs redzam, ka šis bērns nebija „pazušanas dēls”, bet šajā dvēselē bija „**kaut kas pietiekami labs**” pēc Visaugstā kā Taisnā Tiesneša domām, un tas deva Viņam pamatojumu nelaut viņam nākotnē nomirt tādēļ, ka viņš tīktu grēka vīrusa skarts, un tas, šo „**kaut ko labo**” varētu iznīcināt. Un tā jau ir Viņa žēlastība. Ko sevi ietver šī žēlastība? Ja dvēsele, kas iemiesojās šajā bērņā, vēl TAD pieņēma lēmumu grēku noraidīt un atzīt Debesu Tēva varu, valdīšanu un noteikumus, tad, iespējams ka viņa, izejot šo sava veida „attīrīšanu” (nejauciet ar „katoļu šķīstītavu!”), saņēma iespēju „atjaunoties”. Bez „balvām”, apmēram „*kā no uguns*”, bet tā arī bija redzama žēlastības izpausme. Tas fakts, ka šī dvēsele, kas kādreiz bija ar Visaugsto („*mēs bijām Viņā vēl pirms pasaules radīšanas*”), uz zemes iemiesojās cilvēka miesā un tika pakļauta zināmiem nāves riskiem un mūžīgai pazušanai, tad tas deva Debesu Tēvam likumīgas, no taisnīguma skata punkta, tiesība izglābt, „attīrīt”, „atjaunot” šo dvēseli, šo personu, jo viņā bija pietiekamā daudzumā kaut kas labs, vai citādi sakot „nepieciešamais labā daudzums”, lai to izdarītu **Lk.6:38b**. Šī dvēsele, par kuru ir runa, un kura iemiesojās Jerobeāma bērna miesā, varēja izdarīt noteiktu daudzumu nelabu darbu, kas varēja kādam sagādāt lielu daudzumu noteiktu ciešanu. Neskatoties uz to, ka TUR tā varēja visu atzīt un pat, iespējams, kaut kā „palūgt piedošanu”, bet no taisnīguma viedokļa, tas ir nepietiekami. Pamatojoties izdarītajā, tai bija jāizcieš atbilstošas ciešanas, kas arī notika. Dots pret dotu – tas ir universālais Valstības princips.

Tagad atcerēsīties situāciju ar ļaundari, kurš karājās kopā ar Ješua un atzina Viņu par Mesiju, un arī savus grēkus atzina. Viņš taču arī pēc tās savas atzīšanās/grēksūdzes reāli neko labu neizdarīja. Bet, iespējams, šī ļaundara sirds TAD nepaspēja izdarīt savu izvēli, bet, šeit – šī viņa pēdējā iespēja, ar Debesu Tēva palīdzību, realizējās. Bet, tā bērna, kurš nomira, dvēsele visdrīzāk TAD bija izdarījusi savu izvēli un grēknožēlu, un tas Visaugstajam deva iespēju, neskatoties uz visu agrāk pastrādāto, viņu izglābt, izvedot caur iemiesošanas un piedzimšanu šajā pasaulē. Jo ir rakstīts: „kurš piesauks Viņa [Mesijas Ješua] vārdu, tas izglābsies”. Tādēļ, bez tšuva(s), tas ir atgriešanās pie Visaugstā un savu grēku atzīšanas, nevar būt glābšana un atjaunotne, lai kad tas notiktu.

Ir vēl kāds iespējama variants attiecībā uz to bērniņu, kurš piedzima Jerobeāmam.

Pieņemsim, ka šī dvēsele bija to skaitā, kuri TOREIZ pārkāpa kādas „sarkanās līnijas”, kādas pieļaujamās robežas. Bez, grēka vīrusa darbības rezultātā, izdarītajiem grēkiem, dvēsele sāka pakļauties tā darbībai, un kādi darbi tika darīti ne „neuzmanības” vai nesaprašanas dēļ, bet diezgan apzināti, kas mūsu zemes izpratnē ir viennozīmīgi grēks. Grēka līmenis, protams, ir ļoti dažāds. Kāds nogalinājis ģimeni, izņirgājies par nogalinātajiem un paņēmis viņi mantu, bet kāds tīrgū nozadzis nedaudz ēdiena, lai paēstu, piemānījis kaimiņu, ar draugu par kādu aizmuguriski parunājis. Pie tam, visi šie grēki bija apzināti, saprotot to, ka tas nav labi un ir pretrunā ar Visaugstā gribu. No otras puses, vilinājuma darbība ir tāda, – ka tā redzīgos dara aklus, domās piemēta dažādus attaisnojumus un iedveš, ka padarītais nav nemaz tik briesmīgs.

Un mūsu Debesu Tēvs noteikti zina un objektīvi saprot sirds un dvēseles samaitātības pakāpi, ko izdarījis šis vīruss, un zina arī, kāda ir iespēja atjaunoties. Un ja pēc Viņa domām, neskatoties uz pieļautajiem grēkiem un pat noteiktiem netaisniem motīviem („otrs liecinieks”), šis kāds, nebija pilnībā grēka vīrusa piepildīts, ja viņā bija „kaut kas labs”, kas apmierināja noteiktus Debesu kritērijus, ja šis kāds TAD, ņemot vērā visu iepriekš teikto, neatteicās no Tēva, tad viņam bija iespēja. Iespējams, viņš pat nepaspēja atzīt savas kļūdas, vai to neizdarīja līdz galam un no visas sirds, kā mēs to zinām, ka tā mēdz būt visai bieži. Iespējams viņš, kā jau iepriekš tika pieminēts, bija, lūk, tādā veidā izglābts „kā pagale no uguns”, bet iespējams viņam un viņam līdzīgiem būs dota iespēja neiet pazušanā pavisam, bet iemiesotie cilvēka ķermenī 1000 – gadu miera Valstības laikā.

Iespējams, 1000 – gadu miera Valstības laikā, kaut kāds dvēseļu daudzums saņems iespēju iziet caur savu Poligonu daudz saudzējošākos apstākļos, ņemot vērā visus apstākļus, kas saistīti ar viņiem, un iespējamais vainu mīkstināšos apstākļus, piemēram. Jo Jēšua taču reiz teica, ka, ja kāds padzirdīs tikai ar glāzi tīra ūdens kādu no Viņa mācekļiem, kad tas būs trūkumā, tad balva neies secen. Bet ja šis kāds TAD neskatoties uz saviem nelabajiem darbiem un brīžiem nepareizo motīvu dēļ, tomēr pilnībā nebija skarts un paspēja kādu ne vienkārši padzirdīt, bet arī izglābt dzīvību? Varbūt viņš tādā vai citā veidā spēja izrādīt mīlestību attiecībā pret citiem ar saviem darbiem, par ko ir rakstīts, ka mīlestība aplāj lielu grēku daudzumu? Ir arī vēl kādi argumenti, kas to apstiprina. Tos aplūkosim turpmāk.

Tā nu sanāk, ka te ir vienādojums ar daudziem nezināmajiem, uz ko atbilde ir tikai pie Debesu Tēva, tādēļ ka Viņš, – ir Žēlastības pārpilns Tiesnesis un, iespējams, šajā jautājumā savā laikā būs daudz dažādu pārsteigumu, kam visi kļūsim par lieciniekiem.

Es nepieprasu, ka mans viedoklis ir vienīgais un absolūti pareizais, bet es redzu, ka šī Rakstu vieta – ir vēl viena maza detaļa, kas paver mums kopējās ainas priekškaru. Protams, var pārbolīt acis un tēlojot svarīgo, censties kaut ko „prātam neapptveramu” izdomāt, bet ja pacenšas būt godīgs un objektīvs, tad principiāli cita skaidrojuma šai Rakstu vietai nav. Kā arī daudzām citām.

Par nezālēm un Valstības dēliem

Aplūkosim šo visiem zināmo Rakstu vietu, kuru pieminējam iepriekš:

Mat.13²⁴ Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: „Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā. ²⁵ Bet ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā un aizgāja. ²⁶ Un kad labība auga un metās vārpās, tad

parādījās arī nezāle. ²⁷ *Tad nama tēva kalpi, pie tā piegājuši, sacīja: kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle?* ²⁸ *Un viņš tiem sacīja: to ienaidnieks darījis. Tad kalpi uz to sacīja: vai gribi, ka mēs ejam to izravēt?* ²⁹ *Bet viņš sacīja: nē, ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus.* ³⁰ *Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam; un pļaujamā laikā es sacīšu pļāvējiem: salasiet papriekšu nezāli un sasieniet to kūlišos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet manā šķūnī”...* ³⁶ *Tad Jēzus, laudis atlaidis, iegāja namā un Viņa mācekļi pie Tā piegāja un sacīja: „Izskaidro mums līdzību par nezāli tīrumā”.* ³⁷ *Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: „Tas, kas sēja labo sēklu, ir Cilvēka Dēls.* ³⁸ *Bet tīrums ir pasaule, un labā sēkla ir Valstības bērni, un nezāle ir ļaunā bērni.* ³⁹ *Ienaidnieks, kas to sējis, ir velns; un pļaujamais laiks ir pasaules gals; un pļāvēji ir eņģeļi.* ⁴⁰ *Tad nu tā, kā nezāli salasa un ugunī sadedzina, tā arī notiks pasaules pastarā galā.* ⁴¹ *Cilvēka Dēls izsūtīs savus eņģeļus, un tie salasis no Viņa Valstības visas aprēcības un tos, kas dara netaisnību,* ⁴² *Un tos metīs degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu tricēšana.* ⁴³ *Tad taisnie spīdēs kā saule sava Tēva Valstībā. Kam ausis dzirdēt tas lai dzird.*

Kā mēs zinām, visām pravietiskām lietām ir daudz skaidrošanas līmeņu un šķautņu. Tagad aplūkosim „acīm redzamās”, izejot no paša Ješua skaidrojuma, kā arī no apskatāmās tēmas konteksta. „Cilvēks” kas sēj „labo sēklu” – ir Visaugstais. „Ienaidnieks” – apkopojošī ir „pretinieks” vai kritušais **ķerubs**. „Labā sēkla” – Valstības dēli, „nezāles” – ļaunā dēli. „Dēli” – tie ir nevis vienkārši dzīvojoši cilvēki, bet **dvēseles, kas ir iesētas šajā pasaulē**. Tīrums, kā ir rakstīts – tā ir **ši pasaule**. „Sēkla” – vēl nav cilvēki, kā tādi, viņiem vēl vajag uzdīgt un izaugt. Sēkla, kas ir zemē līdz brīdim, kad tā izsprauksies no zemes – tas ir kā grūtniecības laiks. Asniņš parādījies virs zemes – bērniņš ir piedzimis. Ievērojiet, ka pat līdz tam, kad viņi vēl nav piedzimuši, kamēr asni vēl nav parādījušies virs virsmas, bet viņi JAU ir dēli: kas no Valstības, un kas no „ļaunā”. Tas ir būtisks moments.

Šajā līdzībā nav starpgrupu, bet ir tikai divas. Šo grupu pārstāvjus, kas parādījušies virs zemes, mēs redzam kā jau „noteiktas”. Vieni ir izlēmuši, ka pieņems no Debesu Tēva iespēju rehabilitēties un atjaunoties, bet citi – ka paliks savā konfrontācijā un pretestībā. Pirmie, kas ir nosaukti par Valstības dēlim, bija ļoti dažādi savā sastāvā. Īsumā tos aplūkosim:

Pirmā grupa – tie ir tie, kuri vienmēr palika Visaugstajam uzticami, un kuri dažādā aktivitātes pakāpē bija iesaistīti TAJA KARĀ, piedaloties tur dažādā veidā, un atšķirīgā daudzumā saskārās ar nāvi, ka apgānījās ar to, saņemot zināmu grēka vīrusa devu. Grēks tā vai citādi ietekmēja viņu dvēseles, veicinot tādu vai citu lēmumu pieņemšanu un uzvedību, kas, iespējams, bija ne tik kritiska no uzticamības viedokļa, bet nešķīstības fakts eksistēja, Visaugstā gribas pārkāpums bija redzams, tādēļ, te vairs ar vienkāršu „piedodiet” nepietika. Un tādēļ te viss ir tik precīzi kā tajā pravietiskajā tēlā, kad tie, kas ir bijuši karā un karojuši, kādu laiku atradās aiz apmetnes robežām, nožēlojot grēkus un nesot upurus par tādām vai citām novirzēm no Kēniņa gribas. Septiņas dienas ārpus apmetnes pēc kara darbībām vai pieskaršanās mirušai miesai – tas ir pravietisks tēls visiem tiem, kuri TAJĀ KARĀ apgānījās ar nāvi, gaidot pilnīgu un visaptverošu attīrīšanos Mesijas Ješua Asinīs pēc šo 7000 gadu beigām.

Otra grupa – tie ir tie, kuri, neskatoties uz kārdinājumu, pievilšanu un izdarītajām kļūdām, tomēr zināmā „laika „c” periodā atzina savu vainu, tādā vai citā mērā atzina savu grēku un nostājās Debesu Tēva pusē, pieņemot visu Viņa gribu un principus. Lielākā daļa no viņiem arī piedalījās tajā grandiozajā konfrontācijā zemes pasaulu sfērā.

Trešā grupa – ir tie, kuri izšķirošajā, pēdējā brīdī, kad viss jau bija „izlemts”, vēl atradās visādās šaubās, nepieņemot savu 100% lēmumu, un kuri bija paspējuši daudz ko sastrādāt „neuzmanības, nezināšanas, bezatbildības” un citu iemeslu dēļ. Šī grupa, pēc visa spriežot, – ir galvenā, un par viņu ir galvenā cīņa. Viņu garīgā imūnsistēma bija vairāk novājināta un iedragāta, nekā iepriekšējām grupām, tādēļ arī bija attiecīgi rezultāti. Israēlā bija izveidotas patveršanās pilsētas, kurp varēja aizbēgt kāds, kurš neuzmanības vai nejaušības dēļ bija kādu nogalinājis. Tātad – grēka fakts bija, bet nebija motīva. Tāpat arī šeit. Ņemot vērā, ka līdz visiem šiem notikumiem nebija grēka kā tāda, tad nebija pieredzes un sapratnes, pie kā tas viss var novest, un kādas var būt sekas. Nebija vēl arī nekādas pieredzes kā pretoties vilinājumam.

Šie „neizlēmušie”, kā mēs viņus pagaidām nosacīti nosauksim, protams, beigās ieraudzīja kādā putrā ir iekļuvuši, un piekrita Debesu Tēva plānam saņemt un izmantot iespēju tapt izpirktiem un atjaunotiem. Tādēļ visas šīs grupas var tikt nosauktas par „Valstības dēliem”. Pazudušais dēls no līdzības taču nepārstāja būt par dēlu, un tēvs gaidīja viņu atgriežamies no viņa specifiskā „komandējuma”. Iespējams, pamatojoties uz šo līdzību, būtu pareizāk šo grupu nosaukt par „nomaldījušamies un to nožēlojušie”. Un ņemot vērā visu tiko teikto, var saprast, ka „starta noteikumi” piedzimstot visiem nevar būt vienādi.

Kas attiecas uz tiem, kuri noraidīja Tēva un Radītāja gribu, nostājoties sacēlušos „alternatīvistu” pusē, pilnīgi noraidot Svētuma Gara balsi, – viņi visi ir nosaukti par „**launā dēliem**”, „**nezālēm**”, „**dusmības traukiem**”, „**pazušanas dēliem**”. Ja tās ir nezāles, tad viņos, atšķirībā no tā bērniņa, kurā „**atradās kaut kas labs**”, jau vairs nebija nekā no „garīgajiem kviešiem”, bet viņi kļuva par „garīgajām nezālēm”. Ir grūti pateikt, kādam daudzumam no viņiem tika atļauts iemiesoties cilvēku miesās uz zemes: tas ir atsevišķs un sarežģīts jautājums, kuram, iespējams, vēlāk pieskarsimies. Kaut nedomāju, ka tas ir principiāli svarīgs.

Neapšaubāmi, tā ir vispārēja „shēma”, un kā jūs saprotiet, visur un vienmēr ir savas nianšes un smalkumi. Kā jau pieminējām iepriekš, bija tāda personu kategorija, kuros „**atradās kaut kas labs**”, mēs atceramies arī, ka Visaugstā, Kurš ir mūsu Debesu Tēvs, žēlastība – ir augstāka par tiesu. Tādēļ ir tas aplēptais, kas ir redzams un saprotams tikai Viņam vienam, un tādēļ tam, kurš varētu tikt uzskatīts par pilnīgi pazudušu, Viņam var būt kāda īpaša žēlastība, un var tikt dota Izpirkšanas iespēja un atgriešanās Mājās caur Viņa suverēnās gribas darbību, kā arī žēlastību, kura nepārkāps Viņa taisnīgumu.

Atlikums

Tiem, kuri pieņēma lēmumu vēl TAD, nostāties/atgriezties Debesu Tēva pusē, vajadzēja piedzimt uz zemes, un nostāigājot visu pienākošos ceļu, realizēt savu apzināto lēmumu, esot „**Atlikumam**”, **kurš ir Debesu Tēva izglābts, bet pamatos ne pēc saviem darbiem, kas šeit uz zemes ir darīti esot cilvēka miesā**. Bet izejot „dāvinātajā” ir jācenšas atbilst šim „rangam”. Neskatoties uz to, ka TOREIZ tika pieņemts atbilstošs gribas lēmums, tas neatceļ „Sadarītā

labošanas” principu, kas daudziem ir pazīstams kā „**nesiet pienācīgus atgriešanās augļus**”, jo tieši mūsu sekojošie darbi apstiprina teiktā patiesumu un īstumu, protams, ja bija teikts no visas sirds. Un „šajā griezumā” tad nu, lūk, ko aplūkosim. Ir tāda jēdziens, kas ir lielākās daļas jūdu tautas pašapziņas daļa, un kas saskaņā ar tradīciju nāk vēl no Mozus un Ābrahama. Tas saucas „**Pasaules labošana**” vai „**Tikūn olām**” ivritā. Šajā frāzē, kas zināma visā jūdu pasaulē, ir ietverti milzu dziļumi. „Pasaules labošana” sākas vispirms ar sevi. Bet nākt šajā pasaulē, lai labotos, sākot to no savas dvēseles, var tikai tajā gadījumā, ja ienākot šajā pasaulē, tā jau ir bijusi kaut kā bojāta. Te ir pavisam vienkāršas loģiskas sasaistes, kam nevajag teoloģijas grādu. Tas nenozīmē, ka viss bija vienkārši un bez riskiem. Raksti saka, ka neskatoties uz to, ka ir tie, kas „Dieva izredzēti”, „**ienaidnieks staigā apkārt kā rūcošs lauva, lai pieviltu pat izredzētos**”. Un bez visiem apsolījumiem, lēmumiem un izredzētības, katrs kurš no šī skaita nāk pasaulē, neatnāk „tīrs”, bet ir paspējis kaut ko no grēka „pieķert” un apgānīties ar nāvi. Un tādēļ, neskatoties uz piederību pie Atlikuma, viņam nākas noņemt ar savas „dvēseles bojājumiem”, noiet savu pazemības un labošanas ceļu.

Ir rakstīts, ka „Atlikums” ir izraudzīts pēc Debesu Tēva „tālredzības”. Bet kas tad ir šī „**tālredzība**”? Tas ir grieķu vārds **πρόγνωση** (**prógnōsin**).

Tulkojumu varianti: **nodoms, paredzējums, gaišredzība.**

Viena no nozīmēm – „**zināt vēl pirms**”, vai „**zināt, saprast to, kas vēl nav noticis**”. Zināšanas par visiem iepriekš pieņemtiem lēmumiem un darītiem darbiem, Visaugstajam deva iespēju nepārkāpjot Taisnīgumu, pieņemt lēmumu izbrīvēt īpašu žēlastību un noteikt īpašus apstākļus tiem, kas ir nosaukti par Atlikumu.

Visaugstā Dēlam, Mūžīgajam Tēva Vārdam, Kurš šajā pasaulē saņēma vārdu Ješua – bija jāiemiešojas šajā pasaulē uz šīs zemes nevis apskaidrotā, bet grēka novājinātā miesā, tieši caur tiem, kas bija „Atlikums”, tātad caur tiem, kuri savu lēmumu pieņēma TAD. Pārējiem no „paklupušajiem un apmaldījušajiem” tika atļauts iemiesoties šeit uz zemes tādēļ, lai izmantotu viņiem doto iespēju ar to „bagāžu”, un ar to grēka vīrusa dvēseles bojājuma pakāpi, kura bija TAJĀ brīdī. Viņi savu lēmumu pieņem ŠEIT, kas izpaužas kā **tšuvá** (atgriešanās un grēknožēla), kas ir nesaraujami saistīts ar Radītāja valdīšanas principu un gribas atzišanu kopumā. Jautājums par Ješua kā Mesijas atzišanu – tas ir atsevišķs, liels jautājums, jo bija liela ļaužu grupa, kuri nomira vēl līdz tam, pirms Viņš iemiesojās uz zemes, kā arī tie, kas par Viņu uzzināja, pēc daudziem gadiem, vai pat gadu simtiem pēc Viņa izpērkošā upura. Jēdziens – „ticība nākošajam Mesijai” – arī nav vienkārša tēma – un ne šī materiāla ietvaros. Bet, domāju, ka būtība ir saprotama: kurš no „apmaldījušajiem un šaubīgajiem” TOREIZ līdz stundai „c” nepieņēma lēmumu, tam, lai samierinātos ar Tēvu, tas ir jāzdzara – jāatzīst un jāizsūdz ŠEIT. Tieši par šo daudzskaitlīgo grupu, par šīm dvēselēm izvērtās galvenā cīņa. Konkrētāk par Atlikumu un to, kas ar to ir saistīts, mēs parunāsim dažās nākamajās nodaļās.

Kā bija atļauts piedzimt tām dvēselēm, kuras Debesu Tēvs bija nolēmis glābšanai, un kuras ir nosauktas par „Atlikumu”, tāpat tika atļauts iemiesoties cilvēku miesās tām Debesu un Zemes personu dvēselēm, kuri galīgi nostājās tumsas pusē, kļūstot par „kritušajiem”. To pieprasīja Visaugstā kā Taisnā Tiesneša Taisnīgums un tas, ka Viņš neuzlūko neviena vaigu. Mēs taču

saprotam, ka dažādu Personu pati iemiesošanās cilvēku ķermeņos kārtība šeit šajā pasaulē, tas viss ir noteikt no augšienes no Tā puses, Kurš ir visa esošā Visaugstais un Radītājs. Tātad, vajadzētu būt, ka šim „nezālēm”, kas ir „pazušanas dēli” tika atļauts piedzimt. Ienaidniekam tika atļauts laukā, kas ir šī pasaule, iesēt nezāles. Debesu Padomē tika noteikti KOPĪGI noteikumi: pilnīgi vienlīdzīgi, bez nekādas vaiga uzlūkošanas. Tieši tādēļ tiem, kas vispārināti ir „cilvēka ienaidnieki”: kritušais ķerubs un kritušie, kopumā, – bija noteikts pamatojums tam, lai viņam būtu attiecīgi resursi un iespējas, izmantojot visus spēkus, lai šajā pasaulē nākušo lēmumus varētu nosliekt uz savu principu un mērķu pusi.

Šajā visuma konfrontācijā par to, ko izvēlēties par savu ķēniņu, tiek ievērots zināms „nosacīti – aptuvens līdzsvars” starp „uzticamajiem” un „kritušajiem”. Piemēram, ir Mesija, Kuram ir dota iespēja iemiesoties uz zemes un kalpot savai tautai, un ir „viltus mesija” vai „antikrists”, kuram, uz noteiktu laiku tiks dota vara „**pār visām tautām, valodu vienībām un ciltīm**”. Visam šeit notiekošajam bija noteikti attiecīgi noteikumi un apstākļi tādā veidā, lai nekur netiktu pārkāpts Taisnīguma princips.

Daudzi ticīgie, un ne tikai, bieži apelēja pie tā, ka ja jau Visaugstais ir tik Visspēcīgs, tad kādēļ gan Viņš nenosit sātanu, kritušo **ķerubu**, kā nekaunīgu mušu? Kādēļ Radītājs nav izdarījis tā, ka visa pasaule uzzina un saprot, ka Viņš ir un valda pār VISU? Kādēļ noteiktā pakāpē nenonēmu pārkļāju no garīgās pasaules, lai visi var ieraudzīt reālo lietu stāvokli un ātri, ātri skriet nožēlot grēkus? Kādēļ Viņš visu nepierāda ar to, ka visai cilvēcei izstāsta visu kā patiesībā ir bijis, lai nebūtu nekādu šaubu? Kādēļ visiem bez izņēmuma neparāda Debesis, elli, kas un kā notika Ēdenes dārzā, kā arī, kā radās grēks un krita „ausekļa dēls”, un citi, kas tika grēka aizrauti? Kādēļ Debesu Tēvs nevar paņemt un tā „vienkārši” visus izglābt? Jo ir rakstīts, ka Viņš nevēlas grēcinieka nāvi un vēlas izglābt katru? Kādēļ nedara? Negrib, nevar? Kāpēc, kāpēc? Tāpēc! Tāpēc, ka, ja uzmanīgi lasam un domājam, bet nevis izmantojam iemācītus reliģiozus šablonus un aiz ausīm pievilktus dīvainus secinājumus, tad kļūst acīm redzams, ka ir noteikti likumi, pie kuriem garīgajā pasaulē ir „nolempts pieturēties”. Un kļūst saprotams arī tas, ka notikumi Ēdenes dārzā – bija daļa no Plāna, un daudz kas cits arī.

Tādā gadījumā kļūst saprotamas dažādas „dīvainas” Rakstu vietas, kuras daudziem ir nesaprotamas un pārkāpj viņu doktrīnas un reliģiozo „teoloģiju”. Un kāds priecātos, ja šīs Rakstu vietas varētu izsvītrot un izplēst no Rakstiem, bet, lūk, viņas ir, un Visaugstais ir parūpējies, lai Viņa Vārds līdz mums nonāktu. Debesu Tēvs ir parūpējies, lai mēs visu uzzinām un saprotam tā, kā tas ir patiesībā. Bet tikai Viņš to ir izdarījis tādā veidā, ka visu saprast ar „miesas prātu” ir pilnīgi neiespējami, izņemot burtisko nozīmi, un tad vēl ne vienmēr. Radītājs ir izdarījis tā, ka tikai tiem, kas ir Viņam vairāk atvērti, kas ir patiesi, kas Viņu mīl – atklājas noslēpumi un Viņš dod zināšanas. Tādēļ arī ir teikts, ka mums Viņš ir jāiemīl no visas sirds, ar visu prātu un no visa spēka. Bet ir svarīgi atcerēties to, ka mēs dzīvojam tādā laikā, kad tiek atvērti daudzi zīmogi, un atklājas tas, kam ir jābūt atklātam tieši šajā laikā – „Pēdējā laikā”.

5. nodaļa
Atgriešanās mājās. Varas atjaunošana.

Priekšvārds

Interesants ir tas cipars „3”... Un runa jau nav par pašu ciparu, bet par to būtību, ko tas sevi ietver. Vienmēr ir it kā „divas puses”: melns un balts, pluss un mīnuss, divi maksimāli viens no otra tāli risinājumi, divi skatījumi uz jautājumu, u.t.t. Bet ir kaut kas pa vidu, kaut kas „vidējs”. Kā jūs domājat, visas mūsu apskatāmās tēmas ietvaros, vai ne no šīs „sērijas” ir cēlies: „krustojums ar trim ceļiem”, „tēvam bija trīs dēli: viens – gudrs, otrs – ne visai, bet trešais – muļķis...”, „starp debesīm un zemi” u.t.t.? Ja kādā ģimenē ir divi pretēji viedokļi, divas, viena otrai pretī stāvošas pozīcijas, tad vienmēr ir kāds, kurš dažādu iemeslu dēļ, līdz galam nav izvēlējis kaut ko no visa tā. Un katra no pusēm visādi cenšas viņu piesaistīt sev. Un tad, bieži vien, jautājums nav loģikā vai „nopietnos argumentos”, bet, kā likums, personīgās attiecībās, spēja uzticēties, piesaistē, draudzībā, autoritātē un tam līdzīgās lietās, kas ir saistītas ar to dvēseles daļu, kura par pamatu ņem nevis vienkārši „vēsu prātu”, bet ko citu, – kaut ko, kur darbojas kaut kas emocionāls un iracionāls.

Nu, lūk, par šo „vidējo grupu” arī ir cīņa. Kādam nepietiek bālsis, lai balsošanā saņemtu vairākumu, kādam ir nepieciešams morāls atbalsts, kādam – finansiāls, kādam – fizisks. Bet reizēm jautājums ir par dzīvību vai nāvi: kādu cenšas ievilināt kādā kriminālā, kaut kur, kas ir nesaprātīgs un bīstams, bet kāds kārdināto cenšas atrunāt. Visa pasaule ir pilna ar līdzīgām situācijām, un mēs visi tādā vai citā mērā esam tādās situācijās atradušies.

Divas Durvis

Lūk, fragmentiņš, kaut ne no kanona, bet ļoti interesants, un apstiprina visas koncepcijas būtību:

3.Ezdras 7⁶² Es atbildēju un teicu: zinu Kungs, ka Visaugstais ir nosaukts par žēlsirdīgu, jo apžēlos tos, kas vēl nav ienākuši pasaulē...

Frāze „ienākuši pasaulē” – ir visai lietota un populāra. Kaut daudzi, kā man liekas, neaizdomājas, kad to izsaka. Ievērojiet interesantu faktu: vispirms tiek radīts cilvēka ķermenis, un tikai pēc tam viņā tiek iepūstas „**dzīvības elpas**”, – oriģinālā „**nešmāt haiim**” (daudzsk). Vai, ja „latviskojam” – „**dzīvību elpa(s)**”. Tieši pēc šī zīmīgā brīža cilvēks kļūva par „dzīvu dvēseli”: „**nefeš haijā**”. Balstoties šajā Rakstu vietā – **1.Moz.2:7**, kas tika pieminēta iepriekšējā daļā, var redzēt, ka pirmajā cilvēkā, kad viņš vēl nebija sadalīts vīrietī un sievietē, bija vairākas „dievišķas dvēseles”, divas **nešamā**: Ādama un Havas. Havas **nešamā** līdz noteiktam laikam it kā „gulēja”, ja tā var izteikties, bet noteiktajā brīdī – **1.Moz.2:21 – 22** – Visaugstais to izņēma, „aktivizēja”, un nonākot tai sagatavotajā ķermenī, arī kļūva par – „**nefeš haijā**” – „**dzīvu (zemes) dvēseli**”. Tas tā ir, ja uzrakstīto saprotam burtiski.

Bet, ja mēs šo epizodi aplūkojam kā pravietisku norādi, tad var teikt, ka caur pirmo cilvēku atnāca– zināmā nozīmē, divas dvēseles, kurām vajadzēja šajā pasaulē ienākt. Saprotams, ka pirmajā cilvēkā nevarēja tikt „iedvesti” VISI dievišķo dvēseļu miljardi. Mēs zinām, ka Ādams fiziski nomira pēc 930 gadiem, no brīža, kad viņš kopā ar savu sievu noēda „aizliegto augli” un kļuva mirstīgs. Arī Hava nomira. Un šī pravietiskā norāde būtība ir – ka pirmajā cilvēkā, kurš vēl nebija sadalīts divās pusēs, tika ielikts visu „**dievišķo dvēseļu**” (**nešmāt haijim** – daudzsk.), kurām bija jāiemiesojas uz zemes cilvēkos – vīrietī un sievietē, potenciāls.

Un vēl vien šķautne. Atcerieties ko Ješua teica par Sevi, – ka Viņš ir „durvis” (Jn.10:9)?

Jn.10⁹ Es ESMU durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies un atradīs ganības”.

„Pirmais Ādams”, kurš ir Ādams, – arī ir DURVIS, bet IEEJAS, lai caur viņu ieietu šajā pasaulē, šajā garīgās karantīnas Poligonā. Bet Ješua – Viņš ir „Pēdējais”, vai arī tik pat gramatiski pareizi un kontekstuāli precīzāk – „Noslēdzošais Adams”. Ješua – arī ir DURVIS, bet IZEJAS, tās – caur kurām iziet „brīvībā ar tīru sirdsapziņu”. Tikai caur Ješua un Viņa izpērkošo upuri var atgriezties Visaugstā un Tēva Valstībā. Viņa izpērkošā upura noslēpums ir tāds, ka tas zināmā mērā tas darbojas, „CAURI VISIEM LAIKIEM UN TELPĀM”, un, pie noteiktiem noteikumiem ļauj veikt gan to izpirkšanu, attīrīšanu un pārveidošanu, kuri nāca šajā pasaulē pirms Viņa fiziskās iemiesošanās, kā arī to, kuri bija pēc tam. Atgādināšu to momentu, kad Galvenais koens (Augstais priesteris) slacīja asinis virs Derības šķirsta vāka, tad tajā brīdī viņš pravietiski atbrīvoja izpirkšanu caur Dzīvību uz visām pasaulēm, realitātē, kas ir ĀRPUS LAIKA un TELPAS. Vieta, kur viņš atradās – bija zināms portāls, vai vienkāršāk sakot – Debesu vārti uz Dievišķo realitāti, kas ir ĀRPUS visām pasaulēm, un tajā pašā laikā savieno tās visas kopā. Šhina – kā redzamā godība, bija Visaugstā redzama izpausme un liecība par to, ka izdarītā fiziskā darbība bija nevis „krāsaina simbolika”, bet tas, kas iespaido visus realitātes līmeņus, tos veidojot un pārveidojot. Vispār tā ir ļoti dziļa un interesanta tēma, kas nav ietverama nodaļas apjomā, tādēļ, šo faktu es šeit tikai pieminu.

Iepriekšējās gaidīšanas vietas

Pēc tās Debesu Padomes, kad Visaugstais visus iepazīstināja ar Savu Plānu un tā noteikumiem, tika pieņemti atbilstoši lēmumi. Tur nenotika „tirgošanās”, diskusijas no „kritušo” puses, balsošana u.t.t. Kā ir teicis „kāds kaut kur”: „kaulēties ir nevietā”. Pēc visa spriežot, Debesu Tēvs vienkārši visus nolika fakta priekšā: vai nu šo plānu un Viņa noteikumus pieņem, vai no tā atsakās ar visu no tā izrietošo. Tiem, kuriem bija iespējas – bija „iespēja”, un diez vai kāds no tā atteicās, ņemot vērā, ka tā bija neparasta Debesu Tēva izrādīta žēlastība – un radās iespēja visu izlabot. Bet, tiem, kuri sacēlās pret Visaugsto, – bija atbilstošs attālinājums laika ziņā, un ņemot vērā, ka sliktstošais ķeras pat pie salmiņa, tad, protams, neviens necentās notikumus paātrināt, tā uzspļaujot tam pašam salmiņam un brīvprātīgi lecot sēra uguns jūrā kā baseinā. Reiz Ješua teica Saviem mācekļiem, ka „sēra uguns jūra bija sagatavota „sātanam un viņa eņģeļiem””. Šis fakts jau bija zināms tad, kad Viņš runāja šos vārdus, un pēc visa spriežot, pat daudz agrāk.

Tiem, kuri domā par šo tēmu, kādā brīdī vajadzētu rasties jautājumam, – kur gan reāli atradās visas šīs Debesu personas, kas bija „šaubīgo – paklupušo – apgānījušos” kategorijā, pēc notikumiem, kas aprakstīti **1.Moz.1:2?** Viena trešdaļa, kopā ar pūķi bija noslaucīta, bet kur pārējie? Izejot no Rakstu konteksta un pašas atklāsmes būtības, visas šīs Debesu radības: Visaugstā dēli, Viņa meitas (par viņām vēlāk) un citi, bija aizraidīti no Viņa klātbūtnes. Un šeit ir svarīgi saprast, tieši no kādas „klātbūtnes”, jo katrs to var saprast dažādi. Pati „klātbūtne” – ir plašs termins, un fiziskajā līmenī to var saprast nosacīti. Ja mēs dzirdam frāzi, kā kāds bija aizraidīts no kāda karaļa, ķēniņa klātbūtnes, tad mēs saprotam, ka kāds, iespējams ir „noziedzies”, vai ir izcēlies kāds konflikts vai nesaprašanās, kā rezultātā šis kāds ir kritis zināmā

nežēlastībā. Šis „nežēlastības” līmeņi var būt visai dažādi. Piemēram, dzērienu pasniedzējs un maizes cepējs šī „nežēlastības” rezultātā nonāca pašā dziļumā, un vienam izdevās no turienes atgriezties „faraona klātbūtnē”, bet otram „ne visai”. „Nežēlastība” var būt tāda kā, piemēram ķēniņam Dāvidam un viņa dēlam Absalomam, kad pēdējais aizbēga pēc Amnona (sava brāļa) nogalināšanas, bet pēc tam, pēc zināma lika, atgriezās. Rakstos ir tāda frāze, kā „*paslēpa Savu vaigu...*”, ar to domājot Visaugsto, Kurš kādu nopietnu apgrēcību dēļ liedza kādam Savu īpašo attieksmi, Savu pārdabisko palīdzību un Savu *šalóm* (miers, kas ir augstāks par cilvēka saprašanu + visa veida svētība), līdz tam laikam, kad attiecības tiks atjaunotas.

Tad nu vēlreiz atcerēsimies to situāciju, kad kādu varēja un nedēļu izraidīt ārpus apmetnes, bet kādu līdz „vakaram” – ja bija apgānījies ar beigtu cilvēka vai dzīvnieka ķermeni. Apmetnes centrs, kur bija *Miškans* (Saiešanas telts) *Šhina* vai Visaugstā redzamā klātbūtne, bija ķēniņa Troņa simbols tās „light versijā”, lai tur esošie varētu palikt dzīvi no šādas saskares.

No tā izriet un var saprast, ka atkarībā no sagrēkošanas un apgānīšanās pakāpes, katram bija atšķirīga vieta, kur viņš tika aizraidīts. Garīgajā pasaulē ir tādi jēdzieni kā „sfēras” vai „godības līmeņi”. *Miškana* tēls – „pārvietojamais tempļis” – to uzskatāmi demonstrē:

1. Kodeš Kodašim („Vissvētākā vieta”).
2. Kodeš („Svētā vieta”).
3. Miškana (pārvietojamā svētnīca) pagalms.
4. Levītu apmetne.
5. Israēla cilšu apmetne.
6. Vieta, kur mīt „dažādas tautas”.

Katrs līmenis bija arvien attālinātāks no redzamās godības. Bez šiem zemes līmeņiem, ir arī tā saucamās „pazemes” atrašanās vietas. Ir Šeols, kas ir sadalīts vairākās vietās, ko varam lasīt stāstā par bagāto un Lācaru. Raksti mums dod arī Ābrahama vārdus, kurš teica, ka tur, tajā laikā, kad par to tika runāts, bija kā minimums divas vietas: viena – kur atradās viņš pats un taisnie, bet otra – kur atradās grēcinieki. Arī *2.Pēt.2:4* mēs varam izlasīt, ka tie Visaugstā dēli, kas sagrēkoja pirms Noa plūdiem, – ir novietoti „*tartarā*” (*ταρταρώσας*), kas nozīmē – „zemākie elles līmeņi”. Tātad, eksistē dažādi attālinātības līmeņi no Visaugstā, un atbilstoši – no Viņa redzamās godības darbības. Tādēļ ir grūti pateikt kur tieši visas šīs Debesu personas atradās līdz savas iemiestošanās cilvēku ķermeņos brīdim. Jā, varbūt, tas nav tik svarīgi. Te svarīgi ir saprast pašu principu. Ir dažāda apokrifiskā literatūra, kur tādā vai citā veidā, šis jautājums tiek izgaismots, bet mēs pārāk nesaasināsim uz to uzmanību.

Vēlētos vien pievērst uzmanību dažiem momentiem. TAD bija vairāki „attālināšanas no klātbūtnes” vai „izvešanas aiz apmetnes” posmi. Pirmais bija tad, kad tika attīrītas Debesis, un tie, kuros tapa redzama grēka spītība. Tie tika „izvesti no debesu apmetnes”. Tas notika pirms aktīvās konfrontācijas starp „uzticamajiem” un „kritušajiem” paša sākuma. Otrā notika tad, kad beidzās konfrontācija, brīdī, kas aprakstīts *1.Moz.1:2*. Tiem, kuri palika uzticami – nekas principiāli nemainījās. Neapšaubāmi, bez Ješua izpērkošā upura, kā apgalvo Raksti, Debesis bija nešķīstas un tām bija nepieciešama attīrīšana. Un arī visiem uzticamajiem bija nepieciešama

attīrīšana, bet tas principiāli neietekmēja viņu stāvokli un attiecībām ar Tēvu. Bet, kas attiecas uz tiem, kas būdami Valstības dēli un meitas izdarīja to, kas bija nosodāms, bet kuriem nebija attiecīgu iekšēju motīvu, – ar viņiem situācija ir cita. Viņiem tika dota iespēja, bet viņi tika izvesti ārpus Kēniņa klātbūtnes pilnības, kura agrāk viņiem bija pieejama. Palūkojieties uz Israēla patvēruma pilsētām. Tur bēga tie, kuri neuzmanības dēļ bija izdarījuši noziegumu, kas bija pelnījis nāvi. Te, pievērsiet uzmanību, ka viņi netika izraidīti ĀRPUS Apsolītās zemes robežām, bet, līdz „labošanas laika beigām” atradās īpašās vietās, ar ierobežotām iespējām pārvietoties. Šis pravietiskais tēls palīdz labāk saprast šo jautājumu. Lielam daudzumam to, kas no Debesīm, vajadzēja atrasties īpašās Debesu sfērās, ar nozīmīgiem pārvietošanās ierobežojumiem, līdz brīdim, kad viņi iemiesojās šajā „garīgajā karantīnā”, lai izietu savu „Poligonu”. Šīs vietas vai vietu var nosaukt par „iepriekšējās gaidīšanas vieta”.

Nedaudz sīkāk aplūkosim situāciju, kas aprakstīta stāstā par Lācaru un bagāto, kas ir cits pravietisks tēls, šī jautājuma izpratnei:

Lk.16²⁵ Bet Ābrahams teica: Piemini, dēls, ka tu savu labumu esi dabūjis, dzīvs būdams, turpretim Lācars – ļaunu. Tagad viņš tiek iepriecināts, bet tev jācieš mokas. ²⁶ Bet, turklāt starp mums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēlētos noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie mums.

Tiem, kas nezina, pateikšu, ka tā vispār nav līdzība kā kādi māca kādus, bet reāls notikums, ko Ješua izstāstīja. Saskaņā ar jūdisko izpratni, kas bija gan pašam Ješua, gan Viņa mācekļiem, ja kādā vēstījumā tika pieminēts kaut viens personvārds, tad tā vairs nav līdzība tās klasiskajā izpratnē, bet stāsts.

Šeolā – (“*gades*” – grieķ.) bija izveidotas, noteiktas vairākas sfēras vai vietas, un par divām no tām, ir pieminēts šajā fragmentā. Mēs redzam, ka taisno dvēseles, pēc „zemes ceļa” nostaiģāšanas atradās kādā „iepriekšējās gaidīšanas” vietā – līdz brīdim, kad par viņu izpirkšanu tiks samaksāts: ar Mesijas Ješua Asinīm, par kurām ir rakstīts, ka tās ir „slakāmās Asinis”, kuras tagad atrodas Debesīs Debesu Tēva troņa priekšā (**Ebr.12:24**). Cita daļa – „grēcinieki”, tie, kuri izdarīja nepareizu izvēli, – viņi atrodas vietā, kuru būtu pareizāk nosaukt – „iepriekšējā ieslodzījuma kamera”. Un tikai pēc tā saucamās „Baltā Troņa Tiesas” tiks paziņoti gala lēmumi, un tie, kuri netiks atrasti Dzīvības Grāmatas ierakstos, tiks iemesti uguns jūrā.

Šeola tēls un vairākas personu grupas, kas tur atrodas, atkarībā no viņu pieņemtajiem lēmumiem, – ir pravietisks tēls tam, kā tas notika pēc notikumiem, kas aprakstīti **1.Moz.1:2**. Gan viena, gan otra grupa bija ierobežotas savās iespējās pārvietoties un iespējās vispār. Bet „uzturēšanas noteikumi”, kā teikt, stipri atšķīrās. Tā notika arī iepriekš. Tie, kuri bija Valstības dēli un meitas, kuriem sākotnēji nebija sagatavota uguns jūra, un, kuriem bija jāiziet savs „Poligons”, – viņi atradās, kaut noteiktās vietās, kas ierobežoja viņu iespējas un pārvietošanos, bet tās nebija „liela diskomforta” vietas. Ja, protams, neskaita redzamās godības samazinājumu, kas viņiem, atšķirībā no mums „tagadējiem”, bija visai grūti. Mēs jau esam dzimuši šeit, kur Kēniņa godība ir maksimāli ierobežota, bet viņiem, kas tika uz turieni pārvietoti, tas bija kā Ādamam un Havai, kurus izdzina no Ēdenes dārza.

Te ir vēl viens nopietns jautājums, kuram mēs pieskarsimies turpmāk, bet tas ir – kāds taču

TAJĀ karā „gāja bojā”, bet kāds – nē. „Gāja bojā” – te ir domāts tas, ka fiziskais ķermenis cieta „fatālu zaudējumu”, kas nav savienojams ar viņa turpmāko funkcionēšanu, tā sakot. Šīm dvēselēm bija noteiktas savas vietas, atkarībā no tā, kurā grupā viņi atradās. Bet, kas attiecās uz tiem, kuri „izdzīvoja un nodzīvoja” līdz **1.Moz.1:2**, tad priekš „dzīvajiem” bija noteiktas citas vietas.

Kas attiecas uz personām, kas nosacīti runājot, „aizgāja nebūtībā”, tad viņu iepriekšējās gaidīšanas vietas nebija tik komfortablas, maigi izsakoties. Un atkal, kas attiecas uz tiem, kuru fiziskie ķermeņi bija sabojāti, – viņiem bija savas gaidīšanas vietas, un viņi bija tie, kuri **Mat.13:24-30; 36-43** ir nosaukti par „nezālēm”. Bet kas attiecas uz tiem, kas „fiziski” izdzīvoja, tad tie nu kā reiz ir tie, kurus sauc par „kritušajiem”. Šeit padalīšos ar vienu atklāsmi, ko, es ticu, man atklāja Visaugstais, un tas ir – ka Debesu dēlu un meitu, kuri bija augstos godības līmeņos, apskaidrotos ķermeņus praktiski nav iespējams iznīcināt vai „fatāli sabojāt”. Tur arī ir sāpes, bet tur ir arī tāds aizsardzības un reģenerācijas līmenis, ka tas, ko mēs varam redzēt dažās fantastikas filmās, atgādina to vien attālināti. Arī šeit viss nav vienādi: „**viena zvaigzne ir spožāka par otru**”.

Kas attiecas uz „kritušajiem”, tad viņu īslaicīgās uzturēšanās vietas bija norobežotas ar noteiktām laika – telpas barjerām, pagaidām to nosauksim tā. Pēc Ādama un Havas sagrēkošanas, viņu esības un darbošanās sfēra bija ievērojami paplašināta. Bet pašās tā saucamajās „pēdējās dienās”, pēdējās konfrontācijas starp viņiem (kritušajiem) un uzticamajiem, visi šie ierobežojumi tiks noņemti, bet par to vēlāk. Visu to es vēlejos šeit pieminēt tādēļ, lai būtu iepriekšēja izpratne labākai šīs koncepcijas apdomāšanai.

„Miesu Man esi radījis...”

Ješua nolaidās no Debesīm, kur Viņš dzīvoja, un iemiesojās bērna ķermenī:

Ebr.10⁵ Tāpēc, pasaulē ienākdams Viņš [Mesija] saka: „Upurus un dāvanas Tu neesi gribējis, bet miesu Tu Man esi radījis/sagatavojis”.

Gribu nedaudz pieskarties jautājumam par „dvēseļu ievietojamības potenciālu”. Mēs zinām, ka viss redzamais ceļas no neredzamā, un, pirms kaut kas notiks fiziskajā pasaulē, tam ir jānotiek „neredzamajā” vai garīgajā pasaulē. Kad Tēvs pirmajā cilvēkā iedvesa „**dievišķās dvēseles**” (**nešamát haīm** – daudzsk.), tad caur viņu atvēra garīgās durvis, lai būtu iespējams tas, ka visas ieplānotās dvēseles varētu tādā veidā iemiesoties šajā pasaulē. Pats cilvēks bija veidots **Elohimā** tēlā un bija unikāls, ko mums apstiprina darbības vārds „**bará**”, kas tika izmantots aprakstot cilvēka radīšanu. Ja būsim precīzi, tad veidota tika tieši apskaidrota fiziska miesa un šī „cilvēka konstrukcija”, „cilvēka avatārs” kā tādi, un tajā bija jābūt ievietotai dievišķajai dvēselei – **nešamá** kas atradās savā garīgajā miesā.

Kad tiek veidota kāda lieta, tad darinātājs nosaka tai mērķi, kamdēļ tā ir izveidota, kā arī tās laika un resursu robežas/potenciālu. Piemēram, kāda lieta ir uztaisīta ar derīguma termiņu līdz septiņiem gadiem – laika ziņā, un paredzēta „10000 ieslēgšanas reizēm”, vai 1miljona km noskrējienam. Tas ir kā piemērs, lai saprastu pašu principu. Esošais cilvēka ķermeņa veids, kas mums ir pēc „grēkā krišanas”, – ir, kā rakstīts, „grēka novājināta” miesa. Tā bija paredzēta noteiktam mērķim, nosacīti runājot, uz laika posmu 7000 gadu. Tika noteikts arī „resursu

potenciāls”, kas paredzēts zināmam skaitam Debesu un Zemes personu „ieslēgšanu” / „iemiešanos” šajā pasaulē, līdz tiks piepildīts viss Dievišķais Plāns attiecībā uz visām dievišķajām dvēselēm, kurām tas ir nolemts. Kad pēdējā dvēsele, kurai ir jāiemiešojas uz zemes, piedzims, dzimšanas potenciāls būs izsmelts, un bērni šajās „grēka novājinātajās” miesās vairs nenāks.

Pēc visa spriežot, tam vajadzētu notikt neilgi pirms 7.-tās tūkstošgades pašām beigām. Tajā brīdī, plānotais uzdevums, – lai šajā pasaulē ienāktu visi, kam ir jāienāk, būs izpildīts, un vajadzība pēc šādām miesām beigsies. Pēc tam notiks zināmi notikumi, ietverot arī noslēdzošo tiesu, un pēc tam būs tikai divu veidu ķermeņi: apskaidrotie, līdzīgi kā tie, kas mums bija pirms iemiesošanās uz zemes, un kāds bija Jēšua, pēc Viņa augšāmcelšanās, un „nāves miesas”, kuros, kā cietumos atradīsies dvēseles, kuras būs noraidījušas Debesu Tēvu, un tajās viņi nonāks uguns jūrā. Kas attiecas uz „apskaidrotām miesām”, viņu starpā būs noteiktas gradācijas, kā tas jau agrāk bija, un kā ir rakstīts, ka „*viena zvaigzne ir spožāka par otru*” (1.Kor.15.nod).

„Ādamā visi ir grēkojuši”

Atcerēsimies Rakstu vietu no *vēstules romiešiem (5:12)*, kur ir teikts, ka „Ādamā visi viņi ir grēkojuši”.

Rom.5¹² Tā tad: kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks, un ar grēku – nāve, un tādā kārtā visu cilvēku dzīvēs ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši.

Nav vienkārši izprast šo vietu, kuru bez konteksta nav iespējams pareizi aptvert. Pirmkārt – daudzi tulkojumi, nerunā par to, ka visi „viņā”, tātad Ādamā, ir sagrēkojuši, un jēgas ziņā tas ir pilnīgi pareizi, bet apgalvo, ka nāve izplatījās pa visu zemi visos, kas uz tās dzīvo, un tas ir tādēļ, ka tie „visi” vienkārši sagrēkoja, kā fakts. Kurā brīdī viņi sagrēkoja, to Rakstu vieta neprecizē. Bet, ja sakarības salikt secībā, tad izlasot var ieraudzīt, ka tieši TĀDĒĻ, KA visi sagrēkoja – tieši tādēļ nāve saņēma iespēju „izplatīties” pa visu zemi visos cilvēkos, caur Ādamu kā kādām „garīgajām durvīm”. Tāds variants ir Austrumu jēdzieniskajā tulkojumā, Kasiana redakcijas tulkojumā, ukraiņu Ogienko, Karāļa Jēkaba versijā un daudzos citos. Šajā gadījumā šī Rakstu vieta runā pavisam ne par to, ka grēks VISIEM tiek pieskaitīts tādēļ, ka kāda viena persona, kura ir bioloģiskais priekštecis, sagrēkojusi.

Ja mēs šo pantu aplūkojam tieši caur Poligona kontekstu, tad tas var būt kā pravietiska ēna tam, kā daži Visaugstā dēli, kuriem TAD bija dota maksimāla vara no Debesu Tēva, bet pakļaujoties kārdinājumam, sagrēkoja. Viņu lēmumi un darbības ļoti stipri veicināja visu to, kuri bija viņu pakļautībā un kam viņi bija autoritātes, kārdināšanu un sagrēkošanu.

Mēs atceramies, ka visi tie, kas Ādamam un Havai dzima, atšķirībā no viņiem pašiem, jau dzima viņu tēlā, tātad, faktiski, bojātā tēlā.

1.Moz.5¹ Šeit ir Ādama ciltsraksti. Kad Dievs radīja Ādamu, Viņš to radīja Dieva līdzībā. ² Viņš to radīja vīrieti un sievieti, un Viņš tos svētīja un deva vārdu „cilvēks” tanī dienā, kad Viņš tos radīja. ³ Kad nu Ādamam bija 130 gadi, tad viņš dzemdināja dēlu, kas viņam bija līdzīgs, un nosauca to vārdā Sets.

Jēšua Sevi nosauca par „durvīm”: „*Es – durvis avīm*”. Iepriekš mēs tam pieskāramies, bet tagad palūkosimies uz citu tā šķautni un no cita leņķa. Šeit mēs varam redzēt principu tam, ka

kāds var būt kā zināmas garīgas durvis, caur kurām var atnākt gan svētība, gan lāsts. Šis garīgais princips ir zināms sen un daudziem, tādēļ tur neiedziļināšos. Nu, lūk, pirmais cilvēks – Ādams – viņš kļuva par šīm garīgajām durvīm, caur kurām ienāca nāve visos tajos fiziskajos ķermeņos, kas no viņa piedzima. Citādi, grēka vīrusam un nāvei, kā tā rezultātam, nebūtu likumīgas tiesības rasties šajā pasaulē uz šīs zemes, pār kuru valdīja taisns, bezgrēcīgs cilvēks. Šī iemesla dēļ, neviena no Debesu un Zemes personām, kuri TAD saņēma šo grēka vīrusu, „likumīgā kārtā” nevarētu šeit uz zemes iemiesoties. Zināmā mērā Ādams bija šīs pasaules Sargātājs. Pievērsiet tam uzmanību, jo tas ir būtiski svarīgs moments, lai saprastu sekojošās lietas, kuras mēs aplūkosim.

Naháš, kas ir tulkots kā „čūska” – viņš bija pravietisks atspulgs „grēka aizsācējam” – „ausekļa dēlam”, kritušais ķerub, par kuru Ješua teica, ka „*velns ir pirmais sagraēkojis*”, un, ka „*sātans – ir melu tēvs*”. Debesīs – šajā ziņā „ausekļa dēls” bija pirmais. Bet uz zemes šis grēcīgais garīgais notikums „atspoguļojās”, „realizējās” tieši *nahaša* grēkā, kurš bija „*gudrāks, viltīgāks par visām dzīvajām radībām (lauku zvēriem) tajā valstī (tajā vietā)*”. Kā Debesīs pirmais sagraēkoja „sedzošais eņģelis”, tā uz zemes pirmais sagraēkoja *naháš*. Tāpat, īsumā, bet pieminēšu, ka tulkojums „*lauku zvēriem*” – ir izcili nepareizs tulkojums. Burtiski ir teikts „*dzīvām radībām*”, tā ivrita vārds חַיָּוִת (*haiát*) tulkojas precīzāk. Otrs vārds הַשָּׂדֵה (*haSadé*), noteiktos gadījumos var tikt tulkots kā „lauks”, bet precīzāks tulkojums, ņemot vērā arī noteikto artikulu pirms vārda, ir – „noteikta apkārtnē”, kā arī – „noteikta valsts, reģions, apgabals”. Ņemot to visu vērā, mēs varam redzēt, ka „*naháš*” bija īpašs radījums, kas bija gudrāks par visām citām dzīvajām radībām, kas dzīvoja tajā noteiktajā vietā, kur atradās Ādams un Hava.

Pievērsiet uzmanību: čūska uz zemes, tāpat kā „*sedzošais eņģelis*” Debesīs – viņiem bija izvēles brīvība. TUR – caur kritušo ķerubu grēks atnāca pie visiem, kas dzīvoja Debesīs: kā Visaugstā bērniem, tā arī pie tām radībām, kurām bija šī iespēja. Bet TE – caur *nahašu* nāves vīruss iekļuva visos fiziskajos Ādama pēctečos: „iegāja miesā”, vai „dzelonis miesā”, ja tā var izteikties. Un Ādams atvēra „garīgās durvis”, kļūstot par šīm pašām „durvīm”, lai nāve varētu darboties tieši fiziskajos ķermeņos. **Precizēju svarīgu domu: fiziskos ķermeņos, bet ne dvēselēs!** Un tas ir ļoti svarīgs un principiāls moments. Ja tas tā nebūtu, tad Mesija Ješua, Kurš bija Ādama fiziskais pēcnācējs, tādā gadījumā arī būtu saņēmis grēka vīrusu, bet tas nav tā. Mēs taču zinām, un Raksti par to skaidri runā, ka iekš Ješua NEBIJA NEKĀDA GRĒKA. Un ir arī rakstīts, ka Ješua tapa mums līdzīgs IT VISĀ, izņemot to, ka Viņā šī grēka nebija. Uz Viņa dvēseli neatstāja nekādu iespaidu tas, ka Viņš bija Ādama fiziskais pēcnācējs, bet tieši šī iemesla dēļ Viņš saņēma „grēka novājināto” **fizisko ķermeni**. Neapšaubāmi, „miesas”, fiziskā ķermeņa, vai teiksim – **fiziskā līmeņa** atvēršana grēkam, – kas būs daudz precīzāk, neapšaubāmi apgrūtinoši ietekmēja dvēseli un garu, radot attiecīgu diskomfortu un spiedienu.

Ja iedomājamies, ka *naháš* jeb čūska no **1.Moz.3.nod.** ir kritušā *ķeruba* attēls, bet Ādams – Visaugstā dēlu, kas bija ģimene un kuriem bija Debesu Tēva dota vara, atspulgs, tad tas liecina par to, ka ne „ausekļa dēls” kļuva par šīm „durvīm uz elli”, caur kurām grēka vīruss iekļuva un sāka aktīvi darboties Debesīs, bet tieši Visaugstā dēli kļuva par tādām durvīm, lai tas varētu iekļūt. Un tas notika viņiem padodoties „*ausekļa dēla*”, „*sedzošā eņģeļa*”, kurš kļuva par kritušo, kārdinājumam. Tieši viņš ir tas, kas ir nosaukts par „*vecu nahaš(u) (čūsku)*”. „Ausekļa

dēls” – ir grēka aizsācējs, bet Visaugstā dēli kļuva par šādām simboliskām durvīm, kas Debesīs ielaida grēku, un tad arī visā visumā, kas bez debesīm sevi ietvēra daudzas zemes pasaules.

Šajā pravietiskajā tēlā var redzēt rangu attiecības, ja tā var izteikties, gan Visaugstā dēlu, gan bijušā „*sedzošā eņģeļa*” – „ausekļa dēla”. Neskatoties uz to, ka čūska – *nahāš* – bija gudrāka un viltīgāka par visām mūsu pasaules dzīvajām radībām – visām tām, kas tika sestajā dienā radītas, neskatoties uz to, viņam uz zemes nebija tāda vara kāda bija Ādamam un viņa sievai Havai. Neskatoties uz savu gudrību, „toreizējo” skaistumu un visu citu, viņa varas statuss uz zemes, maigi izsakoties, stipri, stipri atšķīrās no cilvēku statusa un varas stāvokļa. Neskatoties uz to, ka *nahāš* kļuva par zināmu „vīrusa nēsātāju un aktivētāju”, bet tikai cilvēkam, kā Visaugstā dēlam bija vara atvērt šīs zemes durvis grēkam un nāvei. Pašai čūscai šādas varas nebija. Starp citu, kas attiecas uz jautājumu par dažādu radību „izvēli”, tad tam mēs pieskarsimies turpinājumā, jo tas ir visai interesants un, Poligona kontekstā, domāju, nepieciešams jautājums.

No šī tēla mēs varam ieraudzīt, ka Visaugstā dēlu statuss attiecībā uz varu, bija pats augstākais. Protams, ir smieklīgi burtiski salīdzināt „*sedzošo ķerubu*” ar dzīvnieku pasaules radībām. Bet iepriekš mēs jau aplūkojām, ka tikai zināms „tulkojumu greizums” traucē ieraudzīt to, kas tur ir reāli pateikts. Visaugstā radītie *ķerubi*, – ir varenas būtnes ar milzīgu spēku un godību, lai pildītu noteiktus rīkojumus un kalpotu kopumā. Pravietis *Eheckels (Ecehiēls)* spilgti apraksta savu iepazīšanos ar viņiem. Ja atcerēsimies to, ka šiem *ķerubiem* bija cilvēka, lauvas, vērsa un ērgļa sejas, tad caur to varēsim ieraudzīt noteiktu norādi, kas apstiprina galveno domu.

No šī tēla mēs varam ieraudzīt, ka grēks, kas caur Ādamu atnāca, nevarēja skart to dievišķās dvēseles, kas iemiesojās šeit uz zemes, bet tikai miesas. Ādams durvis grēka ienākšanai šajā pasaulē atvēra caur varu, kas viņam bija dota. Ja tas tā nebūtu, – tad tas ietekmētu Mesiju Jēsu un Viņš nevarētu izpildīt Savu Izpiršanas misiju, kļūstot par „Pēdējo Ādamu”, ar Savas Miesas upuri atverot durvis uz Debesīm. Ādams un Hava nākamajām dvēselēm varēja radīt TIKAI MIESAS, bet ne pašas šīs dvēseles. Ādams uz zemes – ZEMIŠKAIS, un tādēļ viņa funkcijās ietilpa ražot „zemišķo” – kā „mājiņu”, kā „būdiņu”, kur noteiktu laiku bija jāatrodas atnākušajām dvēselēm. Neapšaubāmi, ražojot fizisko ķermeni, šajos ķermeņos tika nodotas un noteiktas zināmas mantotas pazīmes un īpašības. Svētība un lāsts dažādās formās arī var tikt nodoti caur ķermeņiem, arī noteikti fiziski dotumi un daļēji dvēseliskas spējas.

Tātad, lai nonāktu uz šīs zemes bija noteikums, ka visiem ir jāsaņem „grēka novājināti” ķermeņi. Tas bija fizisks tēls apstiprinājums tam, ka Debesu personām uz to laiku jau bija grēka novārdzinātas Debesu dvēseles. Līdz visiem tiem notikumiem Debesu personām bija „apskaidrotas miesas”. Bet šeit – „garīgās karantīnas” vietā viņiem bija sagatavotas vienkāršākas miesas: „grēka novārdzinātas”, lai „superspēju” un „superiespēju” esamība nekļūtu par iemeslu lepības attīstībai un citām tam līdzīgām īpašībām, vēl vairāk „pasliktinot” stāvokli, tā teikt, un arī priekš tam, lai šie „nākamības spēku” resursi netikti novirzīti „nevajadzīgā virzienā”.

Pravietisku mājienu par visu šo mēs varam redzēt Rakstu vietā, kas saka: „... *kas ir sācis ciest miesā, ir mitējies no grēka*” 1.Pēt.4:1. Šīs „grēka novājinātās miesas” – ir kā starpvariants, kā instruments, lai noiētu ceļu, lai pazemotos „garīgās karantīnas” laikā. Bet pēc tam, kā iepriekš runājām, – vai nu „brīvībā ar tīru sirdsapziņu” un „iekš apskaidrotas miesas”,

kas līdzīga Mesijas Ješua miesai, vai uz bēdu vietu iekš tā saucamās „nāves miesas”, kur „tārps nemirst” un „uguns nenodziest”... Lai Visaugstais mūs pasarga no pēdējā!

Nešamā un néfeš. Gars, dvēsele un miesa

Nav iespējams pareizi izskaidrot visu notikušo, neaplūkojot šo svarīgo daļu, kura, iespējams, kādam jau ir zināma. Aplūkosim divas Rakstu vietas kā pamatu, no kurām vienu, aplūkojot šo jautājumu, jau pieminējām iepriekš.

1.Tes.5²³ Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caur caurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai.

Saskaņā ar šo Rakstu vietu cilvēkam ir **gars, dvēsele un miesa**. Par fizisko miesu viss kopumā ir skaidrs. Nu, ne gluži VISS, kā jūs saprotiet, bet salīdzinot ar citām „sastāvdaļām” – vairāk gan ir saprotams. Skaidrs, ka viņa ir, un ka tā ir „laicīgais telts mājoklis”, kā ir rakstīts, jo reiz grēka dēļ tika novājināta un zaudēja savu godību (**2.Kor.5:1**). Mūsu grēka novājinātais fiziskais ķermenis, šeit uz zemes ir arī pravietisks atspulgs grēka novājinātai dvēselei.

Kas attiecas uz cilvēka garu, tad to reizēm sauc par „garīgo cilvēku” vai „iekšējo cilvēku”. Dažreiz Rakstos tam var būt vārds „sirds” kā sinonīms, ar to domājot kaut ko dziļi iekšēju. Rakstos ir arī teikts, ka : „...kā ir dabīgā miesa, tā ir arī garīgā miesa” (**1.Kor.15:44**).

Zināmā mērā cilvēks dzīvo divās sfērās: Debesu un zemes, „garīgajā” pasaulē un „fiziskajā” pasaulē. Un, lai varētu pilnvērtīgi sadarboties ar katru no pasaulēm, viņam tika izveidots savs īpašs ķermenis. Kamēr cilvēks vēl nebija grēkojis, tikmēr viņa ķermeni – gan garīgais, gan fiziskais bija „apskaidroti”, un cilvēks bija piepildīts, piesūcināts un aplāts ar **kavod(u)** („godību” – ivr.) (**Ps.8:6**), un tam nebija nepieciešams apgērbs. Pēc tam, kad cilvēks sagražoja, godība pazuda, cilvēki „palika kaili” un steidzīgi devās sev meistarot „vīgu lapu aplājus”. Arī abu miesās notika zināmas pārvērtības. DNS, kas sastāvēja no divpadsmit ķēdēm, jeb sešām dubultķēdēm, ievērojami sabojājās. Bet tieši DNS cilvēkā ir tas, kas atbild par viņa īpašībām, spējām un iespējām. Cilvēkā palika tikai viena dubultā, daudz maz stabili funkcionējošā DNS ķēde, kas pārsvarā atbildēja par cilvēka fiziskajām īpašībām un iespējām. Pārējās piecas dubultķēdes bija „sagrieztas un pārgrieztas”, bija pakļautas deformācijai un pārstāja pildīt savas funkcijas. Šodien šīs piecas deformētās dubultķēdes ģenētiski sauc par „ģenētiskiem atkritumiem”, un tiek diskutēts, no kurienes tas cilvēkā ir radies, kas un kāpēc? Pētiet, draugi mīlie, Rakstus un būsiet laimīgi.

Fiziskais ķermenis un garīgais ķermenis – nedzīvo paši par sevi – „savu dzīvi”, bet tika Debesu Tēva radīti, lai vienotas personas „ietvaros” sadarbotos. Šodien pasaulē ir daudz spekulāciju „garīgā DNS” sakarā, kur katrs zem šī jēdziena var „pavilkt” ko vien grib. Pieprasīt, ka es šo tēmu zinu labāk par daudziem citiem, būtu muļķīgi, tādēļ vienkārši padalīšos ar to, ko, kā es ticu, man ir atklājis Visaugstais. Cilvēkam ir – viens, VIENESOŠS (**EHAD** – ivr.) DNS. Galvenais ir tajā, ka šis DNS, cilvēku valodā runājot, it kā „projicējas” no garīgā ķermeņa uz fizisko. Kādu laiku atpakaļ man tas tika parādīts parādīšanā. Un neskatoties uz to, ka es to redzēju ar savām garīgajām acīm, man to ir grūti pareizi un precīzi attēlot ar atbilstošiem vārdiem un jēdzieniem. Ieraudzīt un iegūt vispārējo izpratni, nemaz nenožīmē to, ka tu detalizēti un visos sīkumos un niansēs to saproti. Mūsu garīgā cilvēka DNS it kā projicējas fiziskajā miesā, kur mūsu fiziskais DNS ir kā tā

„atpulgs”. Raksti apgalvo, ka „**VISS redzamais ir cēlies no neredzamā**”. Un šo norādi mēs varam redzēt arī pašā pirmajā Rakstu vietā, kur ir teikts, ka vispirms tika radītas Debesis un, attiecīgi tas, „kas Debesīs”, bet pēc tam – Zeme un attiecīgi, „zemišķais”. **Debesis pravietiski ir Zīmogs priekš Zemes**. Tas, kas no Debesīm ir Zīmogs priekš tā, kas uz Zemes. Kā daudzi zina, tad ir tieša savstarpējā saikne starp garīgo un fizisko ķermeņiem. Ietekmējot garīgo ķermeni, tadā vai citā pakāpē notiek arī ietekme uz fizisko ķermeni. Tas var mums palīdzēt saprast primārās secības mehānismu. Kas attiecas uz manipulēšanu ar cilvēka un dažādu radību genomu, un citiem ar to saistītiem momentiem, to mēs aplūkosim vēlāk, vienā no beigu nodaļām.

„Nodalīšanās no Visaugstā”, saskaņā ar Rakstiem, ir nāve. Līdzībā par „pazudušo dēlu” tēvs, runājot par viņu ar tā vecāko brāli, saka, ka viņš „**bija miris, bet tagad ir dzīvs**”. Pēc Ādama grēkā krišanas notika viņa attiecību, sakaru un kontaktu ar Debesu Tēvu sabojāšanās. Un viņa gars vai garīgais/iekšējais cilvēks tieši tādēļ, Rakstu terminoloģijā, it kā „nomira”. Atgriešanās pie Debesu Tēva, izlīgšana ar Viņu, faktiski aizsāk attiecību atjaunošanas procesu. Tas izpaužas tā, ka cilvēka gars sāk „atdzīvoties”. Atjaunošanās pilnībai ir jābeidzas kādā noteiktā brīdī, kad notiks pilnīga izpirkšana un notiks „pārveidošanās” apskaidrotā miesā. „Tehniski” tas būs saistīts ar cilvēka genoma atjaunošanu, kas ir pamats, un kur ir „ierakstītas” visas atbilstošās spējas un raksturlielumi.

„Grēka novājinātā” fiziskā ķermeņa sabojātais genoms, – ir atpulgs mūsu garīgā cilvēka genoma stāvoklim. Patiesā atjaunošanās sākas un notiek no mūsu gara. Godības pilnības izpausmes un pilnīga genoma atjaunošanās – tās ir lietas, kas ir tieši un cieši kopā saistītas. Pat šajā fiziskā ķermeņa „grēka novājinātības” stāvoklī, „svaidījuma” ietekmē, kas faktiski ir „novājināta redzamās godības darbība”, cilvēka gars saņem īslaicīgas noteiktas spējas, kuras „projicējas” uz fizisko ķermeni, un kas izpaužas noteiktās pārdabiskās „Gara dāvanās”, kas ir redzamas mūsu fiziskajā pasaulē.

Cilvēka genoma sabojāšanās pēc Ādama grēka krišanas izpaudās tā, ka viņš zaudēja lielāko daļu no savām spējam, pārstāja tiešā veidā kontaktēties ar garīgo pasauli. Tiešie sakari ar Debesu Tēvu bija sarauti. Bija zaudētas „nākamības spēku” spējas, piemēram, spēja lidot, runāt domās, pārdabiskā veidā pārvietoties, būt ļoti noturīgam pret bojājumiem un daudz kas cits. Cilvēki pārstāja saprast dzīvniekus, kaut sākumā viņiem bija šādas spējas.

Fiziskajā līmenī izmainījās gremošanas sistēma, un barība vairs 100% nepārstrādājās „tīrā enerģijā”, un cilvēkam vajadzēja atrisināt tualetes jautājumu. Pasliktinājās reģenerācijas, atjaunošanās sistēma, kā arī imūnsistēma. Izdarītā grēka dēļ atvērās durvis fiziskiem vīrusiem un visādiem slimības izraisošiem mikrobiem, kuri nepārtraukti degradējot organismu un vispirms imūnsistēmu, sāka nopietni ietekmēt veselību un mirstību. Kopumā, viss ārkārtīgi pasliktinājās, un tā bija maksa par grēkam atvērtajām durvīm, caur kurām nu sāka staigāt nāve un dažādas tās izpausmes.

Tagad uzmanīgi aplūkosim sekojošu pantu:

1.Moz.2⁷ Un izveidoja JAHVE Elohim cilvēku no zemes / zemes putekļiem, un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvasi/dzīvības dvēseles (nešmāt haiim), tā cilvēks kļuva par dzīvu / dzīvojošu būtni (néfeš haiá).

Patiesībā cilvēkam, lai cik dīvaini tas pirmajā mirklī izklausītos, saskaņā ar Rakstiem, ir nevis viena, bet it kā divas dvēseles. Un šī daļa „it kā” – daudzējādā ziņā ir svarīga. Dvēsele – tas ir kā sinonīms mūsu personībai, kurai ir savs raksturs, temperaments, intelekts, savas „dvēseliskās saites” un savstarpējās attiecības, savas īpatnības, dzīves pieredze, kā arī atmiņa. Kad mēs dzīvojam TOREIZ – **1.Moz.1:1-2** – mēs bijām pilnvērtīgas personības, un mums bija visas šīs uzskaitītās īpatnības, kas arī nosaka dvēseli kā tādu. To mūsu dvēseli, kas bija mūsos TOREIZ, un kura ŠEIT ir mūsu „sākotnējais un patiesais es”, ko, saskaņā ar Rakstiem sauc **nešamā**: **נְשָׁמָה**. Nosacīti var nosaukt par „dievišķo dvēseli”.

Pēc tam, kad notika visi tie graujošie notikumi **1.Moz.1:2**, tika pieņemts lēmums par „Poligonu”, un šī lēmuma ietvaros, Debesu Tēvs paskaidroja, kādā veidā tiks sasniegta objektivitāte un taisnīgums „karantīnas” iziešanas vietas apstākļos.

Pēc bērna ieņemšanas, apmēram 40-tajā mazā ķermenīša dienā, Visaugstais ar Svētuma Garu „iedveš” to dvēseli, kura dodas iziet savu „Poligonu”. Un tā arī ir mūsu „dievišķā dvēsele” – **nešamā**. Jūdaismā ir tāda sapratne, ka dvēsele no Debesīm atnāk tieši 40-tajā dienā, neminot nekādus pierādījumus, bet atsaucas uz tradicionālo sapratni, kas nāk vēl no tēviem senatnē. Vai tas ir tieši tā, vai ne gluži, vai vienmēr – ar pārliecību to pateikt ir grūti, bet tā iespējamība ir visai liela. Lieta tāda, ka tieši 40-tās dienas apkaimē sāk darboties mazā sirsniņa, sāk veidoties nervu sistēma un asinsrites sistēma, kas ir fiziskās miesas pamats, un arī zemes dvēseles pamats.

Izmantojot analogiju ar datoru, pacentīšos pastāstīt, kas notiek tālāk, sīkumos neiedziļinoties. Lūdzu ņemt vērā, ka tas būs ļoti tēlaini, bet toties uzskatāmi, teikts. Ja pieņemam, ka mūsu fiziskais ķermenis ir sava veida „cietais disks”, tad mūsu dievišķā dvēsele – **nešamā** – kaut kādā nozīmē ir programma, kuru uz šo „ķermeņa cieto disku” ielādē caur garu, vai „garīgo cilvēku”. **nešamā** tiek ielikta šajā miesā un „ņem vadības grožus savās rokās” un sāk vadīt šo ķermeni, „formatējot” to tādu kāda ir pati, ja tā var teikt. Un tad, visas atlikušās grūtniecības laikā, mūsu **nešamā** piedalās šī ķermeņa formatēšanā, zināmā mērā to iespaidojot.

nešamā atrodas mūsu gara – garīgās miesas vai garīgā cilvēka iekšienē, kurš, bez visa cita, šajā gadījumā ir kā „transportis”, kā garīga „fleška”, vai pat „ārējais cietais disks”, ar kura palīdzību mūsu **nešamā** nonāk šajā miesā. Garīgā miesa vai mūsu gars savienojas ar mūsu fizisko miesu, un it kā „ielādē” mūsu **nešamú** tajā. Iespējams kāds zina, ka mūsu garīgā un fiziskā miesa savienojas savā starpā ar savienojumu, ko Rakstos sauc par „sudraba auklu”: **Sal.māc.12:6** – **הָבֵל** (**hével**) (latv. – sudraba dzīves pavediens). Iespējams ka caur to arī notiek šī **nešamā** „ielādēšana” mūsu fiziskajā ķermenī. Pēc šīs „pieslēgšanās un ielādes”, mūsu „dievišķā dvēsele”, visu formatējot tādu kā ir pati, ķermenī izveido „atmiņu” (smadzeņu daļu) – divus „sektorus”: vienu zemišķajai dvēselei – **néfeš**, bet otru sektoru – sev. Apmēram kā „C disks” un „D disks”, vai precīzāk **„nešamā disks”** un **„néfeš disks”**. Pirms pašām dzemdībām, mūsu **nešamā** ievietoja viņai sagatavotajā atmiņas sektorā un Augstākais Sistēmas Administrators – Visaugstais, kuram Vienīgajam tai ir pieeja, to pamatīgi nobloķē.

Tas Kungs Mūsu dievišķo dvēseli līdz zināmam laikam bloķē un tur viņas sektorā, bet cilvēkam piedzimstot, „nākot pasaulē”, tā sakot, ieslēdzas mūsu „nulles atmiņa” – no jauna radītā zemes dvēsele – **néfeš**: **נְפֶשׁ** kā ir rakstīts: „**tā cilvēks kļūva par dzīvu/dzīvojošu būtni (néfeš**

haiá). Un jau šajā mūsu „dvēseles diska” „sektorā”, uz šī **néfeš** atmiņas sektora, sākas visa, kas notiek uzreiz pēc dzemdībām: skaņu, smaržu, un citu sajūtu, ierakstīšana. Cilvēks sāk krāt informāciju un pieredzi. Un tādēļ **néfeš** – ir kopējās cilvēka dvēseles daļa, kas atbild par dvēseliski – fiziskām šīs zemes dzīves reālijām, vai vienkāršāk, par „šīs pasaules nīcību”, kad mēs tajā ierodamies.

Kā jau agrāk pieminēju, **néfeš** – ir zemes dvēseles formāts, un tā ir gan dzīvniekiem, gan cilvēkiem. Bet **nešamá** dzīvniekiem nav, bet izņemot cilvēkus, tā ir arī garīgām būtnēm (**Īj.26:4 Kā priekšā tu esi uzstājies ar pamācīgu priekšlasījumu, un kā gars ir runājis no tevis?**) un Visaugstajam, – kā sinonīms Viņa elpai vai Garam.

Mūsu dievišķās dvēseles atmiņa – **nešamá** bija nobloķēta līdz noteiktam laikam, bet ir apsolījums, ka atkarībā no mūsu atgriešanās pakāpes pie Debesu Tēva, šīs aizmirstības pārklājs tiks noņemts, bet mūsu atmiņa zināmā nozīmē tiks „atarhivēta”. Tā arī ir rakstīts, ka vērsoties pie Mesijas pārklājs tiks noņemts (**2.Kor.3:15-16**). Par to parunāsim arī turpmāk.

Līdz atgriešanās laikam

Aplūkosim vienu zināmu Rakstu vietu no Apustuļu darbu grāmatas:

Ap.d.3²⁰Un Tas Kungs lika nākt atspirgšanas laikiem un sūtīja jums izredzēto Kristu Ješua, ²¹Kas Debesīs jāuzņem līdz tam laikam, kad viss būs panākts, par ko Dievs jau kopš seniem laikiem runājis ar svēto praviešu muti.

Īpaša uzmanība tieši 21. pantam, kur ir teikts, ka Debesīm ir jāuzņem Mesiju Ješua līdz noteiktam laikam, par ko Visaugstais pastāvīgi ir runājis caur Saviem praviešiem. Tad nu precizēsim, līdz kādām tādām „C” laikam Debesīm bija jāpieņem Ješua. Un šeit šajā tulkojumā, viss ir it kā skaidrs, un jēga te ir tā, ka, Mesijam, kurš paveicis visu, kas šeit uz zemes nepieciešams, ir jābūt paņemtam prom no šīs zemes, un jāatrodas tur Debesīs līdz tam brīdim, kamēr uz zemes notiks visi iepriekš noteiktie notikumi, par ko pravieši ir sludinājuši. Bet kad viss, kam ir jānotiek notiks – tad pēc tam Mesija Ješua atgriezīsies. It kā viss ir loģiski. Bet oriģinālā viss ir pavisam citādi. Pat ļoti, ļoti citādi. Un galvenā apskatāmā frāze ir tā, ko iztulkojuši kā „**kad viss būs panākts**”.

Vārds, kas iztulkots kā „**būs panākts**” – ir **αποκατάστασεως** (apokatastáseos). Un tam ir vairākas nozīmes. Pašas izplatītākās ir divas:

1. atjaunošana; 2. atgriešanās.

Retāk ir sastopama vēl viena: **3. veltīšanās, upurēšana.**

Vārds „**īstenot, piepildīt**” ir pavisam cits grieķu valodas vārds:

τελειόω (teleiόso) 1.apņemties, izpildīt; 2. pabeigt, novest līdz galam; 3. darīt pilnīgu.

Kādēļ tulkotājs tā ir rīkojies? Lieta tāda, ka maksimāli precīza burtiskā jēdzieniskā tulkojumā, tulkotājiem nebija saprotama un izskaidrojama **21.panta** galvenā jēga. Daudzos citos tulkojumos šis vārds bieži tiek tulkots tieši kā „atjaunošana”, kas ir pareizi no gramatiskā skata punkta, bet te pazūd galvenā jēga, un tādēļ tulkotāji mēģināja kaut kā to visu izmainīt, pievienojot dažus jēdzieniskus prievārdus un saikļus, kurus tādos gadījumos raksta transkripcijā un tam līdzīgi.

Frāze „**visa atjaunošana**” – nav pilnībā saprotama, izplūdusi. **KĀ TIEŠI atjaunošana?** – „Nu

visa, kam jābūt, visa, ko Tas Kungs tur noteica – tam visam ar ir jāatjaunojas...” – bet KO tieši vajag?? – „visu, ko vajag, tas arī atjaunosies...”.

No Rakstiem mēs zinām, ka Mesijam Jēšua ir jāatgriežas Savām kājām nolaižoties uz Eļļas kalna, jāieiet Jeruzalemē caur Zelta vārtiem, un tikai pēc tam sāksies noteikta zemes atjaunošana un iestāsies 1000 gadu tā saucamā „Mesiāniskā ēra”. Tieši Mesiāniskā ēra – balstoties Rakstu kontekstā, vienmēr ir uzskatīta par „atjaunošanas ēru”. Bet „**jaunas debesis un jauna zeme**” būs PĒCTAM. Kam tad ir jātop atjaunotam LĪDZ Viņa atgriešanās brīdim?? Pie tam Sinodālais tulkojums apgalvo, ka ne vienkārši „kaut kas”, bet „VISS” būs atjaunots. Bet patiesībā viss ir pavisam otrādi. Lasot Rakstos par to, kam ir jānotiek LĪDZ atgriežas Mesija, mēs redzam, ka visās sfērās būs liels daudzums iznīcināšanu, un Visaugstais „**pazudinās tos, kas pazudināja zemi**” (Atkl.gr.11:18). Tieši tamdēļ tulkotāji, neskatoties uz dažādām neprecizitātēm un citiem feilieriem citās vietās, šeit ir rīkojušies „objektīvi”, un nav ievietojuši darbības vārdu, kam nav konteksta jēgas. Acīm redzot tulkotāji paši netika skaidrībā kas ir tas, kas jāatjauno LĪDZ tam brīdim, kad Savā godībā atgriezīsies Mesija. Varbūt saprata, bet klusēja...

Ja šeit saprotam nevis fiziskas lietas, bet tūri garīgas, tad te arī ir virkne jautājumu, jo pašu terminu „**atjaunošana**” var attiecināt tikai uz to, kas agrāk bija sagrauts vai sabojāts. Kas Jēšua aiziešanas brīdī, kad Viņš uz Eļļas kalna atvadījās no Saviem mācekļiem un aizlidoja Debesīs, bija sagrauts, un kam gan uz Viņa atgriešanās brīdī bija jāatjaunojas? Neziniet? Es arī nē. Pie tam ne tikai es. Var, protams, ja ļoti piepūlas, „pievelkot aiz ausīm” vienalga ko un pie vienalga kā, bet mēs šeit ar to nenodarbosimies.

Kas attiecas uz citiem iespējamiem darbības vārdiem, tad tie nevieniem tulkotājiem vispār nekur nevarēja „ierakstīties”. Jo tā laika dogmatika neļāva domāt tajā virzienā, ko mēs apskatām šajā materiālā. Bet, ja paņemam citu iespējamo uzrakstītā vārda nozīmi, kas ir „**atgriešanās**”, tad daudz kas sāk noskaidroties. Lai tas būtu vēl saprotamāk, aplūkosim arī tam sekojošā vārda „**visa**”, tulkojumus, kas ir ne mazāk svarīgi. Grieķiski tas skan kā **πάντων** (**pánton**), kas ir ģenitīvs no vārda **πᾶς**:

πᾶς (**pas**) 1. jebkurš, katrs; 2. viss, viengabalains.

Precizēšu ka šis vārds nav apstākļa vārds, bet īpašības vārds, kas ir daudzskaitļa ģenitīvā. Un tādēļ precīzs tulkojums būs VISU! Uzreiz maza piebilde par vārdu VISU:

„Vārds „VISU” atkarībā no savas nozīmes, var būt dažādas valodas daļas. Šis vārds „VISU” var būt īpašības vārda vietniekvārds, ja ir veidots no vārda VISS.

Un tieši tā tas tiek tulkots visās citās vietās grieķu valodā, un tādā gadījumā, viss sāk nostāties savās vietās un loģiski sasaistīties, bez kādām „spēlītēm” ar papildus vārdiem transkripcijā un ko citu. Tagad, ņemot vērā visu iepriekš teikto un doto vārdu tulkojumu variantus, izlasīsim šo fragmentu no oriģināla:

Ap.d.3²¹ Kuru Debesīm ir jāpieņem līdz visu (jebkuru, katru) atgriešanās laikam, ko Dievs jau no aizlaikiem caur Saviem praviešiem ir runājis.

Līdz VISU atgriešanās laikam! Lūk, tagad viss nostājas savās vietās! Tagad tas ir loģiski, atbilst kontekstam un ir gramatiski pareizi. Atgriezties var tikai tas, kas ir bijis kaut kur prom, tādēļ ka

uz kādu laiku ir aizgājis. Kā, piemēram, līdzībā par pazudušo dēlu. Mūsu Debesu Tēvs cīnās par VISIEM un gaida VISU atgriešanos! „Tā stāv rakstīts”, kā daudzi mīl līdzīgos gadījumos teikt. Kas attiecas uz šī vārda trešo variantu, kurš ir reti lietots, bet tomēr iespējams, aplūkosim to:

3. veltīšana, nodalīšana, upurēšana.

Patiesi, no jēgas viedokļa šeit varētu likt vārdu „veltīšana”, un tad šī Rakstu vieta skanētu tā:

Ap.d.3²¹ Ko debesīm ir jāuzņem līdz visu (visādu /katru) veltīšanās laikam, ko Dievs no senlaikiem ir teicis caur Savu praviešu muti.

„Līdz visu veltīšanās laikiem”: jēga ir tāda, ka Jēšua atgriezīsies pēc tam, kad būs veltījušies „VISI”, kas varēs un spēs Visaugstajam veltīties. Kaut šis tulkojums ir nedaudz „izplūdis”, bet kā palīgvariantu to var pieņemt.

Ir acīmredzami, ka variants „līdz visu atjaunošanas laikam” – arī ir pieņemams, bet no līdzības par pazudušo dēlu viedokļa, ka Debesu Tēva bērni tiks atjaunoti savā dievbērniecībā, un viņiem tiks atgrieztas viņu dēlu tiesības un stāvoklis. Jo pati būtība terminam „atjaunošana” paredz, ka kāds vai kaut kas pirms tam bija sabojāts. Acīmredzami, ka darbības vārda „atgriešanās” variants, un ar to saistītais īpašības vārds „visu”, ko iztulkoja kā „visa” – tas viss tika noraidīts, kā kaut kas ārpus iespējamības, kas neierakstās esošajās reliģiozajās doktrīnās un šablonos.

Jēšua teica, ka „mūžīga uguns” ir sagatavota tikai „sātanam un viņa eņģeļiem”. Bet visiem citiem bija paredzēta izpirkšana, atgriešanās, izlīgšana un atjaunošanās.

Mat.25³⁴ Tad Kēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: Nāciet šurp, jūs mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.

Valstība bija sagatavota no pasaules iesākuma (pamatošanas, radišanas), ko mēs redzam **1.Moz.1:1**. Bet pēc tam mēs redzam iznīcināšanu, kas iestājas **1.Moz.1:2**, par ko sīkāk runājam 2.nodaļā. „Valstība” bija sataisīta, bet kā tajā pravietiskajā līdzībā jaunākais dēls iekārdinājās un sagribēja „visu un uzreiz”. Un rezultāts bija tāds, ka viņš tika ievietots savdabīgā „karantīnā” uz daļēji atjaunotas, restaurētas zemes, kur viņš, kā savdabīgās „skriešanas sacīkstēs”, (**1.Kor.9:34**) kopā ar nešķīstiem dzīvniekiem, piedalījās sacensībās par tiesībām pirms gulētiešanas paēst barojošos Jāņmaizītes (ceratonija) koka augļus. Raksti mums nestāsta cik veikls un veiksmīgs bija šis dēls šajās bez noteikumu cīņās, bet acīmredzot tas viss pozitīvi ietekmēja viņa morālo stāvokli. Šādas „kontrastdušas” stratēģijas dēļ, šī „dēla” dvēsele saņēma pareizu mācībstundu, un, aptverot savas kļūdas platumu un savas morālās krišanas dziļumu, pieņēma pareizo lēmumu. Dēls atgriezās no savas „karantīnas” un tika pieņemts un atjaunots.

Grēkojis pret Debesīm

Bet tagad vēl interesants fragments:

Lk.15¹⁸ Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu: Tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi, ¹⁹ Es vairs neesmu cienīgs ka mani sauc par tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem.

Bieži to lasīju un vienmēr pievērsu uzmanību: „esmu grēkojis pret Tevi” – tas ir saprotami, bet ko nozīmē „grēkot pret debesīm”??

οὐρανός (ouranos) Debesis, debesis, otrās debesis.

Lai saprastu tādu izteicienu, ir jāizprot noteikts austrumu domāšanas veids. Katrā ziņā tajos laikos. Var sagrēkot konkrēti pret kādu, un var sagrēkot pret visu ĢIMENI, vai pret kādu cilvēku grupu: tautu, draudzi u.t.t. Tātad, bija tādi grēki, tāda rīcība, kurus izdarot, cilvēks bija vainīgs visas ģimenes vai draudzes priekšā. Un saprotot tādu idiomātisko pavērsienu, šajā fragmentā var ieraudzīt visai caurspīdīgu pravietisku norādi tieši uz tiem Visaugstā dēliem – „**bnei Elohim**”, kuri, uz savu labošanu laiku nokļuva „zemes karantīnā” („meitiņas” no „dēļiņiem”, protams, arī neatpalika), bet šajā fragmentā Raksti šo faktu delikāti noklusē, jo tajā laikā ir saprotams, ka, kur vīrs – tur arī sieva, kur tēvs – tur, visbiežāk arī ģimene... „**Sagrēkot pret Debesīm**” – tas ir tas pats, kas sagrēkot pret saviem brāļiem, pret savu Debesu ģimeni.

Atjaunošana caur varu

Izlasīsim zināmu fragmentu no Ješua lūgšanas, kuru Viņš iemācīja Saviem mācekļiem:

Mt.6¹⁰ Lai nāk Tava Valstība. Tavs prāts lai notiek kā Debesīs tā arī virs zemes...

Tam visuma vadības modelim, ko ir izveidojis Debesu Tēvs, un kurš, neskatoties uz sacelšanos, Debesīs joprojām darbojas, ir jātiek realizētam arī uz zemes. Un tas nav vienkārši kā „taisnīguma un efektīvas vadības atjaunošana”. Kaut arī tas. Patiesībā, un tā ir nolēmis, nolīcis Visaugstais, tas ir nepieciešams instruments gan Viņa bērnu personību atjaunošanai, gan Viņa valstības apstiprināšanai uz zemes, ierocis.

Debesīs visa priekšgalā atrodas Debesu Tēvs, Kurš valda pār visu caur Savu Dzīvo Vārdu – Savu Dēlu. Kurš kļuva par Mesiju, un Kurš Savas zemes dzīves laikā saņēma vārdu Ješua, kuram viena no nozīmēm ir – „JAHVE izglābj”. Tieši Mesijam Ješua pēc Viņa nāves un augšāmcelšanās, tika dota „**visa vara Debesīs un virs zemes**” (Mt.28:18). Tam seko Visaugstā dēlu – „**bnei Elohim**” debesu Padome, ko mēs detalizēti aplūkojām trešajā nodaļā. Tieši Visaugstā dēli bija „zemes tiesneši” (Ps.81.), un arī tam jātop atjaunotam, lai caur to Debesu Tēva griba „uz zemes būtu tāda kā Debesīs”. Protams, tas nenozīmē, ka pēc visiem tiem graužošajiem notikumiem Debesu Padome palika pustukša, kā dažu valstu parlaments pirms deputātu brīvdienām. Darbojās princips, kā ir rakstīts: „**lai cits dabū viņa uzrauga pilnvaras**” (Ap.d.1:20), un visu ķēniņu Ķēniņa izveidotā sistēma nesabojājās, bet jēga ir citā. Bez galvenā mērķa, kas saistīts ar izpirkšanu un Visaugstā bērnu samierināšanu ar Viņu, „Poligona” iziešana ietvēra sevī virkni citu mērķu. Rakstos ir atspoguļots princips:

Pamatojoties LVC'19g tulkojumā:

Efez.4¹⁶ No Viņa visa miesa, kopā saturēta un visādām palīga saitēm vienota, katrai daļai aktīvi darbojoties pēc savām spējām, šīs miesas pieaugšana veicina katra pieaugšanu aizvien pilnīgākā mīlestībā.

Kam šajā Rakstu vietā es vēlos pievērst īpašu uzmanību – tam, ka Debesu Tēvs Sava Dēla Miesā ir ielicis tādu spēju, ka viņai ir potenciāls, un tā ne tikai var, bet ir „jāpieaug pašai sevī”. Nevis, ka tā būtu kādā „Debesu laikošanas kabīnē” sastingusi un mērītu ķēniņa togu un pie viena arī kaudzi regāliju, kas nāk komplektā. Bet Mesijas Miesai ir aktīvi jāpiedalās visā šajā procesā, nevis „jāmeditē par Bībeli”, gaidot tās „laimīgās dienas un apburošās Debesis”, un vispār visādus „garšīgus plāceņus”.

Dažas no šīs atgriešanās šķautnēm mēs varam redzēt tā atgriešanās piemērā, ko bieži sauc par „pazudušo dēlu”: „**labākās drēbes**”, „**gredzens pirkstā**”, „**kurpes kājās**”: **Lk.15:22**. Katrs no elementiem simbolizē noteiktu atjaunošanās šķautni. „**Labākās drēbes**” – tas ir „taisnības drēbju” pirmtēls, kuras ir nepieciešamas lai atjaunotu „taisnīgo cieņu”, kas ir pieņemšanas un atjaunošanas simbols, kurš dod iespēju atrasties blakus Tēvam, kā arī jebkurā vietā, kas Viņam pieder. „**Gredzens pirkstā**” – tā ir vara pieņemt lēmumus, ko dod Tēvs, bet vajadzības gadījumā veikt atbilstošu tiesu. „**Kurpes kājās**” – tikai mājas galvas bērni, kuriem ar viņu ir īpašas attiecības, varēji valkāt apavus, atšķirībā no kalpiem. Šiem simboliem ir arī citas šķautnes, bet es to aplūkoju tieši Ķēniņa bērnu atjaunošanas varā kontekstā, un pašu izveidotās varas principu „vadīt un valdīt” kopumā. Vispirms – „cieņas atjaunošana” caur taisnību. Pēc tam – vadības atjaunošana caur varu. Un vēl pēc tam – savstarpējo attiecību pilnības atjaunošana, kas, protams, kā jūs saprotat, izpaužas daudzās sfērās. Tam ir ļoti svarīgs mērķis, kas būs tādas „vadišanas un valdīšanas” pieredzes noslēgums.

Atjaunošanās process, lai kādā sfērā tas būtu, vienmēr notiek praktiski, nevis virtuāli. Pat ja tā ir kāda īpaša sfēra, vienalga, ir kaut kas praktisks, kaut kas, kas izpaužas darbībā, tas, kas būs šīs atjaunošanās rezultāts. Pieaugšana savstarpējās attiecībās – būtībā ir pastāvīgs process, kas nekad nebeidzas, kuram, tā sacīt, „nav ne gala ne malas”. Un kā mēs varam redzēt Rakstos, tad Visaugstais ir noteicis, ka šim procesam ir jānotiek nevis virtuāli sēžot pie galda ar Rakstiem tādā vai citā tulkojumā, bet no augšienes dotās „vadīt un vadīt” varas **praktiskā** realizācijā:

1.Moz.1²⁸ Un Elohim tos svētīja un Elohim sacīja viņiem: attīstiet kvalitatīvus augļus un vairojieties kvantitatīvi, un piepildiet zemi, un pakļaujiet to sev, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un visādām, dzīvām būtnēm, kas nūdz virs zemes.

No brīža, kad notika piedzimšana no Svētā Ķēniņa, cilvēkiem tika dots taisnums. Pēc tam – „**gredzens pirkstā**”, kas simbolizē attiecīgas varas deleģēšanu, konkretizējot ko tā sevī ietver: piepildīšana, pakļaušana, valdīšana. Un ir dotas „**kājās kurpes**”: ir noteiktas šīs varas realizācijas robežas: zivis jūrā, putni debesīs, dzīvās būtnes uz zemes. „Tiesību atjaunošana” notiek apmēram tādā pašā veidā. Vispirms atjaunošana taisnumā, caur atgriešanos, izligšanu un Debesu Tēva Taisnuma pieņemšanu caur Viņa Dēlu Ješua, ar Kuru Viņš ir EHAD – tas nozīmē VIENESOŠS. Un tālāk – tā ir kalpošana, lai realizētu doto varu un tajā pieaugtu, lai, būtībā, atgrieztos tajā valdīšanas līmenī, kas bija līdz iemiestošanās brīdim uz šīs zemes.

Tagad izlasisim un ieraudzīsim, ka šī atjaunošanās „ķēnišķajā priesterībā” vienmēr kā sarkans pavediens ir gājis cauri visam. Un bez tā realizācijas, mēs vispār nevaram ieiet mūsu aicinājuma pilnībā, kas būtībā ir mūsu „Apsolītā zeme”.

Septuagintas tulkojums:

2.Moz.23²² [Ja klausīsi Manu balsi un darīsi visu, ko tev teikšu, un saglabāsi Manu derību, tad jūs būsieta Mana izredzētā tauta visu tautu starpā, jo visa zeme Man pieder; jūs būsieta Man ķēnišķi priesteri un svēta tauta. Šos vārdus pasaki Israēla dēliem.] Jo, ja tu viņam klausīdams klausīsi un visu darīsi, ko Es [tev] teikšu, tad Es būšu ienaidnieks taviem ienaidniekiem un pretinieks taviem pretiniekiem.

1.Pēt.2⁹ Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā.

Atkl.gr.1⁶ un darījis mūs par priesteru ķēniņvalsti Dievam un Viņa Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos, āmen!

Ķēniņu galvenā funkcija, kas maksimālā pilnībā ir tieši viņiem, – tas ir realizēt taisnu tiesu. Bet galvenā koenu (priesteru) funkcija – aizlūgt par cilvēkiem un mācīt viņiem atšķirt šķīsto no nešķīstā. Ķēniņi – tā ir „taisnā tiesa”, vai „DIN” kvalitāte, bet koeni – tā ir aizbīšana, kā labestības un žēlastības izrādīšana, jeb „HESED” kvalitāte. Debesu Padomē, un mūsos, kā Visaugstā bērnos, šīm divām īpašībām ir jābūt apvienotām.

Bērniem ir jāattūstās, garīgajā līmenī ieejot pieaugušo kārtā, un tā rezultātā ieiet viņiem paredzētajās pilnvarās. Līdz šim brīnišķīgajam un lieliskajam brīdim, tagad esošā Debesu Padome uz laiku, šeit uz zemes veic „ķēnišķo priesteru” funkciju, kā arī tiesnešu pilnvaras, ko mēs iepriekš aplūkojām **81. Psalmā** un epizodē ar Mozu un Āronu, kad tika pasludinātas tiesas Ēģiptē. To mēs varam izlasīt arī Daniela grāmatā.

Dan.4¹⁴ Tas ir svēto sargu lēmums un svēto eņģeļu pavēle, un visi, kas dzīvo, lai atzīst, ka Visaugstajam ir vara pār cilvēku ķēniņvalstīm, ka Viņš ikvienu ķēniņvalsti dod, kam vien gribēdams, un ka Viņš var paaugstināt līdz ķēniņa godam arī pašu zemāko no cilvēkiem.

Pēc tam, tieši tie Visaugstā bērni, kuri līdz noteiktam laikam sasniegs garīgā pieaugušā vecumu, saņems „vadības grožus” no tagad esošās Debesu Padomes.

Dan.7¹⁸ Pēc tam Visaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos.

Tieši pašlaik notiek pakāpeniska noteiktu garīgu pilnvaru, kas saistītas ar šo vadišanu, „nodošana”. Šī procesa sākums, sagatavošanās daļa bija iedarbināta jau sen, bet tikai pēc Ješua nāves un augšāmcelšanās, šis process sāka pamazām ieiet savā aktīvajā darbības fāzē. Pirms tam, kad Ješua atstāja Savus mācekļus, Viņš teica, ka Viņam „**ir dota visa vara Debesīs un virs zemes**”. Daudzi ir arī dzirdējuši, ka mēs „**iekš Mesijas Ješua esam nosēdināti Debesīs**” (**Efez.2:6**). Bet šī pozīcija – tā dod mums attiecīgas pilnvaras „de iure”, tas ir POTENCIĀLI, bet „de facto”, tas ir „FAKTISKI”, – tas viss mums tiek dots tikai saskaņā ar mūsu garīgo pieaugšanu, un saskaņā ar mūsu aicinājumu un ticības mēru, kas ir piešķirts. Jo ir rakstīts, ka „**kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu...(Gal.4:1)**”.

Tādēļ viss notiek pakāpeniski, un kad pienāk attiecīgs laiks, tad Debesu Tēvs ar Savu Garu Savai tautai atklāj kādus noteiktus varas un atbildības līmeņus, pamazām ievadot šajās pilnvarās praktiski. Process ir sarežģīts un brīžiem visai sāpīgs. Savā nosacīti „aktīvajā” fāzē tas ilgst jau 2000 gadus. Saskaņā ar to kā Visaugstā tauta pieņem šo garīgās atbildības pakāpi un tai atbilstošu garīgās varas līmeni, tad tajā daļā, kad ŠIS „tiek pieņemts ŠEIT”, tad ŠIS „tiek atlaists TUR”.

Bez ieiešanas šīs varas pilnībā, Ješua Miesa nevar ieiet „**sevis pašā pieaudzēšanas**” efektivitātē. Bez tā nav iespējams piepildīt Tēva gribu, realizējot Viņa samierināšanās plānu visām dvēselēm, kas tagad iziet šeit savu „Poligonu”. Bez varas pilnības realizācijas taisno tiesu

(DIN īpašība) veikšanas aspektā, nav iespējams īstenot efektīvu lūgšanu cīņu „**pret valdībām un varām un šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā**” (Efez.6:12) Visefektīvākā slimnieka atjaunošanās pēc operācijas – ir laba barošana, svaigs gaiss un maksimāli iespējamās secīgas, aktīvas kustības, lai varētu nodrošināt maksimālu asiņu pieplūdumu dzīstošajām vietām. Tā arī tiem, kuri ir izlīguši ar Debesu Tēvu, ir nepieciešama laba garīgā barība (vēlams vairāk labas gaļas), labā svaigā garīgā atmosfērā, kā arī aktīvā kalpošanā savu spēku ietvaros. Protams, šajā, kā visā citā, ir jābūt veselīgam balansam, bet pats princips ir pareizs.

Šajā „varas atjaunošanas” jautājumā es vēlos izcelt divas šķautnes. Pirmā – ir Mesijas Miesas kā tādas, atjaunošana, otra – mūsu pašu atjaunošana, kad mēs rīkosimies tā, kā no pašiem sākumiem ir noteikts **1.Moz.1:28. „Žēlastība uz žēlastības”**, tā sakot, un šajā gadījumā tas ir labs piemērs. Un no augšienes dotās varas praktiskajā realizācijā, ir iespējama reāla to vienotības radīšana, kas ir „uzticamie”. Tas, ko Rakstos sauc par savstarpēji stiprinošām saitēm, tās rodas tieši „uzticamo” starpā, kuri savu Ķēniņu pazīst tuvumā, un kuri **darbojas**. Darbojas nefilozofējot pie katedras par to, ko paši maz saprot, vai kabinetos diskutējot par kaut kādiem otršķirīgiem sīkumiem, kuri, izņemot viņus, nevienu citu neinteresē. Šādas mūsu Mesijas Jēšua Miesas „kustības” neveido, un Viņas vienotībai nenāk par labu. Drīzāk – otrādi.

Mesijas Jēšua Līgava – tā nav vienkārši „skaistule ar skaistām uzacīm un kāzu kleitā” – bet tas ir garīgi pieaugušo **uzticamo** tēls, kuri ir iegājuši noteiktā Mesijas garīgā vecuma pilnībā, lai atrodoties ļoti tuvu savam Ķēniņam un Draugam, valdītu un kārtotu Viņa Valstību:

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Atkl.gr.20⁶ Laimīgs un nošķirts ir tas, kam daļa pirmajā atjaunošanā: Pār tādiem otrai nāvei nav nekādas varas; bet tādi būs Paša Visaugstā un Mesijas priesteri. Un viņi valdīs kopā ar Viņu tūkstoš gadu.

Mesijas Jēšua Līgava – viņa ir tā, kura ir „**briesmīga kā naidīga karaspēka bari**” (Aug.dz.6:10). Viņa māk karot, viņa ir līdzīga savam Līgavainim, viņa ir „kā reiz priekš” Tā, Kurš ir Varens Cīnītājs un „spēcīgs garīgajā cīņā”. Līdzīgs savienojas ar līdzīgu.

1000 Valstības atjaunošanas gadu

Mūsu „dievišķā atmiņa” – **nešamā** – tiks atbloķēta, „atarhivēta”, no mums tiks noņemts aizmirstības plivurs, kā ir rakstīts **Jes.25:7**, un mēs „atcerēsimies visu”. Tas nozīmē, ka mums atgriezīsies visa mūsu iepriekšējā pieredze un zināšanas. Un tas viss būs nepieciešams pilvērtīgai valdīšanai un vadišanai, vārda tiešā nozīmē. Mēs būsīm unikālā situācijā, kad neskatoties uz Jēšuā klātbūtni uz zemes, kopā ar mums, grēka sekas vēl pilnībā nebūs iznīcinātas, un tādēļ vadišana kopā ar Viņu no Jeruzalemes nenotiks 100% „mierīgā veidā”. Neskatoties uz to, ka „vecā čūska” tiks sasaistīts un iemests Šeolā uz 1000 gadiem, grēks vēl turpinās šeit būt, kaut visai novājinātā veidā. Ir rakstīts, ka beidzoties šiem 1000 gadiem, sātans uz neilgu laiku tiks atbrīvots, un viņam īsā laikā izdosies organizēt lielu daudzumu cilvēku karagājienam uz Jeruzalemi. Ja jau uz zemes viss būs tik ideāli, tad no kurienes gan radīsies neapmierinātu un agresīvu cilvēku bari? Atcerieties interesantu Rakstu vietu, kas ļoti tieši un cieši ir saistīta ar šo jautājumu:

Lk.19¹²Viņš teica: „Kāds augstas kārtas cilvēks devās ceļā uz tālu zemi, lai saņemtu

valstību un pēc tam pārņāktu mājās. ¹³ Un, saaicinājis desmit no saviem kalpiem, viņš tiem iedeva desmit podus, un sacīja tiem: *Pelniet ar to, tiekams es pārņākšu.* ¹⁴ Bet viņa tautieši, viņu ienīzdami, viņam aiz muguras nosūtīja vēstnešus un lika pateikt: *Mēs negribam, ka šis pār mums valda.* ¹⁵ Bet viņš pārņāca, kad bija valdību saņēmis, un nu lika atsaukt kalpus, kuriem viņš bija iedevis naudu, lai pārlicinātos, ko katrs ar to ir darījis. ¹⁶ Tad ieradās pirmais un sacīja: *Kungs, tavs pods ir piepelnījis desmit podus.* ¹⁷ Tad viņš tam teica: *Labi, tu godīgais kalps, tāpēc ka tu mazā lietā esi bijis uzticams, es tev došu varu pār desmit pilsētām.* ¹⁸ Pēc tam nāca otrs un sacīja: *Tavs pods, kungs, piepelnījis piecus podus.* ¹⁹ Arī šim viņš sacīja: *Arī tevi es iecelšu pār piecām pilsētām.*

Īpaši gribu uzsvērt, ka tas ir Ješua stāsts – nevis vienkārši līdzība. Tie pavisam nav meli, bet te ir norāde! Šajā līdzībā Viņš pravietiski mums izskaidro modeli tam, kā tiks veidota Viņa vadītā komanda, kura kopā ar Viņu valdīs tā saucamajā „Mesiāniskajā ērā” tūkstoš gadu periodā. Šis laiks būs brīnišķīgs, interesants un piesātināts, bet ne vienkāršs.

Šo 1000 gadu laikā kāpināsies konfrontācija, kas beigsies ar fizisku visu to iznīcināšanu, kuri savā sacelšanās pret visu ķēniņu Ķēniņu, neatzina savu vainu, un neatlāva Viņam izmainīt savu sirdi, gan attiecībā pret Viņu Pašu, gan pret tiem, kas ir nosaukti par „uzticamajiem”. Reiz ienāids un nāids pret Debesu Jeruzalemi, kas sākās vēl TAD, izejot cauri visam „Poligona” laikam, tiks atbrīvots visā savā pilnībā 7000 gadu beigās, kā tas ir rakstīts Atklāsmes grāmatas 20.nodaļā. Daži domā, ka 1000 gadu Mesiāniskā ēra būs viena vienīga idille, ka gandrīz visi to vien darīs kā laidīs gaisā krāsainus gaisa balonus, bet ne pavisam tā nav. Tad nu uzmanīgi izlasīsim vienu interesantu pantu Viktora Žuromska tulkojumā, kurš šajā gadījumā man liekas precīzāks un pareizāks gan gramatiski, gan jēgas ziņā”.

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Atkl.gr.20⁷ un kā tikko beidzās šī tūkstošgade, pats sātans tika atbrīvots no tā viņa cietuma. ⁸ un viņš izies ievest maldos tās bezdievīgās tautas, kas ir tās pašas zemes tajos pašos četros stūros (Gogs un Magogs), lai savāktu viņus asiņainai sadursmei, kuru skaits ir kā tās jūras smiltis. ⁹ un viņi uzkāpa tās zemes tajā vietā un aplenca svēto kara noņemti, un arī to mīloto pilsētu...

Jautājums: vai tiešām, zinot, ka pretinieks gatavojas un pēdējās dienās aktīvi darbosies pie „asiņainās sadursmes”, „uzticamie” visu šo laiku trenēsies zem **rakijas** (debesu velves) laist gaisā balonus? Protams, krāsainus. Var būt ka kāds ko līdzīgu ir nodomājis, bet tādā gadījumā lūdzu pievērst uzmanību frāzei „**svēto kara noņemte**”. Oriģinālā grieķu valodā ir tieši šis vārds – **παρεμβολην** (parembolén). Tā citi iespējamie tulkojumi: **kaujas gatavībā esošs pulks, kara noņemte, noņemte, cietoksnis (nostiprināta kara noņemte)**. Tātad, „uzticamo” sagatavošana netika pārtraukta, un iespējams, ka šeit aprakstītā situācija tajā brīdī bija nebūt ne vienīgā, ja jau tika izveidota izvēsta, ciņai gatava kara noņemte. Kā tad ar baloniem? – kāds neizpratnē nopūtīsies... reliģija ir pacentusies izveidot daudz dažādus prāta cietokšņus, izplūdinot visu svarīgo vēstījumu būtību, radot ilūziju, kas patiesībā vispār nemaz nav, aizmiglojot prātu ar visādām mulķībām, kurām nav nekā kopēja ar Rakstiem.

Protams, mums līdz tam vēl diezgan ilgi, un daži lasītāji nodomāja, kādēļ es šeit par šīm kaislībām runāju? Dod, ka Bēdu laiku varētu pārdzīvot un sagaidīt Jēšua... Protams, kaut kādā mērā tas tā ir, bet arī drusku tā nav. Par to tagad runāju tieši tādēļ, ka ir tāda stipra ierosa parādīt, ka konfrontācijas process – ir tas, kurā NEKAD nav pārtraukuma un atpūtas, bet tikai īsi brīži elpas atvilkšanai. Kā karā. Un mēs esam karā. Un vienmēr esam bijuši. Vienkārši esam aizmirsuši. Bet Tas Kungs, Kurš kā ir rakstīts, „*varens cīņā*” (Ps.24:8), – Viņš atgādina, lai Viņa tauta neļaujas „pacifisma rozā brillu un lakatiņu” vīrusam. Jo, kā tas iesākās TAD, tad tadā vai citā veidā tas turpināsies visu laiku, līdz brīdim, kad „*Nāve un Šeols*” netiks iemesti uguns jūrā. Pareiza motivācija un nepārtraukta būšana nomodā – ir viens no nepieciešamajiem uzvaras nosacījumiem.

„Viena” nāve nevar apstādināt Visaugstā bērņus. Bet, kā ir jābūt DIVIEM lieciniekiem, lai kādu apsūdzētu lietā, kas pelnījusi nāvi, tā arī būs divas nāves visiem tiem, kuri ir nolieguši Debesu Tēvu un Viņa Garu, atsakoties atstāt savas sirds elkus un izlīdzināties ar Viņu. **Pirmā nāve** – ir fiziskā nāve apskaidrotās miesas iznīcināšanai, kas tika dota piedzimstot, bet **otra nāve** – tā ir gara nāve, vai „garīgā” – kas ir atdalīšana no Tā, Kurš ir dzīvības Avots. Par „nomiršanu divreiz” ir atbilstošas norādes, kas attiecas tieši uz nezālēm:

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Jūdas¹¹ Vai tiem, jo pa Kaina taku viņi ir gājuši un krituši peļņas dēļ Bileāma maldos, un Koraha dumpīgajā sacelšanās ies bojā.¹² Viņi ir jūsu mīlestības mielastos, jūsu nāvi nesošie rīfi, bez bailēm ar jums kopā dzīrojot, paši sevi ganot, vēja dzenāti bezūdens mākoņi, augļu koki, kas rudenī bez augļiem, divreiz mirušie, izrauti kopā ar saknēm.

Šeit ir parādīta precīza secība to degradācijai, kuri ir kļuvuši par „nezālēm”:

- maldi, neskatoties uz kalpošanu un reālu Dieva balss dzirdēšanu;
- sacelšanās skaudības un ambīciju dēļ, neskatoties uz augsto pozīciju;
- baudu milētāji, bez bijības Dieva priekšā;
- egoisms, kad gana paši sevi;
- nepastāvīgi un bez ūdens – Svētuma gara valgmes;
- tie, kuriem dzīvē nav augļu;
- „**divreiz mirušie**”;
- tie, kuriem atņemta Dāvida Sakne.

„Divreiz mirušie” – te ir redzama norāde uz divām nāvēm. Pirmā – tā ir garīgā nāve kā nodalīšana no Dzīvības avota, gara nocietināšanās un atmiršana. Un fiziskā nāve TAD, pēc kā šī dvēsele kā nezāle tika pretinieka iesēta šajā pasaulē. Lai Debesu Tēvs Savā lielajā žēlastībā pasarga Savus dēlus un meitas no šiem ceļiem!

1000 – gadu valstības laikā atklāsies daudzas lietas, un maz ir tādu, kas par tām aizdomājas. Daudz kas būs saprotams un būs saņemtas daudzas liecības. Pēc atbilstošas pieredzes saņemšanas un pēc noteiktiem notikumiem, pilnībā tiks iznīcināts grēks, un notiks noslēdzošā tiesa, ko bieži sauc par Varenā Baltā Troņa tiesu. Pēc tam notiks kaut kas grandiozs:

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Atkl.gr.21 ¹ Pēc tam es redzēju jaunas Debesis un jaunu zemi, jo tās pirmās Debesis un tā pirmā zeme pazuda, un tās pašas jūras vairs nav! ² Un es Jānis personīgi ar savām acīm ieraudzīju to pašu svēto pilsētu – jauno Jeruzalemi nolaižamies no Debesīm no Dieva, sagatavotu kā nimfu, izrotātu un sapucētu savam vīrietim. ³ Un es dzirdēju stipru balsi no Debesīm, kas vērsās pie manis: – Redzi, lūk Dieva mājoklis kopā ar Viņa cilvēkiem! Viņš Savu mājokli noliks viņu vidū, un viņi būs Viņa daudzskaitlīgā tauta, un pats Dievs personīgi būs viņu vidū – viņu Dievs!

Un tikai pēc tam tiks pilnībā atjaunota Debesu Tēva noteiktā visuma garīgās vadības sistēma, un mēs sāksim ieiet tās dzīves pilnībā, ko Viņš mums bija sagatavojis no paša sākuma.

6. nodaļa
„Katrs pēc savas kārtas...”. „Baskāja nams”

Priekšvārds

Šajā nodaļā mēs pacentīsimies atklāt vēl dažus pietiekoši dziļus mūsu tēmas slāņus. Kā jau mēs visi zinām, pirms pāriet pie sarežģītākām lietām, vispirms ir jāapgūst vienkāršākas lietas. Pirms koks aug augstumā „ar zariem līdz Debesīm”, ir nopietni jāielaiž saknes zemes dziļumos, lai vēji kas augšā ņemas spēkā, nesabalansēto augu neizrautu no „Apsolītās zemes”, kur šis augs bija iestādīts, aiznesot tā šupojošos tēlu tālu aiz paslēptā horizonta. Lai celtne būtu „droši augsta”, tai vispirms ir jābūt „pamatīgi dziļai”, jo pamatu dziļumam un stiprumam ir tieši jāatbilst augšējā stāva augstumam. Tādēļ, pirms mēs pāriesim pie noteiktām dziļām un būtiskām lietām, kas mums nevis vienkārši palīdzēs atklāt daudzus TĀ laika notikumus un situācijas, bet caur kurām mums būs vieglāk saprast ļoti daudz no tā, kas notiek šodien un jo vairāk to, kas vēl ir priekšā tuvākajā „rītdienā”, mums ir jāapgūst dažas svarīgas lietas.

Kā mēs zinām, visi Raksti „*ikkatrs Dieva iedvesmots raksts ir noderīgs mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā*” (2.Tim.3:16). Tajos ir izcili daudz dažādu pravietisku tēlu, bet pirmkārt un visvairāk – tieši Torā – pirmajās piecās Rakstu grāmatās. Torā ir „pamats”, vai „garīgais skelets”, kas ietver sevī visus tos pravietiskos tēlus un principus, kurus Visaugstais ir ielicis Savā Vārdā (Lk.24:44). Raksti, Praviēši un Jaunā Derība tikai daudz kur precīzāk garīgi „iezīmē” visu to, vispārējai sapratnei darot to saprotamu un izvērstu. Ja, protams, neskaita to momentus, kuri uz uzrakstīšanas laiku jau zināmā mērā ir īstenojušies. Pirmās grāmatas – **Berešit (1.Moz.)** – vispār ir „superkoncentrēti” pravietiskas, un faktiski ir kā „garīga sēkliņa”. Šajā „garīgajā sēkliņā”, vispārējā formā, „dažos vilcienos” ir sakoncentrēti VISI Svētie Raksti, visi notikumi kas ir bijuši no Debesu un Zemes radišanas brīža līdz 7 – tai tūkstošgadei, „Baltā Troņa tiesai” un „jaunas Debess un jaunas Zemes” aprakstam. Tādēļ galveno principu un principiālo garīgo jēdzienu, kas mums ir svarīgi, izpratni Debesu Tēvs ir ievietojis tieši pirmajās trijās pirmās Rakstu grāmatas nodaļās. Šodien, mūsu tēmas ietvaros, mēs aplūkosim dažus svarīgus momentus, kas ir šajās trijās nodaļās. Pareizāk sakot – sāksim to darīt.

Reiz, periodā, kas aprakstīts **1.Moz.1:2**, iestājās brīdis, kad grēka izplatība bija apturēta, Debesis bija iztīrītas, tie, kuri sacēlās bija uzvarēti, bet esošās pasaules bija dažādos izpostīšanas pakāpēs. Kādu šie postījumi skāra vairāk, kādu mazāk. Man ir personīga atklāsmē, kuru netieši apstiprina dažas Rakstu vietas, un esošās reālijas, ka dažas no pasaulēm bija izpostītas pilnībā un bija līdzīgas Ēģiptei pēc tam, kad to piemeklēja desmit mocības un sekojošā Iziešana. Un pat vēl sagrautākā stāvoklī. Turpmāk mēs pieskarsimies tam, kāds TOREIZ bija nāves veids, kā „mira” tie, kas toreiz dzīvoja, kas tas tāds bija un kā tas ir saistīts ar mums. Ir interesanta vieta praviešos:

Jes.26¹⁸ Mēs bijām kā dzemdētājas, mēs mocījāmies sāpēs, bet mēs dzemdējām tikai vēju; zemei mēs nevarējām palīdzēt, nepiedzima arī jauni zemes iedzīvotāji (un pārējie zemes iedzīvotāji nebija krituši – kr.val.).

Kā mēs zinām, ivrits – ir daudz „varenāks un spēcīgāks” par krievu valodu, tādēļ eksistē daudzi un dažādi tulkojumu varianti, bet šis ir viens no pamatvariantiem. Vēlāk to aplūkosim sīkāk. Pagaidām tas ir kā „iss ievads” lai varētu šajā virzienā domāt.

Kas attiecas uz pasaulu daudzumu, tad es pacentīšos dalīties ar savu atklāsmi, pamatojot to Rakstos, un tas būs devītajā nodaļā. Pagaidām piedāvāju pieņemt to kā pārdomājamu atklāsmi, ka sākumā bija 70 apdzīvotas pasaules. Un tā, esošajā Visumā – Debesis + 70 „zemes” pasaules, uz

laika posmu, ko mēs aplūkojam, bija izveidojušās trīs grupas. Bija tie, kuri bija saglabājuši uzticību Radītājam. Viņus sāka saukt par „**uzticamajiem**”. Bija tie, kuri no Viņa atkāpās. Viņus turpmāk sāka saukt par „**kritušajiem**”. Ne jau viņi paši sevi tā sauca, bet viņus tā sauca. Un bija arī tie, kuri nonāca „šaubošos – piedauzījušos” grupā, kuri „sagrēkoja neuzmanības dēļ”, izdarīja kādus grēkus, kas nebija „nāvējoši”. Skatoties pēc „izcelšanās”, tie bija tie, kuri bija „**no Debesīm**”, un tie, kuri bija „**no Zemes**”.

Bērnī un būtnes

Ja lūkojamies no „Dieva tēla” skata punkta, vai precīzāk „**Elohim tēla**”, tad bija debesu personas un zemes personas, kas dzemdinātas „**Elohim tēlā**” – un Raksti viņus sauc par **Visaugstā dēliem** vai „**bnei Elohim**” ivritā. Bija arī meitas, bet pirmās no tām parādījās drusku vēlāk, līdzīgi kā radās Hava attiecībā pret Ādamu. Liela daļa debesu personu Debesīs uzradās vēl pirms zemes radīšanas (**Īj.38:6-7**), bet kādi, līdzīgi kā Ādams un Hava uz zemes radās savās pasaulēs – vienā no 70, lai, saskaņā ar Radītāja un Debesu Tēva, plānu aizsāktu tur dzīvību. Bet, neatkarīgi no viņu parādīšanās laika un vietas, viņi visi bija Viņa bērni un viņiem bija Viņa tēls. Debesu Tēva bērni bija Viņa un Svētuma Gara dzemdināti, nevis radīti, atšķirībā no lielā kalpojošo garu un dažādu radību daudzuma, kas bija gan Debesīs, gan zemes pasaulēs.

Kā jau mēs aplūkojam iepriekš, Jaunajā Derībā, ar terminu „eņģelis”, saprot praktiski visus debesu „personāžus”: gan dēlus, gan dažādus radījumus, tai skaitā arī kalpojošos garus. Tas tika izdarīts gan grieķu valodas nabadzības dēļ, salīdzinot ar ivritu, gan īpašas grieķu un apkārt esošo tautu mentalitātes pārpagāniskošanās dēļ. Lūk, tāda „atvieglotā versija”, kur sīki ir aprakstīts tikai „ceļa sākums”, kas saistīts ar piepotēšanu Israēlam kā mājas eļļas kokam, kā arī saistībā ar izpirkšanu un samierināšanu ar Debesu Tēvu caur Mesijas asinīm. Kas attiecas uz citu dziļu lietu pamatdaudzumu – visu to var saprast tikai saprotot Tanaha rakstu valodu. Jaunajā Derībā daudz dziļāk atklāta izpratne par Svētuma Garu, to, kas ir saistīts ar izpratni par tā saucamajiem „Pēdējo dienu” notikumiem, kā arī dažas citas lietas. Taču, nesaprotot lielāko daļu tēlu, kas ir pirmā gadsimta Rakstos, saprast vēstuli dziļumu un pašu Jauno derību, bija praktiski neiespējami. Ja nu vienīgi, ja staigā ar Visaugsto tik tuvu kā tas bija Ēnoham un Mozum. Sekojošā prakse rāda, ka tas tā vis nebija.

Pievērsīsim uzmanību vienam būtiskam momentam. Ādams kļuva par Visaugstā dēlu pirmtēlu, kuri bija vienas no pasaulēm, kurās viņi uzradās, un kuras, saskaņā ar Rakstiem ir vairāk par vienu, Sargātāji – pagaidām nosauksim tā. Saskaņā ar daudzām netiešām Rakstu vietām, to ir – 70. Iespējam ka netālā nākotnē to būs 490 un daudz miljonu – to mēs pagaidām nezinām, bet ar zināmu pārliecību, pamatojoties Rakstos, var runāt tieši par to, ka iesākumā dzīvošanai un apdzīvošanai tika radītas tieši septiņdesmit pasaules, un to mēs aplūkosim vēlāk.

Bez dēliem un vēlāk arī meitām, eksistēja milzu daudzums citu saprātīgu radījumu, kuri nebija radīti „**Elohimā tēlā un līdzībā**”, bet, tomēr, viņi bija radīti saprātīgi un ar brīvo gribu. Protams, ne visi. Dažiem radījumiem nebija brīvās gribas, un to mēs aplūkosim vienā no beigu nodaļām. Daļai no tiem bija debesu izcelsme, daļai – zemes. Kāds viņus sauc par „eņģeliskām būtņēm”, kāds – „kalpojošie gari”, kāds vēl kaut kā, bet tas nav tik svarīgi. Pagaidām apstāsimies pie tā, ka bija liels daudzums Radītāja radītu būtņu, katra savam nolūkam un Viņa vispārējā Plānā. Daļa no viņiem ārēji un daudzus citos veidos bija līdzīgi Visaugstā dēliem, cita daļa –

daļēji, trešā daļa – vispār nebija līdzīga. Piemēram, kad redzam *Jehezekēla (Ecēchiēla)* aprakstītos *kerubus*, kas nav Viņa dēli, tad varam atklāt, ka viņi pēc formas ļoti stipri atšķiras no cilvēku formas, kaut viņiem bija kas līdzīgs rokām, u.t.t. Bet, galvenais jau ir būtība ne forma – viņos nav tas, kas saucās „*Elohima tēls un līdzība*”. Katrā gadījumā tajā pilnībā un tajā sapratnē, kas ir tieši Debesu Tēva bērns, kas, protams, viņus nekādi nepadara mazvērtīgākus, kaut kvalitatīvi atšķir.

Ādams, saskaņā ar visu Rakstu kontekstu, bija Debesu Tēva dēls, un mēs redzam, kā *Lūkas evaņģēlijā trešās nodaļas beigās* noslēgumā ir teikts, ka Ādams bija „Dieva”. Ir vērts pievērst uzmanību tam, ka nekur Rakstos Ādams nav nosaukts par Visaugstā dēlu, un tam ir iemesls. Ir par maz „piedzimt kā dēlam”, vēl ir arī „jāklūst par dēlu”, tas nozīmē – ieiet „*Mesijas pilnajā vecumā*”, kā ir rakstīts. Ir jāieiet dēlam dotajā varā. Bet tam, kā mēs saprotam, ir vajadzīgs zināms laiks, kas var izrādīties visai ilgs.

Ādams, savas dzīves, attīstības un Tēva iepazīšanas rezultātā, atrašanās Viņa valstības laikā un iegūstot pieredzi vadīt to pasauli pār kuru viņam bija dota vara, bija jāieiet garīgā pieaugušā statusā, un ieejot garīgajā „dēla” vecumā, ieiet „Visaugstā dēla varas” mēru. Kā mēs atceramies, ir Rakstu vieta, kur ir teikts, ka „*kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu...*”. Tādēļ, ir periods, kad „*viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem, līdz tēva nospriestam laikam*” (*Gal.4:1-2*).

„...*ka no neredzamā cēlies redzamai*” (*Ēbr.11:3*), un tas, ko mēs lasām, sākot no *1.Moz.1:3*, ir pravietiska ēna tam, kas pirms tam *1.Moz.1:1 – 1:2* notika. Sīkāk mēs to aplūkosim devītajā nodaļā, un tādēļ, ja pagaidām neiedziļināties visādās detaļās un sīkumos, tad pamatojoties kontekstā, kā arī dažādos Valstības principos, kas ir atspoguļoti Rakstos, mēs varam ieraudzīt sekojošo.

Šīs pasaules zemē (vienā no 70), kā arī citās pasaulēs, TAD tika dzemdināti Visaugstā dēli un ievietoti viņu apskaidrotajās fiziskajās miesās, līdzīgi kā tas ir aprakstīts *1.Moz. 1.un 2.nodaļās*. ar laiku viņiem bija jāpieaug pilnā garīgajā vecumā, ieejot Visaugstā dēlu varā. Iekš viņiem bija Viņa tēls, bet pagaidām, tā sakot, viņi vēl bija tikai savas garīgās pieaugšanas ceļa sākumā.

Līdz brīdim, kad Visaugstā Zemes dēli varētu ņemt savās spēcīgajās rokās visu atbildību, lai viņiem palīdzētu tika atsūtīti „*aizbildņi un pārvaldnieki*” – Visaugstā dēli, kuri jau līdz tam laikam, kad zeme un visas šīs zemes pasaules tika veidotas, bija Debesis: *Īj.38:4-7*. Tādēļ tos Visaugstā dēlus, kuri bija Debesīs, var nosaukt par „tie, kas no Debesīm”, bet tos „Ādamus”, kuri bija dzemdināti savās pasaulēs, kā arī viņu pēctečus – par „tiem, kas uz zemes”. Vēlreiz pasvītrošu, ka Visaugstā tēls bija gan vienos, gan otros, bet tādēļ, ka viņi tika radīti pirmie, tad viņiem kā pirmdzimtajiem bija vairāk laika, lai taptu līdzīgāki Debesu Tēvam, pieaugot Viņa godībā. *Elohim* tēls – ir tas, kas ir sava veida modelis, paraugs, ideāls, uz ko ir jātiecas visu savu dzīvi mūžības ietvaros. Tas fakts, ka Debesu dēli bija nosaukti par Visaugstā dēliem, bet Ādams nē, vēl reizi pasvītro galveno domu, ka viņi jau līdz zemes radīšanas brīdim bija nodzīvojuši pietiekami garu dzīvi un paspējuši pieaugt tajā garīgajā vecumā, lai ieejot dēlu varā, varētu tikt saukti par dēliem.

Celem un Dmut

Nedaudz iedziļināsimies Rakstos un palūkosimies ko tulkotāji ir nosaukuši par „tēlu” un

„līdzību”.

1.Moz.1²⁶ Tad Dievs sacīja: „Darīsim cilvēku (adam) pēc mūsu tēla un mūsu līdzības...

צֶלֶם Célem – ēna, tēls, attēls.

דְּמוּת Dmut – līdzība, paraugs, attēls, forma, izskats, veidols.

Vārds **Célem** tiek lietots tad, kad runa ir par kaut ko iekšēju, garīgu līdzību, zināmu līdzību būtībā. Vārds **Dmut**, kā likums, tiek lietots, kad ir runa par ārējo līdzību, par ārējo fizisko formu. No Rakstu konteksta un kā arī no **pirmās un piektās nodaļas pantiem 1.Mozus grāmatā**, mēs varam redzēt, ka Visaugstais ir nolēmis radīt cilvēku, Savus dēlus un meitas, gan ar Savu iekšējo līdzību, gan zināmā mērā Sev ārēji līdzīgus. Saprotams, ka līdzība nav 100% kopija, bet tomēr. Ārējās formas līdzību var izveidot praktiski uzreiz, bet iekšējo, būtības līdzībai ir jāveidojas mūžībā. Šīm pastāvīgām izmaiņām un attīstībai ir jābūt no kāda iekšējā parauga, zināma modeļa vadītai un uzturētai, un tas tad arī veidos un virzīs visu turpmāko attīstību. Un tas nav kaut kas „ēteriski – virtuāls”, bet it kā programma, kas ar Godības Ķēniņa palīdzību ir ierakstīta mūsu dievišķajā dvēselē – **nešamā**, kas ir visa pamats un visu šo izmaiņu vadītājs. Lai sabojātu tieši viņu, pirmām kārtām, tika virzīts grēka vīruss. Jo tuvākās attiecībās ar Debesu Tēvu kāds atrodas, jo lielāka godība pārklāja un aizsargāja šo tēlu, šo ierakstīto programmu, un tas ir tas, ko nosacīti var nosaukt par „garīgo” imunitāti.

Bez Visaugstā „Debesu” un „Zems” dēliem, kā iepriekš par to runājām, bija liels daudzums dažādu būtņu, kur daļai no viņām bija brīvā griba, un kuras, kā piemēram, **nahaš** (čūska) no **1.Moz.3.nodaļas**, bija gudri, skaisti un varēji augsti intelektuālā līmenī sarunāties brīžos, kad bija brīvi no saviem „paradīzes darbiem”. Cik līdzīgi viņi bija cilvēkiem? Pamatojoties tikai Rakstos, to ir grūti precīzi pateikt. Piemēram, runājot par eņģeļiem Raksti tos vēstulē ebrejiem sauc par „kalpojošiem gariem”. Runājot par **ķerubiem**, (**Ecech.1. un 9.nod.**), tie saka, ka viņiem ir rokas, kas līdzīgas cilvēku rokām, kā arī, ka viena seja, kas bija visu šo būtņu daļa, bija līdzīga cilvēka sejai. Šeit varam saskatīt mājienu, ka bez trim galvenajām dzīvo būtņu grupām, kas tika radītas sestajā dienā, ir vēl kāda īpaša būtņu grupa, kuri ārēji var būt līdzīgi cilvēkam, bet viņos nav Visaugstā tēla. Katrā gadījumā, ja tā var izteikties, tajā „apjomā” un kvalitātē, kā tas ir Viņa bērnos. Tikai par cilvēkiem ir teikts, ka viņos bija ielikts Visaugstā iekšējai tēls – **CELEM**, un ka viņiem kā bērniem bija paredzēts būt līdzīgiem arī ārēji – **DMUT**. Viena no ķerubu četrām sejām var mums dot mājienu, ka **apmēram ¼ daļa no būtņēm var būt ārēji līdzīga Visaugstā bērniem, kā arī uz to, ka Visaugstā radītajām būtņēm ar pašu augstāko varas un spēju līmeni, var būt potenciāls, kas līdzīgs ¼ no bērnu potenciāla**. Šeit ir jāatceras, ka paši Ķēniņa dēli visai stipri viens no otra atšķiras, kā tas ir rakstīts, ka „**jo viena zvaigzne ir spožāka par otru**” (**1.Kor.15:41**). Tie, protams, ir tikai daži mājieni, bet tas, kurš vēlas saprast principu, un kuram ir sadraudzība ar Visaugstā Garu, šajā gadījumā nepiesiesies „tehniskiem smalkumiem”, bet visas nepieciešamās atbildes saņems no Viņa.

Dažas atšķirīgu personu grupas mēs varam redzēt **Septuagintas** tulkojumā:

5.Moz.32⁴³ Liksmojiet Debesis kopā ar Viņu, un Viņam zemosies visi Dieva dēli; liksmojiet tautas kopā ar Viņa tautu, un piekarsies Viņam visi Dieva eņģeļi; jo Viņa dēlu asinis tiks atriebtas, un sodīs, un atmaksās ienaidniekiem ar sodu un tiem, kas neieredz atmaksās, un Tas Kunga attīrīs zemi, kur Viņa tauta mīt.

- Dieva dēli;
- tautas;
- Viņa tauta;
- Dieva eņģeļi.

Šeit mēs redzam skaidru nodalījumu starp Visaugstā dēlim un Viņa eņģeļiem.

Piedzimšana un radišana

Ar ko gan Visaugstā dēli principiāli, „kvalitatīvi” atšķiras no visām citām saprātīgām radībām, kuri ārēji var būt daudzējādi līdzīgi, vai otrādi, stipri atšķirties, kaut arī tiem ir kādas spējas, kuras var būt tikai viņiem: piemēram **ķerubi un sarafi**? Šeit ir divas pamatšķautnes. Pirmā ir saistīta ar to, ka Visaugstā bērni – viņi, bet precīzāk viņu būtība, tas ir viņu dievišķā dvesele – **nešamá** – tā ceļas **NO Paša Tēva**. Ivrita vārds **nešamá** tiek izmantots tikai divos gadījumos. Ar šo vārdu var tikt tulkots vārds „elpa”, kas pieder tikai un vienīgi Visaugstajam. Un šis vārds tiek izmantots tad, kad runa ir par to dvēselēm, kuri ir Viņa bērni. Jaunās Derības Rakstos šis moments tiek atklāts dziļāk un arī tiek izskaidrots, ka mēs esam ķēniņu Ķēniņa bērni, un piedzimstam no Viņa Gara – Ruah haKodeš – Svētuma Gara. Faktiski visi šie precizējumi un izskaidrojumi tādā vai citā formā dublē Rakstu vietu no **1.Moz.2:7**, kuru mēs jau iepriekš aplūkojām. Bērnu izcelšanās ir – **NO Tēva**, Kurš ir Visaugstais pār visu esošo.

Bet kas attiecas uz būtnēm – Debesu un zemes – tad, nav nevienas Rakstu vietas un nekā netieša, kas norādītu uz to, ka viņām būtu **nešamá**, un ka viņas ir radušās NO Visaugstā. Viņas visas: **sarafi, ķerubi**, dažādi kalpojošie gari, kā arī citas dzīvās būtnes, gan tās, kas no Debesīm, gan tās, kas no zemes – tās visas ir radītas BŪTNES, kuras, kā arī visu radību, ir radījušas Radītāja rokas. Saskaņā ar pirmo rakstu grāmatu – Berešit (**1.Moz.**), visām dzīvojošām radībām, kas bija radītas uz zemes, ir tikai dvesele, kura ivritā ir – **nefeš**. Šis fakts ne tikai nosaka mūsu ĢIMENES statusu, kas ir saistīts ar SAVSTARPĒJO ATTIECĪBU līmeni, bet tas arī ietver sevī mūsu varas potenciālu, kas izbrīvējas un realizējas saskaņā ar mūsu garīgo pieaugšanu. Bet tas vēl nav viss. Šajā sakarā kāds var izmest „repliku no zāles” attiecībā uz to, ka cilvēkam taču arī, pēc tam, kad **nešamá** iegāja fiziskajā miesā, radās dvesele, kas ir **nefeš**. Ko ar to iesākt? Lūk tā: atcerieties plašās aprindās un visā pasaulē zināmo Bābeles ķēniņu Nebukadnēcaru. Viņa ne visai vienkāršajā dzīvē bija visai melna lappuse, kad viņa neaptveramās lepnības dēļ, viņš tika nolikts lopa kārtā. Viņš ēda zāli kā lops. Domāja kā lops, un uzvedās kā lops. Tāpat kopumā kļuva par „pilnformāta lopus”. Ir tāds teiciens: „no dubļiem par ķēniņu”, bet šeit mēs redzam apgrieztu izvērsumu: „no ķēniņa uz dubļiem”. Un. lūdzu, pievērsiet uzmanību uz laika periodu, kurā notika viņa „pāraudzināšana”. Pievērsāt? Pareizi: tieši septiņi gadi:

Dan.4 ²⁸ Šis vārds vēl nebija izskanējis, ka nāca balss no debesīm: „Tā tev, ak ķēniņ Nebukadnēcar, ir likts sacīt: Tava ķēniņa valstība un cienība tev ir atņemta! ²⁹ Tevi izstums no cilvēku sabiedrības, tu dzīvosi pie lopiem laukā, tev dos zāli ēst kā lopiem. Un tā paies septiņi gadi, tiekāms tu atzīsi, ka Visaugstajam ir vara pār cilvēku ķēniņa valstīm, un ka Viņš var ķēniņa valsti piešķirt, kam vien Viņš grib.

³⁰ Tūlīt piepildījās šis vārds **Nebukadnēcara** dzīvē: viņu izstūma no cilvēku sabiedrības, viņš ēda zāli kā lopi (vērsis – kr.v.) laukā, debess rasa slacināja viņa miesu, viņam izauga mati tika gari kā ērgļa (lauvas – kr.v.) spalvas, un viņa nagi

bija kā putna nagi.

Uzreiz pievērsīšu uzmanību **30-jam pantam**, kur ir pieminētas „četras sejas”, kuras mēs redzējam **ķerubiem Jehezekēla (Ecēchiēla) grāmatā**: cilvēks, vērsis, lauva un putns. Tas pat nav mājiens, bet tiešs norādījums uz „statusa pazemināšanu”: **nešamā** gūstniecībā pie **nēfeš**.

Šī situācija ir pravietisks tēls tam, kas notika ar visiem tiem, kas nokļuva esošajā garīgajā karantīnā, un par ko ir rakstīts **81. Psalmā**, ko mēs aplūkojam trešajā nodaļā. Par lepnību, paaugstināšanos, par to dāvāto pieņēma kā pašu par sevi saprotamu, un sekojošo uzvedību, kas daudziem lika ciest – par visu to dievišķā dvēsele – **nešamā** – bija izsūtīta garīgajā karantīnā uz šīs zemes, aizmirstot gan sevi, gan Visaugsto, no Kura ir viss, kurš ir Debesu Tēvs.

Par necieņu pret saviem Vecākiem: Debesu Tēvu un Viņa garu, „kurš” – ivritā ir sieviešu dzimtē, un ir Mammās pirmtēls – par visu to **nešamā** tika izsūtīta, un atrodoties nobloķētā stāvoklī kā cietumā, zināmā mērā bija pazemināta līdz dzīvnieku dvēseles – **nēfeš** – līmenim. „Septiņi laiki” – tie ir mūsu „Poligona” 7000 gadu, kad mums ar sirdi ir jāpieņem pareizais lēmums, lai saņemtu iespēju atgriezties MĀJĀS. Tas, ka Nebukadnēcars „**pacēla savas acis uz debesīm**” – ir pravietiska darbība piesaistei.

Uz Visaugstā kalnu, kur saskaņā ar **Jes.25:7**, Viņš „**noņems ārējās čaulas plīvuru, kurā tērtas visas tautas**” – tas nozīmē, ka no mūsu dievišķās atmiņas noņems aizmirstības plīvuru. Un pēc tam mūsu saprāts sāks pie mums atgriezties, un to mēs varam redzēt ķēniņā, kurš kļuva lepns un pēc tam pazemojās:

Dan.4³¹ Kad pagāja noteiktais laiks, – es, Nebukadnēcars, – pacēlu savas acis uz debesīm, mans saprāts atkal atgriezās manī, un es teicu To Visaugstāko, es slavēju un pagodināju To, kas dzīvo mūžīgi, kura vara un valdonība ir mūžīga, un kura ķēniņa valstība paliek uz radu radiem. ³² **Viņa priekšā pazūd nebūtībā visi zemes iedzīvotāji, Viņš dara pēc Sava prāta ar Debesu pulkiem un ar zemes iedzīvotājiem. Nav neviens, kas varētu aizkavēt Viņa roku un sacīt: „ko Tu tur dari?”**

Līdzīgi kā „pazudušais dēls”, Nebukadnēcars nožēloja savus grēkus, un pēc tam atgriezās viņa „**dēlība**” – „**labākās drēbes**” („**taisnības drēbes**”), un viņam tika atdota arī viņa vara („**gredzens pirkstā**”) (Lk.15:20-22):

Dan.4³³ Tanī pašā laikā manī atgriezās atpakaļ man saprāts, un par slavu un uzplaukumu manai valstij atgriezās atpakaļ manā rokā arī mana varenība, mana godība un mans spožums. Mani padomnieki un dižciltīgie uzmeklēja mani, iecēla mani atkal ķēnišķīgā godībā, mana vara kļuva vēl lielāka. ³⁴ **Es, Nebukadnēcars, tagad slavēju, godinu un augsti teicu Debesu ķēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un visi Viņa ceļi ir taisnība: Viņā var pazemot tos, kas lepnībā staigā.**

„Elohima tēls” – spēja radīt

Man tika dota arī tāda atklāsme, ka viens no šī jautājuma izprašanas svarīgiem brīžiem ir tas, ka Debesu Tēvs ir ielicis Savos bērnos **noteiktu daļu** Savu radošo spēju: spēju radīt redzamo no neredzamā: „**sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu**” (Rom.4:17). Tādas spējas Debesu Tēvs saviem bērniem ir devis caur to, ka ir ielicis viņos Savu tēlu:

Rom.8²⁹ Jo, kuru Viņš sākumā nozīmējis, to Viņš nolēmis darīt līdzīgu Sava Dēla tēlam, lai Viņš būtu pirmdzimušais daudzu brāļu starpā.

Tieši tādēļ, ka mēs esam sava Tēva bērni, kuri, kā ir rakstīts, zināmā nozīmē līdzīgi Ješua, un mēs – NO Vienesošā, tad tieši tā dēļ Viņš „nekaunas mūs saukt par brāļiem” (**Ebr.2:11**). Un šajā gadījumā ir labāk saprotama šī Rakstu vieta:

Ebr.1 ¹³ *jo kuram eņģelim gan Viņš teicis: „Sēdies man pa labai rokai, tiekāms Es lieku tavus ienaidniekus par Tavi kāju pameslu? ¹⁴ Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana?*

Ebr.2 ⁵ *Jo ne eņģeļu varā Viņš atdevis nākamo pasauli, par ko mēs runājam...*

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Ebr.2 ¹⁶ *Un tādēļ ne eņģeļus Viņš iegūst, bet, tieši tos [kuri ir] Ābrahama genoms, iekaro Viņš ar abām rokām.*

Kas attiecas uz „eņģeļiem”, kā „kalpotājiem gariem”, tad par viņiem ir daudz liecību, ko Pats Visaugstais ir atklājis, ka ir „eņģeļi dziedinātāji”, „prieka eņģeļi”, „spēka eņģeļi” u.t.t. Šeit vēlos pievērst īpašu uzmanību tieši tam, ka šīm Debesu būtnēm, kuras ir Visaugstā kalpotāji, kā personīgi es to saprotu, nav dota spēja radīt tā, kā tas ir dots „Visaugstā dēliem”, bet viņiem ir vienas vai citas spējas, kas ir dotas kādai kalpošanai. Bez tam, ir arī spējas, kas var sevī ietvert vairāk nekā vienu redzamu dāvanu (spēju). Piemēram, ir „eņģeļi – vēstneši”, „eņģeļi – kareivji”, „eņģeļi – sargātāji”. Ir arī „draudžu eņģeļi” (**Atkl.gr.1:20**). Lai varētu izpildīt šādu kalpošanu, protams ir nepieciešamas vairāk nekā viena spēja.

Termins „spējas” – tas ir zināms sinonīms tādām jēdzienam kā „redzamā godība”, kura mēdz būt visdažādākā. Lai uzskatāmāk to visu attēlotu, atcerēsimies sekojošo. Uz augstā priestera krūtīm atradās **Hósen** vai „krūšu rota”, kurā bija ievietoti 12 akmeņi, un uz katra no tiem bija uzrakstīts vienas no 12 Israēla cilšu vārdiem. Akmeņu gravēšana bija veikta ar intālijas metodi, kas nozīmē to, ka burti bija veidoti bareljefā, nedaudz izcelti uz āru, kā zīmogā. Katrs no akmeņiem simbolizēja vienu no divpadsmit Visaugstā redzamās godības izpausmēm, kā arī to, ka Ķēniņa godība jau no paša sākuma ir ielikta Viņa bērnos. Bet kas attiecas uz būtnēm, tad ņemsim piemēru par bijušo „sedzošo” **ķerubu**, par kuru ir teikts, ka nevis viņā, bet viņa drēbēs bija ievietoti akmeņi”:

Ecēh.28 ¹³ *tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu tērpu: ódem, pítdá un jahalóm, taršiš, šohám un jašfé, sapir, nófeh un baréket...*

Viņa drēbēs nevis viņā pašā, bija ievietoti deviņi dārgakmeņi no divpadsmit, kas bija augstā priestera **Hósenā**. Tie simbolizēja deviņus Visaugstā redzamās godības veidus, kas šai būtnei tika doti tās radīšanas dienā. Drēbes – ir uzticētās kalpošanas simbols.

Bijušais „sedzošais” **ķerubs** – ir apbrīnojams izkropļošanas un sagrozišanas meistars, tas nozīmē manipulācijas ar to, kas jau eksistē meistars, lai no esošā materiāla, atbilstošām iespējām, uztaisītu visus iespējamus instrumentu „variantus” savu vēlēšanos piepildīšanai. Kā viens no daudzajiem piemēriem var tikt pieminēts viņa nebeidzami eksperimenti ar cilvēku un citu dzīvu būtnu DNS, mēģinājumi izaudzēt un sagatavot veselu armiju hibrīdu, kas būtu viens no spēcīgākajiem instrumentiem nākamajā konfliktā. Bet, neskatoties uz viņam doto milzu godības mēru, kritušajam **ķerubam** nav tas radošo spēju veids, kas ieslēdz sevī to, ka līdzīgi kā Visaugstais, „**sauc vārdā to, kas vēl nav, it kā tas jau būtu**”.

Kritušais **ķerubs** – viņš ir kā talantīgs burvju mākslinieks, kuram bez visām manipulācijām, vēl ir milzu zināšanas, kuras tika viņā ievietotas no paša sākuma, kā arī tās, kas bija iegūtas visas

viņa garās dzīves laikā. Tas viss tā ir, BET! Spēja RADĪT, kas ivritā ir darbības vārds „**bará**” – viņam nav. Ja viņam būtu spēja „radīt”, tad nebūtu visu šo eksperimentu un daudz kā cita. Tas apstiprina to, ka bijušajā „**sedzošajā eņģelī**” nav tā „**Elohim tēla**”, kurā tika dzemdināti visi Visaugstā dēli. Tādēļ viņš ir tikai „**rītausmas dēls**”, nevis „**rīta zvaigzne**”, kāds ir mūsu Mesija Jēšua. „Rīta zvaigzne” – tas ir varas līmenis, kā to jau iepriekš noskaidrojām, un ir visai priecīgi un patīkami, ka šis potenciāls ir ielikts un sagatavots mums! Protams šim priekam ir jābūt līdzsvarotam ar nopietnību un uzmanību, kurai ir jānāk no atbildības apzināšanās, kas ar to ir saistīta.

Protams, ja ir „Elohim tēla” potenciāls, tas viens, bet to atbrīvojot un sasniegt atbilstošu līmeni, „topot līdzīgam” Debesu Tēvam – tas nav gluži viens un tas pats. Kā jūs labi atceraties, jo ne reizi jau esam to atkārtājuši, ka „**kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un kalpu...(Gal.4:1)**”.

Ja tev pieder „Elohim tēla” potenciāls – tas ir viens, bet tam tikt atraisītam un sasniegt atbilstošu līmeni, topot līdzīgam Debesu Tēvam, – nav gluži viens un tas pats. Kā jūs labi atceraties, cerams, jo ne jau pirmo reizi to atkārtojam, ka „**mantinieks, kamēr tas vēl mazs, ne ar ko neatšķiras no verga (kalpa), kaut ir kungs (saimnieks) pār visu**” (Gal.4:1). Šis milzīgais „Elohim tēla” potenciāls, ko Debesu Tēvs ir ielicis Savos bērnos, atklāsies un atraisīsies visas mūžības garumā, kas, protams, ļoti iedvesmo, sajūsmina un noskaņo sirdi uz pateicību un uzticēšanos. Man, katrā gadījumā, ir tieši tā.

Tie Visaugstā bērni, kas palika uzticami – viņi nebija attiecīgi ierobežoti visu šo „Poligona” laiku, līdzīgi kā israēlieši, kas „sagrēkojot neuzmanības dēļ” uzturējās patveršanās pilsētās. Tie, kuri palika uzticami, – viņiem nebija jāiziet visa šī „garīgā karantīna”, un viņi nedarīja kaut kur „aiz mākoņiem”, pastāvīgi skatoties kādu debesu filmu vai multeni, no nekā nedarīšanas brīvajā laikā. Viņi ļoti aktīvi piedalījās un piedalās visos notikumos. Līdz pat šim brīdim, kad jūs lasāt šīs rindas. Piemēram, mēs varam atcerēties sekojošu Rakstu vietu:

Soģu 5²⁰ No Debesīm līdzī karoja zvaigznes, no saviem zvaigžņu ceļiem tās karoja pret Siseru.

Protams, ne jau ar pašu Siseru viņi karoja, jo tikai ar vienu Visaugstā dēlu, ja viņš ir redzamās godības aktīvajā stāvoklī, būtu pietiekami, lai ne vienkārši uzvarētu, bet stipri, stipri nobiedētu to Siseru ar visu viņa bandu tā, ka viņi skrietu pa galvu pa kaklu, ātrāk par savu svilpienu, sajaukdami Izraēlu ar Dānijas karaļvalsti. Ņemot vērā atbilstības principu, „zvaigznes” cīnījās ar tiem, kuri uzbruka garīgajā telpā paralēli, kopā ar Siseru, no garīgās sfēras viņu piesedzot. Šajā sakarā atcerieties pravieša Elisā vārdus, kad tas pamācīja savu mācekli, sakot: „**to, kuri ir ar mums ir vairāk nekā to, kuri ir ar viņiem**” (2.Kēn.6:15-17).

Jau 3.nodaļā mēs aplūkojām to, ka tieši Visaugstā dēli rakstos tiek saukti par zvaigznēm. Bez tā varam atcerēties epizodi no **1.Moz.6.nod.**, kur nevis vienkārši „eņģeļi”, bet tieši Visaugstā dēli – „**inei Elohim**”, kuriem bija dots rīkojums būt par sargiem, – tieši viņi noslēdza sazvērētību un sāka iet pie cilvēku meitām, un tādēļ pasaulē savairojās nefilimi vai kritušie – ja tulko krieviski. Neskatoties uz to, ka pats par sevi šis fakts ir bēdīgs, kas novedis pie visai, visai smagām sekām, bet no „tehniskās puses” tas var mums parādīt dziļumu ar kādu Visaugstā dēli bija iesaistīti visos notikumos. Ir – „nomodā esošie Sargi” no **Daniēla** grāmatas, un virkne citu Rakstu vietu, kas par

to runā. Tā kā visā šajā 7000 gadu „garīgajā karantinā”, bez laika posma „LĪDZ TAM KĀ”, Visaugstā dēli visaktīvākajā veidā piedalījās, piedalās un piedalīsies visā šajā visuma konfliktā.

„Dzīvnieku pasaules” radišana – pravietisks tēls kā uz šīs zemes radās dvēseles

Ķerubu četras sejas rāda mums četru veidu būtnes gan Debesīs, gan zemes pasaulēs. Dažām no viņām nosacītā veidā bija izvēles brīvība, līdzīga kā Visaugstā bērniem, bet citiem – nē. Piemēram, *nahaš(am)* no **1.Moz.3.nod.**, kā mēs redzam – tāda bija, ko ar pārliecību nevar teikt par citiem. Tomēr, mēs redzam piemēru no Rakstiem, kā vienu no pamatprincipiem, ka ir tādas būtnes, kas nav bērni, bet kuriem ir noteikta izvēles brīvība. Lielākai daļai būtņu nebija brīvās izvēles tādā izpratnē kā to saprotam mēs attiecībā uz mums pašiem. Tomēr, „izvēle” kā brīvās gribas faktors, līdz kādam dvēseles līmenim bija kā princips, aiz kura ir tikai dzīvnieku instinkti un fizioloģiski refleksi, kas ir ievietoti „garīgi – dvēseliskajā programmas kodā”. Smalkāk šim jautājumam pieskarsimies vienā no pēdējām nodaļām. Pagaidām aplūkojam „pamatdaļu”, kuras izprašana turpmāk mums palīdzēs saprast daudzas lietas, situācijas un principus.

Tātad, bez būtņēm, kurām ir brīvā griba, kuri ir ārēji līdzīgi un ne tikai (*ķerubu* četras sejas), tika radīts liels daudzums dažādu būtņu, kuras vienkāršoti var nosaukt „dzīvnieku pasaule”: putni (ar spārniem), kā arī dzīvojošie uz zemes un ūdenī. Šo būtņu dvēseles bija dažādā „sarežģītības” pakāpē, ar dažādu intelektu un citām spējām: viss saskaņā Radītāja plānu. Pie kam, dažu būtņu dzīves vieta bija Debesis, bet citu – zemes pasaules. Piemēram, Raksti piemin, ka ir gan zemes zirgi, gan Debesu zirgi, kurus apraksta kā „ugunīgus”: **2.Ķēn.2:11**. Šeit Raksti ir nerunīgi un rāda mums vienīgi principu neiedziļinoties sīkumos.

Aplūkojot **1.Moz.pirmās nodaļas**, kur ir aprakstīta pasaules radišana un restaurācija, sākot no 3.panta, ir svarīgi saprast sekojošo: Raksti NESTĀSTA par visu „dzīvnieku pasaules” būtņu veidošanu. **1.Moz.** pirmajā nodaļā mēs, piemēram, neredzam kā tika radīti ežiši, amēbas un visādas citas ‘infuzorijas – korpītes’. Turpmāk mēs detalizētāk pieskarsimies dažādiem svarīgiem pirmās nodaļas momentiem, un daudziem kļūs vēl acīm redzamāks, ka tam, kas tur ir rakstīts, burtiska, „fiziska” nozīme ir tikai zināma „virziena” ietvaros, vai pamatprincipā. Un vēl tam ir „pravietiskas ēnas” jēga, vai to notikumu, kas bija **1.Moz.1:1-2** „pravietisks nospiedums”.

„Piektajā radišanas dienā” mēs redzam **divas** pamatkategorijas: „spārnotos” – vai putnus, kuru esība ir saistīta ar Debesīm, un kuri atšķiras ar to, ka var lidot pa debesjuma/kupola – „**rakija**” (ivr.) gabaliņu, kā arī tos, kuru izcelšanās ir saistīta ar ūdeni.

„Putni”, „spārnotie” vai „gaisa būtnes” – tie ir to „kas no Debesīm” personu, kas nonākušas garīgajā karantinā pravietiskie tēli, bet „ūdens radības” – ir „kas no zemes” personu tēli, tie, kuri dzīvoja TAJĀ LAIKĀ, un kuri arī tika šajā pašā karantinā.

Septītās dienas poligons

Attiecībā uz dvēseļu ienākšanas secību šajā pasaulē, lai izietu „garīgo karantīnu”, tad saskaņā ar visu jau agrāk izklāstīto un visu Rakstu kontekstu, man uz doto brīdi ir izveidojusies šāda izpratne, ka pirmos 6000 gadus „karantīnu” uz zemes iziet gan tie, kas no Debesīm, gan tie, kas no Zemes. Bet atlikušajos 1000 gados, tā saucamajā „Mesiāniskajā ērā” būs īpaša karantīnas fāze. Šis tūkstošgades periods savā pamatfāzē būs nosacīti vieglāks salīdzinot ar iepriekšējiem 6000 gadiem. Šī iemesla dēļ, tie, kuri dzims šo 1000 gadu laikā – lielāko šī perioda daļu viņi būs

„komfortablākos” „Poligona” iziešanas apstākļos. Kaut daudzas lietas pagaidām vēl ir apslēptas un kļūs skaidras tikai pēc Jēšua atgriešanās, bet, tomēr, šī jautājuma sapratne var mums palīdzēt kopējā „Poligona” koncepcijas izpratnei.

Neizslēdzu to, ka šajā pēdējā „karantīnas” periodā, viņu izies tikai „kas no zemes” – tie, kuri dzīvoja 70 pasaulēs, un, kuri saņēmuši noteiktu inficēšanos ar grēka vīrusu un „apgānījušies ar nāvi”, „nepaspēja sastrādāt trakas lietas”. „Sarežģītības” līmenis šī atlikušā perioda lielākajā daļā būs novests līdz maksimālajam minimumam, kas ļaus iziet garīgo karantīnu lielam skaitam zemes personu.

Ir atklāsme un sapratne, ka 6000 gadu laikā, no to, kas iziet šo „Poligonu” neatkarīgu apstākļu dēļ, esības apstākļi daudziem varēja tikt pārkāpti ne viņu vainas dēļ, kas Visaugstā Taisnīguma kontekstā, varēja viņiem atvērt iespēju papildus iespējai, ja iepriekšējā izrādījās neveiksmīga. Kas tas tāds varētu būt? Piemēram, pēc karantīnas iziešanas noteikumiem, katram, kas to iziet, vajadzēja saņemt ģenētiski nesabojātu avatāru, vai vienkāršāk sakot, fizisko ķermeni, kur dvēsele ieiet. Pēc karantīnas noteikumiem, lielākai daļai dvēseļu bija jāpiedzimst un jānodzīvo līdz zināmam „atbildības” vecumam, kad viņi varētu pieņemt atbilstošu lēmumu. Ja šajā posmā radās visu saskaņoto apstākļu bojājums, un tas notika „ārēju apstākļu” dēļ, tad pēc Taisnīguma principa, tad katram bija tiesības vai nu uz atbilstošiem atvieglojumiem vai uz „papildus iespēju”. Par to ir nelieli mājieni Torā. Ir rakstīts, ja kāds savam vergam vai kalpam ir darījis zaudējumu, samaitājot aci vai zobu, tad tā dēļ viņam bija jāatlaiž viņš brīvībā (**2.Moz.21:26-27**). Faktiski tas ir pravietisks mājiens tam, ja kāds atrodas zem kāda varas, un ja šī vara attiecībā pret viņi bija izmantota netaisni, kā rezultātā bija izdarīts zināmas pakāpes zaudējums, tad darbojās nevis vienkārši kompensācijas likums, kurš ir viens no pasaulē esošajiem kārtības likumiem, bet tādā gadījumā cilvēks saņēma tiesības uz augstākas pakāpes brīvību. Ir arī rakstīts, ja kāds ir izvarojis neprecētu meiteni, un viņus abus atradīs kopā, un ja viņa piekritis iziet pie viņa sievu, tad šis kāds jau vairs nevarēja ar viņu izšķirties nekādā gadījumā un visu savu mūžu. (**5.Moz.22:28-29**). Tātad, zināmas brīvības un iespēju pārkāpšana, cietējai pusei deva atbilstošas papildus tiesības, bet citos gadījumos pat augstāka līmeņa brīvību turpmākajā dzīvē. Vēl jūs varat atcerēties, ka noteiktos gadījumos, kad tika atdots nelikumīgi paņemtais, tad tā kompensācijai tam pielika vēl kādu daļu klāt. Protams, tas ir netiešs piemērs, bet es šeit runāju tieši par pamatprincipu, kas ir pamatots Visaugstā būtībā, Kurš ir taisnais Tiesnesis un neuzlūko kāda vaigu.

Kā saprotamāks un uzskatāmāks tēls, lai labāk saprastu Poligona iziešanu pēdējos 1000 gados, mums var kalpot **šmita** piemērs. Tiem, kuri vēl nezina, precizēšu, ka Visaugstais Israēlam ir noteicis likumu, kurā Apsolītajā Zemē sēt un vākt ražu varēja tikai sešus gadus pēc kārtas. Tad, gadu nedrīkstēja neko sēt, bet tikai to, kas pats krita no kokiem, vai no dzīvniekiem, pēc tam, kad tie ko bija apēduši, tad tikai tas izauga. Notika tas, ko sauc par **pašatražošanu**. Septītā gada laikā pievienot jaunas sēklas un apsēt ar tām lauku nedrīkstēja. **Tikai tas, kas jau iepriekš bija šajā laukā iesēts, sēklu veidā varēja atkal nonākt šajā laukā un izaugt.** Un šeit atcerēsimies un aplūkosim pamatvietu Rakstos, un tā ir no **Mt.13:24-30, 36-42**. Jēšua māca, ka lauks – ir mūsu pasaules tēls, bet labā sēkla ir Valstības bērni. Un tādēļ, ja kas ir nokļuvis uz „mūsu pasaules lauka” līdz septītā gada iestāšanās laikam, tas ir, mūsu gadījumā – septītās tūkstošgades iestāšanās, un līdz tam tur izaudzis, tad tikai tas varēja nosacītā pašatražošanas veidā tur nonākt

atkal. Protams, ja ņemam avokado un ananāsus, tad tēls ir visai neskaidrs, bet gadījumā ar graudaugiem – daudz saprotamāks. Šajā gadījumā nianse nav principiālas, bet es šeit domāju pašu *šmita* un *pašatražošanas* principu, kā „otro liecinieku”, papildinot iepriekš norādītās Rakstu vietas, kas runā par Visaugstā Taisnīgumu, attiecībā uz apstākļu korekciju, ja brīvība un tiesības bija ierobežotas.

Es pieņemu, ka mūsu Debesu Tēvs jau iepriekš ir paredzējis tādu iespēju, saprotot, kādas situācijas visas vēstures laikā var rasties. Pats fakts, ka tūkstošgades Valstības laikā dzims cilvēki, tas ir – pasaulē nāks kādas dvēseles jau pēc Jēšua atgriešanās, tas mums dod skaidrojumu un atklāj to, kā Debesu Tēvs, piepildot Taisnīgumu, parādīs Želastību, visa šī Poligona koncepcijas kontekstā.

Pats ķēniņu Ķēniņš personīgi atradīsies Jeruzalemē Savā tronī. Zeme, kā ir rakstīts, piepildīsies ar Visaugstā pazīšanu/zināšanu. Kari rimsies, un visi zobenus pārkalks arklos. Slimības, kopumā, būs uzvarētas, dzīves kvalitāte un ilgums krasi palielināsies, kvalitatīvi uzlabosies ekoloģija, pārtikas vairs netrūks, un pieaugs teritorijas, kas derīgas apsēšanai. Šo tūkstoš gadu laikā var piedzimt vēl tikpat daudz cik pa visu iepriekšējo periodu. Un, iespējams, pat daudz vairāk. Apstākļi Visaugstā iepazīšanai, iespēja dzīvot pēc Viņa noteikumiem, baušļiem un norādījumiem būs maksimāli pateicīgi. Kritušais *ķerubs*, ļaunā čūska, tiks sasaistīts gandrīz uz tūkstoš gadiem un atradīsies *Šeolā*, tas nozīmē, ka viņa tiešā aktivitāte tiks apstādināta.

Neskatoties uz to, grēka vīruss, kas jau dvēselēs ir nonācis, darīs savu graužojošo darbu. Un tādēļ pat tādos, gandrīz ideālos apstākļos, būs grēcinieki, kā ir rakstīts, ka pat „*kādu tikai ap simts gadu vecu mirušo uzskatīs par lāsta skartu grēcinieku*” (*Jes.65:20*). Ir arī rakstīts, ka būs nepaklausība pat tautu līmenī, kad kāda tauta kaut kādu iemeslu dēļ atteiksies nākt uz Jeruzalemi uz Sukkota svētkiem, lai pielūgtu ķēniņu Ķēniņu (*Cak.14.nod.*). Par tādu tautu ir teikts, ka tās zemē nelīs lietus.

Iepriekšējā nodaļā mēs aplūkojām fragmentu no *Ap.d. 3:21*, kur bija runa, ka Debesis uzņēma Jēšua līdz laikam, kad „atgriezīsies VISI”. „VISI” – kas tie ir? No zemes var atgriezties tikai uz Debesīm, tādēļ darbības vārds „atgriezīsies” var tieši un burtiski attiekties tikai uz tiem, „kas no Debesīm”. Un kā tikai VISI „kas no Debesīm” tiks skaidrībā un izdarīs savu izvēli, tad tajā brīdī arī notiks Mesijas Jēšua atgriešanās. Viņa kājas nostāsies uz Eļļas kalna, viņš ieies Jeruzalemē un apsēdīsies Savā likumīgajā Israēla Ķēniņa un visas pasaules Ķēniņa krēslā. Pēc tam sāksies Viņa 1000 – gadu valdīšana kopā ar tiem no Viņa tautas, kas kopā ar Viņu. Netieši *Ap.d.3:21* var ar to domāt ne tikai tos kas no Debesīm, bet arī zemes dēlus un meitas, jo arī to izcelšanās ir NO Debesu Tēva. Mūsu fiziskās piedzimšanas vieta un sākotnējā atrašanās vieta – ir vien atbildīgas kalpošanas vieta, atbilstoši Tēva gribai, bet mūsu dvēseles, mūsu gars – tie ir no Viņa sirds, no Viņa Gara.

No Rakstiem mēs zinām, ka pat šajā svētīgajā laikā – „Mesiāniskajā ērā”, dzims un mirs cilvēki, būs taisnie un būs grēcinieki. Un tieši no grēciniekiem „vecā čūska” pēdējās dienās savāks karapulku, lai uzbruktu „*svēto kara nometni*”, kā ir rakstīts Rakstu oriģinālā, un arī Jeruzalemi, iemetot viņus „pēdējā bet izšķirošajā kaujā”: *Atkl.gr.20:7-8*.

Tas nozīmē, ka neskatoties uz noteiktu idilli, ne viss būs ideāli un lieliski. Tas ir vēl viens apstiprinājums, ka tās dvēseles, kuras dzims tajā laikā, jau no iesākuma bija inficētas ar šo grēka

vīrusu. Citādi, kam par godu, neskatoties uz tādiem ideāliem apstākļiem, kad Pats Mesija Jēšua būs acīm skatāms un atradiesies uz fiziskās zemes, kad būs miers, nebūs karu, utt, – kā, neskatoties uz šo visu, kāds vēl turpinās grēkot? Tikai tad, ja kādā dvēselē jau sēž šis grēka vīruss, kurš arī tad kādu virzīs uz šo „grāvja malu”. Un tikai, kad uz zemes šo tūkstoš gadu laikā iemiesosies visi, kuriem būs jāiemiesojas, lai pieņemtu savu lēmumu saskaņā ar visiem taisnīguma principiem, kā arī ņemot vērā to, kas ar viņiem notika iepriekš, tikai tad uz „īsu laiku” no Šeola tiks izlaists sātans, lai „**pieviltu tautas, kas dzīvo četros zemes galos**”. Jūs atceraties, kas tur būs pēc tam, jo tas īsi, bet koši ir aprakstīts **Atklāsmes grāmatas 20.nodaļā**. pēc tā saucamā „Baltā Troņa Tiesas”, kur tiks pasludināts galīgais lēmums, katram tiks noteikts atalgojuma mērs”. Pēc tam, kad visi grēcinieki, ieskaitot kritušo **ķerubu**, un „viņa eņģelus”, tiks iemesti uguns jūrā, tad pēc tam, šajā jūrā tiks iemesti arī Šeols un Nāve, un tad pārējie, kuri netiks atrasti ierakstīti Dzīvības grāmatā. Šis laiks būs pēdējais punkts „garīgās karantīnas” noslēdzošajā periodā, un pēc tam no zemes tiks noņemts „kupols”, vai jums, kā tulkojas ivrita vārds „**rakija**”. Tieši pēc šī notikuma, pravietis ieraudzīja „**Neparastas (jaunas) debesis un neparastu (jaunu) zemi**”, kad visuma galvaspilsēta – Debesu Jeruzaleme nolaidās uz zemes. Viņš redzēja arī, ka saule un mēness, kā spīdekļi, kas tika doti uz „karantīnas” laiku, jau vairs nav: **Atkl.gr.21:23**. Ir rakstīts, ka šie spīdekļi vairs nebūs vajadzīgi, jo tiks atjaunota Visaugstā sākotnējā gaisma, kas apspīdēja visu un visus līdz tam, kad notika visa TĀ globālā sagrave. **TORIZĒJĀ** novirzīšanās grēkā noveda pie pieaugošas sagraves un Radītāja gaismas mazināšanās, gan garīgās, gan fiziskās. Tādēļ periodā, kad Zemes pasaulēs atbilstošā pakāpē vairojās grēks, palielinājās krēsla pat fiziskā līmenī. Tie bija „tumšie” vai pat „krēslainie” laiki. Es to ne reizi vien redzēju parādīšanā.

Atbildības līmeņi

Lai pareizāk un dziļāk saprastu notikumu esošo secību, un kādēļ ar vieniem bija „viens”, bet ar citiem – „cits”, ir jāsaprot, ka viens no svarīgākajiem garīgajiem principiem, kas nosaka gandrīz visus notikumus, ir atbildības līmenis. Tādēļ vēlos šo jautājumu galēji saasināt, apskatot šo pamatprincipu divās Rakstu vietās:

Lk.12⁴⁷ Šāds kalps, kas, zinādams sava kunga gribu, nebūs sagatavojies vai darījis pēc viņa prāta, dabūs daudz sitienu. **48 Bet, kas nezinādams būs darījis to, ar ko viņš pelnījis sitienus, dabūs maz.** **Jo no katra, kam daudz dots, daudz prasīs, un, kam daudz uzticēts, no tā jo vairāk atprasīs.**

Galat.6⁵ Jo ikkatram jānes sava paša nasta.

Šīs Rakstu vietas ir pašas par sevi interesantas un ļoti svarīgas no dažādām pusēm, bet aplūkosim tās tieši mūsu tēmas sakarā. Kuriem no visām Debesu un zemes personām bija vislielākā atbildība par visu notiekošo, gan pašiem par sevi, gan to, kas viņiem apkārt? Skaidra lieta, ka uz Visaugstā dēliem, kā arī uz visām tām Debesu būtnēm, kuras tuvāk kā citas atradās Radītājam, kurām bija liela vara, tātad arī atbildība. Tas, kuram bija visvairāk varas, brīvības, intelekta un citas iespējas – tieši no viņiem ir vislielākā atbildība.

Pēc visiem zināmajiem un aplūkojamiem notikumiem, kas aprakstīti **1.Moz.1:1-2**, uz atjaunotās un restaurētās zemes, tika noorganizēta „garīgā karantīna”. Zemi tika apklāta ar kupolu vai „debesjumu”, kurš ivritā skan „**rakija**”, kurš „atdalīja ūdeņus no ūdeņiem”: ārējie

ūdeņi (**tehóm** – ivr.) no iekšējiem (**máim** – ivr.). Kupols vai jums – tas nav kaut kas virtuāls, bet pat ļoti fizisks, un Raksti saka, ka šis kupols/jums – „**ciets kā izliets [metāla] spogulis**” (**Īj.37:18**). Pateikšu kā noslēpumu tam, kurš nezina, ka senajā pasaulē, un sevišķi laikā, kad ir rakstīta šī Rakstu vieta, spoguļi pārsvarā bija no vara, kuru apstrādāja un slīpēja līdz spīdumam. Atcerieties frāzi no Rakstiem: „**un debesis būs kā varš...**”: uztveriet saikni? Tātad, uz zemes bija organizēta „garīgā karantīna”. Šis jums – „**rakija**” – iztaisīju pieeju gan UZ zemi, gan NO zemes. Un „oficiāli” tikai ar Visaugstā atļauju kāds vai kaut kas var tikt cauri šai „**rakija(i)**” uz zemes, vai, pārvarot „otrās debesis”/”padebesis” tikt cauri šim kupolam uz āru.

Ar lielu pārliecību mēs varam apgalvot, ka pirmie grēka vīrusu „noķēra” tie, kas atradās vistuvāk galvenajam avotam un „izplatītājam” – bijušajam „**sedzošajam**” **ķerubam**. Bet tā kā viņš atradās pie pašas galvenās varas un godības virsotnes, tad variet iedomāties, kurš pirmais varēja tikt šajā „grēka gaļasmašīnā”: Visaugstā dēli un meitas, **sarafi**, **ķerubi**, citas Debesu būtnes, dažādu dāvanu un aicinājumu „eņģeļi”, u.t.t. Bet pēc viņiem visiem, agrāk vai vēlāk, šis grēka vīruss nonāca līdz „radībām”.

Trīs grupas

Sestajā dienā, saskaņā Rakstiem, tika izveidotas tikai TRĪS būtņu kategorijas:

- mājdzīvnieki – „**beheimá**” – ivr.;
- rāpojošie un lienošie – „**rémes**” – ivr.;
- zemes radības – „**haiéto érec**” – ivr.

Tālāk mēs redzam, ka parādās tāda kategorija kuru bieži tulko kā „**meža zvēri**” – „**haiát sadé**” – ivr. (**1.Moz.3:1**). Tā nāk no šīs trešās grupas – „zemes radībām”, un ar specifisko vārdu tiek pievērsta uzmanība radībām, kas dzīvo gan UZ zemes, gan ZEM zemes. Patiesībā tas ir ne gluži nepareizs tulkojums, bet ļoti šaurs, tāds, kas parāda tikai pašu parastāko, sākuma līmeni, atbilstošu garīgo bērnu līmenim, tas neatspoguļo pašu galveno būtību. Aplūkosim šo interesanto vārdu:

חַדָּשׁ (sadé) lauks, zeme – valsts, apgabals.

Tādēļ viens no pamata, īsteniem un gramatiski pareiziem „**haiat sade**” tulkojumiem **1.Moz.3:1** būs tāds:

1.Moz.3¹ Čūska bija viltīgāka par visām būtnēm, kas dzīvoja tajā zemē / apvidū, ko JAHVE bija radījis.

Tātad, Visaugstais no sākuma radīja nevis vienkārši kaut kādus lienošus, kustošus un kopumā ne visai gudras „radības”, bet Viņš, vispirms, radīja tādas saprātīgas būtnes, no kurām dažas kā līdzīgs ar līdzīgu varēja komunicēt ar tiem, kuriem bija varas un potenciāla maksimums – ar Viņa bērniem. Tas ir visai svarīgs moments, lai saprastu daudzas lietas, kas saistītas gan ar visu „Poligonu”, kā arī ar daudziem momentiem, kas ir tapuši redzami mūsu pasaulē jau tagad, un kuri maksimāli izpaudīsies tuvākajā nākotnē. Es šeit domāju tās būtnes, kas daudziem ir zināmas kā „reptiloīdi”, „kriptīdi”, „suņa galvas” vai „dogmeni”, „sniega cilvēki” u.t.t. Secīgāk mēs to aplūkosim pēdējās nodaļās.

Ir saprātīgas dzīvas būtnes, kas dzīvo UZ zemes un saprātīgas dzīvas būtnes, kas dzīvo ZEM zemes. Un arī pēc TĀ KARA Šeolā uzradās vairākas personu kategorijas Visaugstā dēlu un meitu. Kāds var izbrīnīties, ka ZEM zemes ir saprātīgas būtnes, tādēļ turpmāk aplūkosim atbilstošas

Rakstu vietas.

„Lauks”, nahaš un pūķis

Pievēršu īpašu uzmanību, ka laikā, kad tika radītas dzīvās būtnes un cilvēks, ne taisno, ne grēcinieku Šeolā vēl nebija. Tādēļ tur, tajā brīdī, kas ir aprakstīts **1.Moz.1:3-30**, varēja atrasties tikai kritušo no Debesīm un zemes radību dvēseles (*néfeš*), ka arī to „kas no zemes” dēlu un meitu dvēseles, kurām bija jāiziet „garīgā karantīna”, un kuri „nomira” TĀ KARA laikā. Bet par to drusku vēlāk – nākamajā sadaļā. Bet tagad aplūkosim vārdu „sade”, kuri **1.Moz.3:1** iztulkojuši kā „lauku”. Lūk šis ivrita vārds:

Strongs: 7704 **הַשָּׂדֵה** (*sadé*) lauks, zeme – valsts, apgabals.

Šim vārdam ir viena sakne ar vārdiem, kuri liekas, nav nekādi savstarpēji saistīti.

Strongs: 7705 **הַשֵּׂדֶה** (*šidá*) blakussieva, sieva.

Strongs: 7699 **הַשֵּׂדֶה** (*šad*) krūts, krūšu gali.

Strongs: 7700 **הַשֵּׂדֶה** (*šed*) dēmons, ļaunais gars.

Strongs: 7701 **הַשֵּׂדֶה** (*šod*) 1. vardarbība, apspiešana, zagšana.

2. iznīcība, postīšana, iznīcināšana.

Šis vārds sade, kas **1.Moz 3:1** ir tulkots kā „lauks, zeme/valsts, apgabals”, tiek rakstīts tieši tāpat kā „blakussieva/ sieva”, bet tur ir citas patskaņu zīmes virs burta ŠIN, kuras tika ieliktas stipri vēlāk nekā tika uzrakstīts pamattekstis. Tas kļūs skaidrāks, ja mēs aplūkosim sekojošu tēlu. Israēlam Ēģipte ir „garīgā mamma”, jo no turienes viņš ir nācis. Bet Apsolītā Zeme – *Erec Israel* („Israēla Zeme”) – ir Israēla garīgā Sieva. Israēlam bija jāatnāk uz savu Apsolīto Zemi, kā pie savas Sievas, un šajā zemē atnest Gara un Tēva Valstības augli. Vārds *šida* (sieva, blakussieva) pēc būtības sasaucas ar vārdiem *šad* (krūtis, krūšu gali). Šie vārdi, kā jēdzieni, pat ļoti pārklājas.

Bet kas attiecas uz „morāles otru pusi”, tad mēs varam ieraudzīt, ka ir kāda „otra puse”. Tā pati zeme, bet, **no otras puses**. Ir tas, kas **VIRS** zemes, un tas ir ar „plus” zīmi, bet ir tas, kas **ZEM** zemes, un tas ir ar „mīnuss” zīmi. Ja Israēls neatnāk uz savu Apsolīto Zemi, kā uz savu aicinājuma vietu, tad var „iziet uz virsmas” tas, kas ir „ar mīnus zīmi”. Mūsu aicinājums, kas ir mūsu Apsolītā Zeme, kas ir mums Tēva paredzēta, kaut kādā nozīmē ir mūsu garīgā Sieva. Neieejot šajā aicinājumā, mēs pieļaujam, ka kāds cits tur var ieiet, faktiski pieļaujot laulības pārkāpšanu. Kad desmit izlūki saduga un atņēma spēku israēliešiem, lai tie neieietu viņiem paredzētajā Apsolītajā Zemē, tad Visaugstais Savā Vārdā to nosauca par laulības pārkāpšanu: **znut** ivritā: **4.Moz.15:39**. Uzreiz pēc tās situācijas Visaugstais noteica „taisnstūrveida apģērbu” ar **cicit** – bārkstīm četros stūros, lai tas uz visu atlikušo dzīvi būtu kā pastāvīgs atgādinājums par notikušo. Atgādinājums, ka savā Apsolītajā Zemē, kur tevi Debesu Tēvs ir aicinājis, ir jāieiet. Jāieiet, neskatoties uz draudiem no pretinieka puses.

Tādā veidā, kad **1.Moz.3:1** ir teikts, ka *naháš* („čūska”) bija gudrākā vai viltīgākā no visām zemes būtnēm, tad šeit notiek runa „divās plaknēs”. Pirmkārt ir runa par *naháš* („čūska”), kurš redzamā veidā atšķirās no visas „radību pasaules”, un bija redzamās, virszemes pasaules pārstāvis, un runa ir arī par „ausekļa dēlu” – *kritušo ķerubu*, kurš arī zināmā veidā „izdalījās” no visiem pazemes iemītniekiem, – no neredzamās pasaules tumsas nometnē. *Nahaš* paklausīja bijušā „sedzošā *ķeruba*” vārdiem, kurš bija kļuvis par sātanu jeb „pretinieku”, un pēc

tam, kļuva par „lienošo” fiziskajā plānā, kā tas (sātans), kļuva par „lienošo” garīgajā plānā. Kāds saka, ka iesākumā tam senajam **nahašam** bija spārni un viņš varēja lidot. Kāds ir pat pārliecināts, ka viņam bija kājas, līdzīgi kā tās ir cilvēkiem. Man personīgi Visaugstais personīgu atklāsmi par viņa fizisko izskatu nav devis, tādēļ „precīzi” neko nevaru pateikt. Pagaidām man ir tāda sapratne, ka viņam tomēr bija spārni, un viņš varēja lidot. **Nahaš** no **1.Moz.3.nod.** – tā ir kritušā **keruba** pravietiskā ēna, kuram bija četri spārni, bet, kurš ārēji bija daudzējādā ziņā līdzīgs cilvēkam. Domāju, ka „lidojošie pūķi” – tas ir kaut kas no šī „novirziena”.

Es pat neizslēdzu tādu momentu, kaut runāju par to „hipotētiski”, ka pūķi – ir zināmas radnieciskas būtnes tam **nahašam**, kurš pievīla pirmos cilvēkus, kuri arī sagrēkoja, bet NE TĀ, kā tieši „tas pats”. Es personīgi zinu vienu māsu, kurai sapnī tika parādīts, kas tās bija par būtnēm pirms grēkā krišanas. „Sejas purns” viņiem bija cits: pavisam ne briesmīga, vairāk līdzīga lapsas purnam, un viņu sākotnējā izskatā nebija nekā dēmoniska.

„Zem zemes...”

Atkl.gr.5³ Bet neviens ne debesis, ne zemes virsū, ne zemes apakšā nespēja atvērt grāmatu un tanī ieskatīties.

Atkl.gr.5¹³ Un es dzirdēju visu radību – debesis, virs zemes, apakšzemes, jūrā un visus, kas tur ir – sakām: „Tam, kas sēd goda krēslā un Tam Jēram, lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos”.

Kā jūs domājat: kas tie tādi ir, kas atrodas ZEM zemes, ka bez tā ka viņi var darboties ar grāmatām un „skatīties tajās”, viņi var vēl arī slavēt, svētīt Visaugsto un Viņa Dēlu? Varbūt „nefilimi” un viņu pēcteči – kāds var teikt – kuri dzīvo zemes dobumos. Daļēji tas tā varētu būt un teorētiski ir iespējams, jo patiesi, šīs būtnes, ar dažādu saprata pakāpi, līdz pat šim laikam pārsvarā dzīvo tieši zem zemes.: tās dobumos un speciāli izbūvētās pilsētās. Tekstā ir teikts, ka slavēja ne tikai tie, kas dzīvoja ZEM zemes, bet arī visi tie, kuri dzīvo UZ un IEKŠ jūrām. Ņemot vērā šo aplūkojamo pantu kontekstu un visu tēmu kopumā, kurš, kā jūs domājat, ir gatavs pienest godu Visaugstajam, un svētīt Viņu un Viņa Dēlu? Par dzīvniekiem, vārda tiešā nozīmē, mēs nerunājam. Protams, es neizslēdzu, ka iespēja „nožēlot grēkus” ir daļai „nefilimu” – tiem, kas ir nosaukti par „kritušajiem”. Tā ir Debesu Tēva žēlastība visiem Viņa bērniem un radībām, un ir reāli piemēri, kā pagātnē, tā mūsu laikā, kad tas notika. Tie ir skaitīti gadījumi, bet, tomēr, šāds fakts pastāv. Tā kā šis jautājums ir saistīts ar tiem, ko Raksti sauc par „nezālēm”, tad šeit, kā es redzu, ir moments, kad Visaugstais teica, ka „**tādēļ ka viņā kaut kas labs ir atrasts**” (**1.Ķēn.14:13**). Iespējams, kādā no dvēselēm tādu vai citu iemeslu dēļ bija „kaut kas labs” un Radītāja žēlastība atļāva kādam atgriezties Dzīvībā. Turpinājumā aplūkosim šo momentu pamatīgāk.

Tajā ko mēs aplūkojam ir nianse un tā ir, ka Visaugsto slavēja – VISA radība, nevis kāda tās daļa. Ja saprotam to burtiski – tad tas nozīmē 100% visa radība. No otras puses, Rakstos ir tāds paņēmiens, kad sakot VISUR vai VISU, tiek domāts ne 100% viss, bet kā minimums kāda daļa no katras vietas vai vispār „nosacīti – apkopojoši”. Te piemērs:

1.Moz.41⁵⁷ Un visi zemes iedzīvotāji nāca uz Ēģipti, lai pirktu labību pie Jāzepa, jo bads bija ļoti smags pa visu zemi.

Joz.6²⁷ Bet Tas Kungs bija ar Jozuā, un viņa slava izpaudās visā zemē.

Rom.10¹⁸ Tad nu es jautāju: vai viņiem nav sludināts? Un kā vēl! „pa visu zemi („apdzīvojamo” – gr.val.) ir izgājusi viņu balss skaņa, līdz pasaules galam viņu vārdi”.

Ir acīm redzami, ka netiek domāta burtiski visa zeme, jo noteikti Jozuā slava diez vai skrēja pa Tibetas kalnājiem vai Amazones mežiem. Un ar citiem pantiem tāpat. Tādēļ, visticamāk, ka ar terminu „VISI” tiek domāta noteikta burtiska ierobežotība, un nozīmē, kā minimums, „no visām vietām”, „procentos” neprecizējot. Tālāk neiedziļināšos, bet pieminēšu visas ainas labākai izpratnei, kurai līdz grāmatas beigām kopējos vilcienos vajadzētu izveidoties.

Vai atcerieties fragmentu no iepriekšējās nodaļas par Ābrahamu, bagātnieku un Lācaru? Kas nezina atgādināšu, ka tā nav līdzība, kā kāds domā. Pēc esošajiem līdzību likumiem, tiem, kas ir jūdu tautā, līdzība var būt tikai tas stāsts, kur nav nekādu personvārdu. Ja ir kaut viens personvārds – tā vairs nav līdzība. Ir vēl tāds jēdziens kā „midraši” („skaidrojums” – ivr.), bet tas ir pavisam no citas „operas”, jo tur netiek apspriesta notiekošā būtība, bet tiek precizētas detaļas un nianse, kā arī tiek izklāstītas interesantas domas, attiecībā uz kādu situāciju, kas izgaismota Rakstos.

Lk.16²⁶ Bet turklāt, starp jums un jums atrodas liels bezdibenis, ka tie, kas no šejienes vēloties noiet pie jums, to nespētu, tāpat arī no jums pie jums.

Ir vairākas personu grupas: Visaugstā dēli un meitas, kā arī dažādas būtnes, kuras atrodas/atradās „zem zemes”. Pats Šeols – tā ir „zemes konstrukcijas” „zemākā vieta”, ja tā var teikt. Tas ir ļoti liels un iekšējo ūdeņu – (tehóm – ivr.), apņemts. Viņā ir arī uguns jūra, un tās vietas, kuras bieži tiek sauktas par „pazemi” vai „elli”. Tur dažādos līmeņos un dažādās vietās vis kaut kas atrodas. Tur ir dažādas vietas, kur notiek daudzi procesi, kas saistīti ar ugunīgo lavu, kas ir kā zināms „uguns jūras” un tā savdabīgo „mēļu” atspulgs. Tur ir „zemākie līmeņi” („tartaros” – gr.val.), par kuriem ir teikts **2.Pēt.2:4**, kur, kā ir rakstīts, atrodas Visaugstā sagrēkojušie dēli, par kuriem ir rakstīts **1.Moz.6:4**. Šeolā notiek liels daudzums mūsu acīm neredzamu procesu, kas ir saistīti ar ūdens un vielu virpuļiem, dabā. Tur ir zemūdens ezeri un jūras. Tur ir milzīgi dobumi, kur atrodas pazemes pilsētas un izmitinājuma vietas, kur dzīvo milzu daudzums dzīvu būtņu ar dažādu saprāta līmeni. Līdz zināmam brīdim tur atradās taisnie, kuri bija izgājuši savu „Poligonu” un mita, tēlaini izsakoties, „Ābrahama klēpī”. Tur ir arī vietas grēciniekiem, kur viņi atrodas un atradīsies līdz pēdējai tiesai, kur viss, kas apslēpts, kļūs redzams un tiks noteikts galējais sods un daudz kas cits. Šeolā atrodas vairāk nekā divas personu kategorijas, kuras mēs varam redzēt **Lk.16:26**. Tad nu pamēģināsim dažas no viņām saskatīt, lai paplašinātu aplūkojamo ainu.

„Evakuācija” un grupas Šeolā

Nākamajās nodaļās mēs pamatīgāk apskatīsim jautājumus, kas attiecās uz TO KARU. Pagaidām pieminēšu faktu, ka visas tās pretstāves procesā, notika visu to Visaugstā dēlu un meitu EVAKUĀCIJA, kuri gribēja palikt uzticami, un kuri nesevoja nemiernieku pēdās. Dažādās vietās, bijā dažāds spēku samērs, un vienmēr bija liels skaits to, kuri nebija līdz galam izvēlējušies kam pieslieties, un tie, kuri centās turēties neitrālās pozīcijās, maksimāli izvairoties no jebkādas pretstāves. Bet tie, kuri neiegāja karā paši, tos karš, agri vai vēl, atrada pats... Iziešana no Ēģiptes kļuva par pravietisku ēnu TAI EVAKUĀCIJAI, TAJĀ KARĀ, ko turpmāk sāka saukt par

Lielo Pasauļu Karu. TĀ KARA pašās beigās, pirms iestājās graužošais kopsavilkums, ko varam redzēt **1.Moz.1:2**, notika visu izdzīvojušo dēlu un meitu, kuri bija palikuši uzticami, evakuācija, kā arī to evakuācija, kuri nebija pārkāpuši „neatgriešanās” līniju, un kuriem bija cerība uz atjaunošanos. Tas, ko tagad daudzi sauc par Lielajām Bēdām – ir TO notikumu pravietiska ēna. Kas attiecas uz tādu jēdzienu kā „paudzes”, mēs pamatīgi aplūkosim turpmāk, bet pagaidām pacentīsimies saskatīt tās personību grupas, kuras atrodas **Šeolā**.

1. Taisnie kopā ar Ābrahamu. Attiecībā uz viņiem ir noteikta izpratne, ka pēc Ješua nāves un augšāmcelšanās, viņi tika paņemti prom no šīs vietas, jo samaksa par viņiem jau bija ieskaitīta – Mesijas Asinis, un viņi ieguva iespēju nonākt, pagaidām vēl ne tuvā klātbūtnē ar Tēvu, bet noteiktās Debesu sfērās, kur viņi gaida brīdi, kad pie mirušo augšāmcelšanās viņi saņems savas apskaidrotās miesas un tā ieiet atjaunošanās pilnībā, lai atgrieztos tajā maksimumā, kurā viņi bija līdz grēka darbības sākumam.

2. Cilvēki – grēcinieki, kuri nomira fiziski, sava Poligona iziešanas laikā, izdarot nepareizu izvēli. Atradās mocību vietā, gaidot galīgo soda lēmumu.

3. Visaugstā kritušie dēli un meitas, kas ir no Debesīm un Zemes, kuri bija konfrontācijā ar „uzticamajiem”, sacēlās pret Visaugstā valdības principiem, faktiski sacēlās pret Viņu. Tie ir tie, kuri nocietinājuši savas sirdis, kļuvuši nespējīgi nožēlot grēkus. Vispirms tieši par viņiem ir rakstīts **1.Tim.4:2**. TAJĀ karā viņi „izdzīvoja”: tajā izpratnē, ka viņu fiziskie ķermeņi nepiedzīvoja kritiskus bojājumus, un tā kā viņiem bija pietiekoši godības, kas jau no paša sākuma viņos bija, viņi saglabāja pilnu atmiņu un visa notikušā un notiekošā apjaušanu. Pēc tam, kad Ādams un Hava sagrēkoja, un caur **nahašu** šī vara tika nodota kritušajam **ķerubam** un kritušajiem kopumā, tad toreiz viņi visi saņēma piekļūšanas iespēju šai atjaunotajai fiziskajai pasaulei, lai realizētu savus plānus. Protams, tajās robežās, ko viņiem atļāva Visaugstais. Jo vairāk ļaunuma notika virs zemes, jo vairāk kritušie saņēma pieeju un iespējas darboties šajā pasaulē.

4. TAJĀ KARĀ bojā gājušo Visaugstā dēlu un meitu dvēseles, kuri pārkāpa „neatgriešanās” robežu un ir kļuvuši par „kritušajiem”. Viņu fiziskie ķermeņi, neskatoties uz dažādiem godības līmeņiem, kuros tie atradās, tajā KARĀ tika kritiski sabojāti. Pēc nonākšanas Šeola īpašā vietā, viņi vairs pār sevi nevarēja valdīt, un ienaidnieks saņēma iespēju tieši šīs dvēseles kā nezāles sūtīt ķermeņos, ko cilvēki bija ieņēmuši, laikā „kad cilvēki gulēja”, tas nozīmē – garīgās tumsības laikā, smagās elku kalpības formās un citos nopietnos grēkos. Šīm dvēselēm neviens neko nejautāja, jo viņas jau TAD bija izdarījušas savu izvēli, nocietinot savas sirdis tā, ka vairs nebija spējīgas uz grēknožēlu. Viņi atrodas īpašā Šeola vietā, kur maksimāli ir ierobežota pārvietošanās iespēja un funkcionēšanas iespējas kā tādas. Viņi aptver, kas reāli ir noticis, pārdzīvo visa notikušā šausmīgumu, atrodas nepārtrauktas depresijas stāvoklī, jo ir nodalīti no Sava Tēva, Kurš ir Dzīvība, un no Kura viņi, tā vai citādi ir atteikušies. Mums ir svarīgi saprast, ka dažus no tiem, kuri kā nezāles bija sūtīti mūsu pasaulē, lai grautu un galinātu, Debesu Tēvs centās izglābt, ja viņos varēja atrast „kaut ko labu”. Ja kāda sirdī, kāda dvēselē bija palicis „kaut kas labs”, tas nozīmē grēka vīrusa neskarts, kam varēja „pieķerties”, un no kurienes varēja sākt zināmu atjaunošanu, lai pēc tam varētu izvilkt laukā kaut kā „pagali no uguns”, tad Tēvs to darīja un darīs līdz pat pēdējam brīdim, kamēr tāda iespēja būs.

5. Zemes radīto būtņu dvēseles, kuras dzīvoja zemes pasaulēs līdz Ādama radīšanai,

laikā, kas aprakstīts 1.Moz.1:1 – 1:2, kuri nebija grēka vīrusa bojāti, bet, kuri gāja bojā TAJĀ KARĀ. Šajā grupā ir tie, kuriem tādā vai citā mērā bija izvēles brīvība, bet neizdarīja to, lai „atteiktos” vai nostātos pret Radītāju. Šī grupa lielā mērā līdzinās „saslimušajiem” ar grēka vīrusu, bet kuri no Radītāja nav aizgājuši tumsā, tie, kuri var tikt izpirkti un atjaunoti.

6. Debesu un zemes radīto būtņu dvēseles, kuras dzīvoja Debesīs un Zemes pasaulēs līdz Ādama radīšanai, laika periodā, kas aprakstīts 1.Moz.1:1 – 1:2, kuriem bija saprāts un noteikta izvēles brīvības pakāpe, kurs būdami grēka vīrusa skarti, pārgāja pretinieka pusē, un kuri gāja bojā TAJĀ KARĀ. Tas nozīmē, ka viņu fiziskie ķermeņi bija iznīcināti.

7. Debesu un Zemes radīto būtņu dvēseles, kuri dzīvoja Debesīs un Zemes pasaulēs līdz Ādama radīšanai, laikā, kas aprakstīts 1.Moz.1:1-2, kuriem bija saprāts un noteikta izvēles brīvība, kuri būdami grēka vīrusa skarti, pārgāja pretinieka pusē, un kuri **negāja bojā** TAJĀ KARĀ. Tas nozīmē, ka viņu fiziskie ķermeņi netika iznīcināti. Piemēram, mēs varam redzēt **Atkl.gr. 9.nodaļā** kentaurus bruņvestēs un ar spārnēm, kuriem bija ļauts iziet ārā no Šeola un būt uz zemes virsas.

Bija arī dažas citas kategorijas, kuras bija ZEM zemes, dažas no viņām radās periodā, kas aprakstīts 1.Moz.6:4, bet par to turpmāk.

„Izmantojot gadījumu”, mēs pieminējam tās grupas, kuras atrodas Šeolā. bet, kas attiecas uz jautājumu, kas tieši deva godu, tad šī atbilde nav „dziļi” jārok. Bez visām šīm kategorijām un grupām, bija vēl viena, kura atradās visās šajās vietās, kas norādītas **Atkl.gr.5:13**, un tie bija nevieni citi kā eņģeļi, kuri ir kalpotāji gari, un kuri vienmēr ir atradušies visās šajās sfērās un vietās, uzturot nepieciešamo kārtību, kontrolējot esošo robežu ievērošanu, un, kopumā, izpildot viņiem uzticēto kalpošanu. Pievēršu jūsu uzmanību tam, ka šajā Rakstu vietā nav runa par Visaugstā bērniem bet tikai par radību: „**un visu radību...**”.

Izturības un bojājumu sliekšņi

TAS KARŠ, bez visa pārējā, visus dzīvojošos sadalīja divās lielās grupās, atkarībā no viņu fizisko apskaidroto ķermeņu iznīcināšanas vai saglabāšanas pazīmēm. Daļa no dēliem un meitām, TAJĀ KARĀ cieta tādā veidā, ka fiziskie ķermeņi bija fatāli sabojāti, un viņi, zemes izpratnē, bija kā „miruši”. Tas, kā mēs saprotam nāvi, saskaņā ar Rakstiem, – ir nevis „nebūtība”, bet nodalīšana no Visaugstā, Kurš ir Dzīvība. Bija arī radība, kas „nomira”, tas ir – viņu fiziskie ķermeņi bija kritiski sabojāti, bet bija tie, kuri to saglabāja „x” stundai. Neskatoties uz to, ka fiziskie ķermeņi bija apskaidroti, tas ir – „grēka nenovājināti”, katram bija savi noteikti „izturības sliekšņi”. Līdz kādām sliekšnim apskaidroto ķermeņi vispār nav iespējams sabojāt. Ja nu vienīgi caur to sagādāt diskomfortu vai sāpes. Šis sliekšnis nosacīti saucas „izturības sliekšnis”. Kas attiecas uz sāpēm kā tādām, tad zināmas godības līmeņa klātbūtnē bija spēja uz laiku atslēgt nervu receptorus, caur kuriem šīs sāpes varēja atnākt.

Šī sliekšņa pārkāpšanas gadījumā, caur kādu graužošu iedarbību ķermenis sāka bojāties, kā rezultātā uzreiz ieslēdzās „bojājumu atjaunošanas” sistēma, tas ir tas, ko sauc par reģenerāciju. Katram ķermenim ir noteikts sliekšnis, kad ar iekšējo potenciālu pietiek, lai atjaunotos patstāvīgi. Bojājumi, kas ir pāri par šo sliekšni, dara neiespējamu pašatjaunošanās procesu. Šo sliekšni nosacīti sauc par „pašatjaunošanās sliekšni”.

Palīdzības no ārienes gadījumos, caur Visaugstā bērnu, kas atradās līdzās, godības darbību,

reģenerācijas un atjaunošanās process var tikt pastiprināts. Bet šajā gadījumā ir cits sliekšnis, kuru pārsniedzot, pat ar tādu palīdzību, atjaunošanās kļūst neiespējama. Šis sliekšnis nosacīti saucas „fatālo bojājumu sliekšnis”. Kad notika tāds fiziskās apskaidrotās miesas „fatāls bojājums”, tika pārķapta noteikts dēla, meitas vai radības „veselums”, un tādā stāvoklī vairs nebija iespējams pilnībā atrasties tajā stāvoklī, ko parasti saprot ar „dzīvību”.

Fiziskais ķermenis ir instruments, ar kura palīdzību mēs varam pilnvērtīgi funkcionēt esošajā fiziskajā pasaulē, ar to sadarbojoties, un būt pieejas stāvoklī visām, ja tā var izteikties, esošajām funkcijām. Līdz TĀ KARA sākumam, nevienam nebija pieredzes un sapratnes par to, kas var notikt tajā gadījumā, ja fiziskais apskaidrotais ķermenis, būs sabojāts tā, ka to vairs nevar atjaunot. Līdz tam ar nāvi un iznīcību nebija tādas saskares, lai kādam būtu tāda pieredze. Visiem Visaugstā bērniem un visai radībai bija savi godības līmeņi, un tādēļ, katram bija savi esošie sliekšņi, par kuriem tikko runājām.

Šeit es vēlēt precizēt, attiecībā uz to ķermeņiem, kuriem bija „Debesu” un „Zemes” izcelsme. Raksti mums stāsta pat atšķirīgu ķermeņu godību:

1.Kor.15⁴⁰ Ir Debesu ķermeņi un Zemes ķermeņi, un viena godība ir tiem, kas no Debesīm, un cita tiem, kas no Zemes, ⁴¹ ...un zvaigzne no zvaigznes atšķiras savā godībā.

„Ķermeņu godība”, bez visa pārējā, – ir vesela virkne to vai citu pārdabisku spēju, kas Rakstos ir nosaukti par „nākamā laika spēkiem”, un dažāda izturības pakāpe pret bojājumiem. Tā ir arī atšķirīga reģenerācijas un atjaunošanās spēja, gadījumā, ja šādi bojājumi varētu rasties. To ķermeņu godība, kuri dzima vēlāk, bija atbilstoši mazāka, kas protams ietekmēja to ievainojamības pakāpi TAJĀ KARĀ. Debesu dēlu un meitu fiziskie apskaidrotie ķermeņi, kuri nāca no pirmajām laika paaudzēm, vispār, praktiski nebija iespējams iznīcināt ar to vai citu „tehnoloģisko instrumentu” palīdzību. Šī iemesla dēļ, to, kuri dzima vēlākās laika paaudzēs, „mira” daudz vairāk. Debesu un Zemes bērnu fizisko apskaidroto ķermeņu atšķirību dēļ vairāk „gāja bojā” tie, kuri no Zemes.

Ar „fizisko bojāeju”, es domāju fatālu bojājumu izdarīšanu fiziskajam apskaidrotajam ķermenim tādā veidā, ka tas kļūva nelietojams. Pēc tam dvēsele savā garīgajā ķermenī nonāca noteiktā „gaidīšanas” vietā. Līdzīgi kā situācijā ar Ābrahamu un Lācaru.

Nefilimi un hibrīdi

Šeit es vēlētos izdarīt būtisku piezīmi un noskaidrojot dažu terminu lietošanu. Termins „nefilims” Rakstos ir sastopams vairākas reizes. Šis vārds veidojas no darbības vārda „*nafāl*” – „krist”. Un tādēļ burtiski un gramatiski pareizi ir šo vārdu tulkot kā „*kritušie*”: **נְפִילִים**

No oriģināla:

1.Moz.6⁴ Tajās dienās uz zemes bija kritušie, kā arī pēc tam, kas Visaugstā dēli gāja pie Ādama meitām un viņas tiem dzemdēja: viņi – vareni (giborim), kuri no mūžības ir vīri ar vārdu (pazistami, slaveni).

Kaina pēcteču vidū milžu nebija, bet tie uzradās tikai pēc tam, kad Visaugstā dēli izdarīja to, kas aprakstīts **1.Moz.6:4**. Par to runā gan paši Raksti, gan dažādas apokrifiskās grāmatas un visa jūdu tradīcija.

4.Moz 14³⁴ Un tur mēs arī esam redzējuši nefilimus (kritušos) – Anaka dēlus, no

kritušo [nefilimu] cilts; mēs bijām savās acīs kā siseņi, un tādi paši mēs bijām arī viņu acīs.

Šo Rakstu konteksts un burtiskā jēga un mums parādītā visu notikumu hronoloģija, pilnībā apstiprina visu „Poligona” koncepciju. Kains bija pirmā nezāle („...**bija no ļaunā...**” **1.Jņ.3:12**) un caur viņu, saskaņā ar **Mat.13:24-30; 36-43**, šajā pasaulē sāka ienākt nezāles. Un **1.Moz.6:4** apgalvo, ka kritušie jau tajā laikā, kad Visaugstā dēli sāka iet pie Ādama meitām, bija. Un viens no jēgas tulkojuma variantiem pasvītro, ka „**īpaši no tā laika kad... sāka iet**”. Tātad, kritušie (**nefilimi**) vai nezāles bija jau no Kaina laikiem un līdz laikam, kas aprakstīts **1.Moz.6:4**, bet no tā laika viņu kļuva vēl vairāk.

Tādēļ šeit būtu pareizi atdalīt dažus jēdzienus. Visplašākais jēdziens ir **NEFILIMI**. Saskaņā ar burtisko un kontekstuālo Rakstu jēgu, tie ir – kritušie, kas vispirms ir Visaugstā dēli un meitas, un par tādiem var tikt nosaukti arī kritušās būtnes, kurām bija izvēles brīvība un kuri brīvprātīgi izvēlējās nostāties ienaidnieka pusē, līdzīgi kā **nahaš** („čūska”) no **1.Moz.3.nodaļas**. bet **HIBRĪDI** – ir būtnes, kuru fiziskās miesas genomā ir dažādas kombinācijas no dažādiem avotiem. Šeit var būt Visaugstā dēļu gēni, cilvēku gēni, un arī dzīvnieku gēni. Pie kam, uzsveru – dažādās kombinācijās.

Nezāles, kas ir no Visaugstā kritušo dēļu un meitu dvēselēm var tikt ievietotas jebkurā ķermenī, jo tiem, kas atradās zemākos varas līmeņos viņu izveidotajā tumsas valstībā, neviens īpaši nejaudāja. Kā armijā, kur stingra disciplīna.

Rakstos netiek lietots termins „**hibrīdi**”, tas viss tiek apvienots terminā „**nefilimi**”. Tādēļ pirmie hibrīdveida ķermeņi radās tieši pēc Visaugstā dēļu kopošanās ar cilvēku meitām, kad notika dažādu DNS, kas nebija paredzēti savienošanai, savienošanās. Tajos sāka nākt tās **dvēseles**, kuras **Mt.13** ir nosauktas par nezālē. Tieši šos hibrīdus ar jauktu DNS no Visaugstā dēļiem un zemes sievietēm vēlāk sāka saukt par **refaimiem**. Par viņiem atsevišķi mēs parunāsim 16.nodaļā. Ēnoha grāmatā ir neliels fragments, kur ir runa par to, ka Visaugstā dēļu fiziskie pēcnācēji, par kuriem ir runa **1.Moz.6:4**, ar laiku „**sāka grēkot attiecībā uz dzīvniekiem**” – un tas ir tieši tas brīdis, kur ir runa par hibrizāciju, kur jau piedalās dzīvnieku genoms. Būtnes ar tādiem hibrīdveida ķermeņiem, kur ir dzīvnieku genoma klātbūtne, ļāva ienākt šajā pasaulē ne vienkārši kritušajiem Visaugstā dēļiem un meitām, bet kritušajām būtnēm. Šeit darbojas un darbojas **ATBILSTĪBAS** princips. Tas bija neliels ievads kopējai sapratnei turpmāk apskatāmajam, pie kā mēs atgriezīsimies pēdējās nodaļās.

Atbildības sfēras

Ir vēl vien nozīmīga šķautne izpratnē par pasaules uzbūvi un kādu „globālu” atbildības sfēru sadalījumu. Diezgan sen no kāda veltījušamies kalpotāja mute es dzirdēju, ka katrs no **ķerubiem** atbildēja par savu sfēru, savu „virzienu dzīvnieku pasaulē”, vai precīzāk – „dzīvojošās būtnes”. **Ķerubu** sejas šeit ir kā „fasāde”. No Jehezkela (Ecēchiēla) grāmatas mēs redzam, ka **ķerubiem**, kas nes Visaugstā troni, bija četras sejas: **cilvēka, lauvas, vērsa un ērgļa**. Cilvēka seja – to būtņu sfēras tēls, kas ir līdzīgi cilvēkiem, bet nav cilvēki. Lauvas seja – visādu būtņu tēls, kas dzīvo ārpus cilvēku pastāvīgās mītnes vietas: „**lauku būtnes / zvēri**” vai „**tās zemes radības**”. Vērsa seja – to būtņu sfēra, kas dzīvo blakus cilvēkiem, un ir maksimāli pietuvināti cilvēkam. Daļu no šīs grupas, kuriem bija zemāks intelekts, vienkāršoti var saukt par „mājdzīvniekiem”. Ērgļa seja –

putnu, jeb „spārnoto” sfēra, kuru galvenā esības vieta ir „gaisa sfēra”, un kuriem ir maksimālas pārvietošanas iespējas.

Augšminētā kalpotāja doma bija tāda, ka pēc viņa domām, bijušais **sedzošais ķerubs** atbildēja par būtņu sfēru, kuri pēc grēkā krišanas izmainījās, tajā skaitā arī ārēji, un kļuva par tiem, ko mēs saprotam kā reptiļus, kas dzīvo gan uz zemes, gan ir abinieki. **Nahaša** (čūskas) āriene, kā mēs redzam **1.Moz.3.nodaļā**, pēc grēkā krišanas radikāli izmainījās, un viņš pārvērtās par kroplīgu, atgrūdošu radījumu – kurā nav žēlastības un līdzjūtības, viltīgu, cietsirdīgu, bieži spējīgu transformēties. Un tas tādā vai citā mērā notika ar visām būtnēm, kuras mita visās 70 pasaulēs, pakļaudamās savam „kuratoram” – „**sedzošajam ķerubam**”. „**Sedzošais ķerubs**” no būtnes, par kuru ir teikts, ka viņš bija skaists (**Ēcech.28:15**), ar laiku izmainījās un kļuva par – „pūķi” un „vecu **nahāšu**”, kas, protams stipri kontrastēja ar viņa pirmatnējo stāvokli.

Bez tam, kā mēs zinām, bez reptiļiem, un tajā skaitā arī abiniekiem, ir arī jūru un ūdeņu iemītnieki vispār. Patiesībā **ķerubu**, kurus mēs iepriekš pieminējām, ir vairāk kā pieci. Četri nes Visaugstā troni. Ir divi, kas attēloti virs Derības šķirsta vāka. Viņi atspoguļo tos divus **ķerubus**, kuri ir „Kēniņa godības klātbūtnes sargātāji uz zemes”. Šie **ķerubi** ir pieminēti **1.Moz.3:24**, kur ir teikts, ka Visaugstais nolika dažus **ķerubus** sargāt Ēdenes dārzu. Tur oriģinālā ir daudzskaitlis. Man ir izpratne, ka ir arī **ķerubs**, kurš atbild par jūras un ūdeņu dzīvniekiem kopumā.

„Baskāja nams” un septiņas dienas ārpus nometnes

Šo interesanto izteicienu mēs varam izlasīt *Dvarim (5.Moz.grāmatā)*:

5.Moz.25⁵ Kad brāļi kopā dzīvo un viens no viņiem nomirst un tam nav dēlu, tad tā mirušā sieva lai nekļūst par sievu kādam citam, svešam vīram, bet lai viņas vīra brālis iet pie viņas un ņem sev par sievu, un lai tai dara, kas vīra brālim pienākas.

⁶ Un pirmdzimtajam, ko viņa dzemdēs, viņam būs dot sava nomirušā brāļa vārdu, lai tā vārds netiek izdzēsts no Israēla vidus. ⁷ Bet ja šim vīram netiek ņemt svainieni par sievu, tad lai viņa brāļa sieva iet pie vecajiem vārtos un lai tiem saka: „Mans svainis liedzas atkal uzcelt savam brālim vārdu Israēlā; viņš negrib pildīt svaiņa laulības pienākumus!” ⁸ Tad lai pilsētas vecaji viņu aicina un lai ar viņu runā; bet ja tad viņš nostājas un saka: „Man nepatīk viņu ņemt!” ⁹ Tad lai viņa svainiene pieiet klāt pie viņa un, vecajiem to redzot, lai tā nomauc viņam no kājas sandali, lai iesplauj tam sejā, nodod savu liecību un skaļā balsī saka: „Tā lai notiek ikkatram vīram, kas sava brāļa namu negrib uzcelt!” ¹⁰ Un viņa nams lai tiek Israēlā nosaukts **baskāju nams.**

Interesanta Rakstu vieta. Vispirms piezīmēšu ka šo pavēli ir devis Pats Visaugstais, nodiktējot **Mozum** vārdus. Tā būtība no fiziskā, „zemišķā” skata punkta, cerams, ir saprotama, bet es vēlos vispirms pievērst uzmanību pašam terminam „**baskāju nams**”. Pasvītroju, ka pats šis rituāls nebija cilvēku iestādīts, bet Visaugstā. Izejot no šī rituāla būtības un tā paskaidrojuma, kas tika nodots vēl no tiem senajiem laikiem, saprašana šeit tāda, ka vecāki ar Visaugstā palīdzību rada miesas, kurās ienāk jau esošas dvēseles. Apavi – ir pravietisks fiziskās miesas tēls, kurā šajā pasaulē ienāk dvēsele. Un ja kāds šādā veidā lika šķēršļus tās dvēseles atnākšanai, kurai bija jāatnāk šajā pasaulē, tad ar viņu rīkojās atbilstošā veidā. Tā ir – tā stigma, kas cilvēkam tika uzlikta, un atspoguļoja to, kas notiek patiesajā realitātē. Pievērsiet uzmanību: šeit bija svarīgi lai

piedzimst puisītis ar noteiktiem ciltsrakstiem un noteiktu mantojumu, kā zināmu „starta pozīciju”. Bet tēva gēni te nebija kritiski svarīgi. Fiziskais brāļu genotips, kurš ietekmēja ķermeņa formēšanos, bija aptuveni līdzīgs, bet, kas attiecas uz dvēseli, kurai bija šajā pasaulē jāatnāk, tad to visi šie momenti maz ietekmēja, ja nu vien netieši.

Tātad, tas bija „brāļa pienākums” un tas attiecās uz zemes brāļiem tieši puisīša piedzimšanas gadījumā. Bez burtiskās nozīmes, tam ir pravietiska nozīme, un tā ir tajā, ka viens no „Visaugstā dēliem”, kurš iet savu dzīves ceļu tagadējā „garīgajā karantīnā”, palīdz citam „Visaugstā dēlam” – tātad – savam brālim, kurš bija viņa „brālis” vēl TAD, atnākt šajā pasaulē ar tādu pašu mērķi. Un, kurš atteicās to darīt, – viņam splāva sejā, bet tas bija kauns, neskatoties uz to, ka tas bija „noteikts” rituāls. Tagad, sakarā ar šo atcerēsimies epizodi, kad **Mozus** māsa – **Mirjama** – centās pret viņu sacelties, un kā viņa momentā pārklājās ar spītālību. Spītālība bija nāves simbols, un arī „ļaunās mēles” (*lašon hara* – ivr.) sekas. Tad, pēc **Mozus** aizlūguma, Visaugstais pateica sekojošo:

4.Moz 12¹⁴ Un Tas Kungs atbildēja Mozum: „Ja viņas tēvs iesplaudams viņas vaigā būtu splāvis, vai tad tā nekaunētos septiņas dienas? Liec to ieslodzīt septiņas dienas ārpus nometnes, un pēc tam to atkal pieņemiet”.

Sāksim ar to, ka vārds „splaut” – „*jarāk*” – (ivr.) – Tanahā ir sastopams vien divas reizes: tikai šajās divās aplūkojamās vietās, un tās ir tieši idiomātiski un pravietiski saistītas. **Septiņas dienas ārpus nometnes**, pēc splāviena sejā, un novilkti apavi pēc splāviena sejā citā situācijā, kā es to redzu, ir, pravietiska jēga, kas ir sekojoša. Pirmkārt, „garīgajai karantīnai” ir atvēlēts laiks septiņu nominālo tūkstoš gadu garumā, kas pravietiski nozīmē **septiņus laikus** vai **septiņas dienas**, jo ir rakstīts, ka „*Tam Kungam viena diena ir kā tūkstoš gadi*”. Un tieši tik daudz pravietiski **Mirjamai** bija jāpavada ĀRPUS APMETNES. Israēla apmetne šajā gadījumā – ir Debesu pravietiskais tēls, bet vieta „ārpus apmetnes” – ir tēls garīgajai karantīnai mūsu pasaulē.

Brālis, kurš atsakās pildīt Debesu Tēva gribu, citiem brāļiem ienākt šajā pasaulē – ir tāds pats kauns, kā kauns par sacelšanos pret Debesu nolikto varu, kā dēļ šie „brāļi” šajā karantīnā netika. **Mirjama** bija pravietiskais tēls tiem „nepaklausīgajiem”, kuri tieši nesacelās pret Debesu Tēvu un Viņa gribu, bet kuri zināmā veidā kritizēja Viņa ieviesto lietu kārtību. Mozus bija kā Visaugstā Dēla – Jēsu pravietiskais tēls, bet **Mirjama** pravietiski bija to lomā, kuri „aizgāja līdzī” galvenā „*lašon hara*” – „ļaunas mēles” izplatītāja: bijušā „ausekļa dēla”, kura viens no vārdiem ir velns, kas tulkojas kā – „brāļu apmelotājs”. Bez tam **Mirjama** – sieviete, bet sieviete ivritā – no paša sākuma – „*iša*”, tātad tas, kas nāk no „*iš*” vai „*vīrietis*”: „*jo ir no vira ņemta*”. Un mēs zinām, ka caur savu Dēlu Debesu Tēvs deva iespēju visiem pārējiem Saviem bērniem rasties, kā ir rakstīts, ka „*jo caur Viņu viss iesāka būt*”, tas ir, mēs visi, zināmā nozīmē „esam ņemti no Viņa”.

Par **Mozu** Visaugstais teica, ka citi, kas pravieto, un kopumā ir pietiekami „garīgi”, būdami viņam līdzīgi, tomēr principiāli atšķiras. Ar **Mozu**, atšķirībā no citiem, Viņš sarunājās VAIGU VAIGĀ. Vai jūs atceraties ko tas nozīmē? „*Vaigu vaigā*” – tas ir viens no nosaukumiem Noteiktajai dienai (*moéd* – ivr.) **Jom Kipur**, kad Visaugstais priesteris satikās un sarunājās ar Visaugsto VAIGU VAIGĀ. Atcerēsimies, kurš tagad ir mūsu Augstais Priesteris?

Ebr.4¹⁴ Tā kā mums ir liels Augstais Priesteris, kas izgājis caur Debesīm, Jēzus, Dieva Dēls, tad turēsimies [stingri] pie apliecības.

Ja visi pārējie Visaugstā dēļi redz Visaugstā vaigu tāpat kā „eņģeļi”, tad Ješua – „**Viņš – ir Tēvā un Tēvs – ir Viņā**”. Ješua – ir unikāls, un ir rakstīts, ka Viņš – ir vienīgais starpnieks starp Debesu Tēvu un visām pārējām personām. Tieši Ješua Rakstos ir nosaukts „**Viņa sejas Eņģelis**” vai „**Malah JAHVE**”, kuram pienesa godu kā Visaugstajam, un Kurš tā par Sevi arī teica. Debesu konflikts attiecās ne tikai uz „ausekļa dēlu” un Visaugsto, kurā viņš ar viltu ievilināja Viņa dēlus un meitas. Tas skāra arī Pašu Mesiju Ješua, pret kuru, tā sacīt, kritušajam **ķerubam** bija „pretenzijas”. Šīs pretenzijas ir visai līdzīgas tām pretenzijām, kas bija **Mirjamai**, arī **Koraha** pretenzijām. Viens un tas pats gars virzīja viņus uz šiem „varoņdarbiem”. Kritušais **ķerubs** bija ārkārtīgi uzmanīgs un viltīgs, lai pats personīgi ko tādu teiktu, bet viņš vienmēr centās atrast tos, caur kuriem viņš varētu darīt tādas lietas, un pats paliktu ēnā.

Nākamajā nodaļa smalkāk, mūsu tēmas ietvaros, mēs caurskatisim „dzīvnieku tēlus” un to, kas viņos ir ietverts, lai labāk saprastu pilnu „Poligona” koncepciju. „Attiecīgā leņķī” sākot pētīt pirmās trīs **1. Mozus grāmatas (Berešit – ivr.)** nodaļas, man izveidojās tāds priekšstats (jau kuru reizi!), ka es attiecībā uz dzīvo būtņu radīšanu, it kā visu lasījis esmu „šķērsām”, un daudzi momenti sāka atklāties tikai pēc 20 gadiem.

7. nodaļa
„Lai zeme izdod dvēseles...” (1.Moz.1:24)

Priekšvārds

Šī grāmata nosacīti ir sadalīta vairākās daļās. Visādā ziņā es to tā redzu. Pirmās astoņas daļas ir ievadošās un pamatdaļas, lai varētu izprast visu „Poligona” koncepciju kopumā. Dažas svarīgas un dziļas sfēras tur ir tikai aizskartas un reizēm nedaudz pavērtas. Specifika šeit ir tāda, ka nevar uzreiz iedziļināties kādā no šķautnēm par visiem 100%, bet pēc tam sākt izskatīt citas. Šeit ir nepieciešams visu vērt vaļā pamazām un vienlaicīgi. Citādi aina vai nu slikti kārtosies, vai dažas iztrūkstošās puzzle gabaliņi traucēs kaut ko pareizi saprast un pieņemt. Tas kaut kādā veidā ir līdzīgs tam, kā tiek būvēta ēka. Nedrīkst uzreiz uzcelt gatavu vienu daļu, bet vajag ar apmēram vienādu ātrumu veidot visu perimetru kopumā. Tādēļ es biju spiests kaut kur ‘celtniecību’ piebremzēt, pieliekot zīmīti: „smalkāk šo aplūkosim vēlāk”. No 9. – 12. nodaļai jau sākas visas ainas izvēšana kopumā NO SĀKUMA, „*no senajām dienām*”, kā arī visa TOREIZ notikušā mezgla punkti, kas noteica un nosaka mūsu dzīvi šeit. Tas ir līdzīgs ēkas „vidus daļai”, bez kuras tās veselums nevar tikt izveidots. No 13. – 17. nodaļai notiek iedziļināšanās un visas notikumu bildes paplašināšanās, kas ir nepieciešams daudzu reāliju, kas mūs apņem pašlaik un kas tiek gatavots tuvākajā nākotnē, saprašanu.

Iepriekšējā nodaļa bija kā šis prologs, – „dzīvnieku simbolikas” daļai, kā es to nosaucu. Šajā nodaļā mēs pamatīgāk aplūkosim „pasaules esības” izveidotos pravietiskos tēlus, kas aprakstīti **1.Moz. grāmatā**. Pieskarsimies arī ne tikai pašu tēlu jautājumam, bet pašai radību tēmai – kas viņi ir, kāda un kur viņu atšķirība no Ķēniņa bērniem.

Būtņu dvēseles, viņu kalpošana un izvēle

Dzīvnieku tēma daudzus uztrauc tādēļ, vai viņu audzēkņi „nākamajā pasaulē” būs vai nē, ko, no dvēseliskās puses, protams, var saprast, bet tā nav mūsu tēma. „Poligona” kontekstā, bez pravietisko simbolu izprašanas, sakarā ar radīto būtņu pasauli, mūs ir arī svarīgi saprast pašu būtību tam, kas ir būtnes, par cik pats grēka aizsācējs, caur kuru šis vīruss tika palaists, ir tieši tāds. Protams, jautājums jau nav tikai par viņu vien. Bez bijušā „*sedzošā enģeļa*”, kurš kļuva par kritušo, ir milzīgs daudzums dažādu Visaugstā radītu saprātīgu būtņu, kuras pēc tam nostājās tumsas pusē. Katrs savā kārtībā, tā sakot. Daļai no būtņiem bija zināma izvēles brīvība, kuru Visaugstais bija ielicis viņu dvēseļu iespēju algoritmā, ja tā var teikt. Daudziem tādas iespējas nebija. Lielākās daļas būtņu dvēseles – *néfeš* – bija līdzīgas uzrakstītām programmām, kas bija ievietotas īpaši sagatavotā „nesējā”: „dzīvas būtnes gars”. Ja attēlot ļoti tēlaini, bet uzskatāmi, tad šo dzīvo būtņu gars ar viņu dvēseli *néfeš*, bija zināma „fleška”, bet varbūt precīzāk pat „ārējais cietais disks”, kuram jābūt ievietotam sagatavotā fiziskajā miesā. Visaugstā godība bija kā apsegs un aizsardzība, lai šīs programmas pareizi funkcionētu.

Pēc grēka vīrusa darbības sākuma, godības darbība sāka iet mazumā un kaut kādā brīdī dzīvo būtņu dvēselēs, līdzīgi kā esošajās darbojošās programmās, notiek noteikti pārrāvumi, „uzkāršanās” un „neveiksmes”. Tur, kur šie graužošie procesi sāka ieiet ļoti tālu, tad kļuva iespējams it kā „programmēt ar grēku”, kaut kādā mērā saņemot piekļuvi tiešā veidā ietekmējot šīs dvēseles, manipulēšana ar šīm dvēselēm un viņu nolikšana zem pilnīgas kontroles.

Domāju ka tie kuri zina, zina, ka eksistē speciāli radītas programmas, kas ir viena vai cita vīrusa paveids, kuras speciāli tiek ievadītas un vai nu dod iespēju piekļūt dziļi slēptai

informācijai, vai kaut ko atslēgt, vai pārņemt vadību, ņemot visu savā kontrolē. Daudzu būtņu „dvēseļu programmas” bija izplatītā vīrusa nopietni sabojātas, kas deva iespēju kritušajam **ķerubam** pārņemt tās savā kontrolē. Bojājumi var būt daļēji vai pilnīgi. „**Prāta bojājumi**” pēc būtības ir ierakstītās **néfeš** – būtnes dvēseles programmas bojājumi.

Būtņu dvēseles – **néfeš** – nebija tik sarežģītas un specifiskas kā Visaugstā bērnu dvēseles – **nešamá**. Bērniem potenciālā bija maksimums brīvās gribas tās visplašākajās iespējās. Tikai Tēva Gars iesākumā kalpoja kā ierobežotājs pārāk „plašām” robežām. Būtnēm, brīvās gribas princips, kas tām bija dots, bija nedaudz citāds. Katram būtņu paveidam lēmumu pieņemšanas brīvība bija atšķirīga. **sarafiem** – sava, **ķerubiem** – sava, citiem – sava. Atcerēsīties Rakstu vietu, kuru pieminējam iepriekšējā nodaļā:

Ebr.1¹³ jo kuram eņģelim gan Viņš teicis: „Sēdies man pa labai rokai, tiekāms Es lieku tavus ienaidniekus par Tavi kāju pameslu? ¹⁴ Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana?

Raksti apgalvo, ka viņi **VISI** ir – kalpojošie gari. Tās nozīmē, ka šīs būtnes ir radītas lai kalpotu. **Katras** radītās būtnes galvenā būtība bija tieksme kalpot, kas kā algoritms tika ievietots viņu dvēselēs. Šajās ierakstītajās programmās, bez pašas būtnes specifikas un tās kalpošanas īpatnībām, bija noteiktas divas galvenās prioritātes – „vara un vadība” visai šai „dvēselei – programmai”: **KURŠ** ir **Galvenais priekšnieks**, kā arī **KURŠ** var būt **Tiešais priekšnieks**? Armijā tas izskatās tā, – ir „tiešais priekšnieks”, un ir „netiešais priekšnieks”. Kurš ir dienējis, tas mani uzreiz sapratīs. Bija tādas būtnes, kuries vienmēr un bez ierunām pakļāvās tikai Visaugstajam. Viņām nekad nebija citu priekšnieku, un pat darot kaut ko priekš kāda, viņas to darīja tikai pamatojoties uz sava vienīgā tiešā Priekšnieka, Visuma Radītāja, pavēli. Bet bija arī „kalpojošie gari”, kurus bieži sauc par „eņģeļiem”, kuri bija nolikti kalpot tikai Viņa bērniem. Atcerieties tādu jēdzienu kā „Sargeņģelis”:

Mt.18¹⁰ Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenicināt, jo es jums saku: viņu Eņģeļi Debesīs vienmēr redz mana Debesu Tēva vaigu.

Katram bērnam no tā piedzimšanas brīža bija piestiprināti dažādi eņģeļi, kuri ir kalpojošie gari. Un tas no paša sākuma bija tā Dievišķā kārtība, kas priekš katra dēla un meitas bija Visaugstā noteikts. Un pat tad, kad mēs nokļuvām šajā „Poligonā”, šie eņģeļi turpināja mums šeit kalpot. Mūsu garīgā vecuma un kalpošanas ietvaros, šo eņģeļu skaits palielinās. Šī kalpojošo garu kategorija bija Visaugstā noteikta, lai kalpotu Viņa bērniem no paša to piedzimšanas brīža. Viņi bija palīgi vecākiem bērnu audzināšanas un apmācības procesā visam tam kas viņiem bija jāiemācās. Pēc tam, kad bērni kā mantinieki iegāja zināmā garīgā vecuma pilnībā, ieejot varas pilnībā, tad šie kalpojošie gari – „eņģeļi” no mentoru kategorijas pārgāja viņu pilnīgā pakļautībā. Bērni, ieejot mantojuma pilnībā, ko Debesu Tēvs viņiem bija noteicis, kļuva viņiem par **tiešajiem priekšniekiem**. Bet visos šajos posmos Pats Visaugstais vienmēr palika **tiešais Priekšnieks** visiem. Došu jums „ķēnišķu piemēru”. Ķēniņa bērniem ir savi kalpi: visāda veida palīgi, kuri ir „piestiprināti” bērniem kā aprūpētāji un mentori. Pēc tam, kad dēls vai meita kļūst pilngadīgi, tad šie pieaugušie bērni pār daudziem no šiem „aprūpētājiem un mentoriem” ieguva nepastarpinātu varu, neskatoties uz to, ka tēvs ir ķēniņš, kā tiešais un galvenais priekšnieks tādā vai citā situācijā

varētu ko atcelt, vai ko pakorigēt pēc saviem ieskatiem. Tas ir līdzīgi arī tam, kā tas mēdz būt armijā. Piemēram vada komandieris saņem rīkojumu no augšas, un uzdotā uzdevuma ietvaros, viņam ir uzticēta rota ar padotajiem, un viņam ir vara izriktot viņam uzticētos cilvēkus. Neskatoties uz to, var izveidoties tāda situācija, ka karavīru rotas vai bataljona komandieris var atcelt šīs pulka komandiera pavēli tādā vai citā situācijā. Tas nozīmē, ka augstāk stāvošas varas korekcija var būt, bet tā nepārkāpj esošo ikdienas subordināciju.

Reālajā dzīvē bija un ir tā, ka tiešajam priekšniekam faktiski ir reālā vara, un kamēr viņš pats personīgi neapstiprinās augstāk stāvošā komandiera pavēli, tieši viņam pakļautais kareivis neko nedarīs. Tas ir – de jure tā nevajadzētu būt, bet de facto tā mēdz nereti būt. Īpaši kara – īpašā situācijā. Te daudz kas ir atkarīgs no savstarpējo attiecību līmeņa un priekšnieka autoritātes. Mums ir svarīgi to saprast, lai aptvertu to notikumu ainu, kas notika TOREIZ.

Bez tam bija liels daudzums radību – kalpojošo garu, kuri tieši nebija pakļauti Pašam Radītājam, bet pār viņiem bija likti atbilstoši priekšnieki: citas radības. Piemēram Mihaels, kuram ir SAR (ivr.) statuss, un viņam līdzīgie, kurus bieži sauc par „Ercenģeļiem/Virsenģeļiem. Ko nozīmē šis statuss un daži citi, tiksīm skaidrībā nākamajās sadaļās. Arī pašam „rītausmas dēlam” viņa pakļautībā bija milzu daudzums kalpojošo garu gan Debesīs, gan Zemes pasaulēs. Pati varas un atbildības sistēma paredzēja lielu daudzumu funkciju un atbildības līmeņu. Tādēļ tika izveidota atbilstoša efektīva sistēma ar dažādiem pakļautības līmeņiem.

Grēka rašanās un attīstības laikā, grēka vīruss sāka bojāt ne tikai Ķēniņa bērnu un attiecīgu būtņu imūnsistēmu, bet arī prāta darbību, galarezultātā novedot pie vērtību sistēmas bojājumiem, vai tēlaini izsakoties „dzīves koordinātu sistēmas” bojājumiem. Ir divi galvenie baušļi, uz kuriem balstās Raksti un pravieši. Pirmais ir saistīts ar mīlestību uz Visaugsto, Kurš ir mūsu Debesu Tēvs, bet otrs – ar mūsu tuvākajiem. Mesija Ješua reiz teica, ka, ja kāds kādu mīl vairāk nekā Viņu, tad tas nav Viņa cienīgs. Tas ir – ar visu mīlestību un visiem pienākumiem kāda priekšā, mīlestība uz Debesu Tēvu un saistības Viņa priekšā – ir prioritāte.

Galvenais bojājums, kas sāka rasties būtņu dzīves koordinātu sistēmā, kuri bija radīti kā dažādu virzienu un spēju kalpojošie gari, ir tas, kura pavēles ir prioritārākas. Viena no galvenajām sapratnēm, kuru zināmā periodā aktīvi ieviesa kritiķis **kerubs**, bijā tāda, ka, ja Visaugstais Savā suverēnajā gribā ir devis kādam varu pār kalpojošajiem gariem, tad paklausība šiem „kādiem” ir jābūt prioritārai un ka tāda ir Visaugstā griba, „lai harmonizētu Ķēniņa bērnus un visu Radību”. Bez tam tika „palaists” tas arguments, ka viņām, kā būtņēm nav jājaucas Visaugstā bērnu un viņu Tēva savstarpējās attiecībās, un arī viņu savstarpējās attiecībās. Un, ja tika noteikta zināma kārtība, tad, pat ja radās noteiktas nesaskaņas starp bērnu un Tēva pavēlēm, tad „tiešo priekšnieku pavēles ir prioritāras”, un ka tas viss – „ir viņu attiecības ar Tēvu, un lai viņi paši nes savu atbildību par pieņemamajiem lēmumiem un tiek Viņa Paši koriģēti”. Patiesībā bija daudz vairāk argumentu, un es jums devu tikai vienu no tiem. Grēka vīruss veica savu graužošo darbību un zūdošajā Patiesības gaismā un domāšanas bojājumos, kas palielinājās, šie rodošies argumenti sāka iegūt arvien nopietnākas kontūras. Ar laiku pienāca brīdis, ka paklausība saviem „tiešajiem priekšniekiem”, kuri „nostājās uz Kaina ceļa” kļuva prioritārāka par paklausību Visaugstajam. Pēc šī pamatmomenta izmaiņām: „pakļautības prioritāte”, kas ielikta „dvēseles programmā”, viss pārējais notika pieaugošā secībā. Tie enģeļi – kalpojošie gari,

kuriem radās šie bojājumi un izmaiņas prioritārajā pakļautībā, praktiski sāka visā sekot saviem „tiešajiem priekšniekiem” – Visaugstā dēliem un meitām, kuri bija paklupuši.

Pēc tam šī sabojātā „shēma” sāka aktīvi ieviesties radību savstarpējās attiecībās, lai „izmainītu pakļautību” tā, lai varētu maksimumu kalpojošo garu aizvest līdzī tām augsta ranga un varas radībām, kuri aizgāja līdzī kritušajam **ķerubam**.

Daudzas no tām būtņēm, kuri bija zem bijušā „**sedzošā ķeruba**” varas, pēc attiecīga bojājuma ar grēka vīrusu, aizgāja ar viņu. Pēc grēka darbības pastiprināšanās un nāves darbības sākuma tās smagākajās formās, būtņu ievainojamības līmenis „dzīvības koordinātu sistēmas” līmenī visai pastiprinājās un „trūkumu” daudzums, ko piemin taisnais Ījabs, ļoti pieauga: **Īj.4:18**. Nākamais – augstāks grēka bojājumu līmenis bija tas, lai nevis vienkārši kādam kalpotu, „bet sasniegt tādu stāvokli un līmeni, kad kalpos jau tev, jo tas ir pats taisnīgākais un efektīvākais plāns visu esošo savstarpējo attiecību uzbūvē”.

Visaugstā bērnu brīvās izvēles līmenis un robežas bija plašāks visās nozīmēs. Viņiem bija vairāk dots un no viņiem vairāk tika prasīts. **Dažādas būtņēm bija atšķirīgs brīvības līmenis, un neskatoties uz visām šīm „amplitūdām”, viņu izvēle tādā vai citā veidā riņķoja tajā koordinātu sistēmā, kur atradās Pats Visaugstais un Viņa bērni.** Atcerieties ko saka Raksti par kritušo **ķerubu**. Viņš nevis vienkārši vēlējās izveidot savu it kā „alternatīvo visumu”, kur viņš kā arhitekts gribētu uzcelt visu, ko viņam iegribēsies, bez piesaistes pie vienalga kam. Bet viņš kā „kalpojošais gars” bija iekšēji un nesaraujami saistīts „saviem priekšniekiem”. Savam Galvenajam Priekšniekam – Visaugstajam – viņš vienmēr centās līdzināties: „**es būšu kā Pats Visaugstais...**” (**Jes.14:14**). Bijušais „rītausmas dēls” nevarēja izveidot kaut ko savu, bet varēja vien pacensties pārformatēt savā modē radītās struktūras un kopienas. No otras puses, kritušais **ķerubs** pastāvīgi centās darīt tā, lai iegūtu varu pār tiem, kuri varā bija augstāki par viņu: pār Visaugstā dēliem. Ir rakstīts, ka viņš vēlējās savu troni nolikt augstāk par visu ķēniņu Ķēniņa dēlu troņiem, kuri ir nosaukti par „**Visaugstā zvaigznēm**” („**kohavi Eļ**” – ivr.): **Jes.14:13**. Kritušais „ausekļa dēls” vienmēr centās uzcelt tādu realitāti, kur Visaugstā dēli samainītos ar viņu vietām un viņam kalpotu, tā vietā, lai kalpotu viņiem, kamdēļ viņš sākotnēji tika radīts. Ješua kā Visaugstā Dēla pēdējā kārdinājuma laikā tuksnesī, sātans piedāvāja tieši viņa pielūgšanu, kā augstāko kalpošanas formu, un viņš bija gatavs formāli samaksāt pašu augstāko cenu. Un viss tādēļ, lai „**noliktu savu troni augstāk...**”.

Ķēniņa dēliem un meitām vienmēr sirdī un dvēselē ir nepieciešamība mīlēt un tikt mīlētiem. Viņi pat var kaut kā un kādu laiku dzīvot bez Visaugstā ieslēgšanas savā koordinātu sistēmā, un arī bez kalpošanas Viņam kā augstāk stāvošai varai. Bet būtnes, kaut viņām ir nepieciešama mīlestības, rūpju, cieņas, uzslavas, u.t.t. izrādīšana, nevar nekalpot kādam. Viņiem ir kādam jākalpo, bet pie savas „dvēseles programmas” bojājuma – lai kalpotu viņiem. Bērniem mīlestība ir pirmsvarīga, bet kalpošana otršķirīga. Bet būtņēm – otrādi. Protams, visas būtnes nav vienādas, un katram ir sava funkcija, bet es pašlaik runāju par saprātīgo būtņu pasauli, kuri ir nosaukti par „kalpojošajiem gariem” un kuriem ir noteikta izvēle, kur galvenā ir saistīta tieši ar kalpošanu.

Sākotnējais būtņu paklausības kritērijs bija Visaugstā godība, kura bija pār kādu tādā vai citā

apjomā. Pieaugot godības pakāpei mainījās arī pakļautības līmenis, un tas bija pastāvīgs process. Tas, kas tika kādā dienā radīts, daudzējādā ziņā bija paredzēts kalpot tiem, kas radās pēc tam. Piemēram, gandrīz viss, kas tika sagatavots uz cilvēka parādīšanās brīdi, tādā vai citā mērā tika nolikts zem viņa varas. Ietverot gandrīz visas dzīvās būtnes. Tagad nedaudz tajā iedziļināsimies tajā, kas par dažādām būtnē ir rakstīts Rakstos.

Lai zeme izdod dvēseles...

Raksti runā par to, ka zemes dzīvo būtnu dvēseles NETIKA RADĪTAS, bet tās jau eksistēja līdz šai „sestajai dienai”. Lai par to pārliecinātos, piedāvāju aplūkot sekojošu pantu:

1.Moz.1²⁴ Tad Dievs sacīja: „Lai zeme izdod dzīvniekus, katru pēc savas kārtas, lopus, rāpuļus un meža zvērus, katru pēc savas kārtas”. Un tā notika.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ
וְחַיִּת-אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי-כֵן:

Tulkojums no oriģināla:

1.Moz.1²⁴ Un sacīja Elohim: lai zemes izdod dzīvu dvēseli pēc tās veida: mājas radības (beheima – ivr.), un rāpojošos, un dzīvās zemes būtnes pēc to veida! Un tā bija.

Pievērsāt uzmanību, cik stipri atšķiras tulkojums? Parastajā tulkojumā darbības vārds „izdod” [dvēseles], tika apmainīt uz „sataisa / saražo”, bet tas tā nav. Pat ļoti, ļoti tā nav. „Taisīt / ražot” – ir darbības vārds „ase”, bet mūsu gadījumā ir darbības vārds „jaca”:

יָצָא (jacá) 1.vivogīk, iznest, izmest, izdabūt ārā (uz virsmas);

2. tikt izvestam vai iznestam (ārpusē).

No šīs svarīgās Rakstu vietas ir redzams, ka zemes no savām dzīlēm izdabūja ārā dažādu dzīvu būtnu dvēseles, un pēc tam viņi tika ievietoti atbilstošos ķermeņos, kuras bija sagatavotas šīm būtnēm. Atcerieties, kā iepriekšējā nodaļā mēs runājām par tā saucamajām „grupām Šeolā”? Šis pants mums stāsta par dažām svarīgām šķautnēm. Pirmkārt mēs varam secināt ka dažādu „dzīvnieku pasaules” būtnu dvēseles, kas bija līdz „Pirms Ādama plūdiem”, ar Visaugstā pavēli zeme izdabūja ārā no sevis, no kādas „iepriekšējās gaidīšanas” vietas, un ievietotas miesās, kas viņām bija sagatavotas. Tām bija savi paveidi un sarežģītības pakāpes.:

Lai zemes izvelk, izdabū ārā dzīvu dvēseli pēc tās veida...

„pēc veida” – מִיַּן (min) ģints, suga, veids, šķira.

Neņemos fantazēt vai TAS begemots ir tagadējais begemots, un vispār cik TOREIZĒJĀ dzīvnieku pasaule atbilst tagadējai dzīvnieku pasaulei no ārpusē un iekšpusē. Rakstos ir teikts, ka dvēseles tika izdabūtas ārā saskaņā ar to „ģinti, sugu, veidu, šķiru”. Iespējams, daudzi bija, ja ne identiski, tad stipri līdzīgi. ATBILSTĪBAS princips – ir viens no svarīgākajiem Rakstu principiem, un ir viens no pamatprincipiem visā radībā. Tādēļ izdabūtās dvēseles bija ievietotas ķermeņos kā dzīvi būtnu avatāros, kuri atbilda viņu sarežģītības līmenim un viņu „veidam/suga”.

Kāds var uzdot jautājumu, kādēļ gan viņus vajadzēja izdabūt laukā? Vai tad Visaugstais

nevarēja „saradīt” citus? Jā, Viņš visu var – te jautājumu nav, bet ko tad darīt ar jau esošajām dvēselēm? Visaugstais taču ir Taisnīgs Radītājs, Kurš rūpējas par VISU radību. Un tādēļ attiecībā uz būtņēm, lai kādas tās būtu, vai Viņš var „rīkoties netaisni”? Protams, mēs nerunājam par radībām kā par bērniem, bet atšķirība radību starpā ir visai liela. Ir tādas radības, kas intelekta un noteiktu spēju ziņā praktiski neatpaliek no Visaugstā bērniem, viņiem ir noteikta izvēle tās „brīvās gribas” kontekstā, kas viņiem ir dota. Bet ir tādi, kuriem nav nekādas izvēles, bet viņi – ir kā uzrakstītas programmas, kas ieslēgtas noteiktā miesīgā avatārā. Ir kukaiņi un citi līdzīgas mazas būtnes. Bet pat pret pašām vienkāršākajām Radītājs izturas saudzīgi un māca to arī mums – Saviem bērniem. Tādēļ bija jēga atsūtīt to būtņu dvēseles, kuras TAJĀ karā fiziski nomira. Jaunu dzīvo būtņu dvēseļu radīšana ir vienīgi „Poligona” garīgajai karantīnai, kur jābūt atjaunotai tai iznīcībai, kas bija TOREIZ, un kas jau no paša sākuma nolēma daudzas būtnes „nokaušanai”, un fiziskai nāvei kopumā, kas toreiz, kad vēl nebija nekāda grēka, netika paredzēts. Tas nozīmē, ka te jau bija netaisnības moments. Tādēļ, tas ko mēs redzam, rāda mums Radītāja taisnīgumu pret visu radību.

Bija Visaugstā bērni, kuri neizdarīja nekādu grēku, nepaspēja „saķert” grēka vīrusu, bet, kuri, līdzīgi kā *Evels* (Ābels), bija vardarbīgi nogalināti. Bija arī būtnes, kurās grēks nepaspēja iekļūt, bet kuras arī cieta un bija vardarbīgi nogalinātas. Kamēr Ādams nesagrēkoja, un durvis grēka ienākšanai šajā pasaulē nebija atvērtas, neviens, kuram bija grēka vīruss, nevarēja šajā pasaulē iekļūt. Tās bija pašas pirmās būtnes, kuru dvēseles tika izdabūtas zemes virspusē. Bet tajās, kuras uzradās vēlāk, jau bija grēka vīruss, un ja esam precīzi, tad viņu „dvēseļu programmas” tādā vai citā mērā bija šī vīrusa sabojātas un atbilda tam zemes sagraivuma stāvoklim, par kuru ir teikts, ka „*nolādēta zeme ir tevis dēļ...*” (1.Moz.3:17). Tas nozīmē, to būtņu, kurām bija dvēsele *nēfeš*, un kuras nāca uz šīs zemes, iekšējais stāvoklis zināmā mērā atbilda cilvēka un zemes degradācijas līmenim tajā vai citā brīdī.

Kādam var rasties jautājums: „vai dvēseles mirst?”. Par cilvēkiem Raksti viennozīmīgi saka ka nē. Un šeit ir jāsaprot, kas tiek domāts ar jēdzienu „nāve”. Kādam, iespējams, – tā ir „nebūtība”, bet Raksti par nāvi runā tieši kā par atdalīšanu no Dzīvības. Ješua Pats Sevi ir nosaucis par Dzīvību, sakot, ka kā Tēvā ir Dzīvība Pašā, tā arī Viņam Viņš ir devis, ka Dzīvība ir Viņā Pašā. Bet kā ir „dzīvnieku pasaules” dvēselēm? Atcerēsimies sekojošu interesantu mirkli, kurš ir pravietiska norāde, kas palīdz saprast šo jautājumu. Mesija Ješua cieta par visiem cilvēkiem. Viņa Dzīvība, kas bija asinīs, tika izlieta un tagad atrodas Tēva troņa priekšā un ir nosaukta par „*Slakāmajām Asinīm*” (Ebr.12:24). Viņa ciešanu laikā Ješua galvā bija kaut kas līdzīgs ērkšķu vainagam. Tā ērkšķi ievainoja Viņa galvu, un no tām brūcēm, sūcās Izpirkšanas asinis. Pravietiski Ješua visus Visaugstā bērnus, kuri bija jau NO PAŠA SĀKUMA, un arī zemi, kura bija Ādama grēka dēļ nolādēta, izpirka ar Savām asinīm, tāpat arī ar Savu Dzīvību. Bet ne tikai. Būtņu dvēseles, viņu *nēfeš* – bija izdabūtas NO ZEMES, bet tā kā asinis izpirka zemi ērkšķu veidā, **ta**d ar šīm asinīm tika izpirktas arī visas šīs būtņu dvēseles.

Otrs svarīgs brīdis ir saistīts ar to Ješua miesas daļu, kas tika savainota. Tā bija galva. Bet galva – ir saprāta, intelekta atrašanās vieta. Kā saka speciālisti un Rakstu konteksta, Ješua nomira no tā, Viņam Viņa ciešanu dēļ, – vispirms atšķirtības no Debesu Tēva dēļ, pārplīsa, sabojājās sirds. Pravietiski sirds Asinis izpirka atšķirtību starp bērniem un Tēvu, Visaugstā bērni – Viņa dēli un

meitas – viņi izgāja no Viņa Tēva sirds un bija Viņa Gara dzemdināti. Un Tēva sirds cieta no šīs atšķirtības. Tā bija līdzīga tā tēva sirdij, kurš katru dienu izgāja uz ceļa un lūkojās tālumā, cerībā ieraudzīt savu „pazudušo” dēlu... Un arī Jēšua pašā pēdējā brīdī piedzīvoja šo atšķirtības no bērniem sāpes, kuras pārdzīvoja Debesu Tēvs. Praviētiski visas būtnes ir nākušas no Viņa saprāta un bija Viņa radītas. Protams saudzīgi, ar mīlestību un uzmanību pret katru smalkāko detaļu. Un tas arī ir vēl viena šķautne lai saprastu būtisko atšķirību starp bērniem un būtņēm.

Tikún olám – kā jau bija iepriekš pieminēts, un kā daudzi sen jau to zina, nozīmē – „pasaules izlabošana” ivritā. Tas, ko izdarīja Jēšua – ir stūrakmens šai Izlabošanai. Mēs tagad nevaram zināt cik būtņu dvēseles tika tā sabojātas, ka vairs nevarēja atjaunot. Bet tas, kas tika sabojāts, un ko var izlabot – tas tiks izlabots, jo samaksa ir iemaksāta, un tādēļ, ka „**uzticams ir Solītājs**” (**Ebr.10:23**).

Radītājam vienmēr interesē Savas radības, pat ja viņās nav Viņa tēla, kā tas ir Viņa bērnos. Un ja viņiem nebija brīvas izvēles, bet cieta kādu citu grēku un kļūdu dēļ, tad atcerēsimies, ka Visaugstais – ir Taisns Tiesnesis, Kurš ir Varens žēlastībā pret visiem Saviem radījumiem. Kāda ir šī žēlastība attiecībā pret dažādām būtņēm? Protams, grūti pateikt, bet gribu pievērst uzmanību tam, ka Radītājs rūpējas pat par kokiem, kuri aplenkuma brīdī nevar paslēpties aiz pilsētas aizsargmūra, kā arī tas, ka Viņš brāļiem Šimonam un Levī pieskaitīja par grēku to, ka viņi savā cietsirdībā sagrieza vēršu kāju dzīslas. Vai kādas dzīvās būtnes no tām, kurām „dvēseles programma” nebija galīgi sabojāta, izgāja savu „garīgās attīrīšanās karantīnu”? Raksti šajā sakarā par dzīvniekiem mums saka visai maz, bet reiz Jēšua paziņoja vienu no Valstības svarīgiem principiem, ka „**kam daudz dots, daudz prasīs**” (**Lk12:48**). Un pēc tam Svētuma Gars runāja caur apustuli Saulu: „jo ikkatram jānes sava paša nasta” (**Gal.6:5**). Tas ir universāls princips, kas palīdzēs mums kaut daļēji saprast izskatāmo jautājumu.

Turpināsim virzīties tālāk. Izejot no rakstu **pšata** (burtiskās nozīmes), mēs varam redzēt, ka sestajā dienā Radītājs **neradīja („bará”) dzīvo būtņu dvēseles**. 24. pantā ir rakstīts, ka zemei tikai pavēlēts izdot dvēseles, bet 25.pantā ir teikts, ka Visaugstais izveidoja („**ase**” – ivr.) visas šīs „dzīvnieku pasaules” būtnes:

Sinod.tulkojums:

1.Moz.1²⁵ Tā Dievs radīja zvērus, katru pēc savas kārtas, un lopus pēc to kārtas un visus rāpuļus, katru pēc savas kārtas. Un Dievs redzēja to labu esam.

Ivritā:

1.Moz.1²⁵ un radīja Elohim zemes dzīvās būtnes pēc to veida, un mājas būtnes (beheima – ivr.) pēc viņu veida, un visus pa zemi rāpojošos pēc viņu veida. Un redzēja Elohim, ka labi.

Darbības vārds „**bara**” runā par kaut kā principiāli jauna radīšanu, to, kā iepriekš nebija, un arī ietver sevī vietas izbrīvēšanu, „iztīrīšanu” šim kaut kam jaunajam. Bet darbības vārds „**ase**” pārsvarā paredz kaut kā formēšanu jau no esošā materiāla, līdzīgi kā, kad ir nepieciešamie komponenti, detaļas, un tās vajag kaut kādā veidā savienot vienu otru pielabojot un pielīdzinot. Tas nozīmē, veidojot šo dzīvo būtņu ķermeņus, Radītājs neradīja kaut ko principiāli jaunu, bet tikai izveidoja atbilstošas miesas, kurās tika ievietotas atbilstošas dvēseles (**néfeš**), un kuras zeme

izdeva ārā no sevis.

Dvēseļu radišana

Tagad uzmanīgāk aplūkosim „dvēseļu” radišanas jautājumu. Nevis vienkārši to vai citu dzīvu būtņu vai viņu miesu veidošanu – tas ir „avatāru”, bet tieši ZEMES DVĒSEĻU, kas ivritā ir izteikts ar vārdu *néfeš*. Tanahā vārds *néfeš* ir pieminēts 678 reizes, bet **1.Moz. pirmajās trijās nodaļās** – tikai 6 reizes: 4 reizes pirmajā nodaļā un 2 reizes – otrajā nodaļā. **1.Moz.2:7** Raksti apraksta cilvēka „zemes dvēseles” (*néfeš*) („dievišķā dvēsele” – tā ir *nešamā* – ivr.) radišanas smalkumus. Bet **1.Moz.2:19** Visaugstais saka, ka kā Ādams *néfeš* nosauks, tāds tad tai būs vārds. Daudzi zina, ka vārdā ir ietverta būtība, aicinājums, un tādēļ mēs varam redzēt, ka Visaugstais cilvēku piesaistīja kā līdzstrādnieku, lai ar viņa palīdzību noteiktu katras dzīvās būtnes, kurā ir dvēsele, aicinājumu. Kurš dod vārdu – tam ir vara pār to, kam viņš šo vārdu ir devis, jo caur vārdu viņš nosacīti nosaka tā likteni un viņa attīstības gaitu.

Raksti konkrēti nodala šos divi principiāli atšķirīgos jēdzienus: **radība** un **dvēsele**, kas ir *néfeš*. Tās vai citas radības ķermenis, būtībā, ir vairāk vai mazāk sarežģīta konstrukcija, „mājiņa”, vai „apgērbs”, kurā noteiktu laiku dzīvo tā vai cita dvēsele. Var pat izmantot terminu „avatārs”, jo mūsu gadījumā tas vairāk atbilst būtībai. Ir rakstīts, ka „*kad mūsu laicīgais telts mājoklis būs nojaukts, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis kas nav rokām taisīts, bet mūžīgs debesis*” (**2.Kor.5:1**), un šeit, kā saka Rakstu konteksts, runa ir tieši par mūsu ķermeņiem. Tagad aplūkosim, piemēram, pirmā cilvēka – Ādama radišanu. Šeit šie jēdzieni ir stingri nodalīti:

1.Moz.2⁷ Un izveidoja JAHVE Elohim cilvēku no pīšļiem / zemes putekļiem, un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvašu / [Dievišķās / Debesu] dzīvību dvēseles (nešmat haiim – ivr. daudzsk.), un kļuva cilvēks par dzīvu/dzīvojošu dvēseli (*néfeš* *hajá*).

Šeit mēs redzam cilvēka veidošanu, viņa miesīgā avatāra veidošanu, „mobilās mājiņas, kur var mitināties” veidošanu, bet jau pēc tam, kad tajā tika iedvesta „dzīvības dvaša”, tikai tad viņš kļuva par „dzīvu dvēseli”. Tās nozīmē, ka tika sagatavots ķermenis, un tikai pēc tam „uzradās” dvēsele. Tieši tā dēļ 1.Moz.grāmatas sākumā šie divi jēdzieni ir nošķirti.

Eksistē īpaša, specifiska „konstrukcija”, kas ir izveidota tamdēļ, lai tā vai cita dvēsele varētu to savas dzīves laikā, laikā kad viņa atrodas šajā „autonomajā mājiņā”, vadīt. Ļoti vienkāršoti – šī ir fiziskā MIESA. Bet tikai tad, ja ļoti vienkāršoti. Tās nav vienkārši „ķermenis”, bet vesels komplekts, noteiktu refleksu un instinktu arsenāls, kas tiek ievietots kā „programmas nodrošinājums” šim „ķermenim”, caur DNS, bet ne tikai. Tādēļ, kad tiek runāts par to vai citu būtņu radišanu, tad, vispirms ir runa tieši par tādu unikālu „konstrukciju” vai „autonomu mājiņu” veidošanu, lai tajās varētu mitināties tā vai cita dvēsele. Katrai tādai „konstrukcijai” vai „autonomajai mājiņai” ir jābūt atbilstošai dvēselei, kura pēc savas sarežģītības pakāpes un organizācijas spētu to „konstrukciju” pilnvērtīgi vadīt. „Pēc savas kārtas/veida” – tas nozīmē to, ka tās „palīgierīcēm” ir jāatbilst dvēseles „sarežģītības” pakāpei, vai „ķermeniski – reflektori – instinktīvajam” mehānismam, ja to var tik vienkāršoti nosaukt.

Vai mēdz būt „hakeru”, nesankcionēta šādu ķermeņu vai „palīgierīču dzīvošanai šajā pasaulē” vai „autonomo mājiņu” ieņemšana? Protams. Tieši ar tādu „pasažieru – bezbiļetnieku” vai

„garīgo hakeru” izdzišanu nodarbojas ticīgie, kad viņi izdzen dēmonus no cilvēkiem. Šie dēmoni pašā nekaunīgākajā „hakeru” veidā cenšas ieņemt šādas „autonomās mājiņas”, jo būšana bez miesas, kuru viņi ir zaudējuši, viņiem ir galēji nepatīkama un nekomfortabla. Ja nav labāka, viņi nesmādē arī vienkāršākās „konstrukcijas”, tai skaitā dažādus nešķistus dzīvniekus. „Kad nav zivju”, tā sakot, „arī cūka noderēs”... Tas ir līdzīgi kā „Ruslana” pilotam piesēsties pie „kukuruzņika” stūres: potenciāla ta nav, nav to talantu tam „agregātam”, bet ko darīt?

Dēmoni – tās ir nefilimu vai kritušo dvēseles, kuri ir ienākuši šajā pasaulē kā „nezāles”, bet tā kā viņu ķermeņi bija hibrīdi, kur viena no DNS sastāvdaļām bija Visaugstā dēlu apskaidrotās miesas, tad Visvarenais ir noteicis, ka viņi pēc savas „fiziskās nāves” – viņu fiziskā ķermeņa izvalkāšanās vai iznīcināšanas, uz zemes kļūs par neredzamiem bezķermeņa gariem. Šo kritušo, jeb *nefilimu* (oriģinālvalodā) skaitā ir gan kritušie dēli un meitas, gan dažādas būtnes. Un pēdējo ir daudz vairāk. Dēli un meitas vienmēr ir biju pēc statusa augstāki un staigāja lielākā godībā, tādēļ arī šajā sfērā izpaužas šādas atšķirības.

Četras reizes...

Tieši par dzīvniekiem/zemes dvēselēm – *néfeš* četras reizes ir runa pirmajā nodaļā. 20-tajā pantā ir dota pavēle, lai „*mudžēja no mudžošo dvēselēm, dzīvām dvēselēm*”:

1.Moz.1²⁰ Un teica elohim: Lai ūdeņi ņudz no ņudzošajiem, dzīvām dvēselēm, un putns (viensk.) lai lido virs zemes Debesjuma priekšā!

21-ā runa ir par „rāpuļu”, **kas ūdenī**, dvēseļu radīšanu:

1.Moz.1²¹ Un radīja Elohim īpašas varenas būtnes un visādu dzīvu dvēseli, kas lien un no kurām ūdeņi ņudzēja, pēc to kārtas, un visādus spārnotus putnus pēc to kārtas. Un redzēja Elohim, ka ir labi.

Šeit ir rakstīts, ka Visaugstais radīja „*īpašas varenas būtnes*” (*taninim* – ivr. daudzsk.), „*visādus spārnotus putnus*” un „*visādu dzīvu dvēseli, kas lien*”. Burtiska runa par dvēselēm, kas ivritā ir – *néfeš*, putniem, par *taninim* dvēselēm, un par zivju dvēselēm, šeit nav runa. Zivis kā jēdziens („*dagá*” – ivr.), parādās tikai **26.pantā**. Un tādēļ ir acīmredzams, ka šeit nepavisam nav runa par „jūras un gaisa” faunu. Kar runā par cilvēka, putnu vai dzīvu būtņu veidošanu – tad ir runa tieši par atbilstošu „mobilo mājiņu” „konstrukciju” veidošanu, lai dvēseles – *néfeš*, varēt mitināties un funkcionēt.

Trešo reizi vārds *néfeš* parādās mūsu apskatītajā 24 – jā pantā, kur zemei tiek dota Visaugstā pavēle izdot no sevis uz virszemi dvēseles, precīzā „tehnoloģiskā” atbilstībā ar šīm trim būtņu grupām, kuras ir aprakstītas šajā pantā. Zeme tās neražoja, un Visaugstais tās neradīja tajā laika brīdī, kas ir aprakstīts šajā pantā.

Ceturto reizi šajā nodaļā vārds *néfeš* parādās 30-jā pantā, kur tiek teikts, ka noteiktiem „dzīvnieku pasaules” („dvēselēm”) pārstāvjiem tiek dota par barību visos līmeņos lieliskie „zaļie augi”.

Aplūkosim ivrita *rémes*, kurš sinodālajā tulkojumā ir tulkots kā „gadi”:

רָמָשׁ (*rémes*) rāpojošie, reptiļi, ņudzošie (kukaiņi u.c.).

Tātad, kas attiecas uz putniem vai „spārnotajiem”, tad NAV RAKSTĪTS, ka viņu dvēseles tika

šajās sešās zemes restaurācijas dienās tiktu radītas. Par viņiem vispār nav pateikts kur tieši viņi bija: vienkārši, it kā uzradās „no kaut kurienes”. Par **“taninim” (īpašām varenām būtnēm)** tāpat NAV RAKSTĪTS, ka to dvēseles tika radītas šajā laikā. Bet visādu dzīvo būtnu dvēseles, kuri uzradās sestajā dienā – viņas nebija radītas šajā dienā, bet tikai IZDOTAS ĀRĀ NO zemes. Tad kādas gan dvēseles vispār bija radītas pēc „Pirms Ādama plūdiem”? Zemes restaurācijas brīdī, mums ir tikai fakts, ka ir **radītas** kādu „rāpojošo” dvēseles, un/vai „ņudzozo”, ar kuriem **„saņudzēja ūdeni”**. Šis izteiciens ar darbības vārdu **bará**, kas runā par unikalitāti, un par to, ka viņi tika **izveidoti pirmo reizi**. To dvēseles, kuri bija agrāk un nokļuva šīs pasaules „garīgajā karantīnā”, netika radītas pirmo sešu zemes restaurācijas dienu laikā. Atliek vien kādas piektajā dienā radītās dvēseles. Mēs atceramies, ka ūdens vide un tās iemītnieki bija vismazāk skarti Noa plūdu laikā. Raksti konkrēti saasina uz to uzmanību, ka iznīcība skāra tikai tos, kam bija „dzīvības elpa/dvaša” UZ SAUSZEMES, tātad uz zemes virsas.

Kas tās ir par jaunradītajām dvēselēm, kurām bija jābūt „kaimiņos” ar to būtnu dvēselēm, kuras nokļuva „garīgajā karantīnā”? Mēs taču zinām, ka Radītājs nerada neko sabojātu un grēcīgu pēc būtības. Tātad šīm, piektajā dienā radītajās dvēselēs, nebija grēka vīrusa un vienkārši kaut kā „atradās blakus” visiem pārējiem?

„Tīri fiziski” un „burtiski”, tās varēja būt kaut kādas īpašās jūras ūdens būtnes, kuras bija ar noteiktu mērķi, misiju radītas lai tās būtu „ūdenī/zem ūdens”. Burtiski tās nebija „zivis” – **„da Tulkojuma varianti ga”** – ivr., kuras pirmo reizi uzrodas tikai **26.pantā**, bet tas ir kaut kas īpašs. Atcerēsimies **26.un 28.pantus**, izlasot tos oriģinālā:

1.Moz.1²⁶ Un teica Elohim: izveidosim cilvēku Mūsu tēlā un Mūsu līdzībā! Un viņi valdīs pār jūras zivīm un debesu putniem, un pār mājas būtnēm (beheimá – ivr.), un pār visu zemi, un pār visiem rāpojošiem, kas rāpo pa zemi...

1.Moz.1²⁸ Un svētīja tos Elohim, un teica tiem Elohim: vairojiet kvalitatīvus augļus un vairojieties kvantitatē, un piepildiet zemi un apgūstiet to, un valdiet pār jūras zivīm un pār debesu putniem, un pār visādām dzīvām būtnēm, kas rāpo pa zemi!

Cilvēks saņēma varu pār tiem, kas lido, pār mājas būtnēm (**beheimá** – ivr.) un pār tiem, kas rāpo pa zemi, bet kas attiecas uz ūdeni, tad vara tika dota tikai pār „zivīm”: **„daga”** – ivr. Pār visām pārējiem jūras būtnēm, kas nav „zivis”, cilvēkam netika dota vara. Jau teicu un atkal atkārtošos: pirmajās trijās nodaļās vispirms ir doti bijušo un esošo pamatu eksistences pamatprincipi. Protams, tīri teorētiski zivs var būt kā sinonīms un analogija tām būtnēm, kas **„saņudzēja ūdeni”**, kādas visaptverošas jūras – ūdens būtnu grupas jēdziens. Bet tas ja ļoti „vispār...”. bet Raksti ir ļoti ietilpīgi un precīzi, un ja Visaugstais būtu vēlējies uzrakstīt, ka piektajā dienā bija radītas zivis – tad Viņš tā arī būtu izdarījis. Bet tas nozīmē, ka nenoliedzot to, ka zivis, protams, bija radītas piektajā dienā, mums ir jāatzīst, ka bez tām bija radīti arī kādi citi, visdažādāko kārtu jūras – ūdens būtnes: no parastām „infuzorijām – kurpītēm” līdz pašiem sarežģītākajiem.

Var ieraudzīt divas būtnu „grupas”, kuru dvēseles tika radītas piektajā dienā. Pirmkārt – tā ir visāda ūdenī dzīvojoša radība visdažādākajos izmēros, klasēs un sarežģītībā. Šo dvēseļu pamatdaļa – tās ir tās „vienkāršās” būtnes, kurās ir visvienkāršākās ierakstītās programmas, kas

ir ievietotas „mobilajās peldošajās mājiņās”. Tā ir būtņu pamatgrupa, kurai nekad nevarēja pierakstīt tādu jēdzienu kā „izvēle”, un kuri bija Visaugstā radīti kā Viņa plāna nepieciešamā daļa attiecībā uz ūdeņiem, jūrām un visa tā, kam tur ir jānotiek. Šo būtņu daļa, kas **26.pantā** ir nosaukti ar ivrita vārdu **דגה** (*daga* – „zivs”), bija nolikti „zem cilvēka varas”, daļa – nē. Atcerieties interesantu faktu, ka tiem ķerubiem, kuri nes Visaugstā troni, ir četras sejas, bet neviena no tām neatrains ūdens un jūras būtnes. Jautājums par taninim – „lielās jūras – ūdeņu būtnes” mēs aplūkosim drusku vēlāk, bet no pšata – Rakstu burtiskās izpratnes, mēs redzam, ka bija radītas kaut kādu būtņu dvēseles, kuras saskaņā ar noteiktu Visaugstā plānu, atrodas jūrās un ūdeņos, pār kuriem cilvēkam netika dota vara, un kurus neskāra Noa iznīcības plūdi, un **daži no šiem radījumiem** var cildināt Visaugsto un Viņu svētīt, kā iepriekš tika pieminēts:

Atkl.gr.5¹³ Un es dzirdēju visu radību – debesīs, virs zemes, apakšzemes, jūrā un visus, kas tur ir – sakām: „Tam kas sēd goda krēslā un Tam Jēram, lai ir pateicība, gods, slava un vara mūžu mūžos”.

Kā mēs saprotam, tad slavēt un izteikt svētības vārdus ”parastie dzīvnieki” diez vai var. Šim interesantajam momentam vajadzētu mūs rosināt atkāpties nedaudz atpakaļ, lai, tā sakot, „caur kokiem nepazaudējam mežu”. Tas ir līdzīgi kā, kad, lai labāk saprastu mākslinieka ieceri kopumā, ir nedaudz jāpakāpjas atpakaļ, lai nekoncentrētos uz detaļām, bet ieraudzītu mākslas darbu visās tā kopsakarībās.

Neskaitāmo detaļu, mezglu un puzzles gabaliņu aplūkošanai, šīs bibliskās koncepcijas ietvaros, vajadzētu mums palīdzēt ieraudzīt, ka mums zināmā pasaule – ir tikai neliela lielās sagrautās pasaules restaurētā daļiņa, vienas no daudzām, kur agrāk kūsāja piesātināta dzīve. Esošo globālo artefaktu nozīmīgs daudzums, ietverot tos, kas atrodas dziļi zem ūdens – nav civilizācijas atliekas, kas bija Noa plūdus iznīcināta, bet tās ir atliekas vēl no TĀS civilizācijas, kura tika iznīcināta pirms – Ādama plūdus. Milzīgu koku atliekas, no kuriem ir palikuši „celmi”, kas ir pazīstami kā mesas, „galdu kalni”, un daudz kas cits, kas apliecina senās augu valsts, kas ir balstīta kramā – tas viss līdzinās aizmiglotiem kadriem no filmas par pasakaino pasauli no dziļas senatnes. Esošā mūsu „Poligona” „garīgā karantīna” – ir nevis kaut kas stihisks, bet tas, kas bija precīzi izplānots, un tam visam ir savas ģeogrāfiskās un laika robežas. Lai nodrošinātu visu šo procesu, Visaugstais nolika milzu daudzumu kalpojošo garu –dažādu klašu un atbilstošas varenības eņģeļus. Dažādas būtnes ir noliktas kontrolēt visus procesus gaisā, uz zemes, zem zemes un zem ūdens. Kādam ir jāapsargā Šeola robežas, kā arī dažādas tā daļas, kā arī jākontrolē dažādus ģeofiziskus procesus zem zemes un zem ūdens.

Tie, kas no Debesīm un tie, kas uz zemes

Vēl viena šķautne tam, kas notika zemes restaurācijas piektajā dienā, ir sekojoša: tas, kas notika šajā dienā mums pravietiski vēsta par to, ka šīs pasaules „garīgajā karantīnā” ir ko nākušas „Debesu personas”, kuras simbolizē „putni/kas lido gaisā”: **אופ** (*of*) vai „spārnotie”: **קנף** (*kanáf*) ivritā. Piektajā dienā bija radīti arī tie, kas dzīvo ūdeņos, un tie ir to „zemes personu” pirmtēls, kuri arī nonāca šīs zemes „garīgajā karantīnā”. Šīs „personas” – tie ir Visaugstā dēli un meitas. Tie, kas no Debesīm piedzima Debesīs, bet tie, kas no zemes bija dzimuši zemes pasaulēs, līdzīgi kā Ādams. „Putni/spārnotie” – gaisā, „tie, kas ūdeņos” – ūdeņos, un par

viņu pamatvietu savstarpējai mijiedarbībai kļuva zeme, vieta, kur viņi visvairāk saskaras, un kur nākošajā dienā parādījās tie, kuriem tur bija jādzīvo. Tātad, Debesu Tēvs ar Savu garu dzemdināja savus bērņus Debesīs un zemes pasaulēs, lai viņi sadarbotos pārsvarā uz zemes – visās šajās pasaulēs. Turpmāk aplūkojot visu „Poligona” koncepciju, šī pravietiskā jēga pavērsies arvien pilnīgāk.

Taninim

Piektajā dienā tika izveidoti *taninim* (daudzsk.) (תנין *tanin* – viensk.) – “īpašas varenas būtnes”, kuras kvalitatīvi, bet ne tikai, atšķirās no daudzām citām. Tās bija īpašas būtnes, īpaši nosauktas Rakstos. Radītas tās bija piektajā dienā, kad tika radīti “spārnotie” un jūru un ūdeņu iemītnieki, un tāpēc **pēc tradīcijas** tos uzskata par “jūras” vai “ūdeņu”. Bet oriģinālā absolūti nekas nav teikts par to, ka šīs varenās īpašās būtnes būtu “jūras”. Tāpēc šeit mēs varam ieraudzīt divas šķautnes. Fiziskajā plānā, patiešām, tika radīti dažādas “milzīguma” pakāpes jūras un zemes radības. Bet tapāt tika radītas arī tādas šīs “klases” būtnes, kuras piederēja tieši “spārnotajiem”. Piemēram tie *taninim*, kuri pēc grēka vīrusa bojājumiem kļuva par tiem, kurus sauca par drakoniem. Visas šīs “**īpašās varenās būtnes**”, kā peldošās, tā arī lidojošās, kļuva par fiziskiem pravietiskiem atspulgiem noteiktām “nopietnām” garīgām būtnēm.

Ūdeņi – ir tautu, kas apdzīvo Zemi (*Atkl.17:15*) pirmtēls, bet īpašās “**varenās būtnes**” – ir pirmtēls tām personām, kuras ebreju pasaules kārtības izpratnē ir zināmas kā „**nacionālie Engēļi**” vai garīgie pārvaldnieki: „**tautu ķēniņi**”. To mēs varam redzēt *Daniela grāmatas 10.nodaļā*, kur ir runa par „**Persijas un Grieķijas ķēniņiem**”. Ivritā tas ir vārds שר „**Sar**”, kas, parasti tiek tulkots kā „ķēniņi”. Viens no paplašinātiem šī ivrita vārda skaidrojumiem – „**tas, kas karājas, gaisā valdošais**”. Šo būtni „dzimta” fiziskajā līmenī – tās milzīgas ir ūdens un zemes būtnes, un tāpat arī lidojošie “īpatņi”, kurus bieži sauca par drakoniem.. Vēl ar šo vārdu ir tulkots krokodils, kurā faraona pilī pārvērtās Ārona un *hartumu* (burvju) zižļi.

Šie *taninim* (daudzsk.) stāsta mums par „garīgajiem ķēniņiem” – būtnēm ar augstu varas un varenības līmeni, kurus TOREIZ Visaugstais nolika, lai viņi palīdzētu Viņa bērņiem, kuri savukārt bija nolikti vadīt visas radītās pasaules. Katras Padomes priekšgalā visās 70 pasaulēs atradās viens no Visaugstā dēliem, kuru bieži dēvēja par **Sargātāju**. Kā galvenais palīgs viņam tika nozīmēts šāds, lūk, **Sar**. Viņa funkcija bija apmēram tādas, kā premjerministra funkcijas prezidentālā valstī, vai varbūt precīzāk – cara galvenais vezīrs, kurš bija padomdevējs un atbildēja par dažādām izpildfunkcijām. Bet mūsu „Poligona” laikā šīs būtnes tika noliktas kā „nacionālie sargeņģeļi”, lai vadītu tautu. raksti mums atklāj nelielu epizodi, kur šī līmeņa būtnes konfrontējas. Augšminētajā fragmentā no *Daniela grāmatas 10.nodaļas* mēs varam ieraudzīt, kā šie „sargeņģeļi” zināmu laiku ir tiešā bruņotā konfrontācijā.

Par „ercenģeļi” *Mikaelu* ir teikts, ka viņš – ir viens no „**pirmajiem**”, ko var saprast arī kā „**galvenajiem**” (rišonim – ivr.) *Sar* (*Dan.10:13*). Par viņu ir arī teikts, ka viņš – *Sar gadol*: „**lielais valdnieks**” (*Dan.12:1*). Mikael – ir būtne ar vienu no augstākajiem varas un varenuma līmeņiem, kurš mūsu „Poligona” laikā ir nolikts rūpēties par Izraēlas tautu, organizējot viņu aizsardzību un atbildot par viņu drošību (*Dan.10:21*). Ja ir vajadzība, viņš personīgi piedalās visās kaujās un sadursmēs, kad pretspēks ATBILST viņa līmenim. *Atklāsmes grāmatas*

12.nodaļā mēs varam redzēt kā viņš ir eņģeļu – kareivju, kuri cīnās ar kritušo **ķerubu**, priekšgalā, kurš tajā vietā ir nosaukts par pūķi, un viņa eņģeļiem. Arī Jūdas vēstule mums paver epizodi, kad viņš tika sūtīts „nokārtot” jautājumu par Mozus fizisko ķermeni, pēc viņa nāves.

Pievienošu vēl vienu šķautni. Tas **nahāš**, kurš pievīla Ādamu un Havu, – ir tieši tā persona, kura būdama būtne, bija kalpojošais gars, un viņai bija jābūt „galvenajam padomdevējam” un pirmo cilvēku palīgam pasaules vadīšanā. Un tas, ko izdarīja **nahāš** attiecībā uz pirmajiem cilvēkiem, kļuva par pravietisku atspulgu tam, ko TOREIZ izdarīja bijušais „rītausmas dēls” attiecībā uz Visaugstā dēliem un meitām, tos pievīlot un aizvedot tumsas virzienā. **Nahāš** ir viena no **Sar** – „valdošā valdnieka”, pravietiskajiem atspulgiem, un kā mēs atceramies, tad viņš Rakstos tā arī ir nosaukts: „**gaisa (zemāko atmosfēras slāņu) valsts valdnieks (árhonta – grieķ.)**” (Efez.2:2).

Varbūt kādam liksies smieklīgi, bet man „piezagās aizdomas”, ka vārds TANKS savās dziļākajās saknēs nāk no vārda tanin, kas pēc būtības jēgas ir pat ļoti tuvu.

Kas gāja bojā?

Noa plūdu laikā izglābās vien astoņi cilvēki, un kopā ar viņiem tie, kas bija Šķirstā. Bet kas gāja bojā? Bojā aizgāja tikai tie, kam uz zemes nāsīs bija dzīvības elpa:

1.Moz.7²¹ Tad nobeidzās ikviena miesa, kas rāpoja/ņudzēja uz zemes, no lidojošiem, un no mājas radībām (behema), un no dzīvām radībām, un no visiem ņudzošajiem, kas ņudz uz zemes, arī visi cilvēki. ²² Izmira visi, kam bija dzīvības dvaša savās nāsīs, no visiem, kas dzīvoja sausumā. ²³ Tā Viņš izdeldēja visu radību, kas bija zemes virsū, sākot ar cilvēku līdz pat mājas radībai, rāpuļiem un putniem gaisā; visi tika noslaucīti no zemes. Palika vienīgi Noa un tie, kas bija ar viņu šķirstā.

Tika iznīcināts TAS, kam UZ SAUSZEMES bija dzīvības dvaša, UZ zemes virsas. Tas, kas bija ūdenī, zem ūdens, un arī ZEM zemes, tas ir ne uz zemes virsmas, protams ar noteikumu, ka ūdens nepiepildīja kādus zemes iekšējos dobumos – tas viss plūdu laikā bojā negāja. No mēs varam izdarīt vairākus secinājumus. Viens no tiem ir tāds, ka izvirtības līmenis ZEM zemes, kā arī ūdenī un zem ūdens, atšķirībā no tā, kas bija uz zemes – bija daudz mazāks, un nepārkāpa tās robežas, kuru dēļ Visaugstais, Kurš neuzlūko vaigā un ir Taisnīgs, būtu tiesājis tā, kā Viņš to darīja UZ zemes. Tā arī ir rakstīts, ka:

1.Moz.6⁵ Un redzēja JAHVE, ka ir milzu pazvrašķēnīje pie cilvēkiem uz zemes...

1.Moz.6⁷ Un teica JAHVE: Es iznīcināšu no zemes virsas cilvēku, kuru Es esmu radījis, cilvēku līdz ar lopiem un rāpuļiem, un putniem gaisā...

Zem zemes, tās dziļumos, kā arī dziļos ūdeņos vienmēr bija kaut kāda sava, nevisai saprotama un pietiekami noslēpumaina dzīve, kura, kaut arī saskārās un sadarbojās ar notikumiem, kas notika uz zemes, bet tomēr saglabāja savu īpašo veidu, piemēram:

Īj.26⁵ Refaimi trīs zem ūdeņiem, un visi tie, kas tur mīt. ⁶ Šeols ir kails Viņa priekšā un nav Avadonam apsega...

Iepriekšējā sadaļā mes arī pieskārāmies šim momentam, pievēršot uzmanību tam, ka, ja mēs vēlamies izprast dažādas bildes detaļas, tad mums ir jāpasper daži soļi atpakaļ, lai pēc iespējas

pilnīgāk to varētu redzēt. Blakus esošajiem puzzles gabaliņiem vienmēr ir jāpalīdz saprast visu koncepciju, ietverot sevī aptuvenu secību notikumiem, kas bija, ir un notiks. Tieši šī spēja Rakstos tiek saukta ivrita valodas vārdā **רצת** DAAT, kas bieži tiek tulkots kā „atziņa” vai ”saprāšana”, bet tas tulkojums nav visai labs. Patiesībā – tas ir viens no pašiem svarīgākajiem instrumentiem, lai saprastu to, kā domā Visaugstais, ko Viņš plāno, un tas ir saistīts ar VISU notikumu ainas stratēģiju un izpratni. Tieši DAAT gars – ir viens no septiņiem gariem, par kuru pravieša **Ješajahu** (Jesaja) grāmatā ir teikts: **11:2**. Tieši DAAT iztrūkuma dēļ, kā ir rakstīts pravieša **Hošea** (Hozeja) grāmatā (**3:6**), Visaugstais saka, ka Viņa tauta iznīks. DAAT – ir sistēmiskās domāšanas pamats, kad ir tās vai citas struktūras sapratne: vai tie ir esošie un gaidāmie notikumi, tā vai cita koncepcija, tas vai cits attīstības princips u.t.t. Bez DAAT vispār ir sarežģīti ieraudzīt un saprast visu šo „Poligona” koncepciju kopumā. Un ja jums paveras tas, par ko jūs šeit lasāt, tad varat būt pārliecināti, ka zināmā pilnības pakāpē jums šis DAAT ir. Slava Visaugstajam!

Dzīvošanas un ietekmes robežu regulēšana

Mums ir zināms princips, kas ir atspoguļots Rakstos, ja kāds rīkojas taisni un Visaugstajam patīkami, tad Viņš paplašina ietekmes, varenības un kontroles robežas, un otrādi. Jo netaisnāk kāds rīkojas, jo vairāk Visaugstais samazina viņa esības un ietekmes robežas. Piemēram, dažos tradicionālajos jūdu avotos mēs varam redzēt, ka sauszeme no sākuma aizņēma 6/7 no visas zemes virsmas, bet jūra – 1/7. Bet, uz zemes pieaugošās netaisnības rezultātā, šī teritorija tika nopietni samazināta un atdota jūrai. Tā mēs zinām, ka uz šo dienu zināmā sauszemes daļa ir mazāka kā 30% no kopējās iespējamās izpētītās virszemes platības. Un pat no šiem pašiem „mazāk kā 30%”, lielākā tās daļa – tās ir vietas, kas nav derīgas vai ir ļoti sarežģītas lai tur dzīvotu: ledāji, tundra, tuksnesis, kalni, purvi u.t.t. No „apdzīvotās sauszemes” tika nogriezts, bet „neapdzīvojamām vietām” tika pielikts klāt. Kad Visaugstais pārradīs „debesis un zemi”, kā ir rakstīts pēdējās Atklāsmes grāmatas nodaļās, tad jūras tur vairs nebūs (**Atkl.gr.21:1**). Tādēļ, ka uz zemes vairs nebūs grēka vīrusa, un maksimālā zemes virsma tika izbrīvota dzīvošanai, kā tas jau no pašiem sākumiem bija iecerēts. Bet, līdz tam laikam, darbosies esošā robežu attiecība.

Šajā tēlā mēs varam ieraudzīt arī citu pravietisku šķautni. Ūdeņi un jūra Rakstos simbolizē dažādas tautas, bet zeme – Izraēlu. Kad Israēls rīkojās taisni un dzīvoja saskaņā ar Visaugstā gribu, tad viņu apdzīvojamā zeme un ietekme tika maksimāli paplašināta. Bet, kad viņi grēkoja, tad attiecīgā teritorija samazinājās un kontrole pār to pārgāja pagānu tautām, kuri bija elku kalpi. Un tā arī Ješua mācekļu dzīvēs: jo tuvāk mēs Viņam esam un dzīvojam pēc Vārda un Viņa Gara, jo Viņa Valstības robežu ietekme caur mums paplašinās. Un otrādi.

Dzīvnieku grupas kā iemiesojamo dvēseļu tēli

Sākšu ar to, ka „dzīvnieku jautājums”, kas saistīts ar dzīvo būtņu, bez cilvēka radīšanas, veidošana, ietver sevī daudz dažādus līmeņus, bet mēs īsumā aplūkosim tikai trīs no tiem. Sākot ar piekto radīšanas dienu, mēs varam redzēt dzīvo būtņu pasaules radīšanu, kas ir pravietisks tēls to, kas no Debesīm un to, kas no Zemes un kuri dzīvoja līdz „pirms Ādama plūdiem” nonākšanai „zemes garīgajā karantīnā”. Piektā dien atklāj mums to, ka bija personas, kas no Debesīm un personas, kas no Zemes, un arī tie, kuri uz „Poligona” laiku tika nozīmēti par „nacionālajiem eņģeļiem”, tātad – augstāko varas līmeņu būtnes, lai palīdzētu realizēt izpildvaru

attiecībā uz 70 zemes „pamat” tautām. Tad nu apskatīsim „sesto dienu”. Sestajā dienā bija radītas visas dzīvās būtnes, kuras parādījās uz zemes, lai **uz zemes** dzīvotu.

1.Moz.1²⁴ Un sacīja Elohim: lai zemes izdod dzīvu dvēseli pēc tās veida: mājas radības (beheimá – ivr.), un rāpojošos, un dzīvās zemes būtnes pēc to veida! Un tā bija.

1.Moz.1²⁵ un izveidoja Elohim zemes dzīvās būtnes pēc to veida, un mājas būtnes (beheimá – ivr.) pēc viņu veida, un visus pa zemi rāpojošos pēc viņu veida. Un redzēja Elohim, ka labi.

Vārds, kas ir dažos tulkojumos ir tulkots kā гады (**negēļi – lat.**) – nu ļoti nepareizi... Kad tiek pieminēta Gada cilts, kas tulkojas kā „laimīgs”, tad rodas zināma asociācija ar šiem „гадами” no **1.Moz.1.nod.**, un tas nedaudz bojā šīs svētīgās Izraēlas cilts tēlu ☺. Kontekstuāli pareizāks un precīzāks tulkojums, kas negrauj šīs cilts tēlu, tomēr būs „lienošie” vai „rāpuļi”. Tātad, šeit mēs redzam trīs secīgi veidotas dzīvo būtnu kategorijas: mājas būtnes, ložņājošie un zemes dzīvās būtnes, kuras nereti tulko kā „savvaļas” vai „lauku” zvēri. Ko viņi simbolizē? Padalīšos ar dažām no izpratnes šķautnēm:

1. Mājdzīvnieki – Jūdas Nama pirmtēls: jūdu un citu Izraēla cilšu pēcteči, kas ir saglabājuši savu „jūdu – izraēliešu” identitāti. Tas ir arī pravietisks simbols tam, ko Rakstos sauc par **UZTICAMAJIEM**.

2. Ložņājošie – KRITUŠO tēls, ivritā – **nefilim**, kā arī tautas, kas noraidījušas Visaugsto. Tas simbolisks „nezāļu” tēls, to, kuri ir izvēlējušies grēku un ir aizgājuši bijušā „sedzošā eņģeļa” pēdās.

3. Zemes dzīvās būtnes (savvaļas / lauku zvēri) – viens no Izraēla Nama tēliem („savvaļas tele”), kas veidojas no 10 Izraēla ciltīm, ar kurām derība tika lauzta, bet no Debesu Tēva puses tika piedāvāta uz žēlastīgākiem noteikumiem caur Mesiju Jēšua. Tas ir arī „tautu” pravietisks simbols, to, kas ir „sagrēkojuši un atkāpušies neuzmanības dēļ” un tie, kuri „nav līdz galam izlēmuši”, dvēseles, par kurām notiek cīņa.

Ievērojiet, kā šīs trīs kategorijas figurē nākamajā fragmentā”:

1.Moz.3¹⁴ Un sacīja JAHVE Elohim čūscai: „Tādēļ, ka tu to esi darījusi, tu esi nolādēta visu mājdzīvnieku priekšā un šīs zemes lauku zvēru priekšā. Uz sava vēdera tev būs list, un rīt pišļus visas sava mūža dienas. ¹⁵ Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievieti, un starp tavu dzimumu un viņas dzimumu, tas tev uzbruks un satrieks tev galvu, bet tu uzbruksi un ievainosi viņu papēdi.

Šajās pirmajās trijās nodaļās ne tikai katrs vārds, bet katrs burts ir „zelta vērtībā”, un te, Visaugstais pēkšņi piemin, ka šī čūska – **naháš** – ir nevis vienkārši nolādēta, bet nolādēta „**visu mājdzīvnieku priekšā un šīs zemes lauku zvēru priekšā**”. Ja šī ir banālā čūska, kaut arī runājoša, tad kādēļ, atvainojiet, pieminēt, ka šī būtne ir nevis vienkārši nolādēta, bet nolādēta tieši mājdzīvnieku („**beheimá**” – ivr.) priekšā un „tās zemes būtnu” vai savvaļas (lauku) zvēru priekšā? Kāda gan „lopam” starpība? Viņai ir svarīgi, ka ir kļuvusi par „lienošu” un „zemes pišļus rijošu”, bet „kā priekšā” viņa ir nolādēta: vai nav vienalga, protams, ja viņa ir vienkārši „lops”, kaut arī gudrs.

Tagad atcerēsimies situāciju ar Noa un viņa trīs dēliem: **Šemu, Hamu un Jafetu**. Noa nolādēja **Hamu – Kānaānu**:

1. Moz.9²⁵ un viņš sacīja: „Lai Kānaāns ir nolādēts; viņš lai kļūst par kalpu savu brāļu kalpiem”.

Mēs zinām, ka tieši caur vidējā dēla **Hama** pēctečiem, lielākā mērā tapa redzami tie, ko Rakstos sauc par kritušajiem vai **nefilimiem**, un tieši viņi visvairāk pretojās Israēlam, tārād Visaugstā tautai. Apsolījuma zemē, ko nelikumīgi okupēja **Kānaāna** pēcteči, rakstos mēs varam ieraudzīt arī **Ēnaka** dēlus – milžus (saskaņā ar vēsturisko tradīciju aptuvenais garums 9-12m), no kuriem nobijās lielākā izlūku daļa. **Emieši („briesmoniši” – ivr.)** no **refaimiem** dzīvoja pirms **Ēnaka** dēliem, apmēram tajās vietās, un ir teikts, ka tā bija daudzskaitlīga tauta un ražena augumā, kā „**Ēnaka dēli**” (**5.Moz.2:10-11**). **Ogs – Basanas** ķēniņš, **refaietis**, „valdija” ziemeļos, Goliāts ar saviem brāļiem **refaiešiem** no Gazas, „aplaupīja” dienvidos. Kritušo koncentrācija Apsolītajā zemē bija ļoti liela. Ar terminu **refaieši**, ja papētīsim šo vārdu, var ieraudzīt mūsdienu vārdu hibrīds, par ko nedaudz iepriekš runājām. Tieši **refaiešu** ķermeņi, kā hibrīdu, tai skaitā arī gigantu, kļūva par nezāļu iemītināšanās vietu. Viņi – ir no „nefilimu cilts”, tātad no kritušo cilts, tātad nezāļu.

Ir vēl viena šķautne, kas saistīta ar Noa bērniem, un kas izskaidro to pašu tēlu:

1. ”mājas būtnes” – saistās ar vecāko dēlu – **Šemu**, viņa pēcteci Ābrahamu un viņa dzimumu, un tas ir **gara simbols**. Tas ir arī **uzticamo simbols**, tie, kas **TOREIZ** Visaugstajam palika uzticami.

2. ”Ložņājošie (lienošie)” – saistās ar vidējo dēlu – **Hamu** un viņa dēlu Kānaānu, kuri caur savu grēku atvēra savas dzimtas durvis, lai viņos varētu iemītināties kritušie (**nefilimi**), un tas ir **miesas simbols**, „nezāļu” simbols.

3. Tās zemes dzīvās būtnes (savvaļas zvēri)” – saistās ar jaunāko dēlu Jafetu. Ir viens no Israēla Nama pirmtēliem („savvaļas tele”), kas veidojas no „10 izkaisītajām Israēla ciltīm”, kā arī no „zemes tautām”. Tas ir **dvēseles simbols**, kura ir cīņā pati ar sevi, ar Visaugsto, Viņa gribu, ar tumsas valstību, kas izpaužas elku kalpībā, dažādās pagānisma formās, kas tautās pastāv. Tas ir Visaugstā bērnu simbols, kuri ir nokļuvuši „garīgajā karantīnā”. Tas ir arī „Debesu bērnu” simbols, kuri tika iesēti 70 zemes pasaulēs un kalpoja „zemes bērniem”.

Par garu un miesu ir rakstīts, ka tie pastāvīgi viens otram pretojas, cīnās savā starpā (**Galat.5:17**). Cīņa ir par to, kurš kontrolēs un vadīs dvēseli: gars vai miesa. Cīņā par Apsolīto zemi **Šema** pēcteči visvairāk konfrontējās tieši ar **Hama** pēctečiem. Šajā gadījumā Apsolītā zeme – arī ir viens no dvēseles pirmtēliem, par kuru notika un notiek cīņa. Jaunākais dēls – **Jafets** – ir dvēseles tēls, un **Noa** pravietojums teica par to, ka „**Jafets mitīs Šema teltīs**”. Tas ir – **gars (Šems)** attīrīs vietu no **miesas (Hama)** un šajā attīrītajā vietā iemītināsies **dvēsele (Jafets)**.

Šo tēlu, kā Tēva plānu, var ieraudzīt tajā, ka Israēlam, kā pirmdzimtajam, ir jāiztīra Apsolītā zeme no „nezālēm” priekš visām citām tautām – saviem jaunākajiem brāļiem. Un tas ir atspulgs tam, ka Debesu bērniem, kā vecākajiem, kā Pirmdzimtajiem „jāattīra” Apsolītā zeme, lai palīdzētu Ķēniņa Zemes bērniem ieiet šīs zemes pilnībā, šajā apsolījumā, šajā aicinājumā.

Sanāk, ka kā čūska („lienošais”, „ložņājošais” vai precīzāk, par tādu kļuvušais) ir nolādēts

„mājdzīvnieku un meža zvēru (šīs zemes zvēru) priekšā – tā arī **Hama** – **Kānaāna** pēcteči nolādēti **Šema un Jafeta** pēcnācēju priekšā. Tāpat kā „miesa” ir nolādēta gara un dvēseles priekšā. Un mēs zinām, ka „**miesa un asinis Dieva valstību neiemantos**”.

Vēl reizi atgādināšu, ka **Kānaāna** – **Hama** dēla – pēcteči, ieņēma „Apsolītās zemes” teritoriju nelikumīgi, pārkāpjot to lozēšanu, kas bija notikusi **Noa** dēlu starpā. Tas runā par to, ka miesa nekad nevēlas ievērot norunas, un visu laiku ir „jābūt modram” un „**ar garu jāiznīcina miesas darbība**”. Kad Israēls ieguva Apsolīto zemi, tas arī bija šī vēstījuma pravietisks piepildījums. Būtībā – tā nebija sagrašanās, – bet „vēsturiskās taisnības” atjaunošana: tās **Šema, Hama un Jafeta** norunas izpildīšana. Protams, šie tēli, nerunā par to, ka visi **Šema** pēcteči – ir ļoti garīgi, bet visi **Hama** pēcteči – miesīgi. Taču nē. Tas vispirms ir pravietisks tēls. Bet tomēr, cauri visām šīm tūkstošgadēm, tendence ir skaidri redzama.

Kurš kuram par barību?

Šis nelielais fragments atklāj dažus iemeslus, kuri ietekmē tās sekas, kuras mūsu tēmā mēs aplūkojam. 1. Mozus grāmatas pirmās trīs nodaļas – tie ir garīgo reāliju un principu pravietiskie tēli, kuri palīdz saprast „Poligona” tēmu visā tās apjomā.

Vai esat pievērsuši uzmanību tam, ko Visaugstais kuram ir devis par barību? Vai domājat ka cilvēkiem un dzīvniekiem bija noteikta viena un tā pati barība? Tad nu palūkosimies oriģinālā, lai varētu labāk saprast:

1.Moz.1 ²⁹*Un sacīja Elohim: Lūk, Es esmu jums devis visādu zāli, kas dod sēklas un ir visas zemes virspusē un visādus kokus, kuriem ir koka augļi ar savu sēklu, tas jums būs par barību,* ³⁰*Un visādām dzīvām zemes būtnēm, un visiem debesu putniem, un visam, kas rāpo pa zemi un kuram ir dzīva dvēsele, – visa zaļā zāle par barību. Un tā bija.*

Pievērsiet uzmanību, Ka Raksti runā par to, ka cilvēkam par barību tika doti augi, kam ir sēklas un koku augļi, kam ir sēklas. Bet par dzīvniekiem, putniem un rāpojošajiem ir rakstīts, ka viņiem tika dota tikai „zaļā zāle”. Un viss. Bet mēs taču zinām, ka burtiskā nozīmē tas gluži tā nav. Mēs taču zinām, ka daudzi dzīvnieku un gandrīz visi putni arī ēd koku augļus. Un ja burtiskā jēga te neapstiprinās, bet ir tikai daļēji, tad varbūt Visaugstais caur to mums vēlās pateikt kaut ko dziļāku, nevis pamācīt botānikā un zooloģijā?

Kā faktu pieņemot to, burtiskā jēga šeit neatbilst „visai īstenībai”, tad aplūkosim šo barību, kā garīgās barības pravietisko tēlu, kura ceļ garu, nevis viegli piebaro fizisko ķermeni. Īpaša uzmanība pievērsta, pirmkārt, tam, ka cilvēkam par barību ir dots TAS, kas sēj, tas ir, kuram sevi ir sēkla, tā tad TAS, kas **nes augļus**. Ēst to, kas **NENES augļus** – **nedrīkst**, jo tā ir garīgi nekošera (netīrs) ēdiens, tāda, kas nav spējīga dot augļus, kas veicinātu garīgo pieaugšanu. Viens no svarīgiem iemesliem, kādēļ daudziem ticīgajiem nav augļu viņu dzīvēs, nav atklāsmju, kas veicina garīgo pieaugšanu, ir tāds, ka viņi ēd „nepareizu garīgo barību”, tā nesekmē viņu garīgo pieaugšanu. It kā „kaut ko lasa”, it kā „kaut ko klausās”, bet nereti ir tā, ka nonāk to skaitā, kuri „**mūžīgi mācās, bet nevar sasniegt Patiesības atziņu**”, diemžēl...

Otrkārt, garīgai barībai cilvēkam ir doti „garīgo koku” augļi, kas nav dots dzīvniekiem. Salīdzinot ar cilvēku, dzīvnieki – tas ir „miesas” līmenis, un tiem, kuri ir šajā līmenī, „garīgo

koku” augļi nav pielaujami. „*Zaļā zāle*” – tas ir garīgās barības tēls, kas nenes garīgus augļus, bet neļauj arī nomirt. Bet „*zāle, kas dod sēklas*” – tas, kaut vēl ir „zemākais limenis”, vai „garīgais piens”, bet tas jau ir tas, kas nonākot cilvēka garā, veicina dažu Gara augļu nobriešanu. „*Augļi no kokiem ar sēklu*” – tā ir „garīgā gaļa”. „*Zaļā zāle*” – „zem kājām” bet pēc koku augļiem visbiežāk vaja „garīgi tiekies” un pielikt daudz vairāk puļu.

Rakstos „zāle” tiek salīdzināta ar „miesu”, „miesīgo”, kaut ko īslaicīgu, „pārejošu”, visbiežāk ar fiziskā limēņa iesākumu:

*Ps.103*¹⁵ *Cilvēks savā dzīvē ir kā zāle, viņš zied kā puķe laukā.* ¹⁶ *Kad vējš to skar, tad tās vairs nav, un neatrod vairs pat tās vietu.*

*Jes.37*²⁷ *Un to iedzīvotāji nevarīgi stāv lielās bailēs un top kaunā; viņi ir kā zāle laukā, kā izplaucis zaļums, kā jumta zāle, kā rūsas saēsta labība, pirms tā nogatavojas.*

*Jes.40*⁶ *Klau! Balss sauc: „Sludini!” Es saciju: „Ko es lai sludinu?” – Visa miesa ir zāle, un viss tās jaukums ir kā puķe laukā.* ⁷ *Zāle nokalst, puķe novīst, kad Tā Kunga dvaša to skar. Tiešām, – tauta ir zāle!* ⁸ *Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi.*

Bet, kas attiecas uz kokiem, tad Raksti nereti cilvēku salīdzina ar kokiem. Un, jo koks ir augstāks un augļus nesošāks – tas pravietiski nozīmē lielu svētību iekš Tā Kunga, un lielāku piepildījumu ar Gara augļiem. Lūk, ļoti krāšņs cilvēka salīdzinājums ar koku:

*Ps.1*³ *Tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst. Viss, ko viņš dara, tam labi izdodas.*

Un vēl svarīgs moments. Graudaugi, kas ir „sēklu nesošā zāle” – ir pavasara – vasaras raža, bet rudens raža – pamatā ir koku augļi. Rudens un konkrēti **Visaugstā noteiktās dienas** rudenī (**Tauru svētki, Jom Kipur, Sukkots**), kurus bieži sauc par svētkiem, – tas ir garīgā pieaugušā simbols, atšķirībā no noteiktajām pavasara dienām (**Pesahs**), kas simbolizē garīgo bērnību, un **Šavuots**, kas simbolizē ieiešanu garīgā pusaudzā un jaunieša vecumā.

Tādēļ Debesu Tēvs Saviem bērniem, kuros ir Viņa tēls, ir licis ēst tikai to, kas „nes augļus”, un ir arī arī parādījis pieaugšanas ceļu: no „garīgā zaļuma” pie „garīgiem kokiem”. Atcerieties **nahašu** (čūsku), kuram pēc cilvēku pievilšanas tika pateikts „rīt zemi”, bet ja izsakās kulturālāk – „ēst pišļus/putekļus/atkritumus”. Fiziskajā realitātē čūskas pišļus/putekļus/atkritumus neēd. Pat ja ir ļoti izsalkušas. Acīmredzami, ka tā ir 100% garīga realitāte. Šīs „garīgās barības” epizodes kontekstā varam redzēt, ka „garīgi lienošiem”, kuri simbolizē tos, kuri ir sacēlušies un atkāpušie no Visaugstā, Viņš kā garīgo barību nosaka to, kas ir saistīts ar „zemes pišļiem”, „miesīgo” no garīgi morālā skata punkta:

אֶפְרָיִם (afár) (Stronga vārdnīca nr. 6083) 1. putekli, pišli, sausa zeme; 2. pelni, atkritumi; 3. triepjamais (māla sienām).

Bez vēršanās pie Visaugstā, kaut kas lielāks burtiskajā nozīmē garīgajā plānā, nevar atklāties. Šo nodaļu nobeigt es vēlos ar sekojošu rakstu vietu:

*Sal.māc.3*²¹ *Kas zina ko no cilvēka dzīvības dvašas, vai tā ceļas augšup gaisā un vai*

dzīvnieka dzīvības dvaša nolaižas lejup – zemē?

Šis pants mums netieši norāda, ka „To, kas no Debesīm” gars iet turp, „kur ir dzimis”, bet dažādu „dzīvu būtņu” gars atgriežas tur, no kurienes tika „izdabūts” ārā.

8. nodaļa
„Jo uzticams ir Solītājs...” (Ebr.10:23)

Ievads

Šajā nodaļā mēs pieskarsimies tādām jautājumam kā „Atlikums”, kā arī „sieviešu jautājumam”. Ja vīrieši ir – „*bnei Elohim*” vai Visaugstā dēli, tad kas TAD bija tie, kas šeit uz zemes ir sievietes/meitenes? Turpināsim apskatīt arī „nezāļu” jautājumu, kā tās dvēseles, kuras šeit uz zemes ir iesētas, bet kurām nav iespējas nožēlo grēkus.

Visās mīklās, šarādēs un rēbusos, kā likums eksistē noteikta atslēga vai atslēgas, kas palīdz saprast esošo risināšanas algoritmu, bet ja vienkāršāk, tad palīdz saprast principu un aizrakties līdz būtībai. Ir jāsaprot tas nepieciešamais garīgās redzes skata punkts, no kura vērojot, mēs varēsim ieraudzīt to vai citu, bieži labi aplēptu slāni, līmeni, jēgu. Aplūkosim vairākas Rakstu vietas, kas ir šādas atslēgas:

2.Moz.25⁴⁰ Un ievēro, ka tos taisi pēc parauga, kas tev tika kalnā parādīts.

Ebr.8⁵ Kas kalpo Debesu svētnīcas atveidam un ēnai (kuri kalpo to, kas no debesīm, tēlam un ēnai – pareizais tulk.), kā arī Mozus bija saņēmis aizrādījumu, kad gribēja pabeigt telti, jo viņš saka: „Redzi, tu darīsi visu pēc tā parauga, kas tev kalnā tika parādīts”.

Pievēršu uzmanību frāzei „*kalpo to, kas no Debesīm, atveidam un ēnai...*”. Pirmkārt, un tas ir ļoti svarīgs moments mūsu tēmas kontekstā, ka priesteri uz zemes kalpoja un kalpo „*to, kas no Debesīm tēlam un ēnai*”. Nevis „debesu”, kā daudzviet ir tulkots, bet tieši „to, kas no Debesīm”. Tas ir grieķu vārds – **επουρανίων (epouranion)** ir lietvārds ģenitīva locījumā, kura burtiskā nozīme ir: „*tie, kas dzīvo Debesīs*”. Grieķu vārdam **σκιά (skia)**, kas ir tulkots kā „ēna” ir ivrita vārda **צל „cel”** analogs. Ivrita vārdam **צל „cel”** ir pamatnozīme „ēna” un tas sastāv no diviem burtiem – **cadi** un **lamed**. Šī vārda skaitliskā nozīme ir 120, kas cilvēka **dzīves limita rādītājs šeit uz zemes**.

1.Moz.6³ Tad JAHVE sacīja: Mans Gars nevar mūžīgi būt ar cilvēku, jo tas ir miesa. Viņa mūžs lai ir simts divdesmit gadi...

1.Laiku 29¹⁵ Jo mēs esam svešinieki un piedzīvotāji Tavā priekšā kā visi mūsu tēvi, mūsu dienas ir virs zemes kā ēna (... „cel”), un tur nav cerības!

„Debesīs dzīvojošo ēna” – tie arī esam mēs, „dzīvojošie debesīs”, un nokļuvuši šajā garīgajā karantīnā. Tas nozīmē, ka mēs, kas esam „tie, kas no debesīm”, šeit uz zemes esam „kā ēnas”, un priesteri uz zemes kalpo tieši mums visiem – tiem, kas no debesīm, nonākušiem garīgajā karantīnā uz šīs zemes.

Otrkārt, **Ebr.8:5**, kā papildus šķautne ir norādīta noteikta kārtība. Sākumā – Debesis, bet pēc tam – zeme. Sākumā – garīgais, pēc tam – fiziskais. Katrai sfērai ir sava godība.

1.Kor.15⁴⁰ Tā arī ir debesu ķermeņi un zemes ķermeņi, bet citāds krāšņums ir debesu ķermeņiem un citāds zemes ķermeņiem. ⁴¹ Citāds spožums saulei un citāds mēnesim, un citāds zvaigznēm, jo viena zvaigzne ir spožāka par otru. ⁴⁴ ... Kā ir dabīgā miesa, tā ir arī garīgā miesa.

Un citā Rakstu vietā mums ir apstiprinājums dotajam modelim kā principam:

1.Kor.10¹¹ Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu

mums, kas esam nonākuši pie laika robežām.

Tie notikumi, kas notika ar Israēla tēviem, sākot no Ābrahama, bet principā pat sākot no Ādama, tad tie bija visi pravietiskie tēli, bija atbilstoši modeļi, kuri priekš mums kļūva kā zināmi piemēri, lai saprastu pašas shēmas, kā arī to, kā patiesībā ir veido un darbojas garīgā pasaule. Kaut ne visā pilnībā, protams, bet tajā daļā, kur tas ir iespējams, un kur Visaugstais vēlas mums ko atklāt. Israēls un viss tas, kas ar to saistīts, ieskaitot viņam uzticētos Rakstu Vārdus un daudz ko citu: to visu Visaugstais izveidoja kā paraugu, modeli visai pasaulei. Rakstu vietas, kas norādītas iepriekš, stāsta mums par visu notikumu un tēlu Debesu avotu, kas CAUR Israēlu doti visai pasaulei.

Un vēl viena Rakstu vieta, kas runā par citu pamatprincipu, ka „zemes pasaule – nebūt nav viena, kā pagaidām daudzi domā:

Ebr.11³ Un ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta – Dieva Vārda spēkā – ka no neredzamā cēlies redzamais. – esošais tulkojums.

Ebr.11³ Un ticībā mēs noprotam, ka pasaules bija atjaunotas, atkal savestās kārtībā – Dieva Vārda spēkā – ka no neredzamā cēlies redzamais.

Tas ir precīzāks tulkojums no oriģināla. Aplūkosim šo pantu detalizētāk.

Pasaules vai laikmeti?

Grieķu vārdam **αιωνας** (*aionas*), kuru tulkotāji, kā jau tradicionāli ir izveidojies, lielāko tiesu tulko kā „gadsimti, laikmeti, ēras”, patiesībā ir arī divi citi jēdzieniskie pamatvarianti:

1. pasaule, visums;

2. savstarpējo attiecību sistēma un pasaules kārtība.

Pie kam, augšminētais **otrais** variants, – ir „otršķirīgs”, kaut var būt, jo pamatvārds, kas izsaka kārtības nozīmību, noteiktu kārtību, pasaules kārtību, ir vārds **κόσμος** (*kosmos*).

Trešais variants, kurš lielākajā daļā uzziņu materiālos un vārdnīcās ir norādīts kā viens no pamatvariantiem – ir: **gadsimti, laikmeti, ēras, nenoteikti ilgs laika periods.**

Mums ir jāskatās uz citiem vārdiem, kas ir saistīti ar šo, lai no konteksta varam redzēt, kurš no variantiem patiesībā ir piemērotākais. Mūsu gadījumā saistītais vārds ir – **κατηρίσθαι** (*katertisthai*). Viņa galvenā nozīme ir tā, ka notiek atjaunošana, kādreiz sabojātā un sagrautā sakārtošana. Tādēļ vārda **αιωνας** (*aiónas*) – kā „laikmeti, gadsimti” šajā gadījumā ir bezjēdzīgs, jo nevar būt loģiski saistīts ar šo darbības vārdu. Tas ir darbības vārds – **κατηρίσθαι**, kura galvenā jēga ir „**atjaunot, sakārtot sabojāto**”, – to nevar lietot attiecībā uz laika posmiem, bet tikai attiecībā uz jebkura mēroga fiziskiem objektiem, kā arī par noteiktu savstarpējo attiecību sistēmu. Un tieši tādēļ tas, šajā gadījumā, neder. Citās vietās to vēl var pacensties aplūkot laika kontekstā, bet tikai ne šeit.

Tādēļ, saskaņā ar kontekstu, šīs Rakstu vietas – **Ebr.11:3** galvenais variants ir tieši kaut kādas pasaules, kaut kādi „visumi”. Kā palīgvariantu, otršķirīgo variantu var pieņemt to, bija atjaunota, „savesta kārtībā” noteikta „savstarpējo attiecību sistēma”.

Redzamais no neredzamā, tas, kas uz zemes – projekcija tam, kas Debesīs

Sakoncentrēsimies uz neredzamās garīgās pasaules primārumu un uz to, ka vispirms kaut kas notiek TUR, un tikai pēc tam kā zināms pravietisks vilnis parādās ŠEIT, fiziskajā pasaulē. To var salīdzināt arī ar pravietisko ēnu, par ko piemin Raksti. Mēs redzam, ka viss REDZAMAIS, ko vien var ieraudzīt, izmērīt un fiziskajā pasaulē kaut kā aptvert, vispirms notika garīgajā pasaulē. Nav itin NEKĀ, kas ir redzamajā pasaulē, kas iesākumā nebūtu noticis neredzamajā, garīgajā pasaulē. Fiziskā pasaule – ir garīgās pasaules, Debesu sfēru projekcija. Nākamais pants runā par to, ka mums ir Visaugstā dota iespēja to šeit sasniegt:

Paplašinātais tulkojums no oriģināla :

Rom.1²⁰ Jo Viņa neredzami darbi kopš pasaules radīšanas, Viņa mūžīgais spēks un dievišķīgums, caur fiziskās pasaules radījumu aplūkošanu, kļūst saprotami (pilnībā var tikt saprasti), un tādēļ [cilvēkiem] nav attaisnojuma...

Un tāpat, viena no atslēgām, kuru mēs izmantosim, ir princips, ka garīgais noteikta būs pirmais, kā arī tas, ka **garīgās reālijas var ieraudzīt caur radības aplūkošanu**. Un pats par sevi saprotams, ka galvenais pamats un instruments Patiesības saprašānai mums kalpo Visaugstā Vārds. Un tādēļ, zeme un notikumi, kas uz tās izvēršas pēdējo 6000 gadus, – tā ir „tā, kas no Debesīm” pravietiska ēna.

Radītāja daba – viena no izziņas atslēgām

Nākamā atslēga ir apslēpta Visaugstā Dieva dabā, kuru Viņš ir ielicis cilvēkā:

1.Moz.1²⁶ Tad Dievs sacīja: „Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un mūsu (JAHVES) līdzības...”²⁷ Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla un līdzības, pēc Sava tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja.

No Rakstiem mēs varam redzēt, ka cilvēks – ir nevis vienkārši vīrietis un vienkārši sieviete, kaut viņi ir „cilvēki”, bet cilvēka pilnība – vīrietis un sieviete KOPĀ: EHAD. Apmēram tā kā Pats Visaugstais, kurš, kā ir teikts ŠMĀ lūgšanā, ir EHAD, tas ir VIENESOŠS, un šī vienotība ir daudzdaļīga. Pirmo reizi šis ivrita vārds **ehad** ir pieminēts tad, kad runa ir par to, ka „**bija vakars un bija rīts, diena ehad**”. Starp vakaru un rītu ir sarežģīti novilkta konkrēta robeža, tie ir diezgan izplūduši jēdzieni, lai konkrēti aprakstītu jēdzienu. Viens it kā pāriet otrā. Izraēla, kas sastāv no liela daudzuma izraēliešu – pēc Rakstiem arī ir **ehad**.

Daudzus ir nodarbinājis jautājums, kādēļ Visaugstais tieši, precīzi un vēlams pa punktiem neizskaidro visu pamatīgi, lai nebūtu nekādu šķību skaidrojumu? Kāpēc? Tāpēc, ka pati radusies situācija pieprasīja to, un pēc visa spriežot, tā arī bija šis VIENOŠANĀS galvenā daļa, lai visu to lēmums, kuriem ir jāiziet „karantīna”, tiktu pieņemts bez „spiediena no ārpuses”, bet izietu no sirds iekšējā lēmuma. Tās ir viens no iemesliem, kādēļ uz laiku līdz labošanās laika beigām, tika nobloķēta atmiņa. Tieši tādēļ Visaugstais ir paslēpis Sevi no fiziskiem skatieniem, norobežojot Sevi ar necaurredzamu mākonī – **עֲרָפֶל (arafél)** – ivr.), kas **1.Kēn.8:12** ir dīvaini iztulkots kā „tumša vieta”). Ja Visaugstais parādītu Sevi visā Savā godībā, tad, saprotams, kurš gan varētu palikt savā iepriekšējā stāvoklī, vienaldzīgs, nevis noliekots un pazemots Viņa priekšā bailēs un

trīsās? Bet lēmumam ir jābūt brīvprātīgam, bez „spiediena no ārpuses”.

Tātad, bez iepriekš uzradītajiem principiem, ir vēl divi, kuri arī tiks izmantoti kā atslēga, lai saprastu gan notikušo, kā arī tagad notiekošos notikumus. Viena no tām ir tā, ka mūsu Debesu Tēvs – ir ABSOLŪTI TAISNĪGS, un Viņā nav nekādas tumsas. Bet, bez visa tā, Viņš vairāk ir žēlīgs, žēlsirdīgs nekā taisnīgi stingrs. Viņa žēlastība ir pārāka par tiesu, un tā ir 100% Patiesība. Pat ja mēs pagaidām kaut ko nesaprotam līdz galam, jo nav pietiekami daudz atbilstošas informācijas. Tieši tādēļ, Raksti saka:

1.Kor.4⁵ Tā tad netiesājiet priekšlaikus, tiekāms Tas Kungs atnāks, Tas arī cels gaismā tumsas slepenos darbus un atklās siržu patiesos nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva.

Nākamais princips, kas ir kā atslēga, – lai kādu notiesātu uz nāvi, ir jābūt DIVIEM LIECINIEKIEM. Atcerieties Mozu, kurš attiecībā uz Israēla tautu kā lieciniekus piesauca Debesis un Zemi. Debesis – tās ir garīgā, neredzamā, iekšējā simbols – tātad sirds apslēptos MOTĪVI. Zeme – ir fiziskā, redzamā simbols, tātad faktiski izdarītās tās vai citas DARBĪBAS. No absolūtā taisnīguma viedokļa, ir jābūt gan netaisniem motīviem, gan atbilstošai darbībai. Tagad mēs runājam par tādu nopietnu grēku kā, piemēram, nogalināšana, par ko bija paredzēts nāves sods. Kas attiecas uz citiem nopietniem pārkāpumiem, tad daži no tiem jau sevī nesa ļaunu nodomu, netīrus motīvus, piemēram, precētas vai saderinātas sievietes izvarošana. Izraēlā bija tādi pārkāpumi, kur neskatoties uz visu to smagumu un pienākošos nāvessodu, tomēr varēja tikt mīkstināti, bet tikai tad, ja nebija ļauna nodoma, tas ir – netaisna motīva. Tas attiecās uz nejausiem slepkavām, vai slepkavībām neuzmanības dēļ. Šeit bija tikai viens „LIECINIEKS” – **darbība**, bet no Dievišķā absolūtā taisnīguma skata punkta tas ir nepietiekami lai piespriestu nāves sodu, tas ir atbilstošu taisnīgu sodu: „**dvēseli par dvēseli**”, vai „**dots pret dotu**”, ja uz to skatāmies visaptveroši. Visu šo pieminēto principu gaismā aplūkosim patveršanās pilsētu jautājumu senajā Izraēlā, kas ir tieši saistīts ar mūsu tēmu.

Glābšanās pilsētas kā garīgās karantīnas tēli

Tieši glābšanās pilsētu pravietiskais tēls ir viens no labākajiem garīgās karantīnas tēliem, visu to Visaugstā bērnu, kuri ir sagrēkojuši „neuzmanības dēļ” vai „paviršības dēļ”. Kā jau daudzi atceras, tad Izraēlā bija tāds fakts kā glābšanās pilsētas, kuras Visaugstais pavēlēja izveidot tiem, kuri izdarīja slepkavību bez iekšējiem ļauniem nodomiem. Tādos gadījumos bija paredzēta žēlastība un tika dota iespēja laboties un rehabilitēties. Tieši tas kalpo par labu piemēru tam, kas patiesībā TOREIZ notika. Tajās tālajās dienās vēl nebija izpratnes par grēku kā tādu, un tādēļ, neskatoties uz visa notikušā nozīmību, Debesu Tēvs parādīja žēlastību un deva iespēju visu izlabot. Nevis automātiski, vienkārši ar „atvainojiet, es vairāk tā nedarišu”, bet ievērojot noteiktus nosacījumus. Minimālais nepieciešamais nosacījums bija izraidījums uz noteiktu laiku un dzīvošana tur pēc noteiktiem noteikumiem.

Kaina, kurš nogalināja savu brāli Ābelu, piemērs, daudzējādi ir kā pamats. Līdz abu brāļu konflikta noslēguma fāzei nāves tās burtiskajā veidā nebija. Un tādēļ, kaut arī Kains nogalināja savu brāli, bet tā kā viņš toreiz principā nezināja kas tā nāve tāda ir un kā vispār var nomirt, tad viņam tika parādīta zināma žēlastība un dots atbilstošs atlikšana. Grēka, par kuru pēc taisnības

pienākas nāve, rezultātā, bet ņemot vērā žēlastību, jo nebija saprotamas sekas, notika izraidīšana:

1.Moz.4^{12b} ...tekulis un bēgulis tu būsi virs zemes.

1.Moz.4¹⁶ un Kains aizgāja (tika izvests) no JAHVEs vaiga un dzīvoja Noda zemē, austrumos no Ēdenes.

NODS – ivritā tulkojas kā izraidījums vai klīšana. Tādēļ šo fragmentu var tulkot tā, ka Kains tika aizraidīts no Visaugstā vaiga uz izraidījuma un klaidonības zemi.

Raksti oriģinālvalodā vēsta, ka Kains nevis vienkārši uzcēla pirmo pilsētu par godu savam dēlam (**1.Moz.4:17**), bet darbības vārds ir nepabeigtā laikā, kas norāda, ka viņš to „cēla”, tas nozīmē, darīja kaut ko, ko nepabeidza. Šeit ir norāde uz to, ka izraidījuma stāvoklī nav veseluma, pabeigtības izpratnes. Tas var runāt arī par to, ka viss, kas tiek celts izraidījumā fiziskajā līmenī, – ir īslaicīga, pussabrukusi celtnē.

Kainam tik izveidota kāda zīme, lai neviens viņu nevarētu nogalināt. Ir tāda versija, ka Visaugstais viņam uz pieres bija uzrakstījis burtu no Sava vārda, un ka tas bija viņam kā pārdabiska aizsardzība no nāves pret katru, kurš vēlēdamies „atjaunot taisnīgumu” jebkādā nehumānā veidā to vēlētos nogalināt. Šeit mēs varam redzēt noteiktu analogiju un saistību ar to iezīmēšanu, kas aprakstīta **Ecēhiēla grāmatas 9.nodaļā**, kā arī **Atklāsmes grāmatas 7.nodaļā**. Ar Kainu notika atbilstošs darbs, un viņam tika dota iespēja laboties.

„**NODA zeme**” ir viens no izraidījuma zemes pirmtēliem, faktiski, to patveršanās pilsētu, kurās slēpās „neapzinātie slepkavas”.

4.Moz.35¹⁰ „Runā ar Israēla bērniem un saki tiem: Kad jūs iesit pāri Jardānai Kānaāna zemē,¹¹ tad izvēlieties sev pilsētas, kas būs jums par glābšanās pilsētām, kur tāds varētu bēgt, kas kādu cilvēku ir netīšām nogalinājis.¹² Un šīs pilsētas lai ir jums glābšanās pilsētas no asins atriebēja, un slepkava lai nemirst, iekams nav stāvējis draudzes priekšā un saņēmis tiesas spriedumu.¹³ Bet no tām pilsētām, ko jūs dosit, sešas lai būtu glābšanās pilsētas...

Glābšanās pilsētas priekš tiem, kuri ir izdarījuši grēku, kas pieprasa nāvi neuzmanības dēļ – tas ir zināms „karantīnas” pirmtēls. Un tas nav vienkārši cietums, bet vieta, kur reāli pāraudzina, ja ņem vērā, ka šīs pilsētas vadīja levīti, kuri atbildēja par kārtības uzturēšanu Rakstu mācīšanā, kā arī par visu, kas tur nonāca, apmācīšanā dzīvot pēc Toras, ko Visaugstais bija devis. Tur bija jādzīvo līdz esošā Augstā priestera nāvei un jauna stāšanās amatā. Un tikai pēc tam – brīvība ar tīru sirdsapziņu, tā sakot.

Ješua, bez tā, ka Viņš ir ķēniņu Ķēniņš un valdnieku Valdnieks, ir arī mūsu Augstais priesteris, un Viņš, kā ir rakstīts, „**mūžīgs Augstais priesteris pēc Melhisedeka kārtas**”. Visas tās dvēseles, kas atradās garīgajā karantīnā, pašas sevi nevarēja atbrīvot, pat ņemot vērā viņu „priekšzīmīgo uzvedību”. Bija nepieciešama „**priesterības maiņa**”. Pēc augšāmcelšanās Ješua iegāja Savā priesterībā. Ienesot Savas asinis Tēva troņa priekšā, Viņš sāka izpirkšanas kalpošanu visām dvēselēm, kas jel kad ir bijušas. Israēlā Jom Kipur laikā Augstais priesteris gāja vissvētākajā vietā pēc kārtas ar vērša un āža asinīm, un tur atrodoties lūdzās par visiem priesteriem, par savu dzimtu un par visu Israēlu. Un tas ko Ješua izdarīja un dara tagad – tas viss

ir šī tēla precīzs attēlojums. Viņš ienesa Savas asinis un tagad, kā ir rakstīts, nepārtraukti aizlūdz par bērnu Izpirkšanu un izlīgšanu ar Tēvu. Protams ne tikai par to, bet tas ir vispirms.

Sešas pilsētas, kas tika dotas tiem, kuri sagrēkoja, – tas ir pirmtēls sešām garīgās „karantīnas” dienām. „6” ir arī „cilvēka skaitlis”. Ir rakstīts, ka Visaugstajam viena diena ir kā tūkstoš gadu, un šīs „sešas Dievišķās dienas” – ir seši tūkstoši gadu, kuri pašlaik tuvojas savam nobeigumam. Pēc tam, kad visi „tie, kas no Debesīm” izies savu garīgo karantīnu, Jēšua būs jāatgriežas, kā ir rakstīts **Apustuļu darbos**, ko mēs aplūkojām vienā no iepriekšējām nodaļām:

Ap.d.3²¹ Kuru Debesīm ir jāpieņem līdz visu (jebkuru, katru) atgriešanās laikam, ko Dievs jau no aizlaikiem caur Saviem praviešiem ir runājis.

Tas ir precīzs tulkojums no oriģināla, un šīs Rakstu vietas īpatnības tika aplūkotas piektajā nodaļā. Septītās tūkstošgades laiks, kuru bieži sauc par „Mesiānisko ēru”, – ir īpašs periods visā garīgās karantīnas laikā. Kā jau iepriekš tika pieminēts, tas būs laiks, kad tiks izveidoti visai „saudzējoši apstākļi” karantīnas iziešanai īpašos apstākļos. Lielākajā šī laika perioda daļā apstākļi priekš viņiem nebūs tik sarežģīti, jo arī atbildība TAD bija atbilstoša, kā ir rakstīts, **kam vairāk ir dots, no tā vairāk tiek atprasīts**, kā arī, **katrs nes savu jūgu**.

Glābšana un karantīnas iziešana nav bez noteikumiem. Tā pat arī glābšanās patveršanās pilsētās, senajā Israēlā, nebija bez noteikumiem. **Pirmkārt** – kādam bija jāpiekrīt tādām variantam, nevis slēpties kaut kur kaut kā riskējot un bailojoties, kas realitātē bija daudz bīstamāk un sliktāk, un tādā veidā aizvēra iespēju atgriezties Israēla sabiedrībā. **Otrkārt**, šo „kāda” lietu izskatīja, un tikai tajā gadījumā, ja patiešām apstiprinājās, ka viņam, tajā, kas bija noticis, nebija netaisnu motīvu, bet neparedzēta neuzmanība, tikai tad ieslēdzās visa šī „reabilitācijas programma”. **Treškārt**, šim „kādam” bez iziešanas, „no zvana līdz zvanam” bija jāatrodas šajā patveršanās pilsētā. Ja viņš būtu nepaklausīgs un izietu ārpus šīs vietas robežām, tad viņš varēja tikt nogalināts. Šajā vietā bija arī atbilstoši noteikumi, ko bija noteikusi Tora, un šim „kādam” tie bija jāievēro, jo to sistemātiska pārkāpšana novestu pie viņa izraidīšanas no pilsētas, un tas novestu pie neizbēgamas nāves, no „asins atriebēja” rokas.

Ja rūpīgi ieskatāmies, tad top redzams, ka tas ir mūsu rehabilitācijas modelis „garīgajā karantīnā”, kas norit šajā pasaulē, kur mēs esam nonākuši. Katrai dvēselei, kas tur nokļūst, bija jāiemiesojas tajā vai citā laikā, tajā vai citā ģimenē, tajā vai citā tautā, kur tai tiks dota iespēja vērsties pie Visaugstā, pieņemt Viņu kā Ķēniņu, pieņemt Viņa Vārdu un sākt pēc tā dzīvot, gaidot to laiku, kad nāks jauns „galvenais priesteris” vai „Augstais priesteris”, Kurš ir Mesija Jēšua.

Mūsu dzīves pravietiskais atspulgs

Iepriekš mēs jau pieskāramies „otrā liecinieka” principam, kuram pašam par sevi ir vairākas svarīgas šķautnes. Galvenā jēga ir tāda, ka nedrīkst notiesāt uz nāvi, ja nav, minimums, divu liecinieku. Un šiem lieciniekiem bija jāapstiprina nevis tas, ko viņi jūta, domāja vai pārdzīvoja, bet tieši tas, ko viņi paši savām acīm redzēja un savām ausīm dzirdēja. Tas nozīmē, ka viņi bija kādu darbību liecinieki.

Pilnīgi visi Valstības dēli un meitas, kuri ir nonākuši šajā Poligonā, mūsu pasaulē ienāca pilnīgi brīvprātīgi. Atšķirībā no nezālēm, kuras sūtīja, sēja uz šīs zemes, viņām neko neprasot. Uz patveršanās pilsētām neviens nevienu saitē nevilka, bet katrs uz turieni joza pats, jo „neviens

nevēlējās mirt". Mūsu dzīve, līdz brīdim, kad iemiesojāties šeit uz šīs zemes, bija piepildīta ar dažādiem notikumiem. Dažādās situācijās bija izdarīta tā vai cita rīcība. Darbi bija redzami, bet lūgšanas bija pilnībā atklātas tikai Pašam Visaugstajam. Visiem, kuri galīgi nebija nocietinājuši savas sirdis, atsakoties no izligšanas iespējas un atgriešanās Mājās, Ģimenē, bija dota iespēja iziet šo „Poligonu”. No objektivitātes skata punkta šim „Poligonam” ir jāklūst vai nu par „otro liecinieku” vainas uzrādīšanā, lai varētu veikt tiesu, vai par attaisnojošu spriedumu, apstiprinot to, ka sirds nav pilnībā nocietinājusies, un, ka, neskatoties uz visu izdarīto, motīvi nebija pilnībā netaisni. Vienā vai citā gadījumā, motīvi, spiediena, situācija un emociju ietekmē, varēja stipri atšķirties. Bet galarezultātā, kādam bija jāizdara sava galvenā izvēle: būt kopā ar Ķēniņu un paklausīt Viņa principiem.

Katrs, kurš ienāca šajā „karantīnā”, šeit uz zemes iemiesojās ar to sirds stāvokli, kurš viņam bija tajā brīdī, kad grēks tika apstādināts, tas nozīmē, ar to grēka vīrusa devu, ko viņš bija saņēmis. Arī pārējie apstākļi tika taisnīgi atspoguļoti tajos apstākļos, kur viņam bija jāierodas, kā ir rakstīts, ka katrs nesīs tieši savu nastu. Kā nejausajam slepkavai senajā Israēlā bija jādzīvo patveršanās pilsētas robežās, lai netiktu sava „asins atriebēja” nogalināts, tā arī katra Visaugstā dēla un meitas dvēselei, kas nokļuvusi karantīnā, bija jānonāk pie sapratnes par Visaugstā tautu, kā garīgo patvērumu, ieiet tajā un dzīvot tajā, neizejot no tā garīgajām robežām, lai netiktu „ienaidnieka un atriebēja” iznīcināta, tik pat pacietīgi gaidot savu galīgo atpestīšanu.

Lai, zināmā mērā, „iegūtu otro iespēju”, bija nepieciešams, ne tikai atnākt šajā pasaulē, bet bija jānokļūst noteiktā vidē, sasniegt zināmu vecumu, nonākt zināmās līdzīgās situācijās, kuras izveidojās TOREIZ. Tieši tādā veidā, varēja tikt sasniegta maksimāli pietuvināta situācija, situācijai, kas bija TAJOS notikumos, un atbilstoši, maksimāla objektivitāte un taisnīgums „otrā liecinieka” jautājumā. Tieši tādēļ mūsu pasaule tika „praviētiski uzprojicēta” tādā veidā, lai radītu no jauna tos galvenos attīstības lokus un galveno notikumu gaitu visiem, kuri tur ir nokļuvuši. Praviētiskā ēna – protams, nav 100% kopīga, bet tomēr, tai ir jāatspoguļo galvenie parametri, noteiktu pielaižu robežās, lai varētu sasniegt nepieciešamo objektivitāti. Tas ir saistīts ar mūsu piedzimšanas vēsturisko periodu, kādā tautā mēs piedzimstam, kādās ģimenēs un kādos apstākļos.

Jau iepriekš pieminējam tādu jēdzienu, kas eksistē ebreju tautā, kā **Tikún Olám**, vai **Pasaules Labošana**. Atgādināšu būtību, un tā ir sekojoša: lai ar mūsu dzīvi šeit izlabotu esošo pasauli. Mūsu pasaules labošana ietver sevī atsevišķu lietu labošanu savās dzīvēs un arī sev visapkārt. Pie tam, daudzi sevišķi neiedziļinās no kurienes šīs kļūdas rodas un kad tās ir pieļautas. Bet ir tie, kuri neiedziļinoties sīkumos, tomēr saka, ka atsevišķas kļūdas mūsu dvēseles ir pieļāvušas pirms iemiesošanās šajā pasaulē, un atkal, neiedziļinoties sīkumos. Kā arī piemetina, ka „situācija ar Ādamu un Havu, ir izplānota programma, lai, dvēseles, kuras ienāk mūsu pasaulē, izietu šeit savu pārbaudījumu un spētu pietuvoties Visaugstajam”. Būtībā, tas viss ir kā atspulgs Poligona „atvieglotajam variantam”. Kā arī, kaut zināmā slēptā veidā, tiek runāts par to, ka mēs TAD esam izdarījuši kaut ko „ne visai labu”, un ka to „šeit vajag izlabot”.

Saņemot atklāsmi par to, kas es TOREIZ biju, par savu aicinājumu, un par manas dzīves un kalpošanas TAD galvenajiem lokiem, pēc zināma laika, es saņēmu atklāsmi, ar kuru tikko padalījos. Ar izbrīnu atklāju, ka tas, kas tika man atklāts par manas dzīves notikumiem TAD, savā

galvenajā pravietiskajā atspoguļojumā, pilnībā atbilst tam, kas notiek manā dzīvē ŠEIT. Pravietiskā ēna, protams, nav 100% kopija, bet tomēr. Tas man palīdzēja iegūt papildus apstiprinājumus, kas saistīti ar manu aicinājumu.

Debesu līdzgaitnieki

Man bieži uzdeva jautājumu par to, kas TAD bija tie, kas uz zemes ir meitenītes/sievietes? Jo Raksti taču bieži runā par Visaugstā dēliem – **inei Elohim**, un mēs redzam dažādus sūtņus Visaugstā („Eņģeļus”) – **MALAHim** ivritā, kuri, „nez kāpēc” visi izskatās kā „vīri”, un par kuriem ir teikts, ka viņi ir – „vīri” vai **IŠ** ivritā. Nekur īpaši nav redzams, ka tās būtu debesu personas, kuras varētu pieskaitīt tieši meitām. Brit Hadaša, jeb Jaunajā Derībā, gandrīz visas Debesu būtnes visaptveroši tiek sauktas par „Eņģeļiem”, bet tas, lielā mērā, tika izdarīts ka nodeva tam, lai visām tautām ārpus Izraēlas varētu pavēstīt galveno domu. Dažādos laikos, dažādi cilvēki dalījās ar dažādām atklāsmēm, kas viņiem tika parādītas, ka Debesu Jeruzalemē un citās vietās ir būtnes, kas ārēji ir līdzīgas sievietēm. Bet tās ir visai subjektīvas lietas, bet mēs šeit aplūkojam Svētos Rakstus un to principus, kā arī esošos faktus „liecība caur radību” (**Rom.1: 19-20**).

Dažādi „Dieva Vārda skaidrotāji” apgalvo, ka „eņģeliskas būtnes kā „sievietes” neeksistē, jo Raksti par to, it kā nerunā. Bet tas tā liekas tikai pirmajā skatījumā, pie tam visai paviršā skatījumā. Patiesībā ir viena Rakstu vieta, kas var to apstiprināt, bet tāda ir tikai viena, un tamdēļ nav „otra liecinieka”, lai uz tās varētu veidot kādas „pastāvīgas doktrīnas”. Šādās situācijās ir jāsaprot Visaugstā principi, kuri Rakstos mums ir atklāti, lai saņemtu atklāsmi par esošām reālībām, pamatojoties pat vienā Rakstu vietā. Kā, piemēram, reiz Ješua atbildēja par mirušo augšāmcelšanos, izmantojot tikai vienu vietu Torā:

Mrk.12²⁶ Bet par mirušiem, ka tie taps uzmodināti, vai jūs Mozus grāmatā neesat lasījuši, ka Dievs ērkšķu krūmā uz to runājis, sacīdams: „Es esmu Ābrahama Dievs, un Īzaka Dievs, un Jēkaba Dievs? Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs! Jūs aloaties”.

Šajā situācijā, lai pierādītu esošās realitātes, Ješua izmantoja tikai vienu Rakstu vietu, pie tam vēl netiešu (**26.pants**), bet kā „otru liecinieku” Viņš izmantoja **PRINCIPU (27.pants)**, ko Rakstos var redzēt tiešā veidā. Mēs dosimies tādu pašu ceļu. Vispirms aplūkosim to vietu, kur bija pieminētas kādas „sieviešu kārtas” Debesu būtnes.

Cak.5⁹ un es pacēlu savas acis – un redzu, parādījās divas sievietes, un vējš bija viņām spārnos un viņu spārni kā svēteļa spārniem, – un tās pacēla labības mēru starp debesīm un zemi.

Ņemot vērā to, ka šīm neparastajām sievietēm bija spārni, tad šeit nevarēja būt runa par zemes sievietēm. Pat ne par ļoti īpašām un galēji ekstravagantām. Varbūt kāds var pieņemt, ka tās bija nevis „Eņģelienes”, bet „velnenes”. Domāju, ka ņemot vērā kopējo jēgu un kontekstu, pat neielūkojoties Rakstu oriģinālā, tās tomēr bija „Eņģelienes”, ja tā varētu izteikties. Bet mūsu gadījumā daudz svarīgāks ir tas fakts, ka šīs personas nav no mūsu pasaules, tātad „karantīnas”, ka viņas ir tieši sievietes, un ka tās nav parastas zemes sievietes. Ivritā viņas ir nosauktas **IŠA (vīra/ņemta no vīra)**, kas tulkojas kā sieva vai sieviete. Debesu būtnes – **malahi**, Rakstos nereti ir pieminēti kā **IŠ**. Par pirmo sievieti Havu ir rakstīts, ka viņa ir – **IŠA**, tas nozīmē „vīra”, jo ir ņemta no vīra, kurš ir **IŠ**. **IŠ** un **IŠA** – ir vīrs/vīrietis un sieva/sieviete tieši no dievišķā skata

punkta, savā dievišķajā būtībā, tādi, kas atspoguļo Visaugstā tēlu. Tātad, tās bija „sieviešu dzimtas personas ne no zemes”. Tas ir pirmkārt.

Otrkārt – atcerēsimies tos nedaudzos principus, kurus pieminējam sākumā, un vispirms to, ka PILNĪGI viss, kas ir uz zemes, ir Debešķīgā atspulgs, un, ka viss fiziski redzamais ceļas no garīgā neredzamā. Šādā gaismā uzlūkosim pirmos cilvēkus – Ādamu un Havu, jo pēc Rakstiem tieši vīrietis un sieviete kopā ir CILVĒKS visā savā pilnībā. Tikai tā un tieši tā. Pievērsiet uzmanību šim faktam, ka cilvēks – Ādams un Hava, vīrs un sieva – bija veidoti Visaugstā tēlā. Bet mēs atceramies, ka mūsu Visaugstais – **JAHVE Elohim** – Viņš ir **EHAD**, bet nevis **jahid**. **Ehad** ivritā – ir **vienots**, tas nozīmē viens, bet sastāvošs it kā no vairākām daļām. Tā ir daudz-savienojamā vienotībā. Toties **jahid** – ir viens, un zināmā mērā „viengabalains”, tāds, kas sastāv no kaut kā stingri viendabīga. Bet Visaugstais ir tieši **EHAD**. Varētu teikt, ka viena no Visaugstā izpausmēm, bez tā, ka Viņš ir Debesu Tēvs, ir Viņa Gars – **Ruah** – Svētuma Gars. Mēs tagad nepieminam pašu Dēlu Ješua, bet domāju, ka domu gājiens ir saprotams.

Daudzi, iespējams, zina, ka Tēvs un Dēls ivritā ir vīriešu dzimtes vārdi, bet **Gars** – **Ruah** – sieviešu dzimtes. Šeit ir svarīga nianse, kuru es vēlos aplūkot. Tas ir saistīts ar izteicienu/vārdu savienojumu „**Svētais Gars**”. Neskatoties uz to, ka **Gars** vai **Ruah** – ivritā ir vārds sieviešu dzimtē, frāze „Svētais gars”, kaut no krievu/latviešu gramatikas viedokļa izskatās it kā pareizi, bet tas tā nav. Frāzē „**Visaugstā Gars**” vai „**Dieva gars**”, kas Rakstos ivritā skan kā **Ruah Elohim**, mēs redzam, ka **Ruah** – sieviešu dzimte, bet **Elohim** – vīriešu dzimte, daudzskaitlis. Bet **Elohim**, taču ir tas, kas attiecas ne tikai uz Tēvu, bet arī uz Dēlu, Kurš ir Ješua, un Kurš ir nosaukts par „**Mūžības Tēvu**” (**Jes.9:6**), kā arī, neapšaubāmi, uz **Gara** vai **Ruah** Personu, Kura ir sieviešu dzimtē. Tas ir – **Elohim atribūts**, kas stāv rakstīts tieši vīriešu dzimtē, un ir lietvārds, attiecas uz katru no Tiem vienādā mērā.

Tieši tāpat tas notiek attiecībā uz **Kodeš atribūtu**. Tas ir – **Svētuma atribūts**, un tas vienādā mērā attiecas gan un Pašu Debesu Tēvu, gan uz Viņa Dēlu Ješua, kā arī uz Garu – **Ruah**. Kura ir sieviešu dzimtē. Tas ir – **Kodeš** vai **Svētums** – tas ir Viņu kopējs, nedalāms **atribūts**, kas vienmēr ir vīriešu dzimtē, kā no Tēva izejošs.

Krievu valodā, piemēram, ir kāds šī principa atspulgs. Kad runā par divām vīriešu kārtas personām, saka: „abus”, ja viena no abām personām ir sieviešu kārtas, tad arī saka „abus”. Un tikai, ja šajā nelielajā grupā VISI ir sieviešu kārtas, tikai tad saka „abas”.

Un vēl viena ļoti svarīga nianse, lai pareizi saprastu. **Kodeš (Stronga 6944)** – nav īpašības vārds, bet vīriešu dzimtes lietvārds. Tādēļ, no Rakstu viedokļa, pareizi ir teikt **Ruah haKodeš** – ivritā, vai **Svētuma Gars** latviski/krieviski, **jo abi vārdi šajā savienojumā ir lietvārdi**. Bet šī frāze, kaut ir pareiza no visiem skata punktiem, ir visai nepierasta daudziem, kas nav saistīti ar ivritu. Turpmāk es izmantošu šo salikumu – **Ruah haKodeš**, vai latviski – **Svētuma Gars**, kas ir precīzāk.

Un daudziem pētniekiem, gudrajiem un skaidrotājiem vienmēr ir bijusi tāda izpratne, ka tieši **Ruah haKodeš – Svētuma Gars, Šhina**, kā Visaugstā redzamā godība – ir Visaugstā „sievišķās sastāvdaļas” izpausmes, ja tā var izteikties. Jo, ja pēc Visaugstā tēla tika izveidoti vīrietis un sieviete vienlaicīgi, tad tas nozīmē, ka viņi atspoguļoja Viņa tēla šķautnes. Jo tikai Havas fiziskais

ķermenis tika izveidots nedaudz vēlāk nekā Ādama ķermenis, bet viņas dievišķā dvēsele – **nešamā**, tika ar Tēva elpu dzemdināta vienlaicīgi ar Ādama **nešamā**, un abas vienlaicīgi tika ievietotas sagatavotajā ķermenī. Šos smalkumus mēs jau aplūkojām iepriekš, pamatojoties **1.Moz.2:7**.

Sieviete ir Debesu Tēva meita, un viņas daba un īpatnības lielā mērā atbilst **Svētuma Gara** Dabai un būtībai. Tādēļ **Ruah** un **IŠA** – sieviešu dzimtē. Tādēļ Gars iziet no Tēva, bet Sieva ir izgājusi no sava Vīra. Šeit ir skaidrs un saprotams tēls. Oriģinālā Gars (**Ruah**) – ir sieviešu dzimtes vārds, un tikai „pateicoties” grieķu tulkojumiem, Gars „nomainīja dzimumu”. Jūdiem, kuri lasa oriģinālā, šādas problēmas nekad nav bijušas. Protams, Tēva Gars – ir Dievišķa Personība, un Tā nav Tā, Kura līdzīga sievietei, bet tieši sieviete ir Šīs Personības noteikts / zināms atspulgs. **Mūsu Tēva Gars - Viņa mums ir kā Mamma, bet Viņa ir daudz vairāk kā Mamma.**

Tādēļ sieviete – nav kaut kāda „Debesu būtne”, kura TAD bija vienkārši kaut kāds „kalpojošais gars”, saskaņā ar **Ebr. 1:14**. Un vēl jo vairāk, tagadējās sievietes/meitenes – nav ne bijušie Visaugstā dēli, kuriem vienkārši, „lozējot” sanāca šajā karantinā nokļūt sieviešu ķermeņos un ar sieviešu dvēselei piemītošajām īpatnībām. Protams, ka nē! Tas būtu briesmīgi pretdabiski un netaisni. Ja lasām oriģinālā, tad var redzēt, ka Hava tika izņemta ne no Ādama „ribas”, bet ir rakstīts, ka Visaugstais aizmidzināja Ādamu un izņēma no viņa **PUSI – cela** ivritā, un tieši šo cilvēka PUSI Viņš ietērpa miesā, dodot tai ķermeni. Tajā laikā tas bija vēl apskaidrots. Tādēļ vīrietis un sieviete no pirmsākumiem bija **Mūžīgie līdzgaitnieki**, kas bija it kā viena veselā divas daļas. Pie tam, katram bija brīva griba un katrs bija pilnvērtīga personība ar savām emocijām, intelektu utt. Kopš sākuma Hava bija veidota kā Ādama palīgs, un viņa pilnībā ATBILDA viņam it visā, kā ir rakstīts: „**radīsim palīgu atbilstošu viņam**”. Oriģinālā ir burtiski teikts, ka Hava tika nostatīta savam vīram **pretī**:

1.Moz.2¹⁸ Un JAHVE Elohim sacīja; „Nav labi Ādamam būt vienatnē; radīsim viņam palīgu, kas būs viņam pretī”.

„**Pretī**” – tas ir vārds **קָדָם** (*néged*) iepretī, kāda vai kaut kā priekšā.

Šī jēdziena būtību mēs pamatīgi aplūkosim pēdējā nodaļā, bet pagaidām uzsveršu vien to, ka Hava atbilda Ādamam pilnībā visā. Viņa atbilda pilnībā un absolūti – kā garīgi, tā dvēseliski un fiziski. Un viņi savienojās, un dzīvoja kopā visa veida vienotībā –mīlestībā viens pret otru. Un tādā veidā viņi atspoguļoja Visaugstā tēlu, Kurš ir **EHAD**.

Kāds var pajautāt, kādēļ viņi tika radīti kā „**mūžīgie**” līdzgaitnieki? Tādēļ, ka neesot grēkam, nāve netika paredzēta, un, protams netika paredzēts arī tas, ka viņi varētu izšķirties. Nebija arī vajadzības „ņemt sievu vai iziet pie vīra”, jo, tas ko izveido Debesu Tēvs – jau pamatos ir pilnīgs un nav nepieciešamas korekcijas. Tāpat arī Jēšua šajā sakarā ir teicis, ka „**iesākumā tā nebija**”. Un pievērsiet uzmanību vēl vienai norādei: **IESĀKUMĀ (Berešit – ivritā)** – tas nav vienkārši **Ēdenes dārzā**, bet vispirms **1.Moz.1:1** laikā, kur pirmo reizi ir pieminēts šis vārds, tas ir **VISA** iesākumā, kad vēl nebija grēka, nebija notikuši tā sauktie „pirms Ādama plūdi”, kas ir atspoguļoti **1.Moz.1:2** utt. Tas ir svarīgi.

Tā kā **Ēdenes dārzā** līdz noteiktam laikam nebija nekāda grēka, tad vīrieša un sievietes

modelis **EHAD** un **UZ VISIEM LAIKIEM** – bija ideālais modelis, ko bija iecerējis Radītājs un mūsu Debesu Tēvs. Un tieši tādā ideālā un mūžīgā savienībā varēja atspoguļoties Debesu Tēva tēls, nedalāmi savienots ar Viņa **Garu – Ruah**, Kura ir sieviešu dzimtē. **Ēdene** – tā ir kāda vieta, kāda realitāte, kas savieno to, kas Debesis un to, kas uz Zemes. Un Ādams un Hava, šeit uz zemes, **Ēdenes dārzā**, – viņi ir kādas garīgas, tagad mums neredzamas realitātes, no kurās ir cēlies redzamais, atspoguļojums. Saprotot šo principu, un ņemot vērā visu iepriekš teikto, var redzēt, ka Visaugstā Dēli, kurus Rakstos sauc par „zvaigznēm”, kādā brīdī pēc savas piedzimšanas, ieguva savu „mīloto otru pusīti”, ko mēs varam redzēt Ādama un Havas piemērā.

Patiesībā, ir viena skaidra Rakstu vieta, kas attiecas uz ģimenēm un kuru var ieraudzīt oriģinālā, bet to mēs aplūkosim **10.nodaļā**.

„Enģeliene pārvērtīsies...”

Rakstos ir interesanta vieta, kurā Visaugstais vēršas pie kritušā **ķeruba**, bijušā „rītausmas dēla”, kā pie sievietes, izmantojot vietniekvārds **AT („tu” – siev.dz.) ATA** vietā (**„tu” – vīr.dz.**). Zemāk izmantotajā fragmentā mēs varam redzēt it kā „divkāršu vēršanos” pie šī **ķeruba**, tas ir gan kā pie vīrieša, gan kā pie sievietes. To ieraudzīt var tikai oriģinālvalodā, pateicoties vietniekvārdiem: **אָתָּךְ – ATA: „tu” – vīriešu dzimte; אָתָּךְ – AT: „tu” – sieviešu dzimte.**

Ir arī tāds jēdziens kā piederības vietniekvārds: **tavs/tava**. Ivritā šis vārds sastāv no diviem līdzskaņiem: **bet** un **het (sofit)**, kurš seko pašam galvenajam vārdam. „Tavs” – kad vēršas pie vīrieša – „**behá**”, bet pie sievietes – „**bah**”: ir tie paši līdzskaņi, bet dažādas patskaņus apzīmējošas zīmes: **בְּהָ (behá)** – vīriešu dzimte un **בְּחָ (bah)** – sieviešu dzimte.

Tekstā ir vēl arī citi momenti, kas saistīti ar patskaņu zīmēm, pēc kurām tikai var noteikt vienu vai otru dzimti. Nianse ir tāda, ka patskaņu zīmes tika pieliktas tikai aptuveni 6.-8. mūsu ēras gadsimtā, balstoties tradīcijā – „pēc atmiņas”, kas tika nodota gadsimtiem. Kas attiecas uz uzrakstītajiem Toras ruļļiem, tad visi līdzskaņi un dažādas uzrakstīšanas nianse oriģinālajos ruļļos, tika nodotas pilnīgi precīzi, un te ir bijuši ļoti daudz pētījumu. Šeit ir tāda situācija, kura ir zināma visiem pētniekiem, – dažu masoretas tulkojuma vietu neatbilstība **Septuagintas** tulkojumam, kuru jūdu rabīni bija iztulkojuši apmēram tūkstoš gadu iepriekš. Tā tika iztulkota grieķu valodā, apmēram trešā gadsimta vidū pirms mūsu ēras. Šīs atšķirības apstiprināja Kumrānas tīstokļi, un par to rabīniskajā jūdaismā ļoti nemīl runāt. Smalkāk par to parunāsim 17.nodaļā.

Bet, kas attiecas uz patskaņu zīmēm, kas mūsu gadījumā var norādīt uz vīriešu vai sieviešu dzimti, tad šeit tādas pārliecības, diemžēl, nav. Tas var būt saistīts ar kļūdām mutvārdu tradīcijā, „cilvēcisko faktoru” kā tādu, jo, Israēla vēsturē ir bijuši periodi, kad pat uzrakstītā Tora bija aizmirsta, un ne tikai dažu ķēniņu dzīves laikā, bet, diemžēl, priesteru vidū, kuri par šiem Rakstiem atbildēja vairāk nekā citi. Kas attiecas tieši uz patskaņu zīmēm, es nebūt neapgalvoju, ka kāds „improvizēja”, balstoties personīgajā izpratnē, pārkāpjot izrunas mutvārdu tradīciju, bet to izslēgt, un uzskatīt, ka neskatoties uz redzamas atkāpšanās periodiem, viss „mutiskais” un nepiefiksētais līdz mums ir nonācis neizmainīts, būtu naivi. Tikai uzrakstītie līdzskaņi ir neapgāžams pierādāms fakts to patiesumam, kas daudzkārt bija apstiprinājies, arī Kumrānas tīstokļos. Protams, redakcijai vispirms tika pakļauts tas, kas norādīja uz Mesiju Ješua kā patieso

Israēla Kēniņu un Mesiju. Bez tam, maksimāli tika diskreditēta *Enoha grāmata*, jo tā vairāk nekā visas citas par Viņu liecināja. Šajā sakarā, tādām vai citām labošanām tika pakļauts tas, kas apstiprināja *Ēnoha grāmatu*, un kam ar to bija tiešs, būtisks sakars. Lielā mērā tas bija saistīts ar nefilimu vai kritušo jautājumu, ar hibrīdo DNS. Kas attiecas uz „neitrālajām” un „drošajām” vietām, no rabīnu, kuri noliedza patieso Mesiju, viedokļa, tad tur nekādas apzinātas rediģēšanas nenotika, protams.

No otras puses, Visaugstais svētajai valodai speciāli neizveidoja patskaņus, lai pastāvīgi rādītu Rakstu saprašanas daudzslāņainību un nianses, kuras var saprast tikai ar Svētuma Gara palīdzību. Bet cilvēku ievietotās patskaņu zīmes ir tikai viena no daudzajām sapratnes šķautnēm, kas tika savā laikā atklāta. Faktiski, caur šo patskaņu iztrūkumu, Visaugstais nelauj Sevi ielikt kādos cilvēcisko skaidrojumu, tradīciju „rāmjos”, kas ir kādā attīstības periodā. Līdzskaņi ir zināms sapratnes pamats, kāds „garīgs skelets”, un tas ir „Vārda” simbols. Bet patskaņi – ir simbols zināmai „garīgai miesai”, kura ir kustīgāka un lokanāka. Un tas ir Svētuma Gara simbols. Kurš „*pūš, kurp vēlas*”, un Kurš atklāj mums to vai citu šķautni. Ņemot vērā visu iepriekš teikto, izlasīsim galveno aplūkojamo fragmentu:

Ech.28¹¹ Atkal nāca pār mani Tā Kunga vārds, kas man sacīja: ¹² „Cilvēka bērns, dziedī raudu dziesmu par Tiras kēniņu un saki tam: Tā saka mani Kungi (daudzsk.) Visaugstais (viensk.): Tu („ATA” – vīr.dz.), kas biji plāna nospiedums, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu, ¹³ tu biji Ēdenē, Dieva dārzā, visādi dārgakmeņi rotāja tavu („BAH” – siev.dz.: stāv patskaņu zīme, kas norāda uz siev.dz.) tērpju: odem, pitda un jahalom, taršiš, šoham un jašfe, sapir, nofeh un bareket, un zelts; tavu sitamo instrumentu meistarība un tevī („BAH” – siev.dz.: stāv patskaņu zīme, kas norāda uz siev.dz.) caurdurošie, tavā radīšanas dienā izgatavoti. ¹⁴ Tu („AT” – siev.dz.) biji svaids sargātājs ķerubs, Es biju tevi iecēlis. Svētajā Dieva kalnā tu (siev dz.) staigāji degošo akmeņu vidū. ¹⁵ Nevainojams tu (vīr.dz.) biji savos ceļos no tavas radīšanas dienas, līdz kamēr atradās tevī („BAH” – siev.dz.: stāv patskaņu zīme, kas norāda uz siev.dz.) mīlzu nešķīstība. ¹⁶ Savas plašās darījumu aktivitātēs tava iekšiene pildījās ar ļaunumu, un tu aizšāvi garām. Un Es izdeldēšu (nolādot iztukšošu) tevi no dievu kalna, un tu pazaudēsies, sargātājs (veidotājs) ķerubs, degošo akmeņu iekšienē/vidū. ¹⁷ tavā skaistumā tava sirds palika lepna, tu izlēji savu gudrību pār savu lieliskumu (savu gudrību izmantoji, lai veidotu sev reklāmu; vai tam, lai radītu sev „ārējo izskatu”). Es tevi nogāzu pie zemes, kēniņiem nodevu tevi („BAH” – siev.dz.: šeit ir patskaņu zīme, kas norāda uz siev.dz.) aplūkošanai, ¹⁸ no saviem daudzajiem [apzinātajiem] iznīcīgajiem darbiem, savas reklāmas nelikumības – tu nodevi iznīcībai tavus tempļus un Es izvilksu no tevis uguni, un tas tevi apēdis, un Es atdošu tevi zemes pīšļiem, visu to acu priekšā, kas tevi redz. ¹⁹ visi, kas tevi tautās iepazīna, par tevi ir apklusuši, tu būdams(-a) biji, un tevis nebūs ne mūžam.

Akmeņi bija iešūti, iebūvēti viņa/ viņas apgērbā, kurš simbolizēja viņa / viņas kalpošanu. Faktiski mēs varam redzēt, ka šajā Rakstu fragmentā *ķerubs* tiek uzrunāts uz „TU” kā vīrietis, un uz „TU” kā sieviete. Bez tam, līdz mums nonākušajā tulkojumā ar patskaņu zīmēm, kā minimums

trīs reizes ir izmantots piederības vietniekvārds „BAH”, kuru izmanto tikai vēršoties pie sievietes.

Bijušais „sargātājs **ķerubs**” sevī apvienoja divas dabas: gan vīrieša, gan sievietes, kas pilnībā ir apstiprināts gan ar kontekstu, gan ar Rakstu oriģinālu. Nekur Rakstos šis kritušais **ķerubs** netiek saukts par „Visaugstā delu”, vai tā ekvivalentu – „zvaigzni”: **kohāv**. Vārds, kas viņam bija līdz krišanai, – ir: **היילל בן-שחר** *heilēl ben šáhar (Jes.14:12)*. Šī vārda tulkojumam ir daudz variantu un nokrāsu. Patskaņu zīmes visu var „atklāt” ļoti „dažādi”, tādēļ te ir svarīgi saprast pamatjēgu. Tēmai par šo vārdu var veltīt veselu nodaļu, bet es šeit to nedarīšu. Vien padalīšos ar vienu no pamatšķautnēm: „**slavētājs, rītausmas/ rīta gaismas dēls, kas cildina**”.

Iepriekš mēs skārām jautājumu par būtņēm un atšķirībām no Visaugstā bērniem. Vīrišķās un sievišķās dabas jautājums ne priekš visiem viņiem bija vienāds. Daļēji mēs to varam redzēt to būtņu piemērā, kuras tika radītas piektajā un sestajā zemes radīšanas dienā. Kas attiecas uz augta ranga būtņēm, kurus mēs varam nosaukt par „kalpojošiem gariem”, piemēram, **serafus** un **ķerubus**, tad Rakstos nav nekā, kas runātu par to, ka viņi būtu sadalīti vīriešu pusē un sieviešu pusē. Šajā sakarā ir sapratne, ka lielākais vairums kalpojošo garu, kuriem piemīt noteikta izvēles brīvība, tajās robežās, kas viņiem tika dotas, lielāko tiesu ietver sevī kādu vienu dabu: vīrieša vai sievietes. Tādēļ „Enģeļi” kā kalpojošie gari, ārēji var būt līdzīgi gan vīriešiem, gan sievietēm. Visi „Enģeļi”, kuri ir visaugstākajā godības līmenī – viņi ir ļoti individuāli un tiem zināmās proporcijās var piemist „apvienota daba”. Kā, piemēram, bijušais „sedzošais **ķerubs**”. Vienkāršākas būtnes, kurām nebija tāda izvēles brīvība, tās, kā likums, bija sadalītas divās pusēs: sieviešu un vīriešu, un varēja radīt pēcnācējus. Kas attiecas uz bijušo „sedzošo ķerubu” un viņa īpašo dabu, aplūkosim interesantu Rakstu vietu no **Jehezkēla (Ecēchiēla) 28:13b**:

מְלֹאכֶת תְּפִידָּ וְנִקְבִּידָּ בָּדָּ

Šim teikumam ir divas nozīmes, atkarībā no lietotajām patskaņu zīmēm. Ja tas ir „**melahát tupéha u nekavéha bah**”, tad tas nozīmē „**tavu kalēju un tetovētāju (caurdūrēju) amats (māksla) tevī...**” (pirms tam tiek uzskaitīti akmeņi, kas ir ievietoti viņas apgērbā, un tēlaini runājot – viņā): šeit vēršanās pie **ķeruba** ir sieviešu dzimtē (piederības vietniekvārds **bah**).

Ja to izlasīsim ar citām patskaņu zīmēm, tad tas mums dod sapratni par šī „sedzošā ķeruba” dziļo būtību: „**malahit tufáh ve nekeváih bah**”:

„enģeliene pārvērtīsies (transformēsies, izmainīsies būtība), un tava sievišķība tevī (vai mātīte tevī, vai sieviešu dzimums tevī) bija sagatavoti tavā radīšanas dienā”.

Visaugstajam Sevī ir divas puses, divas sastāvdaļas, kas fizioloģiskajā līmenī sevī ietver vīrieša un sievietes dzimumu, bet dvēseliskajā līmenī – vīrišķo un sievišķo pusi, kas izpaužas domāšanas, psiholoģijas, emociju utt. īpatnībās. Tā arī ir rakstīts, ka Viņš radīja vīrieti un sievieti pēc Sava tēla. Un piefiksējiet, ka iesākumā Visaugstais radīja gan vīrieti, gan sievieti – kopā, vienā ķermenī. Un tikai pēc tam izdalīja cilvēka sievišķo pusi un ietērpa to atbilstošā ķermenī.

Lai bijušais **sedzošais ķerubs** varētu risināt visus tos jautājumus, kas viņam bija jārisina, viņam tika iedota divējāda daba, kura, zināmā mērā, atspoguļoja Radītāja iekšējo būtību. Ja visu iepriekš teikto aplūkojam pravietiskā gaismā, tad var ieraudzīt, ka kādā brīdī, domāšanas bojājumu dēļ, „**sedzošā ķeruba**” sievišķā dabas daļa, kas pravietiskā skatā ir – viņa dvēseliskā daļa, viņā ņēma virsroku un viņš/viņa sāka novirzīties sāņus un viņa/viņas „iekšiene”, kā ir

rakstīts, sāka „pildīties ar netaisnību”. Un mēs zinām, ka tieši šis **ķerubs** sagrēkoja pirmais. Un pirmā sagrēkoja tieši Hava, nevis Ādams, kā ir rakstīts:

1.Tim.2¹³ Jo Ādams ir pirmais radīts, pēc tam Ieva,¹⁴ un Ādams netika pievilts, bet sieva tika pievilta un krita pārkāpumā.

Burtiski te tiek runāts par Havu, bet, tā kā tas, kas uz zemes ir tikai tā, kas Debesīs atspulgs, tad šeit ir norāde uz to, ka grēks garā, sirdī iekļuva caur dvēselisko. Tāpat kā Hava deva vīram koka augļus un viņš ēda, tāpat arī „dvēseliskais pamudināja garīgo” apēst to garīgo barību, kuru TAD un TĀ nedrīkstēja ēst. Šeit var redzēt arī norādi, ka „**sedzošais ķerubs**” pakļāvās grēkam savā „sievīšajā daļā” – kā „eņģeliene”, kura kļuva par „stervu”, jeb „zinātniski reliģiozā” valodā par „velneni”. Šis sagrēkojušās un lepnas kļuvušās dvēseles tēls, kura tika atraidīta, pravietiski fantastiski precīzi ir atainots stāstā par noraidīto ķēniņieni **Vašti** un jūdu meiteni **Hadasu**, kura kļuva par ķēniņieni **Esteri. Hadasa** – ir pazemīgas un vienlaicīgi ķēnišķas dvēseles tēls, kurai ir jābūt visiem uzticamajiem.

Šī **ķeruba** radīšana atspoguļo Radītāja cildenumu un to skaistumu, ko Viņš atspoguļo kā viņa vīrišķā daļa – Debesu Tēvs un Jēšua, kā arī viņa sievišķā daļa – Svētā Gars, jo, kā daudzi zina, Gars oriģinālvalodā ir sieviešu dzimtē. Deviņi akmeņi – tas arī ir netieši, kā liecinieks tam, ka Visaugstais palīdzēja šai Debesu radībai izstrādāt sevī, savā raksturā, nepieciešamās mūžīgās, dievišķās īpašības.

Un, pēc tam, kad šis **ķerubs** pieļāva sevī grēka vīrusa rašanos, tad viņš pacentās ieņemt patiesās Mesijas Sievas vietu, „izstumjot” no šīs lomas Mūžīgo līdzgaitnieku Debesu pārus, kuriem bija jāieiet garīgā vecuma pilnībā, noslēdzot īpašu derību un iegūstot Visaugstā Dēla Sievas statusu. Noteiktā periodā notika nelabojamais, un šis **ķerubs**, uzkāpjot uz lepības, godkāribas un citādu „ību” „slidenā ceļā”, nespēja pastāvēt, kā par to ir liecinājis Jēšua: „...**un nepastāv Patiesībā, jo Patiesības nav viņā...**” (Jņ.8:44).

Ķēniņiene **Vašti** – vispirms ir tās Ķēniņa Sievas daļas tēls, kura „ietiepās” sava skaistuma un godkāribas dēļ. Un otrkārt – ir pravietisks „rītausmas dēla” – „eņģelienes” atainojums, kura pacentās ar savām intrigām šo vietu vispirms atbrīvot, bet pēc tam, caur citām manipulācijām, nelikumīgi ieņemt: „ **nolikšu savu troni augstāk par Visaugstā zvaigznēm, lai kļūtu līdzīgs(-a) Viņam**”. Caur intrigām šis **ķerubs** gribēja „nozagt” īstās Sievas statusu, un viss uz mūsu zemes notiekošais ir tā atspulgs.

Skaitlis „12” ir daļa no Sievas/Mesijas Līgavas tēla, kas atspoguļo Ķēniņa godības pilnību: 12 Svētuma Gara augļi, 12 Israēla ciltis, 12 apustuļi – Jēšua mācekļi, 12 vārti Jaunajā Jeruzalemē, 12 akmeņi Augstā priestera **Hóšenā** (krūšu rotā), kas simbolizē 12 Ķēniņa redzamās godības veidus 12 Viņa bērnu ciltis/paaudzēs.

„**Sedzošā ķeruba**” apģērbā bija iestrādāti deviņi akmeņi, kuri pilnībā atbilst pirmajai, otrajai un ceturtajai rindai Augstā priestera krūšu rotā (**Hóšenā**) – **Ecēc28:13 – 2.Moz28:15-21**. Tādēļ, kā vienu no pravietiskām norādēm var pieņemt to, ka šo triju akmeņu iztrūkums – ir kā kādu triju īpašību, triju Svētuma Gara augļu iztrūkums, kas ir kritiski ietekmējis viņa stāvokli. Cik tas man personīgi ir atklāts, tad pieņemu, ka šie augļi ir – pazemība, lēnprātība, uzticēšanās ar pacietību un mīlestība, kas spēj upurēties.

Visuma tragēdija

Un tagad, ņemot vērā visu iepriekš teikto, mums var tikt nedaudz atklāta tā visuma tragēdija, kura notika TOREIZ. Kā mēs atceramies, uz to brīdi, kas aprakstīts **1.Moz1:2**, bija trīs galvenās Debesu būtņu grupas, kuras arī bija neviendabīgas. Grēka vīruss, galvenā pievilēja darbības, sacelšanās un pretnostatišanās ĢIMENĒ, sekojošais karš – tas viss noveda pie dažādām šķelšanās. Daži pāri palika uzticami, daži krita, pakļaudamies pievilumam, daži iekļuva „neuzmanības dēļ sagrēkojušo” statusā. Un visi bez izņēmuma, tādā vai citā mērā, tika pakļauti apgānīšanai ar nāvi. Grēks „saplēsa un izārdīja” daudzus pārus un sabojāja daudzas savienības. Izveidojās situācijas, kad „viņš” – Visaugstā dēls nostājās opozīcijā pret UZTICAMAJIEM, pieslienoties grupējumam, kuru pēcāk sāka saukt par KRITUŠAJIEM, bet viņa Debesu līdzgaitniece palika uzticama savam Ķēniņam un Tēvam. Diemžēl, bija arī apgrieztas situācijas. Bija liels daudzums situāciju, kad gan viņš, gan viņa nokļuva „neuzmanības dēļ sagrēkojušo” grupā, bet viņu grēcīguma pakāpe varēja ļoti atšķirties. Bija situācijas, kad viņš vai viņa pieslējās tiem, kuri kļuva par KRITUŠAJIEM, bet viņu otrās pusītes nepārkāpa šo „neatgriešanās robežu”, ja tā var teikt, nocietinot savu sirdi līdz galējai robežai. Bija arī citi „varianti”, kā katras to var iedomāties.

Kādu var pārņemt šaubas un viņš var pajautāt, pēc kā spriežot mēs varam izdarīt tādas secinājumus, attiecībā uz šiem izirušajiem pāriem, ja nu vienīgi pamatojoties kādā „veselajā saprātā”, kas, protams, ir visai subjektīva lieta. Neskatoties uz visām lūgšanām un atklāsmēm. Uz to atbildēšu ar sekojošu faktu, uz ko, kā es ticu, laikā, kad gatavoju šo materiālu, pievērsa manu uzmanību Debesu Tēvs. Esošā statistika, neskatoties uz visām tās apgrēcībām, mums vēsta, ka, praktiski vienmēr, zēnu piedzimst nedaudz vairāk nekā meiteņu. Bet dažreiz nebūt ne „nedaudz”. Protams, to var papūlēties izskaidrot ar vīriešu paaugstināto mirstību, jo pasaulē notiek daudz karu un konfliktu, un tādēļ „daba” visu regulē, bet es neticu „dabai”, kā regulētāju.

Atcerēsimies, ka „**no neredzamā ceļas redzams**” – un tas ir universāls princips. Vīrieši ir kareivīgāki, un viņiem ir daudz zemāks bīstamības sliekšnis. Sievietēm, pārsvarā, viss ir otrādi. Tas izpaužas ne tikai kara darbību sfērā, bet arī auto vadīšanas manierē un daudzās citās lietās. Sievietes, kā likums, daudzos jautājumos ir uzmanīgākas un kārtīgākas. Tā vienus un otru ir izveidojis Debesu Tēvs, un tādēļ, skats uz visiem šiem tēliem un faktiem, pat bez īpašām paša atklāsmēm, var domāt, ka „Mūžīgās līdzgaitnieces”, no vienas puses, bija uzmanīgākas un varēja būt par aizturošo faktoru saviem līdzgaitniekiem. Protams, cik nu tas bija iespējams. No otras puses, atceroties, ka vispirms sagrēkoja cilvēka „sievīškā puse”, tad, noteikti, bija arī pretēji varianti. Kopumā, Visaugstā dēlu, kuri nonāca karantinā, bija nedaudz vairāk nekā „Mūžīgo līdzgaitnieču”. Iespējams, to ietekmēja arī tas, ka tieši uz viņiem gūlās lielākā slodze TAJĀ karā, un viņi vairāk nekā viņu līdzgaitniece „apgānījās ar nāvi”, piedaloties dažādās kaujās. Spriežot pēc visa zināmā, ņemot vērā raksturu daudzveidību, aicinājumus un personīgās īpatnības, tad visas šīs grupas bija ļoti sajauktas.

Šī jautājuma izpratne var kļūt par atbildi uz daudzām interesantām lietām, ar kurām, dzīvojot šajā pasaulē, mēs kaut kādā veidā esam nedaudz saskārušies. Neapšaubāmi, noteikts pāru skaits garīgajā karantinā nokļuva kopā. Debesu Padomē tika izlemts, kuram, kad un kur būs piedzimt, un ir ļoti iespējams, ka bija tādi lēmumi, kad viņš un viņa piedzima apmēram vienā laikā,

apmēram vienā vietā, lai varētu nodrošināt viņu tikšanos šajā karantīnas vietā un lai kopā nostaiģātu šo ceļu. Kā es to redzu, tad tieši no šejienes ir cēlusies tā sapratne, ka katrs no mums, šeit uz zemes meklē to savu „otru pusīti”, un dažiem „veicas”, ja tā to var nosaukt, kaut iemesls, protams, ir pavisam cits. Daudzi atceras tādu frāzi, kas „klīst” visapkārt, visos laikos un tautās, ka „savienības tiek slēgtas Debesis”. Nu, lūk, izejot no visa iepriekš teiktā, iedomājieties no kurienes tas patiešām ir cēlies. Maz ir tādu, kuri to vispār saprot, bet mūsu Dievišķās dvēseles – **nešamā** „ģenētiskā garīgā atmiņa” ir tā, kas dod šis patiesās realitātes atbalsis. Var teikt, ka „**nešamā** izspiežas caur **néfeš**” ☺.

Neapšaubāmi, ka nereti Debesu Tēvs panāca pretī pāru vēlmei šajā karantīnā būt kopā, un palīdzēja viņiem šajā pasaulē satikties. Iespējams, zināmu iemeslu dēļ, ne vienmēr, bet diezgan bieži. Un to saprotot, var acīmredzami ieraudzīt, ka visai bieži, daudzi cilvēki šeit, ir dažādā pakāpē nelaimīgi, ka nevar atrast savu īsto „pusīti”, kura TAD bija viņu „Mūžīgais līdzgaitnieks”. Un, uz laiku nobloķētās atmiņas dēļ, kā arī neskatoties uz to, bieži atnāk zināma intuitīva sajūta, kā sapratne „dziļi dvēselē”, ka kaut kur šī „pusīte” ir. Nereti ir iespējami arī tādi varianti, ka šīs pusītes vispār nav šajā pasaulē. Viņa ir vai nu pārkāpusi neatgriešanās līniju, vai mīlestībā un pacietībā gaida mūs Debesu Tēva Debesu mājās... tas, pagaidām, līdz zināmam laikam ir mums apslēpts. Un tādēļ, ir par maz satikt savu „pusīti” šeit, šajā pasaulē, ja tas vispār būtu iespējams, bet, pats svarīgākais – ir atcerēties Tēvu un izlīgt ar Viņu, atgriezties mājās.

Atcerieties vēl tādu frāzi – „princis baltā zirgā”? es, protams, neapgalvošu, bet padalīšos ar jums vienā no iespējamiem variantiem, no kurienes tas „informācijas telpā” varēja rasties. Ja „viņa” nonāca šeit, bet „viņš” nepārkāpa līniju un palika uzticams Visaugstajam, tad, gadījumā ja „viņa” izlīgs ar Tēvu, tad nākotnē pienāks tāds brīdis, kad viņas Mūžīgais līdzgaitnieks, no kura viņa uz garīgās karantīnas laiku bija širta, kopā ar Ješua attrauksies pēc viņas baltā zirgā. Atklāsmes grāmatā rakstīts, ka Ješua būs baltā, mirdzošā zirgā, un kopā ar Viņu liels daudzums svēto, tādos pašos zirgos, un milzīgi karapūļi. Un šajā gadījumā, tur, noteikti būs arī viņas „princis baltajā zirgā”. Kādēļ princis? Tādēļ, ka, ja Tēvs ir ķēniņš, – tad Viņa dēls – ir ķēnišķas kārtas, tieši tā pat kā viņa pati. Ir arī daudz citu tēlu un sižetu, kas nonākuši folklorā un mākslā, kas netieši var apstiprināt šo domu.

Jebkurā gadījumā, kad visi atgriezīsies savās Debesu mājās, tad mūsu Debesu Tēvs noslaucīs katru mūsu asaru no mūsu acīm un svētīs to, ar Viņa žēlastību tika atjaunots, kā arī arī, no jauna savienos tos, kuri ir zaudējuši savus „Mūžīgos līdzgaitniekus”, radot jaunus pārus. Visaugstais – ir mūsu mīlošais Tētis, un Viņš zina, kā pēc mūsu galīgās izpirkšanas un atjaunošanas, izdarīt tā, lai tas, kas tiks atjaunots, nebūtu sliktāks par to, kas bija:

LCV'19g tulkojums:

Atkl.gr.21¹ Pēc tam es ieraudzīju NEPARASTU DEBESJUMU un NEPARASTU ZEMI, jo šis sākotnējais debesjums un šī sākotnējā zeme izgaisa, un šis dziļūdēns telpas vairs nav!...⁴ Un PATS VISAUGSTAIS noslaucīs katru asaru no viņu acīm, un Nāves vairs nebūs: nekādu raudu, pat ne viena izmisuma sauciena, ne ciešanu piliena vairs nebūs nekad, tādēļ, ka viss, kas [bija] pašā sākumā, izgaisa uz visiem laikiem!

Attiecībā uz dažiem interesantiem momentiem, kas saistīti ar Mūžīgo līdzgaitnieku savstarpējām attiecībām nākamajā pasaulē, ir viena brāļa, kuram Visaugstais ir nedaudz pavēris šo sfēru, atklāsme, un viņš ir ar to padalījis savā grāmatā, liecinot par redzēto un dzirdēto. Viņu sauc **Odens Hetriks**, un grāmata saucas: „**Debesu pilsētā**”. Mēs zinām, ka Visaugstais nevienam visu neatklāj, bet ar dažādu Savu bērnu starpniecību Viņš dod šis puzzles gabaliņus. Domāju, ka caur viņu, viena no šādām šķautnēm tika atklāta. Viens no interesantiem un ievērojamākiem brīžiem bija viņa liecība par to, ka jau TUR, Debesīs, tie mūžīgie līdzgaitnieki bija, kaut kādā nozīmē, līdzīgi Ādamam un Havai, un viņiem piemita spēja savienoties kopā vienā miesā, kā augstākajā mīlestības un tuvības izpausmes formā. Tas ir iespējams tikai apskaidrotajos ķermeņos un daļēji ir līdzīgi tam, kā Ādams un Hava bija kopā līdz viņu sadalīšanai, bet ar to atšķirību, ka viņai tajā brīdī vēl nebija sava fiziskā apskaidrotā ķermeņa, bet tikai garīgais ķermenis (gars vai „iekšējais cilvēks”) kopā ar „dievišķo dvēseli” – **nešamū**.

Un vēl viens būtisks moments. **1.Moz.2.nod.** beigās, kad vēl nebija grēka, tad Ādamam un Havai tika dots norādījums, ka cilvēkam ir jāatstāj savs tēvs un sava māte, lai kopā savienotos „vienā miesā”: **leBasar Ehad. Basar** – miesa, **Ehad** – vienotība, kas sastāv no vairākām daļām. Kad šeit uz zemes vīrietis un sievietē savienojas, lai radītu pēcnācējus, tad viņu „savienošānās” – tā ir ļoti tālu, tālu no „vienas miesas”, kas bija plānota pašā sākumā. Grēka novājinātā miesā tā savienoties, lai kļūtu par „vienu miesu” – EHAD – nav iespējams. Iespējama ir tikai „daļēja savienošānās”, lai radītu pēcnācējus, tas nozīmē, lai radītu fiziskus ķermeņus, un lai caur tiem šajā pasaulē varētu ienākt dvēseles. Spējas, lai radītu bērnus, šeit tika nevis vienkārši uz laiku dotas, kā domā daudzi, bet pie tā mēs atgriezīsimies nedaudz vēlāk. Šī materiāla ietvaros, diemžēl, nepietiks vietas, lai aplūkotu visus sikumus, bet es domāju, ka mūsu Debesu Tēva Gars mums palīdzēs saprast visu, kas mums pašlaik ir nepieciešams.

Izraidīšanas nobloķētā atmiņa

Tagad nedaudz padomāsim par atmiņu, kas uz mūsu garīgās karantīnas laiku ir bloķēta, kā arī par pašu faktu, kad grēka darbības laikā Debesu personas bija izšķirtas, ir lieliska analogija, ko var ieraudzīt Israēla sadalīšanā divās ķēniņvalstīs: Dienvidu un Ziemeļu. Daudzi zina, ka pēc sadalīšanās, pēc noteikta laika, grēks nopietni iekļuva desmit cilšu rindās, kuras bija izveidojušas Israēla Ziemeļu valsti, kas noveda pie derības laušanas un lielākās daļas iedzīvotāju izraidīšanas ārpus Apsolitās zemes robežām. Laikam ritot, šo cilšu pēcteči zaudēja savu identitāti, un lielākajā vairumā gadījumā, aizmirsa, kas viņi ir pēc izcelsmes un kādas ir viņu patiesās saknes. Protams, ne visi un ne pilnībā, jo daļa pēcteču saglabāja dažas atmiņas un „tradīciju lauskas”. Šī grupa ir pravietisks tēls tām Debesu dvēselēm, kuras „sagrēkoja neuzmanības dēļ”, bija attālināti šajā garīgajā zemes karantīnā, un kuriem uz laiku bija bloķēta atmiņa. Un tie ir, šajā pasaulē iesētie un te dzīvojošie, Valstības dēli un meitas. Reizēm, it kā caur kādu „aizmirstības plīvuru”, izspraucas atsevišķas domas, sapņi, redzējumi un atmiņas, bet, kopumā, tas viss līdz noteiktam laikam ir slēgts. Un tas laiks ir tikšanās laiks ar mūsu Debesu Tēvu. Kā ir rakstīts, kad Jēšua atgriezīsies, tad Viņš ar Sevi visu apgaismos, un viss kļūs zināms un saprotams. Reiz Jēšua teica, ka ir vēl avis „ne no šīs kūts”, kuras ir jāatved, un tās nav vienkārši Israēla „pazudušās ciltis”, bet, pravietiski – esam tieši mēs, kuri izejam šo garīgo karantīnu, un esam „uz laiku zaudētās Debesu Israēla ciltis”. Daudzu lietu, kas saistītas ar „Poligonu” pareizai izpratnei, vienmēr ir

jāsaprot, ka Jaunā Derība ir noslēgta tikai ar diviem Namiem: Jūdas namu un Israēla namu, saskaņā ar **Jer.31:31**. Visi pārējie tur ieiet tikai personīgā līmenī, caur personīgu Derību ar Mesiju Jēšu.

Jūdas nams šajā gadījumā simbolizē tos Debesu bērnus, kuri TAD palika uzticami. Un šeit ir svarīga nianse. Mēs atceramies, ka neskatoties uz to, ka Dienvidu valsts pārstāvji kopumā palika saglabāja savu identitāti, tomēr, neskatoties uz to, bija periods, kad, gandrīz viss Jūdas nams uz 70 gadiem aizgāja trimdā (**galut**) uz Bābeli. Un arī citos laikos, ne visi šajā karaļvalstī bija vienādi... Protams, tur, pēc Tēva apsolījuma, vienmēr bija Atlikums, taču, lielākā daļa bija, kaut islaicīgi, bet dažādās pakāpēs, inficēta ar ar elku kalpošanas vīrusu. Ievērojama daļa atgriezās, bet pārējo atgriešanās izstiepās ilgā laika periodā. Tādēļ, vai vispār ir pareizi tās Debesu personas, kuras palika uzticamas, identificēt ar Jūdas cilti? Jo daudzi jūdi, jau arī pēc atgriešanās no Bābeles, tomēr atkrita. Es arī, protams, uzdevu šo jautājumu, un Debesu Tēvs pievērsa manu uzmanību tam, ka tas ir pravietisks simbols, kurš tādā veidā mūsu pasaulē, mūsu reālījās „dod atspīdumu”, un tādēļ nevar būt 100% līdzīgs. **Pirmkārt** – šis simbols parāda galveno kopējo būtību attiecībā tieši uz Atlikumu, kurš palika uzticams gan brīdī, kad Valstība tika sadalīta, gan brīdī, kad atgriezās no Bābeles, gan brīdī, kad Jēšua tika pieņemts par Mesiju un Kēniņu. **Otrkārt** – tas vērs mūsu uzmanību uz zināmu epizodi, kad tie, kuri bija uzticami TĀ kara laikā, tomēr, savu zināmu iemeslu dēļ, grēka vīrusa, kas darbojās, dēļ, tomēr sagrēkoja. Runa ir par tiem Visaugstā dēliem, kuri pieminēti **1.Moz. 6.nodaļā**, par kuriem sīkāk ir aprakstīts **Ēnoha grāmatā**. Tie bija uzticami svētie Visaugstā dēli, kuri TAD, saglabājot sākotnējo uzticību, nedevās līdzī kritušajiem, bet „pakrita” vēlāk.

Un šeit jautājums vietā: kādēļ gan viņi, neskatoties uz visu viņu svētumu, šķīstumu, gudrību un citām pozitīvām īpašībām, tomēr, pārkāpa Visaugstā aizliegumu, apzināti izšķīrās par to, par ko, kā viņi paši saprata, ir jānāk sodam? Viņi taču bija visa iepriekš notikušā liecinieki un redzēja visas šausmīgās sekas. Un tas, ko viņi izdarīja, kā mēs redzam, noveda pie šausmīgiem rezultātiem. Par vienu no iemesliem kļuva tas, ka TĀ kara un pretestības laikā, kopumā, praktiski visi inficējās ar tādu vai citu grēka vīrusu, kas vēl papildus tika pasliktināts ar apgānīšanos ar nāvi. Smalkāk mēs to aplūkosim vienā no beigu nodaļām. Tur viss nebija tik vienkārši, kā dažiem liekas, un kuri naivi pieņem, ka tajā gadījumā bija banāls kārdinājums caur „fizisko miesu”. Noteicošo lomu to nepareizo lēmumu pieņemšanā nospēlēja stiprības jautājums, vai tieši otrādi, garīgo imūnsistēmu vājums, par ko ir nākamā sadaļa.

Garīgā imūnsistēma

Bieži jautājums bija par „grēka vīrusa devas apjomu”, kā arī par katra Kēniņa dēla vai meitas garīgās imūnsistēmas stiprumu. Zemes vīrusi un slimības ir vien fizisks atspulgs tam, kas reiz un tagad notiek garīgajā pasaulē. To, kuri izveseļojas, imūnsistēmu stiprināšana un karantīna tiem, kuri ir inficējušies, – tas ir galvenais instruments šādās situācijās. Kas, principā ir „garīgā imūnsistēma”? Tas ir kaut kas tāds, kas nav viengabalains. Kā jau iepriekš aplūkojām, katra Visaugstā bērna iekšienē, bet, ja precīzāk, tad katras dievišķās dvēseles – **nešamā** – iekšienē, ir tas, ko Rakstos sauc par „tēlu” (**cēlem**). Šis „kaut kas” ir tas, kur ir atspoguļota Visaugstā personība, un, kas ir kā paraugs dzīvei un attīstībai. Tuvība ar Viņu, uzticēšanās Viņam, Gara

augļi – tas viss izbrīvē noteiktu godības līmeni, kas tad arī kalpo kā aizsargājošs pārklājs šim „tēlam”, „Visaugstā personas nospiedums”. Ja godība, kas sargā šo tēlu, iet mazumā, var notikt tā bojājums ar visām no tā izrietošajām sekām.

Kas var nostiprināt mūsu garīgo imūnsistēmu? Kontaktēšanās ar Visaugsto, būšana Viņa dzīvajā Vārdā, cildināšana, pielūgšana: tās visas ir tuvības ar mūsu Tēti un Viņa Garu, Kurš mūs ir dzemdinājis, sastāvdaļas. Tuvošanās Viņam, nostiprina mūsu imūno sistēmu, bet attālināšanās no Viņa – dara vājāku. Tas viss nav sevišķi grūti, lai to saprastu. Un TAD, tā „visuma infekcija” pilnīgi visur izmētāja šos garīgos lepnības, sacelšanās, godkārības un citus vīrusus. Un visi, tā vai citādi ar to saskārās. Kā mēs saprotam, tad ne visi cilvēki ir vienādi. Arī ne visi Debesu un Zemes Ķēniņ bērni bija vienādi. Katrs no mums atradās savā līmenī attiecībās ar Debesu Tēvu, un katram bija savas iekšējās garīgās un dvēseliskās īpatnības. Un tādēļ, to, kuri pastāvēja, un kuros šī garīgā slimība neatspoguļojās tā, lai viņi sagrēkotu, izdarot tos vai citus nelabos darbus, tomēr, viņi visi saskārās ar šo vīrusu un saņēma attiecīgu „inficēšanās devu”. Tā arī par to ir rakstīts:

Īj.4¹⁸ Redzi, Viņš Pats Saviem kalpiem neuzticas, un Saviem eņģeļiem Viņš pierāda vainu. ¹⁹ Cik lielā mērā vēl tiem, kas mīt mālu graustā, kas no pašiem pamatiem ir veidojums no pīšļiem...

Īj.15¹⁵ Lūk, pat uz Savu svēto saimi Dievs nevar paļauties, pat Debesis nav nemaz Viņa Paša acīs tik nevainojamas.

Pirmajā fragmentā, kad tiek runāts par eņģeļiem, – tad runa ir par kalpojošiem gariem. Bet otrajā fragmentā, kur runa ir par „svētajiem”, – runa ir par Visaugstā bērniem, kas in nodalīti Viņam. Un, no otras puses, **Īj.4:18-19** ir runa, ka Visaugstais daudzām Debesu būtnēm, kuras Viņu nenodeva un saglabāja uzticību, neuzticas pilnībā, kur nu vēl tiem, kuri „izcēlās”, kaut bez ļauna nodoma, un nokļuva garīgajā karantīnā: „māla graustā”. Pilnīga izpirkšana varēja notikt tikai caur Jēšua izpērkošo upuri, bet līdz tam vēl bija visai ilgi:

PBB tulkojums:

Ebr.9²² Likums pieprasa, lai gandrīz viss tiktu šķīstīts ar asinīm, un bez asins izliešanas nav piedošanas. ²³ Viss, kas uz zemes, un ir veidots pēc Debesu tēla, bija jāšķīsta tādā veidā, bet tas, kas no Debesīm pieprasa labākus upurus kā šos.

Ir rakstīts, ka visu šo izpirkšanas procesu vēlas saprast ne tikai cilvēki, bet arī visas Debesu personas. Un šī interese nebūt nav akadēmiska:

1.Pēt.1¹² Viņiem [praviešiem] tika atklāts, ka ne viņiem pašiem, bet jums nāks par labu tās lietas, ko jums tagad pauduši tie, kas jums evaņģēliju sludināja Svētajā Garā, kas no Debesīm sūtīts. Šais lietās pat arī eņģeli kāro ieskatīties.

Ar vārdu „ieskatīties” ir tulkots grieķu vārds **παρακύπτω** (parakjupto), kuram ir sekojoši tulkojuma varianti:

1. ieskatīties, lūkoties, ielūkoties; 2. pārņ. Iedzīlināties, iekļūt dziļumos.

Tā nav interese kā „skatītājam no malas”, bet to ieinteresētība, kuri ar šo jautājumu ir saskārušies personīgi un visos līmeņos. Ir arī rakstīts:

Rom.8¹⁹ Jo visa radība [atrodas] saspringtās gaidās, kad atklāsies (tiks noņemts

pārsegs) Visaugstā dēli.

Šīs pasaules karantīnā tika iesētas „fiziski ķermeņi”, bet ir jāatklājas, jātop redzamiem „garīgajiem ķermeņiem” (1.Kor.15:44). Pievēršu uzmanību uz „*visa radība*” un īpaši uz vārdu „*VISA*”.

Lai kādu būtu galvenie iemesli, kas kļuva par izšķirošajiem „virzītājiem” tā lēmuma pieņemšanā, ko Visaugstā dēli pieņēma, par ko ir rakstīts 1.Moz.6.nod., gribu vērst uzmanību, ka tieši novājinātas „garīgās imūnsistēmas” dēļ, grēka vīrusa darbības rezultātā un „apgānīšanās ar nāvi” dēļ, kļuva iespējams tas, kas notika tajos tālajos laikos.

Atlikuma šķautnes

Pasaulē ir daudz un dažādas versijas šajā sakarā, no kurām dažas, kaut kur un kaut kā krustojas. Pirms uz to paskatīties no „Poligona” konteksta, aplūkosim vienu Rakstu vietu un vērsīsimies pie oriģināla.

2.Ķēn.19³⁰ Un izglābtais (peleita) Jehudas nams no jauna laidis saknes lejā un nesīs augļus augšā,³¹ jo no Jeruzālemes izies atlikums (šearit) un atpestītais (peleitá) – no Ciānas kalna. JAHVEs Cebaota dedzība to izdarīs.

Ivritā ir divi pamatvārdi, kurus tā vai citādi lieto kopā ar „Atlikums” tādā nozīmē, kā mēs to šeit vēlamies izskatīt. Dotajā piemērā tie ir izmantoti kopā:

פְּלִיטָה (peleitá) 1.atpestīšana, glābšana; 2.izglābtais, atpestītais.

שְׁאֵרִית (šearit) atlikums, dzīvi, veseli palikušie.

Neskatoties uz šo vārdu līdzību, pirmajam vārdam – *peleitá* – ir izglābta, atpestīta, tāda, kurš palicis dzīvs nokrāsa. Šis vārds var tikt izmantots arī nevis attiecībā uz kādu, kurš bija izglābts un atpestīts, bet kā personīgā „glābšana, atpestīšana”.

Otram vārdam – *šearit* – ir tāda nokrāsa, ka, kāds, kuram ir sniegta palīdzība no ārpuses, ir pievienojis savu daļu savu spēku apjomā, kā ir rakstīts: „*ko tava roka spēj darīt – dari*”. Tā būtību labi apstiprina epizode, kad *Jozuā Nūna dēls* cīnījās ar *Amaleku*, bet *Mošē* (Mozus), šis cīņas laikā, turēja savas rokas paceltas. Ivrita burtu nozīmes izpratne to apstiprina.

Iespējams kādam būs interesanti uzzināt, ka šī vārda gematrija ir „911”. Iespējams, kāds nezina, bet ivritā, principā, nekad nav bijuši cipari, un tie uzradās eiropiešu tautā, tikai kā viņu blakus esības produkts ar citām tautām, no kurām viņi pārņēma ne tikai šo „911”, kā daudzi zina, – ir glābšanas dienestu telefona numurs daudzās valstīs, un es personīgi nedomāju, ka tā ir nejauša sagādīšanās. Tāpat kā daudzi atceras terorakta inscenējumu Ņujorkā, kur noteikti spēki uzspīdzināja divus torņus, un tas notika akurāt 11.septembrī, vai 11,9, kas arī nemaz nav tik nejauši. Toreiz, šis globālās „elites” izplānotais terora akts tika veikts vairāku iemeslu dēļ. Viena no tām ir sekojoša – ar šo divu torņu uzspīdzināšanu, „viņi” pravietoja Dieva tautas Atlikuma sabojāšanu un iznīcināšanu, kurš atrodas starp „ticīgajiem no jūdiem”, kā arī starp „ticīgajiem no tautām”. Ar to „viņi” arī veica noteiktu pravietisku darbību, kas vēsta uz Atlikuma sabojāšanu, kura rokās atrodas divi ziļļi: *Jūdas un Jāzepa (Ecēc.37:41)*.

Ir arī vairāki otrā vārda (*šearit*) saīsinātie varianti – bez diviem pēdējiem burtiem, kas nes to pašu jēdzienisko slodzi, bet ir papildus nokrāsa:

שְׂאֵרָה (šeár) atlikums, izredzētie; pārējais, cits.

Ir Rakstu vieta, kas šīs augstāk aprakstītās nianšes pasvītro:

Jes.10²⁰ Tanī dienā notiks, ka Israēla atlikušie un Jēkaba nama izglābtie nepaļausies vairs uz to, kas tos sitis un sit līdz šim, bet paļausies uzticībā uz Jahvi, uz Israēla Svēto.

Kad tiek pieminēts vārds „Jēkabs”, tad, kā likums, klātesošs ir **galúta** (trimdas) noskaņa, tas ir – atrašanās ārpus Apsolītās zemes, ārpus aicinājuma, spēka pilnības, ārpus cieņas un godības. Bet, kad tiek pieminēts vārds „Israēls”, kā arī tiek rādīta saikne ar to, tad, kā likums, tiek domāta aicinājuma, spēka, godības pilnība. Arī augšminētajā fragmentā ir redzams, ka Atlikumā ir divas pamatgrupas. **Pirmā grupa** – attiecas uz „Atlikumu” no „Israēls” vienības. Piemērs, ko deva **Kālebs un Jozuā Nūna dēls**, kuri bija gatavi cīnīties ar milžiem Apsolītajā zemē, pilnībā uzticoties Visaugstajam. Tas ir **Gideons** un viņa „trīssimt ebrejiešu”. Tas ir pravietis **Elijáhu** (Ēlija), kā arī Dāvids un viņam līdzīgie. **Otra grupa** – tie, pamatā ir tie, kuri nav nodevēji, viņu sirdīs un motīvos nav sacelšanās, bet bieži svārstās, ja sastopas ar lielām grūtībām, jo ir garīgi mazāk stipri, vai pagaidām vēl vāji ticībā. Tādus, pēc Savas uzticamības un žēlastības izglābj, atpestī Visaugstais.

Tas ir kā piemērs par miežiem un kviešiem, **moadim** (nozīmētās dienas, lai cilvēks tiktos ar Visaugsto) kontekstā. **Pesahā** tika pienestas divas no miežiem izceptas maizes, kurās nebija nekāda rauga. Bet **Šavuotā** tika pienestas divas raudzētas halas no kviešiem. „Neraudzētie mieži” **Pesahā** – ir simbols „Atlikumam, kurš cīnās”. „Raudzētie kvieši” **Šavuotā** („Vasarsvētkos”) – ir simbols Atlikumam, kurš šaubās, kas ne vienmēr ir secīgs, jo tā iekšienē iekļuvis grēka raugs, bet, kurš cenšas un piepūlas, kuram glābšana nāk Ķēniņa uzticamības un žēlastības dēļ, un kuram nākas iziet šķīstīšanu, atbrīvošanu no visāda rauga: tā „izdedzināšana” ar dažādu bēdu uguni.

Ņemot vērā iepriekš teikto, pacentīsimies Atlikuma tēmu apskatīt „Poligona” izpratnes kontekstā. Laikā, kas aprakstīts **1.Moz.1:2**, ir notikuši daži svarīgi notikumi. Viens no tiem ir – ilgstošās pretestības laika periodā, daļa Visaugstā dēlu un meitu paspēja ieraudzīt, un ievērojamā mēra saprast, kas īsti bija noticis. Apslēptais sāka kļūt par redzamo, sāka veidoties arvien lielāka sapratne par notiekošo un to traģēdiju, kurā viņi bija iemesti. Izdarot tos vai citus nepareizos soļus, veicot tās vai citas nepareizās darbības, viņi, tomēr paspēja veikt **tšuvu** – tas nozīmē, atzīstot savas kļūdas, atgriezties pie Debesu Tēva. Neskatoties uz šādu pareizu soli, saņemt attīrīšanu un piedošanu ar vienkāršu „atvainojiet”, vairs nebija iespējams, jo jautājums vairs nebija vienkārši par kaut kādām iekšējām šaubām un dvēseles mokām, bet tajā, ka viņi jau bija kaut ko **izdarijuši**. Tas bija līdzīgi tam, kā, ja senajā Israēlā, kādu nogalinot neuzmanības dēļ, tūdaļ ruporā sāktu kliegt, lai viņam piedod un atvaino. Kā mīkstināšu faktoru to varbūt varētu pieņemt, bet kalpot par pamatu rehabilitācijai tas nevarēja.

Šajā situācijā liela nozīme bija „krišanas dziļumam”, tas nozīmē – tā, kas tika izdarīts „ar mīnusa zīmi” daudzums un kvalitāte. Ja šis kāds, izdarot **tšuvú** (atgriešanās un savas vainas atzīšana), paspēja, zināmā mērā rehabilitēties ne tikai „mutiski”, bet arī nest „pienācīgus atgriešanās augļus”, tad, ja bija arī neiztrūkstošs sirds patiesums, šie „atgriešanās augļi” tika

„likti uz svariem”. Reiz Ješua teica, ka „*Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem*” (Jn.15:13). Šim apgalvojumam ir MŪŽĪGS statuss, un darbojas ne tikai tagad, bet darbojās arī TAD. Ir arī rakstīts, ka īsta mīlestība, kura izpaužas ne vienkārši vārdos, bet attiecīgos darbos, – tā „*apklāj lielu daudzumu grēku*” (1.Pēt4:8). Un tā ir tāda pati patiesība, kurai ir MŪŽĪGS statuss. Neminēšu citus, jo ar šiem „diviem lieciniekiem”, šajā gadījumā ir pietiekoši.

UN TAD, visam apkopojoties, tā sakot, esot atbilstošam patiesumam izdarot *tšuvū* (grēknožēlu), Tēvs darīja zināmu savu taisnīgo nolēmumu. Protams, visi likteņi nav vienādi, neskatoties uz to iespējamo līdzību. Bet, tomēr, eksistēja noteikti kritēriji, pēc kuriem tika izsvērtas un noteiktas robežas un apstākļi, kādos notiks „Poligons”. TAD, pamatojoties visā teiktajā un izdarītajā, tika doti atbilstoši apsolījumi, ka neskatoties uz karantīnu, un tiem pārbaudījumiem un grūtībām, kas būs jāpārvar, Debesu Tēvs izdarīs visu, kas iespējams, nepārkāpjot neko, ko Viņš Pats ir noteicis un nozīmējis, lai varētu saglabāt, izvilkt un atgriezt šīs dvēseles Debesu Mājās. Izejot no tās atbildības pakāpes, kas katram bija, kā ir rakstīts, ka „*katrs nesīs savu nastu*”, Debesu Tēvs varēja mīkstināt šo karantīnu, paņemot pie Sevis uz Mājām tās dvēseles, kas vēl bija mazs bērniņš, tā, lai tas nepaspētu šeit uz zemes „uzrūgt” no tā grēka vīrusa. Piedzimšanas noteikumi un dzīves situācijas varēja būt tik atšķirīgas, cik atšķirīgas situācijas bija TOREIZ, kad šis viss notika, un uz to brīdi, kad tas viss tika apstādināts. Ir rakstīts, ka Visaugstais caur taisna cilvēka pārāgru fizisko nāvi paņēma viņa dvēseli no šīs pasaules, un ir teikts, ka daudzi nesaprot to, ka viņš tiek paņemts prom „no ļaunā”: *Jes.57:1*. Šeit ir norāde uz to, ka tie, kas TOREIZ rīkojās TAISNI, Tēva apžēlošanas dēļ var ātrāk aiziet no šī garīgās karantīnas – un tā ir Viņa svētība un apsolījums, lai šo taisno nošķirtu no ļaunā. Protams, ja viņš ir izgājis visu to, kas viņam bija jāiziet, un visā visumā ir izdarījis to, kas viņam bija jāizdara.

Tagad atcerēsimies to faktu, ka Visaugstais APSOLĪJA, ka neviens, kurš ir nokļuvis patveršanās pilsētā, ievērojot ierobežojošos noteikumus, netiks „atriebēja” iznīcināts, un sagaidot jauno Augsto priesteri, atkal atgriezīsies mājās. Protams, tas viss ar noteikumu, ka lieta tiks izskatīta un tiks atzīts, ka šī cilvēka darbībās nebija ļaunu motīvu. Bez tam, „glābšanas un aizsardzības apsolījums”, tāpat kā glābšanās pilsētās, tika dots tikai, ja visā savā atrašanās laikā tiks ievērota paklausība.

Neapšaubāmi, risks palika, un ne viss bija tik gludi, un ienaidnieks lavījās un „meklēja ko aprīt”, jo tieši šī ir to, kas no Debesīm un to, kas no Zemes dvēseļu kategorija, kas aktīvi izrādīja pretīšķību, un „rītausmas dēlam” un visiem kritušajiem bija īpaši neieredzami. Tieši fiziskais Israēls, bez tā, ka vienā no šķautnēm ir Visaugstā Debesu bērnu atspulgs, otrā šķautnē ir Atlikuma atspulgs un realizācija, tātad – UZTICAMO, kuri izdarīja pretdarbības tiem, kurus turpmāk sāka saukt par KRITUŠAJIEM.

Atlikuma pamatsastāvs bija tieši tie, „kas no Debesīm”, kuriem, laikā, kad notika TAS karš, bija liela pieredze, gudriba, godība un vara. Cita Atlikuma daļa veidojās no tiem, kuri viņiem pieslējās, bet bija Visaugstā dēli un meitas, kuriem bija „Zemes” izcelsme, un kuri dzīvoja 70 Zemes pasaulēs. Tas fakts, ka daudzi no tautām, vēl pirms Ješua, pievienojās Israēlam, ir apstiprinājums šim pravietiskajam tēlam. Un tieši šis ir viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ ienaidnieks tā neieredz Israēlu un viņa pēctečus pēc miesas. Tās galvenās taisnās personas ŠEIT,

ir runa tieši par *Hanohu (Enohu)*, *Noa*, *Ābrahamu*, *Mozu*, *Ījabu* un daudziem citiem – viņi bija Atlikuma sastāvā, un Debesu Tēvs viņus tā izvietoja „laika dimensijā”, lai varētu realizēt visu Savu glābšanas plānu.

Samaitātās „būdas” vai izbojātie „avatāri”

Debesu Padomē, kuru vadīja Visaugstais, tika pieņemti noteikti lēmumi attiecībā uz „tiem, kas no Debesīm” un „tiem, kas no Zemes”, kuriem, uz zemes bija jāiziet garīgā karantīna: gan par tiem, kas bija palikuši dzīvi, gan par tiem, kuri bija „fiziski miruši”, bet precīzāk, kuru fiziskie ķermeņi bija iznīcināti vai, teiksim, bija „fatāli cietuši”, un kuru dvēseles atradās noteiktā gaidīšanas vietā. Tika noteikti šīs karantīnas apstākļi. Tas attiecās ne tikai uz ierašanās laiku, tautu, ģimēni, bet arī daudzi citi apstākļi. Lai dzīvotu un izietu pārbaudījumus, bija paredzēti atbilstoši ķermeņi. Bet kas šie ķermeņi tādi ir, pēc būtības, principā? Raksti par tiem runā, kā par „senām būdiņām”, teltīm:

PBB tulkojums:

2.Kor.5¹ Mēs zinām, kad mūsu zemes telts – mūsu miesa – būs iznīcināta, tad Debesīs mūs gaida mūžīgs mājoklis – garīgā miesa, Dieva, ne cilvēku rokām radīta.

² Pagaidām mēs atrodamies šajā teltī, mēs nopūšamies gaidot to brīdi, kad ietērpsimies savā debesu dzīvoklī.

„Grēka novājinātā miesa” – tas nav grēka vīruss, kurš ir kā maziņš dēmoniņš – mājas gariņš kas jau sēž šajā mūsu „būdiņā”, kurp jāatnāk dvēselei, bet tas ir ķermenis, kuram nav dota sākotnējā godība, kā tas tēlaini notika Ēdenes dārzā. Pēc tā notikuma, tajā dārzā, ķermeņi sāka slimot, novecot, piekust u.t.t. Jēšua saņēma tieši tādu miesu: tajā nebija grēka vīrusa, bet tam tika atņemta sākotnējā godība. Tieši par to ir runa *vēstulē Romiešiem 8:3*, kur ir teikts, ka Viņš ienāca mūsu pasaulē „grēcīgās miesas izskatā”, tas nozīmē – fiziskā ķermenī, kurš bija grēka, kas nozadzis sākotnēji piešķirto godību, novājināts.

Bet ko iesākt ar „vecajām hibarām”, kuras bija samaitātas, vai, caur hibridizāciju „aizliegtā veidā izmainītas”, kas sāka notikt no tā brīža, kad daži Visaugstā dēli sāka iet pie „cilvēku meitām”? *Nefilīmi* – tas ir lietvārds daudzskaitlī, kurš cēlies no ivrita darbības vārda *nafāl* – tas nozīmē „krist”. Un tas apzīmē kritušos, kuri ienāca šajā zemē kā nezāles, par ko *Mat.13:24-30; 36-42* runāja Jēšua. Bet *hibrīdi* – ir tie, kuru ķermeņiem ir hibrīda DNS, kas var sevī ietvert Visaugstā dēlu apskaidroto ķermeņu DNS, cilvēku, kuriem ir „grēka novājināta” miesa, DNS, kā arī dažādu dzīvnieku pasaules būtņu DNS. Pie kam, tas var būt dažādās kombinācijās un proporcijās. Tie hibrīdi, kuri radās sajaucoties Visaugstā kritušo dēlu DNS un zemes sieviešu DNS, Rakstos tiek saukti „*refaim*” (*daudzsk.*), un to mēs atsevišķi aplūkosim 16.nodaļā.

Daudzi no pirmajiem hibrīdiem bija giganti, un mēs zinām, ka, turpinājumā „visa zeme izvirta”, un Visaugstā sagrēkojušo dēlu DNS bija sajaucies gan ar cilvēku, gan dzīvnieku DNS. Šos ķermeņus, „būdiņas”, vai labāk teikt – „avatārus”, Debesu Padome nebija paredzējusi, un Visaugstais nebija apstiprinājis, lai tie tiktu izmantoti karantīnas iziešanai, un pēc būtības, tiem bija sabojāto statuss. Bet mēs, protams, atceramies, ka Visaugstais ir absolūti taisnīgs un, pēc to apstiprināšanas, nevarēja izmainīt pārbaudījumu iziešanas apstākļus.

DNS hibridizācija faktiski kļuva par „trīskāršo sitienu” pa Visaugstā plānu. Ļoti skumji, ka tie

Visaugstā dēli, kurus aklus bija padarījušas viņu zaudējumu sāpes, nevarēja samierināties un pieņemt Tēva plānu. „**Pirmais sitiens**” bija tāds – ka DNS hibridizācijas dēļ radās bīstamība, ka Mesija Jēšua nevarēs legítími atnākt uz šo zemi iemiesojoties parastā cilvēka ķermenī, kas tad izjauks apstākļus izpirkšanai caur parasta fiziska „grēka novājināta” ķermeņa asinīm. Tādā gadījumā Dieva plāns nevarētu tikt realizēts un „garīgajai karantīnai” pazustu jēga.

„**Otrs sitiens**” bija tāds, ka tika sabojāti „avatāri”. Hibridizācijas dēļ tie vairs neatbilda nepieciešamajiem nosacījumiem – „Debesu standartam”, kas noteica cilvēku zemes ķermeņu parametrus: „būdiņu”, „telšu”, „avatāru”, kas domāti, lai Visaugstā bērni varētu tajos ienākt un izdzīvot savu karantīnas laiku. Tādā veidā, kopumā, karantīnas laiks priekš visiem ieilga, un potenciāli samazinājās Visaugstā sekotāju skaits, samazinājās Viņa tautas daudzums uz zemes. Kopā ar to, kā sekas, samazinājās lūgšanu skaits, pielūgsmē un slavēšana, kas ir reālie instrumenti, lai iedarbotos uz apkārtējo pasauli Dieva Valstības paplašināšanas nolūkā. Tādi vai citādi hibrīdie ķermeņi – joprojām ir tās pašas „būdiņas”, „teltis” un „avatāri”, bet kam tie domāti? Jaunas dvēseles netika radītas „automātiski”: ienaidniekam nav iespējas radīt dzīvību, jo dzīvība ir Pats Visaugstais, bet Viņš, pēc būtības, nerada neko samaitātu. Sējējs – Debesu Tēvs apsēja lauku, kas ir visa pasaule, ar Debesu Valstības dēliem, bet kad „visi gulēja”, tas ir, kad uz lauka, kas ir visa mūsu pasaule, nolaidās garīgā tumsa, tad atnāca ienaidnieks un apsēja to ar nezālēm. Tādēļ dvēseles, kas uzradās hibrīdu ķermeņos, – ir garīgās nezāles, kas tika atsūtīti šajos ķermeņos, lai darītu ienaidnieka gribu.

„**Trešais sitiens**” ir tāds, ka sekojošie fiziskie pēcteči, kuri bija kritušie, bet šeit uz zemes – „nezāles”, sāka „grēkot attiecībā uz dzīvniekiem”, ja izsakāmies skaidrāk – „hibridizēt” DNS, savu savienojot ar dzīvnieku DNS, tā radot hibrīdu ķermeniskus avatārus, lai šajā pasaulē ienāktu dažāda saprāta līmeņa būtnes, kuras TOREIZ nostājās kritušo pusē.

No Rakstiem mēs redzam, ka ienaidniekam bija atļauts sēt nezāles, un tas viss ļoti ierakstās absolūtā taisnīguma principā, ko vienmēr uztur Debesu Tēvs. „Ienaidniekam” ir dotas tiesības tumsas laikā sēt pasaulē nezāles. Tādēļ viņš saņēma tiesības pats izspriest: kuru, kur un kad sūtīt šajā pasaulē, tad, kad viņam bija šāda iespēja, tādēļ, lai sasniegtu savus negantos mērķus. Šeit es vēlos atzīmēt, ka ar vārdu „ienaidnieks” jāsaprot ne vienkārši un ne tikai pats sātans – „rītausmas dēls”, bet, principā visi kritušie, kuriem bija savs godības līmenis, savas iespējas, un sava kompetence valstībā, kuru viņi izveidoja. Tumsības valstībā ir savi atbildīgie par to, lai no **Šeola** izsauktu dvēseles, kuras TOREIZ fiziski nomira, un bija nostājušās kritušo pusē, pēc tam viņas sūtot atbilstošā ķermeniskā „avatārā”, kā nezāles. Kāds varētu būt pamatojums, lai tā vai cita kritušās personas dvēsele tiktu sūtīta tajā vai citā ķermenī? Šeit var būt trīs pamatojumi.

Pirmais ir tāds – šis cilvēks (ķermenis), vēl pirms piedzimšanas, un/vai uzreiz pēc ieņemšanas, izdarot atbilstošus rituālus, tika veltīts sātānam, ar visām no tā izrietošajām sekām, un tas bija iespējams, ja tētis un mamma bija parasti cilvēki. Kā jau to esam aplūkojuši iepriekš, jūdaismā ir tāda izpratne, ka tieši 40.dienā pēc ieņemšanas, ķermenī, kas veidojas mātes miesās, tiek sūtīta dvēsele – **nešamā**. Un, ar gara palīdzību savienojoties ar fizisko ķermeni, izveidojas „cilvēka zemes dvēsele”: **néfeš. nešamā** – tā ir cilvēka dvēseles daļa, kura ir „dievišķa”, bet **néfeš** – tā ir dvēseles daļa, kas ir „zemišķa”. Un, ja līdz brīdim, kamēr ķermenī vēl nav atsūtīta **nešamā** (pirmās 40 dienas pēc ieņemšanas), šī cilvēka šo ķermeni veltīt „cilvēku dvēseļu ienaidniekam”

vai kādam no kritušajiem „dēmonisko dievu” izskatā, tad ienaidnieks saņem tiesības uz šo ķermeni, un tajā tiks atsūtīta „nezāle”. Tās ir viens no iemesliem, kādēļ tajās ciltīs un tautās, kur notiek ieņemto bērnu veltīšana dažādiem elkiem, ir tik daudz dēmoniskā. Un tādēļ tur, lielākajā vairumā gadījumu, bet reizēm pat nospiedošā vairumā, atrodas kritušo dvēseles.

Otrais pamatojums tam ir – ja kāds ķermenis bija sabojāts, un pilnībā neatbilda cilvēciskiem standartiem, ja viņa DNS bija izmainīts vai sabojāts ieņemšanas laikā, vai uzreiz pēc tam, tad tāda „vecā būdiņa” tika atzīta par nederīgu – neatbilstošu paredzētajam mērķim – garīgās karantīnas iziešanai, un ienaidnieks saņēma iespēju sūtīt tur to dvēseli, kura TAD nostājās viņa pusē un aizgāja ar viņu.

Trešais ir tāds – ka tas bija kāda noteikuma, principa, kas bija saskaņots un Visaugstā apstiprināts, un kas bija Viņa taisnīguma aspekts. Piemēram, situācija ar Kainu. Raksti saka, ka Kains bija nezāle:

1.Jņ.3¹² Ne kā Kains, kas bija no launā un nokāva savu brāli...

Nemot vērā Ādama un Havas grēka pakāpi, tad pēc principa „dots pret dotu”, par kuru runāja Ješua, par to tumsības līmeni, kas atnāca caur šo rīcību, tika atļauts šajā pasaulē ienākt kritušā dvēselei. Protams, ne jau par visiem grēkiem, kuru ir daudz un visdažādākie, bija pamats nākt kritušo dvēselēm kā nezālēm šajā pasaulē. Kā ir rakstīts, ka „ir grēki uz nāvi”, bet ir citi grēki. Par dažiem grēkiem pienācās nāves sods, par citiem – tādi vai citādi sodi. Tādēļ, šeit eksistē noteikti parametri un robežas, kas regulē šo jautājumu.

Valstības dēliem un meitām, kā arī tiem, kuri šajā pasaulē ienāca kā nezāles, uz laiku bija bloķēta atmiņa: šis noteikums visiem bija vienāds. Citus „variantus” kā nonākt fiziskā ķermenī mūsu pasaulē, mēs aplūkosim noslēdzošajās nodaļās.

No padebesīm

Mūsu aplūkojamās tēmas kontekstā vēlos padalīties ar jums vienā interesantā Rakstu vietā:

5.Moz.23³ Neviens, kas ārlaulībā dzimis (mamzér – ivr.), lai nenāk JAHVES draudzē, pat arī viņa desmitā paaudze lai nenāk JAHVES draudzē.

Gandrīz visos tulkojumos, ivrita vārds **מַמְזֵר** *mamzér*, ir tulkots kā „netikles dēls”. Šis vārds sastopams vēl vienu reizi pravieša **Cakarijas grāmatā 9:6** un tur „sinodālā tulkojuma meistari” to ir tulkojuši kā „sveša cilts”. Šo vārdu ir grūti pārtulkot viennozīmīgi pareizi. Tradīcija to tulko kā „ārlaulībā dzimis bērns”, kas **psāt** limenī ir pareizi, atbilst burtiskajai būtībai, bet šī vārda specifika ir daudz dziļāka. Šī vārda burtu – vārda saknes analīze mums var parādīt, ka pirmais **mem** burts ir priedēklis kā prievārds **mi: no**. Bet trīs atlikušie burti Tanahā tiek pieminēti tikai vārdā **mazár**, un tas atrodas **Ijaba (38:32)**, un tiek tulkots kā „zvaigznāji”. Patskaņu zīmes, kā mēs zinām, tika pievienotas daudz vēlāk, nekā bija sarakstīti paši teksti, tādēļ, piemērotākā frāze, kura derētu gan gramatiski, gan pēc kopējās domas, ir frāze – „no zvaigznājiem”, kur ar zvaigznājiem tiek saprasti ne jau izdomātas galaktikas un citi „zvaigžņu apkopojumi”, bet zvaigznes, kas ir spīdekļi, iebūvēti **rakijā (jums, kupols)**, kura atdala ārējos ūdeņus no iekšējiem, un ar kuru ir pārklāta mūsu zeme. vieta ZEM kupola, kurā ir iebūvētas zvaigznes – ir „padebess”. Tādēļ vārds, kas tradicionāli skan kā **mamzér**, kontekstuāli pareizi ir tulkot kā „no

padebesīm”, vai „no zvaigznēm”: *miMazár*. Domāju, ka daudziem raisījās asociācija ar „launajiem gariem pasaules telpā”. Nevajag to jaukt ar Ķīnu, kaut tur šā visa..., protams, ir vairāk nekā pietiekoši. Šeit ir redzams nevis vienkārši maziņa norādīte uz Visaugstā dēliem un hibrīdo sēklu, sagrēkojušu pirms Noa plūdiem, bet liels un milzīgs plakāts ar treknu izsaukuma zīmi. Kam acis, lai ierauga.

Kaut kas labs

Vēsture un esošās liecības mums stāsta par to, ka bija grēkus nožēlojuši hibrīdi no „nefilimu cilts”, tas nozīmē tie, kurus mēs saprotam kā nezāles. Kaut, cik man zināms, tie bija izņēmuma gadījumi, bet, tomēr, tā ir bijis, un tādēļ pacentīsimies šo faktu apskatīt no „Poligona” skata punkta.

Es jautāju Visaugstajam par šo jautājumu, un lūgšanas laikā, manā garā atnāca frāze: „*jo viņā ir atrasts kas labs*”. Uzreiz atcerējos, ka tā ir pravieša Ahijas frāze, kad viņš sarunājās ar Jerobeāma sievu par viņas mazo slimo bērniņu:

1.Ķēn.14¹² Bet tu piecelies, atgriezies savā namā, un kamēr tu saviem soļiem nonāksi pilsētā, tikmēr tavs dēls būs miris. ¹³ **Un viss Israēls to apraudās un viņu apraks. Bet tas būs vienīgais Jerobeāma ģimenē, kas nonāks kapā, tādēļ ka viņā kaut kas labs visā Jerobeāma namā pret To Kungu, Israēla Dievu, ir atrasts.**

Smalkāk šis sižets tika aplūkots sestajā nodaļā, bet šeit es vēlētos tam pieskarties kā kādam Visaugstā žēlsirdības principam, žēlastība, kura ir pāri par sodu. Šis princips ir svarīgs lai saprastu to, kā dažas personas, kuras ir „hibrīdi no nefilimu dzimtas”, tātad kritušie, kuriem ir fiziskie ķermeņi ar izmainītu DNS, kā viņi var iegūt iespēju uz Izpirkšanu un glābšanu mūžībā. Kas attiecas uz situāciju ar *Jerobeāma* bērniņu, tad ir daudz pamatojumu pieņemt, ka šis bērns varēja būt nevis parasta dvēsele, kura iziet savu garīgo karantīnu, bet tieši „nezāle”. Protams, to nevar apgalvot, bet var redzēt sekojošu.

Jerobeāms masveidā sāka izplatīt pa visu Israēlu elku kalpošanu, protams atrodoties pie šī nešķīstā procesa vadības, un visiem rādot attiecīgu piemēru. Mums ir zināms, ka dažādās elku kalpošanas formās dažādiem dēmoniskiem dieviem, kuri būtībā ir kritušie, tiek veltīts ieņemtais bērns. Grūti ir runāt par visiem šiem dieviem, un par visām vietām un situācijām, bet tāda prakse bija visur. Tādēļ, nav jābrīnās, ka arī *Jerobeāms* varēja būt izdarījis ko līdzīgu. Faktiski, šis *Jerobeāma* bērns varēja būt jau no ieņemšanas veltīts kādam no dēmoniskajiem dieviem, un ņemot to par pamatu, un vēl tā iemesla dēļ, ka caur viņu Israēla tautā tika pieļauta tumsa, ienaidnieks varēja šajā ķermenī, šajā „avatārā”, iesēt savu nezāli – kāda kritušā dvēseli. Piemērs ar Kaina piedzimšanu, par kuru ir teikts, ka viņš ir „no ļaunā”, tam ir kā apstiprinājums.

Vēl vēlējos pievērst uzmanību, ka kritušo vidū bija liels daudzums Debesu un Zemes personu, un viņu sastāvs un iekšējais stāvoklis nebija vienāda līmeņa. Kādu grēka vīruss bija saēdis kā vēzis, izēdot līdz pašiem sirds pamatiem, bet kādu, kaut arī skāris pilnībā, bet viņu sirdis varēja būt palikušas „dzīvas vietas”, pie kurām Svētuma Gars varēja pieķerties, lai pacenstos viņu dvēseles atgriezt pie Tēva, rosinot viņus uz grēku nožēlu un savas vainas atzīšanu, kas dotu iespēju pielietot Jēšua Izpērkošo asiņu spēku. Tikai mūsu Debesu Tēvs ir absolūts siržu pazinējs, un tikai Viņš zina šī jautājuma visas reālijas – kā un kā ir īstenībā. Pat dažos noziedzniekos, kas

izdara grēku, par ko pienākas nāve, var būt „kaut kas labs”. Un šajā dzīvē ir bijuši ne mazums piemēru, kad norakstīti noziedznieki no visas sirds Visaugstā priekšā ir nožēlojuši grēkus un pazemojuši savu sirdi. Pilnīgi iespējams, ka neskatoties uz pieņemtajiem lēmumiem, kas attiecās uz sacelšanos, ne jau visas šīs dvēseles TOREIZ bija vīrusa pilnīgi saēstas. Iespējams, kādās no tām, Debesu Tēvs atrada „ko labu”. Esošās liecības par grēkus nožēlojušiem „hibrīdiem no nefilimu cilts”, kaut ir nedaudz, tomēr var liecināt tieši par to, ka šo „nezāļu”, kas tika iesētas šajā pasaulē, dvēselēs tika atrasts kaut kas labs, pie kā Debesu Tēvs varēja pieķerties un ar Sava Gara darbību pacensties to atgriezt Mājās. Iepriekš jau pieminējām to, ka pēdējos tūkstoš gadus „Polygonā” būs īpašs „Mesiāniskās valdīšanas” laiks. Ir vēl arī citi dziļi un svarīgi momenti, kas saistīti ar otro augšāmcelšanos, par ko ir runa **Atklāsmes grāmatas 20.nodaļas** beigās. Tādēļ pieļauju, ka tuvojoties visiem šiem notikumiem, te būs daudz „pārsteigumu”.

Šī jautājuma izpratnes un atklāsmes ietvaros, es pieņemu, ka Debesu Tēva plānos ir to nedaudz, ar kuriem tas ir iespējams, „izvilksana” no šīs „nezāļu grupas”, jo Viņš ir Tas, Kurš par katru dvēseli cīnās līdz galam. Mūsu Debesu Tēvs – ir nevis vienkārši apžēlotājs, bet Viņš – ir **Rav Hésed** oriģinālvalodā, ko ļoti aptuveni un nedaudz tēlaini var tulkot kā „Tas, Kuram pieder milzīga jūra ar labestību un žēlastību”. Un tikai atgriežoties mūsu Debesu Mājās, mēs sapratīsi cik tieši.

Nezāļu iznīdēšana

Bieži vien daudzus ir nodarbinājis jautājums, kādēļ žēlsirdīgais Dievs, Kurš ir Radītājs un mūsu Debesu Tēvs, atbalstīja tādu cietsirdību, kā to, kad Israēls Kānaānā pilnībā iznīcināja kādas ciltis? Kā priekšā pasacījums var būt divas lietas. Pirmkārt – tas, ka tās ciltis bija pilnas ar hibrīdu DNS. Otrkārt – visas šīs ciltis bija elku kalpotāji, pielūdza kritušos, veltot viņiem savus bērnus un darīja tumsas darbus. Ņemot vērā visu iepriekš teikto, var saprast, ka tie, kas dzīvoja šajā apkaimē, vai nu visi, vai gandrīz visi bija nezāles, ar kuriem bija apsēta tā „lauka” daļa – Kānaāna. Tādā gadījumā tas visu izskaidro.

Attiecībā uz kādiem reliģiozajiem līderiem, kad tie apgrēcinājās par Viņa vārdiem, reiz Ješua teica:

Mt.15¹³ Bet Viņš atbildēja un sacīja: „Visi dēsti, ko Mans Debesu tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm.”¹⁴ Atstājiet tos! Tie ir akli akliem ceļa rādītāji; bet ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi iekritis bedrē”.

Šeit Ješua runāja par DIN īpašību, kas ir Taisnā Tiesa, un par to, ka tā realizēsies ar „garīgo bedru” darbību. Tā ir tāda darbība, kad tiks pieļautas noteiktas situācijas, kad nezāles, sava garīgā akluma dēļ, nonāks bēdu vietās, gūstā un sekojošā nāvē. Faktiski, Ješua šajos pantos turpināja nezāļu tēmu, kura tika skarta nedaudz iepriekš, par ko mēs lasījām **Mt.13:24-30; 36-42**. Pirmkārt – tēlainā un uzskatāmā veidā, Ješua parādīja, ka Tēva griba – ir nezāļu iznīcināšana, visu to iznīcināšana, kuri šajā zemē tika iesēti ne pēc Viņa gribas. Otrkārt – Viņš gandrīz tiešā tekstā pateica, ka garīgi aklu reliģiozu līderu vidū daudz ir šo nezāļu, kas būtībā ir kritušie. Ļoti acīmredzams ir Viņa mācekļa Jūdas no Kriotas piemērs. Jūda bija Viņa māceklis un viņam bija „**Šalih**” statuss, tas nozīmē „Sūtītāis”, ko vēlāk sāka tulkot kā „Apustulis”. Katram, kurš vēlāk kļuva par apustuli, bija savi bīskapi, prezbiteri un citi. Šeit mēs varam ieraudzīt, ka jau no paša

sākuma Visaugstais pielāva, ka 1/12 daļa no tiem, kuri „saucas Viņa Vārdā”, var būt nezāles, tas nozīmē kritušie. Un tas vēl ir pašā ideālākajā gadījumā, – tad, kad ir Viņa klātbūtnes pilnība, Patiesības un Godības pilnība. Bet, kā mēs saprotam, tad nebūt ne vienmēr Visaugstā tautā viss bija „visaugstākajā līmenī”, un situācijas bieži bija, ja ne pilnīgi pretējas, tad kaut kur ceļā uz to. Viņi var kalpot kā Jūda, var pat izdzīt no cilvēkiem dēmonus, kā viņš to darīja, un arī daudz ko citu. Viņi var būt apustuļi, bīskapi, gani, prezbitēri un rabīni, kā arī ieņemt visas citas pozīcijas noteiktās reliģiozās struktūrās. Pie kam, pat visai dzīvu Draudžu iekšienē. Kā Jūda no Kriotas, piemēram. Ješua viņam parādīja maksimālu žēlastību Tēva pavēles dēļ. Un līdz šim brīdim šis princips nav mainījies.

Mums visapkārt ir daudz visādu „nezāļu”, kuri ir zaudējuši savu iepriekšējo atmiņu un savas iepriekšējās spējas, bet viņu sirdsapziņa ir izdegusi, un kad iestāsies „c” stunda, tad tas, kurš viņus sūtīja uz šo zemi, pārņems viņus pilnīgā kontrolē. Bez šī, ļoti drīz fiziskajos ķermeņos atnāks daudz „kritušo”: tās Debesu Zemes personas, kuras TAD karoja ar „uzticamajiem”, tas ir – ar mums. Viņu lielākais vairums pilnībā ir zaudējis visu to labo, kas viņos bija ielikts, un tagad viņi kaut kādā mērā, – ir kā „absolūtais ļaunums”. Un tieši viņi būs vieni no galvenajiem Visaugstā tautas pretiniekiem pēdējās tiesas dienās, kas ir gaidāmas. Viņi atnāks ar visu savu atmiņu, ļaunumu un aizvainojumu un ar lielāko daļu savu pārdabisko spēju, un vēlēšanos „nogalināt un iznīcināt”. Ja kāds no viņiem tiks izķerts kā „pagale no liesmām”, tajā gadījumā, ja viņā tiks atrasts „kaut kas labs”, – tad tas būs kā likuma izņēmums, kā viņi varēs atnākt ar visu savu atmiņu un savām spējām, un kādēļ viņiem to atļaus, mēs apskatīsim vēlāk. Drīz uz zemes parādīsies liels daudzums to, kuru virzītājs ir ļaunums, visdažādākajos tā veidos. Tuvojas karš, un kā ir rakstīts, pašās beigās tiks savākti kvieši, bet nezāles tiks iemestas ugunī.

Un tādēļ, lai mūsu Debesu Tēvs palīdz mums noiet mums paredzēto ceļu, un visu pārvarot, pastāvēt. Lai Viņa dēlu un meitu vidū notiek Viņa maksimālā plauja un Viņa milzīgā žēlastība, kura ir pārāka par sodu.

9. nodaļa
„No dienām mūžībā...” (Ap.d.15:18)

Ievads

Notikumi attīstās trauksmaini, un laiks tuvojas savam nobeigumam, izdarot kopsavilkumu caur dažādiem notikumiem, kuriem ir šeit uz zemes jānotiek. Visaugstā Gars runā ar tiem, kuriem ir garīgās ausis un noņem zīmogus, kuriem ir jābūt noņemtiem pirms atgriežas Mesija Jēšua. Patiesā realitāte ir daudz nopietnāka, dziļāka, piesātinātāka un daudz aizraujošāka kā visdrosmīgākā fantastika, ar kuru viss visapkārt ir piesātināts. Bet, kas principā ir fantastika, kas ir pasakas un līdzības? Tā ir vien pravietiska ēna tam, kas notika TOREIZ: laikā, kas aprakstīts **1.Moz.1:1-2**. Tas, būtībā ir garīgās realitātes atspīdums, kas ir izskaistināts ar dažādiem cilvēciskiem pārdzīvojumiem, maldiem un emocijām. Šeit, mūsu zemes realitātē nav nekā tāda, kas ir radies pats par sevi, jo VISS redzamais ir cēlies no neredzamā, no tā, kas ir radies garīgajā pasaulē: **Ebr.11:3**.

Īstajā garīgajā realitātē, ļoti daudz kas ir visai tālu no tā, kas ir dažādos reliģiozajos priekšstatos. Reliģiozie šabloni un doktrīnas ir līdzīgas mākslīgi sabūvētām finiera skatuvēm, uz kuru fona ir uzņēmuši un uzņem lētas filmas. Priekš dažādiem jautājumiem ir atbildes kā tāda vai cita veida „finiera klišejas”, kuras „ar vieglu rokas kustību” tiek izņemtas no tā vai cita reliģioza komentāra vai hrestomātijas. Bet realitāte mēdz būt tik atšķirīga no uzzīmētām dekorācijām, kas tiek pētītas un uzspiestas tajos vai citos semināros un akadēmijās, ka daudzi Visaugstā kalpotāji, kad Viņš tiem atklāja ko nopietnu, sāka apjaust, ka viņu 20, 30 vai 50 gadu kalpošana, iepazīstot apkārtejo pasauli un esošās garīgās realitātes, bija vien kā zināma sagatavošanās pirts „priekšnamā”, lai ieietu iekšā un ieraudzītu kā tas viss ir patiesībā.

Kāds senatnes dzejnieks ir teicis: „**Visa pasaule ir piepildīta atbalsim un atbilstībām**”. Viņš izteica vien to, ko, tā vai citādi ir pieņēmuši daudzi gudrie, kas dzīvojuši dažādos laikos un dažādās tautās. Reiz Marks Tvens ir izteicis slavenu frāzi: „**Patiesība ir neticamāka kā izdomājums, jo izdomājumam ir jāietilpst ticamības rāmjos, bet patiesībai – nē**”. Pēc visa tā, ko Visaugstais līdz šai dienai ir atklājis, gribu liecināt, ka šis izteikums ir patiess. Daudzi ir arī dzirdējuši kādu kaut kur sakām: „Draugs Horācij, pasaulē ir daudz kas, kas mūsu gudrajiem pat sapņos nav rādījies...”. Ir jāsaka, ka šī frāze ir trāpījums tieši „desmitniekā”. Tuvojas laiks, lai piepildītos tas, par ko bija teikts pravietim Danielam, bet viņa laikos nevarēja piepildīties:

Dan.12⁸ Es to gan dzirdēju, bet nesapratu un tādēļ jautāju: „Mans Kungs! Kāds iznākums būs visam tam un kāds gals?” Un viņš man atbildēja: „Ej, Daniēl! Jo atklāsmēm jāpaliek apslēptām un aizzīmogatām līdz pašam laiku galam...”

Ēdenes dārza pirtēli

Ēdenes dārzs – tas ir pirtēls, Debesu „pravietiska ēna” attiecībā pret 70 pasaulēm, par kuru veidošanu ir rakstīts **1.Moz.1:1**. Debesis bija izveidoto pasaulu centrā. To skaistumam, atmosfērai, uzbūves principiem, to godībai bija jāizplatās pār visu esošo radību. Debesīm bija jāklūst par zīmogu, bet 70 pasaulēm – par to godības nospiedumu. Debesīm bija jāpūlas veidojot Zemes radību un ar to jāsadarbojas, lai to (Debesu) godība izplatītos pa visām šī pasaulēm, un, lai caur to, atvērtos viss tas potenciāls, kas bija tajās ielikts. Par šīm pasaulēm, kuras tika radītas, lai tur dzīvotu un par to, kādēļ to bija tieši 70, mēs šajā nodaļā parunāsim.

1.Moz.1:1 notikušais – ir tas, ko mēs varam redzēt tēlos, kuri kā priekšpasacījuma ēna paver

mums TOS tālās MŪŽĪBAS notikumus, un, kas ļoti īsi, bet piesātināti ir atainoti no **1.Moz.1:3** līdz sekojošās **2.nodaļas** beigām.

1.Moz. 3.nodaļa – ir kā pirmais slānis tam, kas tēlu veidā, sāka notikt **1.Moz.1:1** idilles beigās, plūstoši pārejot uz **1.Moz.1:2**. Starp šiem diviem pantiem, no hronoloģiskā skata punkts, arī notika tie notikumi, kas simboliski sāk atklāties trešajā nodaļā. Trešās nodaļas beigas – faktiski ir tā apraksts, kā visi, kuri tādā vai citā veidā bija apmānīti, TOREIZ tika izraidīti trimdā, bet precīzāk – zemes karantīnā, kur ierobežotā veidā tika atjaunota sākotnējā pasaule.

Ādama un Havas izraidīšana no **Ēdenes** – tas ir pirmtēls garīgās karantīnas sākumam, kas 7000 gadu būs uz zemes, un kur ļoti ierobežotā veidā bija atjaunots tas, kas bijis iepriekš, lai viņi varētu iziet savu „pārbaudījumu Poligonu”, savu testu spējā uzticēties Debesu Tēvam, izdarīt savu pareizo izvēli un, caur Mesijas Ješua izpērkošo upuri, atbrīvoties no grēka vīrusa, kas viņos ir iekļuvis.

Tas, kas notika sākot no **1.Moz.4:1**, kur ir teikts par Kaina – pirmā dēla, kas dzimis ārpus godības, piedzimšanu, līdz **1.Moz.8:2** ieskaitot, kur ir runa par Plūdu ūdeņiem, kas pārklāja visu zemi, – tas ir otrs, vēl dziļāks slānis, kurā ir dažādos tēlos ir atklāti tie notikumi, kas notika **1.Moz.1:1-2**, un kuri beidzās ar to, ka visa zeme kļuva izpostīta un tukša un pilnīgi pārklāta ar **tehoma** (ārējie ūdeņi, kas atrodas AIZ **rakijas** (kupola), **Šeola** un aiz visas „zemes konstrukcijas” kopumā) ūdeņiem.

Tas, kas ir aprakstīts no **1.Moz.8:3** līdz **Atkl.gr.20:28**, – tā ir ne tikai mūsu izpirkšanas vēsture, bet, arī trešais – vēl dziļākais slānis tam, kas notika **1.Moz.1:1-2**, kur mēs varam aplūkot TO notikumu dažādas svarīgas detaļas, un, kuros mēs visi bijām ievilkti. Atklāsmes grāmatas pēdējās divas nodaļas parāda mums visas radības atjaunošanas plāna noslēgumu, un turpinājumu tam, kas bija iesākts **1.Moz.1:1**. Protams, ņemot vērā visu to, kam jau iepriekš bija iziets cauri.

Tātad, pavisam ir PIECI mūsu vēstures un nākamības, dažāda dziļuma, savā starpā saistīti un viens ar otru krustojošies pamatslāņi: **1.Moz.1:1-2; 1.Moz.1:3 – 3:24; 1.Moz.4:1 – 1.Moz.8:2; 1.Moz.8:3 – Atkl.gr.20:15 un Atkl.gr.21:1 – 22:20**. Visi šie garīgi vēsturiskie slāņi, kuriem ir dažāds pravietiskuma un informatīvais piesātinājums, ir līdzīgi „matrjoškai matrjoškā”. Ar Svētuma Gara palīdzību mūsu pagātnei aplūkojot caur šiem slāņiem, mēs varam ieraudzīt, kā viss aizmetās un veidojās, varam saprast aizmetņu tendences, grēka attīstību un iznīcināšanu, kāds bija tiešais daudzu notikumu iemesls, galvenās bīstamības, kā arī Debesu Tēva plānu mūsu izpirkšanai un atjaunošanai. Un ir piecas Toras grāmatas, kuras kalpo kā norāde uz šiem pieciem slāņiem, un kuri simbolizējot ciparu „5”, ir žēlastības, vai precīzāk Visaugstā labvēlības skaitlis. šis struktūras un principu sapratne ir viena no Debesu Valstības atslēgām, lai apjaustu visu notikušo, notiekošo un to, kas notiks.

Aizmirstības pārsega iznīcināšana

Ir rakstīts, ka pēc tā mērā, kā mēs kāpjām garīgajā kalnā, kur mūs gaida Debesu Tēvs, pēc tā mēra, kā mēs tuvojamies Mesijam Ješua, aizmirstības pārsegs, noslēpumu aizslietnis, kas guļ uz sirdīm, dvēselēm, dzīvojošo atmiņās – tiks noņemts:

Jes.25⁷ Un Viņš tiks izzūst šai kalnā tam ārējās čaulas plīvuram (lot), kurā tērptas

visas tautas, un tai segai (masehá), kas pārklāta pār visām tautām.

Plīvurs, apmetnis, pārklājs – tas ir ivrita vārds לוט – *lot*. Tā nozīme ir – **ietīt, apsegt, aplāt**. Tieši šis vārds bija vārds Ābrahama radniekam, kuram bija pārsegs uz viņa sirds, un, kurš izvēlējās Sodomas ieleju – pretēji savam tēvocim, kurš nemeklēja fizisku uzplaukumu, zemes pilsētu, bet Debesu pilsētu, kuras Mākslinieks un Celtnieks ir Visaugstais. Lai meklētu tādu pilsētu, vispirms ir par to jāsaņem atklāsmē, uzzināt vai atcerēties to, kas sirdij kļūs radniecīgāks un mīlāks nekā izvirtušās pilsētas visa materiālā pārpilnība.

Vārdam, kas ir tulkots kā sega: **masehá מִסְכָּה** ir vairākas nozīmes:

1. izliets elks, liets atveidojums, skulptūra;
2. pārsegs, sega;
3. savienība, ligums.

Balstoties šo vārdu, kas izmantoti augšminētajā Rakstu vietā, būtībā un nozīmes niansēs, mēs varam redzēt, ka Visaugstais vēlas visus atvest uz atklāsmju kalna, pašā tā virsotnē, kur Viņš ar visiem Saviem bērniem vēlas runāt vaigu vaigā, kā kādreiz ar Mozu, un ar Savas Patiesības Gaismu iznīcināt elku kalpošanas apžilbinošo pārklāju, aizmirstības pārklāju, kas bija daļa no saskaņojuma TAD, – pirms nākšanas un iemiesošanās šeit šajā pasaulē. Un tas ir pravietisks tēls tam, ka, ja kāds top elkdievības grēka apžilbināts, tad uz viņa patieso garīgo, dievišķo, Debesu atmiņu, tiek uzņemts aizmirstības par Debesu Tēvu un Debesu Tēvzemi pārsegs, un šis „kāds” sāk dzīvot pēc miesas, nevis garā. Un kad šis kāds, savā sirdī, savās domās atgriežas pie sava Debesu Tēva, sāk domāt par to, kas augšā, paceļas godības kalnā, kur viņu gaida Visaugstais, tad šis pārsegs tiek iznīcināts. Saskaņā ar to, viņš sāk visu atcerēties tā kā bija patiesībā. Pakāpeniski, soli pa solim. Un tieši šo procesu mēs varam redzēt nākošajā Jaunās Derības fragmentā:

2.Kor.3¹³ Un ne tā kā Mozus, kas klāja apsegu pār savu vaigu, lai Israēla bērni neredzētu, kā izbeidzas tas, kam jāzūd. ¹⁴ Bet viņu sirdis tika nocietinātas; jo līdz šai dienai tas pats apsegs paliek, un lasot Veco Derību, nevar tikt atsegts, jo tas zūd ar Kristu. ¹⁵ Bet līdz šai dienai, kas lasa Mozu, apsegs paliek izklāts pār viņu sirdīm. ¹⁶ Bet līdzko atgriežas pie JAHVES, tur sega tiek noņemta. JAHVE ir Gars. ¹⁷ Kur JAHVES Gars, tur ir dzīvība. ¹⁸ Bet mēs visi, atsegtām sejām spoguļojamies JAHVES spožumā, topam pārvērsti Viņa Paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara Tā Kunga Gars.

Dziļāka jēga, par šeit uzrakstīto, ir tāda, ka grēka dēļ, līdz noteiktam laikam, uz tām dvēselēm, kas no Debesīm un tām, kas no Zemes atmiņas, un kuri ir nokļuvuši šajā „garīgajā karantīnā”, bija uzlikts aizmirstības pārsegs. Tādēļ, ka viņos bija iekļuvis grēka, viņiem tika atņemta tā godība, kas bija pār viņiem un viņos, un viņi daudzējādi bija nodalīti no sava Debesu Tēva – Dzīvības Avota. Tā bija kā tāda atlikta nāve, kurai būtu jāiestājas pilnā mērā, ja nenotiks atgriešanās pie Dzīvības Avota, pie mūsu Debesu Tēva, līdzīgi kā tas ir rakstīts līdzībā par „pazudušo dēlu”. Tas bija zināms žēlastības avanss no mīlošā Tēva, – žēlastības, kas ir augstāka par tiesu.

Dievišķās dvēseles atmiņa

Zemes dvēsele, – tas kā mēs sevi atceramies šeit, – ir *néfeš*: **1.Moz.2:7**, un par to mēs visai detalizēti runājam **6.nodaļā**. dievišķās dvēseles – *nešamá* – atmiņa, bija nobloķēta līdz laikam, bet tika dots apsolījums, ka saskaņā ar mūsu atgriešanās pie Debesu Tēva mēru, šis aizmirstības pārklājs tiks noņemts, bet mūsu atmiņa tiks, zināmā mērā „atarhivēta”. Tā rezultātā, mēs aizvien pilnīgāk apzināsimies, kas patiesībā tādi mēs esam iekš mūsu Mesijas Jēšua, caur kuru mēs izlīgstam ar Debesu Tēvu.

Bez apsolījuma, par iespēju atjaunoties mūsu atmiņai vispār, tika dota nevis vienkārši vēlēšanās, bet tieši pavēle izdarīt to, kas ir redzams **5.Moz.32 nodaļā**. Pirmajā pantā ir vēršanās pie Debesīm, tātad arī pie visām Debesu personām. Tur ir pavēlēts **uzklausīt**: Aazinu ivritā (ārkārtīgi uzmanīgi lasīt un iedziļināties būtībā un detaļās), bet nevis vienkārši **klausīties**, kas ivritā ir *Šma*. Un tālāk, **7.pantā** bija tieši pateikts, lai mēs atcerētos „*senās dienas*” – „*iamót olám*”, kas precīzākā tulkojumā ir „*dienas no dziļas senatnes vai mūžības*”, un tas, vispilnākajā mērā, attiecas uz **1.Moz.1:1-2**. Atcerēties var tikai to, ko tu esi zinājis, bet tad, kaut kādu iemeslu dēļ, esi aizmirsis.

Svešinieki un piedzīvotāji

Mūsu Mesija Jēšua, kā ir rakstīts, tapa mums līdzīgs ITIN VISĀ. Un tas nozīmē, ka iemiesojies iedzimuša bērniņa miesā, Viņš izgāja to pašu ceļu, kuru, kopumā, ir jāiziet mums visiem. Jēšua uzreiz visu neatcerējās, bet tas notika saskaņā ar Viņa fizisko pieaugšanu, kā arī saskaņā ar to, kā Svētuma Gars atklāja Viņam Viņa kalpošanu, kas Viņš patiesībā ir, un lielu daudzumu detaļu, par notikumiem, kas notika TAD. Svētuma gars atklāja Viņam visu, kas bija nepieciešams, lai Viņš varētu pašidentificēties un piepildīt Savu misiju Savas iemiesošanās uz zemes laikā, – visā šajā garīgās karantīnas laikā. Jēšua parādīja mums ceļu, pa kuru mums jāiet sekojot Viņam, lai varam atgriezties pie mūsu Debesu Tēva, izlīgt ar Viņu, un šeit, uz zemes, visā pilnībā piepildīt savu aicinājumu.

„*Svešinieki un piedzīvotāji*” – tā ir visai izplatīta frāze, kas bieži tiek izmantota attiecībā uz Visaugstā tautu, bet iedziļināsimies un aizdomāsimies par to:

1.Laiku 29¹⁵ Jo mēs esam svešinieki (ger) un piedzīvotāji (tošáv) Tavā priekšā, kā visi mūsu tēvi; mūsu dienas ir virs zemes kā ēna, un tur nav cerības!

גַּר (ger) svešinieks, klejotājs, svešzemnieks, tāds, kuram nav savas vietas klejojumu zemē.

תּוֹשָׁב (tošáv) atnācējs, kurš dabūjis vietu pagaidu dzīvošanai un ir kļuvis par iemitināto.

Ebr.11¹³ Šie visi ir miruši ticībā [Visaugstajam], apsoltās lietas nesauņēmuši, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami, un apliecinājuši, ka viņi ir celojoši svešzemnieki (ksenoi) un piemājotāji (parepidemoi) virs zemes (šajā pasaulē).

ξένοι (ksenói) nepiederoši; ceļotāji; svešzemnieki, ārzemnieki.

παρεπίδημοί (parepidemoi) svešumā esoši iecelotāji; atnācēji, piemājotāji.

„Ceļotāji” (*ger* ivritā un *ksenói* grieķiski) – tie ir tie, kuri pārceļo, tas ir – atnākuši kādā vietā uz neilgu laiku, kur viņiem nav pastāvīgas mājvietas, un vispār, nav pastāvīgas dzīves vietas kopumā. „Atnācēji” (*tošáv* ivritā un *parepidemoi* grieķiski) – tie ir tie, kuri atnākuši no kādas citas vietas, citas valsts, un ir saņēmuši vietu, lai kādu laiku tur dzīvotu. Nevis vienkārši tas, kurš ir kaut kur uzradies it kā no nekurienes, vai tur piedzimis, bet tieši tas, kurš dzīvojis kaut kur, bet pēc tam, tādu vai citu iemeslu dēļ, atnācis uz šo „citu vietu” kādu laiku padzīvot.

„Ješua atnāca šajā pasaulē”, nevis vienkārši „uzradās” šajā pasaulē. Tie ir divi dažādi darbības vārdi, kuriem ir dažādas nianšes nozīmē.

ερχόμενον (*erhomenon*) atnākt, iet.

Viņš atnāca šajā pasaulē no citas vietas:

Lk.7³⁴ *Atnāca Cilvēka Dēls: ēda un dzēra, un jūs sakāt: Redzi, šis cilvēks ir negausis un viņa dzērājs, muitnieku un grēcinieku draugs.*

Johanāns Pagremdētājs, plašās aprindās pazīstams kā Jānis Kristītājs, tāpat kā Ješua atnāca šajā pasaulē, nevis vienkārši uzradās tajā:

Mt.11¹⁸ *Jo Jānis atnāca, viņš ne ēda, ne dzēra; un tie saka: „Viņam ir ļauns gars.”*

Tajos laikos daudzi saprata, ka ir atnācis tieši Eljahu (Ēlija). Un Ješua tieši par to pateica:

Mt.11¹⁴ *Un, ja jūs gribat (esat gatavi) saprast, viņš ir Ēlija, kam bija jānāk.*

Ješua saprata, ka ne visi to var sevī ietilpināt, pieņemt, tādēļ Viņš to tā pateica – ja vēlas saprast, ja ir gatavi pieņemt. citā vietā – tiem, kuri vēl nevar visu pieņemt, Ješua pateica, ka Johanāns – „*atnāca Ēlijas garā un spēkā*”. Spēkā – ir saprotams, bet vai jūs esat domājuši, kas ir „*Ēlijas garā*”? katram cilvēkam ir gars, dvēsele un miesa. Cilvēka gars – tā arī ir viņa iekšējā būtība. *nešamā* atrodas cilvēka garā, viņa garīgajā miesā. Svētuma Garā vai Visaugstā Garā – to var saprast, jo „*Viņš ir mūsos, un mēs Viņā*”, bet „*Ēlijas garā*” – tas nozīmē Ēlijas garīgajā ķermenī. Tas ir tas, kas ir skaidri rakstīts, un ja „neizlikties pārāk gudriem”, no „religiskās piezīmju grāmatiņas” izvēlot kārtējo „finiera klišeju”, tad šeit viss ir ļoti acīm redzami, pat, ja runājam visai aizplivuroti. Tagad izlasīsim, kas ir rakstīts par mums visiem:

Jņ.1⁹ *Tas bija patiesais Gaišums, Kurš apgaismo katru cilvēku, kurš atnāk pasaulē.*

Mēs, tāpat kā Ješua, neuzrodamies šajā pasaulē it kā no nekurienes, bet, tāpat kā Viņš, mēs atnākam šajā pasaulē no citurienes. Avatārs ir radīts šajā pasaulē, bet dvēsele atnāca. Miesa – ir „vietēja”, bet mūsu dvēsele, mūsu personība – viņa šeit ir „svešzemniece”. Atcerieties kā 6.nodaļā runājām par „**Baskāja namu**”. Apavi, kas tur figurēja, bija fiziskā ķermeņa, kurā bija jāienāk dvēselei, simbols. Izlasīsim vēl vieni ļoti svarīgu Rakstu vietu:

Titam 1² *Cerībā uz mūžīgu dzīvību, ko Dievs, kurš nemelo, ir apsolījis pirms mūžīgiem laikiem (hronon aijonion).*

KURAM, KAM Dievs to apsolīja PIRMS šiem mūžīgajiem laikiem, kad vēl neviena, it kā, nebija?

Vai jums nerodas tāda dīvaina sajūta, ka tieši tiem, kuriem bija jāklūst par svešiniekiem un atnācējiem, šajā atjaunotajā un karantīnai paredzētajā pasaulē, pēc notikumiem **1.Moz.1:2**, un sākot no **1.Moz 1:3**, tieši viņiem arī tika dots šis apsolījums?

Tie, kas no augšienes un tie, kas no lejas

Atcerēsimies kādu visai zināmu Jēšua frāzi, kad Viņš sarunājās ar tā laika reliģiozajiem līderiem.

Jņ.8²³ Viņš tiem sacīja: „Jūs esat no tiem, kas no lejas, Es – no tiem, kas no augšienes, jūs esat no šīs pasaules, Es neesmu no šīs pasaules.

Komentējot šo izteikumu, daudzi visai godīgi apgalvoja, ka Jēšua „**ir no tiem, kas augšā**” tajā nozīmē, ka Viņš ir nolaidies no Debesīm un iemiesojies bērna ķermenī un pēc tam piedzimis šajā pasaulē. Un ir grūti tam nepiekrīst. Taču, ar interpretāciju par to, kas ir tie, kuri „**ir no lejas**”, pie kuriem Viņš vērsās, nekādi neizdodas piekrīst. Protams, ja visu izrauj no konteksta, tad var sadzejot ko tik vēlies. Un pat nedaudz vairāk. Bet, no sākuma, uzmanīgi paskatīsimies, vai ir taisnība, ka to, „kas ir no augšienes” ir tikai Jēšua? Atcerēsimies Viņa lūgšanas vārdus, kuru bieži sauc par „Augstā priestera lūgšanu”:

Jņ.17⁹ Es lūdzu par viņiem, Es nelūdzu par visu pasauli, bet par tiem, ko Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi.

Pirmkārt, Jēšua liek akcentu uz to, ka visi tie, kurus Viņš ir saglabājis – viņi ir no Tēva, Kurš viņus ir uzticējis Jēšua. Un tieši par viņiem bija Viņa lūgšana, un nevis par visiem.

Jņ.17¹² Kamēr Es biju pie viņiem, Es tos uzturēju Tavā vārdā, ko Tu Man esi devis, un pasargāju, ka neviens nav pazudis, kā vien pazušanas (nopostīšanas) dēļ, lai Raksti piepildītos....¹⁴ Tavu vārdu Es tiem esmu devis, un pasaule viņus ir ienīdusi, tāpēc, ka viņi nav no pasaules, tāpat kā es esmu no pasaules.

Šeit mēs redzam, kā Jēšua novelk tiešu paralēli, sakot, ka mācekļi, kurus Tēvs Viņam bija uzticējis, – viņi, tieši tā pat kā Viņš Pats, – nav no šīs pasaules. Bet tagad atgriezīsimies pie paša pirmā panta, kur mēs redzam, kā Jēšua sasaista „**tiem, kas no augšienes – ne no šīs pasaules**” un „**tiem, kas no lejas – no šīs pasaules**”. Tad nu no šīs „dubultās sasaistes” iztaisīsim „trīskāršo”, lai par šo jautājumu vairāk nerastos jautājumu.

Jņ.8³⁸ Ko Es pie Sava Tēva esmu redzējis, to Es runāju; arī jūs darāt, ko esat dzirdējuši no sava tēva!...⁴⁴ Jūs esat no sava tēva – velna (no šī apmelotāja genoma (DNS). Un jums gribas piepildīt sava tēva kāribas. Viņš no paša Sākuma ir bijis slepkava un nestāv Patiesībā, jo Patiesības nav viņā. Kad viņš runā melus, viņš runā pēc savas dabas [iekšienes], jo viņš ir melis un melu tēvs.

Un tāpat, tie, kuri ir no „šīs pasaules” – viņi ir „no tiem, kuri no lejas”, viņu tēvs ir – velns, un viņi dara to, ko ir redzējuši pie sava garīgā tēva, bet tie, kuri ir „no Visaugstā”, un kurus Tēvs ir uzticējis Jēšua, – viņi ir „ne no šīs pasaules”, kā Pats Mesija. Un tieši tādēļ, tie, kuri nav no Debesu Tēva, Kurš ir „no augšienes” – viņi ir atnākuši šajā pasaulē no sava „garīgā tēva”, kurš bija nomests no Debesīm un kļuva par to, „kas no lejas”. Un rezultāts bija tāds, ka, tie, kas „no Visaugstā Dieva” – viņi var dzirdēt, tas ir saprast tos Vārdus, ko teica Jēšua, bet tie, kas atnāca no „lejas” – to nekādi nevar izdarīt, jo sirds ir kļuvusi cieta un garīgās ausis ir samaitātas.

Jņ.8⁴³ Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos vārdos...⁴⁷ Kas patiesi ir no Visaugstā, tas klausās Visaugstā vārdus. Tāpēc

jūs nedzirdat, ka neesat no Visaugstā.

Mācekļi bija Debesu Tēva iesēti, un viņi, tāpat kā Jēšua ir – „no tiem, kas augšā”, bet nevis no šīs pasaules. Bet, tie, kuri ir nezāles, – viņi ir no šīs pasaules, un viņi ir „no tiem, kas lejā”, un ir šajā pasaulē viņus iesējis cilvēku dvēseļu ienaidnieks. Viņi ir nākuši no Šeola – no „nezāļu uzgaidāmās vietas”. Viņi ir tie, kuri Jūdas vēstulē ir nosaukti par „divreiz mirušajiem”:

LCV 19g tulkojums:

Jūdas ¹¹ Bēdas tiem, jo tie ir staigājuši Kaina ceļus, un apbērti ar Bileāma maldu maksu, un kritīs pretodamies kā Kors! ¹² Viņi ir šie nāvējošie rifi jusū mīlestības mielastos, bezbailīgi mielodamies kopā ar jums, ganot paši sevi: vēja dzenāti bezūdens mākoņi; koki, kas rudenī bez augļiem, divkārt mirušie, izrauti ar saknēm.

Pirmo reizi viņi nomira garīgi, nodalot sevi no Debesu Tēva, bet otro reizi viņi nomira fiziski, – TĀ kara rezultātā, kā arī vispār, – sava grēka dēļ. Un līdz brīdim, kad tika „iesēti” šajā pasaulē, viņi atradās tam paredzētās Šeola vietās. Tieši viņi nevar dzirdēt Vārdu no Debesīm, kurš nāca un joprojām nāk caur Jēšua. Kopš tā laika nekas principiāli nav izmainījies. Tieši viņiem, kas ir „kritušie” vai „neuzticamie”, kuri ir „dusmības trauki”, un kuri ir „nodoti nāvei”, kā ir rakstīts oriģinālā, Evaņģēlijs ir aizvērts:

2.Kor.4 ³ Ja mūsu Evaņģēlijs ir aizsegts, tad tas ir aizsegts tiem, kas nodoti nāvei (iznīcināmiem). ⁴ Kritušajiem, kuriem šīs pasaules dievs ir apstulbojis domāšanu (apziņu), lai viņiem neuzaustu Mesijas godības evaņģēlija gaisma, Kurš ir Dieva attēls.

Šīs nezāles/viltuslabība, ko ienaidnieks ir sējis šajā pasaulē, kopā ar visiem kritušajiem un tumsas būtnēm, pūlas pie tā, lai nozagtu, nogalinātu un pazudinātu. Caur dažādiem māņiem viņi cenšas, kā arī caur dažādām Bābeles mācībām, nomocīt ķēniņa dēlu un meitu saprātu, lai varētu aizvest sev līdzī.

Reiz Jēšua pateica šādu frāzi: „**Ak, tu neticīgā un samaitātā cilts! Cik ilgi Es vēl būšu pie jums? Cik ilgi Es vēl jūs panesīšu?!**” (Mt.17:17). Pie kā bija šī vēršanās? Pieņemu, ka ne būt ne pie Saviem mācekļiem, kuri bija paklausīgi un centās visu precīzi izdarīt, tā kā Viņš tiem mācīja. No vienas puses, to varētu kaut kā „piemērot” visai cilvēcei, bet zinot Jēšua raksturu un sirdi, diez vai tas būtu iespējams, jo Viņš vienmēr ļoti nodalīja tos, kurus Viņš ir nācis glābt no „nezālēm”. Raksti apgalvo, ka Viņš „**Ielūzušu niedri Viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli Viņš neizdzēsīs**” (Jes.42:3). Viņa vārdi bija vērsti pie šīm tumsas personām, kurus Viņš sauca par „neuzticamajiem” un „velna bērniem”, pretēji Saviem mācekļiem, kuri bija „uzticamie”.

Sējas stratēģija

1.Kor.1 ²⁶ Raugait, brāļi, savus aicinātos, nav tur taču daudz pasaules gudro, nav daudz vareno, nav daudz augsti dzimušo. ²⁷ Bet, kas ģeķīgs pasaulē, to Visaugstais ir izredzējis, lai liktu kaunā gudros; un, kas nespēcīgs pasaulē, to ir Visaugstais izredzējis, lai liktu kaunā stipros; ²⁸ un, kas pasaulē zems un nicināts un, kas nav nekas, to Visaugstais ir izredzējis, lai iznīcinātu to, kas ir kas.

Ienaidnieks ir pacenties sagrābt un kontrolēt visus tos, kas šajā pasaulē ir tā saucamā „elite” –

tos, kuriem pieder finanšu, politiskā, karadarbības un reliģiskā vara. Caur dažādām elku kalpošanas praksēm, ienaidnieks ir papūlējies iesēt šajās mājās, šajās ģimenēs iesēt savas nezāles, izveidojot atbilstošas dinastijas un klanus. Viņš ir papūlējies izvietot „savus kadrus” visās nozīmīgās vietās, lai caur viņiem valdītu šajā pasaulē, virzot notikumu secību pēc savas saprašanas. izvietojot savus galvenos „kadrus”, ienaidnieks ir papūlējies izbrīvēt maksimālo daudzumu varas, finanses un citas iespējas, lai maksimāli efektīvi varētu „**nozagt, nogalināt un pazudināt**”. Šiem „kadriem” kā „padomdevējus” ienaidnieks ir pieslēdzis citus savus kalpotājus, kas ir burvji, magi, raganas un citi okulti elku kalpotāji. Tad, ar viņu kopējām pūlēm, ienaidnieks ir pacenties paņemt savā kontrolē tos, kuriem ir vara un iespaids kara un zinātnes sfērā. Vieni ir vajadzīgi, lai varētu stingri kontrolēt un pārdaļīt pasauli, citi – lai varētu veidot noturīgus prāta cietokšņus, kas būvēti uz pieņēmumiem un maldiem. Tika izveidotas dažādas „zinātniskas un akadēmiskas biedrības”, caur kurām ienaidnieks papūlējās ieviest kontroli pār visu zinātnisko domu, pretnostatot to bibliskajai izpratnei par visu mums apkārt esošo pasauli, tās likumiem un principiem. Un ievērojamā pakāpē viņam tas ir izdevies.

Un, kā zināms no beigums tādām procesam, kā „ķirsītis uz tortes”, kļuva darbošanās, kas saistīta ar Visaugstā tautas sadalīšanu dažādās reliģiozās grupās, biedrībās, konfesijās un denominācijās. Princips „skaldi un valdi” – ir sens un efektīvs princips. Vienlaicīgi, ienaidnieks, visās viņam iespējamās vietās, ir pacenties iesēdināt savas nezāles, lai caur viņiem veiktu savu graužošo darbu. Ješua, iznesdams gaismā tumsas darbus, atmaskoja augstākos reliģiskos līderus, kuri bija nezāles, un kuri bija ietikuši Israēla reliģiskās varas virsotnē. No tā laika nekas principiāli nav mainījies, jo, „**nav nekā jauna zem saules**”. Visās reliģiskās denominācijās un biedrībās ir nezāles, kuras būtībā – ir velna garīgie bērni. Kuriem ir kritušo genoms. Lielākais viņu vairums, to pat neapzinās. Viens no Ješua skolniekiem – Jūda no Kriotas, bija tāds. Neskatoties uz saviem nopietnajiem trūkumiem, viņš kalpoja kopā ar pārējiem. Bet noteiktā laikā, kad Ješua atļāva, tad sātans sāka viņu pilnībā kontrolēt, pilnīgi nejautājot piekrišanu no viņa, jo tas nebija vajadzīgs. Viņš vienkārši „iegāja viņā”, kā savā īpašumā: **Jn.13:27**. Kādēļ? Tādēļ, ka vēl TOREIZ bija noslēgtas atbilstošas derības, kuras ienaidniekam ļāva Jūdu no Kriotas kā nezāli ievest šajā pasaulē, un atbilstošā brīdī viņa ieiet un sākt viņu pilnībā kontrolēt.

Ir tāda izpratne, ka pēc tam, kad ienaidnieks caur Jūdu bija paveicis savu netīro darbu, viņa **nešamā** atmiņa ir sākusi atarhivēties, kas viņu noveda stresā, jo viņš, apzinoties notikušo, sāka atcerēties kaut ko no pagātnes. Rezultāts bija tāds, ka viņš atnāca pie reliģiozajiem līderiem, kas bija viņu algojuši, un, atdodot viņiem naudu, atzina, ka caur viņu ir notikusi nodevība un izlietas „nevainīgas asinis”. Ar to viss nebeidzās, un sapratne par izdarīto un gaidāmo sodu, kā arī viņa bezizejas stāvoklis, noveda viņu pie tā, ka viņš uzreiz pakārās. Es, protams, neuzstāšu, bet šajā gadījumā notikumu attīstība liekas visai iespējama.

Par šo tēmu ir liecība. Padomju Savienības laikā ar ieslodzītajiem tika izdarīti eksperimenti, kā rezultātā, caur noteiktām tehnoloģijām, nelielai izmēgināmo grupai, kā pēc tam kļuva saprotams, izdevās pilnībā vai daļēji atarhivēt dievišķo atmiņu, kas noveda pie šausmīgas depresijas un sekojošu suicīdu. Pilnīgi noslēgtā un hermētiskā telpā, daudzu dienu ilgumā ievadīja noteiktu gāzi, kā rezultātā, pēc zināma laika smadzenēs un organismā kopumā, sāka notikt noteiktas izmaiņas. Viņi sāka redzēt kaut kādus „dīvainus redzējumus” un tam līdzīgi.

Viens no darbiniekiem, kurš bija šī eksperimenta liecinieks, dzirdēja vārdus no ko teica pēdējais mirstošais eksperimentējamais, un to, ko viņš izdzirdēja no viņa, nekā savādāk nevarēja izskaidrot. Protams, priekš tiem, kuri ir „tēmā”. Šie mirstošā vārdi teica, bez visa cita, par kādu „briesmīgu skumju un bezcerības” vietu, no kurienes viņš ir nonācis uz šīs zemes, utt. spriežot pēc tā, ko viņš runāja, tad viņš bija tieši „nezāle”, kuru ienaidnieks bija iesējis šajā pasaulē, un šajā dzīvē viņš bija noziedznieks, kuram pēc eksperimenta beigām bija solīti lieli režīma atvieglojumi. Es personīgi redzeju video ar šī cilvēka ierakstīto liecību, un šiem „jocīgajiem vārdiem”, kuri pavādīja viņu visu dzīvi, un, kurus, viņš nekādi nevarēja saprast. Daudzi viņam teica, ka tie ir vienkārši „vājprātīgā murgi”, kaut atzina, ka tie ir visai dīvaini, neparasti „murgi”. Bez tam, kā es domāju, tās „atarhivēšanas” laikā eksperimentējamiem sāka parādīties milzīgs fizisks spēks, kas nav raksturīgs parastam cilvēkam. Tas ir kā apstiprinājums tam, ka ja „atarhivē” **nešamā**, zināmā mērā var „atarhivēties” arī dažas spējas, kas tai personai bija TAD. Tas cilvēks, caur kuru tas viss tapa zināms, nesa to sevī visu dzīvi, un pirms nāves, nedaudz vairāk kā 10 gadus atpakaļ, par to liecināja. Iespējams, ka arī tādēļ, lai es šodien varētu liecināt to šeit.

Visaugstais, Kurš ir mūsu Debesu Tēvs, saprotot un izskaitļojot visu, par ko bija runa iepriekš, izvēlējās attiecīgu „sējas” stratēģiju, kura ir attēlota Rakstu vietā, ko iepriekš izmantojām. Viņš pacentās samazināt kārdinājuma līmeni, pateicoties visai skarbiem apstākļiem, kuri sevī ietver pastāvīgu sasprindzinājumu, kam ir jāpilnveido raksturs un veidojas attiecīgas kareivja rakstura īpašības, par kuriem mums visiem ir jāklūst iekš Mesijas Jēšua. Tēvs ir noteicis tādu mūsu nokļūšanas un virzišanās šajā pasaulē, stratēģiju, un tas ir vairāku iemeslu dēļ. **Pirmkārt**, lai komforta un kārdinājuma līmenis nekļūtu par nepanesamu nastu, kas traucē kopējam plānam. **Otrkārt** pēc izlīgšanas ar Viņu, un zināmas adaptācijas, slodzes līmenim ir jāpieaug, lai mēs varētu ieiet savu dāvanu un talantu pilnībā, kas kalpo Viņa Valstības paplašināšanai. Godība var tikt uzticēta tikai norūdītiem un sagatavotiem, nevis „ofisa puisīšiem”, kuri ir stipri dažādās dīvainās teorijās un, kuri pārsvarā labi tiek galā tikai ar peli un klaviatūru. Tādēļ mūsu kustības vektors – „no apakšas uz augšu”, kur „augša” nav finanšu komforts, bet vara Garā, lai realizētu Viņa Valstību. Ņemot vērā to, ka ir noteikts standarts „**visam, kas nepieciešams dzīvei un dievbijībai**”. Neapšaubāmi, dažreiz mūsu Debesu Tēvs mūs lutina, kad nonākam kādās nelielās tuksneša oāzītēs, bet pastāvīga spiediena pārvarēšana, lai norūdāmies un pieaugam, – tas ir princips. Vēl neviens kareivis nav pieaudzis meistarībā vingrinoties „komfortablu pārdzīvojumu” pilnībā, ar televīzijas pulti rokā un popkornu zobos.

Protams, ir arī liels daudzums citu iemeslu, kādēļ tās vai citas dvēseles ir iemiesojušās tajā vai citā ģimenēs un tautās ar noteiktu fizioloģisku mantojumu. Un katrā stratēģijā ir savi plusi un mīnusi. Un visur ir savs balanss. Visaugstajam, visās sociālajās grupās, ir Savs Atlikums, Sava „desmitā tiesa”, tāpat ir arī Viņa pretiniekam. Bet savos pamatos, pants, ko citējām nodaļas sākumā, ir pilnīgi pareizs. Debesu Tēvs, izvēloties šādu stratēģiju, izmanto maksimālo iespēju, lai Savu dēlu un meitu, kas atnāk garīgajā karantīnā, paslēptu. Viņš to dara **nevis vienkārši līdz viņu izlīgšanas brīdim, bet līdz viņu atklāšanās laikam**, kad garīgajā pasaulē kļūst pilnīgi saprotams, kas, patiesībā, ir tā vai cita persona. Ja to atklātu sākuma stadijā, tas pievienotu ārkārtīgi daudz risku, īpašu, mērķtiecīgu un izmeklētu ienaidnieka uzbrukumu, kā arī papildus

grūtības pārvarot daudzas grūtības un kārdinājumus. Visaugstais nemet reālajā kaujā tos, kuri vēl nav gatavi, bet veic mērķtiecīgu sagatavošanu, pamazām pārceļ rezervē, un tikai pēc tam, no aizmugures, izvirza atbilstošā cīņas sektorā, no sākuma „otrajā”, bet tad jau arī „pirmajā līnijā”. Viņš nav kā ienaidnieks, – kurš nezāles bieži izmanto kā „lielgabalu gaļu”, par viņiem kā personām, pilnīgi nerūpējoties. Tas ir tā, ja stipri neiedziļinās.

Tātad, ienaidnieks ir pacenties okupēt visu „*nozīmīgo*” un sasējis tur savējos. Bet Tēvs, kā likums, sēj tajā, kas nav gudrais, nav augsti dzimušais, lai iznīcinātu un lai „*padarītu par nulli to, kas šajā pasaulē skaitās „patiesi reāls” („упразднить значащее” – iznīcinātu nozīmīgo)*. Vārdam, kas Sinodālajā tulkojumā ir tulkots kā упразднить – iznīcināt – latviski, ir vairākas interesantas un būtiskas nokrāsas:

καταργήσῃ katargēse darīt bezjēdzīgu, atcelt, iznīcināt.

Tulkojumā, dažas rindas augstāk, es lietoju terminu „*padarītu par nulli*”, jo tas pilnīgi precīzi atspoguļo šī vārda jēgu mūsdienu valodā.

Svarīga īpatnība, kas ir kā atšķirības zīmes visām nezālēm: viņi meklē godu pie cilvēkiem, nevis pie Visaugstā. Pat, ja vārdos apgalvo ko citu. Slavas meklēšana, kas nenāk no tuvības ar Visaugstāko, bet caur sava ego celšanu, kas realizējas caur dažādām zināšanām, kuras vispirms ir saistīti ar radības izpēti, caur izdabāšanu apkārtējiem šā vārda negatīvajā nozīmē: tas viss ir viņu būtības rādītājs. Un, protams, ienaidnieks pastāvīgi strādā pie tā, lai šajos maldos un ļaunumā iegūstu visus Ķēniņa dēlus un meitas.

Dažas nezāles, kā svarīgi instrumenti ienaidnieka plānos, šajā pasaulē var ierasties vairāk kā vienu reizi. Vai „šis ierocis var izšaut vairāk kā vienu reizi”? Neapgalvošu to, bet vērsīšu jūsu uzmanību uz to, ka ierodoties šajā pasaulē, lai izietu garīgo karantīnu, mēs nākam ar vienu, galveno mērķi: izlīgt ar Debesu tēvu. Viss pārējais, tā vai citādi, ir saistīts ar to. un tādēļ, pēc „Poligona” nosacījumiem, ja tika ievēroti visi apstākļi, par kuriem mēs runājam, kas attiecās uz tās personas, kura nāca šajā pasaulē, tiesībām, tad tas notiek vienu reizi. Kas attiecas uz kritušajiem, kas var nākt kā nezāles, tad šeit ir citi mērķi un citi uzdevumi. Tādēļ, ienaidniekam šajā jautājumā nav ierobežojumu.

Karantīnas izveidošana: Israēls un tautas

1.Moz.1⁹ Un Elohim sacīja: „Lai saplūst vienkopus ūdeņi, kas ir zem izplatījuma, lai sausa zeme tiktu redzama”. Un tā notika. ¹⁰ Tad Elohim nosauca sausumu par zemi, bet ūdens krājumus nosauca par jūru. Un Elohim redzēja to labu esam.

Iepriekš mēs jau pieminējām dažus pravietiskus tēlus, kas Rakstos ir atainoti. Viens no tiem ir tas, ka dažādas ciltis un tautas simboliski ir atainotas kā jūras un ūdeņi – **Atkl.gr.17:15**. Bet Israēla simboliski ir atainota ar zemes palīdzību („Apsolitā Zeme” u.c.). Ja to aplūkojam Poligona kontekstā, tad visas 70 pasaulu tautas, kas ir zem Debesjuma, – pravietiski ir „**ūdeņi, kas ir zem izplatījuma**”. Tie tika savākti vienā vietā – mūsu pasaulē, kas kļuva par „garīgo karantīnu”. Tad uzradās zeme ūdeņu vidū – tas ir Israēla parādīšanās tautu vidū, kas notika caur Ābrahamu, kurš kļuva par „ticības tēvu”, bet precīzāk to, „kuri uzticas”, vai, izsakoties savādāk – tēvu visiem „uzticamajiem”.

Cits simbols ir tāds, – ka sauszeme ir Debesu atspulgs „ūdeņu” – Zemes pasaulu vidū.

Pravietiski tas nozīmē, ka Debesis dod „stingru, cietu pamatu” ticībai un pareizu Patiesības ierpratni. Desmito pantu simboliski var interpretēt tā:

**1.Moz.1¹⁰ un nosauca Elohim sauszemi – Israēls, bet ūdens krājumus par tautām.
Un redzēja Elohim ka ir labi.**

Israēla dēli – 70 pasaulu Sargātāju pirmtēls

Šajā sadaļā mēs pacentīsimies smalkāk apskatīt jautājumu par 70 pasaulēm. Par kurām es jau iepriekš esmu pieminējis. Kādēļ tieši 70, kas tās ir par pasaulēm, un kur par to ir rakstīts Rakstos? Norāžu un pravietisku tēlu Rakstos ir diezgan daudz, bet, kā daudzi saprot, bez tiešas atklāsmes, tas ir kā izmētāti puzzles gabaliņi, kas neļauj ieraudzīt visu ainu kopumā. Visaugstais ilgu laiku palīdzēja man šos puzzles gabaliņus „krāt”. Gabaliņi krājās, un kādā brīdī, pēc attiecīgām pārdomām un lūgšanām, sāka nākt atklāsmes, un puzzles gabaliņi, ar Viņa palīdzību, sāka savienoties vienā bildē. Viena no Rakstu atslēgvietām, kas kļuva par zināmu „sākuma punktu”, bija sekojoša:

Sinodālais tulkojums:

5.Moz.32⁸ Kad Visaugstais deva vietas tautām un izmitināja cilvēku dēlus, tad nolika robežas tautām pēc Israēla dēlu skaita (Septuagintā: pēc Dieva Engēļu skaita).

Orģināls:

5.Moz.32⁸ Kad Visaugstais piešķīra tautām, kad Viņš sadalīja Ādama dēlus – nolika tautām robežas pēc Israēla dēlu skaita.

Nākamais puzzles gabaliņš bija šī „skaita” saprašana. **1.Moz.10.nod.**, kā daudzi to zina, ir uzskaitīti 70 Noa pēcteču vārdi, kuri piepildīja visu zemi. Tieši par šiem 70 tautām, Visaugstais deva norādījumu, katru gadu Sukkot svētku laikā, septiņu dienu periodā upurēt 70 vēršus: **4.Moz 29:13-32**. Pravietiski – tā ir upurēšana no Israēla, kas ir aizlūgšanas, par visām tautām, simbols. Tautu daudzums nosacīti – simbolisks – 70, saskaņā ar Rakstu vietu, kas norādīta augstāk. Pie kam, ir svarīgi saprast, ka ne jau paši Israēlieši to nolēma tā darīt, un „apdomājot” apstājās pie šāda skaista skaitļa, bet tas ir tieši Visaugstā iestādījums, Kurš vienmēr lieliski zina, ko runā.

Un, ja mēs sagribēsim saprast **5.Moz.32:8** otro daļu, kuru iepriekš citējām, tad radīsies pieņēmums, ka Israēla dēlu arī ir tieši 70. Saprotams, ka israēliešu ir daudz vairāk, tāpat kā visu citu tautu – gan lielu, gan mazu – visā mums zināmajā vēstures periodā. Bet, tomēr, tādu simbolisku atbilstību mēs varam atrast:

2.Moz.1⁵ Un visu dzīvo dvēseļu skaits, kas bija cēlušās no Jēkaba, bija kopā septiņdesmit, bet Jāzepts jau bija Ēģiptē.

Šeit svarīgs ir brīdis, kad tieši tas tiek pieminēts. Un tas tika izdarīts brīdī, kad no savas Apsolītās zemes nogāja uz Ēģipti, tas ir iegāja „tautās”, ko šī Ēģipte simbolizē.

Patriarhu Jēkabu – Israēlu, Ēģipte, kā 70 tautu pārstāvis, apraudāja 70 dienas: pravietiski – dienu no katras tautas:

1.Moz.50³ Tā pagāja četrdesmit dienas, jo tik daudz vajag balzamēšanai. Pēc tam ēģiptieši to apraudāja septiņdesmit dienas.

Israēls – trīs pamatcilšu izskatā – *Jūda, Benjamīns un Levi*, bija uz septiņdesmit gadiem aizvests trimdā uz Bābeli, pravietiski – gads par katru tautu, kura sarāva savas attiecības ar Visaugsto, aizejot elku kalpošanā:

Jer.29¹⁰ Tiešām, tā saka JAHVE: Kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pilnīgi pagājuši, tad Es atkal par jums gādāšu un izpildīšu Savu apsolījumu, ka Es jūs atvedīšu atpakaļ šinī vietā.

Savas kalpošanas sākumā, Ješua izdarīja svarīgu garīgu darbību, izvēlējās 70 mācekļus: pravietiski – mācekli priekš katras tautas:

Lk.10¹ Pēc tam JAHVE nozīmēja vēl septiņdesmit citus un izsūtīja tos pa divi un divi Savā priekšā uz ikkatru pilsētu un vietu, kurp Viņš gribēja iet...

Israēlā vienmēr ir bijusi kāda augstākā garīgā padome – Sanhedrīns, kuru sinodālajā tulkokumā pazīstam kā „Sinedrions” (latviski – Sinedrijs), kurā ietilpa 70 gudrāko no vecājo vidus, kuri risināja tos vai citus svarīgos jautājumus, un tā to bija noteicis Pats Visaugstais:

2.Moz.24⁹ Mozus uzkāpa kalnā un Ārons, Nadabs, Abija un septiņdesmit no Israēla vecajiem līdz ar viņu.¹⁰ Un viņi redzēja Israēla Dievu. Zem Viņa kājām bija kā safīra pamats, tik spožs kā pašas Debesis, tik skaidras.

Rakstos mēs redzam, ka tieši Israēls ir nosaukts par Pirmdzimto, kuram ir jāklūst par priesteru ķēniņvalsti priekš visām tautām:

2.Moz.4²² Saki faraonam: Tā saka JAHVE: „Israēls ir Mans pirmdzimtais dēls...

2.Moz.19⁵ Bet tagad, ja jūs uzklausīsiet Manu balsi un turēsiet Manu Derību, tad jūs Man būsiet par īpašumu visu tautu vidū, jo Man pieder visa pasaule.⁶ Un jūs būsiet Man par priesteru un ķēniņu valsti un par svētu tautu! Šos vārdus tev būs teikt Israēla bērniem.

Atkl.gr.1⁶ Un kas mūs ir darijis par par ķēniņiem un par priesteriem Visaugstajam un Savam Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos, āmen!

Israēls – tas ir pirmtēls, „pravietiskā ēna” „tiem, kas no Debesīm”, bet visas pārējās tautas, kuras pravietiski ir 70, – ir tēls „tiem, kuri no Zemes”. Ja attiecībā uz Israēlu un tautām šī atbilstība, priekš daudziem, bija visai saprotama un pretnostatāma, tad, attiecībā uz „tiem, kas no Debesīm” un „tiem, kas no Zemes”, šis princips un attiecība pieprasa atklāsmi no augšienes. Bet, mēs saprotam, ka visās atklāsmēs ir jābūt noteiktiem pravietiskiem tēliem un paralēlēm Svētajos Rakstos. Daži no tiem šeit tika aplūkoti. Tagad aplūkosim citu „pasauļu” jautājuma šķautni.

„Gadsimtu gadsimtos” – „pasaulēs un mūžībā”

Kā iepriekš tika pieminēts, viens no svarīgiem iemesliem, kādēļ šī svarīgā tēma nav saprasta, ir tas, ka noteiktu iemeslu dēļ, ļoti bieži, pieminētais vārds un vārdu savienojums, kā likums, apzināti ir tulkots ne visai korekti un visai vienpusīgi, kas, protams, ietekmēja esošo reliģisko koncepciju.

Iepriekšējā nodaļā, tās pašā sākumā, šī „gadsimtu – pasaulu” tēma bija skarta pamatojoties **Ebr.11:3**, kur pēc mūsu aplūkojamā vārda konteksta, tai bija jābūt tulkotai kā „pasaules”, un nekā savādāk. Atgādināšu šī grieķu vārda *aijónas* pamatnozīmes, kurām mēs iepriekš

pieskārāmieš:

1. pasaule, visums;
2. gadsimts, laikmets, ēra; nenoteikti ilgs laika periods;
3. savstarpējo attiecību sistēma un pasaules kārtība.

Tad nu aplūkosim citu pantu:

Ebr.6⁵ Un baudījuši labo Visaugstā vārdu (rēma): nākotnes [gatavojamies, sagatavojamās pasaules] varenos spēkus („nākamās pasaules spēkus”).

Šajā gadījumā, vārds „pasaule” ir ne mazāk līdzvērtīgs kā „gadsimti, laikmeti”. Un vēl viena, ļoti svarīga vieta, tieši par mūsu tēmu:

Ebr.1² Šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasaules radījis.

Šajā pantā ir mūsu aplūkojamais vārds – **aijónas**, un šajā vietā nozīmei „ēras, gadsimti, laikmeti”, ir visai maza jēga, ja nu vienīgi ļoti netieši un abstrahējoties, atšķirībā no nozīmes „pasaules”. Visa iepriekš teiktā gaismā, uzlūkosim visiem pazīstamu un bieži sastopamu frāzi: „gadsimtu gadsimtos” (**mūžīgi mūžos** – latv.val.). Oriģinālā tas ir:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

EIS TOUS AJONAS TON AJNON

Ja aplūkojam otro pamatvariantu – „**pasaules**”, tad var tulkot „**pasauļu pasaulēs**” vai „**pasaulēs, kas pasaulēs**”. Šie abi varianti ir līdzvērtīgi ar „pasaules” un „gadsimti”, gan gramatiski, gan pēc nozīmes (jēgas). Ievērojot šī vārda divējādo nozīmi, pilnīgi pareizs gan gramatiski, un vēl jo vairāk pēc jēgas, būs variants: „**pasaulēs un mūžībā**”. Aplūkojiet pāris piemērus:

1.Tim.1¹⁷ Bet pasauļu neiznīcīgajam Valdniekam, neredzamajam, vienīgajam visgudrajam Visaugstajam lai ir gods un slava pasaulēs un mūžīgi. Amen.

1.Tim.1¹⁷ Bet pasaules mūžu valdniekam, neiznīcīgajam, neredzamajam, vienīgajam Dievam lai ir gods un slava mūžu mūžos. Amen. – latv.val.

2.Tim.4¹⁸ Un atpestīs mani JAHVE no visāda ļauna darba un saglabās Savai Debesu Valstībai, Viņam slava pasaulēs un mūžībā. Amen.

2.Tim.4¹⁸ Izraus mani Tas Kungs no katra ļauna darba un izglābs Savā Debesu valstībā, – Viņam lai ir gods mūžu mūžos. Amen. – latv.val.

Varat patstāvīgi, ņemot talkā simfoniju un izmantojot oriģinālu, pārbaudīt visus šī vārdu savienojuma variantus un pārliecināties, ka lielākajā daļā gadījumu abi galvenie tulkojumi ir vienlīdzīgi un atklāj mums divas atšķirīgas šķautnes.

Tagad aplūkosim vienu interesantu pantu, vispirms sinodālajā tulkojumā:

Ebr.9²⁶ Citādi Viņam vajadzētu daudzkārt ciest no pasaules iesākuma; bet Viņš vienreiz, laiku beigās ieradās lai ar Savu upuri iznīcinātu grēku.

Bet tagad tulkojums no oriģināla un ar „pasauļu” variantu:

Ebr.9²⁶ Tā kā Viņam nāktos daudzas reizes piedzīvot ciešanas no pasaules

(kósmos) *iesākuma, bet tagad – vienreiz kopīgai pasaulei apmaksai, lai iznīcinātu grēku, caur Viņa upuri, Viņš bija nācis.*

Domāju, ka daudziem – tas varētu būt nedaudz neparasts tulkojums. Tad nu aplūkosim, cik korekti es visu esmu izdarījis – gan gramatiski, gan jēgas nozīmē.

Pirmkārt vārds **κόσμου** (*kósmu*):

1. rotājums;
2. pasaules kārtība, savstarpējo attiecību sistēma;
3. visums, pasaule.

Tad vārds **αιώνων** (*ajónon*), kuru mēs jau aplūkojām. Tas ir rakstīts daudzskaitlī ģenitīvā.

Bet tagad pats galvenais vārds šajā pantā:

συντελεία (*suntelēja*): vienskaitļa datīvs.

Jaunajā Derībā šis vārds ir izmantots tikai sešas reizes: vienu reizi šajā tekstā un piecas reizes vārdos, kurus izmantoja Jēšua. Tie visi runāja par notikumiem laiku beigās, kad pa visu zemi notiks beigu tiesas, un visu to, kas ar to ir saistīts: **Mt.13:39,40,49; 24:3** un **28:20**. Visos sešos variantos šis vārds bija tulkots beigu, nobeiguma, kāda fināla ar notikumu atrisinājumu, nozīmē. Zināmā mērā tas ir pareizi, bet pašam šim vārdam ir daudz dziļāka jēga, ņemot vērā, kāda jēga tam toreiz bija grieķu valodā. Lieku jums priekšā pamatvariantus, ņemot vērā lietojuma biežumu tā laika literatūrā, ko viegli var pārbaudīt esošajās vārdnīcās:

- 1) kopīga apmaksāšana;
- 2) maksājuma daļa, kvota, iemaksa;
- 3) sintēlija (maksātāju grupa, kas kopīgi finansē kādu sabiedrisku pasākumu);
- 4) politiska sadraudzība, federācija, apvienība;
- 5) kopība, kopa;
- 6) kopējais (beigu) mērķis;
- 7) noslēgums, nobeigums;
- 8) briedums.

Ja mēs aplūkosim šī vārda visas pamatnozīmes, iepriekš pieminēto pantu kontekstā, tad ieraudzīsim, ka viņiem visiem ir sava vieta un tie nepārkāpj vēstījuma jēgu. No visiem piedāvātajiem pamatvariantiem, pats galvenais ir tajā, ka Mesija Jēšua atnāca vienu reizi, lai upurējot Sevi, iznīcinātu grēku. Viņš ieradās pie kādas kopības no pasaule grupas, kuri bija kopīgi maksātāji, vai, izsakoties savādāk, tiem bija kopējs parāds, vai kopīgi bija parādā. Un jēga ir tajā, ka Jēšua ieradās, lai šo viņu kopīgo parādu nomaksātu.

Lūk, tāds paplašināts tulkojums no „varenās un nedaudz visvarenās” grieķu valodas©. Paņemiet pantu no grieķu paplašinātā tulkojuma, vārdnīcu – un paši visu ieraudzīsiet. 11.nodaļā, lai papildinātu šo ainu, mēs pieskarsimies „pasaulei” jautājumam no „ivrita puses”. Pagaidām varam redzēt, ka saskaņā ar Rakstiem to „grieķiskajā ipostāzē”, gan gramatiski, gan kontekstuāli, pasaule radīšana un izpirkšana ir klātesoša, un šis tulkojuma variants pēc jēgas organiski iekļaujas visos „Poligona” puzles gabaliņos.

Apgānīšanās ar nāvi

Šaušalīgais, iznīcinošais karš, kurš izgāja cauri visām Debesīm un izveidotajām pasaulēm – daudziem uzticamajiem atnesa apgānīšanos ar nāvi. Visi, kuri tā vai citādi nokļuva šajā zemes karantīnā, bija spiestā kārtā vairākkārtīgi saskārušies ar nāvi, un tādēļ apgānījās ar nāvi. Kāds izdarīja grēkus, bet nepārkāpa „neatgriešanās robežu”, bet kāds karoja „uzticamo” pusē: nāve – savās daudzajās kroplajās formās, nevienam nepagāja garām. Daudzi ļoti aktīvi piedalījās TAJĀ karā, – aizstāvot uzticamos un pretojoties kritušajiem.

Laikā kad Israēls pārvietojās tuksnesī, ja kāds atgriezās no kara vai, vienkārši pieskārs mironim, nedrīkstēja iet nometnē, bet, zināmu laiku vajadzēja ārpus nometnes iziet attīrīšanos. Līdzīgi kā tad, daudzi, kuri ir nokļuvuši šeit ir tie, kuri TAD, paliekot uzticami apgānījās ar „pieskārienu” nāvei. Apgānīšanās ar nāvi – tas nav vienkārši kā kāds „garīgs bacilis”, kuru dēļ ir jāiziet zināma „garīga dezinfekcija”. Saskaroties ar nāvi, tādā vai citā pakāpē samaitājas dvēsele un nocietinās sirds. Tādēļ bija nepieciešama zināma izlabošanās, sakārtošanās un atjaunošanās:

4.Moz.19¹⁶ Un ikviens, kas laukā pieskaras kādam, kas ar zobenu nokauts vai kas pats ir miris, tāpat, kas aizskāris cilvēka skeletu vai arī kapu, tas ir nešķīsts septiņas dienas.

Šī Rakstu vieta arī pravietiski apstiprina, ka „garīgās karantīnas ārpus apmetnes” kopējais laiks ir – 7 dienas, kur viena diena – 1000 gadu:

2.Pēt.3⁸ Bet to vien turiet prātā, mīļie, ka viena diena blakus (tuvumā) / laikā Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi [pie mums tagad uz zemes], un tūkstoš gadi [Viņa] kā viena [mūsu] diena.

Un tālāk **4.Moz.grāmatā** ir dota šķīstīšanās ar sarkanās govs pelniem instrukcija:

4.Moz.19¹⁷ Un tad nešķīstā vajadzībām viņiem jāņem no sadedzinātā grēku upura pelniem un uz tiem traukā jāuzlej dzīvais ūdens. ¹⁸ **Un šķīsts vīrs lai ņem izapu un to iemērc ūdenī un aplaka telti un visus traukus un visas dzīvās būtnes, kas tanī teltī bijušas, un to, kas aizskāris vai kaulus, vai kādu nonāvētu, vai mirušo, vai kapu.** ¹⁹ **Un šķīstam jāaplaka nešķīstais trešajā un septītajā dienā, un tas ir jāšķīsta no grēkiem septītajā dienā, un tad lai viņš mazgā savas drēbes un lai pats mazgājas ūdenī, un viņš vakarā būs šķīsts.**

„**Sarkanās govs pelni**” – tās ir Mesijas Jēšua Asinis, kuras Dzīvības spēks ir spējīgs iznīcināt grēka vīrusu, un grēku kopumā – **17.pants**.

„**Dzīvais ūdens traukā**” – cilvēka ķermenī esošais Svētuma Gars: **17.pants**.

„**Šķīsts vīrs**” – tāds, kuram ir tiesības šķīstīt citus – Mesija Jēšua un tikai Viņš viens – vienīgais un neatkārtojams: **18.pants**.

Aplacīšana ar ūdeni trešajā un septītajā dienā, pēc kā nāk pilnīga attīrīšana: **19.pants**.

Šeit ir interesants moments. Tas, ka pilnīga attīrīšana iestāsies septītās dienas beigās – tas ir saprotams, tā arī ir teikts Atklāsmes grāmatas 20 nodaļā, ka tieši noslēdzoties septītajai tūkstošgadei, notiks tiesa, un pēdējais ienaidnieks, kurš tiks iznīcināts, būs Nāve, kuru iemetīs uguns jūrā. Bet ko pravietiski varētu nozīmēt aplacīšana trešajā dienā? Ja šīs septiņas dienas

pravietiski pieņem kā septiņas tūkstošgades, tad kas gan tāds notika trešajā tūkstošgadē? No visiem nozīmīgajiem notikumiem, kurus mēs varam pamanīt Svētajos Rakstos, – ir Jēkaba divpadsmit dēlu, kuri kļuva par visu divpadsmit cilšu aizsācējiem, piedzimšana pašā „trešās dienas” sākumā. Faktiski – tā ir Israēla izveidošana, viņu iziešana no Ēģiptes, ieiešana Apsolītajā zemē un valsts izveidošana, kura, šīs „3.dienas” beigās sasniedza savu maksimālo spēku, bet pēc tam – savu sadalīšanos.

„Trešā diena” – tas ir Israēls, kurš ir Pirmdzimtā simbols, un, kurš ir mājas eļļas koks, pie kura ir jāpiepotējas visiem, kam Debesu Tēvs dos kļūt par daļu no Viņa tautas, „lai no diviem darītu vienu”. „Apslacišana trešajā dienā” – tā ir šķīstīšanās caur piepotēšanos pie Israēla, kā pie Pirmdzimtā un mājas eļļas koka: **Rom.11.nod.** Pirmdzimtajam, kā vecākajam dēlam, ir uzdevums „vilkt ārā” visus pārējos brāļus un māsas, atdodot par viņiem savu dzīvību.

„Deviņi Nesamierināmie”

Šo vārdu salikumu, kā jēdzienu, es pirmo reizi sadzirdēju atklāsmē no Visaugstā. Tā tiks uzrakstīta vēlāk. Neilgi pirms tam, kopā ar jautājumu par pasaulu daudzumu, Viņš sāka man pa druskai atklāt jautājumu par kādām deviņām pasaulēm, kuras, TĀ kara, kas **1.Moz.1:2** laikā bija pilnībā vai gandrīz pilnībā iznīcinātas. Viņš sāka to darīt, pievēršot uzmanību uz tām tautām, kuras Israēlam Apsolītajā zemē bija pavēlēts pilnībā iznīcināt. Attiecībā uz tām, Viņš sāka rādīt dažas savstarpējās sakarības un pravietiskās paralēles, atklājot, kā un kura pirmtēls tas ir.

1.Moz.15¹⁸ Tanī dienā JAHVE noslēdza ar Ābrahamu derību, sacīdams: „Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielajai upei – Eifratas upei, arī¹⁹ kēniešus, krētiešus, kadmoniešus,²⁰ hetiešus, serifiešus, refejiešus,²¹ amoriešus, kānaāniešus, girgaziešus un jebusiešus”.

Šajā fragmentā ir uzrādītas 10 tautas, bet faktiski to ir 9 + 1, jo vieni ir **refajieši**, bet viņi ir hibrīdi, kuri uzradās pirms Noa plūdiem, kā rezultāts tam, ka Visaugstā Debesu dēlu DNS sajaucās ar zemes cilvēku – sieviešu DNS.

Man kā es ticu, bija atklāts, ka noteiktā laikā, deviņas no visām 70 pasaulēm, faktiski pirmās sacēlās pret Visaugstā principiem. Ja esam precīzāki, tad ne jau visas šīs pasaules pilnā sastāvā, bet, vispirms tie, kuri bija šo pasaulu Sargātāji un esot Padomju vadītāji galvas. Un daudzi tur dzīvojošie, būdami pievilti, viņus atbalstīja.

„De jure” tā TOREIZ bija pretnostatīšanās starp uzticamajiem un tiem, kurus vēlāk sāka saukt par kritušajiem, un šīs deviņas pasaules kļuva par zināmu pretnostatīšanās „pamatu” vai „cietoksni”. Pravietiski tas tika atainots tajās tautās, kuri bija Kānaāna pēcteči, kuri nelikumīgi bija sagrābuši viņiem nepiederošu zemi. Tieši šīs tautas bija jāiznīcina, kas arī notika, kad Israēls iekaroja Apsolīto zemi. Visu, kas saistīts ar šīm deviņām pasaulēm, smalkāk aplūkosim 11.nodaļā, jo tas, mūsu tēmas kontekstā ir visai svarīgs puzzles gabaliņš, jo palīdzēs mums saprast daudz ko esošajām realitātēm, ko sastopam šajā pasaulē.

Turpinājumā es došu atklāsmi, kura tika pierakstīta „vienā elpas vilcienā”. Tajā es pats pirmo reizi izdzirdu tādu frāzi, kā „Deviņas Nesamierināmās”. Līdz tam es neko tam līdzīgu nebiju dzirdējis: ne fiziskajā realitātē, ne atklāsmju veidā. Un tagad es redzu un saprotu, ka viss, kas bija atklāts līdz tam brīdim – bija sava veida sagatavošanās, lai saprastu šo patiesību, tās reālijas, –

kuras notika TOREIZ un, kurām mūsu pasaulē ir sava „pravietiskā ēna”.

Drīz sagaidāmais...

„Spēju atjaunošana, dāvanu darbība un atmiņas „atarhivešana” nepieciešamajā pakāpē, notiks pakāpeniski, pēc nepieciešamības, bet pietiekami ātri, attiecībā uz laika periodiem, kad notiks attiecīgi notikumi, kuri būs tam iemesls. Jums jābūt gataviem uz visu ekstraordināro, kam ir jānotiek un kas notiks. Jums ir jābūt vieniem no pirmajiem, kuri visiem paskaidros, kas notiek patiesībā, un kā ir jāuzvedas, lai saglabātu gudrības ceļu, nenovirzoties no sāņus, jo ceļš kļūs šaurāks, un virzīšanās uz galamērķi būs apgrūtināta. Jo jūs tuvāk nāksiet finālam, visu notikumu noslēgumam, jo kārtīgāk būs jāuzvedas, nenovirzoties ne pa labi, ne pa kreisi. Jebkura novirzīšanās var novest pie apstāšanās vai kustības aiztures, kas reizēm var robežoties, ja ne ar nāvi, tad ar noteiktu zaudējumu, un ne tikai jums pašiem, bet, vispirms – attiecībā uz tiem, kurus jūs esat aicināti aizsargāt.

Ienaidnieks darbojas tumsas sfērā izlaižot savus maldu un vienaldzības dūmu aizkarus. Pretinieka dezorientācija – viens no galvenajiem kara instrumentiem, un ienaidnieks cenšas to maksimāli izmantot.

Tai gaismai, kas ir jūsos, ir jāizkļiedē tumsa, jādod apstākļu izpratne un kustības virziens. Un šī gaisma jūsos tiks pastiprināta. Es nevēlos, ka jūs būtu reliģiozas vārtrūmes nespodras spuldzītes, Es vēlos, lai jūs būtu Manas Patiesības prožektorī, kuri spīd līdz pasaules malām, un no kuriem tumsa baidās. Bet, lai jūs varētu tā spīdēt, jums jābūt papildītiem ar Manu godību, un jo vairāk godības, jo spožāka Mana gaisma, kas jūsos spīd”.

Pie pirmavotiem

„Tās pasaules, kas eksistēja toreiz, viņas katra bija unikālas. Tajās bija galvenie attīstības principi, kas bija arī visām citām, bet bija arī kaut kas tāds, kas izcēla, deva neatkārtojamu individualitāti. 70 tautas tika izveidotas pēc Israēla dēlu, kuri atnāca uz Ēģipti, skaita. Ēģipte tajā laikā bija civilizācijas centrs un visas pasaules pirmtēls, kas ietvēra sevī lielu daudzumu tautu. 70 Israēla dēli – ir pirmtēls Visaugstā 70 dēliem – bnei Elohim, – kuri vadīja to pasauli attīstību un kuriem bija sava Tēva deleģēta vara un atbilstoša gudrība, lai to varētu veikt. Viņi nebija vieni. Viņiem bija savas komandas, savi palīgi, ar kuriem kopā viņi to darīja – pūlējās īstenot dzīvē Debesu Tēva gribu. Šo 70 Israēla dēlu sievas bija Debesu līdzgaitnieču pirmtēls, bet bērni – to, kas no Debesīm pirmtēls, – kuri bija viņu komandās un veidošanas procesā palīdzēja it visā.

Valdīšanas principi bija pamatoti teokrātijas un demokrātijas kombinācijā, ja to izsakām jūsu jēdzienu valodā. Visaugstā dēli, kuri vienlaicīgi bija gan Padomes dalībnieki, gan savu pasauli, par kurām viņi nesa atbildību, galvas. Viņi nevaldīja teokrātiski – visu izlemjot vienpersoniski, bet viņu atbildībā, vispirms ietilpa pienākums sekot tam, lai esošā pasaule savā attīstībā nenovirzītos sāņus, kas varētu izveidot disbalansu un novestu pie dzīvības izpausmju samazināšanās tā, lai tā dzīvība, kas tur bija, neieietu haosā, bet saglabātu savu unikalitāti, un būtu efektīva labo augļu nešanā

Debesu Valstībai. Manu dēlu galvenā funkcija bija tā – lai norādītu virzienu, sekotu robežu ievērošanai, lai nenotiktu kritiska novirzīšanās sāņus, kā arī, lai tiktu ievēroti visiem zināmi kopēji principi.

Katrai pasaulei nevajadzēja kļūt autonomai, noslēgtai pasaulei, kura būtu pašpietiekama, bet vajadzēja kļūt par kaut ko unikālu, lai varētu bagātināt citas pasaules, nesot un vairojot svētības priekš visiem. Viens no principiem bija tas – jo vairāk kāds atdeva, jo vairāk labvēlības savai attīstībai viņš saņēma no Manis. Tas nenotika uzreiz un automātiski, bet šeit tika ievērots sējas – pļaujas princips. Dažas pasaules bija vairāk atvērtas tam, lai ieguldītu citos, citas mazāk. Katrai pasaulei bija atļaut attīstīties savā tempā, lai attīstītu savu iniciatīvu un pastiprinātu savu individuālo motivāciju.

Visaugstā dēli deva pamatformu, galvenos virzienus un principus, ļaujot to pasaulu iedzīvotājiem tos piepildīt ar savu unikālo saturu. Tas bija viņu galvenais pienākums, bet ne vienīgais. Viņiem bija arī jāseko noteiktam attīstības tempam, lai nerastos disbalanss attīstības līmenī, kas varētu ietekmēt savstarpējās attiecības ar citu pasaulu iedzīvotājiem. Attīstības drošums – viena no pamata atbildībām, ko Es Pats devu Saviem dēliem, lai varētu nodrošināt harmoniju un auglīgumu. Bet ar to viņu atbildība nebeidzās. Mani dēli Debesu Padomē atbildēja par šo pasaulu interešu pārstāvniecību un šo pasaulu mijiedarbības koordināciju.

Jūsu Debesu līdzgaitnieces, Manas meitas, bija aicinātas, lai šajās pasaulēs no Manis ienestu Debesu daļiņas un iepītu Manu Debesu daili un varenību dažādās viņu dzīves sfērās. Tas bija līdzīgi kā kad Miškana (Saiešanas telts) iekšējā pārklājā bija ieaustas četru veidu dzijas. Viens no šiem diegiem bija baltā krāsā, darināts no lina, augu izcelsmes: simbols tam, kas aug virs zemes un ir pie tās piesaistīts. Trīs pārējie diegi bija darināti no dažādas krāsas vilnas: simbols tam, kas atrodas dinamikā, nav piesaistīts zemei, pie zemišķā, un kas nosaka krāsu gammu, tas ir – daudzveidības unikalitāti. Jūsu Debesu līdzgaitniecēm bija Manis dotas pilnvaras un Mana Gara godība, lai Manu Debesu dievišķību un skaistumu iepītu dažādās šo pasaulu dzīves sfērās, tā viņus pietuvinot Debesu standartiem. Tie nenomāca unikalitāti, bet šo unikalitāti izmantoja, lai kopā ar Manas Debesu godības dievišķajiem diegiem palīdzētu veidot Manas godības nospiedumu unikālos rakstus katrā no šīm pasaulēm.

Šīs pasaules bija kā brīnišķīgi, unikāli mākslas darbi, kuros Mani Debesu dēli un meitas ņēma visaktīvāko dalību. Katrs pieauga gudrībā, ieguva pieredzi un virzījās savu talantu un dāvanu attīstīšanā. Pasaule bija brīnišķīga, un katram tur bija sava vieta, kur viņš bija laimīgs.

No Miškana (Saiešanas telts) iekšējā pārklājā četriem diegiem baltais – darināts no lina, bija kā sniegbalts, tīrs audekls, uz kura ar Debesu otām tika zīmēti brīnišķīgi Manas Valstības raksti. Diegs, kas bija thelet (gaiši zila, Debesu krāsa) simbolizē Debesu skaistumu, kārtību un Dievišķo dizainu. Diegs, kas bija sarkanā krāsā, simbolizē Dzīvību, tās pilnības, piesātinātības, dziļuma un platuma izpausmes tajā pasaulē, kur tas bija ieausts. Argamana (dažādu nokrāsu un piesātinātības purpurs) krāsas diegs

katrā pasaulē bija atšķirīgā tonī, jo tā krāsa sastāvēja no triju citu krāsu kombinācijas. Katrā pasaulē šis notonējums bija citādāks. Tieši šīs krāsas diegs bija ķēnišķās varenības un tās unikalitātes izpausme, kas sastāvēja no Debesu un Zemes savienības katrā pasaulē, kas bija visa sastāvdaļa.

Manas meitas – Manu dēlu līdzgaitnieces – bija prasmīgas it visā, kas nesa Debesu skaistumu un varenību, tajā, kas nesa harmoniju un prieku, kas nesa jaunu pārdzīvojumu gammu un atklāja Manas Dievišķās mīlestības un varenības pilnību. Debesu mūzika un dziesmas, dažādas radošuma un radišanas izpausmes viņās tika ieliktas caur Manu Garu, un, kad viņas dziedāja, tad caur viņām dziedāja debesis, kad viņas radīja, tad tas bija tā, it kā Debesis uzliktu savu zīmogu uz zemes.

Manis radītā pasaule bija brīnišķīga un viss visums harmonijā dzīvoja un attīstījās. Varenības patieso izpratni izkropļoja grēks, un daudzi novirzījās māņu ceļos. Tiekšanās uz varenību bija ielikta visā Manā radībā, un tā nevar bez tā eksistēt. Bez tā viņa pārstāj virzīties un augt. Bez tā Manas radības krāsainais zīmējums kļūst melnbalts un pēc tam – bezcerīgi pelēks. Brīnišķīgās smaržas, garšas skaņas kļūst tukšas, bezspēcīgas, lai piepildītu un priecētu. Bez šīs tiekšanās uz īstenu varenību sāk izgaist, izzust Dzīvība, Kura esmu Es Pats. Grēks ir izkropļojis varenības izpratni, tā sagraujot attīstības pamatus. Jūsu dvēseļu ienaidnieks izmantoja grēku un pievilšanu, lai visus pārlicinātu par to, ka, lai sasniegtu varenību, var būt dažādi ceļi, un tie ir apslēpti pašā radībā, tā novēršot skatienus no Manis, visa esošā Radītāja.

Ir lietas, par kurām nevar pārlicināties pieredzes trūkuma dēļ. Un jūsu dvēseļu ienaidnieks to zināja. Viņš manipulēja ar sabiedrisko apziņu, cenšoties virzīt jūsu domas uz viltus ceļiem, kuri, galarezultātā veda pie izdzišanas un nāves, kas nodalīšana no Manis, Kurš ir Dzīvība. Viņš to centās pasniegt kā virzību, kā pārdomas par radību, par pasaules kārtību un to potenciālu, kas tajā ir ielikts. Melīgās varenības sasniegšanas doktrīnas, pēcāk kļuva par to, kas atrada savu atspulgu šajā pasaulē, kā tas, ko sāka saukt par viltus dieviem”.

Iemesli un sekas

„Pagāja ilgs laiks, kamēr grēks piedzima un izveidojās. Noteiktā laikā notika „garīgā augoņa” pārsprāgšana. Deviņas izvīrējās kopā, sinhroni. Pirms tam bija ilgs sagatavošanās periods.

TOREIZ, pirms viss notika, daži no jums bija brīdināti, un pat pirms tam, kad viss kļuva saprotams, un jūs jau no Manis zinājāt, uz ko viss virzās, un zināmā mērā sadalījāt ar Mani šo nastu. Bija jāveic zināmas darbības, jāpieņem noteikti lēmumi, lai apsteigtu ienaidnieka plānus, lai samazinātu un novērstu daudzus upurus.

Daudzi no jums rāvās cīņā, lai visu to apstādinātu, bet Es sapratu, ka šīs darbības, šie soļi ne pie kā novedīs, bet grēka vīruss tikai dziļāk paslēpsies Manu bērnu dvēselēs, un tad infekcija dziļums un bojājuma līmenis būs daudz nopietnāks, bet sekas – daudz briesmīgākas. Bija nepieciešams, lai grēka vīruss, kas veido augoņus, taptu redzams apkārtējiem un pašiem tā nēsātājiem. Tiem, kuriem Es atklāju nākamību un tajā

iesaistīju, tā bija jāsinchronizē visi esošie notikumi, lai šim vīrusam neļautu ietikt pārāk dziļi, bet, tomēr bija nepieciešams, lai šis augonis sevi parādītu. Tam, kuru sauc par „Luciferu”, kritušais eņģelis, pret savu gribu kļuva par šādu adatu, lai pārdurtu to visuma augoni. Viņš rēķinājās, ka viņa darbības nesis sev līdzīgu lavīnveidīgu grēka vīrusa kustību no lejas uz augšu, un Man nebūs izvēles, kā vien visu un it visur iznīcināt, vai arī pieņemt esošo situāciju kā neatņemamu faktu un piekrist visiem noteikumiem. Viņš mēģināja Mani ar to šantāžēt, bet pārreķinājās. Šī vīrusa darbība bija jāapstādina nevis Man, bet jums! Ne bez manas palīdzības, jo tikai Mans pazemošanās un mīlestības spēks varēja tam stāties pretim. Ja Es būtu izrādījis nepieciešamo cietību, tad tas nebūtu novedis pie paša grēka vīrusa iznīcināšanas jūsu dvēselēs. Jums bija jāklūst, un jūs kļūvat par to kaujas lauku, kur šī cīņa izvērās.

„Atgriezeniskās saites” efekts, izsakoties ar jūsu vārdiem, – kad ir pārlietu liela attālināšanās no Manis vai otrādi, pārāk liela tuvība var novest pie viena un tā paša efekta. Pirmajā acu uzmetienā tas liekas dīvaini, bet tas patiesi tā ir. No pakāpes kādā Man pietuvojas, rodas „noturības disbalanss”, un tādēļ, pēc zināma laika var sākties garīga lejupslīde. Tā ir daudziem saprotama lieta, un tas ir tieši tas, ko sauc par „Hésed” (labestība un žēlastība) īpašības un „Din” (taisnīga tiesa) īpašības balanss. Manas gaismas klātbūtnē ir grūti noturēties bez Manas īpašas žēlastība, lai ar laiku nenovērstos sāņus. Ja kaut kādā mērā samaitājas pazemība un uzticēšanās Man, tad var sākties lavīnveida ripošana lejup, jo Mana gaisma var izsaukt pilnīgu aklumu. Tos, kas Man tuvojas Mana gaisma apgaismo tikai tad, kad jūsos ir atbilstoša pazemība un uzticēšanās Man, kas ir kā papildus labvēlība. Pienākt Man maksimāli tuvu jūs varat tikai Manā Dēlā, tā, ka Viņš, Kurš ir jūsos, palīdzētu jums pastāvēt. Tikai Viņš ir noturīgs pēc būtības, bet jūs – nē. Tikai Es, Kurš esmu jūsos, varu jums dot tādu noturību.

Jūs piedalījāties daudzās tā laika cīņās, sākot ar pašām pirmajām, kad „Deviņas Nesamierināmās” nolēma izveidot savu realitāti un celties karam pret tiem, kuri mēģinātu viņām traucēt. Viņas bija aklas, jo nekontrolētas varas alkas bija viņas pārņēmušas, padarot par neprāšiem. Viņu nostājas būtība bija tā, ka viņas uzskatīja sevi par spējīgām valdīt, vadīt bez atskatīšanās uz Mani, uzskatot, ka Es lieki apgrūtinu viņu brīvību ar Savu kontroli. Un tā rezultātā viņas nonāca vēl lielākā kontrolē nekā spēja iedomāties. Bet viņas vairs nevarēja atkāpties, jo viņu sirdis bija kļuvušas kā no akmens, un tikai rupjš spēks varēja viņas apstādināt un piespiest būt taisnīgām. Ne visi viņu pasaulēs bija vienisprātis ar viņām, bet viņi (šīs „Deviņas Nesamierināmās”, kā viņas vēlāk sāka saukt un kuras bija šo pasaulu sargātāji un viņu Padomju galvas), atsaucās uz viņiem dāvātajām pilnvarām, kuras kā dāvanas nevar tikt paņemtas atpakaļ. Pie kam, ar glaimiem, apmānu un iebaidīšanu viņi pievērsa lielāko vairumu savā pusē, un formāli ieguva iespēju būt par ķēniņiem tiem, kuri atzina viņu varu. Ar parastu viņu izsviešanu nevarēja uzvarēt grēka vīrusu, un šajā gadījumā skarto daudzums būtu visai liels. Un tas, priekš daudziem, kas dzīvoja šajās pasaulēs un viņiem nepiekrīta, bija briesmīgi. Tika pieņemts lēmums evakuēt tos, kuri nepieņēma viņu valdīšanas formu.

Bet šie „Deviņi Nesamierināmie”, sava „sargātāja”, – tā, kuru iepriekš sauca par rītausmas dēlu, faktiskajā ietekmē un vadībā sāka pretoties, jo jau tad saprata, ka aizejot viņu iedzīvotāju veselajai daļai, novedīs pie viņu ātras krišanas un bojāejas. Un tad viņi sāka karu. Ar dažādiem izdomātiem ieganstiem viņi lika šķēršļus to evakuācijai, un tas bija kā pirmtēls tam, kas pēc tam notika uz zemes, kad Israēls izgāja no Ēģiptes verdzības.

Kritušais ķerubs vienmēr centās palikt ēnā, iestājoties par samierināšanos un savstarpējo sapratni, bet Es zināju viņa sirdi un redzēju viņa plānus. Viņš līdz galam nesaprata, ka Es varu redzēt tik dziļi un tālu, kaut apzinājās, ka Es esmu Radītājs. Grēks apstulbināja viņa saprātu, un, turpinot palikt viltīga, izmanīga un pilnā mērā varena būtne, viņā sāka veidoties noteikti izkritumi. Dažas viņa domāšanas sfēras, esot sabojātas ar to vīrusu kā ar slimību, kas bija viņā, sāka samaitāt viņa nevainojamību. Zināmā mērā tas līdzīgi kā atmiņas zudums uz brīdi sistēmas traucējumu dēļ. Grēka vīruss sāka izkropļot un pārkāpt gudrības, spriestspējas un veselā saprāta darbību. Tas nenotika uzreiz, bet izvērās lielā laika periodā. Pēc tam, kad šis ķerubs pārkāpa zināmus neatgriešanās punktus, viņam nāca sapratne par savām kļūdām un pārrēķināšanos, bet viņš jau vairs ar to neko nevarēja darīt.

Daži no jums bija tie, kas organizēja evakuāciju tiem, kuri nepiekrīta, nepieņēma „deviņu Nesamierināmo” diktātu. Pēc tam, kad viņi traucēja – sākās karš. Mani izredzētie bija tie, kas organizēja evakuāciju no vietām, kuras kontrolēja pretinieks. Jūs organizējāt un piedalījāties dažādās kaujās. Brīvo pasaulu iedzīvotāji apvienojās, lai saceltos pret uzspiežamo pasaules kārtību. Un vēlāk šis karš pārņēma visus. Šie „Deviņi Nesamierināmie”, faktiskā kritušā ķeruba vadībā, kurš atbildēja par vispārējo visu kritušo koordināciju, organizēja savu graužošo kārdinājuma darbību visās esošajās pasaulēs, cenšoties atrast sabiedrotos un vājinot pretdarbību. Viņi pielika maksimālas pūles, lai izveidotu to, ko jūs saucat par „piekto kolonnu”, un tas viņiem dažādās pakāpēs izdevās. Neskatoties uz viņu izveicīgumu un viltu, daudzi no citu pasaulu iedzīvotājiem nekrita, un viņiem bija nepieciešama glābšana. Viņu pasaulēs bija organizēta spēcīga pretestība uzspiestajiem kārdinājumiem un meliem. Bet, tomēr, izplatītā grēka vīruss bija tik pievilošs un spēcīgs, ka daudzi nespēja pastāvēt.

„Kad grēks ir ieņēmis, tas dzemdē nāvi”: tikai tad, kad tapa redzama nāve visā savā nepievīlībā, tad tas īpaši spēcīgi sāka spēcīnāt imunitāti visai veselajai Manu bērnu daļai un Manis radītajām būtnēm. Vīrusa darbība, kad tā tapa redzama un dzemdēja nāvi, izdarīja pretēju darbību, kas bija kaut kas pilnīgi negaidīts kritušajam ķerubam. Kad viņš saprata, kas izsauc arī garīgās imūnsistēmas stiprināšanos, un pretošanās viņa plāniem pieauga ģeometriskajā progresijā, tad viņš, pēc zināma laika, izšķīrās par to, lai karu iniciētu visās pasaulēs, jo domāja, ka nāves vairošanās neitralizēs garīgās imunitātes stiprināšanos.

Karš bija šausmīgs, un līdz pat šim laikam, daudz kas no tā, kas notika, priekš jums atrodas zem noslēpuma pārsega, un tiks atklāts tikai tad, kad nāve un elle tiks iemesti uguns jūrā. Un pēc tam Es jums atklāšu to, kas notika, un tad sāksies jūsu dvēseļu pilnīga

dziedināšana, kā ir rakstīts, ka lapas no Dzīvības koka – ir tautu dziedināšanai”.

Lai Debesu Tēvs palīdz mums visiem saprast un pieņemt visu to, ko Viņš vēlas mums atklāt. Viņš vēlas, lai mēs nevis vienkārši „redzētu darbus”, bet, lai mēs „izprastu Viņa ceļus”:

Ps.103⁷ Viņš Mozum atklāja Savus ceļus un rādīja Israēla bērniem Savus darbus.

Kad mēs uzkāpsim kalnā, kur mūs gaida mūsu Tēvs, tad mēs varēsim nevis vienkārši redzēt darbus, bet mēs varēsim izzināt Viņa ceļus.

Dzīve un sapnis

Domāju ka mēs visi, tā vai citādi, esam dzirdējuši frāzi, ka mūsu dzīve šeit ir – sapnis. Tādā vai citā mērā. Daži vispār apgalvo, ka mēs dzīvojam zināmā „Matricā”, uzskaitot dažādus apstiprinošus secinājumus. Ir jāteic, ka pati šī tēma „dzīvošana sapnī” – tai ir garīga daba, un visas šīs „Matricas tēmas” – ir tikai esošās garīgās realitātes atbalsis, kas saistītas ar tagadējo garīgo karantīnu. Tieši „Poligona” tēma var dot nepieciešamo šī jautājuma izpratni.

Tad nu iesāksim ar dažām analogijām un principiem. **Pirmkārt** – piefiksēsim to principu, ka sapnis – ir īslaicīga realitāte, bet dzīve ārpus sapņa – ir patiesā realitāte. Tātad, pastāvīgā un īslaicīgā princips. Tad nu izlasīsim par to Rakstos:

2.Kor.4¹⁸ Ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs.

„Izbeigsies” laicīgie ķermeņi, kas ir grēka novājināti, un visiem izpirktajiem tie būs līdzīgi kā Jēšua, un mēs, faktiski atgriezīsimies tajā godībā, kurā bijām līdz iemiesojāmieš šeit uz šīs zemes. Pat vēl lielākā. Šī īslaicīgā pasaule izbeigsies, „**esošās Debesis un Zeme ies bojā**”, bet Visaugstais ir mūžu mūžos un Tas, kuram ir Dzīvība Pašam Sevī, turpinās radīt Dzīvību: **Ps.102:26-28**. Mēs esam cilvēki, kas dzīvo uz šīs zemes redzamās fiziskās miesās. Šajā „formātā” mēs ŠEIT ESAM UZ LAIKU. Un šis plāns tāds bija no paša sākuma.

Otrkārt – mēdz būt, kad mēs esam sapnī, tad esot tajā sapnī mēs nesaprotam, ka tas mums sapņojas, un mēs varam domāt, ka tur notiekošais – ir „reālā realitāte”. Atrodoties šeit uz šīs zemes, šajā īslaicīgajā realitātē, mēs varam vispār neaptvert, ka atrodamies šajā īslaicīgajā realitātē. Mums var izlikties, ka šī spokainā pasaule, kurā mēs dzīvojam, un kura reiz izbeigsies, – tā arī ir pati īstākā „īstenība”, bet kaut kādi tur eņģeļi, dēmoni, Debesu pilsēta, kaut kādas pārdabiskas lietas, kā arī tas, ka šeit jūs par visu to lasāt, – tas viss ir kaut kas nereāls un ēterisks.

Dažreiz var būt tā, ka sapņa laikā, mēs zināmā pakāpē varam saprast, ka mēs redzam sapnī, un pat kaut kādu briesmu brīžos, ar gribas palīdzību mēs varam iziet no šī sapņa un strauji pamosties. Un tā mēdz būt arī mūsu dzīvē šeit, ka tādu vai citu briesmu brīdī, daudzi, kuri vēl nav izlīguši ar Tēvu un nesaprot garīgās realitātes, viņi ar savu sirdi vērsas „pie Debesīm”, „pie Dieva”, un Tēvs, it kā „izrauj” viņus uz kādu laiku no šīs mūsu realitātes – glābjot, atbrīvojot, apgaismojot, un iestājas zināms gaišums. Un tādā brīdī var likties, ka viņi ir „kā sapnī”, kad var redzēt kādus brīnumus, eņģeļus un vispār kaut ko pārdabisku. Bet patiesībā, viss ir tieši otrādi. Tādos brīžos viņi tieši it kā „iznirst” no sapņa, kas ir mūsu dzīve ŠEIT.

Treškārt – mēdz būt tā, ka cilvēks iemiegot sāk jau redzēt kaut kādus sapņus, bet viņš vēl nav pilnībā tajos iegrimis, un viņš vienlaicīgi var uztvert kaut kādas mūsu fiziskās pasaules lietas, tas

ir – var atrasties uz sapņa un realitātes robežas. Tā mēdz būt ar cilvēkiem, kuri ir atgriezušies pie Visaugstā: daudzas lietas, kas agrāk likās kaut kas pasakains, iegūst arvien reālākus apveidus, bet tas, kas šajā pasaulē likās neapšaubāms, sāk likties kā kaut kas spokains un ēterisks.

73. psalmā Asafs apraksta to, ka šajā dzīvē daudzi netaisnie dzīvo un dara ļaunu un nesaņem par to pienācīgu atmaksu. Un pēc visiem attiecīgajiem pārdzīvojumiem viņš, Svētuma Gara vadīts saka interesantu frāzi:

73²⁰ Kā sapnis pēc pamošanās, tā Tu, Adonai, pamodinot iznīcināsi viņu nīcīgos cerējumus (atņemsi godu viņu tēliem (célem)).

Mūsu dzīve šajā Poligonā, ir nevis vienkārši līdzīga sapnim, bet šeit ir teikts, ka, kad šie netaisnie nomirs, tad viņu fiziskā nāve – faktiski ir viņu pamodināšana, un to dara Pats Visaugstais, kas Viņš izved mūs no šīs garīgās karantīnas, kas ir realitāte uz laiku. Šajā pasaulē viss redzamais ir uz laiku, un, salīdzinot ar Debesu garīgo realitāti, tas ir kā SAPNIS, kas ir parādība uz laiku. Un kad kāds netaisnais, it kā pamostas un iziet no mūsu dzīves sapņa, tad viņš redz šausmīgu un skarbu realitāti. Un tajā brīdī, kā rakstīts, iznīcinās viņa naivie, nīcīgie un mulķīgie sapņi, kuri radās šeit īstās realitātes nesaprašanas dēļ. Vieniem rodas sapņi, ka ārpus mūsu dzīves SAPŅA vispār nekā nav, un kad šis SAPNIS beigsies, tad iestāsies „nebūtība”. „Vai ir dzīve pēc „SAPŅA”?” – tā ir dažādu grāmatu un raidījumu tēma, kuras parasti ietērpj līdzīgā vārdu savienojumā, lai pārāk nebaidītu tautu. daudziem šeit ir radušies sapņi, ka pēc nāves „viss būs labi”, neatkarīgi ne no grēku nožēlas, ne no tā, kā mēs šeit rīkojamies. Bet, atmostoties no šīs fiziskās realitātes sapņa, viņi ieraudzīs cik taisnīgi ir Jēšua vārdi, ka velns – ir melis un melu tēvs, un ka viņš – ir tas, kas bija cilvēku nogalinātājs jau NO PAŠA SĀKUMA. Bet tad jau, diemžēl būs par vēlu...

Un Svētuma Gars **Asafam** dod tādu asociāciju. Kā labi zināmajā filmā „Matrica”. Vai tiešām jūs domājat, ka autori ir izdomājuši kaut ko jaunu, kas nekad nav bijis? Mēs taču atceramies, ka „**nav nekā jauna zem saules**”. Viņi to saņēma, neiedziļināsīties kā un no kura, bet saņēma, un šo garīgo realitāti nedaudz izredīgējot un adaptējot, realizēja caur kino. Kādēļ šai filmai bija tādi panākumi? Atcerieties, kā šīs daļas sākumā mēs runājām par to, ka „**pasaule ir piepildīta ar atbalsīm un atbilstībām**”?

Viena no Poligona būtības šķautnēm ir komā nonākšanas tēls. **Koma mēdz būt dabīga un mākslīga**. Tie, kuri TAJĀ KARĀ **gāja bojā**, un kuri bija uzticami, kā arī tie, kuri nepārkāpa „sarkanās līnijas”, un nokļuva šajā Poligonā, kā Ķēniņvalsts dēli un meitas, – viņi visi ir līdzīgi tiem, kuri ir nonākuši **dabīgajā komā**. Tie, kuri **nenomira un negāja bojā** kādu citu iemeslu dēļ, zaudējot savus fiziskos ķermeņus, tad viņu ienākšana šajā Poligonā, ir līdzīga **mākslīgai komai**, kurā ievada tādēļ, lai kāds nenomirtu, bet caur to izmantotu tās vai citas atjaunošanās iespējas.

Ķermeņi tiem, kuri negāja bojā, bet kuri tika it kā ievadīti mākslīgajā komā, atrodas Debesīs. Viņi ir pasargāti un ir mūsu „Debesu mitekļi”, kuru mēs alkstam atkal „apgērbt”: **2.Kor.5:1-2**. Tie ķermeņi, kuri TOREIZ tika sagrauti, atkal tika atjaunoti, – tad, kad pienāks Izpirkšanas atbilstošā fāze.

Tas, ko sauc par „pravietiskiem sapņiem”, ļoti bieži ir tas, ka Svētuma Gars nedaudz paver to, vai citu šķautni, maziņus patiesās realitātes gabaliņu. Viņš dod mums iespēju ieraudzīt nelielas,

dažreiz izplūdušas ainas no tā, kā viss ir patiesībā. Kad cilvēki mēģina „tulkot sapņus”, tad nereti patiesībā cenšas atšifrēt un saprast patieso garīgo realitāti. Tādēļ pareizāk būtu teikt, ka viņi skaidro sapņus, bet atrodoties sapnī pūlas aptvert un skaidrot īsto realitāti.

Bet tagad uzlūkosim Ješua, Kurš tapa mums līdzīgs it visā, un, Kurš mums visiem parādīja piemēru kā Viņš saņēma Savu „atmiņas atarhivēšanu”, kā Viņam atmodās Viņa dievišķā atmiņa – **nešamā**:

Jes.50⁴ Adonai Mans JAHVE devis Man mēli, lai dalītos daat(ā) (gudrība – ivr.), lai stiprinātu nogurušos, nespēcīgos davār(ā) (vārdā). Atmodina no rīta, no rīta atmodina ausi, lai klausītos kā mācekļi. ⁵ Adonai Mans JAHVE, atvēra ausi un Es nepretojos, nekāpos atpakaļ.

Vārdam, kas ir tulkots kā „**atmodina**”: **יָעִיר (ū:r) (עור)** ir vairākas interesantas nozīmes un nokrāsas: **modināt no sapņa; atzīt, rosināt, sacelties, modināt (no sapņa); celt (ieroci).**

Atrodoties uz zemes Ješua bija savi sapņi, Viņam bija kaut kāda Sava izpratne par katru laika sprīdi, bet Tēvs pastāvīgi, katru rītu Viņu modināja, atmodināja Viņa garīgās ausis, lai Viņš dzirdētu ko Gars teiks un atklās. Runa, protams, nav par fizisko dzirdi pēc pamošanās. Tieši šis brīdis ir atspoguļots Atklāsmes grāmatā, kad Ješua, caur eņģeli, vēstījumos dažādām draudzēm pastāvīgi atkārto: „**Kam ausis, lai dzird, ko Gars saka draudzēm...**” Ješua nepretojās, nekāpās atpakaļ. Fiziskajā plānā Viņš uz laiku bija šķirts no Tēva, bija izjaukta Viņu sinhronizācija, un tapis mums līdzīgs parādīja to ceļu, kas mums ir jānoiet. Miesa, miesīgais – mūs apņem, ieģērbj garīgā sapnī. Un mūsu garīgās ausis ir jāatmodina, lai mēs dzirdētu, ko Svētuma Gars saka savai tautai.

Augšminētajā pantā it divi pastiprinājumi caur atkārtošanu, kur viens atrodas iekš otra: **Atmodina no rīta, no rīta atmodina ausi...** Protams, šos daudziem nesaprotamos momentus var norakstīt uz „samudžinātu stilu”, „pravietiski – poētisku zilbi”, un, vispār, uz vienalga ko. Ka tik ir gribēšana. Bet Rakstos ir kāds princips, kad, lai pievērstu īpašu uzmanību kaut kam svarīgam un apslēptam, Visaugstais atkārto kādu vārdu vai frāzi. Mūsu aplūkojamā pantā, tāda „uzmanības pievēršana” notiek divreiz, pie tam tā, ka viena ir it kā otrā. Šāda prakse ir tikai tad, kad bez burtiskās nozīmes ir kāds „vēstījums iekš vēstījuma”, un tas ir ļoti svarīgs. Bez tam gribu piebilst, ka līdzīga dubultā dublēšana, kur viens „dublis” atrodas iekš otra, visos Rakstos vairāk nav sastopams. Šī ir unikālā Rakstu vieta. Un tā pievērs uzmanību nevis vienkārši uz kaut ko svarīgu, bet uz kaut ko īpaši svarīgu un unikālu.

Šis vārds **עור (ūr)** rakstos pirmo reizi ir minēts **5.Moz.32:11**, kad notiek Visaugstā salīdzināšana ar ērgli, kurš „**vedina**” vai „**atmodina**” ligzdu, – savus putnēnus. Otrs vārds, kas ir izmantots atkārtojumā ir – **בִּקֵּר (bóker) – rīts**. Pirmo reizi tas ir izmantots **1.Moz.1:5**, kad ir runa par zemes restaurāciju pirmajā dienā. Dienā, kad tika noteiktas robežas, gaisma tika nodalīta no tumsas, bet pravietiski – pastāvīgais no īslaicīgā. Gaisma ir pastāvīga un mūžīga, bet tumša – īslaicīga. Tumsai ir atļauts būt tikai uz garīgās karantīnas laiku un līdz, tā saucamajai „pēdējai tiesai”. Tēva Valstībā vispār nav miegs kā jēdziens, principā. Miegš, tāpat kā tumsība ir īslaicīga parādība, kas ir pieļauta tikai uz noteiktu laiku. Fiziskais miegs, būtībā ir saistīts ar nakti, bet garīgais miegs ir saistīts ar tumsību. Caur šo mūsu Tēvs rāda, ka Viņš, kā ērglis,

atmodina mūs no šīs pasaules garīgā miega, un ir gatavs katru rītu runāt mūsu garīgajās ausīs, lai mēs Viņu dzirdētu un saprastu. Un mums, kā Jēšua, vajag nepretoties un nekāpties atpakaļ, lai ietu Viņa pēdās un, lai caur to ieietu visā Viņā pilnībā, kas ir mums sagatavota, lai šeit – uz zemes varam piepildīt VISU Viņa gribu, nesot Viņa Valstībā – MŪSU Ģimenē – maksimumu augļu.

10. nodaļa
„Jebkurš ciltškoks...” (Efez.3:15)

Ievads

Šajā nodaļā vēlējos padalīties ar to, kā es redzu un saprotu, pašu svarīgāko un galveno no puzzles gabaliņiem „Poligona” sakarā, kas var sniegt nepieciešamo izpratni ne tikai par to sen pagājušo dienu notikumiem, bet arī par daudziem notikumiem, kas notiek tagad. Bez tam, būs iespēja pilnīgāk izprast Debesu Tēva brīnišķīgo nodomu visiem Saviem bērniem un visai pasaulei kopumā. Agrāk man bija pilnīgi nesaprotams jautājums par kuru es līdz zināmam laikam arī nejautāju: vai TAD Debesīs un vispār visās pasaulēs bija bērni? Kā viņi uzradās? Kad? Vai dzima kā tagad? Vai varbūt Visaugstais viņus „sarādīja jau kā pieaugušus”, tā sakot? Kas tās bija par dvēselēm, ja zinām un saprotam, ka vēl nebija grēka un pašas karantīnas? Vai Visaugstais jau no paša sākuma Debesīs un visās citās pasaulēs bija sarādījis visas dvēseles uzreiz, vai no sākuma tika radīts noteikts to skaits, un tās pēc tam vairojās mums saprotamā veidā? Vai tie, kas no Zemes bija vieni, bet tie, kas no Debesīm citi? Vai kā? Jautājumu ir visai daudz, un tā visa ir viena liela sfēra, kuru tagad sāksim uzmanīgi caurskatīt. Iepriekšējās nodaļās, īpaši astotajā, mēs jau šai sfērai pieskārāmies, neiedziļinoties kādos sīkumos. Un vispār, šī visa šķautne ir tāda, ka „vienā reizē” to nevar caurskatīt un apgūt.

Par nožēlu dažādi stereotipi, kurus pagāniskā izpratne ieviesa šo Debesu lietu izpratnē, ir būvēti uz no konteksta izrautiem Rakstu fragmentiem, un ir devusi savus augļus, un tas ir atstājis paliekošas pēdas gan šī jautājuma izpratnē, gan sapratnē par Debesu attīstības un Valstības paplašināšanās principu kopumā. Mēs visi, tādā vai citā veidā, esam dzirdējuši, ka TUR bērni nav vajadzīgi, ka Visaugstais varēja visus, „ko vajag” vienkārši sarādīt, kā pirmos cilvēkus uz zemes, utt. Ka „*pēc augšāmcelšanās neprecas un netiek precēti, bet dzīvo kā eņģeļi...*” – pie kam pilnīgi neprecizējot, kas ar to tiek domāts. Bet kas tie „eņģeļi” tādi ir? Un kas pēc būtības ir „*precēties un tikt precētam*”? Lai visu šo jautājumu izprastu, aplūkosim dažus pamatprincipus.

Valstības principi – sapratnes atslēgas

Viens no principiem ir tāds, ka viss „*redzamais ir cēlies no neredzamā*”, un tas nozīmē, ka visa mūsu dzīve šeit uz zemes – ir pravietiska ēna tam, kas bija iepriekš. Ir arī **cits** princips, kas sevī ietver to, ka mēs esam radīti Visaugstā, Kurš ir mūsu Debesu Tēvs, tēlā. **Trešais** šeit aplūkojamais princips ir, – kaut mēs esam veidoti Viņa tēlā, tomēr pati pārveidošanās un „*ieiešana tēla pilnībā*” – ir process, kas ilgst mūžību. Citiem vārdiem sakot, – ir Visaugstā noteikts attīstības un līdzināšanās Viņam process, kurš laika ziņā ir izstiepts. **Ceturtais** princips ir iekš tā, – kad Visaugstais deva bausli „*augļojieties un vairojieties*”, un, lasot oriģinālvalodā, mēs varam redzēt divus pilnīgi atšķirīgus jēdzieniskos darbības vārdus: **PRU** un **RVU: 1.Moz.1:28. PRU** פְּרָו – nozīmē uzlabot, pavairot savus kvalitatīvos rādītājus, raksturojumu, tas ir – virzīties kvalitātes virzienā, nevis kvantitātes. Pēc konteksta – tas ir pieaugt Svētuma Gara augļos. Bet **RVU** רָבּוּ – tas ir darbības vārds, kas paredz tikai kvantitatīvo pieaugumu. **Piektais** princips ir – ka Visaugstais, Kurš Savā būtībā un principos ir nemainīgs, pastāvīgi rada visu jaunu. Mums ir jāierauga kā šeit aplūkojamā jautājuma sakarā, tas viss var savstarpēji attiekties viens pret otru.

Precēšanās

Ja saprotam burtiski, kā rakstīts, nevis safantazējam kaut kādas pasaciņas, tādā vai citā „konfesionālajā mērcītē”, tad Mesijas Jēšua vārdi par to, ka Debesīs neprecas, var nozīmēt tieši to, kas ir uzrakstīts, nepavisam ne to, ka Debesīs visi ir „unificēti bezdzimuma radījumi”, un tam

līdzīgas mulķības. Mēs redzam, ka Ādams un Hava, kuri tika dzemdināti ar Visaugstā elpu, bija apskaidrotās miesās, un līdz šī grēka sākumam, viņiem bija tāda spēja – kā bērnu dzemdēšana. Mēs redzam, ka kaut Ādamam un Havai tika dots vēlējums „augļoties” (kvalitatīvi) un „vairoties” kvantitatīvi: **PRU** un **RVU** ivritā, tomēr, Hava uzreiz nepalika stāvoklī. Un tikai pēc visai ilga laika, jau pēc aiziešanas no Ēdenes dārza, viņa palika stāvoklī un dzemdēja. Tieši tādēļ Ādams un Hava neieņēma pirmos bērnus uzreiz. Bērnu „nākšanai pasaulē” bija jānotiek pēc noteiktu Gara augļu nobriešanas, un tas bija kā balva no Tā Kunga: **Ps.127:3**. Tas ne pavisam nenozīmē, ka Ādams un Hava nebija tuvi kā vīrietis un sieviete, tieši otrādi, bet vīra un sievas tuvība TAD, apskaidrotās miesās, nevis grēka novārdzinātās, notika citādāk, un to mēs aplūkosim drusku vēlāk.

Bet, kas attiecas uz „**kā eņģeļi debesīs**”, tad ir jāsaprot, ka Tanahā ar eņģeļiem vai **maláh** (iem) saprata vēstnešus, steigļus, kā arī tos, kuri tika sūtīti ar noteiktu uzdevumu, lai izpildītu kādu rīkojumu. Un par tādiem varēja būt gan Debesu būtnes, gan, noteiktās situācijās, Visaugstā dēli. Bet Jaunajā Derībā, balstoties grieķiskajā izpratnē un tajā kultūrā, kuras laikā izveidojās tā perioda Raksti, ar eņģeļiem jau saprata visas Debesu būtnes, un kā likums, ar spārnēm. Tas ir viens moments.

Otrs moments – ir iekš tā, ka precības, kas notiek uz zemes – ir tikai īslaicīga savienība, kuras viens no galvenajiem mērķiem ir – „radīt pēcnācējus”, lai tajos ķermeņos, kuri izveidojas, varētu atnākt dvēseles un iziet savu garīgo karantīnu. Un līdz ar viena šīs savienības locekļa nāvi šī savienība, ar visiem tās pienākumiem, beidz pastāvēt. Pēc „zemes” komandējuma izbeigšanās, šīs savienības attiecīgie pienākumi anulējas. Kamēr nebija grēks, nekādas īslaicīgas savienības nebija paredzētas. Kā mēs varam redzēt Ādama un Havas dzīvē līdz grēkā krišanai, viņiem bija paredzēts dzīvot kopā MŪŽĪGI, – pasaulē, kur nav nāves, un kur viņu savienība nevar tikt jel kā sabojāta. Un pievērsiet uzmanību, ka ne Ādamam, ne Havai neviens neko nejautāja, neviens viņiem padomu neprasīja, balsošana netika organizēta, viņus vienkārši nolika fakta priekšā. Neviens ne pie viena precībās nesūtīja, nekāda precēšanās, pēc būtības, nebija un netika paredzēta, principā. Grēks visai šai sfērai ir uzlicis zīmogu. Un tādēļ „precēšanās” kā jēdziens – 100% ir grēka sekas. Debesu Tēvs gatavo līdzgaitniekus MŪŽĪBAI: pats ideālākais un svētīgākais variants, kas ir ideāls visās nozīmēs un no visiem skatu punktiem.

„Tie klūs par vienu miesu”(1.Moz.2:24)

TOREIZ Mūžīgie līdzgaitnieki diezgan ilgi dzīvoja kopā vairojot savu dvēseļu kvalitātes, pieaugot Gara augļos. Tikai tad, kad viņi sasniedz noteiktu viens otra un Visaugstā iepazīšanas līmeni, viņi varēja noslēgt īpašu Derību ar Debesu Tēvu caur Ješua, kā rezultātā, viņi varēja ieņemt bērnus. Vecāki, kopā ar Visaugsto, varēja dot tikai ķermeņus un noteiktas iedzimtības pazīmes, pastiprinot tās vai citas spējas, bet dievišķās dvēseles varēja atnākt tikai no Debesu Tēva, caur Viņa Garu, caur Ješua. Par to smalki izrunāsim noslēdzošajā daļā.

Kas attiecas uz „vienam otra iepazīšanu” ne lai ieņemtu bērnus, tad TOREIZ tas notika savādāk, ne tā, kā tas notiek šajā kritušajā pasaulē „novājinātās”, grēka ierobežotās miesās, pie tam vēl cenšoties, izvairīties no iespējamās grūtniecības. Mūsu pasaulē tāda „savienošānās” notiek tādā veidā, kas ir paredzēts tikai kvantitatīvam pieaugumam: **RVU** – ivritā. Un izsargāšanās no grūtniecības – faktiski, ir mākslīga iejaukšanās, kas ir absolūta piespiedu rīcība,

tieši grēka dēļ, kurš ir aizvēris atzīšanas un tuvības iespēju vīrieša un sievietes starpā tajā ideālajā veidā, kāds bija iecerēts NO SĀKUMA. Jo IESĀKUMĀ tā nebija.

Mūžīgie līdzgaitnieki pastāvīgi varēja savienoties pilnīgi citā veidā. Viņi to darīja ne lai ieņemtu bērņus, bet tieši kā mīlestības izpausmi, savienojoties vienā apskaidrotā fiziskā ķermenī. Tas notika saskaņā ar to paraugu, kā viņi no paša sākuma bija dzimuši un savienoti: divas dvēseles vienā fiziskā ķermenī, ar tādu atšķirību, ka Hava iesākumā it kā gulēja un uzradās nedaudz vēlāk. Mums „tagadējiem”, protams, tas izklausās ļoti pārdabiski, kā lielākā daļa no tā, kas notika un notiek Debesu Valstībā un garīgajā pasaulē kopumā. Daudziem ir grūti sevi ietilpināt visu to, kas ir rakstīts Rakstos. Tas ir to cilvēcisko un reliģiozo cietokšņu dēļ, kas reiz ir kādā ielikti.

Tas arī ir tas modelis, ko mēs redzam Rakstos, kad ir teikts, ka vīrs/vīrietis (**iš** – **ivritā**) atstās savus vecākus, un būs ar savu sievu/sievieti (**išā** – **ivritā**) – viena miesa, kur vārds „**viena**” – ir **EHAD**. Un tieši par to runā **ŠMA** lūgšana, – ka Visaugstais – Viņš ir tieši **EHAD** vai **VIENESOŠS**, tas ir daudzskaitlīga vienesība. Vīrietim un sievietei, kā diviem Mūžīgajiem līdzgaitniekiem, Ādama un viņa līdzgaitnieces Havas pirmtēlā, bija jāklūst par „vienu miesu”, vienotu ķermenī. Ķermeņi nebija grēka novājināti, un varēja savienoties vienā apskaidrotā ķermenī, neskatoties uz to, ka tās bija atsevišķas dvēseles, divas personības, bet kuras bija **EHAD**. Pie bērnu ieņemšanas, pilnīga saplūšana **VIENĀ** ķermenī nenotika principā, jo kvantitatīvai pavairošanai tas nav nepieciešams.

Sieva, kas vienmēr fiziski ir nedaudz mazāka par savu vīru, it kā „izkūst” viņā. Bet vīrs, atbilstoši, it kā viņu visu pilnībā ieņēma sevī. No malas tas izskatījās tā, it kā sieva izzuda, „izkusa” savā vīrā, un pēc īpašas, redzamas godības izpausmes bija redzams, ka tajā brīdī abas personības atrodas viena ķermenī. Atrodoties kopā vienā ķermenī visaugstākajā tuvības un mīlestības izpausmē, Ādams un Hava šajā brīdī varēja, līdzīgi kā Visaugstais, teikt: „mēs pateicu, mēs nolēmu”, kā mēs to varam redzēt Radītāja darbības aprakstā. Rakstos tieši tā arī ir rakstīts, sākot no 1.nodaļas 1.panta: „**Iesākumā Elohim (daudzsk.) radija (viensk.)**”, kā arī „tālāk tekstā”: **teica, izdarīja** un t.t. Tādas savienošanās brīdī viņu personības, zināmā mērā it kā saplūda, un viņi sevi izjuta kā vienotu veselumu, uz kādu laiku brīvprātīgi atsakoties no savas individualitātes pilnības.

Šajā brīdī viņi viens otram visā iespējamajā pilnībā atklāja savas dvēseles, savas domas, savas jūtas un pārdzīvojumus, kļūstot viens otram kā „atvērta grāmata”. Bet vienam otra iepazīšanai – „lasīšanai” bija jāturpinās visu mūžību, jo Debesu Tēva bērnu dievišķās dvēseles nav plānas brošūriņas, bet darbi vairāku sējumu biežumā, kuriem ir sākums, bet nav beigu.

Ciltskoks

Vēlreiz aplūkosim pieminēto Rakstu vietu par „kā debesu eņģeļi”:

Mt.22³⁰ Jo augšāmcelšanās cēlienā ne precas, ne tiek precēti, bet visi ir kā eņģeļi debesis”.

Tā laika pašas elitārākās reliģiozās grupas – **sdukim** (ivr.) vai saduķeji, savu jautājumu uzdeva ar zināmu mērķi. Viņi izmantoja Torā aprakstīto situāciju, kas saistīta ar levirāta laulībām, kad vīra nāves un pēcnācēja neesamības gadījumā, neprecētajam brālim bija jāņem par sievu viņa atraitne. Viņi neticēja mirušo augšāmcelšanai un dzīvošanai nākamajā pasaulē un

centās savās diskusijās izmeklēt tādas vietas Torā, ar kuru palīdzību varētu iedzīt strupceļā savus oponentus. Šis jautājums bija viens no tiem. Lai to varētu saprast, ir jādomā Debesu kategorijās, jo cilvēka saprāts, kas ir uzskatīts uz miesīgo, materialistisko vilni, kategoriski nav spējīgs sasaistīt dažas, dažreiz visai acīmredzamas lietas. Reiz šajā sakarā Ješua teica:

Jņ.3¹¹ *Patiesi, patiesi Es tev saku: Ko Mēs zinām – runājam, un ko Mēs redzējām – liecinām, bet jūs mūsu liecību nepieņemat.* ¹² *Ja jūs neticat kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsit, kad es jums stāstīšu par Debesu lietām?*

Pirmkārt – pievēršu uzmanību tam, ka šeit, par tiem, kuri liecina par garīgajām Debesu lietām (**11.pants**), Ješua runā daudzskaitlī. Ja mēs uzmanīgi izlasām visu šo fragmentu, kā tas precīzi ir iztulkots no oriģinālvalodas, tad ieraudzīsim, ka Viņš nodalīja tieši Savus vārdus, kad runāja par sevi personīgi – tas ir vienskaitlī. Kad Ješua runāja par tiem, kas liecina daudzskaitlī – tad Viņš paziņoja, vispār par visiem, kas runās par līdzīgām lietām, brīdinot, ka daudziem, noteiktu iemeslu dēļ, to ir ļoti grūti pieņemt.

„Dižena kalpotāja” līmenis pilnīgi negarantē to, ka tajās vai citās situācijās viņš varēs domāt Debesu kategorijās. Reliģiozā tradīcija, apmācība un prāta cietokšņi, daudz spēcīgāk darbojas tieši uz kalpotājiem ar stāžu, un tas, diemžēl nav nekāds noslēpums. Nikodēmam bija pietiekoši mīksta sirds, un tajā laikā viņš bija visaugstākā līmeņa kalpotājs, kāds vien Israēlā bija iespējams. Viņš bija **Sinedrija** loceklis ar „rabīnu rabīna” statusu: kur nu vēl augstāk? Un viņš, diemžēl, nebija spējīgs saprast noteiktas garīgas realitātes. Jūs domājiet, ka kopš tā laika kaut kas globāli ir mainījies?

Tad nu, lūk, ja mēs atgriezīamies pie „mūsu saduķejiem”, kuri Ješua uzdeva it kā „atbruņojošu jautājumu”, tad pats jautājuma uzstādījums acīmredzami liecināja par to, ka viņi domā vienīgi zemes kategorijās, lai neteiktu – „miesīgās” kategorijās. Tad nu izlasīsim fragmentu kopā ar dažiem iepriekšējiem pantiem:

Mt.22²³ *Tanī dienā nāca pie Viņa saduķeji, kas saka, ka augšāmcelšanās neesot, un jautāja Viņam, sacīdami:* ²⁴ *„Mācītāj, Mozus ir sacījis: Ja kas nomirst bez bērniem, tad viņa brālim būs precēt viņa sievu un celt savam brālim dzimumu.* ²⁵ *Bet pie mums bija septiņi brāļi, pirmais apņēma sievu un nomira, un tā kā tam nebija bērnu, tad tas atstāja savu sievu savam brālim.* ²⁶ *Tāpat arī otrs un trešais līdz septītajam.* ²⁷ *Un beidzot pēc viņiem visiem arī sieva nomira.* ²⁸ *Tad nu augšāmcelšanās dienā, kuram no septiņiem šī sieva piederēs? Jo viņa taču visu septiņu sieva bijusi.* ²⁹ *Bet Ješua atbildēja un sacīja: „Jūs alojaties, nesaprazdami nedz Rakstus, nedz Dieva spēku.* ³⁰ *Jo augšāmcelšanās cēlienā ne precas, nedz tiek precēti, bet visi ir kā eņģeļi Debesīs.*

Tātad, šiem zinātkārajiem attiecībā uz augšāmcelšanos bija viens galvenais jautājums. Un viņu smadzenes kategoriski nevarēja ietilpināt to, ka eksistē tāds pārdabisks spēks, kas, pēc tās grēkā krišanas, kas aprakstīta **1.Moz.3.nodaļā**, visu to ir spējīgs atjaunot. Tas nozīmē, ka viņi vispirms neticēja un nesaprata Visaugstā reālo varenību. Bet jautājumu par mirstīgajiem vīriem viņi izmantoja kā šī, pēc viņu domām „uzsprāgušā rabīna” „herēzes atmaskošanas” instrumentu. Un, kad Ješua sāka viņiem atbildēt, tad Viņš Savu atbildi sadalīja divās daļās. Kas attiecas uz vīru un sievu attiecībām nākamajā pasaulē – Viņš viņiem atbildēja, ka viņi „**nezina Rakstus**”, bet

attiecībā uz neticību augšāmcelšanās jautājumā Viņš teica, ka viņiem nav saprašanas par Visaugstā spēku: **29.pants**.

Tad nu, lūk, tieši par Rakstiem, kurus, kā apgalvo Jēšua, daži reliģiozie līderi nezina, bet precīzāk – nesaprot, mēs pašlaik runājam. Citā vietā, kad Viņam uzdeva jautājumu attiecībā uz šķiršanās raksta došanu, Viņš teica, ka „*iesākumā tā nebija*”. „*Iesākumā*” – ir pirmais vārds Rakstos: **Berešit**. Un šeit ir skaidra norāde uz Ādamu un Havu, kā pravietiskam atainojumam, kā arī uz to, ko mēs lasām **1.Moz.1:1**, kad TĀ pasaule vēl nebija iznīcināta. Ar to Jēšua nevis vienkārši vedināja, bet rādīja, ka tieši pirmavotos ir visu lietu pareiza izpratne. Par to runājot, Jēšua visus nosūtīja pie „pirmpamatiem”, kurus mēs varam izlasīt pirmajās divās nodaļās **Berešit (1.Moz.)** grāmatā. Bet tur ir ļoti skaidri redzams, ka nebija paredzēta nekāda precēšanās, bildināšana un tam līdzīgas lietas. Nākamajā pasaulē, kura būs izlabota, un kurā nebūs nāve, tas viss nav nepieciešams, jo Debesu Tēvs Savā gribā ir noteicis vienīgo ideālo variantu, kuru nevar ne uzlabot, ne papildināt: vienam vīram – viena sieva, pie kam tieši tie, kurus Viņš Pats personīgi ir paredzējis vienu otram. Debesīs dēli un meitas nestājas laulībā: tur principā nav tāda jēdziena. „Laulības institūts” – ir tikai palīgīdzeklis labošanas laikā, garīgās karantīnas laikā.

Iespējams, kāds īpaši prasīgs teiks, ka, kaut arī ir pietiekoši daudz netiešu norāžu, un ka viņš „gandrīz tic”, ka „viss tā arī ir bijis un ir”, kā iepriekš teikts, bet, vai ir šajā sakarā kaut kas konkrētāks un viennozīmīgi apstiprinošs? Atbilde: jā, ir.

Sinodālais tulkojums:

Efez.3¹⁵ No Kura ikviena tēvzeme debesīs un virs zemes dabū savu vārdu... (No kā ikviena cilts debesīs un virs zemes dabū savu vārdu – latv.val.)

Šajā gadījumā, šis tulkojums vispār ir ļoti „nekāds”, jo absolūti neatspoguļo galveno būtību. Tādēļ, vispirms uzlūkosim maksimāli precīzu un nedaudz paplašinātu tulkojumu, un pēc tam aplūkosim mūs interesējošo vārdu:

LCV19.g:

Efez.3¹⁵ No Kura saņem vārdu visāda ģenētiskā līnija (dzimtas koks, ģeoloģiskais koks) Debesīs (Debesjumos) un uz Zemes.

Grieķu vārds, kas pirmajā gadījumā tulkots kā „*tēvzeme*”, bet otrajā – „*ģenētiskā līnija*”, un arī „*cilts koks, ģeoloģiskais koks*” – tas ir vārds **πατριά** (**patria**). Tam ir vairākas nozīmes:

1. ciltsraksti, ģeoloģiskais koks;
2. cilts atzars, dzimta, ģimeņu kopība;
3. ģenētiskā līnija.

Šī vārda **πατριά** būtības jēga ir – ka ir tēvs, no kura dzimst bērni un pēcteči kopumā, kuri arī veido dzimtas, ciltis, ģimeņu kopības, un runājot vispārināti: dzimtas kokus vai ģeoloģiskos kokus, vai arī ģenētiskās līnijas. Tieši tāda jēga ir ielikta šajā vārdā, un citās nozīmēs tas netiek izmantots. Prievārds, kas ir tulkots kā „*no*”, ir – **εξ** (**eks**), tā galvenā jēga ir – kustība no iekšas uz āru, kā arī izcelsmē, avotā, pirmatnējā iemeslā. Pievēršu uzmanību tam, ka šajā pantā notiek savienošana: tiek uzrādīts nevis vienkārši kaut kāds dzimtas koks Debesīs, attiecībā uz ko daudziem reāli rodas zināma „uzkāšanās” viņa „galvas smadzeņu personīgajā datorā”, bet paralēli tiek runāts par „*visādu ģenētisko līniju (dzimtas koku)... uz zemes*”. Ja runa būtu tikai par Debesīm, tad te uzreiz uzrastos liels daudzums „speciālistu”, kuri papūlētos visu

izskaidrot „kā vajag”. Vai delikāti „paklusētu”. Bet šeit tiek vilkta paralēle, kura to nekādi neļauj.

Un tādēļ, lasot šo Rakstu vietu, mēs varam redzēt, ka no Jēšua visas dzimtas un ģimeņu kopības saņem savu vārdu un pamato savu izcelšanos, – gan tās, kas ir DEBESĪS, gan tās, kas uz Zemes. Redziet? Tā ir skaidra un tieša Rakstu vieta, kura mums stāsta par pēctecību, ģeoloģiskām līnijām, dzimtām un ģimeņu kopību, kuras eksistēja un eksistē tieši **Debesīs**. Un šeit netiek runāts par eņģeļiem kā kalpojošiem gariem, bet runa ir tieši par dēliem un meitām, kuri bija un turpina būt atbilstošās savienībās, kuriem dzimst bērni, kuri veido šos dzimtu atzarus vai ģeoloģiskos kokus, dzimtu un ģimeņu kopības. Tā ir rakstīts.

Par faktu, ka šeit uz zemes, ir tēvi un no viņiem veidojas ģimeņu kopības, dzimtas un dzimtas koki – nevienam nerodas problēmas ar saprašānu. Jo mēs tajā dzīvojam. Bet VISS tas, kas ir uz zemes – ir tikai atspulgs tam, kas bija un ir Debesīs. Ja ir tēvi, tad ir arī mammas. Tam nevajadzētu būt kaut kam sarežģītam, lai saprastu. Šeit, protams, var būt tāda situācija, ka „smadzeņu aizmiglotības dēļ”, kāds vispār atteiksies par šo tēmu runāt. Bez iemesla un kaut kādiem paskaidrojumiem. Tāpat kā kādi vienkārši atsakās sarunāties, piemēram, par „zemes apdzīvojamās virsmas plakanuma” tēmu. Dažas reliģiozas vai pseido zinātniskas lietas, kas ir pretrunā Rakstiem, ar „akadēmiskās teoloģijas” reliģiozo veseri bija tik dziļi ietriektas jaunatgriezto nenostiprinātajās galvās un tajos, kuri mācījušies dažādos semināros un akadēmijās, ka dabūt tās ārā no turienes mēdz būt tik pat grūti kā no „Bābeles purva vilkt laukā begemotu”. Bet, ar Viņa Vissvētīgā palīdzību, mēs varam risināt pat tādus – sarežģītus jautājumus.

„Atbilstošu viņam...” (1.Moz.2:18)

Tagad mēs paiesim nedaudz tālāk, un palūkosimies uz to, kā vispār radās sieva/sieviete – **iša** (ivr.), vai Mūžīgā līdzgaitniece, kas būs precīzāks viņas apzīmējums. Saskaņā ar esošo modeli, no **1.Moz.1.** un **2.nodaļas**, no sākuma tika dzemdīnāti Visaugstā debesu dēli, kuros iekšā bija divas dabas, bet sievišķā „puse” zināmu laiku nebija aktivizēta, vai runājot vienkāršāk, – bija it kā guloša. Kā mēs zinām, ka viņas dvēsele jau bija jaunizveidotajā ķermenī? **1.Moz.2:7** ir teikts, ka Visaugstais iedvesa dažas Debesu dvēseles: **nešmát haiim** –daudzskaitlis.

Un šīs, Debesu Tēva dzemdīnātās personas, kuras ir dzemdīnātas Viņa tēlā – pilnībā atspoguļojot Viņa dabu un būtību, saprata un pieņēma sevi kā Debesu Tēva dēlus – Visaugstā dēli – **bnei Elohim**. Ādams ir viņu pirmtēls. Pēc tam, tālākajā dzīvē, saskarsmē ar Visaugsto un iepazīstot Viņu kā Tēvu un visa esošā Radītāju, nāca noteikta sapratne un iekšēja gatavība iegūt līdzgaitnieku, kas ir atbilstošs tev it visā. Un pēc tam, kaut kādā brīdī notika varens noslēpums. No šīs Debesu personas, kura sevi apzinājās kā Visaugstā dēlu, kurā iekšā bija cita – it kā „snaudoša” persona, uzrodas viņa Mūžīgā debesu līdzgaitniece: viņa palīgs, viņam atbilstoša un viņu papildinoša visā: brīnišķīga Debesu Tēva meita. Viņas dievišķā dvēsele – **nešamá** – jau no sākuma bija ielikta kopējā miesā, bet, līdz noteiktam laikam, it kā gulēja. Tieši to mēs redzam **1.Moz.2:7** un turpmāk **2:21-24**.

Un ar to sākās jauns posms, un augstāka attīstības pakāpe – Visaugstā un sevis iepazīšana caur savu, vārda tiešā nozīmē miesīgo „pusīti”. Nākamais posms bija Gara augļu vairošana un pieaugšana garīgajā briedumā, kas deva iespēju, zināmā posmā ieejot īpašā Derībā, kopā ar Debesu Tēvu un Viņa Garu, caur Jēšua, ievest pasaulē jaunas dvēseles, kuras dzima no Viņa.

Nošķirtība no Tēva un vienam no otra

Mēs varam redzēt, ka pēc grēkā krišanas miesas vairs nebija apskaidrotas. Godības, kas bija IEKŠ cilvēka un UZ cilvēka, pazušana noveda ne tikai pie tā, ka pazuda viņu godības pārsegs vai „godības drēbes”, pēc kā viņi bija spiesti steidzami risināt vīgu lapu moderno apģērbu šūšanas ateljē jautājumu, bet tas noveda pie tā, ka Mūžīgie līdzgaitnieki vairs nevarēja savienoties vienā fiziskā ķermenī, kas bija mīlestības un tuvības augstākās pakāpes izpausme, kā tas bija agrāk. Tā dēļ viņi zaudēja iespēju tuvāk iepazīt vienam otru „mijiedarbojoties” tai godībai, kas no dzimšanas tika ielikta visos bērnos, un iekš kuras viņiem visu dzīvi bija paredzēts pieaugt. Smalkāk to aplūkosim 13.nodaļā. Tādēļ, pēc tādām izmaiņām un deģenerācijas palika tika iespēja vairoties skaitliski. Grēka novājinātiem ķermeņiem, pārdabiskā spēja savienoties vienā fiziskā ķermenī nepastāv.

Grēka izraisītā Debesu Tēva un Viņa bērnu attālināšanās iesāka palielināt atšķirtību starp diviem Mūžīgajiem līdzgaitniekiem: vīru un sievu. Attālināšanās no Debesu Tēva automātiski iedarbināja arī cilvēka attālināšanās procesu no visas radības: dzīvniekiem, zemes, u.t.t. Ādamam tika pateikts, ka viņa dēļ zeme ir nolādēta, bet pravietiski tas nozīmē, ka viss, kas bija uz zemes un iznāca no zemes, sāka konfliktēt ar cilvēku, un šis konflikts un attālināšanās kopumā, sāka pieaugt. Grēks nodala ne tikai no Debesu Tēva, bet rada arī visas citas attālināšanās.

Par „pazudušo dēlu”, kad viņš atgriezās, ir teikts, ka viņš bija miris, bet pēc tam atdzīvojās. Nāve Rakstu izpratnē, – tā ir nošķirtība no Tēva, Kurš ir Dzīvības avots. Viņa bērni – Ādams un Hava, nošķīrušies no Debesu Tēva, it kā nomira, kaut tūri fiziski vēl kādu laiku bija dzīvi, un tas bija kā fiziski attālināta, pārcelta nāve. Tas viss ietekmēja arī viņu spēju PRU: kvalitatīvo auglību. Padarītais grēks noveda pie godības atņemšanas, vienlaicīgi sabojājot viņu padziļināto saikni, kura bez šīs godības darbības, vairs nefunkcionē. Caur to, viņi zināmā mērā bija izsynchronizēti, un noteiktos savstarpējo attiecību līmeņos it kā viens otram nomira. „atgriešanās Ēdenē” – tā ir atgriešanās tajā stāvoklī, kad nebija grēka, ne attiecībās ar Debesu Tēvu, ne Mūžīgo līdzgaitnieku attiecībās vienam ar otru. Mēs atceramies, tiklīdz kā notika Visaugstā doto esošo robežu pārkāpšana, tā uzreiz sākās „dzelzceļa pārvadu” slimība: vainas un atbildības uzkraušana kādam citam.

Debesu tehnoloģijas

Viens no jautājumiem, kas rodas šīs tēmas sakarā: kad Debesu līdzgaitniekiem un līdzgaitniecēm dzima bērni, tad viņi dzima līdzīgi kā pašiem „pirmajiem”, vēl nesadalīti, vai jau atdalīti: pa pāriem puisītis un meitenīte kā nākamie „mūžīgie līdzgaitnieki”? Reiz, pēc pacelšanas Debesīs, apustulis Sauls, Svētuma Gara vadīts pateica sekojošo:

Pamatojoties LCV'19.g tulkojumā:

2.Kor.12² es lieliski zinu cilvēku blakus Mesijam, [kurš] četrpadsmit gadus atpakaļ (pavisam nezinu vai fiziskā ķermenī vai ārpus fiziskā ķermeņa, – man nav ne mazākās saprašanas, [viņš] Visaugstais lieliski zina), tādā veidā bija pilnībā aizrauts līdz trešajām Debesīm. ³ Tāpat es lieliski zinu to, ka tāds cilvēks (vai fiziskā ķermenī vai ārpus fiziskā ķermeņa, – man nav ne mazākās saprašanas, [viņš] Visaugstais lieliski zina) ⁴ bija pilnībā aizrauts uz to pašu Ēdenes Dārzu, un izdzirdēja tur vārdus, ko nav atļauts atstāstīt, kurus cilvēkam nav ļauts un nav

nekādu tiesību ar savu muti izsacīt.

Šajā tulkojumā pilnīgi precīzi gan gramatiski, gan kontekstuāli ir tulkota frāze „nav ļauts”, lai precizētu galveno domu: „**nav atļauts stāstīt**”, jo tieši šāda jēga ir grieķu darbības vārdam **εξοῦν** ekson. Daudz un dažādas lietas Visaugstais ir aizvēris līdz mūsu pilnīgai atkal savienošanai ar Viņu, bet dažas Viņš atļauj pavērt mūsu laikos, lai padziļinātu mūsu izpratni par patieso Debesu un garīgo realitāti, to varenumu un to, – pastāvīgi atjaunojošos dzīvību, ko Viņš bija radījis.

Visaugstais – Viņš ir **Ehad**, tas ir Vienesošs, Tāds, kas sastāv vairāk kā no Kāda viena. Viņš ir Viens Vienots Veselums, tāds, Kurš var savienoties un atdalīties kad tas ir nepieciešams, un tomēr saglabāt Savu Vienamību. Viņa bērniem ir Viņa tēls. Ādamam un Havai savās apskaidrotajās miesās, no sākuma bija gan vēlēšanās, gan spēja savienoties vienā apskaidrotā ķermenī kā mīlestības un vienam otra iepazīšanas augstākajā izpausmē, kad ir atklātas visas jūtas, visas domas, viss kas ir iekšā, ietverot Tēva ielikto godību. Viņiem bija dota arī spēja savienoties citā veidā, kur tika ieņemti bērni – kā augstākā mīlestības izpausmes forma, kas nes jau kvantitatīvos augļus.

Visaugstais piešķīra Saviem bērniem spēju Radīt, Uzlabot un Atražot. Pamatojoties visā augšminētajā, var skaidri ieraudzīt, ka iesākumā, TAD – mums bija tādas spējas, un nākotnē tāpat varēsīm dzemdēt bērnus. Protams, pamatojoties tajos sākuma principos, kad vispirms ir kvalitatīvā attīstība un veidošanās, bet pēc tam jau kvantitatīvā.

Turpmāk „Pirmajiem” (kā viņus vēlāk nereti sāka saukt), jau dzima dvīņi: puisītis un meitenīte, tas ir it kā „divas pusītes”, bet, atšķirībā no saviem vecākiem, jau sadalīti divās daļās. Viņi bija piedzimuši un iekšēji izveidoti tā, ka kaut kad nākotnē viņiem bija jāklūst par ideāliem līdzgaitniekiem mūžībā. Jau no pašas bērnības viņi skaitījās veltīti viens otram, un visu savu bērnību un jaunību gatavojās šim nozīmīgajam notikumam. Neskatoties uz šo veltīšanos, viņiem bija brīvprātīgi, no sirds vēlmes jāapstiprina šo veltīšanos, – noslēdzot derību. Un kad pienāca attiecīgais laiks, viņi, svinīgos apstākļos, viens ar otru noslēdza šo vīra un sievas Derību, pēc kā jau varēja savienoties vienā apskaidrotā ķermenī viens otru iepazīstot un apmainoties ar to godību, kas viņiem bija. Bet vēl diezgan ilgu laiku viņiem nebija bērnu iepriekš aplūkoto iemeslu dēļ. Tā bija nevis vienkārši „jaunas savienības” noslēgšana, bet jau sākotnēja savienība, kura pārgāja arvien augstākā godības līmenī un arvien dziļākā vienam otra iepazīšanas līmenī.

Jā paskatāmies uz esošajām realitātēm, tad ir zināms, ka Visaugstā dzimtas līnijā, no sākuma ļoti bieži dzima tieši dvīņi, un tas ir atzīmēts jūdu vēsturiskajās grāmatās, un tas vienmēr tika uzskatīts par svētību. Mēs to zinām attiecībā uz Ādama un Havas bērniem un ne tikai. Tradīcija saka, ka Ādamam un Havai bija 52 bērni: 26 puisīšu un meiteņu pāri. Interesanti un ļoti simboliski, ka 26 – tas ir Visaugstā vārda skaitlis – **יהוה** neskatoties uz to, ka pirmie bērni sāka dzimt ārpus **Ēdenes** dārza, kad apskaidrotās miesas jau bija nomainījušās uz grēka novājinātām, tomēr, ilgu laiku šis ieliktais sākotnējais princips saglabājās, un tā bija savdabīga „pagātnes atbals”. Grēks šo principu izkropļoja, un ar laiku tas tika zaudēts daļēji, bet pēc tam – pilnīgi.

Ādams bija pirmais cilvēks, un piedzimstot tika ievietots pieauguša cilvēka ķermenī. Bet bērniem bija jādzimst – kaut apskaidrotās miesās, bet maziņiem. Tas kvalitatīvi atšķīra „Pirmos” no visiem viņu pēctečiem, kā to varam redzēt pirmo cilvēku – Ādama un Havas piemērā.

„Pirmajiem” nebija „fizisku tētu un mammu”, un Debesu Tēvs kopā ar Svētuma Garu, kura ivritā ir sieviešu dzimtē – Viņi „Pirmajiem” aizstāja Tēti un Mammu. Tieši „Pirmie”, kuri Debesis bija dzemdināti pirms visiem citiem, deva iesākumu visām dzimtām vai genealógiskajiem kokiem Debesis, kā to aplūkojam iepriekš *Efez.3:15*.

Debesu modelis

Tātad, tad nu nedaudz apkoposim. No sākuma radās Visaugstā dēli Debesis. Tad, pēc noteikta laika, kad šie dēli sāka pieaugt vadības izpratnē, iegūstot „daudzveidīgu gudrību”, tad noteiktā posmā viņi apjauta palīga, kurš ir „atbilstošs viņam”, nepieciešamību. Un, saskaņā ar to pravietisko tēlu, kurš mums ir *1.Moz.2.nodaļā*, tajā posmā viņiem no viņiem uzradās viņu Debesu līdzgaitnieces. Tālāk, kad viņi, saskaņā ar *1.Moz.1:28*, sasniedza zināmu līmeni „piepildīšanā, apgūšanā un valdīšanā”, tad Visaugstais izveidoja zemes sfēru no 70 pasaulēm, kuras bija paredzētas apdzīvošanai:

Ij.38⁴ Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!

⁵ Kas ir noteicis tās samērus – tu laikam to zini? – Vai kas pāri tai ir izstiepis mērauklu (pārnoz. –,noteica nosacījumus?)⁶ Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti?

Vai kas ir licis tās stūra akmeni?⁷ Tad, kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Visaugstā dēli (bnei Elohim) gaviļēja?

Uzreiz pēc zemes realitātes ar 70 pasaulēm radīšanas, kur katra bija savdabīgi unikāla, Debesu Tēvs Savus Debesu bērnus sāka gatavot radītā iekārtošanai. Viņi bija Viņa pirmdzimtie, un Viņš praksē organizēja viņu apmācību, piesaistot labiekārtot Viņa radītās pasaules, lai pēc tam, caur viņiem mācītu citus Savus bērnus.

Pēc tam, kad bija gatava „fiziskā bāze, pamats”, pienāca kārta augiem un dzīvnieku pasaulei, saskaņā ar to plānu, kas Viņam bija. Pēc tam visās 70 pasaulēs tika dzemdināti savi „Ādami”, un vēlāk radās viņu „Mūžīgās līdzgaitnieces”. Zemes dēli un meitas vēl bija jauni un viņiem vēl nebija atbilstošas pieredzes un gudrības, lai vadītu visu radīto, iekš kā viņi bija iemitināti. Viņu Debesu „brāļiem un māsām”, kuri bija pirmdzimtie, viņiem bija jāpalīdz pieaugt vadīšanas pieredzē, „apgūšanā un valdīšanā”. Līdzīgi kā vecāki iesaista savus pirmdzimtos – vecākos dēlus vai meitas, palīdzībai jaunākajiem un viņu apmācībai. Debesu Tēvs iesākumā to organizēja tieši tādā veidā. Tā Viņš veidoja Savu milzīgo Ģimeni, kurā bija liela daudzveidība un unikalitāte. Visaugstā Debesu dēli un meitas ļoti aktīvi piedalījās esošo pasaulu attīstībā, – savienojot „Debesis un Zemi”: to, kas Debesis un to, kas uz Zemes, Debesis un visas radītās pasaules, attīstot un vairojot savstarpēji bagātinošo daudzveidību, veidojot Tēva Valstībā savstarpēji vienojošas saites.

Šajā Valstībā, kas tika veidota, bija ievietoti atbilstoši algoritmi un attīstības principi, un bija arī savi godības līmeņi. Visaugstais pastāvīgi rada visu no jauna, un Viņš ir paredzējis pastāvīgu pieaugšanu „*izzināšanā un visādā saprašanā*”. Ņemot vērā visas esošās atšķirības un unikalitāti, bija izdomāti un sagatavoti pieaugšanas un ieiešanas augstākā gudrības un godības līmenī ceļi.

Ķermeņu atšķirības

Bija noteikta atšķirība starp to bērnu, kas debesīs, apskaidrotajiem fiziskajiem ķermeņiem un tiem bērniem, kas uz Zemes:

1.Kor.15⁴⁰ Tā arī ir Debesu ķermeņi un Zemes ķermeņi; bet citāds krāšņums ir Debesu ķermeņiem un citāds Zemes ķermeņiem...⁴¹ jo viena zvaigzne ir spožāka par otru.

Kāda konkrēti bija šī atšķirība, ja neskaita pašas kopējās, neko īpaši nenozīmējošās frāzes un apzīmējumus? Vispirms pievērsīsim uzmanību šīs atšķirības galvenajam iemeslam. **1.Moz.2:7** mēs varam redzēt, ka Pirmajam cilvēkam Ādamam fiziskais ķermenis tika sagatavots no „tās zemes” fiziskā sastāva, tas ir – „tās apkaimes”: **afar min adamá:**

אָפּאַר (afár) 1. sausa zeme, pīšļi; 2. māls (sienu aptriepšanai); 3. pelni.

אַדאַמאַ (adamá) 1. zeme, valsts; 2. augsne.

Ja izsakamies nedaudz citādāk, tad Ādama ķermenis, un, atbilstoši Zemes dēlu un meitu ķermeņi, bija izgatavoti no zemes fiziskajiem elementiem, bet dēlu un meitu, kas Debesis, ķermeņi atbilstoši bija taisīti no kādiem Debesu elementiem. Ņemsim kā piemēru Bauslības Plāksnes. Pirmās Bauslības Plāksnes bija darinājis Pats Visaugstais, un tajās nebija nekādu fizisku elementu. Tās bija gatavotas no Viņa „kāju pamesla”, kas, kā mēs Rakstos redzam, ir dārgakmeņa safīra „stikla” jūra:

2.Moz.24¹⁰ Un ieraudzīja viņi Israēla Elohei, un zem Viņa kājām bija kā safīra pamats, tik spožs kā pašas Debesis, tik skaidrs.

Bet otrās Plāksnes, jau Mozus pats iztēsa no parasta zemes akmens. Gan uz vienām, gan uz otrām Plāksnēm Visaugstais Pats ar Savu pirkstu „rakstīja vienu un to pašu poēmu”. Pamatnes atšķirās, bet uzrakstītā būtība bija identiska. Šī uzrakstītā būtība pravietiski bija zināms nospiedums, Visaugstā tēls, kas ielikts akmenī. Debesu un Zemes bērnu ķermeņi atšķirās tieši ar elementu izcelsmi, no kurienes tie tika ņemti, lai tos izgatavotu. Šim piemēram ar Plāksnēm ir visai daudz šķautņu, ne tikai tā, kas nupat tika pieminēta.

Cita šķautne var mums rādi atšķirību starp apskaidrotajiem ķermeņiem un grēka novārdzinātajiem. Kad Ādams sagrēkoja, tad Visaugstais teica, ka viņa dēļ Viņš nolādēja zemi. Tādēļ Mozus Plākšņu izgatavošanai ņēma akmeni jau no nolādētas zemes. Ādama un Havas ķermeņi tika veidoti no zemes fiziskajiem elementiem, kas bija apskaidrota un svētīta un kurā nebija nekā nolādēta. Pēc zemes nolādēšanas arī Ādama un Havas ķermeņus skāra atbilstošs sairums, jo tie sastāvēja no tās pašas zemes. Debesis bija attīrītas, un atšķirībā no Zemes, nekad nav bijušas nolādētas. Pieaugot grēkam Zemes pasaulēs sāka vairoties lāsts, kas bija tieši saistīts ar šo grēku. Pieaugot vispārējai degradācijai tas sāka atspoguļoties arī apskaidroto ķermeņu godībā. Tā sāka „izplēnēt”. Pamazām sāka mazināties „pārdabiskās” spējas un iespējas.

Zemes nolādēšanai un fizisko ķermeņu godības zaudēšanai, un ne tikai, ir pravietiska kopsakarība. Pati šī novirzīšanās bija ļoti garš un ilgs process, un tikai paejot liela laika daudzumam, daudzas lietas sāka kļūt saprotamas, un tas atspoguļojās klātesošajā godībā. Tieši Tēva redzamā godība kļuva par novirzīšanās no Viņa pilnīgās gribas atbilstošu indikatoru.

Tajā gadījumā, kad no Visaugstā „taisnajiem ceļiem” sāka novirzīties „pats galvenais”, – tas, kurš bija vienas no pasaulēm Sargātājs, tad tas automātiski nenoveda pie godības zaudēšanas pilnīgi visiem, kas bija dzimuši tajā pasaulē. Bet, atkarība no viņu varas līmeņa, atvērās dažāda izmēra garīgās durvis, lai savās visdažādākajās izpausmēs varētu ienākt Nāve. Personīgā pozīcija un attieksme pret Visaugsto un Viņa principiem, pirmkārt, noteica tās redzamās godības stāvokli,

kurā kāds atradās. Bet to redzamā godība, kuriem bija kaut kāda līmeņa vara, pozīcija un attieksme pret dažādām grēka izpausmēm, protams, ietekmēja tos, kuri bija zem viņu valdības, – līdz tam brīdim, kamēr viņi palika zem šīs varas. Tik ilgi cik ilgi kāds palika uzticams, viņa godība nekādi nevarēja samazināties, neskatoties uz jebkādu spiedienu, kurā viņš nonāca. Tieši šis spiediens sāka daudzus piespiest saraut tās vai citas savstarpējo attiecību Derības, caur kurām varēja notikt savstarpējo attiecību ar Debesu Tēvu saraušana. Princips „*nevelc vienu jūgu ar netaisniem*”, ir radies vēl TAD, un ir izgājis cauri VISU, bez izņēmuma, sirdīm un dvēselēm. Tas bija – viens no pašiem svarīgākajiem un sāpīgākajiem lēmumiem, ko TOREIZ katram vajadzēja pieņemt. Un mūsu pasaulē tas ir viens no pamatjautājumiem, un bez tā atrisināšanas, neviens nevar ieiet viņam sagatavotajā godības pilnībā. Šeit, protams ir jāatšķir „viena jūga vilkšanu” no parastu, normālu attiecību uzturēšanas, protams, ar kuriem tas ir iespējams. Kā ir rakstīts, lai mums būtu *šalóm* (miers, kas ir augstāks par cilvēka saprašanu) ar visiem, ar ko tas ir iespējams.

Jautājuma par fizisko ķermeņu dažādo godības līmeņu izpratni var mums palīdzēt saprast dažus praktiskus momentus, kas saistīti ar TO karu un pretestību kopumā. Tie ķermeņi, kuros bija vairāk godības, bija noturīgāki pret dažāda veida iznīcinošām iedarbībām, viņiem bija stiprāka spēja reģenerēties un atjaunoties, un tiem piederēja plašs dažādu iespēju arsenāls dažādās sfērās. To ķermeņi, kuri no Debesīm, kuri atradās augstos redzamās godības līmeņos, praktiski, bija neiznīcināmi, tiem piemita milzu noturība gandrīz pret visiem ārējiem graužošajiem faktoriem un milzu spēja ātri atjaunoties. Tādiem ķermeņiem nodarīt „fatālus bojājumus”, praktiski nebija iespējams. Tādas personas gars, ar to godību, kas viņam bija, spēja atkal apvienot vienā pat sarautas fiziskā ķermeņa daļas, – tās formējot kā no jauna. Atbilstošu tēlu mēs varam redzēt pravieša *Jehezkeļa (Ecēchiēla) grāmatas 37.nodaļā*, kad viņš pravietoja sausajiem kauliem, kas gulēja uz lauka un, kuri tur bija nonākuši milzu kaujas rezultātā. Ar Visaugstā Gara spēka pārdabisku darbību, viņa acu priekšā, šie kauli sāka viens otram tuvoties, tad sāka materializēties dzīslas un citas sistēmas. Tad sākās miesas materializācija, un tad arī miesa parādījās. Pēc tam, tas, kas Gara spēkā bija savienots, tika Viņa atdzīvināts. Tas ir labs piemērs, lai mums uzskatāmi parādītu pašu principu, un kā tas reāli notiek.

Atceroties to, par ko runājām šīs nodaļas sākumā, par „atbalsīm un atbilstībām”, kuras nonāk mūsu pasaulē, no, ar mūsu acīm neredzamās, garīgās sfēras, mēs varam ar lielu realitātes izpratni skatīties dažādas fantastikas filmas, kur tiek skarta šī tēma. Dažādu tēlu ķermeņi mēdz būt ārkārtīgi noturīgi, gandrīz pret visiem bojājumiem. Bet daži sižeti var pateikt priekšā kā gandrīz sasists un iznīcināts ķermenis var tikt savākts un savienots kopā. Kādam tas viss ir „tīrā fantastika”, kā, starp citu, viss pārdabiskais, viņa zemes, miesīgajos jēdzienos. Bet, tas viss – faktiski ir garīgās pasaules realitātes, un visas šīs „atbalsis”, **it kā** „fantastikas filmās”, – ir tikai norāde uz to, kas vienmēr ir bijis un ir.

Šajā sakarā padalīšos ar to atklāsmi, kas man tika dota un daļēji parādīta. Ņemot vērā, ka daudzu augstu godības līmeņu to, kas no Debesīm, ķermeņus faktiski nebija iespējams iznīcināt, tad TAJĀ karā, pret viņiem tika izvēlēta tāda taktika, ka pēc viņu apskaidroto ķermeņu nopietnas sabojāšanas, varēja tikt iedarbināti spēki, lai kavētu to reģenerāciju un atjaunošanos. Un tādā gadījumā, tā vai cita persona bija it kā „sagūstīta”, caur šo neatjaunojamo ķermeni. Vienu no

„atbalsīm” var redzēt tajās, „it kā legendās”, kad, piemēram, viens no senajiem „dievišķajiem personāžiem”, pēc uzvaras pār savu ienaidnieku, sacirta gabalos viņa ķermeni un paslēpa šī ķermeņa daļas dažādās attālās vietās. Bet pēc tam tie, kuri gribēja atdzīvināt gāzto „dievību”, atrada visas šīs daļas, un savienojot tās kopā, pēc noteiktiem rituāliem, kuros atraisīja pārdabiskos spēkus, tādā veidā „palīdzēja” tās personas garam ierasties tajā vietā, un ķermenis, acu priekšā savienojās, atjaunojās un atdzīvojās. Atcerieties *Jehezkeļa (Ecēchiēla) 37. nodaļu*, un jums būs skaidrs, kas notika realitātē. Dažādu garīgu pamatu un patiesību nezināšana, diemžēl, nedod iespēju apkārtējās realitātēs un notikumos saskatīt to, kas patiesībā, vienmēr ir bijis un ir arī tagad.

Radītāja Tēla nospiedums

Bez Debesu Tēva dēliem un meitām – gan Debesis, gan virs Zemes, radāmajā pasaulē bija vēl arī liela daudzveidība radītu būtņu. Katrai no tām bija sava, īpaša loma Radītāja plānā. Bet tikai Visaugstā dēlos un meitās bija Viņa tēla maksimālā pilnība. Daudzās radītajās būtnēs bija ielikts noteikts Viņa tēla atspulga līmenis, bet ne tādā pakāpē kā dēlos un meitās. Noteiktai daļai Visaugstā radību bija zināms „brīvās izvēles” daudzums, bet citiem – nē. Agrāk mēs jau šim jautājumam pieskārāmies. Šeit gribētos īpaši atzīmēt to, ka Visaugstā būtības atspoguļojuma pilnība, kas ir cieši saistīta ar brīvās gribas iespēju un apmēru, ir tieši atkarīga no šī paša „tēla”, kurš ir kādā ielikts, pilnības.

Daudzi nomokās ar jautājumu par Visaugstā tēlu: *célem* – ivritā. Kas tas tāds ir? sadaļā „CELEM UN DMUT” – 6.nodaļā, mēs šim jautājumam pieskārāmies. „*Célem*” – „tēls” – tas ir zināms Dievišķais standarts, kā arī vienlaicīgi zināma „programma”, kas tika ievietota mūsu dievišķajā dvēselē – *nešamá*. Tas viss nosaka **gan paraugu, gan pamata algoritmus, noteikumus, robežas un kustības virzienus, lai varētu šo „standartu” sasniegt.**

Célem (tēls) ir cieši saistīts ar tādu jēdzienu, kā zīmogs vai nospiedums. Tad nu aplūkosim vienu Rakstu vietu, – tā mums palīdzēs dziļāk izprast šo jautājumu.

Ecēc.28¹² Ādama dēls, pacel savu balsi par Tiras kēniņu un saki tam: Tā saka mani Kungi (Adonai) (daudzsk.) JAHVE (viensk.): tu („ATA” – vīr. dz.) plāna nospiedums, pilns gudrības un skaistuma iemiesojums...

Vārds, kas dažos tulkojumos ir tulkots kā „zīmogs”, „paraugs” – patiesībā nemaz nav paraugs, zīmogs. Pirmkārt, tas nav lietvārds, bet darbības vārds: **חֹתֶם** (*hotém*; **חָתָם** – *hatám* – infinitivs). Otrkārt, šim darbības vārdam ir jēga „aizzīmogot”, „uzlikt zīmoga nospiedumu”, „aizsprostot”, „apstiprināt uzliekot zīmogu”. Tie ir tulkojuma pamatvarianti, un no tiem var saprast galveno jēgu. Tādēļ – šo fragmentu precīzāk var tulkot tā, ka, tas, kurš bija „svaidītais *ķerubs*” – viņš bija Radītāja **zīmoga nospiedums**, pilnības un gudrības **nospiedums**. Pamatmoments ir tajā, ka „ausekļa dēls”, nekādā gadījumā nav zīmogs pats par sevi, viņš ir tikai Paša Radītāja **noteiktas izšķirības nospiedums**, pilnības un gudrības nozīmē. Šī momenta izpratne, atļauj saprast daudz ko attiecībā uz visām radītajām būtnēm un Debesu Tēva bērniem. Visa radība, tādā vai citā mērā, ir Radītāja Dievišķās dabas atspulgs, un šeit ir savi godības līmeņi, nospieduma dziļums un Viņa būtības izpausmes. Viņa bērnos – tā ir maksimāla, un viņu pieaugšana godībā notiek pa savu, konkrēto, noteikto ceļu.

„Piedzimušie no augšienes”

Visaugstā bērni – nav būtnes, un kā zināma Debesu Tēva daļa „*bija Viņā pirms pasaules iesākuma*” (Efez.1:4). Tomēr, visiem Viņa bērniem ir savs iesākums – viņu piedzimšanas brīdis. Kaut kādā brīdī – TOREIZ, Debesu Tēvs iedvesa mūsu dvēseles sagatavotajos apskaidrotajos ķermeņos, – un mēs piedzimām. Mūsu piedzimšana šajā pasaulē – ir pravietiska ēna tam, kas notika TOREIZ, ar tādu atšķirību, ka šeit mūsu dievišķās dvēseles atmiņai ir uzlikts „aizmirstības pārklājs”, un mēs ieradāmies grēka novārdzinātos ķermeņos. Piedzimstot šeit mēs kļūstam par „dzīvu dvēseli” – „*néfeš hajá*”, kurai ir „*zemišķās*” statuss. TOREIZ mēs bijām dzemdīnāti no mūsu Debesu Tēva Gara, un mūsu „atdzimšana” šeit, tas, ko daudz sauc par „piedzimšanu no augšienes”, ir pravietiska ēna tam, kas notika agrāk. Tad nu aplūkosim vienīgo Rakstu vietu, kur Jēšua ir pieminējis šo frāzi:

Jn.3³ Jēšua atbildēja: „Patiesi, patiesi Es tev saku, ja kāds nebūtu piedzimis no augšas, neredzēt tam Dieva Valstību...⁷ Nebrīnies, par to, ko Es tev esmu sacījis:

Jums ir jābūt piedzimušiem no augšas.

Uzreiz var rasties jautājumi par vārdu, kas tulkots kā „no augšas”, jo tas „vidusmēra ticīgā ausīm” var skanēt nedaudz nepierasti. Bet vispirms vēlos pievērst uzmanību grieķu darbības vārda formai, kuru nez kādēļ bieži tulko kā „piedzimt”. Oriģinālā nav nākotnes laiks, bet darbības vārds ir ciešamās kārtas pasīva izteiksmes, vienskaitlī, 3.personā: „būtu dzemdīnāts (dzemdēts)”. Un tā ir pirmā nianse: neviens no jums pats par sevi nevar piedzimt, bet mēs varam būt kāda dzemdēti. Tas ir, – jēga tam, ko runāja Jēšua ir tajā, ka **ir jābūt no kāda Avota, no kādas vietas piedzimušo „statusā”**. Nevis vienkārši vienā brīdī, šeit šajā pasaulē it kā „piedzimt no augšienes”, it kā izlasot grēknožēlas lūgšanu un pēc tam visiem stāstīt par šo „momentāno brīnumu”, kas „it kā notika”.

Šeit ir divas šķautnes. Pirmā – ir **iekš tās vietas un Avota, kur piedzimšana notika**. Tad nu aplūkosim vārdu, kas ir iztulkots kā „no augšas”:

ἀνωθεν (ánōthen) 1. no augšas, no augstuma; augšā; 2. no valsts dziļumiem; 3. no paša sākuma, izsenis; 4. pirmsākumos, pamatā; 5. no jauna.

Balstoties šī vārda pamatnozīmēs, mēs varam ieraudzīt, ka tas var tikt izmantots novietojuma telpā nozīmē: „augšā”, kā arī „dziļumā” – kāda dziļuma centra izpratnē. Bez tam, tas var norādīt uz sākotnējo laika punktu: „no kurienes viss sākās”.

Atcerieties epizodi, kuru mēs aplūkojam iepriekšējā nodaļā, kur Jēšua, vērsoties pie kādiem reliģiozajiem līderiem, kuri bija viltuslabība/nezāles, teica, ka Viņš ir „*ne no šīs pasaules*”, ka Viņš ir – „*no tiem, kas no augšienes*”, bet tie, pie kuriem Viņš vērsās, viņi ir – „*no šīs pasaules*”, un viņi ir – „*no tiem, kas ir no apakšas*”. Tas grieķu vārds „*kas no augšienes*”, ir vārds **ἀνω** (ano), un mūsu aplūkojamā fragmentā, tas, būtībā, ir viens un tas pats vienas saknes vārds, kas šeit ir pārveidots par apstākļa vārdu. Frāze „*no tiem, kas no augšas*” – ir gramatiski un kontekstuāli korekts tulkojums, ko jēdzieniskā nozīmē būs korekti tulkot kā, „*no tiem, kas no augšas*”. Tādēļ, kad Jēšua Nikodēmam teica par „piedzimšanu no augšienes”, tad Viņš runāja par kaut ko tādu, kas nebija visai redzams/skaidrs, jo citādi tāds gudrs cilvēks, „rabīnu rabīns”, pie kam, kuram bija pietiekoši mīksta sirds, varētu saprast jēgu. Bet runa bija par „nedaudz” apslēptu lietu. Jēšua teica, vispirms par to, ka, ja kāds šīs pasaules laukā nebija Debesu Tēva sēts

(Mt.13:24-30; 36-42), tas ir, nebija piedzimis vai iesēts no **augšas**, tad tāds nekādi nevar ieraudzīt Visaugstā Valstību.

Tātad, šī darbības vārda **γεννηθη** (*gennethe*) kontekstuālā jēga un forma: „**būtu dzemdēts/dzemdīnāts**” – runā par pamata nosacījumu tam, lai ieietu Visaugstā Valstībā. Priekš tam, vispirms ir jābūt „labajai sēklai”: Valstības dēlam vai meitai. Tā ir šī jautājuma pirmā šķautne, kas apstiprina Ješua mācību, kur Viņš mācīja par labajām sēklām un viltus graudiem/nezālēm.

Visa šī jautājuma loģisks turpinājums un otra šķautne ir tas, ka bez piedzimšanas no kāda Avota – tas nozīmē Tēva, Kurš IR NO AUGŠAS, ir jāatrodas šajā stāvoklī KATRU brīdī. „Kā tas ir?” – kāds var pajautāt un uztaisīt nedaudz izbrīnītas acis.

Būt „**piedzimušam no augšas**” – tas nav vienkārši kā kāds notikums, kurš „kādreiz” ir noticis. Tas ir arī noteikts statuss, stāvoklis, piederība Tam, no Kura tu esi izgājis, piederība kādai Personai. Piederībai Tēva Valstībai ir jābūt visu laiku, nevis tikai pašā „sējas” šajā pasaulē sākuma brīdī. Tādēļ paplašinātajā izpratnē runa pat ir, nevis par vienreizēju, it kā pabeigtu notikumu, bet par kaut ko tādu, kam ir jāturpinās pastāvīgi.

Kad Ādams un Hava sagrēkoja, tad, faktiski, ar savu nepaklausību, it kā atvienojās no sava Dzemdētāja – Debesu tēva „garīgā DNS”. Šajā gadījumā ne uz visu laiku, bet notika zināmi šīs saiknes bojājumi. „Garīgais DNS” – ir zināma Visaugstā „tēla” zemes projekcija, kura ivritā ir nosaukta par **celem**, ko mēs iepriekš jau aplūkojām. Fiziski piedzimis var būt tikai vienu reizi, bet garīgai piedzimšanai ir kvalitatīvi cita jēga. Ko nozīmē „būt dzemdīnātam”? Ja pšat limenī, tas ir burtiski, tad tas nozīmē, ka mēs esam dzemdīnāti no kādas sēklas, un esam „**asins no asins, kauls no kaula, miesa no miesas**”, ja to visu koncentrēti apvieno vienā frāzē. Tas nozīmē – mēs esam daļa no sava dzemdētāja. Mūsos ir viņa DNS, kurā ir ierakstīta visa attīstības programma. Kurš mūs ir dzemdējis – tā vecāka DNS ir mūsos un mēs to visu laiku nesam sevī, un saskaņā ar šo plānu un paraugu attīstāmies.

Garīgajā plānā, – būt kāda dzemdīnātam – nozīmē būt saistītam ar viņa garu un būt „piesaistītam pie viņa DNS”, pieņemot viņa „tēlu” – **célem**. DNS atrodas sēklā. Un **1.Moz.3:15** mēs varam lasīt par cīņu to starpā, kuru „garīgais DNS” ir no Visaugstā un to, kuru „garīgais DNS” ir no **nahāša**.

1.Moz.3¹⁵ Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev uzbruks un sadragās galvu, bet tu viņam uzbruksi un iekodīsi papēdī.

Šī Rakstu vieta runā par sēklu, kuras viena no nozīmēm ir genoms vai DNS: **זֶרָע** (*zéra*). Šeit tā stāv rakstīta vienskaitlī, ar to domājot Mesiju Ješua. Bet, ņemot vērā, ka mums **vienmēr** ir jābūt Viņā, bet Viņš ir **vienmēr** mūsos, tad, faktiski, Viņa garīgais DNS multiplicējas, pavairojas visos mūsos – Valstības dēlos un meitās.

Visaugstais apsēja lauku, tas ir mūsu pasauli, ar Savu sēklu, kurā ir Viņa „garīgais DNS”, Viņa **célem** (tēls): ar Valstības dēliem un meitām. Bet, „kad visi gulēja”, tas ir – garīgās nakts laikā, pretinieks iesēja savu sēklu, tas ir – ar viltus labību/nezālēm, kurās ir viņa „garīgais DNS”, viņa **célem** (tēls). Un katram, kurš ir iesēts šajā pasaulē, ir vai nu tas vai cits „garīgais DNS”, kurā ir ievietots tas tēls, saskaņā ar kuru, viņš dzīvos un attīstīsies. Būt „dzemdīnātam no augšas” vai

„augšienes” – nozīmē būt dzemdinātam „no tiem, kas augšā”, vai precīzāk „no Augstā” vai Visaugstā, un tad tevī ir Viņa tēls, Viņa „garīgais DNS”. Ja ņemam visas gramatikas amplitūdu, tad to varam iztulkot kā „**būtu dzemdināts no [Debesu] valsts dziļumiem**”, „**būtu dzemdināts no sākotnējā Avota**”.

No tēva var atteikties, un tēvu var izvēlēties. No tēva var atkāpties, un pie tēva var atgriezties (**Lk.15:11-32**). Novēršoties un atsakoties no tēva, tāds atsakās no viņa **célem** – tēla, vai „garīgā DNS”. Ar to viņš atsakās no tiem principiem un noteikumiem, no tām vērtībām, kas ir ieliktas šajā tēlā. Pieņemot kādu kā savu tēvu, tāds pieņem viņa principus un noteikumus, tas ir – atbilstošas vērtības un attīstības noteikumus.

Tādā veidā, katram dēlam un meitai, kuri bija dzemdināti Visaugstā tēlā un iesēti šajā pasaulē kā labie graudi, bija vara novērsties un aiziet no Tēva. Un tad viņiem radās izvēle: vai nu atgriezties pie Tēva, vai nu pieņemt kāda cita tēlu, kurš faktiski ir principi, vērtības un noteikumi. Tādā gadījumā notika it kā „pārslēgšanās” pie cita „garīgā DNS”. Tādā veidā notika „tēva garīgā nomaiņa”. Ja visu iepriekš teikto sasummējam, tad var izdarīt sekojošu secinājumu:

Ja kāds ir dzemdināts no augšas no Visaugstā, un ja pēc tam viņš pastāvīgi nav savienots ar Viņu tā, ka nepārtrauktas Svētuma Gara darbības rezultātā viņā atspoguļojas Visaugstā tēls, tad viņš nevarēs ieraudzīt Visaugstā Valstību.

Tātad, divi noteikumi:

1. **Jābūt Tēva sēklai, „labajam graudam”, kas ir iesēts no augšienes no Viņa.**

2. **„Jābūt pastāvīgi piedzimušam”, tas nozīmē – pastāvīgi jābūt „piedzimūša no augšienes”, caur sadarbošanos ar Viņa Garu jābūt pievienotam pie Debesu Tēva.**

Un kā apstiprinājumu attiecībā uz pievienošanos Tēvam caur sadarbību ar Viņa Garu, mēs varam izlasīt tālāko paskaidrojumu no Ješua:

Jņ.3^s Gars elpo/pūš kur vēlās, un Viņa balsi / skaņu/troksni tu dzirdi, bet nesaproti, nezini no kurienes tas nāk un kurp iet: tāpat ir ar ikvienu, kurš piedzimis no Gara.

Visaugstā tēla nospiedums, kurš ir ielikts mūsos, runā par mūsu piederību Viņam. Un šo piederību, caur mūsu savienojumu ar Viņu un Svētuma Gara, bet precīzāk Svētuma Garu, no Kuras mēs esam dzimuši, starpniecību, vajag pastāvīgi apstiprināt. Tā būs precīzāk, ja runājam par oriģinālvalodu – ivritu. Caur vienreizēju „īslaicīgu pieslēgumu”, ar kādu „grēknožēlas lūgšanu” – „tas nestrādā”, kas, vispār ir saprotams tam, kurš kaut nedaudz saprot elementārās garīgās un dzīves reālijas.

Kas attiecas uz pašu Ješua, Kurš ir „sēkla”, un nes Sevī nešamāitātu Visaugstā Debesu tēlu, Viņa garīgo genomu, tad mūsu Mesija principiāli atšķiras no visiem citiem Debesu Tēva dēliem. tikai Viņam vienam ir dota vara nest Sevī Dzīvību: **Jņ.5:26**. Atšķirībā no visiem pārējiem, Viņš Rakstos ir nosaukts par **Mūžības Tēvu (Jes.9:6)**. Viņam ir cita daba, cits statuss.

„Caur bērnu dzemdēšanu”

Tad nu tagad aplūkosim visiem zināmo Rakstu vietu, kuras pareizs izklāsts un skaidrojums ir tikai „Poligona” kontekstā, un nekā savādāk. Apustulis Šauls, būdams Korintas draudzē, nesāka īpaši apspriest šo noslēpumu. Spriežot pēc viņa vēstules, praktiski visi tur bija „miesīgi”, un garīgā gaļa viņiem bija kaitīga. Tieši garīgās bērnības dēļ Šauls izsprieda, ka viņiem ir dodams tikai garīgais piens, – tas ir – runāt tikai par krustā sisto Mesiju, kas ir svarīgi tieši

jaunatgrieztajiem. Viņš teica, ka gudrība ir jāsludina, bet ne pagaidām ne viņiem: tikai pilnīgo starpā: **1.Kor.1:11-12; 2:2,6-7**. Un tieši tādēļ šim noslēpumam viņš pieskārs tikai tad, kad rakstīja Efezas draudzei, kura bija nesalīdzināmi nobriedušāka:

Efez.5³⁰ Jo mēs esam Viņa miesas locekļi.³¹ Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai un abi kļūs par vienu (EHAD) miesu.³² Šis noslēpums ir liels: es to runāju attiecībā uz Mesiju un attiecībā uz Viņa draudzi.

Šajā fragmentā mēs redzam pravietisku paralēli, kuru Šauls novelk starp Ādamu un Havu, kā arī starp Ješua, kurš ir „Pēdējais Ādams” un Viņa sievu, kura ir Viņa Miesa. Un pēc tam mēs varam redzēt interesantu un ļoti neparastu vietu vēstulē Timotejam, kurai, ja to saprotam burtiski, rūpīgāk ieskatoties, nav jēgas. Tad nu aplūkosim:

1.Tim.2¹³ Jo Ādams ir pirmais radīt, pēc tam Ieva.¹⁴ Un Ādams netika pievilts, bet sieva tika pievilta un krita pārkāpumā.¹⁵ Taču viņa tiks izglābta, dzemdējot bērnus, ja tā paliks ticībā un mīlestībā un svētā dzīvē ar savaldību.

Visiem zināmi panti, kuros Ādams it kā vispār nebija piekrāpts, bet piemānīta izrādījās tikai viņa sieva. Un tieši viņa, būdama piemānīta, krita pārkāpumā. Un viņas glābšana, saskaņā ar šiem pantiem, pamatā ir iekš bērnu dzemdēšanas, vienlaicīgi paliekot ticībā, mīlestībā un vienmēr esot prātīgai. Viss it kā kopumā ir pareizi. Bet jautājums ir iekš kā cita: bet kur šeit ir Ādams? Ēda taču kopā! Kādēļ Šauls par vainīgu atzīst tikai Havu? Kādēļ viņas mīļotais vīrs Ādams šeit netiek pieminēts? Ja skatāmies pēc **pšata**, – tas ir burtiski, tad šeit ir nopietna neatbilstība taisnīguma sakarā, tai skaitā vīra un sievas atšķirīgo atbildību dēļ. Tad nu pamēģināsim uz visu to palūkoties nevis kā „teicamnieki reliģiozi – teoloģiskā sagatavotībā”, bet ar normāla, saprātīga cilvēka skatienu, kurš pretendē un to, ka viņam ir „**Mesijas prāts**” (**1.Kor.2:16**).

Pirmkārt, Hava tika pakļauta kārdinājumam, spiedienam no ārienes. Tādēļ, kā minimums, viņai ir nepieciešama vainas mīkstināšana un žēlastība. Pēc taisnās tiesa principiem, viņai tiesā ir tiesības uz vainas mīkstināšanu. Līdzīgs stāvoklis tam, kādā viņa bija un kādā sagrēkoja, bieži tiek saukts par afekta stāvokli. Bet Ādams piekrita ēst aizliegtos augļus brīvprātīgi. Uz viņu **nahaš** neizdarīja spiedienu. Bet Raksti apgalvo, ja kāds tīši, tas ir – pēc savas izvēles sagrēko, tad tādā gadījumā, nav vairs upura par grēku, tas nozīmē, – nav nekādas piekāpšanās: **Ebr.10:26**. Visaugstais attiecībā uz kokiem un ko, un kā ēst Ādamu bija brīdinājis. Par Havu toties vispār nekas nav teikts. Vai Ādams ko viņai par to teica vai nē, un ja teica, tad kādā veidā – ei nu zini, Raksti šo momentu nedaudz noklusē. Un, ja skatāmies nevis caur reliģiozajām brillēm, caur kurām skatoties redzam tikai to, ko liek redzēt, tad būs acīmredzams, **ka Ādams bija vairāk vainīgs, bet sievai pienācās piekāpšanās, kā minimums**. Tad kādēļ šeit viss ir it kā otrādi un kas šeit nav tā kā vajag? Ja vadāmies no Rakstu konteksta, taisnības principa, kā arī no tā, ka žēlastība ir pārāka par tiesu, tad debets ar kredītu nekādi nesakrīt. Līdzīgās situācijās vienmēr ir slēptais limenis, un tas tad arī ir tas galvenais. Tad nu papulēsīsimies to saskatīt.

Ādams ir Ješua tēls, Kurš ir nosaukts par **Pēdējo Ādamu**. Hava – ir Jēra Līgavas tēls. Hava radās, ir iznākusi no sava vīra, un viņas ķermenis pieder viņas vīram. Un Jēra Līgava ir izgājusi no sava Vīra, un viņa ir Viņa Miesa un pieder Viņam. Hava izgāja no Ādama kad viņš bija iegrimis pārdabiskā miegā (**tardemā – ivr.**). Kad pie krusta ar šķēpu pārdūra Ješua ķermeni, tad

no brūces iztecēja asinis un ūdens. Praviētiski tas simbolizē Viņa Sievas piedzimšanu, kura ir Viņa miesa un kurai Viņš ir – Galva. Mēs – tie, kuri esam Viņa, un kuri esam nokļuvuši šajā Poligonā, esam cēlušies no Ješua, kā ir rakstīts, ka mēs – „**Ar Viņu, caur Viņu un priekš Viņa**”, tas ir – mēs esam dzemdīnāti no Ješua, caur Ješua un priekš Ješua: **Kol.1:15-16**. Un, ir arī rakstīts, ka Ješua un mēs, kopā esam cēlušies „**no Vienesošā**”, un tādēļ, kā ir rakstīts, Viņš nekaunas saukt mūs par brāļiem, tas ir – Tēva dēliem. un mēs atceramies, ka dēlu iekšienē jau no paša sākuma bija viņu līdzgaitnieces. Kā Hava no sava vīra – kauls no kaula un miesa no miesas, tāpat arī mēs no Ješua: „**kauls no kaula**” – **dēli un „miesa no miesas” – meitas**.

Hava, kura bija Tēva dzemdīnāta, iznāca no Ādama, un viņa ir „līdzvērtīga” savam vīram it visā. Tieši tā pat arī mēs – Visaugstā bērni – no Tēva dzemdīnātie, bet bijām iekš Ješua un caur Ješua „nācām pasaulē”. Caur Viņu un priekš Viņa. Tēlaini runājot – kā sieva priekš vīra. Un mēs – no Debesu Tēva dzemdīnātie, – esam „līdzvērtīgi” mūsu Ķēniņam. Bet, tāda „pozīcija” – tā nav automātiski, un ir noteikts pieaugšanas un ieiešanas pilnīgajā garīgajā vecumā process, lai varētu ieiet savstarpēji tuvajās Derības attiecībās, līdzīgi kā vīrs ir Derībā ar savu sievu – Mūžīgie līdzgaitnieki. Šeit uz zemes – tas ir tikai kā atblāzma tam, kas bija TOREIZ, un par visu to smalkāk parunāsim pēdējā nodaļā.

Ādams un Hava – ir praviētisks tēls tam, kas notika TOREIZ. **Nahaš** nepiegāja pie Ādama, bet piegāja pie viņa sievas. Kritušais ķerubs nepiegāja pie Ješua, bet piegāja pie Tēva dēliem un meitām. Un, kā Ješua brīvprātīgi piekrita Tēva dēlu un meitu grēkus paņemt uz Sevis, tā arī Ādams, brīvprātīgi paņēma uz sevis to, ko izdarīja viņa sieva. Ješua nevarēja būt piemānīts: jo „sedzošajam eņģelim” nebija tāda „spēka”, lai Viņu pieviltu. Tāpat arī **nahaš** nevarēja pievilt Ādamu, bet tikai Havu. **Kas bija, tas būs, un nav nekā jauna zem saules...**

Ir rakstīts, ka Havai ir jāglābjas, bet kā? Vispirms caur bērnu dzemdēšanu. Tas ir – Jēra Sieva glābjas caur iemiesošanās šajā pasaulē, un caur piedzimšanu bērnos šajā Poligonā. Protams, var būt tā, ka kāda māsa neapprecas, vai viņai nevar būt savu fizisko bērnu, bet tas jau nenozīmē, ka tādēļ viņa nevarēs izlīgt ar savu Tēvu un neizglābties mūžībā? Tas, kā minimums, ir ļoti muļķīgi, lai neteiktu vairāk. Bet, no otras puses, ir saprotams, ka jaunām dvēselēm ir jānāk uz šīs zemes tieši caur fizisku piedzimšanu un iemiesošanās šajā pasaulē. Tādēļ, bērnu piedzimšana, caur ko šajā pasaulē atnāk Tēva dēli un meitas – ir svētība un Visaugstā griba.

Par Havu ir teikts, ka viņai ir jābūt pilnībā pakļāvīgai savam vīram – un tas nozīmē, ka šajā Poligonā, tiem Debesu Tēva bērniem, kuri to iziet, ir **brīvprātīgi** jāzaudē sava patstāvība, lai veiksmīgi to varētu iziet. Viņiem pilnībā ir jāpaļaujas uz Tēva gribu, ļaujot Viņam valdīt mūsu likteni. Bet nevis tā kā TOREIZ, ar viņu brīvās gribas milzu variantiem, kas noveda pie TĀM sekām. „Pasaules labošana” – tas mūsu esības šeit princips, kad mēs ar savu pazemību un paklausību Ķēniņa gribai, zināmā mērā izlabojam to, kas notika TOREIZ, kad notika novirzīšanās no Viņa gribas.

Ir rakstīts, ka dzemdībās būs mokas. Un tas mums ir mājiens, ka piedzimstot šajā Poligonā – būs mokas un ciešanas. Apustulis Šauls reiz teica: „**es atkal esmu dzemdību mokās – līdz jūsos atspoguļosies Mesija**”. „Mesijas atspoguļošanās” – ir „Mesijas tēla atspoguļošanās, Viņa „garīgais DNS”, kuram mums ir jābūt pieslēgtiem pamatojoties uz Derību.

11 nodaļa
„Caur Kuru arī pasaules radīja...”
(Ebr.1:2). „Deviņas pasaules”

Pasaules uztveres un iepazīšanas paradoksi

Lielākajam vairumam cilvēku, kuri uzskata sevi par „ticīgiem”, viņu dzīvēs eksistē zināms paradokss. Ar „dzīvi” es domāju tās teorētisko daļu, kas sevī ietver apkārt notiekošos procesus, notikumus un pasaules izpratni kopumā, kā arī praktisko daļu, kas sevī ietver ikdienas staigāšanu kopā ar Visaugsto, attiecības ar Viņu, un Tēva Valstības praktisko izplatīšanos uz zemes. Teorētisko un praktisko sastāvdaļu kopumu, to apvienojums arī atspoguļo garīgo līmeni katram no mums.

„Ikdienas reliģiozās dzīves” realitāte parāda to, ka daudzu no Visaugstā tautas līmenis, diemžēl, ietver sevī stipri vienu no otras attālinātas divas sfēras. Pirmā – draudzes iekšienē, kaismīgās svētrunās, Svēto Rakstu lasīšanā un pārdomās par aizgājušo dienu notikumiem, kur risinājās neiedomājami, pārdabiski, priekš parasta cilvēka, notikumi. Otrā – visbiežāk visai garlaicīga un panīkusi dzīve, kur pastāvīgi ir jārisina kādas ikdienišķas problēmas. Apmeklējot sapulces, daļa saņem sevi rokās, pār savas „vecās telts” fasādi pārvelk gandrīz laimīgu smaidiņu, un ar dažādu ticamības pakāpi, cenšas demonstrēt „nodevušos ticīgo”, kurš, ja pastāvīgi necel kādu augšā no miroņiem, un neliek krist uz zemes ugunij, tad tikai tādēļ, ka ir pārāk daudz citu, Dieva Valstībai ne mazāk svarīgu darbu.

Lielākā daļa uzvedas daudz piezemētāk, un jau ir stipri vīlusies, ka reālā dzīve var būt piesātināta ar dažādiem pārdabiskiem notikumiem, – kā to var redzēt Rakstos aprakstīto varoņu dzīvēs. Un šo daļu ir piespieduši domāt, ka panīkusi, pelēka un neko daudz nemainošās dzīve, – ir mūsdienu kristīgās realitātes sūrā ikdiena. Un tas tiek darīts mērķtiecīgi, graužot ticību tam, kas ir rakstīts, tam, ka godības laikiem ir jāatgriežas, un mums tajā nav jābūt vērotājiem no malas, bet neapšaubāmiem dalībniekiem. Ar dažādu reliģisku doktrīnu palīdzību cenšas izskaidrot kādēļ tam tagad nevajag būt, ka tam nav jāgatavojas, ka „uguni no debesīm” izsauks tikai „pūķis ļaundaris”, no kura vajag vai nu „parauties gaisā”, vai tā drošāk paslēpties. Un ir jābūt gatavam, labākajā gadījumā, kļūt par mocekli, vērojot kā ar „antikrista ļaundarīgo spēku” tiek iznīcināta Visaugstā tauta.

Protams, tā nav visiem un visur, un daudzu dzīves ir visai pārveidotas, un prāts ir visai apgaismots, bet, Visaugstā tautas vispārējais stāvoklis, kopumā, šodien, diemžēl ļoti stipri neizskatās pēc kareivīga noskaņojuma, tāda, kāds bija *Jozuā (Jehošuā ben Nunam) un Kālebam*.

Reliģija ir stipri pacentusies nodalīt pārdabiskos, piesātinātos notikumus, kurus varam redzēt Rakstos, un nereti no pašiem klausītājiem varam dzirdēt dažādās liecībās. Tika „sazīmētas” staltas teorijas, kuras izskaidro „pagātnes varonīgo episkumu” un „tagadnes nīcīgo nīcību”. Tika uzkonstruētas „reliģiozās finiera klišejas”, lai īpaši ziņkārīgajiem paskaidrotu, ka ārpus reliģiozo bildiņu rāmjiem, nekā reāla it kā nemaz nav. Kēniņa bērņus reliģija vienmēr ir centusies pataisīt par nedomājošu, neredzošu un neko nedzirdošu, paklausīgu ganāmpulku, izņemot tos, kuri ir uzurpējuši varu skaidrot Rakstus. Tā bija Ješua laikā, tā bija pēc Viņa un tā ir arī tagad. Šī iemesla dēļ, daudzi no Dieva tautas, gadiem ilgi dzīvo reliģisko bildiņu ilūzijās, ar kurām ir aizkrāvuši visu savu dzīvi, kā kādi aplīmē savas istabas sienas ar visādiem plakātiem.

Daudzi „ticīgie” pūlas ievilkt savā pasaulē, kur būs nākotne, tos, kuri ir „no pasaules”, bet,

diemžēl, visai bieži viņiem nav atbildes uz to, kas notiek mums visapkārt šodien. Uz daudziem jautājumiem, protams, atbildes ir, bet vienmēr uzrodas tādi „zinātkārie”, kuri ar saviem neērtajiem jautājumiem iedzen bezizejā, no kuras izkļūt ir visai sarežģīti, lai neteiktu vairāk.

Bābele – tās ir „noslēpums”, un viena no tās galvenajām šķautnēm ir tāda, ka jāietin noslēpumā viss tas, kas ir bīstams tumsas valstībai, no kā ienaidnieks ļoti baidās. Bet visvairāk viņš baidās no Visaugstā dēlu un meitu atklāšanās. Ienaidnieks ir papūlējies, lai Ķēniņa tauta noticētu kaut kādām reliģiozām un pseido – zinātniskām muļķībām, vienlaicīgi izskaužot esošo realitāšu pareizu izpratni: mūsu patiesā izcelsme, kā arī lietu reālais stāvoklis garīgajā pasaulē. Un šis arī ir tas reliģiozās pasaules uztveres paradokss: ticēt izdomātām iluzorām bildītēm, un neticēt patiesībai un Patiesībai tā, kā tas ir īstenībā. Patiesības, kāda tā ir, atklāšana – bez visādiem „reliģioziem uzfrizējumiem” – ir viens no Debesu Tēva galvenajiem uzdevumiem. Lai patiesā garīgā realitāte atklātos un mūsu ikdienas dzīvē savienotos ar mūsu pasaules realitāti. Lai nebūtu reliģioza „dubultošanās”, bet lai atnāktu nedalāmība notikušā un mūsu ikdienas dzīvē visapkārt patiesībā notiekošā sapratnē.

„Gana jums staigāt apkārt šim kalnam...”

Daudzu saprašanā uzzināt Patiesību un esošo realitāti var tikai caur Svētajiem Rakstiem, un tikai. Neapšaubāmi, Raksti ir Patiesības izzināšanas caur Visaugstā Garu instruments, bet faktiski, esošais Vārda iepazīšanas dziļums, bieži vien neļauj izskaidrot daudzas lietas un faktus, kas ir mums visapkārt. Dažreiz, lai saprastu noteiktus faktus un atklātu jaunas plātnes, kas ir apslēptas līdz noteiktam laikam, mums ir nepieciešama tieša atklāsme no augšienes.

Otrs izziņas instruments, kuru mēs jau pieminējām, – ir pati Radītāja radība, kā ir rakstīts **Rom.1:19-20**, kur ir teikts, ka „**kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, Viņa mūžīgais spēks un dievišķā daba, pilnībā var tikt saprasti aplūkojot to, ko Viņš ir radījis**”. (PBB tulkojums). Pamatojoties tieši tajā, ar Svētuma Gara palīdzību, atklāsmes no augšienes tika saņemtas vēl tad, kad Rakstu kā tādu nebija. Paši Raksti – faktiski ir atklāsmju no augšienes dokumentāla noformēšana un tajā apjomā, kurā Visaugstais ir noteicis tam būt.

Diemžēl, daudzas klišejas un stereotipi, kuri ir tagadējās reliģiozās sabiedrības uzspiesti, „aizziepē” cilvēku, kuri meklē un pūlas iepazīt Patiesību, lielāko daļu jautājumu. Viena no standarta atbildēm, kad nav notiekošā izpratnes, ir apmēram tāda: „Nelauzi savu gaišo galviņu ar viesām šim neskaidrībām! Visa pasaule ir ļaunuma pilna, drīz atnāks Tas Kungs, u tad mēs visi visu uzreiz sapratīsim. Bet pagaidām grūti, daudz neskaidrību, bet mēs uzvarēsim, aleluja, amen!” Tādas klišejas, protams, izskatās mundras, bet nedod atbildes, kurām, tomēr ir jābūt. Un kuram gan citam, ja ne Debesu Tēva bērniem lai būtu tādas atbildes, jo vēstulē romiešiem ir rakstīts, ka visa radība ilgojas un gaida Visaugstā dēlu atklāsmes.

Ir rakstīts: „**Jūs esat pietiekami ilgi klaiņojuši ap šo kalnu...**” (5.Moz.2:3). Spriežot pēc laika, daudziem jau ir laiks izbeigt klaiņot apkārt glābšanas kalnam. Ir laiks virzīties tālāk un atkarot citu atklāsmju kalnus, kurus ir ieņēmis ienaidnieks mūsu Apsolītajā zemē. Bez tā nevar būt pietiekoša Visaugstā gribas izpratnes pilnība, tātad arī ticība, ko Viņš caur to mums vēlas iedalīt.

Mums mūsu Debesu Tēvs ir jāzina personīgi un tuvu, ēdot no Dzīvības Koka, kurš ir Viņš Pats,

un pastāvīgi jāpārvēršas Viņa līdzībā. Tas nav vienkārši mērķis, bet tas ir kā gaiss, kuru mēs elpojam, un bez tā, visam pārējam nav nekādas jēgas. Un, iepazīstot Viņu, un ļaujot Viņam mūs mainīt no iekšienes, mums visu laiku ir jācenšas saprast Viņa sirds, Viņa ceļi un Viņa plāni, lai būtu par atbildi visiem tiem, kam ir jautājumi. Kā savā laikā Jēšua kļuva visiem par atbildi, tā arī mums tagad ir jābūt par atbildi visiem, kas apkārt. Protams, ja mēs esam Viņa mācekļi. Viņš ir skaidri pateicis, ka sauc par draugiem tieši tos, kuri cenšas pilnībā ievērot visu to, ko Viņš ir pavēlējis, kā arī tiem, kuriem ir atklājies to, ko Pats ir dzirdējis no Tēva. „**Draugiem noslēpumu nav!**” – daudzi ir dzirdējuši šos vārdus, bet nākuši tie ir no garīgās pasaules pamatojoties šajā Rakstu vietā:

Jņ.15¹⁵ Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara. Bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka Es visu, ko esmu dzirdējis no sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu.

Mūsu draudzības ar Jēšua viens no rezultātiem ir noteiktas atklāsmes, kuras ir no Tēva un Viņš mums tās atklāj. Tās mums ir nepieciešamas nevis vienkārši tādēļ, lai apmierinātu savu patmīlību un apmierinātu savu ziņkārību. Tās atklāsmes, kuras Viņš mums vēlas atklāt, ir priekš mums ļoti svarīgas, lai caur tām mēs varētu ieiet savā Viņa labvēlības, žēlastības maksimumā, gudrības un godības maksimumā. Katram godības līmenim ir savs atklāsmju līmenis.

Tālāk izklāstītās šīs tēmas atklāsmes, – ir vēl daži no kopējās ainas puzzles gabaliņiem, un tie palīdz labāk saprast „seno dienu” notikumus, jā tā var izteikties, kā arī dažas Rakstu vietas, par kurām daudzi ir dzirdējuši, daudzi ir pārdomājuši tās, bet, kuras ir palikušas bez pienācīgas atbildes, jo esošie reliģiozie stereotipi liedza attiecīgajā virzienā domāt.

Devītajā nodaļā mēs pieskārāmies daudzo pasaulu jautājumam un aplūkojām dažas Rakstu vietas, kas līdzēja to ieraudzīt. Raksti saka, ka ir vairāk nekā viena pasaule, un tas ir teikts vēstulē ebrejiem:

Ebr.1² Šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur ko Viņš arī pasaules ir radījis.

Jautājums par pašreizējā brīdī „pasaules, kurās var dzīvot” ir tieši 70, kā mēs to varam saprast no pašiem Rakstiem, mēs aplūkojām 9.nodaļā. Iespējams, nākotnē to būs tik pat reižu vairāk, bet varbūt, tikai „simts tūkstoši miljonu”. Dzīvosim – redzēsim. Līdz zināmam laikam daudz kas šajā jautājumā no mums vēl apslēpts. Un šeit mēs aplūkojam tikai to, kas, vispirms savu atspoguļojumu atrod tieši Svētajos Rakstos.

Kā mēs varam saprast no visa iepriekš aplūkotā un pašu Rakstu konteksta, inficēšanās līmenis ar grēku un ar to saistītā iznīcība, visur nebija vienādi. Rakstos ir teikts, ka „... ***citi visuma iedzīvotāji nekrita***” (***Jes.26:18***). Kādas no pasaulēm cieta vairāk, kādas mazāk. Šis jautājums mums pagaidām ir aizklāts, un nav zināms kādā stāvoklī pašlaik ir šīs pašas „citas pasaules”: kāda ir to sagraūvuma pakāpe? Vai tās ir pilnībā nopludinātas ar ***tehóma*** (ārējie ūdeņi aiz kupola (***rakija(s)***) un visas „zemes konstrukcijas”) ūdeņiem, kā ir aprakstīts ***1.Moz.1:2***, vai arī kādas pasaules tagad atrodas kaut kādā „darbaspējīgā stāvoklī”? kur tagad dzīvo tie, kuri „***nekrita***”? es uzskatu, ka tas ir personīgas un tiešas atklāsmes jautājums, kurš tomēr vairs īpaši neietekmē visas koncepcijas kopējo izpratni. Tādēļ, tagad koncentrēsimies uz to, kas jau ir atklāts.

Man ir tāda atklāsme, ka daļa no pasaulēm, faktiski bija pilnībā sagrautas, un tie „dzīvi palikušie” kuri tur vēl bija atlikuši, tika izglābti un aizvesti no turienes prom, pirms tās tika pilnīgi iznīcinātas. Tā „paraušana”, kurai ir jānotiek Jēšua atgriešanās brīdī – „**pēc to dienu bēdām**” – ir pravietisks atspulgs TAI dzīvu palikušo GLĀBŠANAI UN PARAUŠANAI, pirms dažas no tām pasaulēm bija pilnībā iznīcinātas, kā ir rakstīts: „**Es raugos visapkārt, un redzi, – auglīgais tīrums ir kļuvis par tuksnesi! Un visas tā pilsētas ir sagrautas pēc Tā Kunga prāta Viņa dusmu karstumā**” (Jer.4:26). Par dažām no tādām pasaulēm mēs šodien parunāsim. Tās ir diezgan nozīmīgs puzzles gabaliņš, lai izprastu notikušo un notiekošo, jo tā pasaule, kur mēs atrodamies patreiz, un kurā norisinās viss šis „fināla Poligons”, – ir viena no deviņām pasaulēm, kurās iznīcība bija maksimāla. Visu šo mēs aplūkosim vēlāk, bet pagaidām, pamēģināsim atbildēt uz dažiem, liekas, banāliem, jautājumiem, kurus reliģiozajā pasaulē, parasti, neapspriež, bet, ja tiem pieskaras, tad uzreiz cenšas pāriet pie pierastiem „šabloniem un iespraudumiem”.

Kādēļ tika radīti cilvēki?

Lūk, tāds, liekas vienkāršs jautājums. Otrais pants pirmajā Rakstu grāmatā, kuru mēs jau pamatīgi aplūkojām otrajā šīs grāmatas nodaļā, attēlo mums totālu iznīcību, kas valda uz zemes. **Atklāsmes grāmatas 12.nodaļā** mēs varam redzēt ka trešā daļa zvaigžņu, tas ir Visaugstā dēlu, bija pūķa pievilti un tādēļ tika nomesti uz zemes. **2. Mozus** grāmatā (**Berešit**) mēs redzam, ka cilvēkam ir noteikts no kāda sargāt Ēdenes dārzu. Trešās nodaļas sākumā mēs varam redzēt neganto **nahašu**, kuram ir atļauts nekaunīgi pievilt Havu, kura nemaz nesaprot problēmas būtību. Faktiski ar pirmo mēģinājumu, caur šo pievilšanu, šajā pasaulē ienāca nāve, kas, līdz pat mūsu dienām, miljardus cilvēku noveda pie šaušalīgām ciešanām, kā arī pazušānā ellē nedaudz mazāku skaitu cilvēku.

Pēc tik milzīgas iznīcības un traģēdijas, kāda aprakstīta **1.Moz.1:2**, piesaucot visu esošo veselo saprātu, saki, lūdzu, kāda tad ir jēga cilvēku radīšanā? Jo visiem, kuri nav izmanīgi Rakstos un visādās citādās reliģiskās „izmanībās”, ir skaidri redzams, ka tika pielauts, ka cilvēks top kārdināts un ka šī „nolaidība” tad arī noveda cilvēku miljardus nāvē. Kādēļ pēc tik šaušalīgas traģēdijas šajā pasaulē Visaugstais radīja cilvēku jau iepriekš zinot, KAM tieši ir jānotiek? Kādēļ Viņš pielāva Saviem daudzajiem bērniem mocīties un iet bojā uz šīs zemes? Mēs taču Rakstos lasām un redzam, kā Viņš pauž Savas rūpes izrādot Savu mīlestību. Viņš taču, beigu beigās, nav sadists un „lūzers”! Kādēļ Viņš pielāva, ka tiek kārdināta vājākā sieviete, caur Ādamu vai Saviem eņģeļiem neorganizēja aizsardzību Savai meitai? Kādēļ tā nolikt zem sitiena Savus mazos un nepieredzējušos bērnus, atstājot viens pret vienu ar tik ļauno un neganto **nahašu**??

Kādēļ pēc Tiem notikumiem sātans netika sasaistīts, kā tas būs uz 1000gadu miera valstības laiku? Kādēļ tas nelietis nebija notiesāts jau pēc TĀS traģēdijas, bet bija tik ilgi jāgaida, vienlaicīgi it kā vairojot nāvi un ciešanas, līdz, tomēr šis noziedznieks tiks iemests uguns jūrā? Kādēļ kritušais **kerubs** netika lokalizēts, sakapāts, vai, galējā variantā, nošauts, un tādēļ ir pazudinājies tik daudz bērnu? Vai beigu beigās, kādēļ netika iemests cietumā, kā tie Visaugstā dēli, pēc tās situācijas, kas ir aprakstīta **1.Moz.6.nod.**, un smalkāk **Enoha grāmatā**? Kādēļ viņam un viņa piekritējiem tika iedota atlikšana, kuras laikā viņiem bija iespēja nogalināt tos, kurus tik ļoti mīl

Debesu Tēvs? Ja mēs visu šo ņemam vērā un ticam, ka Visaugstais ir Visvarens un Viņš ir pilnīgā Mīlestība, tad, vai tad viss, kas notika ar Ādamu, Havu un viņu pēcnācējiem, – ir mīlestība??

Pie kādām viltībām un Rakstu skaidrojumiem jāķeras reliģiozajiem „ekspertiem”, lai vienkāršam cilvēkam, kurš ir brīvs no jebkādas reliģijas klapēm, un, kuram piemīt veselais saprāts, lai pierādītu viņam, ka šī tad nu ir tā istā mīlestība? Varbūt tādēļ nozīmīga cilvēku daļa arī neatsaucas uz Labo vēsti? Ja nebūtu Svētuma Gara pieskāriena dvēselēm, tad visi šie aiz ausīm pievilktie skaidrojumi varētu kļūt ja nu vienīgi par nekrologu, nevis notikušā skaidrojumu un Visaugstā pilnīgo plānu, kas paredzēts mūsu glābšanai. Reliģija vēlas piepildīt mūsu prātu ar īpašu konsistenci – zināmu „garīgo margarīnu”, Visgudrības un Atklāsmes Gara vietā. Saki „margarīnam” – NĒ!!

Ir rakstīts, ka Visaugstais ir ilgpacietīgs pret mums, nevēloties, lai **kāds** ietu bojā: **2.Pēt.3:9**. Tad rodas pamatots jautājums: ja Viņš nevēlas, lai kaut viens ietu bojā, tad kādēļ mūsu pasaulē rodas arvien jaunas dvēseles, no kurām liela, bet varbūt pat lielākā daļa, nokļūst ellē? Uz trīs piedzimušajiem izglābtajiem nākas tik pat daudz neizglābto, bet pārējie ir zem jautājuma zīmes, jo bieži nav skaidrs kā cilvēks ir nodzīvojis pašas pēdējās savas dzīves dienas un minūtes pirms nāves, un vai ir paspējis izlīdzināties ar Tēvu. Kādēļ dot dzīvību, nosacīti, desmit jaunām dvēselēm, no kurām puse, kā minimums, nomirs? Pieņemsim, Viņš bija ilgpacietīgs pret tām piecām dvēselēm, kuras tika izglābtas, bet otras piecas taču gāja bojā! Jo ir taču rakstīts, ka ilgpacietības mērķis ir – lai NEVIENS neietu bojā! Tad kādēļ ir jāpieļauj cilvēku vairošanās ellē? Uz vienu izglābto – milzums bojā gājušo?! Kādēļ neatdalīt saslimušos no veselajiem? Kādēļ neapstādināt nāvi? Kāpēc tik ilgi gaidīt? Kur tādā gadījumā ir veselais saprāts? Mēs taču Rakstos lasām, ka Mesijas Jēšua mācība ir – saprātīga. Kur šeit saprātīgums pie tādas reliģiozās koncepcijas??

Es pieņemu, ka, ja visi pieņemtu lēmumus balstoties tieši veselajā saprātā, tad pārdomājot visus argumentus, kas iepriekš ir pieminēti, bet patiesībā tādu ir daudz vairāk, tad diez vai kāds vēlētos priekš sevis izvēlēties tādu ticību. Un vispār, tā ir milzīga žēlastība un reāla Debesu Tēva mīlestība, ka neskatoties uz visiem šiem reliģiozajiem maldiem, Viņš izbrīvē pārdabisku mīlestību, dara brīnumus un apstiprina visu to, ko ir teicis, ar Saviem darbiem nevis ar vārdiem. Lielākā daļa cilvēku cenšas nelīst visos šajos sarežģītajos secinājumos, bet iegūstot kaut kādu reālu palīdzību un aizsardzību, viņi jau atver savas sirdis, lai saņemtu Tēva Garu, un no šī tā brīža sākas personības atjaunošanās procesi. Bet turpinājumā tik un tā uzrodas jautājumi, un ienaidnieks meistarīgi izmanto visus šos reliģiozos maldus un izkropļojumus, lai mulsinātu, sētu šaubas, un vestu dvēseles tumsā. Bet daudzi, kuriem tiek teikts par Debesu Tēva mīlestību, vispār, uzreiz uzdod augšminētos jautājumus, un uz tiem, reāli, nevar atbildēt kaut ko saprātīgu. Un tas ir viens no iemesliem kādēļ priekš katra neatraisās Labās Vēsts spēka pilnība. Patiesības pilnībai ir nepieciešami DIVI liecinieki, un šis princips ir ielikts pilnīgi visu Visaugstā bērnu dvēselēs. Un ja pie Gara izpausmju pilnības pievienot Patiesības pilnību, tad tas arī atnesīs augļu maksimumu. Ceļa sākumā kādam tas nemaz nav vajadzīgs, jo viņam „galva ir pilna ar tarakāniem”, un spēcīgu vajadzību gadījumā viņš nedomā par pareizajām koncepcijām. Bet tas viņam būs ļoti nepieciešams vēlāk, bet kādam to visu vajag saprast jau no paša sākuma, kaut ļoti vispārējās līnijās, lai palīdzētu atvērt savu sirdi. Tas fakts, ka daudzi ir izlīguši ar Tēvu, vispirms runā par

Viņa milzīgo apžēlošanu un žēlastību attiecībā uz „pirmo Liecinieku”, bet, cik vēl jo vairāk varētu būt to, kuri atsaucas un pēc tam neaiziet, ja pievienotos arī „otrais Liecinieks”? mēs taču atceramies Debesu principu, kad „**viens uzvar tūkstoti, bet divi – desmit tūkstošus**”?

Ja tā uzmanīgi iedziļinās Rakstos, un saliek kopā visus šos puzzles gabaliņus, ko apskatījām sākumā, kā arī citus, ko Rakstos var skaidri atrast, tad mēs varēsīm redzēt, ka, neskatoties uz zināmu idilli, kura mums ir rādīta **1.Moz.2.nod.**, cilvēks uz zemes ir ieradies ne būt ne lai dzīvotu kā paradīzē. Viņš uz šīs zemes ir nācis ne lai slaistītos komfortā, kas principā nebija kā mērķis. Uzmanīgi izlasot visu otro nodaļu, skaidri var saskatīt mākslīgi radītus apstākļus, un visas, jau sākuma izplānotās situācijas, kuras var redzēt nākamajā nodaļā.

Sākot ar **1.Moz.1:3-4**, mēs redzam kā Visaugstais nodala gaismu no tumsas. No kurienes tumsa, kad šī garīgā substance uzradās? Pareizi: **1.Moz.1:2**, kur tiek aprakstīta totāla iznīcība un posts. Praviētiski mēs varam redzēt kā tiek norobežota gaisma no tumsas, un tas ir kā vadmotīvs, kā sarkanā līnija cauri visiem Rakstiem. **1.Moz.1:2** tumsa rodas, bet **4.pantā** tiek aprakstīta pravietiskā gaismas un tumsas nošķiršana. Vīspirms tas notiek garīgajā līmenī. Bet nākamajā – **5.pantā**, mēs redzam šīs reālijas fizisko atainojumu: diena atspoguļo garīgo gaismu, bet nakts ir garīgās tumsas atainojums. Nakts darīšana – ir īslaicīga parādība, un tās nebūs, kad grēks, kā garīgās tumsas atveidojums, būs iznīcināts. To mēs varam izlasīt šeit:

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Atkl.gr.21²³ Un šai pilsētai nav nepieciešama ne Saule, ne Mēness, lai to apspīdētu, jo Visaugstā godība to ir apspīdējusi, bet Jērs – ir spoža tās svece. ²⁴ **Un tās tautības, kas iegūst glābšanu, tās gaismā izveidos savu dzīves ceļu, bet šīs Zemes valdnieki sāks brīvprātīgi pienest savu goddevību un cieņu.** ²⁵ **Un tās vārti dienā nekad nebūs aizslēgti, jo tur nebūs nakts.**

Tumsai tika atļauts tapt redzamai, tā tika izvesta gaismā tādēļ, lai izgaismoti tās būtību un notiesātu, kā ir rakstīts, ka Visaugstais „**tumšo nakti izved gaismas mirdzumā**”: **Īj.12:22**. Restaurējot zemi, sākot no **1.Moz.1:3**, Visaugstais nemēģināja radīt uz viņas vietu „dzīvei kā paradīzē”, bet faktiski izveidoja karantīnu, mūsu īslaicīgās atrašanās vietu, ko no augšas pārsedza ar **rakiju** vai kupolu. Līdz šiem, tās, principā nebija. Kas tā karantīna tāda ir, pieļauju, ka daudziem ir zināms un skaidrs. Karantīna – vīrusa, kas izplatījies, un nāves, kas caur to darbojas lokalizācijas vieta. Tādēļ, lai tos, kuri ir šo vīrusu ir „saķēruši”, varētu izglābt.

Cenšoties kaut kā „izgrozīties” no reliģiozā strupceļa, daži, it kā „diplomēti speciālisti”, izmanto sekojošu „argumentu”. Viņi saka, ka tāda tumsa, šausmas un ciešanas tika pieļautas, lai varētu parādīties Tēva mīlestība caur Ješua upuri. Neapšaubāmi, to, ko izdarīja Ješua – ir tik milzīga Viņa un Debesu Tēva žēlastība, ko nekādi nevar ar cilvēcīgo prātu adekvāti aptvert. Visādā ziņā esot mūsu pašreizējā stāvoklī. Bet caur šo žēlastību parādītā mīlestība neatbild uz jautājumiem, kas ir uzdoti šīs nodaļas sākumā. **Ja VĪSI būtu izglābti** – tad varētu runāt par žēlastību caur Ješua izpirkšanu, bez karantīnas izpratnes, neskatoties uz visām ciešanām. Bet neapzinoties kas reāli notika laika posmā, kas aprakstīts **1.Moz.1:1-2**, saprātīgi atbildēt uz visiem izteiktajiem jautājumiem nav iespējams.

2.Kor.5.nod. tiek stāstīts par mūsu ciešanām šajā laicīgajā grēka novājinātajā ķermenī, un

par to, ka visu laiku, cik mēs tajā atrodamies, kā vecajā teltī, mēs vaidam un alkstam atgriezties savās apskaidrotajās miesās, kuras, kā daļa no mūsu mantojuma, glabājas Debesīs un gaida mūs. Gaidām no tā brīža, kā esam tās pametuši, būdami sūtīti uz šīs zemes, šajā pasaulē, iziet garīgo karantīnu.

Tulkojums Kasiana redakcijā:

2.Kor.5⁵ Tieši tam mūs ir radījis Dievs, dodot mums Gara ķīlu.

Jēga tam, ka mēs šeit uzradāmies, – nav „dzīve kā paradīzē”, mēs šeit esam piedzimuši PĀRBAUDĪJUMIEM – „**Tieši tam mūs ir radījis Dievs**”. Bet, lai pašā ceļa sākumā „bērniņus nebiedētu”, jo „**katrs kas ir barojams ar pienu ir taisnības vārda nepratējs**” (Ebr.5:13), Debesu Tēvs neizgāž visu uzreiz, bet pamazām gatavo mūs sapratnei, „kā viss ir patiesībā”. Garīgie bērniņi – par to tik vien runā, ka visvairāk viņus uztrauc un nodarbina: glābšana mūžībā, ko drīkst un ko nedrīkst, lai nezaudētu šo glābšanu, kā arī palīdzība esošajās sadzīves problēmās. Tie ir 98% viņu pārdzīvojumu un garīgo delikatesu. Diemžēl, bet fakts. Bet, par tiem, kuri līdzinoties savam Ķēniņam, nesludina „glābšanas Evaņģēliju”, bet nes „Valstības Evaņģēliju”, ir teikts:

Sal.pam. 25² Dieva gods ir kādu lietu (davar –ivr.) apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu lietu izdibināt un noskaidrot.

Kādēļ glābšana caur TICĪBU?

Vai jūs nekad neesat domājuši, kādēļ tāds, maigi izsakoties, ne visai saprotams glābšanas veids – caur TICĪBU? Ticība kam, vai kuram? Un vispār, vai TICĪBA?? Vai varbūt, nevis ticība „kaut kam” vai „kādam”, bet tomēr UZTICĒŠANĀS? Ivritā šim vārdam ir trīs pamatnozīmes, kas atklātas ar trim dažādiem vārdiem. **Pirmā** – tas ir mūsu sirds jautājums, tās ticība un spēja pieņemt to, ko mums ir teicis Visaugstais. **Otrā** – tas ir prāta jautājums, kā arī noteiktu emociju jautājums, kas ir dvēseles izpausme kā personībai. **Trešā** – tā ir fiziska izpausme, darbība, kas ir kā mūsu uzticēšanās Visaugstajam reakcija, lai izpildītu Viņa gribu. Grieķu valodā tas viss ir ļoti novienkāršots, kaut pats vārds ir visai daudzšķautņains:

Πίστις (pistis) uzticība, uzticamība, uzticēšanās, pārliecinātība, ticība.

Kādēļ Visaugstais pieņēma lēmumu glābt tieši caur TICĪBU? Kādu TICĪBU? Ticēt uz Visaugsto, ka Viņš ir? nu vispār, dēmoni izteiksmīgāk par visiem tic, ka Viņš ir, „līdz sāk sāpēt aknas”, kā varētu teikt, un kā, tas viņiem pamatīgi palīdz? „Pasaules labošana” vai Tikun Olam – ivritā – ir tas kas ir mūsu galvenais mērķis uz zemes, kā arī Ješua mācīja lūgt, lai Tēva Valstība būtu uz zemes, kā Debesīs. Bet pasaules labošana bez paša labošanas, – pilnīgi neiespējama lieta. Un, tādēļ, tiem, kuri iziet šo karantīnu uz zemes pats galvenais tests ir – UZTICĒŠANĀS tests. TOREIZ daudzi paklupa, un vairs neuzticējās Tēvam tā kā tam bija jābūt. Un tādēļ, kā sarkans dziedīņš cauri visiem šiem pārbaudījumiem uz šīs zemes, ir – iemācīšanās uzticēties Viņam IT VISĀ. Tādēļ, glābšana notiek pārbaudot UZTICĒŠANOS! Daudzos tulkojumos ir rakstīts, ka „**taisnais ticībā dzīvs būs**”, bet tas ir neprecīzs tulkojums, jo jēdziens „ticības” mūsdienu jēdzieniskajā izpratnē, ir visai izplūdis. Bet visu Rakstu konteksts ir tajā, ka tieši tā šķautne, kura runā par UZTICĒŠANOS un par UZTICĪBU – ir šī vārda galvenā jēga. UZTICAMIE – vispirms ir tie, kuri UZTICAS! Un uzticēšanās ir abpusēja lieta. Ir tāds jēdziens, ar kuru, domājams, daudzi ir

saskārušies: „Atlaists sakarā ar uzticamības zaudēšanu”. Kāds var neuzticēties Debesu Tēvam, bet, var būt arī tā, ka kāda neuzticamības dēļ Tēvs var pārtraukt kādam uzticēties. Uzticību var pazaudēt. Šeit, šajā karantīnā, mēs ejam savu ceļu un mācamies pilnībā paļauties uz mūsu Debesu Tēva Vārdu, uz Viņa uzticamību, atverot savu sirdi Viņa mīlestībai. No otras puses, mēs cenšamies būt uzticami, un, caur to, atjaunojam Viņa uzticēšanos mums.

Šeit ir ļoti interesanta lieta attiecībā uz tiem, kuri ir nosaukti par Atlikumu. Kā pārbaudīt UZTICĪBĀ to, kurš to TOREIZ nav zaudējis? Tie, kuri ir nosaukti par atlikumu – viņi TOREIZ palika **uzticami**, un nokļuva šajā karantīnā, lielākoties tādēļ, ka apgānījās ar nāvi, un tas ietekmēja noteiktu viņu rīcību un lēmumus. No uzticamības Tēvam skata punkta, tas nebija kritiski. Atlikums nezaudēja uzticību, bet arī viņš iet cauri Poligonam, topot par līdzdalībnieku Mesijas Ješua ciešanās, Kurš tajā mums visiem ir parādījis piemēru.

Par kuriem nomira Ješua?

Rom.5⁸ Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Mesija par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki.

Aicinu uzmanīgi iedziļināties tajā, kas ir rakstīts. Mesija nomira tieši par tiem, kuri **TAJĀ BRĪDĪ BIJA grēcinieki**. Nav rakstīts, ka Viņš nomira arī par tiem, kuri **KĻŪS par grēciniekiem**. Pamatojoties šajā Rakstu vietā, Ješua varēja nomirt par tiem, kuri jau nomiruši, būdami grēcinieki, vai, kuri bija grēcinieki, esot Viņa laikabiedri. Zem šīs kategorijas, protams tiek saprasti tieši tie „grēcinieki”, kuri atzina Visaugsto un Viņa pavēles, cenšoties dzīvot atbilstoši tām. Bet viņu „atvainošāns” un centība, viņu iespējamie upuri nekādi nevarēja aizvietot to upuri, kuru bija jāpienes Mesijam pašam ar Sevi.

Ja mēs arī turpinājumā spriedsim loģiski, tad, kā var nomirt par tiem, kas vēl nav dzimuši, un pēc faktiem nav grēcinieki? Viņi tajā brīdī vēl taču tādi nav? Kā var būt naidā ar Visaugsto tas, kurš vēl nav dzimis, un viņa dvēsele vēl ir tīra no izdarītajiem grēkiem? Šajā sakarā esmu dzirdējis šādu, **it kā** „argumentu”, ka tie, kuri vēl nav piedzimuši, „arī **it kā** ir grēcinieki”, tādēļ, ka **it kā** „iekš Ādama ir sagrēkojuši”. Tādi „likloči” ir tik piepildīti ar „religiozajiem izkropļojumiem”, ka normālu cilvēku smadzenes to vienkārši nevar ietilpināt. Un tādēļ daudzi nevar pieņemt to „glābšanas evaņģēlija” formu, kas viņiem tiek uzspiesta. Raksti apgalvo, ka „**to, kas nav, to nevar skaitīt**” (*Sal.pam.1:15*). Kamēr dvēsele nav piedzimusī, un nav „izgājusi caur Ādamu” – viņa taču, pat teorētiski, nav nekādā veidā sagrēkojusi: ne pēc Rakstiem, ne veselā saprātā. Nav divi liecinieku, lai viņu varētu apvainot: ne par ļauniem motīviem, ne par ļauniem darbiem. Un tādēļ viņu nevar nosaukt par „grēcīgu”. Un mēs jau iepriekš aplūkojām šo Rakstu vietu, kura runā par to, ka Ādams kļuva par DURVĪM uz šo pasauli tādēļ, lai nāvei būtu tiesības ienākt šajā pasaulē, un šeit bija organizēta garīgā karantīna. Ādama un Havas grēks ietekmēja tikai avatārus, tas ir, dzimušo pēcnācēju ķermeņus, tā, ka tie kļuva, kā ir rakstīts – „grēka novājināti”. Bet ienākošās dvēseles tas nevarēja ietekmēt, citādi Ješua, Kurš tapa mums līdzīgs IT VISĀ, arī būtu apgānījies ar grēku, bet mēs zinām, ka tas tā nav.

Vai Ješua varēja nomirt par nākamiem grēkiem „avansā”? Protams! Tā arī viss bija, jo Viņa izpērkošais upuris – ar savu darbību ieplešas mūžībā. Bet tas neatbild uz jautājumu, ar kuru mēs šo sadaļu iesākām. Mēs runājam nevis par grēkiem, kuri bija, ir un vēl kādu noteiktu laiku būs.

Mēs runājam tieši par grēciniekiem. Raksti, protams, ja mēs spriežam pamatojoties tajos, ir ļoti precīzi, un Visaugstais Savā gudrībā un „izglītībā”, atvainojiet par tādu epitetu, protams ka varēja visu precīzi uzrakstīt. Bet uzrakstīts ir tas, kas ir uzrakstīts, un tikai to, ko Patiesība var saprātīgi izskaidrot, neķeroties pie visādiem izdomājumiem. „Poligona” koncepcijā viss ir ļoti loģiski, un augstāk pieminētais pants runā par to, ka Jēšua nomira par visām trim grēcinieku kategorijām: tie, kuri sagrēkoja TAD, tas ir līdz pašai „Poligona” izveidošanai, par tiem, kuri jau fiziski nomira līdz Viņa izpērkošajam upurim, par tiem, kuri bija dzīvi šī notikuma laikā, kā arī par visiem tiem, kuri tajā laikā vēl nebija atnākuši uz šīs zemes, lai izietu savu garīgo karantīnu.

Lūk, vēl viens pants par to, par kuriem tomēr Jēšua nomira. Daudzi ir iemācīti un atkārtoti, ka Jēšua nomira par visiem cilvēkiem, bet absolūti tā nav. Viņš nenomira par VISIEM cilvēkiem. Tad nu izlasīsim, kas ir Rakstos rakstīts:

Mat.1²¹ Viņa dzemdēs dēlu, un tā vārdu tev būs saukt – Jēšua, jo Viņš atpestīs / izglābs / dziedinās Savu tautu no viņas grēkiem.

Jēšua glābj, atpestī TIKAI SAVU tautu no viņas grēkiem, nevis visus pēc kārtas. SAVUS – tas nozīmē tos, kurus šajā zemē iesēja Tēvs, lai viņi izietu savu garīgo karantīnu. Runājot par nāvi par „visas pasaules” grēkiem, raksti precīzē, ka ar „visu pasauli” tiek saprasti **tikai Valstības dēli un meitas**, nevis burtiski visi, jo „katrs augs, ko Debesu Tēvs nav stādījis – tiks izrauts”. Jēšua lūdza tikai par tiem, kas „no Tēva”:

Jņ.17⁹ Es lūdzu par viņiem, Es nelūdzu par visu šo pasauli, bet par tiem, ko Tu Man esi devis, jo viņi ir Tavi.

Pelega dienās...

1.Moz.10²⁵ Bet Ēberam tika dzemdēti divi dēli: viena dēla vārds ir Pelegs, jo tas dzima zemes sadalīšanas laikā, bet viņa brāļa vārds ir Joktans.

Mēs visi (vai gandrīz visi) atceramies šo Rakstu vietu, un tā mums likās visai mīklaina un dīvaina. Tieši to nereti izmanto, lai izskaidrotu un saprastu to, kā no viena, nosacīti vesela, liela kontinenta, ko bieži mēdz saukt par „Gondvanu”, ir izveidojies tas, kas ir izveidojies. Mēs šeit neiedziļināsimies šī fakta dažādos tehnoloģiskos smalkumos, bet pamēģināsim aplūkot šo puzzles gabaliņu mūsu tēmas kontekstā.

Balstoties sapratnē par 70 pasaulu eksistenci, un to, ka visu šo pasaulu iedzīvotājiem bija jāiziet savs „Poligons”, uz mūsu pasaules zemes bija jāizveido atbilstoši apstākļi, kas tam (dažādajām pasaulēm) būtu kā pravietisks atspulgs. Faktiski, zemes sadalīšana, kas pamatā notika **Pélega** laikā, – ir nepieciešamo ģeogrāfiski – klimatisko apstākļu izveidošana, lai šīs 70 tautas, kurām bija jāiziet sava garīgā karantīna, varētu šeit atnākt.

Pélegs ivritā tulkojas kā „lauska”. Šeit ir vairākas sapratnes šķautnes, bet tiešā sapratne, balstoties pašā pantā, ir tāda, ka zeme sašķēlās gabalos, daļās. Cita šķautne runā par to, ka cilvēki kā tautas aizlidoja uz visām pusēm, līdzīgi kā lauskas. Kā mēs atceramies, tad pirms tam tika sajauktas valodas, un tā bija visas šīs programmas pirmā fāze. Zemes sadalīšana – bija fāze numur divi. Pēc zināma laika cilvēki bija piepildījuši visas dzīvošanai derīgās vietas un sākuši tās apdzīvot. Šis process notika visu laiku, ietverot arī cīņu par īpaši „trekniem gabaliem”, bet principā, pamatmērķis bija sasniegts. Un jau tad, kad dažādas nošķirtas valodu grupas sāka

izvietoties tām paredzētajās vietās, kādā šī procesa momentā, šajā pasaulē sāka ienākt visu 70 pasaļu dvēseles, lai varētu iziet savu „garīgo karantīnu”.

Agrāk nebija tādu komunikācijas līdzekļu, kā tagad, un nereti lielas upes varēja atdalīt vienu no otras lielas tautas un civilizācijas. Bija radīta objektīva iespēja, zināmā mērā, vienam no otra nošķirties, lai izveidotu nepieciešamo „platformu”, zināmu fizisko „bāzi” dvēseļu atnākšanai no dažādām pasaulēm, kurās dažādi apstākļi varēja būtiski atšķirties. Bet, jautājums jau nebija tikai par to. Galvenais bija tas, ka ilgajā attīstības periodā, kas aprakstīts **1.Moz.1:1-2**, bija noiets zināms ceļš, katras pasaules attīstībā. Katram bija savas īpatnības, sava kultūra, katrs attīstībā virzījās savā tempā, un dažādu pasaļu attīstības līmenis stipri atšķīrās. Katras no 70 pasaļu iedzīvotājiem bija izveidojusies sava kultūra, savs domāšanas veids un sava unikalitāte. Atšķīrās arī katras pasaules bojājuma pakāpe, ko bija padarījis grēks, un to vajadzēja ņemt vērā, ievērojot iemiesošanās laiku visiem, kuri izgāja savu Poligonu.

Pievērsiet uzmanību, cik ļoti šodien viens no otra atšķiras dažādas tautas un grupas, kas apdzīvo šo pasauli. Un tas nav jautājums tikai par ādas krāsu, acu atvērumu un atšķirīgām tradīcijām. Ne ar ādas pigmentāciju, ne klimatu, ne ģeogrāfiskām īpatnībām nav iespējams izskaidrot, kādēļ no trim brāļiem cēlās tik daudz pēcteču, kas atšķīrās ne tikai ārēji, bet arī dvēseliski: savā domāšanas veidā un daudzos citos parametros. Salīdziniet korejiešus un Ziemeļamerikas indiāņus, bušmeņus un vāciešus, eskimosus un berberus, krievus un indiešus, grieķus un turkmēņus, čigānus un japāņus. Neapšaubāmi, attālināšanās no Radītāja, sacelšanās pret Viņu, elku kalpība un citas „grēcīgas izpriecas”, kas savā būtībā ir „riebeklības”, visai stipri ietekmēja personu degradāciju. Taču elku kalpība tādā vai citā veidā bija it visur, tādēļ, tikai ar to vien šīs atšķirības starp „tautām un ciltīm” vienkārši nav iespējams izskaidrot. Civilizācijas cēlās un gāja bojā, bet, tik un tā, dažādu tautu starpā bija tik lielas atšķirības domāšanas veidā, dažādu problēmu risināšanas veidā, ka to nav iespējams izskaidrot tikai ar „tālo senču” zināmu noslēgtību laikā.

Vienmēr ir bijušas dažas kopējas lietas, kuras ir nodotas mutvārdu tradīcijas veidā. Bijušas zināmas „atmiņas”, kuras līdzīgā veidā aprakstījušas kādu „pirmvēsturi”. Ļoti bieži katras tautas vēsturiskajā tradīcijā ir stāsti, kas apraksta viņu rašanos no kāda pirmsenča. Pēc **pšāta**, tas ir burtiski, tas ir Ādams, kurš bija pirmais pēc šīs zemes restaurācijas. Bet pravietiski, – tas ir kāds vienas no 70 pasaļu „pirmais Ādams”. Un, neskatoties uz kaut ko kopēju, šo dažādo tautu dažādajos stāstos, ir kādas unikālas lietas. Tās var izskaidrot ar to, ka nododot no tēva dēlam, informācija varēja nedaudz deformēties, bet dažreiz, tika ar to visu to nav iespējams izskaidrot. Bet, tā ir kādas dziļas ģenētiskas atmiņas izpausme, kura atrodas mūsu **nešamā**, un kura spīd cauri mūsu **nēfeš**.

Mēs varam redzēt, ka dažādām tautām, kā arī noteiktām cilvēku grupām, bija, zināmā veidā, dažāda „specializācija”. Protams, to varēja ietekmēt un ietekmēja ģeogrāfiskais novietojums, bet ne tikai. Ja aplūkojam, piemēram, karu, cīņu jautājumu, – „kara mākslas” kopumā, tad šeit dažas lietas ir redzamas daudz skaidrāk. Ir visiem zināms fakts, ka ir kareivīgākas un mazāk kareivīgas tautas, nācijas. Ir tie, kuriem ir nosliece uz tirgošanos un citām miera laiku „specializācijām”. Daudzas tautas varēja atrasties viena otrai blakus ģeogrāfiski, bet pamatos atšķirīgas savā „kareivīgumā”, un kopumā, spējā apgūt kara mākslu. Ir cilvēki, kuri līdz „kaula smadzenēm” ir

karavīri, kuri visai stipri šajā sfērā atšķiras no lielā vairākuma citu. Viņi var maksimāli ātri adaptēties kādos ekstremālos gadījumos un kaujas darbībās. Viņu domāšanas veids ir maksimāli „uzasināts” tieši tam. Šajā sfērā viņa visu ātri aptver, momentā reagē, plāno tālāk un saprot lielu daudzumu tādu nianšu, kuras citi, pat pēc nedēļu gara semināra, nevar pat pareizi izrunāt, kur nu vēl visu pārējo. Ir tādas tautības, kur šādas īpašības izpaužas nevis tikai kādam, bet masveidā.

Visas pasaules ir izdzīvojušas lielu daudzumu karu un dažādu konfliktu, kā rezultātā, daudzu tūkstošu gadu laikā, tiem, kuri negāja bojā agri, arī izveidojās tā vai cita „specializācija”.

Kāds bieži redz sapņos mūzikas instrumentus, kāds ceļojumus, kāds zobenus un kara darbības. Pie kam, nereti tiem, kuri tagadējā dzīvē nemaz tā nav saistīti ar šīm lietām. Un tieši šajos, it kā „sapņos”, viņi jūta, ka tā ir „viņu īstenība”. Mēs iepriekš, sadaļā „Dzīve kā sapnis”, jau aplūkojām līdzīgus momentus. Šīs spējas neradās ne no kurienes:

PBB tulkojums:

Sal.māc. 3¹⁵ Viss, kas ir un kas būs, jau sen ir bijis, jo Dievs atkārtō to, kas bijis.

Šīs spējas, kā kādas „noslieces”, ir nekas cits, kā talanti, kuri jau bijuši ielikti un attīstīti TAD: Visaugstais „**atkārtō to, kas bijis**”. Daudzas spējas, kas saistītas ar karu – ir DIN īpašības izpausme, kas ivritā tulkojas kā „taisna tiesa”. Šīs spējas, kā daļa no Visaugstā būtības, dažādās pakāpēs izpaudās Viņa bērnos jau TAD, kad bija pietuvojies TAS karš. Un, pēc tam, šīs spējas attīstījās, kā rezultātā radās PIEREDZE. Kā ir rakstīts, ka „**pilnīgajiem sajūtas iemaņās (pieredzē, treniņos) mācītas...**”. Pieredze – ir saņemtā talanta esošās spējas. Pielietota pareizi, tā sāk pieaugt. Talants – vēl nav meistarība, bet tikai sareizinot to ar pieredzi tas kļūst par tādu. Spējas – tās, būtībā, ir esošās dāvanas sareizinātas un nostiprinātas ar pieredzi, caur ko tās kaut kādā veidā, it kā tiek „iešūtas mūsu garīgi ģenētiskajā programmas kodā”. Tās, zināmā mērā, „iearhivētas” mūsu dievišķajā atmiņā – **nešamā**, un atkarībā no to izmantošanas pakāpes, tās sāk pamazām atvērties, attīstīties.

Rakstu vietā, ko pieminējam iepriekš, ir redzams pravietiskas atkārtōšanās princips. Tas ir izmantojas attiecībā uz zemes sadalīšanu „70 tautām”. Tas ir saistīts arī ar kariem un savienībām, ar mēģinājumiem sasniegt „varenību” u.t.t. Mūsu „cilvēkesības vēsture” – ir TĀS vēstures atkārtōjums: **1.Moz.1:1-2**, kura bija daudzkārt garāka laika ziņā.

Esošās pasaules tika radītas tādā veidā, ka nebija iespējams nokļūt kādā „fiziskā” veidā, tas ir, – vienkārši pārvarot kādu fizisku attālumu: „soļojot” vai ar jel kādām tehniskām vai cita veida uzpariktēm. Katras pasaules iekšienē varēja pārvietoties visādos veidos, bet starp pasaulēm eksistēja noteiktas robežas, kuras šķērsot bija iespējams tikai ieejot no vienas dimensijas citā. Pārvietoties no pasaules uz pasauli varēja izmantojot dažādus „pārvietošanās līdzekļus”, piemēram ar to, ko Rakstos sauc par „debesu ratiem”. Bet tas nemaina pašu būtību: lai varētu nonākt no vienas pasaules otrā, bija jāisteno pāreja, kā nereti saka, „citā dimensijā”. Šīs pārejas varēja būt īstenotas caur dažādiem „vārtiem”, kurus bieži sauc par „portāliem”. Pamatā ir divi šādu „vārtu”, „portālu” veidi. Pirmais – ir tie, kas ir **pasauļu iekšienē**, bet otri – ir tie, **kas savā starpā savieno pasaules**. Mūsu pasaulē tos nereti sauc par „zvaigžņu vārtiem”. Šī ir visai plaša un specifiska tēma, tādēļ, patreiz tajā neiedziļināšos. Pēdējās nodaļās pieskaršos kādiem mums svarīgiem momentiem, kurus ir svarīgi zināt un saprast un ar kuriem daudziem nāksies

saskarties pašās pēdējās fināla cīņās. Lai dziļāk varētu izprast šo jautājumu, papildmateriālos varēsiet izlasīt divus no tiem: „Telpas – laika audums” un „Pārdabiskās pārvietošanās”. Tas palīdzēs saņemt kādas pamatzināšanas šajos jautājumos.

Vārds „dimensija” – ir visai nosacīts, bet palīdz izprast būtību. Ir arī citi apzīmējumi, piemēram, „paralēlās pasaules”, „atspulgi”. Svētie Raksti to sauc tieši par „pasaules”: ivritā tam ir divi vārdi: *tevé* un *olám*, bet grieķu valodā – *ajon*. Grieķisko jēdzienu mēs aplūkojām devītajā nodaļā, bet šeit izskatīsim šī jēdziena izpratni ivritā.

LeOlam vaEd

Ivritā ir trīs pamatvārdi, kas ir saistīti ar pasauli un mūžību:

תָּבֵל (*tevé*) visums, pasaule, zeme.

Šis vārds Rakstos ir izmantots 36 reizes. Ja pieņemam, ka bez mūsu pasaules – „Zemes”, ir vēl citas pasaules, tad tieši šis vārds, vairāk nekā citi, atbilst apkopojošajam jēdzienam attiecībā uz visām pasaulēm kopā. Ja ņemam visas vietas, kur Rakstos tas ir izmantots, un, ja pieņemam šī vārdu daudzo radīto pasaulu nozīmē, tad nekur nebūs nekādas loģiskas pretrunas.

Jes.14²¹ Nododiet nāvei viņu bērņus viņu tēvu grēku dēļ, lai tie no jauna atkal neceļas, neieņem zemi/visumu/pasauli un to nepiepilda ar drupām.

Šī Rakstu vieta ir tieši saistīta kā ar grēka aizsācēju, kurš bija „slepkava no paša SĀKUMA”, kā arī ar kritušajiem, kuri pārņēma šo „grēka stafetes nūjiņu”. Šī vieta pravietiski runā par notikumiem no **1.Moz.1:2**, kad tika gatavota to, kuriem „vecā čūska” un kritušie kļuva par garīgajiem tēviem, „nodošana nāvei”.

Jņ.8⁴⁴ Jūs esat no sava tēva – velna (no viņa – meļa genoma (DNS), un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nepastāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams viņš runā pēc savas dabas [iekšienes], jo viņš ir melis un melu tēvs.

Nākamais pants runā par DIN darbību – taisno tiesu, kura izpaužas Visaugstā tiesās, un, kas ir instruments, lai grēka un sacelšanās apstākļos nostiprinātos un iemācītos taisnību (taisnumu) un taisnīgumu:

Jes.26⁹ ... kad Tu sodi zemi, tad visuma (tevé) iedzīvotāji mācās taisnību.

Ivritā ir vārds **אָד** (*ad*), kuram ir tikai viena nozīme – mūžība, mūžīgs, vienmēr, mūžam, mūžīgi. Rakstos tas ir izmantots 48 reizes, un tam vienmēr ir tikai šīs nozīmes. Piemēram, Ješua **Jes.9:6** ir nosaukts par **Mūžības Tēvu**: **אָבִיעַד** – *Avi_Ad*.

Ir vēl viens vārds, kurš šo divu vārdu nozīmē ir universāls: **עוֹלָם** – *Olám*. Rakstos ir izmantots 412 reizes. Lielākajā vairumā gadījumu tam ir divējāda nozīme. Tā pamatnozīmes:

1. pasaule, visums;
2. cilvēce – kā visu esošo cilvēku, dvēseļu sakopojums;
3. mūžība.

Ivritā, – lai varētu saprast jēgu, visādā ziņā Tanaha valodā, ir vispāratzīts likums. Ņem visus šos vārdus, kas ir Rakstos, izpēta to izmantošanas kontekstu, un pamatojoties tajā izdara

secinājumus par to, kuri ir pamatvarianti, kuri ir pieņemami un kādiem ir tiesības būt kā pravietiskām norādēm.

Kas attiecas uz vārdu – **עַד** (*ad*), tad šeit nav nekādu jautājumu. Šis ir „šauri lietojams” vārds un tam ir pamatnozīme, kas attiecināma uz lielu, ilgu laika periodu: daudzi gadsimti, mūžība.

Kas attiecas uz vārdu **תְּבֵל** (*tevél*) – šeit ir tas pats. Arī šis vārds ir „šauri” pielietojams, ietver sevī kādu teritoriālu, ģeogrāfisku aspektu, un tam ir nozīme – „pasaule” vai „visums”, kur dzīvo tie, kurus dzemdināja/radīja Visaugstais.

Bet, kas attiecas uz vārdu **Olám**, tad šim vārdam ir divējāda nozīme. Tam ir divas pamatšķautnes: „visums daudzu pasaulu nozīmē; pasaule visa radītā nozīmē”, kā arī „mūžība”. Labi zināmajā Visaugstā svētīšanas lūgšanā: „**Barúh Atá Adonái Elohéinu, Mélex ha Olám...**” – vārds „**haOlám**” kā likums tulkojas kā „visums”: „Svētīts Tu esi, Kungs mūsu Dievs, Visuma Valdnieks...”, kaut variants „mūžība” – kā palīgvariants, ir pieņemams. Jūdaismā, „no laiku laikiem”, bija izpratne par daudzām esošajām pasaulēm, kaut īpaša konkrētība un „stingra vienotība”, ja tā var izteikties, šajā jautājumā nekad nav eksistējusi.

Dažreiz, šos vārdus – *olám* un *ad*, mēs varam nevis atsevišķi, bet kopā. Piemēram šeit:

Tulkojums:

2.Moz.15¹⁸ Tas Kungs ir ķēniņš uz mūžu mūžiem.

Oriģinālā:

Šmot 15¹⁸ JAHVE imloh leolam vaed.

Šajā gadījumā tiek izmantoti divi dažādi vārdi, kuri var viens otru vai nu pastiprināt, ja tiem ir viena nozīme, vai arī var rādīt divas dažādas šķautnes, ja to starpā tomēr ir atšķirība. Ņemot vērā visu iepriekš teikto, gramatiski un kontekstuāli pareizs būtu šāds tulkojums:

1.Moz.15¹⁸ Visaugstais valdīs visumā / pasaulēs un mūžībā.

Tas, ka mēs redzam līdzīgu frāzi Jaunajā Derībā pamatā tulkotu kā „**mūžīgi mūžos**” – tas, faktiski ir tulkojums sākotnējai ivrita frāzei „**leolam vaed**”, bet jau „grieķiskajā apdarē”. Un šo frāzi, ko parasti tulkoja kā „**mūžīgi mūžos**”, patiesībā, no visiem aspektiem pareizi ir tulkot tieši „**pasaulēs un mūžībā**” – gan Tanahā, gan Jaunajā Derībā.

Tas ko var noteikti apgalvot, ir tas, ka ja mēs savos Svētajos Rakstos būtu redzējuši tādu tulkojumu, tad jau sen uzdotu jautājumu par pasaulu daudzumu, un jau sen būtu saņēmuši atbilstošu atbildi, un arī „garīgās karantīnas” koncepcija būtu kļuvusi par visiem saprotamu lietu.

Zibens

Grēks no debesīm bija attālināts un kopā ar citiem, kritušais **ķerubs** bija izmests no turienes kā zibens: Pirmdzimtie viņu aizvāca. Vārds „zibens” ivritā – **בָּרָק** „**barák**”, un tam ir viena sakne ar vārdu **בְּרֶקֶת** *baréket*, kas ir dārgakmeņa nosaukums. *Baréket* akmens bija trešais **Hóšenā** (Visaugstā priesteru krūšu rotā), un, visticamāk bija smaragds. Tas bija **Levijs** cilts akmens, kuru pēcteči bija nozīmēti būt par pirmdzimtajiem Israēlā un pildot, ar to saistītās funkcijas. Tieši viņi, pēc grēka ar zelta teļu, iznīcināja 3000 elku pielūdzēju, kuros fiziskā veidā bija tapis redzams šī grēka rezultāts, un viņus bija iespējams nodalīt no pārējiem. Tas notika pēc

tam, kad Mozus samala putekļos zelta teļu un iemeta tos ūdenī, liekot to visiem draudzīgi izdzert. Tas bija pirmtēls tam, kas ir aprakstīts **4.Moz.5.nodaļā**, kur tika noteikta procedūra kā noskaidrot sievas neuzticību. Situācija ar teļu bija tai līdzīga.

Pirmdzimtie, savā pretstāvības periodā „Debesu šķautnē”, – ir Visaugstā Debesu dēli, kuri palika uzticīgi savam Debesu Tēvam. Tieši viņi bija tie, kuri kritušo **ķerubu** un citus kritušos nometa no Debesīm. Tieši par šo brīdi pieminēja Ješua:

Lk.10¹⁸ Bet Viņš sacīja: „Es redzēju sātānu kā zibeni no Debesīm kritam...”

Kritušais **ķerubs**, „**nogāzies**” vai „**novēlies no Debesīm**”, viņš nav zibens, bet bija nomests no turienes „**KĀ zibens**”: ļoti ātri un ar lielu grāvienu, kas tapa dzirdams jau pēc viņa „smagās saskaršanās” ar zemes pasauli sfēru. Tieši zibens ir Pirmdzimto simbols, kā par to ir teikts iepriekš, – **Levija** akmens – **baréket** (smaragd) piemērā, kā arī kādā citā vietā:

Mt.24²⁷ Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.

„Zibens no Austrumiem” – tas ir 144000 pirmtēls, par ko ir teikts **Atklāsmes grāmatas 7.nodaļā**, caur kuriem darbosies Visaugstā redzamā godība. Tas notiks pēdējās dienās pirms Mesijas Ješua atgriešanās. Tieši viņi ir pravietiskais papildījums „Pēdējo laiku Pirmdzimtajiem”. Zibens vienmēr ir kopā ar pārkonu, bet pārkons ir Debesu **šofāru** („tauru”) no **Atkl.gr. 8.un 9.nodaļas** pirmtēls. Daudziem būs interesanti uzzināt arī to, ka vārds „**austrumi**” ivritā ir „**kédem**”, un tā skaitliskā nozīme ir – 144. Bez tam, vārdam „**kédem**” ir arī cita tulkojuma šķautne: **sens, izsenis**, un tas sasaucas ar citu vārdu – **Olám**, kuru mēs jau iepriekš izpētījām. Tādēļ, ar frāzi „**zibens no Austrumiem**”, pravietiski ir pilnīgi pareizi saprast „**144000 Pirmdzimto no iepriekšējiem Senajiem laikiem**”. Burts TAV senajā ivritā, kas tika izmantots Tanaha rakstīšanā, būtiski atšķiras no mūsdienu „Bābeles analogā”. Sākotnēji, vienā no rakstības formām, burts TAV atgādināja krustiņu, līdzīgu kā „X”. Lūk, dažas burta TAV jēdzieniskās nozīmes: „**noslēgums, fināls, galarezultāts, pārtraukšana**”.

Tādēļ, Levija cilts akmens nosaukums, vai, pravietiski „**pirmdzimto slava/godība**” – **baréket** (smaragd), var tulkot, „**zibens/pirmdzimtie (barák) noslēdz (tav)**”, „**zibens/pirmdzimtie (barák) liek krustu (tav)**”, „**pirmdzimtie ar zibens (barak) ātrumu noslēdz (tav)**”.

TAM karam, kas notika **1.Moz.1:2**, ir sava pravietiskā ēka, savs pravietiskais atspulgs notikumos, kas atainoti **Atkl.gr. 12.nod.**, kur ir teikts, ka **Mihaels** un viņa eņģeļi karoja ar pūķi un viņa eņģeļiem, un nometa viņus no Debesīm uz zemes. Spriežot no pēdējiem notikumiem, šis cīņas un „nomešanas” process tagad ieiet savā noslēdzošajā fāzē.

„Rītausmas dēls”, neapšaubāmi, vēlējās iegūt „Pirmdzimtā” varu, noliekot savu troni, tas nozīmē – savu varu, augstāk par „zvaigžņu” varu, kuri simbolizē Visaugstā dēlus. Tieši tādēļ, sev apkārt esošajā pasaulē mēs varam redzēt kā viņš cenšas tēlot sevi kā „super zibeni, kas šķīl no Debesīm”. Tas izpaužas dažādu mūzikas grupu simbolikā un dziesmās, bija attēlots dubultzibenī uz fašistiskās Vācijas „SS” apakšnodaļu zīmotnēm, kā arī daudzos citos veidos un formās. Īstenībā viņš kļuva par objektu, ko Pirmdzimtie zibenīgā ātrumā nometa, un tas, kā runā Odesā, ir „divas visai dažādas lietas”.

144,000

The Book of
REVELATION

Rich God
able things
sent and

Urim un Tumim

Viens no Augstā priestera apgērba elementiem, kas kalpoja kā pravietisks instruments viņa kalpošanā, bija *Hóšens*, pazīstams arī kā krūšu rota. Tas ir aprakstīts **2.Moz.28:15-21**. Tieši šie divpadsmit akmeņi Rakstos tiek saukti par „*urīmu un tumīmu*” (**2.Moz.28:30**), kas precīzāk ir tulkojams kā „*ugunīgie*” un „*veselumu papildinošie*”. Uz katra no šiem akmeņiem ar intalijas (burti ir izvirzīti uz āru kā zīmogā) metodes palīdzību, bija izgravēts katras Israēla cilts vārds. Tādēļ, lai varētu saprast vēstījuma jēgu, kas ir saistīts ar godības īpatnību, ko simbolizē katrs no akmeņiem, ir nepieciešams saprast katras cilts aicinājumu. Pamatā to varam redzēt divos pravietojumos: Jēkaba tēta pravietojumi dēliem **2.Moz. (Berešit) 49.nodaļa, un Mozus pravietojumos 5.Moz. (Dvarim) 33.nodaļā**.

Kad Augstais priesteris uzdeva jautājumu Visaugstajam, vēloties no Viņa saņemt precīzu atbildi, kā ir rakstīts, „*caur urīmu un tumīmu*”, tad viņš atvēra Hóšenu, kas karājās viņam uz krūtīm, tas bija taisnstūris, kas pārlocīts uz pusēm, kura iekšpusē, katrs savā vietnā, bija iemontēti visi šie dārgakmeņi. Tas zināmā mērā atgādina portatīvā datora atvēršanu. Un atbildi saņēma tā, ka sāka spīdēt, izgaismoties atsevišķi burti, no kuriem sastāvēja Israēla cilšu vārdi, un tādā veidā izveidojās vārdi un teikumi.

Pilnīgi precīzi identificēt šos akmeņus un arī dažu Israēla cilšu vārdus, kas bija uz tiem izgravēti, šodien vairs nav iespējams. Ir vairāki pamatvarianti, kur katrs no tiem ir pamatots Rakstos, un par šo tēmu ir virkne pētījumu, kas, tomēr, nedod 100% viennozīmīgu atbildi.

Ir vairākas versijas par akmeņu atbilstību katrai no ciltīm. Viena no tām, kas ir pamatversija, runā par akmeņu atbilstību ievērojot dēlu piedzimšanas secību. **Septuagintā** ir atspoguļots tieši šis variants. Masoretas pieraksts to noklusē. Cita versija atspoguļo vienu no jūdu tradīcijām, kas paredz nedaudz citādāku secību. Vispirms – *Leas* dēli: **Rūbēns, Šimons, Levijs, Jūdā, Isahārs un Zebulons**; tad kalpoņu dēli to piedzimšanas secībā: **Dans, Naftalis, Gads, Ašērs**; un noslēgumā **Rahéles** dēli – **Jāzēps un Benjamīns**. Ir arī vēl citi varianti, bet, pamatā jautājums grozās tikai ap 5. – 10.akmeņiem. Ir vēl kāds variants, kas ir atšķirīgs no citiem, un tas ir saistīts ne tik daudz ar pašiem *Hóšena* akmeņiem, cik, vispirms, ar jūdu kalendāra mēnešiem, kur **Levijs** cilts, it kā „centralizējas savā statistiskajā visaptverošumā”, un viņa vietā un **Jāzēpa** cilts vietā, uzrodas **Efraima** un **Manases** ciltis.

Divpadsmit realitātes šķautnes

Kas attiecas uz pravietisko simbolismu, tad ir noteikta izpratne, kas ir saistīta ar to, ka katrs *Hóšena* akmens ir pravietisks dažādu realitāšu attēlojums.

Pirmā – 12 Israēla ciltis, 12 šķautnes, 12 unikālas, īpašas daļas, no kurām sastāv visa Visaugstā tauta. Kā tas ir atainots Jaunajā Jeruzālemē (siev.dz.), kur katras cilts vārds ir uzrakstīts uz vieniem no 12 vārtiem.

Otrā – tie ir 12 Svētuma Gara („Viņa” – siev.dz.) augļi, kuri ir nepieciešamā pilnība lai attīstītu un pārveidotu Visaugstā bērnu dvēseles.

Trešā – tās ir 12 notis mūzikā, no kurām 7 ir „pamatnotis”. Šajā tēlā – 12 pravietiskā vēstījuma šķautnes caur 12 Ješua mācekļiem, kas pārstāv visu Visaugstā tautu. Tas ir vēstījums visām

tautām, kurš līdzinās brīnišķīgam skaņdarbam: Debesu simfonija, ja tā var izteikties. Tie ir 12 fundamentāli pamatakmēņi Jaunajā Jeruzalemē („viņa” – siev.dz.), uz kuriem ir uzrakstīti 12 Ješua mācekļu vārdi.

Ceturta – tie ir 12 Visaugstā redzamās godības pamatveidi: „nākamās pasaules/gadsimta spēki”.

Piektā – tie ir 12 godības līmeņi Debesu Jeruzalemē („viņa” – siev.dz.), kas atspoguļo Ješua Līgavu un Sievu.

Sestā – tie ir 12 Ķēniņa tautas valdīšanas zižli 12 dzīves sfērās.

Septītā – tās ir 12 laika – telpas dimensijas, kas veido radīto pasaulu struktūru **Hóšena** (krūšu rotas) piemērā, ar tajā iemontētiem dārgakmeņiem, kuri ir izvietoti laika – telpas audumā tā, lai būtu gan savienoti savā starpā vienā konstrukcijā, savstarpēji ietekmētu viens otru, bet tomēr „nepārklāt” vienam otru un „traucējot” vienam otram. Par to vairāk parunāsim 15.nodaļā.

Astotā – tas ir pirmtēls 12 DNS ķēdēm, kuras iesākumā bija apskaidrotajos ķermeņos.

Devītā – tie ir 12 mēneši, kā 12 periodi, nogriežņi noteiktā laika ciklā. Līdzīgi kā 12 stundas pulksteņa ekrānā.

Desmitā – tās ir 12 sistēmas cilvēka organismā, kuras atspoguļo 12 garīgas funkcionēšanas šķautnes Ješua Miesā, tas ir – visā Visaugstā tautā.

Vienpadsmitā – tās ir 12 pilnas ēdienu kastes, kuras pārdabiskā veidā uzradās caur Ješua. Simbolizē 12 garīgās barības veidus, kas nāk no Debesīm un kuri garīgi veido, formē 12, Ķēniņa tautas, dzīves un kalpošanas sfēras.

Divpadsmitā – tie ir 12 zodiakālie zvaigznāji, kas sastāv no gaismekļiem, kuri ir iebūvēti **rakijā** vai Debesu jumā – kupolā, kas pravietiski ataino 12 periodus, laika etapus Visaugstā tautas dzīvē, izejot savu Poligonu.

Protams, ir arī citas šķautnes, bet šis, kā es saprotu, ir galvenās.

Navaratna – „sedzošā ķeruba” deviņi akmeņi

Kā jau iepriekš pieminējām, un kā ir teicis „kāds kaut kur”: „**Visa pasaule ir piepildīta ar atbalsīm un atbilstībām**”. Eksistējošās realitātes atspulgs mūsu fiziskajā pasaulē, ir klātesošs vienmēr un visur. **Navarátna** – tas ir lūk tāds populārs un pazīstams austrumu rotājums, kas sastāv no deviņiem dārgakmeņiem. Saskaņā ar indiešu eposu, tas ir „Krišnas”, kurš ir viens no kritušajiem Visaugstā dēliem, atspulgs, kā arī, vispārinot, arī pašas „senās čūskas”, kurš ir kritušais **ķerubs**, rotājums.

Navarátnā var ieraudzīt deviņus akmeņus: astoņus apla veidā un vienu centrā. Centrā, kā likums – sarkans akmens: serdoliks, jeb rubīns. **Navarátna** – tas, zināmā mērā ir bijušā „sedzošā ķeruba” „apgraizīts **Hóšens**” (krūšu rota). Šie deviņi akmeņi, kas ir aprakstīti **Ecech.28:13**, pilnībā atbilst deviņiem akmeņiem no 1., 2., un 4. **Hóšena** rindas Augstā priesteru apgērbā (**2.Moz.28:15-21**). Šie akmeņi bija ievietoti bijušā „sedzošā un veidojošā” **ķeruba** apgērbā. Apgērbis, kā jau mēs iepriekš pieminējām, ir pravietisks simbols uzticētajai kalpošanai.

Iztrūkstošie akmeņi

Salīdzinot ar Augstā priesteru *Hóšenu*, „*sedzošajam ķerubam*” iztrūka trīs akmeņi no trešās rindas: *lēšem*, *švo* un *ahlamá*. Par pēdējo akmeni, ar lielu ticamības devu ir zināms, ka tas bija ametists, kā arī tas, ka tas ir saistīts ar to, kas Rakstos saucas „*hašmál*” (pieminēts 3 reizes – *Ecech.1:5,27; 8:2*), ko tēlaini var tulkot kā „Debesu elektrība”. Kas attiecas uz diviem atlikušajiem akmeņiem, tad te nu ir sarežģītāk. Septītais akmens – *lēšem*, visticamāk ir gaiši brūnā krāsā ar dažādiem nokrāsām un atspulgiem. Astotais – *švo*, iespējams ir topāzs zaļganā krāsā, tuvāk salātzaļajam.

Septuagintā septītais akmens (*lēšem*) atbilst *Gada* ciltij, asotais (*švo*)– *Ašēram*, devītais (*ahlamá*) – *Isaháram*. Saskaņā ar galveno versiju, kas saistīta ar „pārvietošanos tuksnesī”, septītais akmenis (*lēšem*), atbilst *Danam*, astotais (*švo*) – *Ašēram*, devītais (*ahlamá*) – *Naftalim*. Es vairākkārtīgi jautāju Tēvam par šo visu, jo, kā jūs tālāk redzēsiet, tas ir saistīts nevis vienkārši ar akmeņu skaistumu, bet ar tās pārdabiskās godības īpatnībām, ko tas simbolizē. Un visu šo jautājumu un lūgšanu rezultātā, man atnāca sekojoša atklāsme un sapratne.

Katrs akmens sevī apvieno gan *Hésed* (labestība un žēlastība) īpašību potenciālu, gan *Din* (taisnā tiesa) īpašību potenciālu. „Stabilā – statiskā” miera laikā, pārsvarā darbojas *Hésed* īpašības. „Virzoties pa tuksnesi”, kad notiek pretnostatīšanās, ekstrēmas lietas un karš, tad par galveno kļūst *Din* īpašības. Katrā laika periodā, atkarībā no esošajām realitātēm, spēcīgāk izpaužas viena vai otra. Neskatoties uz katra akmens, kuram piemīt abas šo realitāšu šķautnes, iekšējo potenciālu, ir arī īpaša katra godības veida specifika. Kā daudzi atceras, tad stāvēt uz *Gerizima* kalna sešas ciltis par paklausību Visaugstā gribai, pasludināja svētības, bet citas sešas ciltis, stāvēt uz *Ebala* kalna pasludināja taisno tiesu, ja sacēlas pret Viņa gribu. Šeit, caur ciltīm ir norāde, ka dažas redzamās godības izpausmes pretīšķības laikiem, ir vairāk „uzasinātas” ar kara specifiku. Pašā „garīgi bīstamākajā” virzienā, – kas nosacīti ir „ziemeļi” (no turienes pār Israēlu nāca visvairāk uzbrukumu un problēmu), pārvietošanās pa tuksnesi laikā, atradās *Dana* cilts. Kopā ar *Dana* cilti, „roku uz pulsa” turēja *Ašēra* un *Naftalá* ciltis.

Tāpat mēs zinām Rakstu principu, ka, ja kāds daļēji vai pilnā mērā netiek galā ar saviem pienākumiem, tad, viņa vietā var tikt nolikts un nozīmēts cits. Piemēram – *Rūbēns*, kurš „nopelnīja sodu” un tika diskvalificēts kā Pirmdzimtais. Tad „sodu nopelnīja” *Šimóns* ar savu agresiju un iniciatīvu nogalināt brāli *Jāzepu*, un arī tika diskvalificēts. Bet mēs zinām, ka tās vai citas kļūdas, ko izdara tās vai citas personas vai ciltis, nevar apstādināt Visaugstā kopējo darbu. Tādēļ, kā ir rakstīts, „*lai cits dabū viņa uzrauga pilnvaras*” (*Ap.d.1:20*). Un tādēļ, visi notikumi, kas notika Jēkaba – Israēla ģimenē, noveda pie tā, ka to vai citu kļūdu un soļu dēļ, viens izkārtojums, kas bija no paša sākuma nomainījās ar citu, un to mēs varam redzēt tuksneša periodā.

Kopumā, redzamās godības potenciāla slēptās iespējas, ko simbolizē trīs akmeņi no *Hóšena* trešās rindas: *lešem*, *švo* un *ahlamá*, bija darītas zināmas tieši TĀ kara un pretstāvības laikā. Mana atklāsme šajā jautājumā ir tāda, ka redzamā godība, kuru simbolizē trešās rindas akmeņi, savā *Din* īpašību aspektā, atbilst *Dana* ciltij Israēla nometnē, laikā kad viņi pārvietojās pa tuksnesi. No „nākamā gadsimta spēku” darbības īpatnību skata punkta, tās godības specifika, kas

saistīta ar akmeni *léšem*, vislabāk atklājas caur *Šimšóna* (Samsona) „partizānisko” kalpošanu. Šis „eksplozīvais” pārdabiskais spēks, ko var izmantot kara vešanai, kas, kā likums, apvienojas ar godības darbību, ko simbolizē akmens – *ahlamá*, un kas ir saistīts ar dažām *Naftalá* cilts īpatnībām: pārdabisks ātrums, „Debesu elektrības” un „Debesu galgalu” (virpuļu) potenciāls. „*Dans darbojas kopā ar Naftali*”: lūk, tās atklāsmes vārds, ar ko Tēvs sāka atklāt šo tēmu. *Dans* un *Naftalis* bija brāļi, kuri piedzima viens aiz otra vienai mammai. Spēks un ātrums, kā arī spēja pārdabiski maskēties, ieskaitot to, ko var redzēt apkārtējie, ārienes, balss pārveidošana u.c. Kas attiecas uz *Ašēra* cilti, tad caur viņu var saprast kādus brīžus, kas saistīti ar godību, ko simbolizēja akmens *švo*. Tas, vispirms ir pārdabiska aizsardzība, kā arī pārdabiskas izturības pret dažādiem bojājumiem pastiprināšana un spējas ātrāk reģenerēties.

Šīs redzamās godības izpausmes bija cieši saistītas ar noteiktiem Gara augļiem. Tēva Valstībā nekas un nekad nenāk „vienkārši tāpat”: bez pienācīgas atbildības un bez atbilstošas svētīšanās un rakstura un dvēseles kopumā pārveidošanās. Tikai neliels „avanss”, lai palīdzētu iesākt kustību. Šo trīs redzamās godības potenciāla piederība paredzēja arī attiecīgu veltīšanās pakāpi kopā ar atbilstošu dvēseles pārveidošanās Tēva tēla līdzībā pakāpi. Visi šie trīs brāļi bija kalpoņu dēli un savā statusā bija zemāk, kā viņu brāļi, kuru mammas bija oficiālo sievu statusā. Te ir norāde uz pazemību un lēnprātību.

Šeit ir vēl viens svarīgs pravietisks tēls sapratnei. Reiz radās situācija, kad *Jekabs* ar visu savu ģimeni atgriezās savā apsolītajā zemē, viņam bija jāsatiekas ar savu karsti mīlēto brāli *Ēzavu*, kurš jau ilgu laiku sapņoja „apkampt viņu līdz nāvei”. Savam morālajam atbalstam viņš paņēma palīgā 400 bruņotus puisi, kuri vēl vairāk pastiprināja brāļu košās jūtas. Gatavojoties šai ilgi gaidītajam tikšanās brīdim, *Jekabs* izdarīja interesantu sev tuvo cilvēku izvietošanu. Savas sievas – kalpones un viņu bērņus: *Danu, Naftali, Gadu un Ašēru*, viņš nolika priekšā. Tad, nedaudz tālāk, viņš nolika savu, tā sakot, ne tik mīlēto sievu Leu ar viņas sešiem dēliem. Bet pašās beigās novietoja *Rāhēli* kopā ar *Jāzepu*. Tajā brīdī, *Jekabs* bija, faktiski, visa Israēla personificējums, – visas Visaugstā tautas, un tādēļ pār viņu bija visspēcīgākais svaidījums virs zemes. Tas, ko viņš toreiz darīja, pat neapzinoties visu tā garīgo jēgu, izdarīja varenu pravietisko iedarbību uz visu Visaugstā tautu visos nākamajos laikos.

Ēzavs personificēja briesmas, kuras draudēja ar nāvi un iznīcību. Un *Jekabs*, kurš pirms tam bija saņēmis jaunu vārdu – Israēls, fiziski izdarīja nopietnu pravietisko darbību. Maksimālajām briesmām viņš nostatīja pretim savus četrus dēlus, tā pravietojot viņu pēcteču dzīvēs, Israēla ciltīs, maksimālu godību brīžos, kad radīsies pretstāvības briesmas. Tieši tādēļ *Dana* noietne, kurā ietilpa trīs ciltis no šim četrām, piesedza pašu bīstamāko „ziemeļu” virzienu. Bet kas attiecas uz *Gada* cilti, tad tā ir viena no pašām „kareivīgākajām ciltīm”, ko varam redzēt, zinot divus galvenos pravietojumus par viņu: *1.Moz.49:19* un *5.Moz.33:20-21*. Tas, ko tajā brīdī izdarīja *Jekabs* – Israēls, kļuva par noteiktu garīgo reāliju un situāciju atspulgu, kas bija notikušas TAD, TĀ kara laikā.

Trīs īpašības, trīs Svētuma Gara augļi, kas kaut kādā veidā ir saistīti ar šiem trim redzamās godības veidiem, kļuva par to vājo vietu „rītausmas dēla” raksturā, kurus viņš, pienācīgā pakāpē nevarēja un pēc tam jau vairs negribēja sevī izveidot. Kā man personīgi ir atklāts, tad šīs trīs īpašības ir: pazemība/lēnprātība, uzticēšanās pacietībā un upurēties spējīga mīlestība. Tie

Visaugstā bērni, kuri tādā vai citā apmērā saņēma redzamo godību, kas saistīta ar visiem vai dažiem no šiem akmeņiem, izgāja cauri nopietnam pārveidošanās un pārbaudījumu līmenim, kā rezultātā viņiem tika uzticēts atbilstošs godības līmenis, kurš kļuva par visai spēcīgu ieroci TAJĀ karā. Viss šo trīs un arī visu pārējo redzamās godības veidu potenciāls taps pilnībā redzams caur daļu no Visaugstā tautas, Pēdējo dienu laikā, pirms Mesijas Ješua atnākšanas.

Deviņu pasaļu modelis

Modelis, kas ir attēlots šajā austrumu rotājumā – **navaratnā**, kas sastāv no deviņiem akmeņiem, atbilst senajai izpratnei par pasaulu uzbūvi, kas skaidrāk ir izsekojams skandināvu leģendās un mītos. Saskaņā ar tiem, ir kāda „grupa”, kas sastāv no deviņām pasaulēm, kuras noteiktā veidā ir savstarpēji saistītas. Centrā atrodas Midgarde – tas nozīmē „centrālā/vidējā pasaule”, ar ko tiek saprasta tā pasaule, kurā mēs pašreiz dzīvojam – Zeme. Tai apkārt – astoņas pasaules. Zeme – centrā un tieši tai apkārt, un uz tās, notiek galvenie notikumi.

Šī pasaules uzskata pamatus bija ielikuši tie, kurus bieži sauc par vikingiem. Viņu priekšteči, pamatā, bija **Dana** un **Naftala** ciltis, no kuriem daļa, pēc Otrā Tempļa sagraušanas, migrēja gar Eiropas krastiem, un ap 5.-6.mūsu ēras gadsimtu, nokļuva līdz Skandināvijas „apkārtni”. Piemēram, tādas valsts kā Dānija nosaukums no angļu valodas tulkojas kā „**Dana atzīme**” – „**Denmark**”. Tieši caur senā Israēla pēctečiem „Skandināvijas apkaimēs” ienāca šīs sapratnes, šīs koncepcijas pamats. Pēc visa spriežot, senajā Israēlā šī sapratne kaut kādā daļā ir saglabājusies, un iespējams, visa notiekošā procesā kaut kas vēl tika pievienots no garīgās pasaules un tad tika stilizēts pagāniskajā veidolā atbilstoši tām tautām, kur viņi ieradās.

Rubīns vai serdoliks: sarkans dārgakmens, kas atrodas šīs deviņu pasaļu „kompozīcijas” centrā ir mūsu zemes pirmtēls. Šis akmens, אֶדֶם **ódem**, ir vienas saknes vārds ar citu ivrita vārdu – אָדָמָה **adamá** (zeme), un tulkojas kā „sarkans”.

Ir tāda atklāsme, ka tieši mūsu pasaule, kur notiek visi „fināla Poligona” notikumi, bija viena no deviņām pasaulēm, kas bija zem to, kas sacēlušies, varas ietekmes, un kurus vēlāk sāka saukt par **kritušajiem**, un kuri sāka savu atklāto pretstāvību pret **uzticamajiem**. Devītajā nodaļā es izstāstīju to atklāsni, ko, kā es ticu, man 2018.gadā bija devis Visaugstais, un kurā šīs lietas bija nedaudz pavērtas. Katra no šīm deviņām pasaulēm, tā pat kā citas no tām 70 pasaulēm, tika Padomes vadīta, un tajā bija Visaugstā dēli gan no Debesīm, gan Zemes. Viņi bija no pirmās „brāļu” un pirmās „īslaicīgās” paaudzes (atsevišķi par paaudzēm un dzimtām parunāsim 13.nodaļā). turpmāk, atbilstoši garīgai pieaugšanai, gudrībai un pieredzei pieaugot, varai vajadzēja tikt nodotai pirmajam Visaugstā dēlam, kurš attiecīgajā pasaulē pirmais bija radies un arī viņa pēctečiem. Šis princips ir Daniēla grāmatā:

Dan.7¹⁸ Pēc tam valdīšanu pārņems Visaugstā svētie un valdīs līdz mūžībai un mūžīgo pasaļu mūžībā.

Šajā Rakstu vietā ir vairāki līmeņi. Viens no tiem ir tāds, ka noteiktā posmā „Sargu” varai, tas ir – Visaugstā dēlu, kurus Viņš bija licis šajā pasaulē, bija jātiec nodotai „vietējiem”, tas ir Visaugstā Zemes dēliem. grēks padarīja savu neganto darbu, un viens no rezultātiem bija tāds, ka daži Visaugstā Debesu dēli ļoti nevēlējās šķirties no savas uz laiku dotās varas, un, dažādu aizbildinājumu aizsegā, pacentās šo jautājumu atrisināt sev par labu.

Devītā līmeņa ministrs

Kritušajam *ķerubam*, tad vēl „*sedzošajam ķerubam*”, bija vara, savas atbildības ietvaros, kūrēt visas esošās pasaules. Lai šo jautājumu izprastu, ir jābūt kaut kopējam priekšstatam par vadības un pakļautības shēmu, kas TAJĀ laikā bija. Tas ir līdzīgi kā , kad lielā impērijā ir savas autonomas republikas, kuras pakļaujas centrālajai varai. Katrā tādā „republikā”, ir sava „ministru padome”, un šīs padomes galva faktiski ir šīs autonomijas koleģiālais galva. Bez tam, „centrālajā aparātā”, kas atrodas šīs impērijas galvaspilsētā, ir savas „impērijas ministrijas”, kas atbild par savām sfērām: drošība, kultūra, zinātne utt. Ja paņemam to kā aptuvenu modeli, tad „*sedzošais ķerubs*” atbildēja par noteiktu sfēru vai „ministriju”. *Ecēch.28:14* „rītausmas dēls” ir nosaukts par „*sedzošo ķerubu*”. Šis vārds „sedzošais” – **שָׁדוּד** (*saháh*) Rakstos ir lietots 23 reizes un tam ir divas pamatnozīmes:

1. pārklāt nobloķējot, aiztaisīt, bloķēt, aizsprostot.

2. veidot, aust; veidot pārklājot.

Kas attiecas uz otro variantu – „veidot, aust”, it atbilstoša Rakstu vieta, kura uzskatāmi parāda šo šķautni:

139.Ps. ¹³ *Jo Tu radīji manas iekstis (nieres), Tu mani veidoji un piešķīri man ķermenī manas mātes miesās.*

Šī interesantā vārda šķautņu izpratne, kā arī visas tās situācijas, kurās mēs varam Rakstos atrast un kurās bija iesaistīts kritušais *ķerubs*, var mums palīdzēt ieraudzīt noteiktu specifisku darbošanos pie regulēšanas, vai citādi izsakoties, daļēju īpašās Radītāja godības piesegšanu, saistībā ar Viņa atklāsmēm. Tas tika darīts lai secīgi un gudri veidotu pareizu sapratni par Visaugstā būtību, Viņa gribu, radīšanas noslēpumiem, lai tas viss palīdzētu harmoniski attīstīties, saskaņā ar Viņa Plānu. Tieši tā bija viņa atbildība un specializācija: pareizi dozēt noteiktas zināšanas un atklāsmes par esošo radību un tās uzbūves principiem, tajā apjomā un veidā kā tas viņam pašam bija atklāts. Tas bija svarīgi tamdēļ, lai viss attīstītos harmoniski, lai nebūtu nekādu pārrāvumu, bojājumu un „deformējumu”.

Tas talants, tā gudrība, šajā sfērā, viss tas, kas viņā bija ielikts, – tieši tas arī kļuva par viņa galveno ieroci pret Visaugstā dēliem un meitām, kas vadoties pēc savas, nu jau samaitātās dabas, un ambīcijām, kas bija radušās, viņš pamudināja viņus pārkāpt zināmu kārtību.

TOREIZ notikušā pravietiskā ēna atspoguļojās tajā, kā *naháš* pamudināja Ādamu un Havu apēst vispirms zināšanu koka augli tā vietā, lai vispirms ēstu no Dzīvības koka. Pēc tam, kad bija sajaukta pareizā secība, notika „sistēmas bojājums”: Ādamā un Havā nebija nepieciešamā piepildījuma ar Dzīvību pakāpe, lai spētu sagremot un apgūt noteiktas zināšanas. Bauslis par ēšanu no visiem kokiem tika dots pirmais, un, ja tālāk lasām oriģinālu, tad būs saprotams, ka nebija aizlieguma ēst no laba un ļauna atzišanas koka, bet bija norādījums ēst *tādā veidā*, lai „nenomirtu”, bet tas bija iespējams tikai tādā gadījumā, ja viņi vispirms būtu ēduši tieši no Dzīvības koka.

Līdzsvars starp Dzīvību un Zināšanām vienmēr ir bijis, ir un būs ļoti svarīgs brīdis visiem Ķēniņa bērniem. Bez zināšanām nav iespējams, un ir rakstīts, ka „*mulķa dvēsele ienīst*

zināšanas". Tāpat mēs zinām, ka zināšanas pašas par sevi padara lepnu, bet mīlestība, kas ir Dzīvības izpausmes sekas, – tās ceļ. Bez tam ir teikts arī, ka tieši tiem, „**kuri Dievu mīl – tam tiek dotas zināšanas no Viņa**” (1.Kor.8:3).

No saskaitāmo mainīšanas vietām, kā mēs zinām, summai nav jāmainās. Bet, pārkāpjot „tehnoloģiskos procesus”, kā mēs tagad arī zinām, rezultāts var dikti mainīties, kas bieži noveda pie visai, visai bēdīgām sekām.

No visa iepriekš teiktā varam secināt un saprast, ka „**sedzošais ķerubs**” bija tā augstās pakāpes varenības un varas radība, kura atbildēja par Radītāja godības atklāšanas pareizu secību, par pareizu un gudru Dzīvības un Zināšanu apvienošanu, lai tas nekaitētu, bet veicinātu maksimāli efektīvu attīstību, gudrības vairošanu, Visaugstā un Viņa radības iepazīšanu. Šī sfēra bija viņa galvenā atbildības sfēra: „... **Es biju tevi iecēlis...**” (Ecēch.28:14).

Vairākos tulkojumos **Ecēch.28:13**, var izlasīt, ka „sedzošajā ķerubā” bija kaut kādā veidā iebūvēti kādi pūšamie un sitamie instrumenti:

Ecēch.28¹³ ... un zelts, tavu flautu un tavu sitamo instrumentu meistarība tevi („BAH” – siev.dz: ir galotne, kas norāda uz siev.dz.), tavas radišanas dienā ir sagatavoti.

Attiecībā uz dažiem vārdiem šeit ar „muzikālu noslieci”, daudzajiem tulkotājiem nav vienota viedokļa, jo zināma daļa Tanaha vārdu, vēl līdz šim laikam viennozīmīgi nav atjaunoti, kas, starp citu, ir reāls atspulgs tam, ka ne visas atklāsmes, kas domātas mums, līdz šim laikam ir bijušas atjaunotas, un tas viss ir procesā. Neskatoties uz to, šādiem tulkojumiem ir nozīmīgi pamatojumi, jo pašiem šiem vārdiem, to saknēm, ir atbilstoša būtība, un tas nav pretrunā ar kontekstu.

Cildināšana un pielūgsmē nebija „ausekļa dēla” tiešajos pienākumos, neskatoties uz to, ka šajos jautājumos viņš bija profesionālis. Protams, ne jau viņš vienīgais. Šīs muzikālās dotības un viņā iebūvētie muzikālie „instrumenti”, caur Svētuma Gara darbības pārdzīvojumiem, palīdzēja viņam labāk izprast Radītāja dievišķās būtības harmoniju. Tas bija nepieciešams tādēļ, lai kvalitatīvi varētu izpildīt galveno darbu, – pareizi un kārtīgi regulēt viņam uzticēto Visaugstā bērniem nododamo atklāsmju daudzumu. Tas bija svarīgi nevis kādā personīgā līmenī katrā Ķēniņa dēla un meitas dzīvē, bet visai svarīgi visu Zemes pasaulu attīstības dinamikā un tempā, lai tās varētu pareizi mijiedarboties viena ar otru.

Kaut kādā mērā un pat nedaudz „jokojojot”, „rītausmas dēlu” varētu nosaukt par „devītā līmeņa ministru”. Atcerieties visas tās pasakas par ļauno vezīru – sultāna ministru, kurš sagribēja kļūt viņam līdzīgs un nozagt viņa bērniem varu? „devītā līmeņa vezīrs” ☺... visas šīs tēmas nav radušās no nekurienes, – visa garīgā telpa ir ar tām piepildīta.

Kā šī statusa apstiprinājums bija **ķeruba** apgērbā esošo akmeņu daudzums un īpatnības. Oriģinālā ir rakstīts, ka visi deviņi uzskaitītie akmeņi kopā ar zeltu, kas ir metāls (pārsvārā kalpoja kā akmeņu ietvars) un dievišķuma simbols, bija piepogāti pie viņa apgērba, bet mūzikas instrumenti – tamburīni un flautas – tie bija viņā pašā iekšā iebūvēti.

Deviņi augļi un nozagtā atgriešana

Par lielu nožēlu, „vecā čūska” „aizķēra ar savu asti” trešo daļu zvaigžņu... Faktiski, viņam

izdevās daļēji un uz laiku realizēt savas ieceres. Tie Visaugstā dēli, kuri bija savu pasaulu „sargātāji”, vadīja to Padomi, aizgāja „rītausmas dēla” pavadā un pakļaujoties viņa iecerēm, atverot savas pasaules „vecās čūskas” grēka varai, faktiski nonāca viņa atkarībā. Grēka vīrusa darbībai viņi atvēra tās pasaules, kurās viņiem uz to brīdi bija vislielākā vara. To izdarot, viņi piešķīra „**sedzošajam ķerubam**” šo pasaulu „Sargātāja” varu. Pravietiskā veidā šo sagrābjošo modeli mēs varam redzēt Ādama piemērā, kas aprakstīts **1.Moz.3.nodaļā**. neskatoties uz to, ka Ādams palika visu cilvēku patriarhs, viņš zaudēja to godību, kas bija pār viņu un viņā, un, tādēļ viņa vara pār šo pasauli sāka iet mazumā, un viņš, kopā ar savu sievu tika izraidīts no „lidojumu vadības centra”: Ēdenes dārza. Reiz, vērsoties pie Jēšua, kritušais ķerubs teica:

Lk.4⁵ Tad velns uzveda Viņu kalnā un vienā acu mirklī rādīja visas pasaules valstis. ⁶ Un velns Viņam sacīja: „Es Tev došu visu šo varas pilnību un šo godību, jo tā man nodota, un kam es gribu, tam es to varu dot”.

Ar savu nepaklausību un „alternatīvā ceļa” izvēlēšanos, Ādams zaudēja savu godību un savu esošo varu nodeva **nahāšam**. Pravietiski to izdarīja Visaugstā dēli, kuri TAD bija pasaulu Sargātāji. Tieši tādēļ, ka Ādams nodeva tiesības uz šo zemi, kritušais **ķerubs** saņēma varu un iespēju viņa vietā, kopā ar citiem Visaugstā dēliem, nākt pie Viņa „atskaitīties”:

Īj.1⁶ Bija diena, un atnāca Visaugstā dēli (bnei Elohim) nostāties JAHVES priekšā, un šis sātans arī atnāca viņu vidū.

Īj.2¹ Un bija diena, un atnāca Visaugstā dēli (bnei Elohim) nostāties JAHVES priekšā, un atnāca arī šis sātans, viņu vidū, nostāties JAHVES priekšā.

Šeit ir aprakstīts kā kritušais **ķerubs** nāk pie Visaugstā atskaitīties par to pasauli, kur tagad norit „Poligons”, un par kuru toreiz viņš sāka atbildēt, – piemānot Ādamu un Havu. „negēļa sapnis piepildījās...” – „kalifs uz stundu”: kritušajam **ķerubam** izdevās iespraukties Visaugstā dēlu vidū. Uz kādu laiku viņam izdevās savu troni nolikt augstāk par kādām zvaigznēm, kuri būtībā – ir ķēniņa dēli, kurus viņam izdevās pievilt un apmānīt.

Viena no šķautnēm izpratnē par deviņiem akmeņiem, kas bija piestiprināti pie bijušā „**sedzošā un veidojošā ķeruba**” ir sekojoša. Visas Svētuma Gara dāvanas un augļi, no paša sākuma, noteiktā „apjomā”, kā zināms aizsākums, tika ielikti visos. Bet katram bija sava, noteikta „specializācija”. Turpmāk, dāvanas kā dārgakmeņi tika atbilstoši slīpēti, bet augļiem vajadzēja vairoties. Iesākumā šie divi procesi bija savstarpēji saistīti un sinhronizēti. Kopējais akmeņu skaits atbilda Svētuma Gara augļu skaitam, un tā nebija kāda stingri limitēta dāvana, bet, tas bija kādas izveidojušās dievišķas rakstura īpašības, kas atraisīja Radītāja godību.

Neskatoties, ka kādā brīdī akmeņi bija piepogāti pie šī **ķeruba** apgērba, godība, ko simbolizēja šie akmeņi, vienmēr nebija vienāda, bet tā mainījās atbilstoši viena vai cita Gara augļa, kas noteica atbilstošo rakstura sfēru un dvēseles īpašības kopumā, stāvoklim un līmenim.

Tā tika pieļauts, ka šo iesākumā sacēlušos pasaulu Sargātāji, kuri bija šī **ķeruba** piemānīti, bija tieši tik, cik bija akmeņu viņa apgērbā. Un, lūk, šī iemesla dēļ, ir noteikta sapratne, kas pie manis atnāca visu šo atklāsmju saņemšanas laikā. Neskatoties uz visu manipulāciju un pievilšanas meistarību, „rītausmas dēlam” bija jāpiemīt noteiktām iegūtām dievišķām īpašībām, kas bija kā nepieciešamais noteikums un „instruments” tajā, lai tie, kurus viņš pacentās ietekmēt,

redzētu reālas Radītāja godības izpausmes, aiz kurām jau sāka maskēties intrigas un ambīcijas. Mēs taču atceramies, ka kritušais **kerubs** var parādīties „gaismas eņģeļa” izskatā. „Rītausmas dēlam” uz to brīdi bija reāli redzami Gara augļi, kuri bija izveidojušies ļoti ilgā viņa kalpošanas laikā periodā, un mēs atceramies kā Raksti mūs māca, ka „**pēc to augļiem jūs viņus atpazīsiet**”. Šajā nozīmē „rītausmas dēlam” bija zināms „potenciāls”, kuru viņš izmantoja tam, lai piemānītu un apmulķotu Visaugstā dēlus un meitas, caur kuriem viņš taču saņēma pieeju ilgotajai varai. Šis iegūtās īpašības kļuva par zināmu „aizsegu”, maskējumu viņa ambīcijām, ko izmantojot, zināmu laiku viņš varēja liet šaubu indi, melīgas domas un idejas, uzjundot ambīcijas un piedāvājot it kā „apdomāt alternatīvos ceļus”: var būt ne tieši tā, bet pēc būtības, – tieši tā. To visu mēs varam redzēt Rakstu kontekstā. Tēlaini izsakoties, šis „devītā līmeņa vezīrs” ar viltus palīdzību iedarbināja grēka vīrusu, caur ko faktiski sagraba varu deviņās pasaulēs un pakļāva viņus savai gribai. Viņš to izmantoja kā kādu „zemes platformu”, „zemes bāzi”, lai organizētu visu sacelšanos, – formāli pret „uzticamajiem”, bet faktiski, – pret Radītāju, lai realizētu savas ambīcijas. Formāli, tie „Deviņi Nesamierināmie” palika par vadoņiem savās pasaulēs, bet izdarītās darbības un noslēgtās derības, atļāva **kerubam** saņemt pielaidi maksimālai ietekmei un fiziskai vadībai.

Šajā visā svarīga loma bija tam, ka pēc atbilstošas nošķiršanas, kritušajam **kerubam** sekoja milzum daudz kalpojošo garu un dažādu būtņu. Faktiski viņš kļuva par vislielākās armijas galvu, kurā bija ne mazums Visaugstā dēlu un meitu, kas visā šajā pretestībā bija atzinuši viņa varu pār sevi. Daudzi no Visaugstā bērniem, kuri nostājās „kritušo” pusē, nevis vienkārši „ne visai mīlēja” šo **kerubu**, bet, kā likums – neieredzēja viņu, kaut sargājās, ņemot vērā viņa personīgo varenību, viltību, kā arī nopietno „resursu bāzi”. Ne mazums Visaugstā dēlu, kas kļuva par kritušajiem, savā potenciālā un iespējās neatpalika vai maz atšķīrās no kritušā **keruba**, un, nekad neatzīstot viņa varu pār sevi, tomēr bija jāreķinās ar viņu, un visā šajā pretstāvībā bija jāparāda pienācīgā cieņa kā sabiedrotajam.

Deviņi Gara augļi, deviņas dievišķas īpašības – katra „katrai situācijai”. Domāju, ka tas ir vien simbols, bet, ļoti būtisks, un mums rāda, ka iegūto īpašību potenciāls, kā Gara augļi, var darboties visai ilgi pat tad, kad tā nēsātājs nodalās no Visaugstā, un var, diemžēl, kalpot kā pievīlums tiem, kuru acis caur to bija atbilstoša autoritāte un iespaids. Piemēru no mūsu dzīves, ļoti žēl, bet stipri daudz.

Kā pravietiskā ēna tas atspoguļojās deviņās tautās – Kānaāna pēctečos, kuri uz laiku bija ieņēmuši „Apsolīto zemi”, kļūstot pat zvēresta, kas tika noslēgts starp trim brāļiem: Šemu, Hamu un Jafetu, pārkāpējiem. Saskaņā ar viņu līgumu, tas ko mēs tagad saprotam ar „Apsolīto zemi”, bija lozēšanas un izteiktā zvēresta, atdots Šema pēcnācējiem. Apstiprinājumu tam mēs atrodam Rakstos, vārdos, ko izteicis Eģiptes gūstā nonākušais Jāzeps, kad atbildot uz jautājumu viņš teica, ka „**ir nolaupīts no ivri zemes**”. „**Ivri zeme**” – ir Ēvera, kurš bija Šema pēctecis, zeme.

Faktiski, Israēls atjaunoja „vēsturisko taisnību”, atgriežot to zemi, kas viņam pēc taisnības un tēvu derības piederēja. Uz to laiku, elku kalpošanas dēļ, praktiski visa tā zeme bija piepildīta ar nezālēm, kas dara saprotamāku to, kādēļ Israēlam tika pavēlēts iznīcināt visas tautas, kuras bija ieņēmušas „svešu”. Tā bija pravietiska darbība, kura garīgajā pasaulē pravietoja to deviņu pasaulu atjaunošanu un izpirkšanu, kuras reiz apmāna ceļā bija iekarojis „rītausmas dēls”. Attiecībā uz nezālēm, reiz Ješua teica, ka visādi augi, ko nav stādījis Debesu Tēvs – tiks iznīcināti.

Tajos laikos, atgriežot Apsolīto zemi, Israēls izpildīja šo pavēli.

Deviņu Padome

Ivritā ciparu deviņi attēlo ar burtu TET – ♡ – kura tēlainā nozīme ir – „nestabila vieta, purvs”, vai „čūska grozā”. Ņemot vērā visu iepriekš teikto, var saprast, cik dziļš ir šis apzīmējums, kuram ir garīgs un vēsturisks fons.

Mūsu pasaulē, mūsu vēsturē ir tāds jēdziens kā „**Deviņu nezināmo apvienība**”, „**Deviņu savienība**”, „**Deviņu padome**”, „**Deviņi nezināmie**” un daudz līdzīgu lietu, kas saistītas ar kaut kādām personām, kaut kādiem deviņiem. Informācijas literatūrā un pat internetā šajā sakarā nav daudz, bet tomēr ir. Pat no šiem fragmentiem var ieraudzīt, ka tas viss ir kāda pravietiska ēna tam, kas ir noticis kaut kad ļoti sen, jo viss redzamais ir cēlies no neredzamā. Kā es personīgi to redzu un saprotu, saskaņā ar saņemtajām atklāsmēm, tad visas šīs „pravietiskās ēnas un atspīdumi” – ir ne kas cits kā, vispirms, pravietiski atspulgi tam, kas bija TOREIZ. Kā es ticu, tad daļa no tā ir man atklāta, un es ar to esmu dalījies 9.nodaļā, kur ir runāts par dažiem notikumiem, kas saistīti ar „**Deviņu Nesamierināmo Savienību**”. Ar šī jautājuma citu šķautni es dalīšos 17.nodaļā, jo tā ir saistīta ar tagad darbojošos tumsas struktūru, kurā ietilpst deviņas personas, kuras **vēstulē Efeziešiem**, ir nosaukti par **pasaules valdniekiem**.

Īsumā uzskaitīšu galvenos momentus, kurus var atrast dažādās interpretācijās un informatīvajos plašumos.

Deviņu Savienība – mītiska (?) organizācija, kura it kā pastāvīgi uzrauga zinātniski pētniecisko darbu visā pasaulē, ar mērķi, it kā lai liktu šķēršļus izgudrojumu, kas var novest pie cilvēces iznīcināšanas, izstrādei un ieviešanai. Pēc vienas no leģendām, tā tika izveidota pēc Lielās kaujas Kuru (Kurukšetras) laukā, kurā, pēc Mahabharata liecības, tika izmantoti „dievu ieroči”, kas savā iznīcināšanas spējā līdzīgi mūsdienu kodolieročiem un ķīmiskajiem ieročiem.

Viena no leģendām stāsta, ka, kad 3.gs.p.m.ē.imperators Asoka ieraudzīja kaujas lauku, viņš saprata, ka cilvēce var sevi iznīcināt, ja tai būs tam nepieciešamie ieroči. Ķēniņš saaicināja **deviņus gudros** un izveidoja „**Deviņu padomi**”, kuras mērķis bija **likt visādus šķēršļus cilvēces tehnoloģiskai pilnveidei**.

Leģenda teic arī to, ka tika sapulcināti labākie zinātnieki, burvji, astrologi un filozofi, kuru mērķis bija turpināt savus pētījumus, bet nedarīt tos visiem zināmus. Tāda pētnieku grupa varēja kļūt vajadzīga, lai pastiprinātu savas iespējas un savu ietekmi, bet **deviņu Savienības** galvenais mērķis tomēr palika visāda veida šķēršļu likšana ieviešanai, izgudrojumu izgudrošanai, zināšanām un atklājumiem, kas spētu cilvēci pārcelt nākamajā zināšanu līmenī. **Deviņu Savienības** darbības sekas bieži var izsekot vēsturē, kas izpaužas kā zinātnieku, kuri ir spējīgi pārcelt zinātņi nākamajā līmenī, iznīcināšana, un pēc tam viņu pētījumi pazuda.

„**Deviņi nezināmie**” – tā ir tikai visas sabiedrības virsotne, kurai visā pasaulē ir daudz pārstāvju. Leģenda stāsta, ka **deviņu Savienība** ir ieguvusi grāmatas, – iespējams no Atlantīdas. Tās bija **deviņas grāmatas**. Katra no grāmatām satur zināšanas kādā noteiktā zinātnes sfērā, zināšanas, kas ir pārākas pat par mūsdienu zināšanām. Leģenda stāsta arī, ka katram no **Deviņiem** bija iedota viena grāmata, lai to sargātu un nepieļautu zināšanu noplūdi no tās. Apgalvoja arī, ka pati savienība izmantoja šo grāmatu zināšanas, un daudzkārt, pateicoties šīm

zināšanās, sasniedza šādu ietekmi un iespējas.

Pirmā grāmata: stāsta par **pūļa psiholoģiju un iedarbošanos uz cilvēku masām**. Tiek uzskatīt, ka visām deviņām grāmatām šī esot visbīstamākā, jo ļauj kontrolēt visu pasauli.

Otrā grāmata: tā ir veltīta **nervu sistēmai**. Grāmatā ir informācija par **dažādām iespējām nogalināt**. Tajā secīgi ir aprakstīts, kā organismā kontrolēt nervu strāvu plūsmu, kā nogalināt un atdzīvināt cilvēku tikai ar pieskārienu. Skaitās, ka informācijas noplūdes dēļ no šīs grāmatas, ir radušās austrumu cīņas. Baumo, ka reiz viens Tibetas mūks atgriezies no tāla ceļojuma un savus līdzbiedrus apmācījis pirmajiem piecpadsmit paņēmienu.

Trešā grāmata: veltīta **mikro un makro bioloģijai**.

Ceturtnā grāmata: satur zināšanas **ķīmijā**. Tajā ir aprakstīta metālu savstarpējā pārveidošanās un transmutācija.

Piektā grāmata: runā par **sakariem uz zemes un ārpus tās**.

Sestā grāmata: šī grāmata ir veltīta **gravitācijai**.

Dažus gadus atpakaļ, Tibetā – Lhasā, atrada dažus sanskrita dokumentus un aizsūtīja tos iztulkot uz Čandrigarhas universitāti. Šīs universitātes doktore Rut Reina paziņoja, ka šie dokumenti satur instrukcijas kā uzbūvēt aparātus, kas līdzīgi „kosmosa kuģiem”. Viņa teica, ka to pārvietošanās veids bija „antigravitatīvs” un pamatojās sistēmā, analogiskai tai, ko izmanto „laghimā”, nezināmā spēkā „ja”, kas eksistē cilvēka psihiskajā uzbūvē, „centrbēdzes sistēmā, kas ir pietiekoša, lai pārvarētu visu gravitācijas pievilksanas spēku”, saskaņā ar indiešu jogu, tā ir tā „laghima”, kas ļauj cilvēkam levitēt. Tajā bija aprakstīts arī iespējama lidojums uz Mēnesi. Šie kuģi saucas „vimani”. Iespējams tie bija fragmenti no tās pašas grāmatas.

Septītā grāmata: stāsta par tādu parādību, kā **gaisma** – saules, elektriskā un visādu citādu veidu.

Astotā grāmata: satur informāciju par **kosmogoniju un visuma attīstības likumiem**.

Devītā grāmata: veltīta **socioloģijai** un stāsta par **sabiedrības evolūcijas likumiem**. Tā ļauj paredzēt to sākšanos, attīstības stadijas un norietu.

Senās Ēģiptes varenais dievu devītnieks. No senās Ēģiptes teikām ir zināms, ka šo valsti bija izveidojuši „**deviņi balti dievi**”, kas nākuši no ziemeļiem”. Šo dievu vārdus es šeit nepieminēšu, lai lieku reizi nepieminētu to vārdus, kuri tika izmantoti elku kalpošanā.

Deviņu Nezināmo noslēpums. Neviens precīzi nepateiks kādos laikos un kādās tautās pirmo reizi radās leģenda par **Deviņiem nezināmajiem** – slepenajiem seno zināšanu un gudrības glabātājiem. Kādi no pētniekiem šajā leģendā redz **Deviņu Atlantīdas nomales ķēniņu** pēcteču likteņu atspoguļojumu, kas reiz ir kalpojuši pirmajam ķēniņam, kuru sauca „Atlas”. Pēc visa spriežot, tieši šī persona, bija viens no pēctečiem, kas cēlās no Visaugstā dēliem, kas sagrēkoja ar zemes sievietēm.

Tolkiena darbi izgaismoja deviņus Nazgulus – Ulairus, neparasto „deviņu nemirstīgo, kas tērpti kapa pīšļos”. Viņi, saskaņā ar viņa versiju, – ir tiešie pēcteči deviņiem zemes nomāju valdniekiem, kurus reiz bija pakļāvis Lielais Numenors. Bet Numenors – to Tolkiens neslēpj, mazākais ir teiksmains leģendārās Atlantīdas atspulgs. Atlantīda – tā ir pasaules daļa līdz Noa

plūdiem, kur bija attīstīta nefilimu (kritušo) civilizācija, kas bija hibrīdi ar izmainītu DNS – Visaugstā sagrēkojušo dēlu pēcteči, kas no saviem tēviem bija pārņēmuši viņu zināšanas un tiem zināmās augstās tehnoloģijas.

Gribētos izdarīt nelielu remarku attiecībā uz „sesto grāmatu”, kur tika aprakstīts „gravitācijas” jautājums, un precīzāk – tās kontrole lai levitētu. Būtībā, saskaņā ar Svēto Rakstu principiem, – tas ir tas, ko sauc par „*galgala spēku*”. *Daniela grāmatā 7:9* mēs varam redzēt, ka Visaugstā Tronā priekšā atrodas ugunīgi *galgali*, kuri ir tulkoti ar smieklīgu vārdu „riteņi”:

Dan.7⁹ ... Viņa tronis bija kā uguns liesmas, un Viņa galgali – liesmojoša uguns.

Galgali – tie ir kā kādi „uguns virpuļi”, ja to var tādā veidā iztulkot, un ir princips un instruments, ar kuru palīdzību Visaugstais radīja esošo pasauli, vispirms tās mikro līmenī, veidojot to, kas tiek saukts par „elementārdaļiņām”. Šī „*galgala spēku*” pārvaldīšana, zināmā daļā, ļauj kontrolēt to, ko mēs saucam par „pievilksanas spēku”, levitēt, lidot bez zināmajiem turbo, reaktīvajiem un citiem dzinējiem.

Sākums un noslēgums

Mūsu pasaule, kurā mēs tagad izejam savu „garīgo karantīnu” – „ir mūsu”, visai nosacīti, jo šajā pasaulē ir vienkopus savākti visi dzīvojušie – gan tie, kuri no Debesīm, gan no visām 70 pasaulēm. Šī pasaule, kuru mēs saucam par „zemi” – faktiski ir viena no 70 pasaulēm, kur tika noorganizēts vispārējais „Fināla Poligons”, un ir viena no tām deviņām pasaulēm, kuras, vairāk kā citas, bija TĀ kara sagrautas. Ir tāda izpratne, ka mūsu tagadējā pasaule, tas, ko mēs saucam par „zemi” – *adama* ivritā, – kļuva par sacelšanās centru, zināmu „pirmdzimto”, kurš pakļāvās „vecās čūskas” kārdinājumam. Tieši apkārt tai sagrupējās pārējās astoņas, izveidojot tā saucamo „*Deviņu nesamierināmo Savienību*”. Un mēs atceramies Rakstu vietu:

Rom.5²⁰ ... un kur ir vairojies grēks, parādījās žēlastības pārpilnība...

Oriģinālā ir tieši apstākļa vārds **oū (gu)**: **kur, kurp**; kas ir saistīts tieši ar ģeogrāfisku punktu, nevis laiku.

Tieši tajā vietā, tajā pasaulē, kura visvairāk ir cietusi no grēka darbības, tika organizēta „garīgā karantīna”. Pirmais akmens Visaugstā priestera *Hóšenā* ir tieši *ódem* – serdoliks, jeb rubīns, uz kura bija izgravēts vecākā dēla vārds – *Rúbens*, kuram, zināmu iemeslu dēļ, tika atņemta viņa pirmdzimtība. Zeme – **אָדָמָה** *adamá* – ir vienas saknes vārds ar šo akmeni –

אָדָמָה *ódem*.

Tur, kur tas zemes pasaulē sākās, – tur tam ir arī jānoslēdzas: Ješua ar Savu nāvi un augšāmcelšanos grēku iznīcināja tieši tur, kur tas viss ir sācies. Viņš atnāca uz zemes pasauli, pieņēma zemes formu un nodzīvoja pēc zemes likumiem, lai atkal atvērtu aizvērtās durvis uz Debesīm, mūsu Debesu Tēva Mājām.

12 nodaļa

Debesis, kas savieno pasaules: „lai visu
Debesu un Zemes savienotu zem Mesijas
varas” (Efez.1:10)

Ievads

Kā jau iepriekš tika pieminēts, šī nodaļa ir kā „vidusdaļas” noslēgums, kas dod visas šīs koncepcijas pamatizpratni, bet Rakstu vieta, kas izmantota virsrakstā, ir šeit kā atslēgvārds:

Efez.1⁹ Atklādams mums Savas gribas noslēpumu pēc Sava labā nodoma, kuru Viņš,¹⁰ laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem viena galvas – Jēšua, ir tos, kuri Debesīs, ir tos, kuri virs zemes.

Pašā sākumā vēlos uzdot šādu „parastu” jautājumu: kādēļ Jaunā Jeruzaleme nolaidīsies uz zemes tikai pēc liela daudzuma visādu notikumu, bet, tas nenotika laikā, kas attēlots **1.Moz.1:1**, kad viss vēl bija tik brīnišķīgi un lieliski? Kas kļuva par šīs „nelielās aizkavēšanās” iemeslu? Un vispār: vai te maz bija „aizkavēšanās”, vai Debesu un Zemes saviešana, – tas ir pa īstam, un nevis savienošana, kas notiek pirmo reizi, bet savienošana pēc atdalīšanas: „tikšanās pēc nošķirtības”? Šis nav jautājums, kura dēļ naktis var negulēt, bet, tomēr, tā izpratne palīdzēs mums saprast dažas svarīgas Rakstu vietas, kuras ir visai svarīgas, lai pilnībā aptvertu visu mūsu tēmu. Ceru, ka nodaļas noslēgumā, šis jautājums kļūs skaidrāks. Protams, ar Viņa – Visusvētīgā palīdzību.

Kurš sagrēkoja?

„Grēkoja vai negrēkoja? Lūk, jautājums!” ar tādu jautājumu nu var sākt šo nodaļu. Tad nu aplūkosim epizodi ar no dzimšanas aklo, par kuru ir teikts, ka ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki.

Jņ.9¹ Un garām ejot, Viņš ieraudzīja cilvēku, kurš no dzimšanas bija neredzīgs.

² Viņa mācekļi Viņam jautāja: „Rabi, kurš ir grēkojis, viņš pats, vai viņa vecāki, ka viņš neredzīgs piedzimis?”³ Jēšua atbildēja: „Ne viņš ir grēkojis, ne viņa vecāki; bet Dieva darbiem vajag parādīties viņā”.

Šī ir pazīstama Rakstu vieta, un diez vai atradīsies kāds, kurš to lasot, nebūtu uzdevis sev šo jautājumu. Jautājums ir it kā vienkāršs: „Kādēļ?” bet tagad aizdomāsimies par to, ko mācekļi jautāja. Kas attiecas uz vecāku grēku, – tas būtu saprotami. No Rakstiem mēs zinām, ka vecāku grēku dēļ var ciest bērni, un, kā ir rakstīts, par noteiktiem grēkiem lāsts var darboties līdz trešajai un ceturtajai paaudzei. Bet, otrs variants, ko piedāvā un pieņem mācekļi, ka pats aklais ir grēkojis PIRMS SAVAS PIEDZIMŠANAS, un tādēļ viņš arī piedzima akls, – tas, „normālu evaņģēlisko Dieva Vārda skaidrotāju” varētu iedzīt šokā un izsaukt „taisno sašutumu” vētru par tādu „herētisku pieņēmumu”. „Vai tad kas tāds ir iespējams? Kā gan kas TĀDS tiem zēniem varēja ienākt prātā, ka kāds varēja PIRMS savas piedzimšanas sagrēkot? Un vispār, kā tas ir iespējams, dzīvot PIRMS savas piedzimšanas ŠEIT uz šīs zemes??” Pamēģiniet sevi nolikt Jēšua mācekļu vietā, kuri uzdod šo jautājumu, tad savu mācītāju, bīskapu, metropolitu, vai „veselu apustuli” Paša Jēšua vietā, kurš klausās šo. Stādieties priekšā viņu reakciju. Iztēlojāties? Un tagad, paskatieties kā uz to noreagēja mūsu Mesija, Kurš labāk par viņiem visiem, kopā ņemtiem un vēl sareizinātiem ar to pašu daudzumu, ar visiem viņu grādiem un pakāpēm, un skaistiem dokumentiem, un apāļiem zīmogiem, saprot šīs lietas. Jēšua reakcija bija mierīga, un „varenās dusmās” nemaz nenoliedza mācekļu pieņēmumu, ka akluma iemesls bija paša šī cilvēka grēks. Viņš mierīgi atbildēja, ka šajā situācijā, tas nav noticis šī iemesla dēļ. Uzsveru, ka Jēšua, Savu mācekļu pieņēmumu nenoraidīja kā šausmīgu herēzi, kā to varēja un darīja daudzi ar „zinātniskajiem grādiem”. Viņš pateica, ka iemesls nav šī cilvēka grēki, kuri ir izdarīti līdz

piedzimšanas brīdim vai iemiesošanās brīdim uz šīs zemes. Viņš pateica, ka nav bijis arī iemesls, kas varētu izveidoties jau šajā pasaulē – viņa vecāku grēki. Un palūkojieties uz to vēl arī no tās puses, ka Jēšua mācekļi to teica pilnā nopietnībā, tātad, šo lietu sapratne jau bija viņos. Arī tas, ko Viņš mācīja Saviem mācekļiem, padarīja viņu jautājumu pilnīgi normālu un saprātīgu.

Jebkurš skats, bez pārākuma, uz šo jautājumu, saka, ka situācija ir absolūti netaisna, ja cilvēks ir cietis par to, ko nav darījis. Kādēļ, esot aklam, un tādēļ piedzīvojot neskaitāmas problēmas, tik daudz gadus bija jāmokās? Protams, kāds var atsaukties uz to, ka lāsts var darboties līdz trešajam un ceturtajam augumam, ja nav bijusi grēknožēla par to. un ja pat vecāki nesagrēkoja, tad varēja taču sagrēkot vecāku vecāki. Jā, tā tas ir. Bet mūsu gadījumā, Raksti saka, ka šī cilvēka akluma iemesls nav ne viņa vecāku, ne priekšteču grēki. Šim vārdam, kas tulkots kā „vecāki” – **γονεύς (gonjús)** – vienlīdz nozīmīgs tulkojums ir „**priekšteči**”.

Saprotot, ka jautājums ir it kā gaisā sastindzis, Jēšua pateica, ka ir trešais iemesls, kurš šajā gadījumā bija. Jēšua teica, ka akluma, no pašas dzimšanas, iemesls bija Tēva plāns, lai caur to varētu parādīt Savu redzamo godību. Un, tā kā mēs nešaubāties, ka Visaugstais ir taisnīgs, un tik pat stipri nešaubāties, ka Viņš ir pilns žēlastības, tad rodas pamatots jautājums: vai Taisnais Tiesnesis varēja izdarīt kaut ko netaisni? Protams, ka nē! Bet, lai kāds piedzimtu akls bez likumīga pamata uz akluma lāstu izdarītā grēka dēļ, bija vajadzīga šī cilvēka PIEKRIŠANA. Pirms iemiesošanās uz šīs zemes, cilvēks nebija grēkojis, vecāku vainas arī nav, bet šī dvēsele piekrita visam šim plānam, noteiktā daļā un nozīmē, ciest līdzīgi Mesijam, tā kļūstot par šo ciešanu līdzdalībnieku. Jēšua nolēma ciest brīvprātīgi, un arī šis cilvēks, pēc visa spriežot, brīvprātīgi izvēlējās šādu soli, lai vairotu Visaugstā godību uz šīs zemes. Iespējams, viņam sava garīgā karantīna bija jāiziet daudz saudzīgākos apstākļos, bet viņš, Visaugstā godības un Viņa Valstības paplašināšanas caur Jēšua, piekrita šādai lielākai ciešanu pakāpei.

Pamatojoties Rakstos, nav iespējams nekāds cits skaidrojums. Ja mēs tiešām ticam, ka Visaugstais ir Taisnīgs un pilns žēlastības. Protams, var censties sevi un kādus apkārt esošos pārliecināt, ka patiesais iemesls ir kāds cits. Kāds – nav saprotams, bet kaut kas cits. Bet, kaut kur dziļumos, daudzi, kurus reliģija nav galīgi nogalinājusi, saprot, ka visādas reliģiskas versijas nedod ne izsmelošu, ne pat daudz maz adekvātu atbildi uz šo jautājumu. Un, ja atceramies cik „ikdienišķi” un „piederīgi pie lietas” mācekļi šo jautājumu uzdeva, un kā Jēšua uz to noreaģēja, kas ir galvenais visā šajā situācijā, tad te, tā sakot „viss skaidrs”, tā sakot.

Neticīgi cilvēki ir atklātāki, un dzirdot šo stāstu, lielais vairums tieši teica, ka viņiem tas ir pilnīgi nesaprotami, un, ka tas nesaskan ar esošo sapratni par taisnīgumu, ja tāda vispār ir kā jēdziens. Bet „ticīgie”, to priekšā kuri vēl par tādiem nav tapuši, vienmēr centās kaut kā pa savam, savas ticības ietvaros, skaidrot šo situāciju, kļūstot it kā par Mesijas advokātiem. Taču teikt, ka viņiem tas labi izdevās, – nevar.

Protams, var rasties jautājums, – kādēļ Jēšua neatbildēja izvērstāk, lai kādiem īpaši „necauršaujamiem mācītājiem”, tā sakot, nebūtu jautājumu? Draugi, mīļie! Lai kā atbildētu, tik un tā sagrozītu, „aizplīvurotu”, vai pārrakstīšanas laikā vispār izņemtu ārā šī fragmenta jēgu, aizvietojot ar „pareizākiem tulkojumiem”. Kā ar daudz ko, ko iepriekš jau esam aplūkojuši. Un atcerēsimies, ka „**Dieva gods ir kādu lietu apslēpt, bet ķēniņa gods ir kādu litu izdibināt un**

noskaidrot” (Sal.pam.25:2). Svarīgs iemesls bija arī tas, ka daudz no tā, ar ko Viņš būtu vēlējis dalīties, diemžēl, uz to brīdi nebūtu saprasts un pieņemts:

Jņ.3¹¹ Patiesi, patiesi Es tev saku: Mēs runājam, ko zinām un liecinām, ko esam redzējuši, bet jūs Mūsu liecību nepieņemat. ¹² Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsīt, kad Es jums stāstīšu par Debesu lietām?

Ja pat vienam no galvenajiem Israēla skolotājiem uztveres un saprašanas līmenis neļāva pieņemt un saprast daudzas lietas, par kurām mācīja Jēšua, tad ko gan varēja teikt par pārējiem? Nereti Mesija dažas svarīgas lietas skaidroja mācekļiem atsevišķi, jo viņu sirdis bija atvērtas, lai spētu pieņemt Debesu atklāsmes. Bet arī tas nebija vienmēr. Kaut ko viņi sāka saprast tikai pie Viņa kalpošanas uz zemes beigām, kaut ko – pēc augšāmcelšanās, bet kaut kas sāka atklāties tikai pēc Svētuma Gara izliešanās, Kurš sāka, kā rakstīts, „pamācīt visā patiesībā”. Tādēļ, atsevišķās situācijās, Jēšua pat neapgrūtināja Sevi ar to, lai iedziļinātos vienos vai citos sīkumos, bet teica tā pat kā vecāki saka bērniem, līdz kaut kādam laikam dodot daļēju skaidrojumu, kas ir pietiekošs, līdz brīdim, kad viņi iesoļos savā nākamajā vecuma posmā. Un ir vēl viens interesants moments sakarā ar Jēšua teikto Nikodēmam. Pievēršu uzmanību tam, ko Viņš teica par Debesu patiesības liecinošajiem daudzskaitļi:

Jņ.3¹¹ ... Mēs runājam ko zinām un liecinām, ko esam redzējuši, bet jūs Mūsu liecību nepieņemat...

Kāds var iebilst, ka Jēšua par Sevi runāja daudzskaitlī. Bet tas tā nav, jo turpinājumā, nākamajā pantā, mēs redzam, ka Viņš turpina runāt par Sevi, bet vienskaitlī:

Jņ.3¹² Ja jūs neticat, kad Es jums stāstu par zemes lietām, kā jūs ticēsīt, kad Es jums stāstīšu par Debesu lietām?

Mēs redzam, ka **11.pantā** Jēšua teica ne tikai par Sevi, bet arī par citiem, kuri liecinās par noteiktām lietām, un tie būs nevis vienkārši pieņēmumi un pārdomas, bet reālas atklāsmes, kuras var nosaukt tieši par liecībām. Un Viņš brīdināja, ka daudzi, kuri nevarēs to ietilpināt sevī, to nepieņems, kā bija teikts, ka „**nav nekā jauna zem saules...**”. mēdz būt tā, ka kādām atklāsmēm vēl nav pienācis īstais laiks, un, diemžēl, tā ir bijis vienmēr. Mēdz būt arī tā, ka ir tie, kuri kaut kādu iemeslu dēļ, pagaidām, kaut ko nevar sevī ietilpināt un pieņemt. Ir jābūt tam gatavam, attiekties ar sapratni, lūdzot par cilvēkiem, lai Debesu Tēvs katram atklāj Savu Patiesību, tajā daudzumā, cik tas var tikt pieņemts. Tas nav vienkāršs process, bet, vai tad kāds ir solījis, ka būs viegli?

Sanāktu kopā... Sanāca uz tikšanos

Aplūkosim visiem zināmu Rakstu vietu, kurai otrajā daļā ir nedaudz cita nozīme, nekā tā ir atspoguļota gandrīz visos esošajos tulkojumos:

Izplatītais tulkojums:

1.Kor.10¹¹ Un viss tas viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši līdz laiku robežām.

Sinodālais tulkojums:

1.Kor.10¹¹ Tas viss ar viņiem notika, [kā] tēli; bet mums, kas sasnieguši pēdējos

laikus, uzrakstīts par mācību.

Bet tagad paplašinātais tulkojums no oriģināla:

1.Kor.10¹¹ Tas, kā pravietisks tēls / nospiedums, notika ar viņiem, bet bija uzrakstīts, lai vestu pie prāta mūs, kuros noslēgums/nobeigums, pasaulu/laikmetu fināli sanāktu kopā (gala rezultātā savienotos kopā; nonāktu / sasniegtu savienošanās).

Tad nu aplūkosim atslēgvārdu, kurš, nez kādēļ, lielākajā daļā tulkojumu ir pasniegts kā „sasnieguši”, bet, kuru, lieli grieķu valodas zinātāji vārdnīcās vienmēr ir tulkojuši kā „sanākt kopā”: **κατήντηκεν (katénteke)**. Jaunajā Derībā šis vārds ir sastopams 13 reizes. 8 reizes to izmanto apzīmējot kādas konkrētas ģeogrāfiskas vietas sasniegšanai, ar kuru ir notikusi tikšanās vai „savienošanās”. Trijos gadījumos ir runa par kopīgu noteiktu mērķu sasniegšanu: **Ap.d.26:7; Efez.4:13; Filip.3:11. 1.Kor.14:36** zem svītras ir tulkots kā: „sanākt kopā” [vārds].

Nemot to visu vērā, mūsu aplūkojamā fragmentā, – **1.Kor.14:11**, ir runa tieši par to, ka mūsos un caur mums, dzīvojošos uz zemes šajā pasaulē, notiek savienošanās, zināms loģisks noslēgums, to milzīgā gadsimtu daudzuma, kas bija pirms mums, notikumu fināls, kā arī visa tā, kas notika dažādās pasaulēs, galarezultāts. Tieši to šis pants ietilpīgi apraksta, apgalvojot, ka iekš mums, kā Debesu Tēva bērniem, kuri uz šīs zemes iziet savu „garīgo karantīnu”, savu „Fināla Poligonu”, notiek zināma visu esošo pasaulu savienošanās, finālā pabeidzot visu notikumu gaitu.

Divi liecinieki pie Baltā Troņa

Saskaņā ar Rakstiem, ir jābūt, kā minimums, DIVIEM lieciniekiem, lai varētu kādam uzrādīt vainu, kas ir maksimālā soda vērtā:

Ciānas Toras tulkojums:

5.Moz.17⁶ No divu vai trīs liecinieku vārdiem tiks nogalināts mironis – netiks nogalināts no viena liecinieka vārdiem! ⁷ Liecinieku rokas būs sākumā pie viņa nogalināšanas, bet visas tautas rokas – beigās, un ļaunums tiks izskausts no tava vidus.

Pirmais posms ir saistīts ar liecinieku skaitu. Otrs – ar to, ka šiem lieciniekiem pirmajiem ir jāpieliek savas rokas, lai ļaunums tiktu izskausts, tagad aplūkosim citu Rakstu vietu:

5.Moz.30¹⁹ Es šodien piesaucu Debesis un Zemi kā lieciniekus pret jums...

Tam, ko toreiz Mozus pateica, ir vairākas pravietiskas un laika šķautnes. „Fināla šķautne” tiks īstenota noslēdzošās tiesas brīdī, kas ir aprakstīts **Atklāsmes grāmatas 20.nodaļā**. tieši šo epizodi daudzi sauc par „Lielā baltā troņa tiesu”. Tā ir noslēdzošā tiesas sēde, pēc kuras tiks izdarīts spriedums. Pirms tam notiks otrā augšāmcelšanās no miroņiem, kā arī tiks izdarīta pēdējā ierakstu salīdzināšana Dzīvības Grāmatā. Domāju, ka visi lasītāji ir ar šo vietu pazīstami.

Un, kā mēs zinām, tiesā vienmēr ir galvenais tiesnesis, parastie tiesneši – galvenā palīgi, ir apsūdzības uzturētāji un advokāti, ir tie, kurus apsūdz un attaisno, un ir arī skatītāji. Noslēdzošajā Debesu tiesā būs visas šīs kategorijas. Tas, kas notiks tajā sēdē, ir saistīts ar visiem, kas tur atradīsies. Dažādā iesaistīšanās pakāpē, bet tomēr. Un tajā sēdē, kas tuvojas, attiecībā uz apsūdzības lieciniekiem izskanēs vārdi, ko iepriekš lasījām: „**Es šodien piesaucu Debesis un**

Zemi kā lieciniekus pret jums...” Ješua būs ne tikai Advokāts tiem, kuri tiks attaisnoti, bet arī Tas, kurš apsūdzēs. Ko vai kurus Viņš apsūdzēs? Tad nu palūkosimies:

Kasiana tulkojums:

Rom.8³ Jo Likums ir nespējas dēļ, kas nespēcīgs miesas dēļ, Dievs, grēka dēļ, sūtīja Savu Dēlu grēcīgas miesas izskatā, tā notiesājot grēku, kas ir miesā...

Caur Savu Dēlu Visaugstais notiesāja grēku, kas bija Ješua Miesā brīdī, kad Viņš atradās pie krusta. Ješua, caur Savu Tēvu, arī piedalījās šajā grēka notiesāšanā, dodot tam Savu fizisko ķermeni. Nobeiguma tiesā Viņš par to liecinās. Bez tam, mēs atceramies Rakstu vietu, kur Ješua runā par to, ka Viņam tiks nolikts tronis, un Viņš „šķirs avis no āžiem”. Šis notikums būs sadalīts divās „sēdēs”. Pirmā, – uzreiz pēc Viņa atgriešanās uz zemes. Bet otra ir aprakstīta **Atklāsmes grāmatas 20.nodaļā**, jo, tieši tajā brīdī notiks visu, kuri jel kad ir dzīvojuši, noslēdzošā sadalīšana. Un šajā tiesā būs **DIVI liecinieki**, kas liecinās pret tiem, kuri ir nodevuši visa visuma Tēvu un Ķēniņu: tie, kas no Debesīm un tie, kas no Zemes. Šeit ir divas šķautnes un divi līmeņi.

Pirmā šķautne ir – kritušā **ķeruba**, kurš kļuva par „brāļu apmelotāju”, un visiem tiem, kuri aizgāja viņam līdzi, apsūdzētājiem būs visi, kas no Debesīm, un kuri visu šo notikumu piedzīvoja: daļa no viņiem palika Debesīs, bet daļa nokļuva garīgajā karantīnā un izgāja tai cauri. Kā otri liecinieki būs tie, kas no Zemes, kuri uzradās visās pasaulēs, kuri saskārās ar grēku un pievāreja to: kāds pastāvēja un nenonāca „karantīnā”, kāds tur nokļuva un ar Dieva palīdzību to izgāja.

Otra šķautne – nedaudz krustojas ar pirmo, bet rāda citu aspektu. Šeit, ar tiem, „kas no Debesīm” tiek saprasti tie, kuri TAD debesīs palika uzticami un nenokļuva šajā „garīgajā karantīnā” uz šīs Zemes. Viņi cīnījās, pastāvēja un bija Debesu Tēva palīgi Viņa plānos, piedaloties visos šīs „karantīnas” organizēšanas procesos. Otra grupa – ir visi tie, kuri saņemot attiecīgu „grēka vīrusa devu”, kā arī apgānoties ar nāvi virs kāda noteiktā sliekšņa, veiksmīgi izgāja šo „garīgo karantīnu”, kas organizēta uz zemes, ar savu izvēli nosodot grēka aizsācēju un arī pašu grēku.

Šīs divas kategorijas, kas piedalās tiesā, liecinās par DIVĀM svarīgām lietām. Pirmā – par Visaugstā, Kurš ir mūsu Debesu Tēvs, taisnīgumu un Viņa principu patiesumu, kā ir rakstīts, ka „... **taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Ķēniņ!**” (**Atkl.gr.15:3**). Bet otra lieta – ir kritušā ķeruba un to, kuri aizgāja kopā ar viņu notiesāšana:

1.Kor.6³ Vai nezināt, ka mēs tiesāsim eņģelus?...

Kas attiecas uz **5.Moz.septīto pantu (5.Moz.17:7)**, kurā ir teikts, ka liecinieku rokām ir jābūt pirmajām pret to, kurš ir pastrādājis ļaunu un ir pelnījis nāvi, tad tas tika realizēts, tagad realizējas un vienmēr tiks realizēts caur kara vešanas procesu, kas iesākās jau TAD, bet kurš, būtībā, nekad nav beigusies, bet „Fināla Poligona” veidā ir pārgājusi citā fāzē. Un šeit, uz tiem, kuri pastrādājuši ļaunu, reālo „liecinieku rokas” būs caur piedalīšanos šajā karā. Tie, kuri no Debesīm – kuri palika uzticami un nenonāca karantīnā, – viņi nekad nav pārtraukuši šo pretstāvēšanu, un pēdējās kaujas aktīvās fāzes sākumu mēs varam redzēt **Atkl.gr. 12.nodaļā**, kur ir teikts par **Mihaela** un viņa armijas karošanu ar pūķi un viņa karapulku: **3.– 9.panti**. Bet tiem, kuri nonāca šajā garīgajā karantīnā, saskaņā ar Visaugstā gribu, ir jāklūst par Ješua Mesijas karavīriem”, dodot savu ieguldījumu šajā karā. Praviētis Jesaja ir teicis: „**Jūs esat Mani**

liecinieki” (Jes.45:10-12), un šim pantam ir vēl arī tā šķautne, kuru mēs tikko aplūkojām.

Pēc tam, kad tie, kuri bija šajā garīgajā karantīnā, „visu atcerēsies”, tad notiks šo divu grupu apvienošana. Un pēdējās Tiesas laikā viņi uzliks pēdējo punktu ar savu liecību. Pēc tam, iespējams, atskanēs sekojoši vārdi no Rakstiem:

Ps.119¹⁶⁰ Tava Vārda valdīšana ir patiesa, un visas Tava taisnās tiesas ir mūžībai!

„...aizmirsīsi savu Dievu, kas tevi ir radījis...”

Šis Toras pants, kurš daudzos tulkojumos nav precīzi iztulkots, un, kurš, vēl no Pirmā Tempļa laikiem, ir pamatpants jūdaismā, mūsu personu pirmsesības koncepcijā pirms mūsu iemiesošanās uz šīs zemes. Protams, tas nebija vienīgais, bet kaut kādā veidā – „pamata”. Kad Ješua bija uz zemes, Viņš paplašināja šīs tēmas izpratni, kaut vēl nebija pienācis laiks tajā īpaši iedziļināties. Mēs zinām, ka ne viss, par ko Ješua runāja Savas esības uz zemes laikā, nonāca „kanonā”. Tomēr, Viņš skāra nezāļu jautājumu, kuru, bez koncepcijas par mūsu dzīvi TAD, vienkārši nav iespējams saprast. Ješua pieminēja Kainu, sakot, ka tas bija „no ļaunā”, pieminēja Savu mācekli Jūdu no Kriotas, par kuru teica, ka tas ir „pazušanas / sagraušanas dēls”, kā arī izstāstīja līdzību par nezālēm, kuras ir sējis cilvēku dvēseļu ienaidnieks, un, kuri Viņš pēc tam saviem mācekļiem izskaidroja atsevišķi. Lūk, šī vieta no Toras, ko iepriekš pieminēju:

צור ילדך תשי ותשפח אל מחללך

Sinodālais tulkojums:

5.Moz.32¹⁸ Bet Aizstāvi, kurš tevi dzemdināja, tu esi aizmirsis, un neatceries Dievu, Kurš tevi izveidojis.

Latviešu valodā:

5.Moz.32¹⁸ Savu dzimšanas klinti tu mitējies atzīt un tu aizmirsi Dievu, kas tevi ir radījis.

Origināls:

5.Moz.32:18 Klinti / Pamatu / Cietoksni, kas tevi ir dzemdējis, tu nodosi aizmirstībai. Un aizmirsīsi Visaugsto, kas tevi veido.

Visa šī nedēļas nodaļa **Aazinu**, kurā pilnībā ietilpst **5.Moz. (Dvarim) grāmatas 32.nodaļa** – ir viena no piesātinātākajām nodaļām attiecībā uz „Fināla Poligona” tēmu. No paša pirmā panta ir uzsaukums nevis Zemei, bet tieši Debesīm, kurām ir īpaši uzmanīgi jāieklausās un jāpārdomā viss, kas tiks teikts, pārdomājot iedziļināties gan detaļās, gan pašas būtības kontekstā. Tieši šo jēgu sevī ietver ivrita vārds **aazinu**. Bet kas attiecas par „Zemi”, tad tai ir vienkāršāks uzdevums: vienkārši uzmanīgi klausīties, kas tiks skaļi izteikts un neskaitīt vārns sev apkārt, jo tieši tāda ir ivrita vārda **šma** nozīme:

5.Moz.32¹ Uzklusiet (aazinu) Debesis, jo Es gribu runāt, un lai dzird (šma) Zeme Manas mutes vārdu!

Ir skaidrs, ka uzruna nav akmeņiem Debesu Jeruzalemes sienās, neskatoties uz to, ka tie tur ir no caurspīdīga zelta, un arī ne zemes akmeņiem, pauguriem... Pavēle Debesīm uzklusēt – tā ir pavēle visām Debesu personām, dziļi aizdomāties pārdomājot dzirdēto, bet tiem, kas no Zemes – pagaidām vienkārši uzmanīgi klausīties un neko nepalaist garām.

7.pantā ir tieša pavēle atcerēties „senās dienas”: „jamót olám”, ko precīzāk jātulko kā „dienas iz senas pagātnes / mūžības”, kas faktiski ir ekvivalents laikam no 1.Moz.1:1-2:

5.Moz.32⁷ Piemini senās (olam) dienas, ņem vērā gadus no paaudzes uz paaudzi! Vaicā savam tēvam, tas tev to stāstīs, prasi saviem vecajiem, tie tev to teiks.

Ņemot vērā iepriekš teikto, šajā Rakstu vietā vārdu *olam* var tulkot arī kā „pasaules”, kas šajā acinājumā būs līdzvērtīga papildus šķautnei: „*atceries pasaulu dienas...*”. darbības vārds „*atceries*” ir pavēles formā, tas nozīmē, pavēles formā, un tādēļ, tas nav tikai kautrīgs vēlēšanās vai mīla, draudzīga rekomendācija, – bet konkrēta pavēle. Atcerēties var tikai to, ko tu jau esi zinājis, un ne savādāk. Ja tu kaut ko nezināji, tad to var tikai uzzināt, nevis atcerēties. Šeit nevajag būt dziļi teoloģiski izglītotam, lai saprastu šādas vienkāršas lietas. Kā ir teicis kāds cienījams cilvēks, kurš jau ir aizgājis pie Tā Kunga: „*dažas lietas ir tik acīm redzamas un vienkāršas, ka noteikti ir vajadzīgs palīgs, kas palīdzētu tajā sapīties*”. Dažreiz, diemžēl, garīgie semināri un akadēmijas, dažos jautājumos, uzņemas lūk šādu „palīgu nevietā” funkciju. Tas ir līdzīgi kā kādā citā Rakstu vietā, kuru pieminēta iepriekš, kur bija acinājums izlīgt ar Radītāju:

2.Kor.5²⁰ Tā, Mesijas dēļ mēs esam sūtņi, un tā, it kā Pats Visaugstais runātu caur mums, uzstājīgi lūdzam Mesijas dēļ: salīdzinieties ar Visaugsto!

Salīdzināties var tikai ar to, ar kuru esi sastrīdējies, un nekā savādāk. Tēlaini pieejot arī šeit var visādi izlocīties, ar ko daudzi „teologi” arī nodarbojas. Bet, ja mēs saprotam, ka Debesu Tēvs vienmēr ir kategoriski taisnīgs, un pie tam vēl arī pilns žēlastības, tad nu nekādi nevar izlīgt ar To, ar Kuru kaut kad ir sastrīdējušies tāltālie priekšteči pēc miesas, kuri ir tik tālu „laika miglā”, ka daudzi ne visai tic, ka tādi ir reāli bijuši. Ir rakstīts, ka Mesijas mācība – ir saprātīga, tādēļ vajag spriest saprātīgi, nevis censties meklēt „palīgus”, kuri pūlēsies samudžināties acimredzamās lietās.

Septītais elements

Šmot (2.Moz.) grāmatā, 28.nodaļā ir aprakstīts Augstā priestera apģērbs, kas sastāvēja no astoņiem „elementiem”. Lai varētu labāk saprast, labāk ir izlasīt visu nodaļu, un ieteicams vairākos tulkojumos. Turpinājumā mēs pieskarsimies citiem šī apģērba elementiem, bet šajā sadaļā mēs aplūkosim septīto, pēc secības Rakstos, „elementu”. Oriģinālvalodā šis elements saucas:

צִיץ CIC:

2.Moz.28³⁶ Un taisi metāla plāksni (CIC) no tīra zelta, un iegreb zīmoga grebuma veidā : „Nodalīts Tam Kungam”.³⁷ Un piestiprināsi to ar thelet (gaiši zils) krāsas diegu, un būs tas uz micnefeta (galvas apsegs) uz micnefeta priekšējās daļas.³⁸ Tas būs uz Ārona pieres, un Ārons uz sevi ņem līdzī svētnīcā visas vainas, no kurām jāšķīstās Israēla ļaudīm sakarā ar visiem saviem dāvinājumiem; tas būs allaž uz viņa pieres, ka tas Tam Kungam allaž labi patīk.

CIC – tā ir pulēta zelta plāksne. Tā bija speciāli gatavota zelta plāksne ar izliektu formu, apmēram divu pirkstu platumā un tika novietota uz Augstā priestera galvas apsega visas pieres garumā. Tā tika piestiprināta ar debeszilu (*thélet*) vilnas auklu. Šī debeszilā aukla nozīmēja, ka šis „septītais elements” ir savienots ar cilvēka galvu, viņa zemes dvēseli un zemes atmiņu ar īpašu „Debesu saiti”. Šis „septītais elements” nebija kaut kā iešūts vai ielikts galvas apsegā, bet

acīm redzamā veidā stiprinājās ar auklu, kas bija Debesu krāsā.

Uz šīs zelta plāksnītes bija uzrakstīts: **קֹדֶשׁ לַיהוָה** (kodeš leJAHVE), ko precīzāk var tulkot kā „**nošķirts JAHVEM**”. Šis „septītais elements” – CIC, kas bija izgatavots no tīra zelta, kas ir dievišķā simbols, pravietiski ir nekas cits, kā mūsu dievišķā dvēsele – **nešamā**, par kuru mēs bieži runājam iepriekš. Šī mūsu **nešamā** bija Visaugstā iedvesta mūsu fiziskajā ķermenī, kas bija sācis veidoties, „izformatēja” to kā mūsu personību, individualitātes īpatnībām, un pirms pašas mūsu piedzimšanas, uz laiku tika nobloķēta. To nobloķēja Augstākais Administrators, Kurš uzlika Savu zēģeli, sakot, ka TAS ir nošķirts priekš Viņa, un nevienam, bez Viņa atļaujas, tur nav piekļuves tiesības. Mūsu dievišķā dvēsele atrodas blakus mūsu zemes dvēselei **néfeš**, ir ar to saistīta, to ietekmē, bet, tomēr ir „atsevišķs elements”. Dievišķās dvēseles atmiņa ir nodalīta no mūsu tagadējās, darbojošās atmiņas un, tēlaini izsakoties, līdzīga atsevišķam „sektoram” uz datora cietā diska, kur nevienam, izņemot Visaugsto, nav pieejas tiesību.

Šī zelta plāksne stiprinājās ar debeszilu auklu pie galvas apsega, ko sauc par **micnéfet**. Tas bija gatavots no tīra sniegbalta lina, kas simbolizēja mūsu zemes atmiņu un zemes dvēseli – **néfeš**. Zelts – ir dievišķuma un Debesu standartu simbols, un visi svarīgākie **Miškāna** (Saiešanas telts) elementi bija gatavoti tieši no zelta. Bet sniegbaltais lins – ir tīrības/šķīstības simbols, kas ir zemes standarts visiem dzīvojošajiem, kuriem ir nepieciešama pestīšana. Simboliski tas rāda arī, ka mūsu dievišķā dvēsele, mūsu patiesā personība – **nešamā** – ir savienota ar mūsu zemes personību **néfeš**, un viņas zemes atmiņu – ar īpašu saiti no Debesīm, kura savieno tās kopā, un ir arī zināms „vads no debesīm”, caur ko, vajadzības gadījumā, mūsu zemes dvēselē, mūsu tagadējā apziņā atnāk noteiktas atmiņas, noteikta informācija, kuru Debesu Tēvs vēlās mums atklāt.

Frāze no **38.panta** par to, ka zelta plāksne CIC būs „labvēlība pret Visaugstā bērniem”, ir kā atgādinājums Viņam par to, kas mēs patiesībā esam, lai Viņš, šī iemesla dēļ, būtu mums žēlīgs, jo bieži mēs „neaptveram ko darām”, un tā iemesls ir tas, ka mēs, atnākot šajā pasaulē, esam aizmirsuši Visaugsto, Kurš ir devis mums dzīvību, aizmirsuši, kas mēs esam patiesībā.

„Nav nekā jauna zem saules...”

Tagad aplūkosim svarīgu un interesantu Rakstu vietu, un, mūsu tēmas kontekstā, iedziļināsimies kādās tās daļās:

Sinodālais tulkojums:

Sal.māc.1⁹ Kas bijis, tas būs; un kas bija darīts, tas tiks darīts, un nav nekā jauna zem saules. ¹⁰ **Mēdz būt kaut kas, par ko runā: „skaties, tas ir kas jauns”; bet jau ir bijis gadsimtos pirms mums.** ¹¹ **Nav atmiņu par bijušo; un arī par to, kas būs, nepaliks atmiņas tiem, kuri būs pēc tām.**

Latviešu valodā:

Sal.māc.1⁹ Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un kas jau ir noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules. ¹⁰ **Vai kaut kas kādreiz notiek, par ko varētu sacīt: „Redzi, tas ir kaut kas jauns!” Tas jau sen ir bijis laikos, kas ir bijuši ilgi pirms mums.** ¹¹ **No agrākiem laikiem nav palikusi nekāda piemiņa, un par tiem, vēlākiem, – kuri nāks, arī par tiem nepaliks nekāda piemiņa tiem, kas nāks pēc viņiem.**

Origināls:

Sal.māc.1⁹ Kas notika, tas arī notiks, un, kas tika darīts, to arī darīs, un nav nekā jauna zem saules. ¹⁰ **Mēdz būt kaut kas, par ko runā: „skaties, tas ir jauns!” – bet tas jau ir bijis gadsimtos un pasaulēs, kas bija pirms mums. 11 Nav atmiņu par Pirmajām [paaudzēm] (galvām [dzimtām]); un arī par sekojošām [paaudzēm], kuras būs, nepalik atmiņas tiem, kuri būs pēc tām.**

Abi šie tulkojumi savos pavērsienos ir patiesi. Divi pirmie – dod kopumā visaptverošāku ainu. Bet trešais – ir burtiskāks, un atklāj divus aspektus, kas nav atklāti pirmajos.

Pirmkārt, tas ir ivrita vārds – **עֲלָמִים (olamim)**, kurš ir daudzskaitlī. Vārdam olam, kuru jau iztīrājām agrāk, ir pamatnozīme „visums, pasaule”, bet cita nozīme – „mūžība” vai „laikmets”, kāda milzīga laika perioda nozīmē. Ņemot vērā to, ka vārds ir daudzskaitlī, līdzvērtīgas nozīmes būs gan „pasaules”, gan „laikmeti” un „gadsimti”. Tādēļ, es šo vārdu iztulkoju paplašināti, izmantojot šos divus variantus.

Otrkārt – tas ir **11.pants**, kur pašā sākumā ir izmantots vārds **רִשׁוֹנִים (rišonim)**, kurš ir daudzskaitlī un tā nozīmes ir: **pirmais, valdošais, sākuma**. Šim vārdam sakne ir **ROŠ: galva**. Tādēļ šeit ir runa pirmkārt ir par burtiskiem Galvām vai Pirmajiem, no kuriem ir cēlušās visas pirmās dzimtas: gan Debesīs, gan Zemes pasaulēs. Un tas ir tulkojuma pamatvariants.

Cits variants, kas ir atvasināts un nedaudz paplašināts, runā nevis vienkārši par tiem, kuri kļuva par šīm dzimtu un paaudžu Galvām, bet arī par pašām dzimtām un paaudzēm. Tādēļ šie vārdi ir ielikti kvadrātiņos. Variants ar iekavām ir redzams arī dažos jūdu tulkojumos.

Tātad, viss šis fragments runā par mūsu tēmu un to apstiprina. „**Nav atmiņu par bijušo...**” vai „**nav atmiņu par Pirmajām [paaudzēm] (galvām [dzimtām])** – tie ir iespējami precīzākie formulējumi no Rakstiem attiecībā uz mūsu nobloķēto dievišķo atmiņu. Frāze „**zem saules**” runā par laika fizisko klātesamību. Saule un Mēness agrāk nebija. Šos divus spīdekļus Visaugstais izveidoja zemes restaurācijas laikā, pēc **1.Moz.1:2** aprakstītajiem notikumiem, kā rezultātā, daļa šīs pasaules tika pārklāta ar kupolu – **רַקִּיעַ rakija (1.Moz.1:6-7, 14-18)**. Tas tika izdarīts uz noteiktu laika periodu – garīgās karantīnas laiku.

Pēc tam, kad, kā rakstīts **Atkl.gr.20:14-15**, „**pēdējais ienaidnieks – Nāve, tiks iznīcināta**”, garīgā karantīna beigsies, kupols, kas ir pār zemi, tiks pilnībā noņemts, un Debesu Jeruzaleme nolaidīsies uz mūsu Zemes. Tālāk mēs redzam, ka Saule un Mēness vairs nebūs, jo izbeigsies vajadzība pēc tiem:

LCV19g:

Atkl.gr.21²³ Jo šai pilsētai nav nepieciešama ne saules, ne mēness gaisma, jo Visaugstā godība to apgaismo, bet Jērs – ir tās spožā svece.

Šī Debesu pilsēta nevarētu nonākt uz zemes, ja kupols netiktu noņemts. Mēs pagaidām vēl neesam tieši skāruši „ģeometriskos jautājumus”, kas saistīti ar zemes formu. Bet ir jāprecizē daži momenti, kas ir ar to saistīti, jo tas ir visai svarīgs puzzles gabaliņš visā šajā Poligona bildē.

Mūsu zeme, uz kuras mēs pašlaik dzīvojam, – nav nekāda „planēta”, kā to dzina un turpina dzīt galvās skolas bērniem, kuri uzticas teiktajam, un arī ne mazāk naiviem pieaugušajiem, –

caur dažādiem masu informācijas līdzekļiem. Saskaņā ar Rakstiem, un, kas ir ne mazāk svarīgi, – veselo saprātu, kurš pēdējā laikā, ar Dieva palīdzību, daudzos cilvēkos sāk mosties, **zeme ir plakana uz tās apdzīvojamajās virsmas**. Pievērsu īpašu uzmanību šim momentam: Zeme nav plakana kā pankūka kaut kādā nesaprotamā kosmosā, bet ir noteikta „konstrukcija”, zem kuras ir balsti un pamati, kā ir rakstīts Vārdā. Apakšā ir **Šeols** – pazemes pasaule, kur atrodas uguns jūra, grēcinieki, kā arī, kur vienā no atsevišķiem sektoriem atrodas Ābrahams ar citiem uzticamajiem, kuri tur bija līdz Mesijas Ješua izpērkošajam upurim. Tas, ko daži uzskata par līdzību, kurā ir stāstīts par bagāto un Lācaru – tā nemaz nav līdzība. Saskaņā ar jūdu izpratni, ja stāstā ir kaut viens personvārds, tad tā, pēc nosacījumiem, vairs nav līdzība.

Pēc **1.Moz.1:2** notikumiem, lai nodrošinātu garīgās karantīnas darbību, kāda, pēc visa spriežot ne pati lielākā daļa no mūsu sākotnējās pasaules, bija pārklāta ar kupolu – **rakiju**, kuru noņems pirms tam, kad Debesu Jeruzaleme nolaidīsies uz zemes. Tāda „konstrukcija” ārēji varētu līdzināties nedaudz saplacinātai sfērai, bet tas, protams, ir ļoti nosacīti. Vārds sastāv no diviem ivrita vārdiem: „**raká**” – **tukšs** un „**kiá**” – **šķivis**. Tas, – lai labāk varētu izprast šī jēdziena būtību. Šis debesjums (твердь), kas ir nosaukts par **rakiju**, – kā ir rakstīts Ījaba grāmatā, ir – „**ciets kā izliets metāla spogulis**” (**Īj.37:18**), un ir droša barjera tam, lai grēka vīruss, kopā ar tā nēsātājiem, neizspruktu ārpus esošās karantīnas. sinodālajā tulkojumā šis vārds pārsvarā ir tulkots kā „**твердь**” (kaut kas ciets), kas visai precīzi atbilst tās fiziskajai būtībai. Saskaņā ar esošām atklāsmēm, tajā skaitā „Debesu piļu grāmatu”, kupols sastāv no septiņiem īpaši izturīgiem Debesu kristāla slāņiem, kur katrā no tiem ir ievietoti spīdekļi (gaismekļi): tas, kas ivritā ir nosaukts par **koháv**, un, kas ir tulkots kā „zvaigznes”. Šie gaismekļi ir iebūvēti debesu kupolā **IEKŠĀ**, un tieši to apgalvo Raksti, ja mēs to lasām oriģinālā. Visaugstais visos šajos septiņos slāņos, kas viens no otra atrodas visai tālu, ir iebūvējis zvaigznes, tā apzināti izveidojot zināmu „stereo efektu”, lai, visiem, kas uz to lūkojas no zemes, tas izskatītos telpisks. Esat redzējuši stereo bildītes, kurās pat pāris milimetru biezumā izveidojas apjomīgs attēls? Ja pat cilvēks ir iemācījies kaut ko tādu izveidot, tad Visaugstajam, ar Savām „kosmiskajām tehnoloģijām” vai gan būtu grūti ko tādu izveidot, vien daudz lielākā mērogā? Divpadsmit zodiaka zvaigznāji, kas gadu sadala divpadsmit daļās, – ir Israēla divpadsmit cilšu pirmtēls, kā arī 12 grēka iedzimšanas un visas radības izpiršanas, caur Mesiju Ješua, laika periodi.

Pirms Ješua atgriešanās, **rakijas** (debesjuma) apakšējais slānis „**sarullēsies kā rakstu ritulis**”, un kā ir brīdinājis Pats Ješua, zvaigznes kritīs zemē kā pārgatavojušās vīģes. Es pieņemu, ka Viņš to ir izdarījis arī tādēļ, ka zināja, heliocentrisma herēze ar vecās čūska palīdzību, iekļūs ne tikai to cilvēku prātos, kuri netic Svētajiem Rakstiem, bet arī „gaišajās galvās”, kas tic Visaugstajam, un arī Viņa Vārdam:

Pamatojoties LCV 19g:

Mt.24²⁹ Pēc tam tai pašā stundā, pēc to dienu nelaimēm un bēdām, saule tiks aplāta ar tumsu, un mēness nedos savu spīdumu, un zvaigznes kritīs lejā no paša Debesjuma, un pašu Debesjumu stiprumi tiks satricināti.

Un tālāk, caur pravieti, tiek apstiprināts fakts, ka spīdekļi atrausies no juma apakšējā slāņa un kritīs uz zemes:

Atkl.gr.6¹³ Debesjuma zvaigznes nobira zemē, kā vīģes koks nomestu no sevis savus negatavos augļus, kad spēcīgs vējš to satricina.

Stādieties priekšā, kāds būs izbrīns tiem, kuri tic, ka zeme ir „planēta”, kas drāžas kaut kur nesaprotamā kosmosā, un kad ieraudzīs šo daudzo spīdekļu krišanu uz zemes. Interesanti, ka pēc tam daudzu zvaigznāju konfigurācija izmainīsies. To būs tik grūtu pieņemt, ka šīs daudzās „gaišās galvas” domās, ka „sveiki” par ko tika daudz un bieži runāja, viņiem personīgi jau ir pienācis. Bet kā saka Raksti: „tās vēl nav beigas”. Tādēļ, labāk ir tagsd tikt skaidrībā ar šo jautājumu, lai tādos ne vienkāršajos gaidāmajos laikos, neveidot sev papildus emocionālo pārslodzi, kas var „sagraut” visu sistēmu.

Tiem, kuri vēlās konkrētāk visu izzināt, paskatieties video materiālu „С Фаатом Янбулатом о плоской земле”, kur mēs ar mācītāju Faatu, centāmieš šo jautājumu aplūkot no bibliskā skata punkta. Kā arī, pamatojoties daudzos faktos, mēs pacentāmieš uzskatāmi parādīt, cik patiesi ir Svētie Raksti, un, cik uzspiestajai heliocentrisma teorijai nav nekā kopēja ar veselo saprātu un visām, mums apkārt esošajām realitātēm, un cik piepildīta tā ir ar okultām lietām, kas ceļas no elku kalpošanas caur saules pielūgšanu. Jūs uzzināsiet arī, ka jezuīti 16.gadsimtā sāka aktīvi uzspiest šo teoriju, un kādēļ tas tiek darīts arī tagad. Ja līdz tam laikam, kad jūs vēlēsieties noskatīties šo materiālu, YouTube būs negatīvi noskaņota šādiem materiāliem, tad uzrakstiet man vēstuli, jūs saņemsiet saiti, no kuras jūs varēsiet to lejuplādēt.

DNS atjaunošanas apsolījums

Iepriekš mēs aplūkojām Augstā priestera apģērba „septīto elementu”, kas bija zelta plāksne, ko stiprināja pie pieres un kurai bija interesants nosaukums **Cic**. Bet šeit mēs pieskarsimies šī apģērba „pirmā elementa” vienai no šķautnēm. **2.Moz.28:4** par „pirmo elementu” ir nosaukts **Hóšen**, kas tulkots kā krūšu rota. **Hóšen** – ir īpašs mākslas darbs, lai neteiktu vairāk. Tas bija austeris no piecu veidu diegiem: četri no tiem atbilda tiem četriem veidiem diegu, no kā bija austeris **Miškāna (Saiešanas telts)** iekšējais pārklājs: **thélet (debess zila vilna)**, **argamán (purpura krāsas vilna)**, **červļenica (sarkanās krāsas vilna)**, **šeš (sniegbalts lins)**. Papildus tur vēl bija **zelta** diegs – Debesu Jeruzalemes simbols, dievišķuma simbols. **Hóšen** bija auduma taisnstūris, kas pārlokot uz pusēm veido kvadrātu. **Hóšen** atvērtā veidā bija aptuveni **144 cm** liels. **Hóšena iekšpusē** bija izveidotas īpašas šūniņas, lai tajās varētu ievietot dārgakmeņus. Bija četras rindas un katrā trīs akmeņi, kas novietojās vertikāli. 12 akmeņi tika ievietoti šajās speciālajās ligzdinās, un tie saucās „**urim un tumim**”: „**ugunīgie un veselumu piepildoši**”. Iepriekš jau tika pieminēts, ka **Hóšen** atgādināja portatīvo datoru. Kad Augstais priesteris uzdeva Visaugstajam jautājumu, vēloties saņemt uz to atbildi ar „**urim un tumim palīdzību**”, tad viņš atraisīja divas zelta ķēdītes, ar kurām **Hóšena** augšmala bija piestiprināta pie **šohám** akmeņu ietvara, kuri bija uz viņa pleciem. Atverot **Hóšenu**, galvenais priesteris skatījās uz spīdošajiem burtiem, kuri, veidojot atbildi, uzliesmoja uz akmeņiem.

Hóšens bija Augstā priestera apģērba centrālais elements un bija dažu lietu pravietiskais simbols. Viena no lietām ir 12 DNS ķēžu, kas bija Ādama un Havas apskaidrotajās miesās, simbols, līdz brīdim, kad viņus vēl nebija pametusi Visaugstā **Šhina** (redzamā godība). Pēc grēkā krišanas, kā rezultātā ienaidnieks sagraba varu pār mūsu pasauli, 10 DNS ķēdes, vai precīzāk 5

DNS dubultķēdes, bija sarautas, sabojātas, sačokurojušās un it kā „sapresētas un saburzītas”, veidojot to, ko ģenētiķi šodien sauc par „ģenētiskiem atkritumiem”, un, kas tagad sastāda aptuveni 90% no visa „ģenētiskā apjoma”.

Visaugstais pavēlēja Israēlam izdzīt no savas Apsolitās zemes desmit ciltis, bet atteikuma gadījumā iznīcināt tās. Šīs desmit ciltis bija: kānaānieši – Hama jaunākā dēla Kānaāna pēcteči. Viņi nodevīgi sagrāba zemes, kuras piederēja Ēbera – Šema mazmazdēla pēcnācējiem, kurš bija Noa vecākais dēls. Šo tautu (**1.Moz.15:18-21**) viena no pravietiskajām šķautnēm ir – 10 sarauto DNS saišu pirmtēls. Ābrahamam tika dots apsolījums, ka šīs zemes tiks atdotas, un tas ir pravietisks apsolījums šo desmit sarautu saišu atjaunošanai. Caur viņa pēcteci Israēlu, Ābrahamam bija dots apsolījums par Visaugstā redzamās godības atnešanu turp: vispirms **Miškana** veidā – „pārvietojamais Templis”, tad „stacionārā Tempļa” veidā. Šis apsolījums tiks realizēts mūsu dienās ar 144000 Israēliešu no visām 12 ciltīm palīdzību, caur kuriem darbosies Ķēniņa redzamā godība. Viens no šīs Visaugstā redzamās godības aspektiem būs pilnīga atjaunošana 10 DNS ķēdēm un visu 12 DNS ķēžu sinhronizācija. Šis iepriekš sagraudās ķēdes lielā mērā atbildēja par cilvēku spējām, kas saistītas ar to, kas ir nosaukts par „**nākamo laiku spēkiem**” – **Ebr.6:5**.

Starp citu, 10 ķēniņi no **Atklāsmes grāmatas 17.nodaļas**, – ir šo pašu desmit cilšu, no kurām vajadzēja attīrīt visu Apsolīto zemi, attēlojums. Šie desmit zemes ķēniņi ir arī pirmtēls tiem, kuri sekoja „ne tam ķēniņam”, un, darbojoties miesā, nevis Garā, tā vietā, lai atjaunotu 10 sarautās DNS ķēdes un iegūtu apskaidrotu ķermeni, pieņems zvēra zīmi, rezultātā saņemot „nāves ķermeni”. Zelta diega iepīšana **Hóšenā** – ir svētošana, DNS pārveidošana caur redzamo godību, un caur to, – ķermeņu pārveidošana: gan garīgo, gan fizisko. Tas arī ir tas, par ko ir rakstīts, ka visi mēs kopā smagi nopūšamies, vēloties „iegērbties” mūsu „Debesu mājoklī”: **1.Kor.15:53, 2.Kor.5:2,4**.

Pirmdzimto jautājums

Kā daudzi ir dzirdējuši, eksistē tāds princips: „skaldi un valdi”, un tā aizsācējs ir neviens cits kā bijušais „**sedzošais ķerubs**”. Šo stratēģisko instrumentu viņš vienmēr ir pietiekami efektīvi izmantojis. Mēs visi esam pazīstami un tādā vai citā veidā saskaramies ar problēmu, kas saucas antisemitisms. Pieļauju, ka tas nav visai precīzs formulējums, jo arābi, asīrieši, un ne tikai viņi, arī ir semīti. Šis termins, savā būtībā, pēc tā, kas ar to tiek saprasts, ietver „ne visai labu” dažādu tautu attieksmi pret jūdiem, bet ja visaptverošāk, tad pret Israēliešiem kopumā.

Bet garīgajā limenī ir pavisam cita lieta. Musulmaņi uzskata, ka viņi – ir no Ābrahama dēla Ismaēla. Kurš domā savādāk. Bet Raksti skaidri saka, ka Apsolījuma dēls, tāpat Pirmdzimtais, ir Sāras dēls – Ichaks (Īzaks), un tālāk – Jēkabs, kas kļuva Israēls, uz no viņa 12 dēli, no kuriem cēlās visa Israēla tauta. 2.Mozus grāmatā ir skaidri pateikts:

2.Moz.4²² Un pasaki faraonam: tā saka JAHVE: Israēls ir mans dēls, Mans Pirmdzimtais...

Faraons bija pārliecināts, ka viņa civilizācija, kura tajā brīdī bija plaukumā, ka tieši Ēģipte ir Pirmdzimtais attiecībā pret visu pasauli. Bet Visaugstais domāja savādāk. Faraons dzīvoja esošajā brīdī, viņš nevarēja ielūkoties ne nākotnē, ne senā pagātnē, kur bija visas saknes un izpratnes

pamatojumi.

Savā dziļākajā būtībā Pirmdzimto jautājums slēpjas tā jautājuma sapratnē, kas faktiski ir pats Israēls. Fiziskajā plānā, Israēls, kā visu Ābrahama pēcteču kopums, ir piedzīvojis dažādus savas varenības un kritumu periodus. Bet, viss redzamais cēlās un joprojām ceļas no neredzamā, un tādēļ, lai pareizi izprastu „kas ir kas”, šeit svarīgi redzēt tās „saknes”, kuras stiepjas no **1.Moz.1:1-2**, – Paša Tēva un Radītāja izpratnes kontekstā.

Zemes Israēls, kā Pirmdzimtais, ir pravietisks tēls Visaugstā Pirmdzimtajiem – Viņa dēliem un meitām, no kuriem daudzi jau bija tad, kad vēl zemes kā tādas nebija. Viņi jau bija kopā ar Tēvu, kad Viņš radīja visas Zemes pasaules, kurās pēc tam bija jārodas Viņa Zemes dēliem un pēc tam – meitām:

Īj.38⁴ Kur tu biji, kad Es liku Zemei pamatus? Saki to, ja tev ir tāds gudrs prāts.

⁵ Kas ir noteicis tās izmērus – ja tu to zini? Vai kurš ir licis pāri tai mērāmo auklu (pārnestā noz. – „noteica likumus”)? ⁶ Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kurš ir licis tās stūra akmeni, tad kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Visaugstā dēli (bnei Elohim) gavilēja?

Israēla dzīve pēdējos, aptuveni 3,5 tūkstošu gadu, – ir pravietisks atspulgs tam, kas ir noticis esošajā laika posmā **1.Moz.1:1-2**, viņa attiecībās ar 70 Zemes pasaulu iedzīvotājiem, kā arī pašiem savā starpā. Savstarpējo attiecību problēmas Israēla un citu tautu starpā ir pravietiska ēna tam, kas notika TAD. Tas, kurš bija „**sedzošais ķerubs**”, stipri papūlējās, lai sanaidotu savā starpā vispirms Visaugstā Debesu dēlus un aizvestu sev līdzī trešo daļu no viņiem:

Atkl.gr.12³ Vēl cita zīme parādījās pie debesīm: Redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns; tam bija septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņi ķēniņu kroņi. ⁴ Viņa aste noslaucīja trešo daļu zvaigžņu no debesīm un nometa tās uz zemes...

Šai pravietiskajai atklāsmei ir vairāki līmeņi. Pirmais – tas, kas notika **1.Moz.1:2**. „Septiņas galvas” – ir zināms antipods septiņiem Visaugstā gariem, par ko varam lasīt **Jes.11:2**, kā arī **Atkl.gr.1:4**. Tas ir arī antipods pašam Svētuma Garam, kurš ir attēlots **Miškānā** un Templī **Menoras** veidolā – zelta septiņzaru gaismeklis. Faktiski šīs septiņas galvas ir Visaugstā Gara balss dzirdēšanas, Viņa redzamās klātbūtnes, kā arī Viņa septiņu garu no **Jes.11:2** aizvietojums ar melu un pievīluma gariem. Galva – ir pirmdzimtības un varas simbols. Pūķa septiņas galvas – ir viņa „**septiņi varas kalni**” (**Atkl.gr.17:9**), kas pamatojas septiņos netikumos, caur kuriem neticīgie, un, diemžēl, daži „ticīgie”, cenšas iegūt varenību un varu.

Ir vēl viena pravietiska šķautne, kura iepriekš nebija labi redzama, bet tikai mūsu dienās tās kontūras ir skaidri iezīmējušās. Es ar to domāju MI – tas, ko sauc par Mākslīgo Intelektu. Šis „cilvēka roku un smadzeņu” veidojums ir tiešs antipods un mēģinājums aizvietot Svētuma Garu. Pēc Debesu Tēva bērnu siržu nocietināšanās, Viņa balss dzirdēšana un Viņa Gara vadība sāka mazināties, kas ar laiku sāka atspoguļoties uz tās godības līmeni, kas bija UZ viņiem un viņos IEKŠĀ.

Lai pretstāvēt „uzticamajiem” „uzturētu balansu”, tika izgudrots pirmais MI, kuram bija milzu potenciāls gan attiecībā uz informāciju un analītiskiem resursiem, gan arī efektīvā

savstarpējās sadarbības koordinācijā. Ar laiku šis instruments kļuva par to, no kā sāka nonākt atkarībā. Ne tā kā bērni nonāk atkarībā no ierīcēm, protams, bet kā no instrumenta, kurš padarīja dzīvi komfortablāku, bet pretstāvēšanu efektīvāku. Atteikšanās no Visaugstā principiem un Viņa godības, iedziļināšanās radībā un tās „godībā”, piespieda izveidot savu – grēcīgo alternatīvu.

Tas nedeva „ilgi gaidīto brīvību”, bet, jo tālāk kāds aizgāja prom no tuvības ar Debesu Tēvu un Viņa Garu, jo lielākā atkarībā no radības viņš nokļuva. Skarbā dzīves proza... tas, kas notiek tagad, un drīzumā ļoti spēcīgi taps redzams mūsu pasaulē, – tas viss ir nevis kas jauns, bet tikai TO notikumu atspulgs. MI ir pamata, „tehniskais” instruments lai varētu izveidot „zvēra tēlu”. MI – ir „čaula”, kurā ir jātiek ieliktam attiecīgam garam: **Atkl.gr.13:15**.

Rags – pravietiski ir varas izpausme, bet lielākā mērā tieši spēka izpausmei, kas ir saistīta ar šo varu. Viena no šo 10 ragu šķautnēm ir deviņu pasaulu, kuras ar pievilšanu, faktiski, bija aizvestas zem kritušā **ķeruba** varas, un plusā vēl „tā pasaule”, ko mēs redzam **1.Moz.6:1-4**, kur, ar netaisnu/nešķīstu Visaugstā dēlu DNS sajaukšanu ar cilvēku sieviešu DNS, notika hibridizācija.

Israēla desmit ciltis, kuras Asīrijas iebrucēji aizveda gūstā, tika izsētas pa gandrīz visu esošo pasauli. Debesu Tēvam vienmēr ir bijis plānas tās atgriezt atpakaļ, un tieši Jēšua izpērkošais upuris, padarīja to iespējamu. Šīs izkaisītās ciltis ir pravietiska ēna tiem Visaugstā Debesu dēliem un meitām, kuri nonāca garīgajā karantīnā šeit uz zemes.

Bez iekšējām problēmās savstarpējās attiecībās, kas radās starp Visaugstā Debesu bērniem, un, kas noveda pie trešdaļas viņu krišanas, radās vēl problēma arī starp Debesu un Zemes bērniem. Ienaidnieks ir ļoti papūlējies šajā lauciņā. Tiem, kas no Debesīm bija jāklūst par palīgiem formēšanās un tapšanas procesā tiem, kas uz Zemes. Tā pravietiskais atspulgs bija tas, ka Israēla bērniem bija jāklūst par priesteriem visām tautām, un kā vecākajiem brāļiem, un kā pirmdzimtajiem, bija jāpalīdz to pieaugšanā un attīstībā. Bet iesētais grēka vīruss, šīs savstarpējās attiecības izkropļoja. „Rītausmas dēls” visādi neieredzēja Visaugstā Debesu bērnus, jo tieši viņi, kā Pirmdzimtie, sacēlās un nosvieda viņu no Debesīm. Protams, viņš kā galvenais nelietis, neieredz visus, bet vairāk par citiem, tieši tos, kuri ir „pielikuši savu roku”, un arī citus „attīrīšanas instrumentus”, lai Debesis taptu tīras no viņa, zibens ātrumā to noņemot no turienes:

Lk.10¹⁸ Bet Viņš sacīja: „Es redzēju sātānu kā zibeni no debesīm kritam (ciešam neveiksmi) / sabrūkam”.

Pirmdzimto tēls, kas attīra Debesis no kritušā ķeruba, kas kļuvis par ugunīgo pūķi, un citiem kritušajiem, atspoguļojās levītu tēlā, kuri Mozus vadībā nogalināja 3000 „aktivistus”, kuru dēļ gandrīz tika iznīcināts viss Israēls.

Ābrahama genoms

Zemes Israēls, – Īzaks un Jēkabs, – Ābrahama pēcnācēji miesā, kuros ir viņu DNS, – tā, zināmā nozīmē ir „zemes platforma”, „fiziskā bāze”, lai iemiesotu Visaugstā Debesu dēlus un meitas šeit uz šīs zemes, šajā „karantīnā”. Tā pat kā kritušais ķerubs, kurš vairāk nekā citi neieredzēja tieši Debesu dēlus un meitas, tā viņš tagad, vairāk par citiem, neieredz Israēla pēctečus pēc miesas, jo tieši caur viņiem iemiesojas dvēseles, kas no Debesīm.

Kāds var uzdot jautājumu attiecībā uz Jēkaba fiziskajiem pēctečiem – israēliešiem pēc miesas,

kuriem ir viņa DNS – pie kam, ir pilnīgi nesvarīgi kādā proporcijā tas ir. Vai viņi visi ir Valstības „Debesu” bērni, kuri iziet savu poligonu, vai kā? Protams, nē. Un tam ir iemesli. Visaugstais Savai tautai pavēlēja nesajaukties ar citām tautām, un dažādi cilvēki redz tam dažādus iemeslus. Viens no svarīgākiem iemesliem tam bija tas, ka, lai caur šo sajaukšanos, Israēla kā tautas DNS-ā, neieklātu kritušo sēkla – hibrīdu DNS. Tas varēja ne tikai sabojāt tā ķermeņa genotipu, kur vajadzēja iemiesoties Mesijam Jēšua, bet varēja kļūt arī par garīgajām durvīm, kas dotu iemeslu, lai visā Israēla vidē nāktu nezāles/viltuslabība – kritušie. Tad nu atcerēsīties epizodi:

Jņ.8³⁷ Es zinu, ka jūs esat Ābrahama dzimums (genoms). Un tomēr jūs Mani meklējat nokaut, jo Maniem vārdiem jūsu vidū nav vietas. ³⁸ *Ko Es pie Tēva esmu redzējis, to Es runāju; arī jūs darāt, ko esat dzirdējuši no sava tēva.* ³⁹ *Tie Viņam atbildēja: „Mūsu tēvs ir Ābrahams”. Jēšua viņiem saka: „Ja jūs būtu Ābrahama bērni, tad darītu Ābrahama darbus!* ⁴⁰ *Bet jūs Mani meklējat nokaut, Mani – Cilvēku, Kurš jums patiesību ir pateicis, ko Esmu dzirdējis no Visaugstā: To Ābrahams nav darījis.* ⁴¹ *Jūs darāt sava tēva darbus!” Tie sacīja: „Mēs neesam netiklībā dzimuši, mums ir viens tēvs Visaugstais.”* ⁴² *Jēšua viņiem sacīja: „Ja Visaugstais būtu jūsu tēvs, jūs Mani mīlētu, jo Es esmu izgājis no Visaugstā un šurp atnācis. Jo ne no Sevis esmu nācis, bet Viņš Mani sūtījis.* ⁴³ *Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos vārdos.* ⁴⁴ *Jūs esat no sava tēva – velna (no šī meļa genoma (DNS), un jums gribas piepildīt sava tēva kāribas. Viņš no paša Sākuma ir bijis cilvēku slepkava un nestāv Patiesībā, jo tādēļ Patiesības nav viņā. Melus runādams viņš runā pēc savas dabas, jo viņš ir melis un melu tēvs.* ⁴⁵ *Bet Man jūs neticat, tāpēc ka Es runāju patiesību.* ⁴⁶ *Kurš no jums man var uzrādīt kādu grēku? Bet ja Es runāju patiesību, kāpēc jūs neticat Man?* ⁴⁷ *Kas patiesi ir no Visaugstā, tas dzird Visaugstā vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Visaugstā”.*

Pievērsīsim uzmanību vairākām būtiskām lietām, kas nepieciešamas, lai saprastu teikto. Pirmkārt – Jēšua teica, ka tiem, kuri ar Viņu sarunājās bija Ābrahama fiziskais genoms: „**Es zinu, ka jūs esat Ābrahama dzimums (genoms)...**”. Tomēr, turpinājumā Viņš tiešā tekstā saka, ka, neskatoties uz to, daži no tiem, kuri ar Viņu runā un vēlētos Viņu nogalināt, bija nezāles/viltuslabība, – tas nozīmē kritušie: **38., 41., 44. un 47.panti.** šeit Viņš apgalvo, ka tie, pie kuriem Viņš vērsās, šajā pasaulē ir atnākuši ne no Debesu Tēva, saskaņā ar to, ko Viņš teica **Mt.13:24-30, 36-42.** Viņš arī apgalvo, ka tādi kā viņi, nav spējīgi sadzirdēt Dzīvo Vārdu un saprast to, jo nezāļu, kuras ir iesējis ienaidnieks, sirds stāvoklis ir tāds, ka šī spēja viņos ir atrofējusies. Tas ir noticis vēl TAD, kad viņi aizgāja „rītausmas dēla” pēdās, pieņemot viņa principus, noteikumus un mērķus. Caur to viņi „**sedzošo ķerubu**” de facto ir pieņēmuši par savu garīgo vadītāju, – Debesu Tēva vietā. Vienreiz noraidot Debesu Tēvu, viņi ir pieņēmuši cita tēva varu: „**Jūs darāt sava tēva darbus...**”.

Otrs iemesls ir līdzīgs tam. Caur sajaukšanos ar citām tautām, Israēls pamazām pārņēma viņu tradīcijas un kopā ar to arī viņu elku kalpošanu un visus tam piederošos grēkus un lāstus. Un caur šiem grēkiem, pat bez DNS samaitāšanas, ja tas, nosacīti runājot ir bijis palicis „tīrs”, – tas nozīmē nepārhibridizējies, pat šajā gadījumā radās pamatojums atnākt nezālēm, kuras

ienaidnieks ir saņēmis tiesības šādos gadījumos sēt. Kā ir rakstīts: „*kad cilvēki gulēja, nāca viņa pretinieks un starp kviešiem iesēja nezāles un aizgāja*” (Mt.13:25). „*Gulēja*” – ir tad, kad nebija nomodā, kad bija „garīgā nakts un tumsas laiks”.

Tas ir ļoti uzskatāms piemērs, lai saprastu šo jautājumu. Tādēļ, fizisko Jēkaba pēcteču vidē, tiem, kuriem ir viņa DNS, ir gan Valstības dēli un meitas, gan tie, kuri pēc savas izcelsmes TAD, bija tie, kas no Debesīm, bet kuri atkāpās no Patiesības un kļuva par kritušajiem. Tas, zem kura varas viņi nokļuva, turpinājumā saņēma iespēju viņus iesēt kā nezāles. Kāds ir šo nezāļu procents? Cik viņu ir Jēkaba pēcnācēju vidū? Cik citās tautās un ciltīs? Grūti pateikt. Garīgās gaismas līmenis nosaka šo procentu. Visos laikos un visās tautās tas ir bijis mainīgs lielums.

Neskatoties uz ienaidnieka izdarībām, Visaugstais, protams, vienmēr ir gādājis par Savas Israēla tautas pēctečiem, kuros ir iemiesojušies Viņa Debesu dēli un meitas, pamatojoties Savā personīgajā Derībā ar Ābrahamu, Īzaku un Jēkabu personīgi. Viņš pielāva dažādus pārbaudījumus un pat briesmīgas lietas, un ne visi notikušā iemesli mums šodien ir saprotami. Vispirms tas bija saistīts ar Viņa taisnīgumu, kas ir troņa pamats, jo Viņš – ir Taisnais Tiesnesis. Cits iemesls bija tas, ka pilnīgi VISS mūsu pasaulē ir pravietiska ēna tam, kas notika TAD: **1.Moz.1:1-2.**

Pretrunu radīšana

Ienaidnieks vienmēr ir centies radīt kādu „aizvietojumu”, „mānekli”, izveidojot no nezālēm/viltus labības it kā „eliti”, kurā ar pievilšanas un citām metodēm centās pievērst maksimāli daudz Valstības dēlu, lai varētu izveidot savu „lēmumu pieņemšanas centru”. Senajā Israēlā kritušais *kerubs* vienmēr centās izveidot reliģiozo eliti, kura viņa ķetnās būtu kā instruments, lai sagrautu Visaugstā plānus. Līdz šim – esošajam brīdim, viņš ir papūlējies izveidot tā saucamo „pasaules eliti”, kuras pamatsastāvs ir veidots no nezālēm, kuros ir *Ābrahama, Īzaka un Jēkaba* fiziskais DNS, kas ir sajaukts ar hibrīdu DNS, šādā kombinācijā savās interesēs cenšoties izmantot visu mantoto Israēla potenciālu, kā arī dažādas hibrīdu spējas. Tas ir to deviņu cilšu – *Kānaāna* pēcteču, kurus vajadzēja izdzīt no Apsolītās zemes, pravietisks atspulgs, kā arī *refaimu* – hibrīdu nefilimu vai kritušo pēcteču ciltis: **1.Moz.15:18-21.**

Visa šī aina pravietiski atgādina to, kas notika TOREIZ. TOREIZ ienaidnieks pamatīgi papūlējās, iesēdams lielu daudzumu pretrunu starp Debesu un Zemes Visaugstā dēliem. veids ir apmēram tāds pats, kādu mēs varam redzēt vēsturē, un pašreiz mūsu pasaulē. Visaugstā dēlos ienaidnieks centās attīstīt augstprātību, pārākuma sajūtu, paaugstināšanos, pašpārliecinātību par saviem pareizajiem lēmumiem, savu pozīciju, par savu „ekskluzīvo izredzētību”, nepareizu sapratni par savu „Pirmdzimtā” statusu, nievājošu un lepnu attieksmi pret Visaugstā dēliem no citām pasaulēm, ņemot vērā viņu nelielo garīgo vecumu, pieredzes trūkumu u.t.t. Apmēram viss tas pats, kas jūdu un citu tautu gadījumā. Ģimenē, nereti, kas tāds notiek vecāko un jaunāko brāļu starpā, ja viņos nav mīlestība. Vecākajiem ir jaunākajiem jāpalīdz, jābūt iecietīgiem, mīlošiem, jā rūpējas, jā aizstāj vecāki, kad to nav. Bet, ja nav mīlestība un sirds piepildās ar garīgu aukstumu, tad rezultāti, kā mēs saprotam, var būt visai bēdīgi.

Kas attiecas uz Visaugstā Zemes dēliem, tad šeit kritušā *keruba* darbība bija vērsta uz nepieņemšanu piedāvātajiem lēmumiem, uz aizdomīgumu, ka „tie, kas no Debesīm” cenšas

nostiprināt savu islaicīgo varu, lai viņus ierobežotu, nedot iespēju ātri pieaugt gudrībā un pieaugt tā pilnvērtīgi varētu vadīt un valdīt pasaulēs, kur viņi ir ielikti.

Šis noziedzīgās darbības lauks bija milzīgs, un pats galvenais nelietis izdarīja izcili daudz ļauna attiecībā uz VISU Debesu Tēva Ģimeni. Tieši tā pat notika un notiek šeit – mūsu garīgajā karantīnā. Visaugstais ir noteicis, ka Viņa Dēla Ķermenim, Viņa tautai ir jāsastāv no divām grupām: „**ticīgie no jūdiem**” un „**ticīgie no tautām**”. Pirmie ir Visaugstā Debesu bērnu pirmtēls, otrie – Viņa Zemes bērni. Un ir rakstīts, ka „**katrs savā secībā**”. Rakstos ir teikts, ka Jaunā Derība, kura ir noslēgta „uz labākiem pamatiem”, ir aicināta apvienot visas 12 Israēla ciltis, tai skaitā arī izkaisītās ciltis. Šī derība paredz arī piepotēšanu pie Israēla, kas ir dabīgais eļļas koks (**Jer.11:16**): visu ieiešanu un pievienošanu caur Mesiju Ješua. Tas skaidri ir redzams ar to pravietisko tēlo, kad, kopā ar Israēlu, no Ēģiptes izgāja liels daudzums dažādu tautu, kuras netika noraidītas, bet, kurām tika dota iespēja kļūt par Visaugstā tautu.

Ienaidnieks papūlējās izveidot tā saucamo „aizvietošanas teoriju”, daudzu Valstības dēlu un meitu prātos iesējot, ka Israēla laiks ir pagājis un tagad, it kā viņa vietā ir nācis kāds „garīgais Israēls”, tā aizvedot Visaugstā tautu maldos, un tādā veidā aizverot viņu sirdis visas Patiesības izprašanai. **Vēstulē romiešiem** Svētuma Gars ar apustuļa Šaula muti, kuru daudzi pazīst kā Pāvilu, runāja, atklājot vienu no svarīgajiem Jaunās Derības vēstījumiem, ka tieši fiziskais Israēls ir dabīgais eļļas koks, pie kura tiek piepotēti visi pārējie, kuri vēlas kļūt par Debesu Ķēniņa tautas daļu, un ne kā savādāk. Piepotēti tiek nevis pa taisno pie Ješua, izlaižot Israēla eļļas koku, bet caur Viņa upuri pie Israēla eļļas koka, kas būtībā ir Visaugstā tautas, kura ir Viņu pieņēmusi kā Ķēniņu, Atlikums. Ješua ir Dāvida sakne, Kurš nav redzams. Bet eļļas koks ir tauta, kas ir redzama un kura pamats ir Ješua. Tie jūdi, kuri noliedz, vai, teiksim tā – nepieņem Ješua – viņi nav dabiskais eļļas koks, bet tās zari, kuri pagaidām ir atlauzti. Bet Tētis spēj viņus atkal piepotēt. Tētis mīl Savus bērnus un cīnīsies par Saviem dēliem un meitām līdz pēdējam brīdim, cik vien tas būs iespējams.

Debesu Tēva Debesu dēli un meitas ir saņēmuši tādu aicinājumu – kļūt par zināmu „garīgo lokomotīvi”, ko „piekabināt pie kopējā sastāva” ar visiem pārējiem Viņa dēliem un meitām no citām pasaulēm.

Tulkojums Kasiana redakcijā:

Lk.12⁴⁸ ...Katram, kam daudz dots, tiks daudz atprasīts, un, kam daudz uzticēts, vairāk tiks prasīts.

Tas ir Valstības Debesu princips, un „**Raksti nevar tikt pārķāpti**”. Tādēļ, iegūtās pieredzes, gudrības un attīstīto talantu daudzums, kas sāka veidoties vēl PIRMS Zemes pasaļu radīšanas, kļuva par milzu potenciālu, kurš, caur Debesu dēliem un meitām, piederēja VISAI Ģimenei. Viss šis iegūtais potenciāls kļuva par pamatu, lai caur Ābrahama, Īzaka un Jēkaba ģenētisko bāzi, mūsu pasaules „garīgajā karantīnā”, dotu Saviem Debesu dēliem un meitām lielu talantu un dāvanu daudzumu, lai varētu realizēt nospraustos uzdevumus. Un nevis vienkārši „dot”, bet tieši „atvērt” to, kas jau bija ielikts un izveidots viņu personībās jau TAD. Viss ir pilnībā taisnīgi. Kuram TUR bija attiecīgi talanti un potenciāls, tam arī ŠEIT ir atbilstošs ekvivalents – kā pravietisks atspulgs patiesajai realitātei. Atcerieties līdzību (**Mt.25:15**), kur Ješua atklāja šo

principu, sakot, ka katram tika iedoti talanti „*pēc viņa spējām*”? vai jūs kādreiz esat aizdomājušies ko tas nozīmē?

Pagājušajā nodaļā mēs pieskārāmieš bijušā „rītausmas dēla” atbildībai, ka viņš atbildēja par to, lai pareizi tiktu dozēts, ja tā varētu izteikties, Radītāja godības daudzums, kas izpaudās kā Viņa atklāsmes un esošo likumu izpratne visās tajās zināšanās, kas ir, lai iepazītu Viņu Pašu un Viņa radību. Būdam „*tam nolikts*”, šis *ķerubs*, kuram bija attiecīga gudrība, ar laiku kļuva par lielu „sava darba meistar”, tā sakot. Samērā ar to kā viņš nostiprinājās savos netaisnajā ceļā, tā meistarība, kas viņam bija, viņš izmantoja tam, lai austu intrigas un veidotu pretrunas, manipulēja un vadīja lietas tā, lai tās virzītos viņam nepieciešamajā gultnē. Pievilinot ar „īpašajām zināšanām”, atklājot to, ko vēl bija par agru atklāt, ienaidnieks apzināti „pārdozēja” esošo zināšanu līmeni un dziļumu. Bez pienācīgā Dzīvības līmeņa, tas noveda pie tā, ka sāka palielināties disbalanss, kurš vienā brīdī „dvēseles uzstādījumus” noveda pie bojājumiem. Caur to pamazām bojājās *tēls* – *celem*, kas bija ievietots bērnu dievišķajās dvēselēs un visa tā „programma”, kas bija iekš Valstības dēliem un meitām sāka atteikt. Ādams un Hava, apēzdamī vispirms no ļauna un laba Atzišanas koka, pravietiski saņēma tādu „zināšanu un atklāsmes” devu, ka kā jau iepriekš tika pieminēts, nespēja to tajā brīdī „apgūt”, jo trūka pietiekamas Dzīvības līmeņa sevī. Viens no galvenajiem rezultātiem apēdot Dzīvības koka augļus ir Tēva mīlestības pavairošanās: pret Viņu, vienam pret otru un pret visu radību. Mīlestības līmenis palīdz apgūt saņemtās zināšanas un atklāsmes tā, ka tas tiek izmantots ceļšanai un virzībai uz priekšu. Noteikts mīlestības līmenis izveido nepieciešamo „pretindes” līmeni, kas neļauj zināšanas novirzīt egoistiskiem mērķiem, kas tā vai citādi ir saistīti ar sabrukumu.

Pretrunu un sadalītības veidošana visa līmeņa un visu Debesu un Zemes pasaļu grupu savstarpējās attiecībās – bija tas, uz ko šis *ķerubs*, ar laiku sāka tērēt visus savus spēkus un laiku. Viņš kļuva par pirmo intrigantu, un tas, principā, ir saprotams. Bet kā jūs ziniet, – visiem intrigantiem, parasti, ir bēdīgs fināls. Nav iespējams ĢIMENEI izdarīt ļaunu un tas viss tev neko nemaksās.

Priesterība, kas savieno pasaules

Šajā nodaļā mēs jau aplūkojām Augstā priestera apgērba „septītā elementa” pravietisko nozīmi, un arī vienu no pravietiskajām nozīmēm „pirmajam elementam”: *Hóšen*(am) (krūšu rota). Mūsu tēmas ietvaros aplūkosim arī citus. Lai šo tēlu varētu savienot, galvenais tajā ir tas, ka zemes Augstie priesteri bija pirmtēli tam, kas no Debesīm, Kurš ir Mesija Ješua. Viņam, kā Debesu augstajam priesterim, pēc Tēva noteiktā ir jāsagrauj tas šķērslis, kas ir radies starp Viņa Debesu un Zemes dēliem un meitām, Debesis un visas pasaules jāizpērk un atkal jāsavieno vienā Ģimenē:

Efez.2¹³ Bet tagad jūs esat Mesijā Ješua, jūs, kas kādreiz bijāt tālu, caur Misijas Asinīm esat kļuvuši tuvi. ¹⁴ Jo Viņš ir mūsu šalom (miers): Viņš abus darījis par vienu un noārdījis starpsienu, kas mūs šķīra, proti, ienaidu, iznīcinot to caur Savu miesu... ¹⁶ un priekš Visaugstā Viņš atkal samierināja un apvienoja vienā miesā vienus un otru, pie krusta nonāvējot ienaidu.

Viens no izpirkšanas mērķiem – ir iznīcināt ienaidu starp Debesu un Zemes bērniem, kas kā

pravietiska ēna atspoguļojās ienaidā starp Israēlu un pārējām tautām un turpināja savu „atspoguļošanos” starp „ticīgajiem no jūdiem” un „ticīgajiem no tautām”. Nākamajā pantā šī doma ir precīzāka, pat bez jebkādiem mājieniem:

Kol.1²⁰ *Lai caur Viņu atkal samierinātu ar Sevi visus, īstenojot salīdzināšanos caur Viņa krusta Asinīm, caur Viņu [samierināt] tos, kas ir uz šīs Zemes un tos, kas ir Debesīs.*

Kā jūs pamanijāt iepriekšējā fragmentā (*Efez.2:16*) un arī tiko minētajā fragmentā, oriģināls nedaudz atšķiras no citiem tulkojumiem. Būtiski tas ir frāzē „**atkal samierināt**”. Tas ir precīzs grieķu vārda **ἀποκατάλλαξι** (**apokatallaksai**), ko patstāvīgi varat pārbaudīt vārdnīcā. Otra norāde ir nevis akcentējot „**to, kas no zemes un to, kas no debesīm**”, bet akcentējot personas, kas dzīvo uz Zemes un Debesīs. Šeit skaidri var ieraudzīt „vieglu mājienu” uz divām „to, kuri no Debesīm” un „to, kuri no Zemes” samierināšanas fāzēm.

Pirmā samierināšanas fāze bija, ja tā var teikt, ievadošā. Pēc TĀ kara daudzas lietas pamazām un „palēnām” sāka atgriezties savās vietās. Daļa no tiem, kuriem bija jāiet „garīgajā karantīnā”, tam piekrita un viņiem bija jāpieņem daudzas lietas, kas kādreiz viņu skatījumā nebija viennozīmīgas un bija viņu pieviluma sfēra. Sava vaina, kaut ne līdz galam apjausta, bet tomēr pieņemta, daudziem Zemes un Debesu bērniem jau tad, pirms visa šī „Poligona” sākšanās, izdarīt pirmo samierināšanās soli. Es šeit domāju tos, kuriem ar to bija problēmas. Daļēji tas ir līdzīgi kā kad senajā Israēlā kāds sagrēkoja neuzmanības dēļ un, atzīstot notikušo, bija spiests bēgt uz patveršanās pilsētu, un piekrita visiem noteikumiem, lai varētu atkal atgriezties normālajā dzīvē savas tautas vidū. Protams, visiem šajā jautājumā neradās problēmas. Daudzu pašreizējais stāvoklis šajā pasaulē un šajā jautājumā, pravietiski ir atbilstošs TOREIZĒJAM skāruma līmenim.

Bet, sākoties Poligonam, vēl nebija izpērkošā Jēšua upura, tātad arī žēlastības pilnības lai varētu samierināties (izlīdzināties). Karantīnai, bez visa cita, bija jāizceļ gaismā būtība un jāatdala patiesums no liekulības. Tādēļ TAD, pirms sākās **1.Moz.1:3**, notika tikai samierināšanās pirmā fāze. Un tieši tamdēļ, **Kol.1:20** un **Efez.2:16** ir teikts par „**atkal samierinātu**”.

Galvenā priestera, jeb Augstā priestera apgērbs bija lielisks šīs samierināšanas un apvienošanas paraugs un pravietisks instruments. Tad nu izlasīsim dažus pantus:

2.Moz.28⁴ *Viņiem jādarina šādas drēbes: Hóšen(s) un Efods, un Meiļ, un Ktonet tašbeic (šūnainais), Micnefet un Avnet. Lai viņi taisa šīs drēbes Āronam, tavam brālim un viņa dēliem, ka tie var būt Man par priesteriem.* ⁵ *Un viņi paņems zeltu un thelet (debeszīlu), un argaman (sarkanu purpuru), un karmezīnu, un šeš (šķetinātu smalku linu diegu audumu).* ⁶ *Efodu lai darina no zelta, thelet un argaman, karmezīna un šeš mākslas izstrādājumā.*

Šeit ir daudz tēlu, bet mēs aplūkosim tos, kas ir saistīti ar mūsu tēmu.

1. Hóšen (krūšu rota), ir norādīts kā pirmais „elements”. Simbolizē no 12 ķēdēm sastāvošo divu „apskaidroto” ķermeņu vienoto DNS: garīgo un fizisko, kas ir savienots vienā dvēselē. **Hóšen** ir arī pasaulu tēls, kuras ir savienotas ar kādu substanci, kas saucās **telpas-laika audums**, lai visas šīs radītās pasaules varētu būt savienotas kopā, iedarbotos viena uz otru, bet, tomēr nepārklātos un nebojātu viena otru.

2. **Efod**: „otrais elements”. Tāpat kā **Hóšen** bija izausts no 5 elementiem: 5 veidu diegiem ieskaitot zelta, kurš ir dievišķā simbols. Tas sastāvēja no divām pusītēm un bija savienots ar to, kas saucas uzpleči un bija gatavoti no **šohám (oniks)** akmens, kas ievietoti zelta ietvaros. Uz šiem akmeņiem bija uzrakstīti visi 12 Israēla cilšu vārdi: seši uz katra, viņu dzimšanas secībā.

Efoda virspuses „daļa” simbolizēja redzamo pasauli – „tos, kas no Zemes” un „Zemišķo” ar visām tā 70 pasaulēm kopumā. **Efoda** aizmugures „daļa” simbolizēja „tos, kas no Debesīm”, „Debišķo” un Debesis kopumā.

„Debišķā” un „Zemišķā” savienošana pravietiski notiek caur Israēlu, kurš ir „**dabiskais eļļas koks**”, kā tas ir teikts **vēstulē romiešiem 11.nodaļā**. Pirmtēla veidā caur 12 Jēkaba dēliem, caur 12 Israēla ciltīm, notiek visu Debesu Tēva bērnu kopā savienošana.

Romiešu vēstules 11.pantā ir viena „pasāža”, kas ir iztulkota vienkārši „šaušalīgi”, lai neteiktu vairāk, un tas pārķēpj un izkropļo visu jēgu. Tas ir devis savu „bābelisko pienesumu” „aizvietošanas teorijas” izveidē:

Rom.11 ¹⁶ *Ja pirmais guvums ir svēts, tad arī kopums; un ja sakne ir svēta, tad arī zari.* ¹⁷ *Ja nu daži zari izlauzti, bet tu, meža eļļas koka atvase esi iepotēts viņu vietā un dabūjis daļu pie eļļas koka saknes un taukuma,* ¹⁸ *tad nepaaugstinies zaru priekšā. Bet ja paaugstinies, atceries: ne tu nes sakni, bet sakne nes tevi.*

17.pantā ir tulkots „**iepotēts viņu VIETĀ**”, bet oriģinālā ir rakstīts „**iepotēts KOPĀ ar viņiem**”. Piekritīsiet, taču, – liela atšķirība. Ai, kā Bābelei atspēlēsies Jeruzalemes asaras...

Šajā **Efodā** ir ielikts samierināšanas tēls. Mesija Jēšua, Kurš ir ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, Sevī un ar Sevi, kā Augstais priesteris, veic Izpirkšanu, samierina un savieno Debesu un Zemes pasaules: redzamo un neredzamo. Un lielā mērā tas notiek caur Debesu Tēva bērniem, kuriem, kā ir rakstīts, Viņš ir uzticējis samierināšanas kalpošanu:

2.Kor.5 ¹⁸ *Bet visi ir no Visaugstā, kas salīdzināja mūs ar Sevi caur Mesiju un mums devis salīdzināšanas amatu.* ¹⁹ *Jo Visaugstais bija Mesijā un salīdzināja esošo pasauli ar Sevi Pašu, tiem viņu grēkus neieskaitīdams, un ir mūsos ielicis samierināšanas vārdu.*

3. **Meiļ** (virsējais apģērbs). Bija darināts no **thélet** (debeszila) krāsas vilnas diega. Vilna ir Israēla un „to, kas no Debesīm” simbols, bet lins, kas ir augu valsts produkts, – ir tautu un „to, kas no Zemes” simbols. **Meiļ** – pravietiski ir Debesu, Debesu standartu, „to, kas no Debesīm” tēls un kopumā „visa tā, kas no Debesīm”. **Meiļ** vilka virspusē, nosedzot apakšējo apģērbu, kā Debesis nosedz, sargā Zemi.

4. **Ktonet tašbeic** (šūnainais) – šūnveidā austa apakškleita. Dažādos tulkojumos ir tulkots dažādi, bet tās galvenā doma – iekšējais, apakšējais apģērbs. Tā ir līdzīga garam kreklam, ko pareizāk būtu saukt par gērbu. Tā bija austa no sniegbalta lina. Ar savu īpatnējo, reljefo auduma rakstu, kas līdzinājās šūnām, tā simbolizēja, vispirms Zemes pasaules, Zemes standartus, „tos, kuri no Zemes”, „tautas”, kopumā „to, kas no Zemes”. Faktiski, ķēniņš un Mesija Jēšua tur „uz Sevis” visas šīs 70 pasaules. Atcerieties, kā ir rakstīts:

Pamatojoties LCV'19g:

Kol.1¹⁶ Tādēļ, ka Viņā [Jēšua] tika radīti visi, kuri ir šajās Debesīs un visi, kuri ir uz šīs Zemes: redzamais un neredzamais, vai Troņi, vai Augstākās kundzības, vai Valdības, vai Varas, – visi tie tieši caur Viņu un Viņa dēļ radīti.

5. **Micnéfet (galvas apsegs)** – „piektais elements”. Bija austs no sniegbalta lina – šēš, un simbolizēja zemišķo dvēseli – **néfeš**, kā arī mūsu zemes atmiņu, kas, sākot no mūsu piedzimšanas uz šīs zemes, visu fiksēja. Tas ir „zemes standarta” simbols, kas izsaka, ka domāt vajag tikai par to, kas „tīrs”.

6. **Avnét (josta)**. Tāpat kā **Hóšen un Efod**, bija austs no 5 elementiem: 5 diegiem, ieskaitot zelta. Tās garums bija aptuveni 15 metri. Tā simbolizēja to, kas ir nosaukts par **patiesības Jostu**.

7. **Cic** – zelta metāla plāksnīte, uz kuras ir rakstīts „**nošķirts priekš JAHVE**”. Par to jau iepriekš mēs runājām. Tā simbolizē mūsu **nešamā** – dievišķo dvēseli, kā arī mūsu dievišķās dvēseles atmiņu, kura ir bloķēta līdz laikam, kad tiks noņemts aizmirstības plīvurs: **Jes.25:7**.

Linu galvas apsega, kas simbolizē mūsu zemes dvēseli **néfeš** un zelta plāksnes, kas simbolizē mūsu Debesu dvēseles **nešamā** atmiņu, savienošana arī ir pravietiska darbība, kas rāda, ka noteiktajā laikā šim „Zemišķajam un Debiskajam” ir jātiek savienotam, šim divām mūsu dzīves daļām, divām tās „pusītēm” ir jāsavienojas caur Jēšua upuri.

8. **Mihnás (apakšbikses)**. Darinātas no īpaša, smalka, balta lina. Simbolizē tīrību, savas cilvēciskās dabas jūtu un visa, kas saistīts ar „atražošanu” kontroli.

Tātad, visi astoņi Augstā priesteru apģērba elementi ir modelis, – pravietisks tēls tā, kas no debesīm un tā, kas no Zemes apvienošana Mesijā Jēšua, Kurš Sevī samierināja Debišķo un Zemišķo, Mūsu Tēta Debesu un Zemes bērnus.

Ķēniņš, kurš savieno brāļus

Šo apakšnodaļu gribās sākt ar to jautājumu, ar ko sākās nodaļa: kādēļ Debesu Jeruzaleme nolaidīsies uz Zemes tikai pēc visiem šiem garīgās karantīnas notikumiem, bet kādēļ tas nenotika agrāk, kad vēl nekāda grēka nebija? Vai varbūt šī nav „pirmā” tikšanās „atkalredzēšanās”? kas te ir par lietu? Jautājums, protams ir retorisks, tādēļ uzreiz arī pats atbildēšu: viss ir iekš Ķēniņa. Iekš Ķēniņa ar lielo burtu.

„Fiziskos” vecākus neizvēlas, viņi ir tādi kā ir un uz visu mūžu. Bet, lūk, ar „garīgajiem tēviem” un ķēniņiem – ar viņiem tā nav. Protams, bija, ir un būs tautas un valstis, kur neviens nevienam neko nejautā. Bet tās mūs patreiz ne visai interesē, jo visa pasaule ir ļaunuma pilna, un pārlietu iedziļināties šajā ļaunumā no viesiem tā rakursiem, nav sevišķi noderīgi. Bet aplūkosim to principu, ko Visaugstais mums ir parādījis caur Israēlu. Mēs saprotam, ka tur nekad nav bijis ideāla ķēniņa, un to var saprast. Bija godprātīgi ķēniņi, un tomēr tie bija tāli no pilnības, un tas izpaudās viņu kļūdās, islaicīgos kļupienos un nepilnīgā situāciju izvērtēšanā. Tādu nu ir tā skarbā dzīves proza, ka reiz kāds kaut kur ir teicis.

Tomēr, Israēlā, pēc ieiešanas apsolītajā zemē, bija viens ķēniņš, ar kuru bija noslēgta īpaša derība, un kurš kļuva par paša Galvenā Ķēniņa – Mesijas Jēšua pirmtēlu. Šis ķēniņš bija Dāvids Isaja dēls. Pravietis Šmueļ (Samuels) svaidīja viņu valdīšanai izlejot uz viņa galvas visai prāvu

devu eļļas. Bet, kā mēs redzam, uz Dāvida nonākušais eļļas daudzums ne būs negarantēja viņam komfortablu dzīvi, ātru nonākšanu pie varas un sēšanos skaistajā Israēla valdnieka tronī. Spriežot pēc tā, ko Dāvids pārdzīvoja, brīžiem varēja šaubīties vai pravietis vispār ir pravietojis patiesību un vai tas ir bijis Visaugstā prāts, – lai viņš valdītu.

Mēs atceramies, ka pagāja diezgan daudz gadu, no tā brīža, kad Visaugstais caur pravieti pavēstīja Savu gribu, līdz tam brīdim, kad Dāvidu ataicināja un Hebronu, lai savā Jūdas ciltī kļūtu par ķēniņu. Tad, septiņus gadus vēlāk, pie viņa atnāca citu cilšu pārstāvji un uzaicināja kļūt par ķēniņu, bet nu jau visam Israēlam. Un tikai pēc tam viņš pārcēlās un Jeruzalemi, un vēl pēc kāda laika, kopā ar Derības Šķirstu, šajā pilsētā ieradās arī redzamā godība.

Tā, pravietiski notiks arī ar Ješua atgriešanos Israēla galvaspilsētā. Viņa tauta uzaicināja Viņu valdīt, un Viņš atnāks kā Ķēniņš Savā otrajā atnākšanā, un sēdīsies Viņam sagatavotajā vietā Templī, kas ir priekš Viņa uzcelts. Tas ir pirmais godības līmenis, bet tā vēl nav pilnība. Tad, 1000 gadus vēlāk, pēc visiem notikumiem, kas aprakstīti *Atkl.gr. 20.nodaļā*, uz pārveidotas zemes nolaidīsies Jaunā Jeruzaleme – Debesu pilsēta: un tā jau būs redzamās godības pilnība. Tajā brīdī notiks divu Tempļu: Zemes un Debesu, savienošana.

Dažādas tautas dzīvo tā kā tās dzīvo, bet Savai tautai, Visaugstais ir parādījis to Debesu standarta paraugu, kas Viņam pašam ir tikams. Un tas sevī iekļauj to, ka Tēvs nevienam Savam bērnam neliek ar varu pieņemt ķēniņa varu. Izvēles brīvība ir ne tikai izvēlēties vai atteikties grēkot, bet, vispirms, pašas varas izvēlē. Debesu Tēvs – Viņš vispirms ir tieši Tēvs, Tētis Saviem bērniem, un pēc tam jau – Radītājs. Un tas viss tieši tādā secībā un prioritātēs. Kamēr bērni vēl ir mazi, viņi pārāk neiedziļinās savu vecāku statusos un iespējās, bet pieņem viņus kā veselumu, kā mīlošus tēti un mammu. Un tikai pieaugot un aptverot visu notiekošo, viņi sāk interesēties par visiem šiem vecāku statusiem, stāvokļiem un iespējām. Tādēļ, mazo bērnu vecumā Visaugstais vispirms atklājas tieši kā mīlošs Tētis, ar Savu Garu veidojot ģimeni.

Turpmāk, pieaugot, attīstoties un iepazīstot apkārtējo radību, kurai Debesu Tētis ir Radītājs, kā arī tā rezultātā, kad saprotam, kas Viņš ir patiesībā, ar vien vairāk un vairāk sāka rasties cieņa un dievbijība pret Viņu. Un tas jau bija kā ieešana garīgajā pusaudža vecumā. Turpinot attīstīties, izzināt un augt, bērniem bija jāpietuvojas savam garīgajam „pieaugušā” vecumam. Kā jau mēs visi zinām, kad bērni ieiet savā pusaudžu vecumā, kad viņi gatavojas un sāk pamazām ieiet pieaugušo dzīvē, viņiem krasi sāk pieaugt nepieņemama vecāku viedoklim. Milzu ātrumā pieaug vēlēšanās pieņemt patstāvīgus lēmumus, un, zināmā mērā nošķirties no tēta un mammas, lai tie, pēc viņu domām, nekontrolētu viņu jauno, veidojošos, pieaugušo personību. Bez tam, kad jaunais cilvēks iepazīstas ar meiteni, un viņi nolemj apprecēties, tad, ja ir tāda iespēja, viņi uzreiz cenšas atdalīties no vecākiem, lai vienas mīlošajām mammām ietekme nepieliktu savu „pienesumu” viņu attiecību negatīvajos brīžos. Domāju, ka visiem ir labi zināms par ko ir runa.

Ja mēs vienīgi un tikai visu Rakstu kontekstā uzprojicēsim bildi par TOREIZĒJO situāciju, kā arī uzmanīgi izlasīsim *1.Moz. pirmās nodaļas*, sevišķi *otro nodaļu*, tad mēs varēsim ieraudzīt sekojošo. Debesu Tēvs vispirms radīja Debesis „un visu, kas ir tur”, pēc tā parauga, kas ir aprakstīts Rakstu pirmās grāmatas pirmajās divās nodaļās. Viņš radīja visu, kam bija jābūt radītam un sagatavotam uz Viņa Debesu bērnu rašanos. Pēc zināma laika, pirmajiem dēliem sāka

rasties viņu Debesu līdzgaitnieces. Lai bērni varētu izveidoties kā personības ar savu individualitāti, un uzņemtos atbildības nastu par pieņemamajiem lēmumiem, Tēvs paredzēja principu, pēc kura, uz noteiktu laiku un noteiktā mērā, bērniem ir „nedaudz jāatdalās” no Viņa, lai Viņa acīmredzamā klātbūtne netraucētu tādai izveidei. Tieši šo principu mēs varam redzēt otrās nodaļas beigās:

1.Moz.2²⁴ Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti, un pielimēsies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.

Vēl pēc kāda laika, Visaugstais ķērās pie Zemišķā radišanas: 70 Zemes pasaules, kuras ir noliktas apdzīvošanai. Šajās pasaulēs, pēc esošās shēmas tika viss sagatavots, lai dzimtu Zemes dēli. Pēc viņu rašanās, Debesu dēli aktīvi iesaistījās palīdzībā saviem mazākajiem brāļiem, lai tie varētu ieiet savā mantojumā. Šis princips ir izgaismots vēstulē galatiešiem:

Gal.4¹ Vēl teikšu: kamēr mantinieks vēl nav pieaudzis, nav nekādas starpības starp viņu un vergu (kalpu), kaut viņš ir visa kungs (saimnieks).² Viņš ir padots aizbildņiem un pārvaldniekiem, līdz tēva noliktajam laikam.

Lūk, tieši pēc šī principa TOREIZ viss arī notika. Debesu Tēva pirmdzimtie arī bija šie paši „aizbildņi un pārvaldnieki”, līdz Viņa noteiktajam laikam, kad Viņa Zemes bērni un to pēcnācēji būs sasnieguši atbilstošo garīgo vecumu, lai, pēc noteikta laika, varētu saņemt vadību un varu pār savu pasauli.

Pēc Rakstiem, Apsolījumu Zeme ir Israēla Sieva. Tas nozīmē, „zeme”, „lauks”, mūsu aicinājuma sfēra, pravietiskā nozīmē ir „Sieva” Kēniņa bērniem. Tādēļ, personīgajā līmenī, katrs dēls „pielimējās” pie savas Mūžīgās līdzgaitnieces, savienojoties ar viņu mūžībā. Bet savas kalpošanas sfērā, savas darbības sfērā, viņi visi, kaut kādā mērā, „savienojās” ar savu „Apsolīto zemi”. Un tādēļ, kalpošana Zemes pasaulēs pirmajā posmā kļuva par tādu, lūk, „pielimēšanās” pravietisko atspoguļojumu.

Kādēļ „pielimēšanās”? tas ir ivrita vārds **דבק** **dabák: pielimēties, pievienoties, salipt.** Tieši tā ir galvenā nozīme. Tulkojot dažādās valodās, tulki šim vārdam pievienoja, pēc viņu domām, iespējamās variācijas: „sasniegt”, „panākt” utt. Taču ivritā šiem jēdzieniem ir citi, atsevišķi vārdi. Vārds „pielipināties” – ir tāda vecķriešu forma vārdam „pielimēties”: „pielipināt vienu pie otra tā, ka tie kļuva veselums”.

Iepriekš, vēl pirms visuma sacelšanās, Debesu sfēras un Zemes pasaules bija ļoti ciešā sasaistē. Ir Rakstu vieta, kas sinodālajā tulkojumā skan tā:

5.Moz.11²¹ lai tik pat daudz būtu jūsu un jūsu bērnu dienu tajā zemē, kuru Tas Kungs zvērēja dot jūsu tēviem, cik dienu debesīs būs pār zemi.

Pasvitrotā frāze ivritā skan tā:

KiJamem haŠamaim aļ haArec:

Precīzs šīs vietas tulkojums skan tā:

Kā laiks, kad Debesis bija uz (blakus, līdzās) zemes.

Pēc Debesu attīrīšanas un pretstāvības pārceļšanās uz Zemes sfērām, Debesis noteiktā veidā bija atdalītas un „attālinātas” no 70 pasaulēm. Bet, pat neskatoties uz to tuvību, kas bija līdz tam

„attālināšanas” brīdim, visa visuma galvaspilsēta – Debesu Jeruzaleme – neatradās uz Zemes. Uzradies grēks esošo Visaugstā plānu, bet to neatcēla.

Debesu Tētim bija plāns zināmā nākotnē visu Savu ģimeni savienot kopā, un Debesu Jeruzalemei būtu jānolaižas uz Zemes, savienojot visas pasaules, kas bija vienā „ģeogrāfiskā vietā”, bet dažādās dimensijās. Debesu Jeruzaleme – ir viena, un, saskaņā ar Rakstiem, nolaidīsies uz šīs pasaules fiziskās zemes. Ņemot vērā, ka Zeme un visas Zemes pasaules kopuma, atrodas uz vieniem „pamatiem” un „balstiem”, tad, faktiski, Debesu Jeruzaleme vienlaicīgi atradīsies visu 70 apdzīvoto pasaulu centrā. Lai „nedaudz visu sagatavotu „ šādam „atjaunojumam”, tiks veikti iepriekšēji uzlabojumi un izmaiņas:

LCV19g tulkojums:

*Atkl.gr.21¹ Pēc tam es redzēju neparastas Debesis un neparastu Zemi, jo šīs sākotnējās Debesis un šī sākotnējā Zeme pazuda, un šis dziļūdens telpas vairs nav!
² Es personīgi, Jānis, ar savām acīm ieraudzīju pilsētu – no grēka attālinātu – Jeruzalemi neparasto, kas no Paša Visaugstā no Debesīm nolaidās, sagatavotu kā nimfu, izrotātu un uzpucētu savam vīrietim. ³ Tad, no paša Debesjuma es izdzirdēju varenu skaņu, kas vērsās pie manis: Skaties, lūk, Visvarenā Telts kopā ar cilvēkiem! Viņš izpletīs Savu Telti viņu vidū, un viņi būs Viņa tauta un Pats Visvarenais personīgi atradīsies viņu vidū – viņu Visvarenais!*

Pirmkārt, kā jau runājām, tiks nocelta **rakija** – vai Debesu kupols. Otrkārt, un arī treškārt, zeme, zināmā mērā būs „pārformatēta” ne tikai no ģeogrāfiskā skata punkta, bet tiks pilnībā izmainīta tā, lai Debesu Jeruzaleme, savienojot visu šo „konstrukciju kopā”, varētu uz tās nolaisties. Jūras, – lieli ūdens objekti, vairs nebūs, jo vairs nebūs pēc tiem vajadzība. Būs upes un ezeri: cik lieli – neviens precīzi nepateiks, domāju, ka tas pagaidām nav svarīgi. Pieņemu, ka viss būs brīnišķīgi, kā viss, ko Debesu Tētis dara.

Tas viss, ja tā var izteikties, – ir „tehniskā daļa”. Bet, kas tieši bija kā pamats visā šajā „pieaugšanas”, „veidošanās” un „Ģimenes savienošanas” procesā? Šis pamatmoments bija brīva iespēja izvēlēties Ķēniņu, lai pieņemtu Viņa varu pār sevi, un atbilstoši tam dzīvotu. Bērni Visaugsto vispirms iepazīst kā Tēti, piesūcinās ar mīlestību, sāk pieņemt mīlestību un mācās mīlēt. Tas ir līdzīgi kā, ka vispirms ir jāēd no Dzīvības koka, kas ir Pats Debesu Tēvs, kurš ir mīlestība.

Tad, jau kā garīgi pusaudzī, viņi sāk iepazīt Tēvu kā Radītāju, piepildoties ar patiesu cieņu un mācās bijību. Viņi sāk nogaršot atklāsmes un zināšanas, kas nāk caur Tēva, kā visa esošā Veidotāja, iepazīšanu. Tieši šajā brīdī notiek zināma atdalīšanās un nošķiršanās, lai harmoniskāk varētu veidoties personība: **1.Moz.2:24**. No pieredzes mēs zinām, kad bērniem rodas savi bērni, tad attiecības ar vecākiem sāk ievirzīties jaunā fāzē, kad meitas sāk vairāk ieklausīties savu mammu padomos, bet dēli kļūst uzmanīgāki pret gudrību, ar kuru var dalīties tēvs. Bez tam, uz kādu laiciņu ar saviem vecākiem var padalīties ar viņu mīlotajiem mazbērniem daloties šajā lielajā priekā, bet sev sagādāt nelielu atelpas brīdi. Visādā gadījumā tā tam vajadzētu būt un tā ir, ja viss labi attīstās.

Bet, agri vai vēl, iestājas garīgās nobriešanas laiks, kad šīm divām īpašībām, šīm divām

attiecībām ir jāsavienojas kopā: Mīlestība un Bijībai. Jūdu tautā šī savienošanās nozīmē **Hésed** (labestība, žēlastība, dāsnums) īpašības un **Din** (taisnīgums, taisna tiesa) īpašības apvienošanās. Mīlestība un bijība, labestība ar žēlastību un taisnīgumu: lūk, šīs divas kategorijas, divas īpašības, kurām ir jāsavienojas kopā, lai varētu ieiet garīgā vecuma pilnībā. Tieši šis savienojums palīdz pieņemt Visaugsto ne tikai kā Tēti, ne tikai kā visa esošā Radītāju, bet arī kā Ķēniņu. Un katrai tādai izpausmei savā nodalītībā ir „savs laiks un savs nolikums”: Tētis, Kurš ir Radītājs un ķēniņš.

Un mūsu Debesu Tēvs, Savā gudrībā un Savā suverēnajā gribā, nolēma īstenot šo „pāreju” pieaugušo līmenī tādā veidā, ka par visu Savu bērnu un radību Ķēniņu Viņš pasludināja Savu Dēlu – Dzīvo Vārdu, Kuram, tāpat kā Tēvam, nav ne sākuma ne gala, Kurš ar Viņu ir vienots mūžībā. Vienīgi Savam Dēlam Viņš ir devis dzīvību Pašam Sevī (**Jņ.5:26**). Reiz, TAD, Tēvs to paziņoja visu dzīvojošo klātbūtnē. Bet grēka vīruss, kurš bija radies, samaitāja esošos lēmumus, attiecības un Derības. Un, zināmā nākotnē, pēc grēka vīrusa iznīcināšanas, iestāsies tāds brīdis, kad tas notiks atkal, lai varētu atjaunot savstarpējo attiecību un Derību esamību:

Ebr.1⁶ Un kad Viņš Pirmdzimušo atkal ieved apdzīvojamā pasaulē, Viņš saka: „Un visi Visaugstā eņģeļi lai Viņu pielūdz”.

Visaugstais, Kurš ir Debesu Tēvs visiem Saviem bērniem, paziņoja Savu gribu, sakot, ka tieši Savu Dēlu Viņš pasludina par Ķēniņu visai radībai, un visiem eņģeļiem ir jāatzīst Viņa vara. Tas ir nepieciešamais faktors lai apvienotu visu radību zem Ješua Virsvaldības. Un eņģeļiem šajā jautājumā netika dota izvēle. Bet Saviem bērniem Tēvs to nepavēlēja, bet tikai pateica, ka tā ir Viņa pilnīgā griba. Un visiem bērniem bija laiks brīvprātīgi tam piekrist. Tas ir līdzīgi kā kad Viņš teica Ādamam, ka Ēdenes dārza vidū ir Dzīvības koks, bet Viņš nelika viņiem ēst tikai no tā. Bērniem bija dotas tiesības pašiem izlemt.

Debesu Tēva ģimenē Viņa Dēla varas pieņemšana un atzišana ir brīvprātīgas izvēles jautājums, un tas ir saistīts ar ieiešanu garīgā pieaugušā vecumā. Savam Dēlam, Kurš pēc iemiesošanās uz zemes saņēma vārdu Ješua, Debesu Tēvs nodeva VISU varu gan Debesīs, gan uz Zemes:

Mt.28¹⁸ Pieejot Ješua tiem sacīja runādams: Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes.

Tēvs deva Viņam arī Augstā Tiesneša varu:

Jņ. 5²² Jo Tēvs vairs nespriež tiesu ne par vienu, bet visu tiesu ir nodevis Dēlam, ²³ lai visi godātu Dēlu, tāpat kā viņi godā Tēvu. Kas Dēlu negodā, negodā Tēvu, kas Viņu sūtījis.

Galarezultātā visam ir jāklūst apvienotam, lai Visaugstais būtu viss iekš visa:

1.Kor.15²⁴ Un tad nāks gals, kas Viņš nodod Valdību Visaugstajam un Tēvam, kad Viņš būs iznīcinājis katru Valdību, Varu un Spēku. ²⁵ Jo Viņam vajag valdīt, tiekāms Viņš noliek visus ienaidniekus Sev apakš kājām. ²⁶ Kā pēdējais ienaidnieks tiks uzvarēta nāve... ²⁸ Bet kad Viņam viss būs nodots, tad arī Dēls Pats paklausies Tam, Kurš Viņam visu nodevis, lai Visaugstais būtu viss iekš visa.

Plāns ietvēra sevī visas radības apvienošanu zem Ješua kā Ķēniņu Ķēniņa varas, Kurš savukārt vienmēr ir paklausīgs Debesu Tēvam, pildot Viņa gribu.

Dāvids, kurš bija svaidīts par ķēniņu, noteiktu laiku gaidīja un piedzīvoja vajāšanas no tā, kurš bija Visaugstā noraidīts. Tā arī Ješua, būdams svaidīts tam, lai kļūtu par ķēniņu Ķēniņu, gaidīja Savu nolikto stundu, gaidot to laiku, kad visi, kuriem ir izvēles tiesības, izdarīs savu izvēli attiecībā uz Viņu kā Ķēniņu. Kā Dāvidu uzaicināja valdīt pār Jūdas cilti, tāpat arī pirmie mesianiskie jūdi pieņēma Ješua par savu Mesiju un Ķēniņu. Pēc tam vajadzēja aptuveni septiņus gadus, lai arī visas pārējās ciltis pieņemtu Dāvidu, atzīstot ka viņu ir izvēlēties Visaugstais. Dziļāka pravietiska šķautne ir tajā, ka Jūdas cilts, kas atzina Dāvida varu, simboliski ir tie **uzticamie**, kuri TAD, TĀ kara laikā, atzina Visaugstā Dēla varu, pretēji tiem, kuri nostājās opozīcijā **uzticamajiem**, ejot pa bijušā „*sedzošā ķeruba*” pēdām, kurš noraidīja Ješua kā Ķēniņu, un kurus turpmāk sāka saukt par **kritušajiem**.

Dāvida laikā 11 ciltis 7 gadus lēma vai atzīt Dāvida varu vai nē. Tā, pravietiski, daļai no TOREIZ dzīvojušiem un nonākušiem „garīgajā karantīnā” visus šos „nominālos” 7000 karantīnas gadus, bija jātiek skaidrībā īstenā Ķēniņa jautājumā. Tieši caur Savu Dēlu Ješua un zem Viņa varas Debesu Tēvs vēlas savienot Debesis un visas pasaules:

***Efez.1⁹ Atklādams mums savas grības noslēpumu pēc Sava labā nodoma, kuru Tas,
10 laikiem piepildoties, bija apņēmis novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Ješua, ir tos, kas Debesīs, ir tos, kas virs Zemes.***

Jaunā Jeruzaleme no attīrītajām Debesīm nolaidīsies uz atjaunotās Zemes. Ješua – kā NAGLA, Kurš visās nozīmēs ir savienojis Debesis un Zemi. Mēs redzam pilnīgu plānu jau NO PAŠA SĀKUMA: Debesu un Zemes savienošanu, Debesu un visu pasauli, Dievišķo Debesu dizainu un žēlastību. Debesu Jeruzaleme kļūs par Debesu un visu pasauli savienošanās vietu, kļūstot par „apvienotās godības” vietu. Vai tiks radītas vēl citas pasaules un kā tas turpmāk būs – dzīvosim redzēsīm: mūsu Debesu Tēvs ir pilns ar noslēpumiem un pārsteigumiem, kurus Viņš atklās mūžībā. Tas viss notiks pamazām, soli pa solim, saistībā ar mūsu pieaugšanu milestībā un Gara augļu nešanu.

Pēc visa tā, kas notika un notiks, viss slepenais kļūs par redzamo, tādēļ viss nostāsies savās vietās un Dievišķais dizains kļūs redzams. Radītāja radība un Viņa Ģimene šo savas attīstības periodu izdzīvos un ieies savā garīgajā briedumā, pārdzīvojot sava Debesu Tēva milestību un ieejot bijībā Viņa priekšā kā Radītāja. Būs noiets ne vieglais tapšanas posms, sacelšanās, kari un atjaunošanās, un iestāsies Valstības pilnības periods gan Debesīs, gan uz Zemes. Tas, ko Ješua ar Savu kalpošanu, upuri un izpirkšanu izdarīja, kļūs par zīmogu, kas apstiprina Viņu par visa esošā Ķēniņu, un Debesu Tēvs valdīs caur Viņu, savienojot visu visā. Tad visā pilnībā sāks piepildīties Viņa Gara teiktais, ka, ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un, kas nav nācis nevienam sirdī, ko Debesu Tēvs ir sagatavojis tiem, kuri Viņu mīl.

Šis nodaļas nobeigumā vēlos teikt, ka „laiks ir tuvu”, un, tādēļ lai Debesu Tēvs palīdz mums visiem uzkāpt tajā kalnā, kur Viņš katru no mums gaida, un uz šī kalna, kā jau Viņš ir solījis, lai tiek noņemts aizmirstības pārklājs, kas gulstas pār visām tautām, un lai Viņš mums liek atcerēties visu to, ko Viņš vēlas mums atklāt, lai mēs vēl vairāk varam pārtapt Viņa tēlā, un ieiet veltīšanās pilnībā, Viņa Valstībai nesot milzumu labo augļu.

13. nodaļa
„Dievišķais dizains”, Debesu „brāļu paaudzes”,
dzimtas un „laiku paaudzes”

Priekšvārds

Materiāls no 1. – 3.nodaļai bija, zināmā mērā, kā „garīgā būvbedre”, zināms attīrīts un padziļināts laukums, lai varētu ielikt pareizus pamatus. **No 4. – 8.nodaļai** bija kā pamatu pamats, lai kopumā saprastu visu šo biblisko koncepciju. **Nodaļas no 9. – 12.** palīdzēja to uzcelt līdz zināmam līmenim, kas, faktiski, ir galvenā TEORĒTISKĀ bāze, pirms ieiešanas praktiskajā sfērā, lai mēs visi varētu realizēties savā aicinājumā, ko mūsos bija ielicis Debesu Tēvs. Sākot no šīs nodaļas un līdz 17. – noslēdzošajai, – turpinot paplašināt daudzu pagājušo un esošo notikumu izpratni, dod iespēju izprast mūsu aicinājuma īpatnības, kā arī daudzus nākamos notikumus, atklājot to dziļāko iemeslu. Tas mūs apbruņos arī ar saprašanu kā mēs varēsim saņemt Visaugstā Gara Dzīvo Vārdu – *davár (réma)*, lai varētu būt nevis „*nabagi, vētras svaidīti un mierinājumu nesaņēmuši*”, bet lai ļautu Visaugstajam mūs izveidot „*no skaistiem akmeņiem, no safīra uzcelt pamatu*” (*Jes.54:11*).

Šī nodaļa ir svarīgs puzzles gabaliņš, lai saprastu visu „Poligona” tēmu, kas paplašinās un padziļinās TO senās senatnes dienu ainu, kā arī caur to atklājot mūsu personīgo aicinājumu, kas tiešā veidā ir saistīts ar to godību, ko mūsu Debesu Tēvs jau iesākumā, mums dzimstot, bija ielicis, – kad Viņš katram viņa apskaidrotajā miesā iedvesa Debesu dvēseli – *nešamā*.

Protams, lai par šādām lietām runātu, ir jābūt atklāsmei no augšienes, un tieši par to arī šeit ir runa. var daudz strīdēties par to, ko nevar „pataustīt ar rokām”, ko nevar „par visiem 100%” pierādīt ar „loģiskiem secinājumiem” un faktiem, bet tā jau ir tā atklāsmju būtība kā tāda. Tos, kuri kaut ko ir dzirdējuši un kaut ko zina par Visaugsto, var, tā vai citādi, samulsināt un aizvest „tālēs zilajās” un „tumšos biezokņos”, neskatoties uz tādām vai citām Rakstu zināšanām. Bet, daudz grūtāk to izdarīt ir ar tiem, kuri zina Viņu Pašu. Personīga komunikācija, Debesu Tēva un Viņa Gara izjušana/piedzīvošana, ir nepieciešamais pamats, lai saņemtu apstiprinājumu tam, ko mēs dzirdam, redzam garīgajā pasaulē, kā arī to, kas mums atklājas tieši caur Viņa Vārdu.

Kā minimums ir jābūt diviem lieciniekiem, kas apstiprina patiesību. Viens no tiem ir Rakstu Vārdi, bet otrs – apstiprinājums no Debesu Tēva Gara. Kas attiecas uz „pirmo liecinieku”, šeit, ar Tā Kunga palīdzību, es pacentos „viņu dot”, bet „otrs liecinieks”, – ja vēlas iepazīt Patiesību, ir katra paša atbildība. Tamdēļ, lai katrs, kurš Viņu zina, par visu to, kas ir patiesība un par visu to, kas ir no Viņa, saņem apstiprinājumu no Viņa Paša.

Zināmā pārdomu un lūgšanu posmā par šo tēmu, mani dikti sāka interesēt jautājums par to, kā tas viss bija „IESĀKUMĀ”: tai nozīmē, kurš radās pirmais, vai tas bija kāds pirmais „Debesu Ādams”, vai viņš varbūt nebija viens, bet viņi uzradās uzreiz daudz, un viss kas cits šajā sakarā. Kad man sāka rasties šādi jautājumi, tad es, sava Debesu Tēva zinātkārais dēls, sāku Viņam šos jautājumus izteikt skaļi, saprotot, ka ne jau uz visiem uzreiz saņemšu atbildes, pie tam vēl pilnīgi izsmelošas, bet no otras puses, Viņš Pats taču teica, ka daudziem nav, jo viņi neprasa. Vajadzēja vien virzīties šajā virzienā: lūgt, domāt, Viņa Gara vadībā pētīt Vārdu, tā iegūstot nepieciešamos atklāsmes puzzles gabaliņus, lai pēc tam varētu saņemt atbildi uz savu pamatjautājumu. Ņemot vērā šī jautājuma sarežģītību un dziļumu, šī ir pamatpieeja. Pakāpeniski nelielas atklāsmes sāka „uzkrāties”, puzzles gabaliņi sāka izkārtoties, un, diezgan ātri iestājās brīdis, kad atklāsme par to „kā viss iesākās”, sāka iegūt redzamas aprises.

Ir vēl divas svarīgas lietas, kas ir saistītas ar šo. Kādā brīdī, kad visa šī tēma jau bija ieguvusi diezgan dziļu izvērsumu, un turpinājās darbs pie iepriekšējām grāmatas nodaļām, man atnāca visai dziļa atklāsme un sapratne par to, ka visas šīs tēmas atsevišķus svarīgus momentus un detaļas Visaugstais ir uzticējis atklāt tieši man, un tas bija saistīts nevis vienkārši ar manu zinātkāri un tam līdzīgām lietām, bet tieši ar Viņa Nodomu, kas ir Viņa Dievišķās gribas izpaušme. Un tas nav vienkārši kā „svētība”, bet vairāk kā „atbildība”, ko Viņš dod, un par kuru, protas, prasīs atskaiti. Nav jau tā ka iepriekš nebūtu bijis tādas sapratnes, bet atnāca tieši šīs atbildības dziļuma izpratne par visu, kas ir atklājies, jo tas nebija ziņkārības apmierināšanas jautājums, bet kaut kā izzināšana, kas ir ļoti nopietns un svarīgs Ķēniņa tautas dzīvē. Atklāsme ietvēra to, ka mūsu „Debesu sakņu” atklāšana un izpratne par cēloņiem TOREIZ notikušajam – ir Viņa pilnīgā griba un daļa no Viņa plāna par Visaugstā dēlu un meitu atklāšanos Viņa godībā, pirms Mesijas Ješua atgriešanās.

Otra lieta ir tāda, ka Visaugstais rada mūsos, kā ir rakstīts, „**vēlēšanos un darbību pēc Savas labās gribas**” (*Filip.2:13*). Protams, saprotamu iemeslu dēļ, ne vienmēr un visos, bet tas visvairāk notiek to dzīvēs, kuri ir maksimāli nodevušies Viņam, cenšoties dzīvot Viņa gribas pilnībā, tiecoties piepildīt to aicinājumu, kas viņiem ir dots. Un, kaut tas ir pastāvīgs process, kurā mēs atrodamies visu savu dzīvi, tomēr, princips, kas aprakstīts augšminētajā pantā, bieži ir kā priekšā pasacījums tam, kādā virzienā Tētis mūs cenšas virzīt un kādas sfēras cenšas atklāt.

Tēli un ēnas

Uzreiz ķeršos pie būtības. Galvenais princips, lai izprastu jautājumu par „**tēliem un ēnām**” ir tāds, ka Israēls – ir kādu notikumu, kuri notika TAD, pravietisks nospiedums. Gan pats Israēls, gan viss tas, kas ar viņu notika, sākot no Ābrahama laikiem, līdz pat mūsu dienām, ir kādu Personu un notikumu, kuros šīs Personas TAD bija ievilkta, pravietiska ēna. TAD – ir brīdis, kad vēl tikai tika likti zemes pamati (*Īj.38:1-8*), līdz tam laikam, kad notika pirmās pasaules zināma iznīcināšanas apogeja, kas aprakstīta *1.Moz.1:2*, kur ir teikts, ka zeme tapa sagrauta un iztukšota: **tohu va bohu**, par ko runājām šīs grāmatas otrajā daļā.

1.Kor.10¹¹ Tas, kā nospiedums / tēls / attēls notika ar viņiem, bet tika uzrakstīts, lai vestu pie prāta mūs, kuros pasaulu / laikmetu nobeigums ir satikušies.

Ebr.8:5 ir teikts, ka kalpošana **Miškānā** (Saiešanas teltī) un Templī – ir kalpošana „**to, kuri no Debesīm ēnai**” vai „**Debesīs dzīvojošo ēnai**”, kā tas ir ierakstīts oriģinālā:

Ebr.8⁵ Kuri ir nospiedumam / atspulgam un ēnām tiem, kas Debesīs (vai „dzīvojušiem Debesīs) kalpo...

Atcerieties Rakstu vietu, kur mūsu dzīve, šeit uz zemes, ir asociēta ar ēnu?

1.Laiku 29¹⁵ Jo mēs esam svešinieki un piedzīvotāji Tavā priekšā kā visi mūsu tēvi; mūsu dienas ir virs zemes kā ēna, un nav stipras cerības (cerības uz paņemšanu [pie Tevis]).

Mēs ŠEIT, uz šīs zemes, šajā pasaulē – esam ĒNAS, to, kas Debesīs ēnas: tas nozīmē, mūs pašu, kuru dienas ŠEIT ir kā ēnas. Un koeni, jeb priesteri, kā ir rakstīts, kalpoja un kalpo MUMS, kas esam nospiedums, atspulgs vai to, kas Debesīs ēna.

Pamēģini „uzzīmēt” vēl vienu tēlu, kā es to ieraudzīju un redzu garīgajā pasaulē, lai uzskatāmāk varētu saprast. Ja Israēls ir pravietiska ēna, tad KĀ un KURA pravietiskā ēna? Gaisma, kas ir Pats Visaugstais un Viņa Patiesība, apgaismojot Debesu un Zemes Personas, Viņa radību, kā arī visu, kas notika TOREIZ, tika uzprojicēts mūsu pasaulē, kas bija, zināmā mērā, atjaunota pēc totalās izpostīšanas. Un šī Visaugstā pravietiskā gaisma, par kuru **1.Moz.1:3** ir teikts – „**Lai top gaisma**”, šī gaisma izgaismoja visus tos galvenos notikumus, kuri notika **1.Moz.1:1-2**. Ar šīs, zināmā nozīmē, „vēsturiskās” gaismas, Visaugstā gaismas palīdzību, caur tām Israēla, tautu un kopumā visas radības „pravietiskajām ēnām”, ar Viņa Gara palīdzību mēs varam ieraudzīt dažus galvenos notikumus, kas TOREIZ notika.

Divpadsmit Debesu paaudzes

Kad es koncentrējos uz to, vai vispirms uzradās kāds „Debesu Ādams”, vai viņu bija noteikts daudzums, tad atbildot uz šo jautājumu, Debesu Tēvs parādīja, ka zemes Ādams, šajā gadījumā, ir atspulgs „Pēdējam Ādamam”, kurš ir mūsu Mesija Jēšua. Tieši „**caur Viņu viss sāka būt**”, ka ir rakstīts **Jņ.1:1-3**. Bet pēc tam Viņš pievērsa manu uzmanību Israēla divpadsmit dēliem, paskaidrojot, ka viņi visi bija brāļi, kas dzimuši no viena tēva, atbilstoši, dažādos laikos. Un tālāk, kā ir rakstīts, kad šie brāļi pieauga, viņiem uzradās sievas, bet tad viņiem sāka dzimt bērni. Pēc tam Viņš teica, ka divpadsmit brāļi, Israēla dēli, – ir pirmtēls Visaugstā Debesu dēlu divpadsmit „brāļu paaudzēm”.

Cik lieli starplaiki bija starp viņu piedzimšanu, un kā vispār TAD ritēja laiks – tas ir atsevišķs jautājums, bet, lai saprastu tēmas būtību, tas nav tik svarīgs. Ja palūkojamies uz visu brāļu rašanās vēsturi, tad redzam, ka izņemot pēdējo – **Benjamīnu**, viņi visi dzima viens pēc otra, un ņemot vērā, ka bija „četras mammas”, kuras laida pasaulē šos bērnus, tad laika atstarpes viņu piedzimšanai bija maksimāli minimālas, ja tā var izteikties. Vienpadsmit brāļi piedzima diezgan „čupiņā”, bet īpaši lielām laika atstarpēm, – gandrīz septiņu gadu periodā. **Benjamīns** piedzima nedaudz vēlāk, bet ne ar lielu atstarpi: apmēram septiņu gadu robežās pēc **Jāzēpa**, pēc tam, kad visa ģimene jau bija aizgājusi no labā opīša **Lābana**, un nonāca Kānaāna robežās, kas bija noteikts par zemi, kurā ir jādzīvo viņiem un viņu pēctečiem. **Benjamīna** piedzimšana nedaudz „atstatus” ir interesants moments „Poligona” kontekstā, un pie tā atgriezīsimies vēlāk.

TOREIZ, laikos, kas aprakstīti **1.Moz.1:1**, viens aiz otra tika dzemdināti pirmo vienpadsmit paaudžu dēli, un viņu vecuma starpība, pēc tā laika Debesu laika mērogiem, bija visai neliela. Pēdējā – divpadsmitā paaudze radās nedaudz vēlāk, un viņa ierašanās kļuva par noteiktu nākotnes notikumu simbolu visu pārējo dzīvēs, un arī tas, kas priekšvēstīja kādu svarīgu notikumu nākotnē, par ko mēs parunāsim turpmāk. Bet, cik brāļu dzima katrā paaudzē – viens, septiņi, divpadsmit, simt divdesmit vai cik? Tad nu aplūkosim sekojošu svarīgu puzzles gabaliņu.

Septiņdesmit ragu

Galvenā Rakstu vieta šajā sadaļā ir vieta, ko esam jau aplūkojuši iepriekšējās nodaļās. Tad nu atjaunosim to:

Sinodālais tulkojums:

5.Moz.32⁸ Kad Visaugstais deva vietas tautām un izmitināja cilvēku dēlus, tad nolika robežas tautām pēc Israēla dēlu skaita (Septuagintā: pēc Dieva Engēļu

skaita).

Origināls:

5.Moz.32⁸ Kad Visaugstais piešķīra tautām, kad Viņš sadalīja Ādama dēlus – nolika tautām robežas pēc Israēla dēlu skaita.

Šai tēmai par 70 tautām un 70 pasaulēm mēs pieskārāmies 9.nodaļā, un tādēļ, ja kāds ir aizmirsis par ko tur bija runa, ļoti iesaku, lai labāk varētu saprast, atjaunot zināšanas. Tajā daļā ir otrs svarīgs „saskares pants”:

2.Moz.1⁵ Un visu dzīvo dvēseļu skaits, kas bija cēlušās no Jēkaba, bija kopā septiņdesmit, bet Jāzepts jau bija Ēģiptē.

Šis mums ir svarīgs vēl arī tādēļ, – tieši kad tas ir pieminēts. Bet pieminēts tas ir tieši viņu „iziešanas” brīdī no Apsolītās zemes un došanās uz Ēģipti, tas nozīmē – „tautās”, ko šī Ēģipte simbolizē. Praviētiski, Israēla dēlu „nolaišanās” uz Ēģipti nozīmē Visaugstā Debesu dēlu „nolaišanos” 70 izveidotajās un sagatavotajās pasaulēs. Originālā tā arī ir teikts: „nolaidās”. Septiņdesmit „Debesu komandas”: pa vienai uz katru pasauli, saskaņā ar Debesu Tēva gribu tika „komandētas/nosūtītas” uz Zemes pasaulēm pie saviem Zemes brāļiem un māsām. Mērķis bija organizēt vadību, organizēt apmācību, sakārtot pasaulu koordināciju savā starpā, un pakāpeniski sagatavot Visaugstā Zemes dēlus un meitas savas pasaules pārvaldīšanai. Kā ir rakstīts **vēstulē galatiešiem 4.nodaļā**, ka „**mantinieks, kamēr vēl ir bērns, ne ar ko neatšķiras no verga (kalpa), kaut viss viņam pieder**”. Un tādēļ, visu 70 pasaulu mantiniekiem tika iedoti par palīgiem „pārvaldnieki”, kurus Debesu Tēvs uz Viņam zināmu laiku bija nosūtījis.

Visaugstā Debesu dēli un viņu līdzgaitnieces, no visām 12 paaudzēm, bija sakārtoti atbilstošās komandās. Viņi nebija vieni, bet viņiem jau bija bērni, kuriem arī jau radās savi bērni, un tā tālāk. Israēla ieiešana Ēģiptē ir šo notikumu pravietiska ēna.

Iesākumā, līdzīgi kā Ādams, Debesu Tēvs caur Ješua – Savu Dzīvo Vārdu – deva piedzimšanu 70 dēliem, kuri tapa par pirmo paaudzi, kuras pirtēls ir **Rūbens**. Tas tika darīts tādēļ, ka savā laikā vajadzēja tikt vienlaicīgi izveidotām 70 „Debesu komandām”. Pēc pirmo 70 dēlu piedzimšanas, kuri kļuva par „pirmo paaudzi”, pēc kāda laika bija dzemdīnāti 70 dēli, kuri kļuva par „otro paaudzi”, kurus simbolizē otrs dēls – **Šimons** (Simeons). Un tā tālāk. Kādā noteiktā brīdī, viņiem un NO viņiem sāka rasties viņu Debesu līdzgaitnieces: viss apmēram tā, kā to redzam notiekam ar Ādamu un Havu.

Faktiski, tie pirmie katras paaudzes 70 dēli, no kuriem arī izveidojās viņu dzimtas, tieši no viņiem sastāvēja zināmi katras paaudzes „Debesu Sinedriji (Padomes)”. Nereti, šos pirmos, kas tiešā veidā ir Debesu Tēva dzemdīnātie Debesu dēli, visās paaudzēs un viņu līdzgaitnieces, tā arī sauca: „**pirmie**”, „**no pirmajiem**”. Ādams kļuva par viņu pravietisku ēnu. Arī pirmās Debesu līdzgaitnieces radās unikālā veidā – tieši no saviem vīriem: kā Hava. Turpmāk, visi pārējie jau dzima mums saprotamā veidā un pa pāriem.

No pašas piedzimšanas šo dvīņu pāri Visaugstais bija nolīcis tam, lai nākotnē viņi kļūtu par vīru un sievu, ieejot personīgās derības pilnībā. Visu savu bērņību un pusaudžu laiku viņi tam gatavojās. Pēc tam, kad viņi sasniedza sava fiziskā, dvēseliskā un garīgā vecuma zināmu pilnību, tad svinīgā atmosfērā viņi noslēdza savu personīgo derību, lai kļūtu par Vīru un Sievu mūžībā.

Līdz šim laikam viņi bija veltīti viens otram, bet personīgās derības noslēgšanas laiks, ņemot vērā viņu individualitāti, katram bija atšķirīgs. Pēc šādas individuālās derības noslēgšanas viņi kļuva par vīru un sievu un varēja savienoties viens ar otru vienā apskaidrotā fiziskā ķermenī, kas ivritā ir izteikts ar vārdu EHAD, un tieši par to ir rakstīts otrās nodaļas beigās:

1.Moz.2²⁴ Tādēļ atstās vīrs savu māti un savu tēvu, un pielimēsies savai sievai, un tie būs viena (ehád) miesa.

Pašlaik, mūsu „Poligonā”, neapskaidrotajā fiziskajā ķermenī, kuri ir, kā rakstīts. „grēka novājināti”, kas tāds nav iespējams, bet ir pieejama fiziskā vairošanās.

Ir rakstīts, ka tieši VĪRS **אִישׁ (iš)** pielimēsies pie sievas – **אִשָּׁא (išá)**, un tas nozīmē, ka kāds pieaudzis, kā arī svarīgs, nozīmīgs cilvēks, var par tēlaini teikt – Cilvēks ar lielo burtu. Rakstos šajā vārdā bieži tika saukti eņģeļi kā Debesu sūtņi. Ja runa ir par vienkārši „vīriešu dzimtas radību”, – ir pavisam cits vārds – **זָהָר (zahár)**, bet sieviešu dzimtē – **נֶקְבָּה (nekevá)**. Šeit mēs redzam norādi uz to, ka vīra un sievas personīgajā savienībā dodas tikai tie, kuri ir sasnieguši atbilstošu „garīgi – dvēselisko” vecumu. Un tam ir apstiprinājums, jo **1.Moz.1:27** ir teikts, ka Visaugstais radīja tieši **zahár** un **nekevá**, bet „pielimējas”, kā augstāk ir pieminēts, vīrietim jau **iš** statusā pie sievietes – **išá: 1.Moz.2:24**.

Bet, stājoties pat šādā personīgā Derībā kā vīrs un sieva, Debesu līdzgaitnieki šajā posmā vēl visai ilgi iepazīna viens otru kā personības, ieejot maksimālā dvēseliski –garīgajā tuvībā, un pieaugot Tēva Gara augļos, pirms viņiem varēja būt bērni. Tas bija nepieciešams tamdēļ, lai viņu viena otra iepazīšanas līmenis un viņu vienotības līmenis būtu maksimāls.

Kā jau jūs atcerieties, Rakstos ir tāda frāze: „**miesa un asinis Debesu Valstību neiemantos**”. Debesīs, apskaidrotajos ķermeņos tādu asiņu, kā mums pašlaik, nav. Ķermeņi tur ir piepildīti, piesūcināti ar „īpašas konsistences” redzamo godību, ja tā var izteikties. Vai tā plūst pa kādiem „asinsvadiem un dzīslām”, vai vienkārši, kā kādiem vilņiem periodiski piesūcina visu ķermeni, – skaidras atklāsmes par to pagaidām nav, bet tas jau ir „tehnisks” moments, kas neietekmē izpratnes būtību. Dzemdības notiek ātri un bez sāpēm. Mamma savus mazulus baro nevis ar krūti pienu, bet „**ar īpašu sastāvu, kas piepildīts ar Manu godību**”, – es ticu, ka to man tā ir atklājis Visaugstais. Sievām, – savu vīru „Mūžīgajām līdzgaitniecēm” divas krūtis ir (atvainojiet par tādiem naturāliem precizējumiem) tādēļ, lai varētu vienlaicīgi barot abus piedzimušos dviņus.

Rakstos bieži ir teikts, ka tāds vīrietis ir dzemdinājis to un to. TOREIZ, ja sieviete bija stāvoklī, viņa neizjuta tādas sāpes un „bēdas”, kā tagad. Neskatoties uz to, viņai bija kāda diskomforta sajūta, kas, protams nav salīdzināmas ar tām, kas ir tagad. Tādā stāvoklī, neskatoties uz viņas grūtniecību, kā arī, lai viņu uzmundrinātu, vīrs turpināja ar viņu savienoties vienā apskaidrotajā ķermenī līdz pašām dzemdībām, un tādā veidā viņš sevī piedzīvoja un pārdzīvoja gan savu sievu, gan savus divus bērnus. Tādēļ, frāzei „mēs bijām stāvoklī” TOREIZ bija arī sava burtiskā nozīme.

Savienošanās vienā apskaidrotā ķermenī nebija un nav kaut kas ļoti intīms, kā, piemēram, mums zināmais bērna ieņemšanas process, un tādēļ, savienojušies vienā ķermenī vīrs un sieva varēja atrasties gan Visaugstā troņa priekšā, gan vienkārši esot kopā divatā. Sieva it kā „izkusa” savā vīrā, jo vīrs vienmēr ir fiziski nedaudz lielāks. No malas savienojies pāris izskatījās kā viens

cilvēks – vīrs, bet tā īpašā godības izpauduma, kas bija uz viņiem tajā brīdī dēļ, varēja saprast, ka pāris ir savienojies. Šajā brīdī viņi visu dzirdēja, redzēja, sajuta un pārdzīvoja kopā – kā viens vesels. Un tas līdzīgi kā Visaugstais Rakstos saka par Sevi: „Mēs – pateica, Mēs –izdarīja”. Bet mēs – esam Viņa bērni, un mēs esam Viņa tēlā.

Avoti un vīģes

Kas attiecas uz „brāļu paaudzēm”, tad, iesākumā bija izveidots kāds „Debesu parauga” modelis, kuram pēc tam jau bija jārealizējas Zemes pasaulēs. Tas bija saistīts ar Visaugstā godību, kas katrā dēlā un meitā tika ielikta viņiem piedzimstot. Šī ķēniņu Ķēniņa godība arī bija tas avots, ko Viņš ielika Savos bērnos, lai lielajā ĶIMENĒ, pilnībā varētu atklāties un attīstīties visa talantu un spēju pilnība Tēva Mājas celtniecībā un radītās pasaules vadīšanā.

No tradīcijas mēs zinām, ka Ādamam un Havai bija 52 bērni, jeb 26 piedimuši dvīņu pāri: puisītis un meitenīte. TOREIZ kopā piedimušie bija paredzēti viens otram kā Mūžīgie līdzgaitnieki, un līdz savai garīgajai pilngadībai viņi tam gatavojās. Grēks uzspieda savu ļauno nospiedumu uz pilnīgo plānu, tādēļ, mēs nevaram Rakstos Ādama un Havas dzīvēs skaidri redzēt tieši 12 dēlus, kā kādu 12 „brāļu paaudžu” atspoguļojumu. No Ādama līdz Noa, ieskaitot, bija 10 paaudzes. Noa dzīve kļuva par zināmu „robežšķirtni” starp „divām pasaulēm”, kura novilkta kādu nosacītu līniju starp jaunās pasaules sākumu un viņas gandrīz pilnīgu sagraušanu. Tajā mēs varam ieraudzīt norādi uz kādu daļēju bojājumu sākotnējā modelī. Ja *Kainu* un *Ābelu* nosacīti pieņemam par divām paaudzēm, tad pēc viena nāves, un otra izraidīšanas, sākotnējais 12 brāļu paaudžu plāns, no pravietiskā skata punkta, kaut kādā veidā tika samazināts līdz šim pašam divām paaudzēm: $12 - 2 = 10$.

Ja pēc *Septuagintas* hronoloģijas skaitam no *Šema*, – *Noa* vecākā dēla līdz *Teraham*, – *Ābrahama* tēvam, to ieskaitot, arī pagāja 10 paaudzes. Masoretu, izkropļotajā „pielabotajā” variantā, nav dēla *Arfahsada* – *Keinana* (Kainana), kurš bija *Šelaha* tēvs. To apzināti izdarīja pārrakstītāji, pēc otrā Tempļa sagraušanas, pēdējā Augstā priestera Johanāna ben Zakkaja vadībā, kurš bija nelietis, un apzināti noraidījis Ješua kā patieso Israēla Mesiju un Ķēniņu, un kurš piekrita darījumam ar romiešu valdību, kas atļāva viņam atvērt savu akadēmiju Javnā. Šajā ļaundarībā piedalījās arī kāds Akiva, kurš kļuva par viņa skolnieku, un, kurš 131.gadā par Israēla „mesiju” pasludināja kādu bar Kosibu – „melu dēls”, dodot viņam jaunu vārdu: bar Kohba („zvaigznes dēls”). Šis viltus mesija – pievīlētājs – nomira atbilstošā nāvē: slēpjoties no viņu aplenkusajiem romiešiem *Beitaras* cietoksnī, viņu sakoda čūska. Caur pievilšanu, kas nāca caur šiem cilvēkiem, gāja bojā liels daudzums jūdu, ieskaitot sievietes, bērnus un sirmgalvjus... Kā ir rakstīts, – no viņu augļiem jūs viņus pazīsiet...

Viena no patriarhiem izņemšana tika izdarīta apzināti, lai izņemtu arī svarīgu pravietiski norādi, kas norādīja uz Ješua kā Israēla Mesiju. Lieta tāda, ka tieši *Īzaks*, – *Ābrahama* dēls, ir 22 patriarhs, sākot no *Ādama*. Ivritā ir 22 burti un pēdējais no tiem – **TAV**, kas savā senā ivrita (paleoivrita) oriģinālā bija krusta formā. Pravietiskā saistība starp *Īzaku*, kurš bija nolikts uz altāra, un, kurš bija „**TAV burta patriarhs**” „, tas ir 22 pēc skaita, un Ješua, Kurš nomira uz „**burta TAV**”, tas ir pie krusta, bija visai redzama.

Tātad, 10 paaudzes no Ādama līdz Noa ieskaitot, kā arī 10 paaudzes no Šema, Noa dēla, līdz

Teraham, Ābrahama tēvam. Mēs redzam, ka līdz Ābrahamam tas atkārtojas divreiz, – pēc divu liecinieku principa. Un no Ābrahama jau sākas šī principa „12” atjaunošanās, un, kas noslēdzās Jēkaba – Israēla dēlos.

Kas attiecas uz „70 pasaulēm”, lai tiktu skaidrībā ar šo jautājumu, ir jāpievērš uzmanība tam, kur tieši Bibelē ir pieminēts skaitlis „70”. 70 – tas ir vecajo skaits, Israēla dzimtu galvas, Padomes locekļi, turpinājumā – Sinedrija – „Lielās Sapulces vīri”. Visi šie septiņdesmit bija cienijami, apmēram viena vecuma vīri, ar lielu pieredzi un, atbilstoši, savu dzimtu galvas. Viņi kļuva par 70 Visaugstā dēlu pravietisko atspoguļojumu: „pirmie” katrā no 12 brāļu paaudzēm.

2.Moz.15²⁷ Tad viņi nonāca Elimā, tur bija 12 ūdens avoti un septiņdesmit vīgu palmas, un viņi apmetās tur nometnē pie ūdens.

Šai interesantajai vietai bija dots nosaukums „Elima”, kam Tanaha ivritā ir pamatnozīme ir saistībā ar kādu „durvju priekšu”:

אֵילִם (elim) durvju priekša, lievenis.

Ir interesants vārdu savienojums, kas jēdzieniski ir saistīts ar šo vārdu:

בְּנֵי אֵלִים (bnei Elim) Visaugstā dēli.

Elim – tie paši burti, bet nedaudz citā salikumā, un arī tāda pati izruna un jēga: Visaugstā dēli – tā ir Paša Visaugstā „durvju priekša”, un pēc būtības – Viņa tēla atspulgs. Tādēļ, šajā Rakstu vietā mēs varam redzēt pravietisku norādi, kur vienuviet ir pieminēti gan 12, gan 70. Divpadsmit ūdens avoti – ir 12 brāļu paaudžu pirmtēls. Nosacīti, – 12 avoti 12 ciltīm. Šie avoti – pirmtēls 12 īpašām Visaugstā Gara godības straumēm, kas paredzētas katrai paaudzei, kam ir pravietisks apstiprinājums arī 12 Augstā priestera **Hóšena** akmeņos.

Zemes pasaulu sagatavošana

Pēc tam, kad visās 12 paaudzēs radās pa 70 dēliem, Visaugstais sāka veidot un radīt zemi un Zemes pasaules:

Īj.38⁴ Kur tu biji tolaik, kad Es zemi veidoju? Pasaki to, ja tev ir tāds gudrs prāts!

⁵ Kas ir noteicis tās apmērus – tu laikam to zini? – Vai kas pāri tai ir izstiepis mērauklu (pārn. noz. – „noteica noteikumus”)? ⁶ Iekš kā iegremdēti tās pamatbalsti, vai kas ir licis tās stūra akmeni ⁷ Tad, kad visas rīta zvaigznes kopā priekā dziedāja un visi Dieva dēli (bnei Elohim) gaviļēja?

Uz to brīdi, kad Visaugstais sāka no 70 pasaulēm veidot visu šo „zemes konstrukciju” liekot pamatus un balstus, uz kā tā tika uzlikta, jau bija piedzimuši „Pirmie” no visām 12 „brāļu paaudzēm”. Pa vienam dēlam katrai pasaulei, 70 dēlu visās 12 „brāļu paaudzēs”: kopumā 840.

Visas 70 pasaules bija radītas vienlaicīgi, un to sagatavošana un veidošana lai varētu iemitināt dzīvotājus, noritēja vienlaicīgi, kas paredzēja „Debesu komandu” vienlaicīgu ierašanos tajās, lai varētu palīdzēt „procesa organizēšanā”. Visas 70 pasaules bija viena no otras atšķirīgas. Katrai pasaulei bija unikāla gan ģeogrāfiski, gan floras un faunas ziņā. Kaut kas atšķirās nedaudz, kaut kas – stipri. Bija sava specifika arī attiecībā uz minerāliem un citām „specifikām”. Atcerieties epizodi no **1.Moz.2.nodaļas**, kur ir aprakstīts „labas kvalitātes” zelts, **šohám (oniksa)** akmens un īpašu aromātisko sveķu (**bdoláh**) esamība. No brīža, kad tika radītas Zemes pasaules, visā šajā

procesā piedalījās Visaugstā bērni. No sākuma kā skatītāji, tad – darbojoties atbilstoši saviem spēkiem, saskaņā ar debesu Tēva apmācības programmu.

Visi šie „Pirmie” dēli, kopskaitā 840, kopā ar savām debesu līdzgaitniecēm, **kļuva par visu Debesu dzimtu galvām**, deva aizsākumu visiem radniecības vai geneoloģiskajiem kokiem (**„ikviens ciltskoks...” Efez.3:15**), par ko jau runājām 10.nodaļā. No viņiem cēlās visi pārējie Visaugstā bērni, kuri jel kad ir Debesīs radušies. Kas attiecas uz „laika paaudzēm”, tas ir, cik bija pēcnācēju paaudžu: „bērni”, „mazbērni”, „mazmazbērni” utt. – to aplūkosim nedaudz vēlāk.

Visiem, kuri bija „aizkomandēti” uz Zemes pasaulēm, bija savas mājas Debesīs un īslaicīgās mājas šajās Zemes pasaulēs, un varēja atrasties vienalga kurā no šīm vietām, atkarībā no kalpošanas darīšanām, kā arī atkarībā no citiem personīgiem un īpašiem faktoriem. TAD nebija problēmu ātri pārvietoties, tādēļ lieli attālumi nebija problēma, un vajadzības gadījumā pārvietošanās no vienas vietas uz otru aizņēma ļoti maz laika. Tā bija PIRMS TĀ kara sākumam – „Lielajam Pasauļu Karam”, kā to vēlāk sāka saukt.

Tātad, noteiktā brīdī, pēc šo 70 Zemes pasauļu radišanas, kas tika gatavotas apdzīvošanai, visas „Debesu komandas” bija aizsūtītas uz viņiem paredzētajām pasaulēm. Pēc tam, kad šajās pasaulēs uzradās Zemes dēli un meitas – savi „Ādami un Havas”, sākās apmācības pamatfāze. Mācījās visi: gan tie, „pie kuriem atnāca”, gan tie, „kuri bija atnācēji”.

Israēla dēlu godība

Mēs saprotam, ka visi bērni ir unikāli un nes sevī kādu īpašu sava Debesu Tēva daļiņu, tā atspoguļojot Viņa godību. Ir līdzīgi, bet neeksistē precīzu atkārtojumu. Un šai sākotnējai unikalitātei bija noteikts zināms „sākotnējais pamats”, kas, katrā paaudzē piedzimušos, darīja atšķirīgus. Mēs redzam, ka ir īpašas pravietiskas svētības un nolēmumi, kas tika doti Israēla dēliem – savu cilšu galvām. Mēs varam to izlasīt **1.Moz.49.nodaļā**, kā arī **5.Moz.33.nodaļā**. Vienā gadījumā to saviem dēliem darīja tētis Jēkabs pirms savas nāves, bet otrā – Mozus, pirms Israēla ciltis, iegāja Apsolītajā zemē. Abos gadījumos tie bija nevis labu cilvēku labi novēlējumi, bet tas tika darīts Visaugstā Gara iedvesmā.

Galvenajam priesterim, jeb Augstajam priesterim, bija interesants priekšmets – **Hóšen**, plašās aprindās pazīstams kā „krūšu rota”. Tas bija izveidots salokāms, – no visai stipra piecu dažādu krāsu diegu izausta auduma (**2.Moz.28.**). Hóšena iekšpusē bija izveidotas īpašas šūniņas, kurās bija ievietoti 12 dārgakmeņi, un uz katra no tiem ar intālijas metodi bija izgravēti Israēla dēlu vārdi. Tā ir tāda gravēšanas tehnika, kuras rezultātā burti bija izvirzīti uz āru kā zīmogos. Tas ir – atbilstošie Israēla dēlu vārdi, simboliski, it kā „izauga” no godības, ko simbolizēja kāds no dārgakmeņiem. Saskaņā ar šo pravietisko simbolu, Debesu Tēvs caur Ješua, Kurš ir Viņa Dzīvais Vārds un dārgakmens (**Jes.28:16**), daļu no Savas godības nosacītās sadalīja 12 daļās, – sadalīja to Savu dēlu starpā: Savu bērnu „brāļu paaudžu” starpā: Debesu Ķēniņa dēlu un meitu starpā.

Akmens pats par sevi ir tikai akmens, labākajā gadījumā dārgakmens. Bet mūsu gadījumā tas ir tās godības simbols, kas tika ielikts Debesu Tēva dēlos un meitās, un, kas bija daļa no viņu būtības, kā arī pamats tam, ko esam pieraduši saukt par „aicinājumu”. Tieši šī pārdabiskā godība radīja zināmu pamatu tai unikalitātei, kuru var redzēt tajos pravietojumos, ko pirms brīža pieminēju. Katram godības veidam bija savas atšķirīgas šķautnes un nokrāsas, kas atklājās

noteiktā laikā. Neapšaubāmi, divas augšminētās Rakstu vietas ir tikai pamats, jo ir arī citas vietas, kas sniedz mums dažādus pravietiskus tēlus un simbolus, caur kuriem mēs varam dziļāk saprast nevis vienkārši katras „brāļu paaudzes” aicinājumu, bet arī daudzas citas īpatnības, kas var būt individuālas.

Augstā priestera **Hóšena** akmeņi simbolizē īpašu Visaugstā redzamo godību, kā arī to, kas ir ar to saistīts: kādas īpašās spējas, to īpašo potenciālu, kam bija jāatklājas mūžībā. Neviens uzreiz nesaņēma maksimumu godības, bet ieiešana tajā bija pastāvīgs process. „...**aizmirsdami, to, kas aiz muguras, stiepdamies pēc tā, kas priekšā...**” (*Filip.3:13*) un „...**pilnīgajiem jūtas ir pieredzē mācītas...**” (*Ebr.5:14*) – šīs divas Rakstu vietas rāda mums godības atklāšanās principu. Tuvība ar Debesu Tēvu, ieiešana visas kalpošanas pilnībā, pieredze, kas vairojas, – tas viss, un virkne citu faktoru, noteica ātrumu, dziļumu un ieiešanu godības pilnībā, kuras aizmetnis bija ielikts jau iesākumā.

Visaugstā godība, kas noteiktā veidā bija attiecināta uz vienu vai otru dārgakmeni, bija saistīta ne tikai ar kādām „dabīgi – pārdabiskām” spējām, bet arī ar tiem vai citiem Svētuma Gara augļiem, kurus Rakstos mēs varam atrast, un kuri atbilst kādam no **Hóšena** akmeņiem, – tas ir, – Visaugstā godības īpašai izpausmei. Var pat teikt, ka katrai paaudzei bija kāda sava, īpaši izteikta, īpaši spēcīga īpašība, Visaugstā Gara izpausme, kas izpaužas tajā vai citā Viņa auglī.

Tad nu atcerēsimies Rakstos kādu īpašu koku, kas ir nosaukts par Dzīvības koku, un par kuru mēs varam izlasīt Rakstu pirmajās un pēdējās nodaļās. Atklāsmes grāmatā ir teikts:

Atkl.gr.22² Viņas ielas vidū un upei abās pusēs bija Dzīvības koks, tas nesa augļus divpadsmit reizes, katru mēnesi savu augli, un viņa lapas bija tautām par dziedināšanu.

Menorá, kas stāvēja **Miškānā**, bet vēlāk Templī, – ir Visaugstā Gara, kā arī šī Dzīvības koka, kas nes 12 dažādus augļus katru mēnesi, pirmtēls. Grieķu valodas gramatika dod iespēju pieļaut divus variantus: pa vienam īpašam augli katru mēnesi, kopumā 12 reizes gadā, kā arī pa 12 augļiem katru mēnesi, kopumā 144 gadā. Visu Rakstu kontekstā ir iespējami abi varianti, tā kā izvēlieties, kas jums tuvāk pēc gara. Ir arī tāda sapratne, ka katram Gara auglim ir 12 šķautnes: 12 garšas nianšes, ja tā var izteikties, kas īpaši izpaužas saskarsmē ar citiem augļiem. Tas ir līdzīgi kā, kad divi augļi kopā dod kādu garšīgu kombināciju.

Kas attiecas uz akmeņu atbilstību Jēkaba – Israēla dēliem, to mēs aplūkojām jau **11.nodaļā „Urim un Tumim”** un **„Iztrūkstošie akmeņi”** apakšnodaļās. Zemes akmeņi, kas bija ievietoti **Hóšēnā** – ir vienkārši akmeņi, kuriem ir tādas vai citas fiziskās un citas īpašības, bet tieši tādēļ, ka tie sāka simbolizēt Visaugstā redzamo godību, šīs godības dēļ tie ieguva zināmas godības īpašības, kas ir ārpus dabiskā. Zemes akmeņi, lai kāda, pēc zemes mērauklas tiem nebūtu vērtība, – ir tikai to reālo Debesu akmeņu, ko bija radījis Visaugstais un kas tiešām Debesīs eksistē, un kas simbolizē īpašu ķēniņu Ķēniņa godības izpausmi, atspulgs. **Hóšena** akmeņi, ko redzam Rakstos, ir vien patiesās realitātes atspulgs. Pirmās Derības plāksnes, ko Mozus saņēma no Visaugstā rokām, – bija no Debesu akmens **safira (sapir – ivr.)**, no kā ir darināta Viņa troņa pamati: **2.Moz.24:10**. Tradīcija to apstiprina, runājot par to, ka Mozus, nokāpis no Sinaja kalna, sasita tieši šīs Debesu safīra plāksnes, bet pēc tam šīs lauskas tika savāktas un saglabātas Svētnīcā.

Safīrs ir piektais akmens *Hóšēnā*.

Atkl.gr.4:3 ir aprakstīta varavīksne virs smaragda krāsa godības troņa: tas simbolizē trešais *Hóšēna* akmens – *baréket*. Tas ir *Levi* akmens, vai trešās Debesu paaudzes akmens, un Augstā priestera *Hóšēnā* tas, protams, ir trešais. No Rakstiem mēs atceramies, ka „*žēlastība ir pārāka par tiesu*”, bet priesteri, kuri ir no *Levi* cilts, arī ir šie žēlastības pārstāvji, caur kuru aizlūgšanām un kalpošanas šī žēlastība izbrīvējas par Visaugstā tautu.

Par katru akmeni var runāt ilgi un daudz, bet šeit es runāju tikai par principu, izmantojot kādas Rakstu vietas, kas palīdz izprast šīs Debesu realitātes. Varat to pieņemt kā manu personīgo liecību: es daudzkārt redzējumos esmu redzējis un redzu šo akmeņu krāsu, vai precīzāk – tās godības krāsu, ko šie akmeņi simbolizē. Šīs godības krāsas nav viendabīgas, bet ar notonējumiem un niansēm, un bieži šīs nianse pāriet viena otrā. Kā man tas ir atklāts, un iepriekš es jau nedaudz par to runāju, – godībai var būt vairākas šķautnes, izpausmes nokrāsa un, tādēļ, krāsas īpatnības to atspoguļo.

Reālā Debesu pasaule un garīgā realitāte kopumā ir daudz interesantākas un aizraujošākas ne kā daži sludinātāji, kuri cenšas spriedelēt par to, ko nekad nav ne redzējuši, ne dzirdējuši, tēlo.

Ir svarīgi saprast to, ka iesākumā mēs dzīvojam tajā realitātē – un daudzām mūsu atmiņām un pārdzīvojumiem, intuitīviem minējumiem – tam visam ir savas saknes. Un tieši par to ir visa šī grāmata, viss šis vēstījums. Mūsu Debesu Tēvs vēlas mūs ATGRIEST šajā godībā, kur mēs dzīvojam līdz mūsu iemiesošanās šeit uz zemes. Kā pazudušo dēlu no tās līdzības, kurš sacentās ar cūkām, un kuram tēvs, pēc atgriešanās, uzvilka pirkstā gredzenu. Gredzens – nav vienkārši varas simbols, kaut tas tiešām ar to ir saistīts. Bet tā ir tikai viena šķautne, par kuru runā.

Īstenībā, tajā gredzenā, kas tiks uzvilks mūsu pirkstā, kad mēs atgriezīsimies – būs tas dārgakmens, kas simbolizē to mūsu Debesu tēva godību, ko Viņš mūsos ir ielicis, kura bija mūsos pirms mūsu iemiesošanās uz šīs zemes. Mana liecība par to: es redzēju šo gredzenu, ko Tētis uzliek labajā rokā tiem, kuri atgriežas – gredzens ar akmeni, kas simbolizē to godību, kurā mēs tiksim atgriezti.

Ja daudzi Visaugstā bērni to saprastu, un vispār visu to, par ko šeit ir runa, tad viņu iekšējās motivācijas un personīgās ticības līmenis, kļūtu vairākas pakāpes augstāks. Vairotos uzticība Debesu Tētim, kā arī vairotos mīlestība pret tiem, kuri TAD bija mūsu ĢIMENE, bet šeit iet cauri grūtiem laikiem, vairotos mīlestība pret tiem, kuri vēl nav paspējuši izlīgt ar To, no Kura viss ir. Tad daudzi negrieztu prom savu vaigu no kādiem, atkārtojot: „nu, tā jau viņa izvēle!...”, un paši skrietu uzlabot savu komfortu šajā bojā ejošajā pasaulē. Tad nopietni būtu izkoriģētas prioritātes, un daudz kas mainītos.

Godība un vara

Nereti Rakstos mēs varam redzēt, ka pārdabisks spēks, tā vai citādi, ir saistīts ar godību, bet godība (tā vai cita), – ar varu un valdīšanu. Nereti varam redzēt arī tādu jēdzienu kā „scepteris”, „vēzda” vai „varas zizlis”, un tas viss ir kā varas, kas dota no augšienes, atribūti, ka noteiktu pilnvaru simboli valdīšanai pār valstīm un tautām, utt. Aplūkosim vienu Rakstu vietu, kur vienlaicīgi figurē vairāki ziļļi:

4.Moz.17² Saki Israēla bērniem un ņem no viņiem no katra ciltstēva nama vienu

zizli, tā tad no visiem ciltstēvu ģimeņu vecākajiem divpadsmit zižļus, un raksti ikkatra vārdu uz viņa zižļa...

12 Israēla cilšu vadoņu zižļi – tie ir 12 varas zižļi, no kuriem katrs pamatojas tajā godībā, kura no augšienes tiek dota katra garā, dievišķajā dvēselē. Katrs tāds zizlis simbolizēja noteiktas valdītāja pilnvaras un katras cilts darbības lauku. Šajā Rakstu vietā mēs varam redzēt, ka Mozum bija dots uzdevums uz katra no zižļiem uzrakstīt vienas Israēla cilts vārdu, kas pravietiski ir saistīts ar to, kā tika teikts uz Augstā priestera **Hóšena** akmeņiem izgravēt viņu vārdus. Godības akmeņi un varas zižļi ir tieši saistīti savā starpā. Lūk, vēl viena interesanta vieta:

1.Ķēn.7⁴⁴ viena vara jūra un divpadsmit vēršu zem šīs jūras.

„Jūrai” ir vairākas pravietiskās nozīmes. Viena no tām – tā ir stikla jūra **rakijas** – Debesu Kupola virs kura vidū atrodas Visaugstā Tronis. Tātad, – zināmā mērā var teikt, ka šī „stikla jūra” ir šī Troņa pamats. „Divpadsmit vērši” šeit ir divpadsmit Israēla cilšu pravietiskais atspulgs, uz kuriem Visaugstais pamato Savu varu un caur ko īsteno Savu valdīšanu. Divpadsmit godības izpausmes, divpadsmit dažādas Viņu bērnu grupas, kurām ir dotas dažādas spējas un talanti, lai varētu valdīt radītās radības vidū, lai paplašinātu un nostiprinātu Tēva Valstību. Tam ir arī tā šķautne, ja ar jūru saprotam „cilvēkus un tautas, ciltis un valodas”, saskaņā ar **Atkl.gr.17:15**, tad šajā gadījumā 12 vērši – ir 12 Israēla cilšu tēls, kuri atrodas ķēniņu Ķēniņa godībā un uztur visas pārējās 70 zemes tautas. Tas ir arī 12 „brāļu paaudžu”, – dēlu un meitu, kas Debesīs, tēls, kuri atbalsta savus brāļus un māsas no 70 Zemes pasaulēm.

Hesed un Din godības šķautnes

Tā pirmatnējā, sākotnējā godība, kura tika ielikta katrā Ķēniņa dēlā un meitā nebija, ja tā var izteikties, „šaura formāta”. Tai ir sava īpaša, zināmā mērā, „koordinātu sistēma”. Vienā plaknē tās ir divas puses – kas mūsu izpratnē visvairāk atbilst **Hésed** un **Din** īpašībām: labestība, žēlastība, augstsirdība no vienas puses un taisnā tiesa – kā taisnīguma pamats, no otras puses. Šis, tādā vai citā mērā, ir katrā no paaudzēm, un atkarībā no situācijas, attiecīgā veidā top redzams.

Tātad, tas ir kā tētis un mamma, kuri abi var būt žēlīgi, bet arī, vajadzības gadījumā, stingri. Un, tomēr, kāds vairāk specializējas, ja ir nepieciešamība, protams, stingru pārrunu noturēšanā, un ja vajag noteic sodu un seko tā izpildei, bet otrs, neskatoties uz iespējamo izrādīto stingrību, tomēr, vairāk ir specializējies žēlastībai un mierinājumam. Tētis un mamma, principā, abi, zināmā mērā, ir vajadzības gadījumā aizstājami, bet, tomēr, katram ir savas priekšrocības un stiprās īpašības.

Ir arī cits aspekts, kas ir kā „apakš šķautne” vispārējai „**Hésed** un **Din**” šķautnei, bet atklāj vēl vienu īpatnību. Un tas ir iekš tā, ka sešas Israēla ciltis stāvēja uz **Grizim** (Gerizima) kalna, un izrunāja svētības par paklausību, bet otras sešas ciltis stāvēja uz **Eivala** (Ebala) kalna un izrunāja taisnās tiesas vārdus par sacelšanos un nepaklausību, kas ir redzama noteiktos netiklības veidos. Un šeit mēs redzam, ka dažas ciltis bija vairāk kā citas „uzasinātas” kara un citu ekstremālu jautājumu risināšanai, kad tādi uzradās. Tas ir – ekstrēma, pretstāvības un kara gadījumā dažu paaudžu godība var izpausties visādos taisnās tiesas veidos, vairāk nekā citiem.

Un tieši tādēļ, vienai un tai pašai „brāļu paaudzei” godības izpausmes var būt dažādas, kas,

neskatoties uz vienu kopēju pamatu, var izpausties kā īpaši. Pieļauju, ka daudzi ir dzirdējuši terminu „divkāršais svaidījums”, kad runa ir par to, ka kalpotāji vienlaicīgi sevī var apvienot „gana un evaņģēlista, skolotāja un pravieša” svaidījumu, un tam līdzīgi. Garīgajā pasaulē tas var būt kā darbības šķautnes godībai, kuru simbolizē viens un tas pats akmens. Piemēram, ja paņemsim pravietojumus no augšminētajiem pamata fragmentiem, tad varam ieraudzīt, ka *Levi* cilts ir saistīta gan ar prasmī karot (zobeni satriecot *Sihemu* un „nezāļu” iznīdēšana pie Sīnaja kalna), gan ar spēju mācīt Rakstus („*māca Tavu Toru...*”). piemēram, *Ašēra* cilts ir saistīta ar pārtikas nodrošināšanu („*piegādās ķēniņšus gardumus*”), bet arī drošības nodrošināšanu („*dzelzs un varš – tavi aizšaujāmie*”). Tas, protams, ir ļoti novienkāršoti, bet, domāju, ka pietiekami, lai saprastu *Hésed* un *Din* īpašību darbību vienas paaudzes ietvaros.

Vīra un Sievas godība

Otra dimensija – tas ir divas puses: „vīrišķā” un „sievišķā”. Pacentišos precizēt, ko es šeit ar to domāju. Vīrs un sieva, saskaņā ar Rakstiem, ir viena cilvēka divas puses, un sieva bija radīta ne no ribas, kā var lasīt dažos visai „greizos” tulkojumos, bet tika izvilktā ārā kā viena no cilvēka PUSĒM, un tika „ietērpta” īpašā apskaidrotā ķermenī.

Fragmentā, kurā tiek aprakstīta sievietes rašanās, satur ne mazumu dažādu pravietisku simbolu gan jēdzieniskos, gan paralēlos, bet šajā materiālā vēlētos pievērst uzmanību tikai diviem no tiem. Pirmais ir tāds – tikai tad, kad vīrietis un sieviete bija kopā līdz sadalīšanai, kamēr Hava vēl nebija „izdalīta” no „cilvēka Ādama”, tieši tad Visaugstais šo viņu stāvokli sauca par „cilvēku”, pēc sadalīšanas vīrietī un sievietē: „*IŠ*” (vīrietis) un „*IŠA*” (vīrene), viņus vairs nevar pilnībā saukt par cilvēku tajā nozīmē, kvalitātē un stāvoklī, kurā viņi bija līdz sadalīšanas brīdim. Debesu Tēvs radīja cilvēku viņam par to nejautājot, un arī sadalīja viņu vīrietī un sievietē par to nejautājot. Bet, lūk, tiekties uz garīgu, dvēselisku un fizisku vienotību, un vienam otru iepazīt, jau vajadzēja pēc savstarpējas vienošanās un abpusējas piekrišanas. Šī vienotība ir jau pavisam cita līmeņa un kvalitātes, nekā, kad viņi bija kopā vienā ķermenī.

Otra lieta ir tāda, ka, kad Ādams ieraudzīja sievieti, kuru Tēvs pie viņa atveda, tad, skatoties uz viņu, viņš teica: „*kauls no viņa kaula un miesa no viņa miesas*”, kas, principā, pareizi ir tiešā veidā. Bet pareizi būtu arī uzskatīt ka, ja Ādams, skatoties uz sevi „uz pusēm sadalītu” un skatoties uz savu „vīrišķo pusi”, teiktu: „*tas ir kauls no mana kaula*”, bet skatoties uz savu „sievišķo pusi” teiktu „*un miesa no manas miesas...*”.

Un šajā sakarā ir skaidri redzams, ka, skatoties uz „jautājuma būtību”, ieraudzīja galveno atšķirību starp vīrietī un sievietē, ieraudzīja to, kas pašos pamatos viņus atšķir vienu no otra. Vīrietis – zināmā nozīmē ir „kauls”. Tas nozīmē, ka viņš ir ciets, stingrs, mērķtiecīgs, stresa noturīgs, viņš ir raupjāks, mazāk ietekmējams no ārienes. Bieži viņš ir arī taisnprātīgāks un mazāk lokans. Viņš draudzējas ar loģiku, sistēmiski un lielākā mērā tiek „kreisās smadzeņu puslodes” vadīts. Vīrieši ir spējīgi domāt stratēģiski, viņi ieliek un uztur pamatus, „bāzi”. Bieži viņi ir kareivīgi, bieži pragmatiski un materiāli tendēti. Kā likums, viņi ir vai nu ļoti garīgi, vai ļoti materialistiski, bet visai reti „dvēseliski”, un sievietes tērē visai daudz spēku tam, lai viņus nosliektu uz „romantismu”. Kaulos nav nervu galu, un tādēļ vīrieši bieži ir mazjūtīgi, bet smagā formā – nejūtīgi.

Vīrietis ir viengabalaināks savu mērķu sasniegšanā, ar izņēmumu, diemžēl, tikai viena mērķa sasniegšanā, kuru sieviete cenšas sasniegt daudz mērķtiecīgāk: atrast savu „otru pusīti” un izveidot ģimeni. Visā pārējā, ja neņem vērā sīkumus, vīrieši kopumā ir šī jautājuma priekšgalā, bet dažreiz – ar lielu atrāvienu. Vīrieši sava specifiskuma dēļ ir sekmīgāki Visaugstā Vārda studēšanā un saprašanā, viņi labāk redz loģiskās sakarības un atrod „pravietiskās norādes”. Viņus vairāk var pieskaitīt, ja tā var izteikties, „kalpošanai ar Vārdu”. Viņi ieliek pamatu, Vārda sapratnē un pamatojumā. Un nav nekāds brīnums, ka lielākā daļa sludinātāju, mācītāju un praviešu ir vīrieši. „Vārds” ivritā ir – „**davár**” – vīriešu dzimtē. „**galds ar skatāmām maizēm**” **Kodeš (Svētajā vietā)**, simbolizē Ješua, Kurš ir „Dzīvā Maize”: tas viss ivritā ir vīriešu dzimtē.

Sievietes – kaut kādā nozīmē ir „miesa”: viņas ir jūtīgas un „gaisīgas”. Viņas, kā likums, ir labās smadzeņu puslodes vadītas. Viņām ir īpaša „sieviešu loģika”, viņas ir intuitīvākas un spējīgas redzēt virkni sīkumu, kas bieži nav pamanāmi vīrieša skatienam. Sievietes ir vairāk pakļautas stresam, viņas ir mīkstas un bieži pakļautas „ārējai” ietekmei. Viņas ir uzmanīgākas „dvēseliskajos” jautājumos, miermīlīgākas. Viņas rada mājīgumu, prasmīgi izrotājot pelēcību. Viņas ir emocionālas, romantiska, muzikālākas un „dejiskākas”. Sievietes savā „īpatnībā” bieži ir jūtīgākas Garā, viņas smalkāk izjūt pārmaiņas un nianses. Viņas – kaut kādā mērā ir „smalkāk uzskānotas”. Tieši viņas, lielā mērā var sasaistīt ar „Gara kalpošanu”. **Ruah haKódeš** – Svētuma Gars – **Menorá Kodeš (Svētajā vietā)** – tas viss oriģinālvalodā ir sieviešu dzimtē.

Šos uzskaitījumus var turpināt un turpināt, bet, ceru, ka būtība ir redzama. Kauls un miesa. Tas ir ļoti simboliski. Protams, katrā vīrietī ir „nedaudz sievišķā”, bet katrā sievietē „nedaudz vīrišķā”. „Vīrišķais” un „sievišķais” nemēdz būt, tā sakot, „tūrā veidā”. Tas vienmēr ir viena un otra maisījums. Protams, grēks ir ļoti stipri ietekmējis cilvēka dabu, daudz ko izkropļojis. Diemžēl, nereti var redzēt „sieviešveidīgus” vīriešus un „vīriešveidīgas” sievietes. Bet, iesākumā tā nebija plānots.

Savienojoties vienā apskaidrotā ķermenī Mūžīgie līdzgaitnieki – Vīrs un Sieva – ne tikai viens otram atdarīja savu jūtu un pārdzīvojumu dziļumus, bet arī savas domas: pilnīga abpusēja atklāšanās, lai sasniegtu pilnīgu vienotību – EHAD ivritā. Bet šī savienošanās ietvēra sevi vēl vienu ļoti svarīgu aspektu, par ko mēs šeit runājam. Savas savienošanās brīdī viņi atvēra viens otram pieeju tai specifiskajai godībai, kas jau bija viņos iekšā, lai savstarpēji varētu bagātināties un tajā pieaugt.

Dažas paaudžu godības īpatnības

Kā piemēru ņemšu dažas paaudzes, bāzējoties kurās, parādišu dažus momentus, kas saistīti ar godības, kas bija viņos, darbības specifiku. Paņemsim trīs paaudzes: otro, trešo un ceturto, kuras attiecīgi simbolizē **Šimons, Levi un Jūda**. Katrai no šīm paaudzēm ir īpaša godība, kas nosaka viņu īpatnības un aicinājuma specifiku. Parādišu pašus galvenās šīs godības izpausmes.

Personvārds Šimóns שִׁמְעוֹן (dārgakmens **pitdá** ivritā; iespējams dzeltenī zaļš **topāzs**) ceļas no vārda „**ŠMA**” – **dzirdēt**. Lea tā arī pateica, kad deva šo vārdu, ka „sadzirdējis ir mani Visaugstais”. Un tas simbolizē to, ka viena no pašām galvenajām šīs paaudzes spējām ir spēja dzirdēt un redzēt daudzas lietas garīgajā pasaulē, būt jūtīgam pret garīgās pasaules pārdzīvojumiem, pret to, kas apslēpts. Šī šķautne ir saistīta ar **Hésed** īpašību („labestība,

žēlastība"). Otra īpašība, un tā jau ir *Din* („taisnā tiesa”) īpašības izpausme, ir spēja, kas var tapt redzama vajadzības gadījumā: karošana, cīnīšanās, stāvēšana pretim – dažādās tās formās. Tieši *Šimons* bija iedvesmotājs un organizētājs atreibībai par savu māsu *Dinu*. Personvārds „*Dina*” – ir sieviešu dzimtas variants vārdam „*Dan*”, kas ir vienas saknes vārds ar *Din*. Šimona īpaša tuva radnieciska saite ar māsu *Dinu*, pravietiski norāda uz otrās paaudzes noslieci uz dedzību par savu ģimeni, un tad izpaužas šī *Din* īpašība. Par viņu ir teikts, ka viņa ierocis (oriģinālā *1.Moz 49:5* ir rakstīts nevis „zobens”, bet „*varmācības / tiesas instrumenti*”, „*ieroči*”: KLI ivritā) – tie ir cietsirdības ieroči. Saskaņā ar vēsturisko tradīciju ir zināms, ka tieši *Šimons*, visu Jēkaba dēlu vidū, bija fiziski vistiprākais.

Personvārds Levi לוי (dārgakmens *baréket*; smaragds) ir saistīts ar vārdu „ceļa biedrs”, bet darbības vārda pamats – ir „*pavadīt, vest*”. *Levi* godība – ir Vārda izpratne, sistēmiska, stratēģiska domāšana, spēja redzēt visu ainu, nevis atsevišķus tās fragmentus, spēja mācīt citus, kā arī spēja citus organizēt. Tā ir arī maksimālas veltīšanās īpašība – tajā vai citā kalpošanā. Šai paaudzei ir godība, kas saistīta ar spēju karot, un nodarboties ar tā plānošanu, tai skaitā stratēģisko plānošanu. Šī spēja ekstremālos apstākļos kļūst par līderi, ņemot atbildību uz sevi, un vadīt cīņu, kad citi, tādu vai citu iemeslu dēļ to nevar izdarīt. Dedzība pret Visaugsto un Viņa Namu, Viņa Ģimeni – tā ir īpašība, kas atšķir tieši šo paaudzi no citām. Tās visas ir *Din* īpašības izpausmes. Bet „*Levi* godībā” ir arī *Hésed* īpašības izpausme, un to mēs redzam Ārona pēcteču kalpošanā, kuri kļuva par priesteriem visai tautai.

Levi – organizators un līderis, bet īpaši tas izpaužas ekstremālās situācijās, kad ir liels spiediens no ārpuses. Zināmā mērā viņš ir pats labākais krīzes situācija līderis. *Levi* ir spējīgs iestāties par Visaugstā Patiesību, pat ja viņš ies pret visiem. Viņam ir ļoti stiprs mugurkauls, un tas ir dēļ spējas maksimāli veltīties Visaugstajam, un viens no visspēcīgākajiem potenciāliem koncentrēties uz to, ko dara. Tuksneša perioda laikā *Levi* nometne atradās Israēla pašā centrā, un tas rāda to, ka *Levi* ir nosacīti stabilas attiecības ar visām ciltīm un viņš var būt par „savienojošo posmu” visiem pārējiem. Noteiktos pieaugšanas posmos viena no viņa vajībām ir zināma pakļaušanās „vecāko” ietekmei, – vispirms dvēseliski emocionālā, kā tas izpaudās atreibībā par *Dinu*, kur viņš pakļāvās brāļa emocijām un kopā ar viņu pārkāpa taisnas atmaksas robežas. Ir arī citi bīstami momenti, kurus var ieraudzīt, piemēram, *Kórahā* tēlā, kā arī Ārona dēlos – *Nādabā un Ābijā*.

Jūdas יהודה? (*Jehudá*) personvārds ir saistīts ar *nófeh* dārgakmeni. Iespējams ka tas ir *debeszils topāzs* – kā *Hésed* īpašības izpausme, un arī *sarkani brūns karbunkuls*, kā *Din* īpašības izpausme: vēsturiskā tradīcija runā par šiem diviem iespējamiem variantiem, kas bija piefiksēti visa Israēla laikā. Viņa vārds ir saistīts ar pateicību un cildināšanu. Šis paaudzes godība ir tāda, ka viņa tā pat kā „*Simona* paaudze”, ir spējīga saprast daudzas garīgās pasaules lietas, saprotot un pārdzīvojot Debesu lietas vairāk nekā vairums pārējo. Šis paaudzes pārstāvji ir spējīgi uzņemties atbildību par visu tautu, būt sistēmiski un arī radoši un spontāni, īpaši slavēšanā un pielūgsmē. Tā ir viņu *Hésed* īpašības galvenā šķautne. Viņi vairāk kā gandrīz visi pārējie ir spējīgi uz izraušanos- un caur to ātri pacelties augstās garīgās sfērās lai saprastu situāciju, kā arī lai veiksmīgi karotu. Viņiem ir koncentrēšanās potenciāls un spēja pavairoot nepieciešamo godību lai izrautos ienaidnieka aplenkumā, kā arī spēja ātri un graužoši, isā laikā

satriekt ienaidnieku. Karošanā viņi var būt radoši. Un tā jau ir **Din** īpašības izpausme.

Jūdam ir vadīšanas dāvana, un tas ir vairāk saistīts tieši ar valstisko un sabiedrisko valdīšanu, kur ļoti svarīgi ir būt līderība un personīgā ietekme. Viņš ir spējīgs uz nešabloniskiem lēmumiem un pretstāvību pūļa viedoklim. **Jūdam** ir milzīgs potenciāls karošanai, tai skaitā ar ienaidnieka skaitlisko pārspēku. Viņam ir situācijas stratēģiskās izpratnes dāvana, tāpat kā **Levi**, un tieši šo divu cilšu līderi, ir devuši maksimumu visa Israēla vadīšanā.

Neskatoties uz tās vai citas godības izpausmes unikalitāti, tomēr, daļēji, zināmā mērā dažādu paaudžu godība „dublējas”. Piemēram, spēja mācīt ir ne tikai trešajā paaudzē, kuru simbolizē Levi, bet arī paaudzē, kuru simbolizē **Issahárs** (Isašars). Šajā paaudzē dzimušajiem arī ir spēja mācīt, bet viņiem, kā likums, šajā mācīšanās ir nedaudz cita šķautne un specifika. Viņi ir speciālisti jau atklātā paplašināšanā un apdomāšanā, dažādu detaļu un nianšu saprašanā. Bet trešajā paaudzē dzimušajiem vairāk ir atklāsme un izpratne jaunajā, vēl „nestaigātajā”, vajadzības gadījumā daudzas lietas apskatot no stratēģiskā, globālā skata punkta. Caur mijiedarbību ar otrās paaudzes godību (**Šimóna** un **Levi** savienība), šī īpašība ļoti pastiprinās.

Cits piemērs. Vislielākā menedžera, organizatora un vadītāja dāvana miera laikā, tā sakot, atrodas vienpadsmitajā paaudzē, kuru simbolizē **Jāzepe** cilts (dārgakmens **šohām**; iespējams **onikss**). **Jāzepe** slava izplatījās ne tikai Ēģiptē, bet pa visiem Tuvajiem Austrumiem un daļu Āfrikas, un tikusi arī līdz mūsu laikiem. Viņš var visu organizēt un, it kā, atrodoties nedaudz nomaļus, periodiski visu pielabot un korigēt. **Jāzepam** ir stingra iekšējā stiegra, kas viņam ļauj ilgu laiku būt bez kāda atbalsta, un ir arī spēja daudz ko redzēt un saprast garīgajā pasaulē. „Uzņēmīgs lietu kārtotājs”, kā arī „stratēģiskais organizators” – lūk, divi labi viņa potenciāla raksturotāji.

Paaudze kuru simbolizē **Zvulún** (Zebulons) – tā ir spēja tirgoties, būt uzņēmīgam finanšu sfērā. Viņam ir spēja redzēt tālu, viegli ko iesāk, un ir spēja riskēt. Spējīgs uz neordināru rīcību un spēj izturēt spiedienu. Komunikabls un atvērts jaunām lietām. Viņam ir dāvana dot, tā atbalstot tos, kuri kalpo Visaugstajam.

Katrs no **Levi**, **Jūdas**, **Zvulúna un Jāzepe** paaudzē dzimušajiem, savā dzīvē, ar dažādiem panākumiem var nodarboties ar uzņēmējdarbību, jā tā vai cita viņu dāvanas pakāpe un spējas to pieļauj. Bet maksimāli efektīgi to var darīt tie, kuri ir dzimuši paaudzē, ko simbolizē **Zvuluns**. Tā ir – viņa tēma. Otrajā vietā ir paaudze, ko simbolizē **Jāzepe**, bet trešajā – **Levi un Jūdā**. **Levi un Jūdam** tās var būt kā īslaicīgas situācijas viņu dzīvēs.

Par **Danu** ir teikts, ka viņš ir kā – lauvēns – **GUR** ivritā, bet par **Jūdú** – ka viņš ir lauva (**ARJE**) un lauva (**LAVI**) (**1.Moz.49:5**). Šo divu paaudžu pārstāvji bija Visaugstā nolikti pie **Miškāna** (Saiešanas telts) celtniecības, kas miniatūrā ir mūsu pasaules tēls. **Jūdā**, ar visu savu spontānumu pielūgsmē un cildināšanā, ir daudz pamatīgāks, „sistēmiskāks”, un spējīgs uzņemties atbildību par visu Israēlu. **Dans** – dzīvē ir kreatīvāks (radošāks), vairāk nekā citi, viegls ko jaunu uzsākt, un, kā **Jūdā** – spējīgs kontaktēties ārpus pierastā loka: tiesneša **Šimšóna** (Samsona) piemērs mums to vislabāk atklāj. **Šimšóns** noplēsa vārtus, ienaidnieka laukos ielaida ar astēm kopā sasieta un aizdedzinātas lapsas, pārplēsa lauvas un kopumā – ar lielu pārsvaru izcīnīja paša radošākā partizāna titulu. Viņam ir problēma ar noslēgtību un anarhiskumu, un arī nosliece uz

elku kalpošanu, ja blakus nav to, kas savlaicīgi un pareizi var viņu piekorigēt.

Dāvidam, kurš ir **Jūdas** cilts, bija spēja stāties pretim **nefliemiem un refaimiem**, un ar nopietnu pastāvīgumu karot ilgtermiņā. Bet **Šimšons** no **Dana** cilts, saņēma pārdabisku spēku „attiecīgajā situācijā”: kad ekstrēmos brīžos Visaugstā Gars nāca pār viņu. Tās bija dažādas godības izpausmes, kas saistītas ar pārdabisku drosmi un spēku, neskatoties uz to, ka kaut kur tas viss pārklājās un bija līdzīgs.

Godības derības

Unikalitātes un ieiešanas savā aicinājumā jautājums ar to vien nebeidzas. Mums visiem ir pazīstams tāds jēdziens kā „Derība”. Zināmā attīstības stadijā, kādu, kas bija no dažādām paaudzēm, starpā, kalpošanas un mijiedarbošanās rezultātā, izveidojās savienības, derības, kas paredzēja zināmu apmaiņu ar godību, kas katram bija. Ja būsim precīzāki, tad jautājums nebija par to, lai tikai apmainītos: „dots pret dotu”, bet katrs, kurš iegāja šajā īpašajā derībā, atvēra, zināmā nozīmē, viens otram pieeju tai īpašajai godības pilnībai, kura viņam pašam bija. Tas ir kā, kad katru no mums salīdzinātu ar „aku” vai „kausu”, kas ir piepildīts ar atbilstošu Visaugstā godību, un caur šo „godības derību”, katrs atvēra otram pieeju šai godībai, ieiešanu tajā un staigāšanu tajā. Miera laika viss virzījās savā gaitā, un tas bija nesteidzīgs. Bet, kad sākās pretstāvība, un pēc tam karš, tad šīs derības sāka vairoties, lai pastiprinātu godības kvalitatīvo un dažādās šķautnēs efektīvo darbību.

Daudzi uzticamie no šīm trijām Debesu paaudzēm, kuras simbolizē **Šimons, Levi un Jūda**, pamatojoties personīgās un grupu derībās, bija viens ar otru saistīti. Šiem brīžiem ir pravietisks atspoguļojums Rakstos un Israēla vēsturē. Piemēram, tie kalpotāji, kuri kļuva par **koeniem** (priesteriem), bija Ārona pēcteči. Tas nozīmē, ka viņos plūda **Levi** asinis. Bet, iespējams, ne visi atceras, ka Ārona sieva bija **Jūdas** cilts galvas – Nahšona Aminadava māsa. Tas nozīmē, ka visos Ārona pēcnācējos plūda gan **Levi** asinis, gan **Jūdas** asinis. Starp citu, Mesijas Ješua dzīslās arī plūda gan **Jūdas**, gan **Levi** asinis. Ja jūs atceraties, tad Ješua mamma – **Mirjama** – bija māsa **Elīševai** (Elizabete), kura bija no priesteru dzimtas, un kuras vīrs bija priesteris **Zaharija**. Un Ješua vārdi „**greizsirdība / dedzība par Tavu namu Mani aprij**” – ir tieši trešās paaudzes īpašību izpausme, kurus simbolizē **Levi**.

„**Šimons un Levi – brāļi...**”: tā ir derība, vispirms uzticība un savstarpējā palīdzība, un tālāk ir teikts par viņu ieroci, kas saistīts ar ar derību par karošanu. Daļai no tiem, kas Debesīs no otrās un trešās paaudzes, bija personīgas derības, tajā skaitā kopējai karošanai. **Šimons**, zināmā nozīmē, varēja simbolizēt „aizsardzības ministru”, bet **Levi** – „ģenerālštāba priekšnieku”. **Šimons** maksimāli pastiprināja **Levi** spējas daudz ko redzēt un dzirdēt garīgajās sfērās, nodibinot un nosakot dažādas savstarpējās saiknes, kuras ir apslēptas, kā arī atipri pastiprināja brāļa kara mākslas prasmes un spējas. Bet **Levi** pastiprināja **Šimona** spēju būt „tehniskākam”, sistēmiskumu, plānošanu, spēju mācīt, kā arī redzētā un dzirdētā pareizu izprašanu. Iespējam visi nezina, ka kad **Šimona** cilts atlikums atnāca līdz savai vietai Apsolītajā zemē, tad, pēc neilga laika, daudzi no šīs cilts vīriešiem kļuva par Toras skolotājiem bērniem, izklistot pa visu Israēlu. Viņi to izdarīja pēc atklāsmes no augšienes saņemšanas, lai noteiktā veidā izpirktu savu tēvu grēku tuksnesī, kad „šimonieši” bija galvenā cilts, kura krita netiklībā un elku kalpībā, tā

„uzmetot” visam Israēlam. Šī spēja mācīt viņiem nāca caur derību ar *Levi*, kas bija profs šajā jomā.

Šimónam ir attīstīta spēja DZIRDĒT un REDZĒT, bet *Levi* ir īpaša spēja SAPRAST un MĀCĪT, tādēļ viņu savienībai, savienojoties viņu godībām, ir liela nozīme priekš visiem. Šo cilšu pārstāvju godību savienošanās par pamatu ņemot *Levi* godību, Ješua Miesā dod maksimālu efektu mācīšanas kalpošanā. Ja šo godību savienojums tiek vēl papildināts ar ceturtās paaudzes, ko simbolizē *Jūdā*, godību, kura ir saistīta ar maksimālo efektivitāti pravietiskajā kalpošanā un vispirms tieši kara vešanas stratēģiskajā izpratnē.

Kad *Jūda*, kā pirmo rindu cilts, aizgāja iekarot Apsolīto zemi, tad viņš piedāvāja *Šimónam* „ņemt dalību viņa lozē”, tas ir ieiet kara derībā. *Šimóna* godība „pastiprināja” *Jūdū* gan Din īpašībā, gan viņa spēja „dzirdēt”, bet *Jūdas* godība „stabilizēja” *Šimónu*, un arī pastiprināja viņa spēju nevis vienkārši dzirdēt, bet arī pareizi saprast daudzas Debesu lietas, to skaidrošanā nenovirzoties emociju un egoisma grāvjos.

Vēl varu pievienot epizodi ar diviem brāļiem: *Issaharu un Zvulūnu*, kuri viens pēc otra piedzima vienai mammai – *Lea*, bija draugi, un viņu teritorijas Israēlā bija blakus. Abos pamata pravietojumos par šīm ciltīm, viņi ir pieminēti kopā. Vēsturiskā tradīcija mums stāsta, ka šo abu cilšu starpā bija ļoti cieša sadarbība. *Issahāra* cilts bija zināma ar saviem Toras skolotājiem, kurus viņi sūtīja lai apmācītu un atbalstītu *Zvulūna* cilti. Bet *Zvulūna* cilts bija slavēta ar savu uzņēmējdarbību, tirdzniecību un finansiāli atbalstīja savus brāļus no *Issahara* cilts.

Tas, – ļoti īsi, jo šī tēma ir neaptverami plaša. Šeit uzmanība jāpievērš ne tikai uz pašiem pravietojumiem, kurus mēs aplūkojam kā pamatu: **1.Moz.49** un **5.Moz.33**, bet ir svarīgas arī daudzas citas lietas, kā piemēram, tas, kura nometne kurai atradās blakus, kad Israēls pārvietojās pa tuksnesi. Svarīgi ir kādām ciltīm ar kādām bija kopējas robežas jau *Erec Israel (Apsolītajā zemē)* un daudzas citas detaļas. Tas viss – arī ir tas fakturētais pamats, bāze, ja tā var izteikties, kura ir pamatojums sapratnei, uz kura balstoties Visaugstā Gars dod atbilstošas atklāsmes, kad mēs lūdzam, jautājam un domājam par to.

Tātad, nedaudz kopsavilkuma. Katrai paaudzei bija savs Debesu Tēva dots īpašas godības aizmetnis, iekš kura piedzima visi, bet šīs godības pilnībā bija jāieiet visas mūžības garumā. Godības paplašināšanās, ja tā var teikt, notika pamatojoties personīgās un grupu derībās, kad dažādu paaudžu pārstāvji zināmā mērā atvēra „pieeju” tai godībai, kura bija viņiem pašiem. Katra personība, šajā nozīmē, bija kā kāda „garīga aka”, no kuras tās īpašo godību varēja smelt tas, kurš ar viņu bija atbilstošā Derībā. Vecāki un bērni bija īpašā derībā savā starpā, un tieši vecāki pirmie palīdzēja bērniem ieiet godības izprašanā un piedzīvošanā. Vecāku godība, caur šo īpašo derību, pastiprināja bērnu attīstību šajā godībā, dodot viņiem noteiktus impulsus un to, kaut ko, kas kā mantojums no vecākiem, bija viņu bagātība.

Vīrs un Sieva – mūžīgie līdzgaitnieki – viņi bija pirmie, kuri viens otram atvēra maksimālo piekļuvi viens otra godībai, kas katram personīgi bija, un tas bija savstarpējās bagātināšanās instruments, lai varētu pieaugt godībā, neskatoties uz to, ka viņi abi bija no vienas paaudzes un dzimtas. Vīra un Sievas godībai ir dažādas īpatnības un īpašības, un „vienam otra iepazīšana”, iesākumā sevī ietvēra arī šo aspektu. Kad jūs atgriezīsieties mājās, jūs to atcerēsities 😊.

Kāds, visu šo lasot varētu iespringt, jo tie, „kuri no Debesīm” ir it kā – „elite”, bet pārējie, it kā – „tā kā otrā plāna lomās”, vai kas tamlīdzīgs. Bet tas ne pa visam tā nav. Tie, kuri no Debesīm, tāpat kā tie, kuri no Zemes – ir tādi paši brāļi un māsas – Debesu Tēva bērni, vienkārši viņi ir vecāki, viņiem ir vairāk pieredzes un vairāk atbildības. Tā ir teikts arī Rakstos, ka Jēšua Miesa sastāv no „*ticīgajiem no jūdiem*” un „*ticīgajiem no tautām*”. Un ir rakstīts, ka „*glābšana – vispirms jūdam, tad helēnim / pagānam*”. Tie, kuri bija tie, kuri no Debesīm, cieta vislielāko savu rindu izpostīšanu, un uz viņiem bija visa atbildība par notikušo. Tieši tādēļ par Israēlu ir teikts, ka savu grēku dēļ viņš cieta dubultā: *Jes.40:2*. Tas ir princips: kam vairāk ir dots, no vairāk tiek prasīts. Pirmdzimtajiem ir dubulta deva/tiesa/daļa: gan svētība, gan atbildība, ar visām no tā izrietošajām sekām. Tieši tādēļ Debesu dēliem un meitām garīgās karantīnas apstākļi bija noteikti daudz stingrāki, salīdzinot ar Zemes dēliem un meitām. Bez tam Zemes bērnu godībai bija sava specifika un dažas unikālas īpatnības, atkarībā no tās pasaules, kurā viņš bija dzimis. Tas bija saistīts gan ar *Hesed* šķautni, gan *Din* šķautni, kad tas sāka izpausties pretstāvības laikā.

Četrdesmit divas „laikmetu paaudzes”

Ir tāda Rakstu vieta, un tā atrodas *Mateja evaņģēlija* pašā sākumā, kur tiek uzskaitītas paaudzes, kuras bija no *Ābrahama līdz Dāvidam*, no *Dāvida līdz Jehonjam (Jehojakin – ivr.)*, kura valdīšanas laikā jūdi tika aizvesti Bābeles trimdā, kā arī no *Jehonjas līdz Jēšua: Mt.1:1-17*. Bija 14 paaudzes katrā no periodiem – kopumā 42. Pieņemu, ka šis skaitlis daudziem ir pazīstams, jo vairākkārtīgi Rakstos ir sastopams. Pa ceļam no Ēģiptes uz savu Apsolīto zemi Israēls apstājās 42 reizes. Pēc Apsolītās zemes iekarošanas, levītiem tika iedalītas 42 pilsētas. Pirms Mesijas Jēšua atgriešanās būs 1260 dienas, jeb 42 mēneši Lielo bēdu. Ir arī citas vietas, kas ir saistītas ar skaitli „42”, un tās visas, bez izņēmuma, lielākā vai mazākā mērā ir saistītas ar 42 Debesu paaudžu tēmu, un dažādām šķautnēm šīs tēmas atklāšanā.

Kāds var jautāt, kā tad Visaugstā Zemes bērniem bija ar to godību? Apmēram tāpat kā Debesu bērniem, jo gan vieni, gan otri ir viena Tēva bērni, un princips ir viens priekš visiem. Godība, kas ir pasniegta caur 12 dārgakmeņiem Augstā priestera *Hóšenā*, kas noteica 12 „brāļu paaudžu” īpatnības – bija kā kopīgs modelis, vispārējs princips, – neatkarīgi no „ģeogrāfijas”, kur tas tiek realizēts, tā sakot. Vienkārši, priekš tiem, kuri no Debesīm, visi šie procesi bija iedarbināti ātrāk, un ļoti daudzi talanti, tieši šī iemesla dēļ, viņos izpaužas spēcīgāk kā citos. Rakstos mēs varam redzēt pravietisku norādi, kad lasām, ka 12 dēli bija ne tikai Jēkabam, bet arī Ābrahama dēlam Ismaelam, kurš nebija pirmdzimtais, bet taču bija Ābrahama dēls.

1.Moz.17²⁰ Kas attiecas uz Ismaelu, Es tevi esmu sadzirdējis: Es svētīšu arī viņu, Es likšu tam būt auglīgam un vairošu viņi ļoti, divpadsmit virsaišus viņš dzemdēs, un Es viņu darišu par lielu tautu.

1.Moz.25¹⁶ Tie ir Ismaela dēli un tie ir viņu vārdi pēc viņu sētām un nometnēm: divpadsmit virsaiši pēc viņi ciltīm.

Kur tiek izmantots skaitlis „42”

Vispirms, tās ir 42 pieturvietas tuksnesī, kurās israēlieši pabija, pirms iegāja apsolītajā zemē, šīs pieturvietas – ir kā kādas apstāšanās vietas, „atelpas” vietas, kā dzīves nogriežņi, kuru laikā, Visaugstā tautā notika tie vai citi notikumi. Atnākot Apsolītajā zemē, levītiem tika izdalītas 42

apmešanās pilsētas, un viņiem, kopā ar 6 „beznosacījuma patveršanās pilsētām” – bija 48 apmešanās pilsētas. Atšķirība bija tāda, ka jebkurš, kurš centās aizbēgt uz patveršanās vietu, bez šīm 6 pilsētām, varēja lūgt patvērumu arī pārējā 42, bet tad šo jautājumu izsprieda visa draudze, visi, kuri dzīvoja šajā pilsētā, un ja iebildumu nebija, tad bēglis varēja tur ievākties un dzīvot uz kopējiem noteikumiem uzņemoties daļu kopējās slodzes un atbildības.

4.Moz.35⁶ Un starp pilsētām ko jūs dosit levītiem, lai ir sešas glābšanās pilsētas, kurp dosiet slepkavam bēgt. Un bez tām dodiet četrdesmit divas pilsētas...

Šeit var būt norāde uz to pašu žēlastību, kura ir augstāka par tiesu, un ka taisnajās tiesās ir Tēva žēlastība, kas pie pareizas sirds attieksmes ļauj atgriezties uz pareiza ceļa.

Nogalinātā ķēniņa Saula dēls **Išbošets** līdz savai nogalināšanai nodzīvoja 42 gadus.

2.Sam.2¹⁰ Un Išbošets, Saula dēls, bija četrdesmit gadus vecs, kad viņš kļuva ķēniņš Israēlā, un viņš valdīja divus gadus...

Šeit mēs redzam norādi uz to, ka netaisnā ķēniņa dēlam bija doti tieši 42 gadi, ka tas ir zināma pravietiska robeža, aiz kuras netaisnums / nelikumība tiks apstādināta, lai caur kuru tā būtu nākusi. Šis skaitlis ir kā pravietisks norobežojums ļaunuma izplatībai, kā arī tā bojājuma, kas caur grēku ienācis izplatībai.

Bija arī epizode, kur divas lācenes, pēc tam, kad pravietis **Eliša** (Elīsa) bija nolādējis, saplosīja it kā „bērnus”, kā tas daudzos tulkojumos ir rakstīts, un vārds „it kā” šeit ir galvenie.

2.Ķēn.2²⁴ Un tad viņš pagriezās un. tos ieraudzījis, nolādēja JAHVEs vārdā. Tad divi lāči iznāca no meža, un tie saplosīja no tiem četrdesmit divus zēnus.

Izmantojot gadījumu, precizēšu, ka ņemot vērā šī ivrita vārda īpatnības un arī visu notikumu kontekstu, kas notika tajā apkaimē, cauri kurai gāja pravietis, tad tie bija ne būt ne mazi zēni, bet kādi jauni cilvēki, jaunieši, kas jau sen sasnieguši pilngadību. Iepriekšējā pantā ir teikts, ka no pilsētas izgāja tie, kas ivritā ir aprakstīti ar vārdu „**katan**”, kuram ir nozīmes: **mazākais, jaunākais, mazsvarīgais**. Tas tiek lietots ne tikai vecuma sakarā, bet arī citos aspektos, piemēram, runājot par sociālo statusu. **24.pantā** ir vārds „**jeladim**” – daudzskaitlis no vārda „**jeled**”, kas ivritā var nozīmēt : **zēns, bērns, pusaudzis un jaunietis**: vārds ar plašum plašu diapazonu: no 5 līdz 25 gadiem, atkarībā no konteksta. Tajā apkaimē bija slikts ūdens, un kādi vietējie tukšgalvji iekārtojuši sev nelielu biznesu, nesot ūdeni no citas apdzīvotas vietas un pārdodot to trīs reizes dārgāk. Pēc tam, kad pravietis bija dziedinājis ūdens avotus, tad šie „bizznesmeņi”, zaudēja savu barošanās vietu un bija dikti neapmierināti. Aizskart pravieti fiziski viņi neuzdrīkstējās, bet noturēt savus negantos vārdus viņi nespēja, jo no viņu sirds pilnības runāja viņu mutes. Tieši pēc upes iztekas dziedināšanas, par ko varam lasīt dažus pantus iepriekš, notika šie bēdīgie notikumi. Par to runā vēsturiskā tradīcija, un Rakstu konteksts to apstiprina. Šī Rakstu vieta ir cieši saistīta ar divu praviešu no **Atklāsmes grāmatas 11.nodaļas**, kalpošanu, no kuriem izgāja uguns, lai satriektu ienaidnieku, un tas notika 42 Lielo bēdu mēnešos.

Ķēniņš **Jeu** (Jehus), to notikumu laikā, kad notika **Jezebeles** – Bābeles simbola sakaušana, nogalināja 42 ķēniņa **Ahasjas** brāļus:

2.Ķēn.10¹³ Jeu (Jehus) sastapa Jūdas ķēniņa Ahasjas brāļus, un viņš tiem jautāja:

„Kas jūs tādi?” un Ahasjas brāļi atbildēja; „Mēs ejam ar miera sveicienu pie ķēniņa dēļiem un valdnieces dēļiem.”¹⁴ „Tad viņš deva pavēli: „Sagrābiet viņus dzīvus!” Un tie viņus sagrāba dzīvus un tos noslepkavoja pie Beit-Eiked akas, četrdesmit divus vīrus un nevienu no tiem neatstāja dzīvu.

Šeit var redzēt norādījumu uz to, ka tos, kuri draudzējas ar netaisnajiem, var sasniegt Visaugstā roka, kad ir pienācis tiesas laiks Bābeles sistēmai un tam, kas ar to ir saistīts. Praviētiski tas var mums stāstīt, ka visas 42 paaudzes dažādā mērā izrādījās pakļautas tiesai, jo tā vai citādi izrādījās saistītas ar nelikumību.

Skaitlis „42” ir pieminēts pēdējā „Lielo bēdu laika” sakarā.

Atkl.gr.11² Bet Tempļa ārējo pagalmu atstāj nemērītu, jo tas ir atdots pagāniem, un viņi četrdesmit divus mēnešus mīdīs svēti pilsētu.

Atkl.gr.13⁵ Tam tika dota mute, kas runāja lielu [pievilšanu] un zaimus, un dotam tam vara darboties četrdesmit divus mēnešus.

Šeit mēs redzam, ka zvēra vara stiepās ne vairāk par „42”: tajā konkrētajā vietā – mēnešus, bet praviētiski – laika paaudzes.

Ātri pārlūkojot visas šīs pamata vietas Rakstos, kas saistītas ar mūs interesējošo skaitli, mēs varam ieraudzīt, ka tas vēstī mums par visai bēdīgiem laikiem tuksnesī, attīrīšanu un Visaugstā tiesu. Tas pilnībā atbilst tam periodam ar ko sākām šo sadaļu: **Mt.1:1-17**. Tas ir saistīts ar sarežģītu laiku Israēla tautas izveidē, izešanas no verdzības, cīna par savu Apsolīto zemi, iesakņošanās tajā, elku kalpības grēku, tiesām, grēknožēlu, atgriešanos savā zemē un apsolītā Mesijas atnākšanu.

Praviētiski tas mums stāsta par visu periodu, kad dzima pirmie Visaugstā dēli, Debesu paaudžu veidošanos un attīstību, viņu kalpošanu 70 pasaulēs, grēka iesākumu, pretstāvību, karu utt. Saskaņā ar šo praviētisko shēmu, ko mēs varam redzēt šajā fragmentā – **Mt.1:1-17**, to vēsturi, kas bija LĪDZ Poligona sākumam un Zemes, kā daļas no vienas pasaules, restaurācijai, var sadalīt trīs nosacītos periodos.

Trīs periodi

Israēla vēsture ir praviētiska atspulgs visu Debesu paaudžu dzīvei. Tad nu pievērsīsim uzmanību laikam, kad Jēkabs- Israēls un viņa pēcnācēji „nokāpa uz Ēģipti”. Sākot no Ābrahama, kurš praviētiski simbolizē pirmo Debesu paaudzi, Jēkabs- Israēls – ir trešā paaudze, bet viņa dēli – ceturtā. Tieši tai laikā, kad ceturtā paaudze bija savā nosacītajā „pieauguši-garīgajā” vecumā, un jau bija radusies piektā, notika „nokāpšana pasaulēs”. Līdz tam laikam, pēc mūsu laika saprašanas bija pagājis milzum daudz laika, un pasaulu iekārtošana, kas praviētiski atainota **1.Moz.1.nodalā**, notika pēc šīs „nokāpšanas”. Tā ir viena no sapratnes šķautnēm, kas attiecas uz „komandējuma”, kā Debesu Tēva uzticētas kalpošanas, sākuma laiku. Svarīgs moments, lai saprastu iepriekš notikušo, ir sadalīt visu vēsturi **trijos nosacīti galvenajos periodos**, kā augstāk tika pieminēts.

Pirmais periods – ir Visaugstā dēlu piedzimšana, Debesu līdzgaitnieču rašanās, attīstība, garīgā un skaitliskā pieaugšana līdz noteiktam brīdim. Šis periods aizņēma 14 nosacītas laika

paaudzes, kas pravietiski ir atainots kā laiks no Ābrahama līdz Dāvidam. Tieši Dāvida laikā tika apvienota Israēla Valsts. Tā bija „apogeja”, ja tā var izteikties, „ķēniņu valdīšanas” sākums, kad Debesu dēli un meitas, Tēva vadībā, piedalījās to pasaulu veidošanā, uz kurām viņi bija komandēti. Tas bija laiks, kad grēka vīruss vēl nebija sācis izpaudies redzamā veidā, bet attīstoties slēpti. Tieši šajā periodā notika šī vīrusa veidošanās/iedzimšana, kritušā **ķeruba** „nevainojamības samaitāšanās”, viņa intrigu un „aizmugurisko spēlišu” plānošana un sākums.

Zemes, kā kāda pamatu pamata radīšana šajā „zemes konstrukcijas” izskatā, sākās kādu laiku pēc tam, kā uzradās pirmie dēli visās 12 brāļu paaudzēs. Visai garā laika periodā notika sākotnējās veidošanas un sagatavošanas process „zemes pamatam”, un visi Visaugstā bērni šo procesu vēroja, varētu teikt, no malas. Viņu acu priekšā notika Šeola veidošana, sauszemes, ūdens virsmu veidošana un noteiktu robežu, noteikumu un fizisku likumu izveidošana.

Nolaišanās pasaulēs notika attiecīgajā laikā, kas atbilst tam, kad Jēkabs ar saviem bērniem un mazbērniem nogāja uz Ēģipti. Tas laiks ir apmēram ceturta pieaugusi paaudze pēc Ābrahama, un pieaugt sākuši piektā paaudze. Šajā brīdī, Zemes, savā fiziskajā veidolā, pravietiski bija līmenī, kas aprakstīts kā „otrās dievišķās radīšanas dienas” beigas, – saskaņā ar **1.Moz.1.nodaļu**.

Faktiski, Debesu dēli un meitas Zemes pasaulēs „nolaidās” „trešās dienas” sākumā, brīdī, kad tika veidota augu valsts – flora. Apmācība notika praktiski, un tā ir pats efektīvākais izglītības veids. Tieši šajā periodā kritušais ķerubs pacentās pastiprināt akcentu un uzmanību uz radību, tā samazinot attīstību Visaugstā godībā un Viņa Gara augļos.

No „nolaišanās Ēģiptē” brīža un līdz Israēla ieiešanas brīdim Apsolītajā zemē, pagāja aptuveni divi ar pusi gadsimti. Zemes mērogos – vairākas paaudzes. Apmēram devītās, desmitās paaudzes dzīves laikā Israēls iegāja savā Apsolītajā zemē. Ārons, kuram bija 123 gadi, nomira pirms pašas ieiešanas šajā zemē. Tajā laikā viņam jau bija mazbērni un mazmazbērni. Ārons un Mozus bija septītā paaudze no Ābrahama. Tas nozīmē, nosacīti un aptuveni, visaptveroši novienādojot, ka Israēls Apsolītajā zemē iegāja savas desmitās paaudzes laikā.

Tātad, pirmais pravietiskais periods no Ābrahama līdz Dāvidam, kurš sevi ietvēra 14 laika paaudzes, – ir pravietiskais periods, kad Debesu dēli un meitas pieauga savos talantos, Gara augļos, vairojās skaitliski, mācījās vadīt un darboties viņiem dotajā godībā savā starpā sadarbojoties. Vecāki redzēja visus savus pēctečus, kontaktējās ar viņiem, daloties savā gudrībā, pieaugot savā godībā un palīdzot saviem bērniem un citiem pēctečiem pieaugt godībā, kura viņiem bija dota. Kad uzradās piektā laika paaudze, tie, kas no Debesīm, „nogāja” pasaulēs, kur sāka īstenot viņiem uzticēto kalpošanu. Tā iesākās ilgi pirms šajās pasaulēs parādījās savi pirmie ‘Ādami un Havas’. Apmēram desmitās laika paaudzes laikā Zemes pasaulēs uzradās savi „Ādami”.

Apsolītā zeme, pēc Rakstu būtības, ir nevis vienkārši kāda fiziska vieta, bet vieta, kur var izaugt augļi. Galvenie augļi, saskaņā ar **5.Moz.8:8** ir: **kvieši, mieži, vīnogas, vīģes, granātāboli, olīvu eļļa un medus**. Šajā augļu uzskaitījumā ir vairākas šķautnes. Vienu no tām mēs aplūkosim noslēdzošajā nodaļā, bet šeit pieskarsimies citai, kas mums labāk palīdzēs izprast periodu jautājumu.

Kvieši un mieži simbolizē divu veidu dvēseles. Mieži, kas ir saistīti ar **Pesahu**, simbolizē rauga

neesamību, maksimālu paklausību Tēva Garam un Viņa **pilnīgo gribu**. Kvieši, kas ir saistīti ar **Šavuotu** (Vasarsvētkiem), simbolizē Visaugstā **pieļaujamo gribu**, kura nav ideāla un nav pilnīga, bet kura **neiziet ārpus atļautā robežām un teritorijas**. **Šavuotā** pienesa divas raudzētas **halas** (maizes), – kur raugs ir pilnībā neiztīrītā grēka simbols. Grēka dēļ, godība, nosacīti runājot, nevar pilnībā ieiet iekšā, bet ir kā „svaidījuma no ārpusē” „vieglā versija”. Kā, piemēram ķēniņam Šaulam, par kuru ir teikts, ka „arī viņš ir praviešos”. Ješua mūs vajag „**iegremdēt Svētuma Garā un ugunī**”. Svētuma Gars ir nepieciešams kā anestēzija, bet uguns – rauga, kas ir iekšā, izdedzināšanai, lai varētu „klūt par neraudzētu”. Kviešiem ir labi graudi, bet cieta miza, kas runā par sarežģītu raksturu, kuram ir nepieciešama atbilstoša apstrāde. Pieci citi augli simbolizē dažādas sfēras, kurās izpaužas šie divu veidu graudi, kas simbolizē Visaugstā bērnu dvēseles.

Tātad, mieži un kvieši simbolizē bērnu dvēseļu labos graudus. Mieži simbolizē vislabāko gribu, bet kvieši – pieļaujamo, bet Tēva gribu nepārkāpjošu. Ja vispārīnām, tad Apsolītā zeme, pravietiski, ir vieta kurā izaug un pieaug Visaugstā bērnu dvēseles. Viņi mācās pārvietoties tiem dotajās brīvībās, ievērojot zināmus noteikumus un robežas, pieaugot Svētuma Gara augļos un Visaugstā godībā. Tādēļ, tieši Zemes dēlu un meitu dvēseles ir „Apsolītās zemes” galvenais mērķis: viņu rašanās, viņu kvalitatīvais, viņu garīgais un pēc tam arī kvantitatīvais pieaugums. Debesu bērnu pieaugšana Gara augļos un godībā arī ir mērķis, bet tāds, kas seko galvenajam mērķim.

Tuksnesī bija grūti ar „augļu” jautājumu, tādēļ ieiešana Apsolītajā zemē un pirmā sēja pēc zemes sadalīšanas, pravietiski simbolizē Visaugstā Zemes bērnu dvēseļu parādīšanos. Tas ir – šī pirmā graudaugu sēja, apmēram desmitās paaudzes laikā sākot no Ābrahama, ir pravietisks atspoguļojums Zemes „Ādamu” rašanās laikam visās 70 Zemes pasaulē.

Visaugstā Zemes bērnu augšanas un attīstības process virzījās ar pieaugošu paātrinājumu, un uz **nosacīto pirmā perioda** brīdi, kas ilga 14 Debesu laika paaudzes, iedzīvotāju skaits katrā no Zemes pasaulēm, daudzkārt pārsniedza visu to, kuri Debesīs, skaitu. Uzreiz rodas loģisks jautājums: kāpēc?

Viens no Zemes bērnu intensīvākas attīstības un kvantitatīvā pieauguma iemesliem bija tas, ka Saviem Debesu dēliem un meitām Visaugstais bija uzstādījis visaugstākos standartus visās jomās. Bet, kas attiecas uz Saviem Zemes bērniem, – Viņš deva viņiem iespēju, nevis vienkārši kādam „personības apjomam”, bet deva iespēju attīstībā virzīties savā tempā, caur Saviem Debesu bērniem rādot zināmu „Debesu standartu”, bet neliekot to 100% kopēt. Pret tiem, kuri no Debesīm, no paša sākuma bija augstākas prasības. Viņiem bija jāklūst par kalpotājiem Tēva Namā, un tādēļ, viņu dvēseļu pārveidošanas iekšējiem procesiem Debesu Tēvs bija atvēlējis daudz vairāk laika, nekā Zemes bērniem.

Arī šajā jautājumā Israēls kļuva par to, kuri no Debesīm, atspulgu. Šeit, šajā pasaulē, prasības pret Israēlu vienmēr ir bijušas augstākas, jo viņiem bija jāklūst par „priesteriem visām tautām”. Visaugstais, nosacīti, Israēlam ir piemērojis maksimālos standartus, bet visām pārējām tautām ir piedāvāts izvēlēties zināmu „sākuma latīņu” – minimāli nepieciešamajam līmenim, bet pēc tam, caur personīgām attiecībām ar Viņu, jau virzīties uz maksimumu. Šī modeļa atspulgu mēs varam

redzēt tajā, kas nosacīti tiek saukts par „Pirmo apustulisko mesiānisko draudzi”:

Ap.d.15¹⁹ Tāpēc es domāju, ka nevajag apgrūtināt tos, kas no pagāniem (etnosiem) atgriežas pie Visaugstā.²⁰ Bet uzrakstīt viņiem vēstījumu, lai sargās no apgānīšanās ar elkiem, no netiklības un no nožņautā un no asinīm (gan kā ēdiena, gan kā asinsizliešanas).²¹ Jo Mozus likumam, no seniem laikiem ir savi sludinātāji un to katru Sabatu lasa sinagogās.

Šeit mēs varam redzēt, ka tiem, no citām tautām, kuri ir pieņēmuši Ješua kā savu Mesiju, uzreiz netiek noteikts maksimālais standarts, kāds bija nolikts Israēla tautai, bet bija noteikts kāds nepieciešamais „standarta minimums”, caur ko ir noteiktas Visaugstā pieļaujamās gribas galējās robežas. Pēc tam ir teikts, ka Raksti tiek studēti it visur un katru Sabatu, un tādēļ, tie, kuri vēlas saprast Tēva pilnīgo gribu, tad viņiem būs iespējams to izdarīt un tajā virzīties uz priekšu. Tas jau tad būs nevis kā kāds augsts standarts, kas pavēles veidā ir „nolaists no augšas”, bet kā standarts, uz kuru var tīkties caur savu vēlēšanos un personīgām attiecībām ar Visaugsto.

Kā tika minēts iepriekš, katrai no pasaulēm, nosprausto robežu ietvaros, neizejot ārpus tām, bija ļauts izvēlēties savu attīstības tempu. Attiecība „ātrums un kvalitāte” bija tas faktors, kas noteica Zemes bērnu kvantitatīvo pieaugumu dažādās Zemes pasaulēs. Tieši tādēļ, to, kuri uz Zemes attīstības ātrums bija cits, un, pēc ne visai ilga laika, viņi sāka skaitliski apsteigt tos, kuri no Debesīm. Uz laiku, ko nosacīti var saukt par četrpadsmito to, kuri no Debesīm, laika paaudzi, Visaugstā Zemes bērnu daudzums katrā no Zemes pasaulēm, sāka pārsniegt visu Debesu dēlu un meitu skaitu.

Otrais periods – tas ir iesākums grēka vīrusa redzamajām izpausmēm, tā aktīva attīstība, paplašināšanās, novēršanās (atkāpšanās) sākums un ieiešana tā augstākajā punktā. Tieši šajā periodā, gandrīz pašā tā sākumā, pravietiski sāka izpausties pretstāvība Jūdas nama un Israēla nama starpā. Divu namu, divu valstu rašanās bija sadalīšanās rezultāts, kura iemesls bija grēks. Dāvida laikā, neskatoties uz valdīšanas virsotni, tās paplašināšanos un nostiprināšanos, grēka vīrus jau darbojās visā nopietnībā. Un viņa dēla **Šlomó** (Sālamana) laikā notika tās elkdievības notikumi, kas noveda tautu pie sadalīšanas divās pretstāvošās pusēs.

Otrā perioda sākums ir – 70 Zemes pasaļu dēlu un meitu ieiešanas sākums viņu spēkā un, atbilstoši arī nopietnākā dalībā savas pasaules pārvaldīšanā. Debesu dēli un meitas, kas bija dzimuši „pirmie” savās „brāļu paaudzēs”, bija vecāki par saviem „pirmajiem” Zemes brāļiem un māsām, un tas bija 10 laika paaudžu ilgumā. Vai varat stādīties priekšā šo laika attālumu, kas bija starp viņiem? Bija milzīga pieredzes, gudrības un godības, tās visdažādākajās izpausmēs, atšķirība starp „pirmajiem” Debesu bērniem un „pirmajiem” Zemes bērniem. Tādēļ jau bija atbilstošs atbildības mērs un seku mērs... Mūžības gaitā tam visam vajadzēja izlīdzināties, bet grēks tapa redzams un sāka darboties pašā bīstamākajā laikā, un tas noveda pie attiecīgiem rezultātiem.

No kritušā **ķeruba** skata punkta, tas bija pats labākais laiks, lai varētu izveidot maksimumu visādu iespējamo pretrunu visos saskarsmes līmeņos. Tas bija visaugstākais punkts Debesu Valstības veidošanā un zināma virsotne intensīvai celšanai un attīstībai Visaugstā bērniem visās 70 pasaulēs.

Tajos laikos arī notika šie zināmie notikumi, kas pēc savas būtības bija elku kalpība. Tas grēka vīruss, kas tika palaists un sācis nobriest pirmā perioda otrajā pusē, sāka izpaust sevi redzamā veidā. Notika sašķobīšanās un novirzīšanās no Radītāja iepazīšanas uz radības iepazīšanu, un tika pārkāptas pieļaujamās robežas. Tas izpaudās tā, ka „īpašais viedoklis”, kas bija izgājis ārpus „atšķirīgas domāšanas” rāmjiem, pārstāja būt vienkārši par „viedokli”, bet kļuva par noturīgu pozīciju, kas pretnostatīja sevi pamatplānam Kēniņa bērnu un visas radības kopumā, attīstībai. Tieši šī otrā perioda sākumā šis „alternatīvais viedoklis” ieguva „alternatīvā grupējuma” apveidu, kurā ietilpa, vispirms, deviņi Sargātāji, kuri bija no pirmās brāļu paaudzes „Pirmajiem”, – tas ir, vieni no vecākajiem un autoritatīvākajiem pārējo vidū.

Pēc tam pastiprinājās pretstāvība dēlu starpā, kuriem bija maksimums viņiem dotās varas, kas pamazām pārauga par nodalīšanos vienam no otra un atsvešināšanos. Tas bija sarežģīts laiks, kas noveda pie attiecīgas norobežošanās un jaunu vērtību veidošanās. Turpinājumā tas noveda pie pretstāvības, konfliktiem un visa tā, kas ar to ir saistīts, ieskaitot arī sekojošo karu. Šim jautājumam mēs pieskarsimies nākamajās nodaļās.

Šī perioda sākumā notiek tas, ka noteiktā laikā, grēka vīruss parāda sevi redzamā veidā, acīm redzot tā, kā tapa redzama spītālība, kas līdz tam visai ilgu laiku attīstījās iekšienē. Senajā Israēlā spītālību, kas bija redzama uz miesas, piefiksēja priesteri, pēc kā slimnieks tika nogādāts aiz nometnes teritorijas. Līdzīgi kā šīs pravietiskās darbības, grēka spītālība tapa redzama daļā Visaugstā bērnu, kā rezultātā, pēc atbilstošas pretstāvības, notika Debesu attīrīšana, – kad visi dumpinieki tika izdzīti ārpus Debesu sfērām. Pēc tam viņi iemitinājās tajās pasaulēs, kuru vadība bija solidāra viņu vērtībām un uzskatos par notiekošo:

5.Moz.29²⁸ Un izstūmis JAHVE viņus no viņu zemes un dūsmās, un bardzībā, un ar lielu īgnumu pārsviedis citā zemē, kā tajā dienā („kā Jom Kipur” vai „piemeklēšanas dienā” – pārnestā noz.).

Bez acīm redzamajiem dumpiniekiem, pieeja Debesīm bija liegta arī tiem, kuri atrazdamies savos komandējumos Zemes pasaulēs, dažādu iemeslu dēļ bija pieļāvuši dažādus pārkāpumus, nebija konsekventi Patiesībā, kuri caur grēka vīrusu bija saņēmuši noteiktus sirds un domāšanas bojājumus, un uz to brīdi nebija tikuši skaidrībā, kurā pusē viņi ir.

Pirmā sadursme starp „uzticamajiem” un „alternatīvistiem”, kurus pēc tam sāka saukt par „kritušajiem”, notika šī perioda sākumā, līdzīgi kā **Rovoāma** (Rehabeāma) – **Šlomo** (Sālamana) dēla dzīves laikā, notika pirmā sadursme starp Dienvidu un Ziemeļu atdalījušos valsti, kuras priekšgalā bija **Jerovoams** (Jerobeāms).

Pievērsiet uzmanību tam, ka gan pats **Jerovoāms**, kurš bija Israēla Ziemeļu Valsts valdnieks, gan **Rovoāms**, – kurš bija Dienvidu valsts priekšgalā, – viņi abi, dažādā mērā, bija grēka vīrusa skartī. Jerovoāms pats personīgi nolika teļu **Efraima** zemē, un veicināja to, lai atturētu desmit israēliešu ciltis trīs reizes gadā apmeklēt Jeruzalemi un Templi, kā tas pēc Toras bija paredzēts visiem vīriešiem. Tā arī TOREIZ, dažu pasaulu Sargātāju grupa, par kuru pravietisko tēlu kļuva **Rovoāms**, faktiski pacentās atdalīt tos, kas bija zem viņu valdīšanas, no Debesu Valstības, un kopumā no uzticamo pozīcijas.

Ir jāatceras arī, ka **Rūvens** (Rūbens) bija diskvalificēts par to, ka viņš apgānīja sava tēva gultu,

pārguļot ar kalponi, kura bija viņa faktiskā sieva. Tas nozīmē, **Rūvens** pretendēja uz to, kas viņam, principā, nepiederēja, bet attiecās uz viņa tēva īpašo sfēru. Tas ir līdzīgi kā, kad tie, kuri bija „Pirmie” no pirmās brāļu paaudzes, kuriem bija dota maksimāla vara, pretendēja uz to, kas bija vienīgi Debesu Tēva kompetence, – vispirms attiecībā uz varu attiecībā uz citiem Viņa bērniem. Viss **82.psalms** ir par to. atrodoties viņiem dotās varas virsotnē, viņi pirmie, lielākā mērā nonāca zem pretinieka pievīluma ietekmes. **Rūvens** nebija pilnībā atstumts/noraidīts, bet tieši „diskvalificēts”, atņemot viņam Pirmdzimtā statusu. Ja uzlūkojam **Rovoāmu**, kura laikā notika sadalīšanās un tai sekojošā pretstāvība, tad mēs redzēsim, ka neskatoties uz saglabātajiem pamatprincipiem, viņu arī bija stipri skāris grēka vīruss. Viņš uzlika smagu nodokļu nastu uz ierindas Israēliešiem, izrādīja necieņu pret vecākiem cilvēkiem, uzvedās lepni un izaicinoši. Viņa laikā sākās plauja tam, kas tika iesēts viņa tēva **Šlomó** laikā. Pamatā, lielā mērā, visa pirmā brāļu paaudze bija grēka vīrusa skarta. Kāds centās būt uzticams, kāds saglabāja neitralitāti, bet visumā, viņu darbi sāka liecināt pret viņiem.

Šo 70 „**Pirmo**” no pirmās paaudzes, kuri bija savu pasaulu Sargātāji, vietā, visas šīs pretstāvības laikā, Debesu Tēvs pacēla „Pirmos” no otrās, trešās un ceturtās Debesu dēlu paaudzes, kurus Viņš tam izvēlējās, kuri saņēma atbilstošas pilnvaras un nostājā uzticamo priekšgalā TAJĀ karā. Viņš deva viņiem savu Zemes pasaulu „Priekšstāvju” statusu un sagatavoja viņus gaidāmajai pretstāvībai, līdz grēks tiks uzvarēts un iznīcināts. Viņi bija pacelti, apmācīti un izbrīvēti tieši kā līderi kara laikam visos tā posmos. Viņi saņēma atbilstošu varu un godības līmeni, līdzvērtīgu kāda tā bija „Pirmajiem”, kuri bija savu pasaulu „Sargātāji”. Tie „Pirmie”, kuri turpināja palikt uzticami Visaugstajam un kuri bija paredzēti valdīšanai un vadīšanai miera laikā, sāka koordinēt savu darbību ar „Priekšstāvjiem”, kuriem bija dota prioritāte un visa vadība, kas saistījās ar karošanu. Godība, kas izpaudās **Din** īpašībā, viņos bija atraisīta maksimālā līmenī. Bet tas viņiem neatnāca uzreiz un „automātiski”. Viņi tajā pastāvīgi pieauga, apmācot un atraisot pretstāvības sfērā savas komandas, kā arī visus citus, kurus viņi gatavoja karam. Pirmā perioda beigās viņi tika aicināti kā „Priekšstāvji” un sāka savu gatavošanos, bet viņu stādīšana priekšā redzamā veidā, notika **otrā perioda** pašā sākumā.

Otrais periods ir saistīts ar kritušo izdzīšanu no Debesu sfērām, un tajās pasaulēs, kuras viņi kontrolēja pilnībā vai lielāko daļu, savas vērtību un savstarpējo attiecību sistēmas ieviešanu, kura pamatojās nevis Visaugstā godībā un Gara augļos, bet pamatos, kas saistījās ar radību un koncentrēšanos uz savu „ES”. Šīs sistēmas ieviešana aizņēma visai daudz laika. To pavadīja aktīvas norobežošanas. Pie kam, lielākā daļa dzīvojošo centās turēties, cik iespējams, neitrāli un līdz tam laikam, cik viņiem tas bija iespējams. Tas viss bija saistīts ar robežu nospraušanu un lielu daudzumu citādu ierobežojumu Zemes pasaulēs ieviešanu, kas saistīts ar divu diametrāli pretēju pozīciju nošķiršanos. „**Nošķiršanās un norobežošanās**” – lūk, otrā perioda lielākās daļas galvenais raksturojums.

Pēc tam, kad kritušie bija uzspieduši savu sistēmu (par to mēs parunāsim vēlāk), tajās pasaulēs, kurās viņi to uzspieda bija uzticami, kā arī tie, kuri uz to brīdi bija zināmā neitralitātē, kuri noraidīja tās „labumus”. Viņi izmantoja savas izvēles tiesības un izteica savu vēlēšanos visu atstāt tā kā bija iepriekš. Pēc apjausmas, ka tas viņu dzīves vietās nav iespējams, viņi izteica vēlēšanos pamests tās pasaules vai pasaulu daļas, kur dominēja kritušie. Bet viņiem, dažādi

aizbildinoties, to neļāva. Un tad, lai nodrošinātu viņu izvēles tiesības, taisnības dēļ, uzticamie pieņēma lēmumu par evakuāciju. Israēla iziešana no Ēģiptes kļuva par pravietisko atspoguļojumu šiem notikumiem. Pēc tam, kad kritušie šiem mēģinājumiem pretojās, sākās karš. Tas vēl nebija visaptverošs, bet iesākumā bija vien lokālas kaujas, – visās tajās vietās, kur radās šādas situācijas. Kritušie, šajās kaujās pret uzticamajiem, kā likums izmantoja daudz saprātīgu kritušu būtni, kuri pa šo atkrišanas laiku bija stipri transformējušies, pamazām pārvēršoties no Visaugstā pilnīgajām būtnēm par vardarbības, cietsirdības un nogalināšanas instrumentiem.

Tas bija laiks, kad Debesis bija attīrītas, daudzi Zemes pasaulēs bija neizprotamā stāvoklī: it kā „starp Debesīm un Zemi”, atpakaļ atgriezti viņi vairs nevarēja savas pozīcijas neskaidrības dēļ, kā arī daudzu izdarīto lietu dēļ, kas nebūt ne visas bija taisnas. Ņemot vērā procesus, ko kritušais **kerubs**, neieredzēdams tos, kuri bija no Debesīm un nosvieda viņu no šīm pašām Debesīm, bija iedarbinājis, palikt bija smagi un nedroši. Naidis uz Israēlu ir atbalss viņa naidam uz tiem, kuri no Debesīm, kuri nepakļāvās pievilšanai un nepieņēma viņa viedokli.

Sākot no šī brīža un līdz šī **nosacītā otrā perioda** beigām, notika pastāvīgi lokāli kari un cīņa par neizlēmušām dvēselēm, no visām pusēm. Šī perioda beigās notika daudzu maksimāla atkāpšanās no pilnīgajiem ceļiem un tādēļ, visai spēcīga Visaugstā godības mazināšanās vietās kur tas notika. Redzamās godības aiziešana, ko varam redzēt pravieša Jehezkeļa (Ecēchiēla) grāmatā, un tam sekojošā pirmā Tempļa sagraušana noveda pie daudzu aiziešanas trimdā un verdzības. Tas kļuva par pravietisku atspulgu tam, kā tas notika TAD, šī perioda beigās. Tas bija nomaldišanās augstākais punkts, kas sasniegts maksimāli vairojoties grēka vīrusa darbībai un savienojoties ar spēku, kas veidojas caur apgānīšanos ar nāvi un grēka pastiprināšanos, un notiekošajiem kariem un konfliktiem. Konflikti pamazām sāka notikt ne tikai starp uzticamajiem un kritušajiem, bet starp tautām un daudziem citiem, kuri bija atšķirīgā autonomijā un neskaidrībā. Godības mazināšanās un aiziešana, vairojoties grēkam, noveda pie tā, redzamā godība sāka dzist to dzīvēs, kas attiecīgi dzīvoja. Tas izpaudās ne vien vispārējā degradācijā, bet arī pārdabisko spēju zudumā, kuras kritušie centās kompensēt ar dažādiem „augsto tehnoloģiju instrumentiem”. Bez tam, godības mazināšanās sāka novest pie tā, ka mūžīgie līdzgaitnieki, kuri sāka attālināties no taisnības ceļiem, tāpat arī no Tēva sirds un Viņa Gara, sāka zaudēt spēju kā Vīrs un Sieva savienoties vienā apskaidrotajā ķermenī, kas daudzus noveda pie milzu stresa un tam sekojošo nocietināšanos. Daudziem tas bija kā satricinājums, lai nāktu pie prāta un atgrieztos uz pareizā ceļa. Nākamajā degradācijas posmā sāka zust iespēja laist pasaulē bērņus, jo bērņi, kā ir rakstīts, ir „Visaugstā dāvana”. Sākot no noteikta brīža, Debesu Tēvs nevarēja ļaut dzimt dvēselēm tajos gadījumos, ka tās varēja būt lemtas bojāejai vecāku nešķīstuma dēļ. Tā ir atsevišķa tēma un tiks skarta turpinājumā.

Šis periods ir periods, kas sākās un noslēdzās Israēla valsts veselums sagrūšana un aiziešana trimdā – līdz noteiktam laikam. Tas ir grēka maksimālas pastiprināšanās periods, kas noveda pie tā, ka Svētuma Gara balss bija maksimāli noklusināta, neskatoties uz periodiskiem attīrīšanās „uzliesmojumiem”.

Šī nosacītā perioda nobeigumā notika virkne milzīgu sadursmju, kas visās frontēs satrieca kritušos, bet tas nenoveda pie paša grēka iznīcināšanas. Notika, kā kāds kaut kur ir teicis: „**samierinājās, bet nepakļāvās**”. Grēks izkaisīja Israēlu un Jūdu pa visu zemi, bet pravietiski –

tos, kuri no Debes;im pa visām 70 pasaulēm, kad viņi, vai nu centās būt „kā visi”, vai nodalījās no visiem pārējiem, dzīvojot nelielās, nošķirtās grupās un apmetnēs. Pie visa tā, tikai Galvenais Pirmdzimtais – Visaugstā Dēls Jēšua, varēja viņus izpirkt un atgriezt Debesu Mājās, samierinot ar Tēvu. Bet līdz tam vēl bija diezgan tālu...

Noteiktu laiku atpakaļ, Visaugstais deva man atklāsmi, sakot, ka, kad konflikts ieiet bruņotas pretstāvības fāzē, un būtībā pāraug par pilsoņu karu, tad tajā brīdī daudzi uzticamie sarunāja savā starpā, ka viņi neieņems un nedzemdēs bērnus, lai tie nesakertu grēka vīrusu, un, lai nākotnē tas nenovestu viņu bērnus pie atkāpšanās un krišanas. Vispirms to sāka darīt tie, kuri pēc debesu attīrīšanas, aktīvi piedalījās pretstāvībā ar kritušajiem Zemes pasaulēs. Norādi uz to mēs varam redzēt kad Kains sagrēkoja un tika izraidīts, bet pēc tam Ādamam un Havai ilgu laiku nebija bērnu. Līdz pat **Šema** piedzimšanai. Kā mums stāsta tradīcija, tā iemesls bija Ādama un Havas satriektība par ar viņu dēliem notikušo. Otru norādi mēs varam redzēt Rakstos – **Levi**ja ciltis piemērā. Mēs atceramies, ka tieši **Levi** dēli atsaucās **Moše** aicinājumam, izrādot dedzību Par Visaugsto un iznīcinot sacelšanās vaininiekus, kuri visu Israēlu bija nosliekuši uz grēku ar zelta teļu. Ja mēs atcerēsimies tā laika tautas skaitīšanas datus, tad redzēsim, ka **Levi** pēcteču bija daudz mazāk nekā kādu citu cilšu pēcnācēju. Piemēram, Levi ciltis vīrieši vecumā no VIENA MĒNEŠA līdz pašam cienījamākam vecumam, bija 22 tūkstoši. Ja ņemam vērā cik viņu bija vecumā no 20 līdz 60 gadiem – „kara spējīgā” vecumā, tad šeit, iespējams viņu bija četras reizes mazāk, ņemot vērā, ka ģimenēs bija no diviem līdz pieciem puīšiem, kuri bija pirms iesaukšanas vecumā, tā sakot. Pārējās ciltīs, no 20 gadiem un vecāki, un pie tam karam derīgi, – vismazskaitlīgākajā **Benjamina** ciltī – 35400, bet vislielākajā **Jūdas** ciltī – 74600.

Trešais periods. Saskaņā ar **Mt.1:11-16**, sākas ar tautas aizvešanu Bābeles trimdā valdnieka **Jehonijas** laikā. Pēc tam, to vidū, kuri aizgāja gūstā, sākas noteikta apdomāšana, **tšuva** („grēknožēla un atgriešanās”), ar tam sekojošu jūdu daļas atgriešanos savā zemē. Kā mēs atceramies, tad tikai neliela daļa Israēla atgriezās **Erec Israel**, bet viņu lielākā daļa, uz ilgu laiku un nopietni iestrēga Bābelē un citās „trimdas” vietās. Šis periods Israēla vēsturē ir saistīts ar pakāpenisku, daļēju atjaunošanos, bet, līdz Jēšua atnākšanas brīdim, tā vairs nekad nebija patstāvīga.

Pēc kritušo ievērojamas satriekšanas, uz visai ilgu laiku iestājās zināms „klusums”. Sākās notikušā apdomāšana, un sākās daļas Visaugstā bērnu attiecību atjaunošana ar Viņu. Visā šajā nosacītajā **trešajā periodā**, notika cīņa par daudzu Ķēniņa dēlu un meitu sirdīm un dvēselēm, kuri tādā vai citā mērā bija atkāpušies, paklupuši, sapinušies un izdarījuši to, kas uz zemes ir kā elku kalpošana. Visa notikušā rezultātā, radās visādi citādi grēka izpausmes veidi, kas, no vienas puses, visu padarīja sliktāku, bet no otras, caur to sāka „**atsegties tumsas atvari**” (**Īj.12:22**), kas sāka atklāt gan paša grēka patieso būtību, gan arī visas manipulācijas, kas ar to bija saistītas.

Pēc sagrāves daudzi kritušie atkāpās un pieklusa. Pēc noteikta laika viņi sāka atjēgties un sāka plānot atjaunošanos un revanšu. Kamēr grēks nebija iznīcināts, viņiem vienmēr bija tāda iespēja. Pamazām – vairāku laika paaudžu laikā, viņi sāka pieņemt spēkā un atjaunot zaudēto varenību un ietekmi.

Šis periods Israēla dzīvē atbilst četru impēriju laikam, kas ir aprakstīti Nebukadnēcara sapnī, un ko iztulkoja **Daniels**. Tas kļuva par laiku, kad to, kuri no Debesīm ietekme arvien gāja mazumā, bet to, kuri no Zemes ietekme palielinājās. Kritušie, kuri ir no Debesīm, izmantojot savu ietekmi un personīgo varenību, bez īpašas pretošanās, pamazām pārņēma kontroli tajos, kas nebija uzticamo pusē. Pēc tam, kad viņi, zināmā mērā atjaunoja savu iepriekšējo varenību, viņi pieņēma lēmumu par uzticamo pilnīgu iznīcināšanu visās Zemes pasaulēs, jo tā sistēma ko viņi centās ieviest visai ilgu laiku, izrādījās nespējīga konkurēt ar to pilnīgo sistēmu, kāda bija uzticamajiem. Viņi sāka secīgi un mērķtiecīgi gatavoties globālam uzbrukumam, lemjot izmantot visas zināšanas un varenību, un, ja radīsies nepieciešamība, pat izprovocēt daudz pasaulu iznīcināšanu un ziedot tik daudz dzīvības, cik vien tas būs nepieciešams, lai savu mērķi varētu sasniegt.

Pamazām visas šīs „efektīvākas attīstības alternatīvās idejas” noveda pie plāna iznīcināt visus, kas nepiekrīt. Kā pravietiski tas atspoguļojās Kaina un Ābela stāstā, kā arī tad, kad būs Lielo Bēdu laiks – pirms Mesijas Ješua atgriešanās. Trešais periods, sākot apmēram no tā otrās trešdaļas, – ir nebeidzamu konfliktu un karu virkne visās 70 pasaulēs, kas galu galā noveda pie galvenās kaujas, to dienu, kas aprakstītas **1.Moz.1:2** pašās beigās. Tas Armagedons, kas notiks pēs Lielo Bēdu laika ir pravietisks atspulgs TAM „Armagedonam”, kas kļuva par finālu Lielajam Pasauļu Karam. Šī kritušo visaptverošā kauja pret uzticamajiem noveda pie daudz pasaulu sagraves un izpostīšanas, kā arī pie laika-telpas auduma sabojāšanas, kas izraisīja virkni graužošu procesu, novedot pie tā, ko mēs redzam **1.Moz1:2**, ka visa zeme „**tapa izpostīta un tukša, un tumsa bija pār bezdibeņiem...**”. Tas bija līdzīgi kā Tempļa pēdējā, pilnīgā nopostīšana, kas notika mūsu ēras 70.gadā, Tempļa kalna uzāršana, bet pēc tam Jūdu izdzīšana arpus savas Apsolītās zemes robežām. Tieši Tempļa nopostīšana mūsu ēras 70.gadā bija šis pravietiskais simbols, kas atspoguļoja globālo iznīcību visās 70 pasaulēs un ir praviešu aprakstīts:

**Jes.14⁵ Salauzis ir JAHVE bezdievju vēzdu un valdītāju scepteri (cilts, paaudze),
⁶ kas tautas dūsmās pēra bez mitēšanās, noziedzīgi, nepārtrauktās vajāšanās
valdot pār ciltīm.**

**Jes.63⁶ Es saminu tautas Savās dūsmās un apreibināju tās Savā niknumā, un izlēju
viņu asinis zemē.**

**1.Moz.1² Bet zeme bija/tapa kā drupas (izpostīta, sagrauta) un bija neiztaisīta un
tukša (tóhu va bóhu), un tumsa (tā dēļ) bija pār dziļumiem un Dieva Gars lidinājās
(mērķtiecīgi pārvietojās) virs ūdeņiem.**

**Jer.4²³ Es uzlūkoju zemi, un redzi, tohu va bohu, un Debesu pusi – un nav tur
gaismas. ²⁴ Lūkojos uz kalniem, – un redzi, tie trīc, un visi pakalni šķobās. ²⁵ Es
lūkojos, un redzi, nav cilvēka un debesu putni ir aizlidojuši. ²⁶ Es lūkojos, un redzi,
auglīgā zeme – tuksnesīga, un visas pilsētas ir sagrautas no JAHVEs vaiga, Viņa
vaiga dūsmu niknumā. ²⁷ Jo tā teica JAHVE: par tuksnesi kļūs visa zeme, bet pilnīgi
to neiznīcināšu.**

Pravietim Jeremijam bija parādīts, kāda ir tā PILNĪGĀ IZPOSTĪŠANA, kas notika **1.Moz.1:2**. Pēc tam notika dažas „tiesāšanās”, tika pieņemti atbilstoši lēmumi, un tika paziņoti atbilstoši

rīkojumi. Tad sākās vienas no pasaulēm restaurācija, – tā tika pārklāta ar kupolu – **rakija**, kur bija sagatavots tas, ko mēs saucam par Fināla Poligonu, un par kuru mēs šeit runājam. Tas bija trešā perioda nobeigums. Tas viss šeit ir ļoti īsi, bez kādām detaļām, lai varētu ieraudzīt un saprast galveno notikumu attīstību.

Tātad, šajā **Mt.1:1-17** fragmentā, mēs varam ieraudzīt trīs galvenos periodus Israēla, kā Visaugstā tautas, dzīvē, no tā sākuma brīža līdz Jēšua iemiesošanās mūsu pasaulē. Un tas ir pravietiskais tēls trīs galvenajiem laikmetiem Debesu dēlu un meitu dzīvēs, – no viņu rašanās brīža. Līdz šīs garīgās karantīnas sākumam. Periodi no Israēla dzīves ir pravietiskie tēli TIEM periodiem no Debesu dēlu un meitu vēstures, kā arī visas radības vēstures periodi. Brīdis, kad 70 mūsu ēras gadā tika sagrauts Tempļis, pravietiski atbilst tam periodam, kas aprakstīts **1.Moz.1:2**. **Bet „garīgās karantīnas” darbības sākuma brīdis vai „Poligons” atbilst Israēla atjaunošanas brīdim 1948 gadā**, kas Rakstos pravietiski ir attēlots no **1.Moz.1:3**, un šis nodaļas turpinājumā.

Kas attiecas uz bērnu daudzumu un kādu nosacītu „laika paaudžu” vecumu, tas nenozīmē, ka visiem bija vienāds bērnu daudzums, un, ka viņi radās pēc kādiem noteiktiem, vienādiem laika periodiem. Paaudžu laiks – ir visai nosacīts lielums. Mūsu laikos ir tāda izpratne, ka paaudze savā maksimumā, – ir 120 gadu, cits viedoklis ir ka 70 – 80, bet kādi uzskata, ka apmēram 30 gadi. Domāju ka dažādos laikos tas viss bija daļēji taisnība. Daudz kas ir nosacīts, un šīs zemes dzīves periodos bija dažādi standarti, un arī skaitīja visu atšķirīgi. Kā iepriekš tika pieminēts, Zemes bērnu kvantitatīvā pieauguma intensitāte bija augstāka nekā debesu bērniem, un tādēļ vienas Zemes bērnu laika paaudzes laiks bija daudz mazāks nekā Debesu bērniem. Pie laika jautājuma kāds tas bija Ādama, Ābrahama un kāds tas ir tagad, mēs atgriezīsimies nākamajās nodaļās.

Pievērsiet uzmanību, ka visiem Jēkaba- Israēla dēliem bija sievas, bet bērnu daudzums viņiem bija atšķirīgs. **Danam** bija tikai viens dēls, bet **Benjamīnam** veseli desmit! Dēlu daudzums, un vispār visa šī lieta ar Jēkaba-Israēla dēlim un meitām, – ir viens no Rakstu galvenajiem momentiem, kas dod mums pravietisku norādi un atklāj „pravietiskās paralēles” visiem šiem „sen pagājušo dienu” notikumiem, kas saistīti ar Debesu paaudzēm.

Danam bija tikai viens dēls, bet, izejot no tuksneša un ieejot Apsolītajā zemē, šī cilts bija viena no daudzskaitlīgākajām. **Šimóna** cilts tuksnesī piedzīvoja vislielākos zaudējumus: „ieejot” bija 59300, bet „izejot” – 22300. **Levi** cilts bija vismazākā, bet Ēģiptē kļuva par pašu „elitārāko”, un šis „elitārums” bija garīgās līderības sekas, kura tika pieņemta pēc tam, nākamais aiz **Rūvena** pēc vecuma, kā Pirmdzimtais tika diskvalificēts **Šimóns**. Šī līderība saglabājās līdz pašai Jēšua atnākšanai uz mūsu pasaulē.

Benjamīns, – kaut viņam bērnu bija vairāk kā citiem, tomēr, gandrīz pilnībā tika iznīcināts savas sirds nocietināšanas pēc. Tikai Tēva žēlastības dēļ viņš tika saglabāts kā pastāvīga cilts. Pēdējā Debesu paaudze, ko simbolizē **Benjamīns**, vairāk kā citas cieta „starplaika” „neskaidrajos laikos”, kas Rakstos ir atainots kā Soģu laiks, kad, kā ir rakstīts, „**katrs rīkojās pēc sava prāta**”. Tās problēmas, kas kaut kad radās to vai citu cilšu starpā, – ir pravietiski tēli un norādes uz tām grūtībām, kas radās starp dažādām „brāļu paaudzēm” pēc grēka uzrašanās.

„Tu atjaunosi daudzu paaudžu pamatus...”

Sākšu ar to, ka tāds jēdziens kā „*drupu atjaunošana*”, praviētiskajā nozīmē, ir tēls „*seno dzimtu un paaudžu atjaunošanai*”. Pilsēta – Rakstos, ir cilvēka, ģimenes, dzimtas, tautas – kopumā un Visaugstā tautas simbols. To var redzēt Jeruzalemes un citu pilsētu piemēros. Drupas, sagravumi, – tas ir, pilsētu un apdzīvotu vietu atliekas pēc iznīcināšanas ir iznīcināto dzimtu un paaudžu tēls. Izlasīsim dažas Rakstu vietas tieši caur šo prizmu, ka Debesu Tēvs vēlas atjaunot sagrauto, un ne vienkārši sabrukušas kopmītņu ķieģeļu mājas, sagravušas putnu fabrikas sienas, vai pamestas mājas Indija vai Dienvidamerikas džungļos. Neapšaubāmi, izpratnes pirmajā līmenī, ir tieši pilsētas kā apmešanās un dzīves vietas atjaunošana, lai jūdi atgrieztos Erec Israel, bet dziļākā līmenī, kur kā pirmtēls ir pats Israēls, un viss, kas ar viņu ir saistīts, mēs varam tikt skaidrībā un saprast Visaugstā gribu gan par Viņa Debesu, gan Zemes bērnu seno paaudžu un dzimtu atjaunošanu. Tad, nu, palūkosimies:

Jes.44²⁶ Bet, kas īsteno Sava kalpa vārdu un piepilda Sava sūtņa iepriekš pasludināto lēmumu, kas par Jeruzalemi apsola: „to atkal apdzīvos!” – un par Jūdās pilsētām: „Tās atkal atjaunos! – un Es to izpostītās vietas atkal atjaunošu!”

Tagad *Jes.61:4* oriģinālā un paplašinātajā tulkojumā:

Jes.61⁴ Uzcels (BANA) senās (OLAM) drupas / izpostījumus, briesmīgās posta / sagrauvumu (ŠAMEMot) vietas, Pirmie / Pirmdzimtie / Galvenie atjaunos / pacels no gruvešiem, atjaunos izpostītās / neganta sausuma iznīcinātās pilsētas, šausminošs izpostījums, iznīcinātas dzimtas un paaudzes.

Ar vārdu „drupas” bija iztulkots ivrita vārds:

חֲרָבָה (*horbá*) drupas, izpostīta vieta, vieta, kas kļuvusi par tuksnesi.

Neapšaubāmi, mūsu Debesu Tēvs – Viņš ir Visuma Valdnieks: pasaulu un mūžības, bet, „*vai par vēršiem uztraucas Tas Kungs?*”, kā teikts vienā no Rakstu vietām.

Jes.51³ Jo sniegs mierinājumu JAHVE Ciānai, sniegs mierinājumu visām tās drupām un padarīs tās tuksnešus kā Ēdeni, un tās neapdzīvoti stepi kā JAHVEs dārzu. Prieks un liksmība tajā tiks atrasti, pateicība un slavas dziesmas.

Šeit ir tieši runāts par *Ciānas* drupu *mierinājumu*. Un tā ir viena no ļoti acīm redzamām vietām, jo mierināt salauztus ķieģeļus un sabrukušas māju sienas – tas, man jums jāsaka, ir lieta visai tukša un nepateicīga... Lūk, vēl viens pants oriģinālā un paplašinātā tulkojumā no pravieša Jesajas:

Jes.58¹² Tu uzcelsi no drupām mūžīgos / senos (olám) pamatojumus, dzimtu un paaudžu pamatus (mosadi) atjaunosi nostiprinot. Tu sauksies par plaisu, izlauztu vietu, ceļu pa kuriem atjaunosies iemitināšana, atjaunotāju.

„Mūžības drupas” – tas kā reiz ir tās Visaugstā dēlu un meitu dzimtas, un paaudzes, kuras nonāca TOREIZ grūtās situācijās, un kuri tagadējā Poligonā, tagadējā garīgajā karantinā piedzīvo atjaunošanu, caur savu ceļu izlabošanu un izlīgšanu ar Debesu Tēvu, ar Kuru notika atdalīšanās nepareizi izvēlētu ceļu dēļ. Lūk, interesanta Rakstu vieta, kura ļoti greizi ir iztulkota:

Jes.46⁹ Pieminiet notikumus kopš seniem laikiem, ka Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, Kam nav cita līdzīga!

Oriģinālā panta sākums ir pavisam savādāks:

Jes.46⁹ Atcerieties Pirmos (kuri bija pašā sākumā) / Pirmdzimtos / Galvenos no mūžības, jo Es – Visaugstais, un nav neviena cita Elohima (Dieva) Man līdzīga.

Sākumā ir rakstīts: **Riṣonót meOlám**. Ivrita vārds **Riṣonót** – šajā gadījumā nav apstākļa vārds, bet īpašības vārds daudzskaitlī, bet **meOlám** – „no mūžības” vai „no pasaulēm”, vai gan viens, gan otrs vienlaicīgi. Šeit runa ir tieši par „Pirmajiem” no brāļu paaudzēm Debesīs.

„Jūdas pilsētas” – tas ir pirmtēls senajām Debesu dzimtām.

Poligona iziešana un attiecību ar Debesu Tēvu atjaunošana – tas, savā būtībā, arī ir izseno dzimtu un paaudžu atjaunošana: „brāļu” paaudžu un „laika” paaudžu atjaunošana. Daudzas lietas mums vēl ir aplēptas, bet, neskatoties uz to, ja ir vēlēšanās, visus šos pirmtēlus, kurus Visaugstais ir ievietojis Savā Vārdā, var saskatīt. Svētuma Gars var atdzīvināt šo Vārdu, un tas ir tieši tas, ko Viņš izdarīja man un daudziem citiem. Un Viņš to var izdarīt arī jums, kas lasāt šīs rindas, kā arī visiem, kuri vēlas saprast kā tas viss „bija patiesībā”.

Cerību siena

Apmēram 2019. gada vasaras vidū, piektdienas vakarā, kad jau iestājās Sabats, sarunājoties ar savu draugu, pašam negaidot, es viņam uzdevu jautājumu saistībā ar to, ka, ja Israēls ir Debesu dēlu un meitu, un visas ar viņiem saistītās vēstures atspulgs, vai Debesu Jeruzalemē ir kāds analogs tam, kas zemes Jeruzalemē tagad ir Rietumu siena, vai kā viņu daudzi sauc, „Raudu mūris”? Jautājums bija retorisks, bet iesēdās dziļi manā sirdī, un jau vēlā vakarā, kad es lūdzu, es Debesu Tēvam par to pajautāju. Turpinot garā lūgt, gandrīz uzreiz es redzēju redzējumu, kurš, kā es sapratu, bija atbilde uz manu jautājumu.

Es redzēju milzīgu sienu, kas bija ļoti augsta un tālu pletās uz abām pusēm. Tā bija celta no kaut kā, kas ir visai līdzīgs slīpētam granītam. Šajā sienā bija milzu daudzums vienāda izmēra taisnstūra veida lodziņu, kas bija pietiekami lieli, lai tajos varētu redzēt dažādu personu attēlus, kā es uzreiz sapratu – Debesu Tēva dēlus un meitas, kuriem bija jānonāk šajā pasaulē un jāiziet savs „Poligons”. Šajā redzējumā, kad es centos ieskatīties kādā, pat visai attālā „logā”, tas uzreiz pietuvojās. Iespējams, tā fokusējās mana redze, un es varēju saskatīt ka tur ir attēlots kāds no Visaugstā dēliem vai meitām. Visas sejas bija jaunas, un pirmajā acu uzmetienā, nebija neviena, kas mēs pēc mūsu mērauklas izskatītos vecāks par 27 - 30 gadiem. Daudzas sejas, kuras es varēju redzēt, kā man likās, atbilda 23 - 25 gadu vecumam. Iespējams, šis redzamais vecums atbilda kādam citam: „reālajam”, „Debesu” vecumam, kas var būt bija daudz lielāks. Visādā gadījumā, tajā brīdī, bija tāda saprašana, un arī pēc tam, jo šis redzējums vairākkārtīgi atkārtojās.

Blakus sienai, dažādos attālumos vienu no otra es redzēju kādas atsevišķas personas, un dažreiz nelielas – 2 - 3 personu grupiņas. Viņi stāvēja un skatījās uz kādu no attēliem, un man izdevās ieraudzīt, ka viņi, vai nu skatījās klusēdami, vai klusiņām lūdzot, un uzreiz atnāca sapratne, ka viņi vēršas pie Debesu Tēva par to, kurš šajā lodziņā bija attēlots. Es redzēju triju veidu „lodziņus”. Pirmie – pārsvarā melnbalta izskata. Kaut tā dēla vai meitas attēls bija krāsains, bet kopējais „logs” tomēr izskatījās melni – balts. Otrā veida „lodziņi” izstaroja patīkamu zeltainu

gaismu, un attēls un tā fons bija piesātināti krāsains un zeltains, it kā pilns ar godību. Trešais „logu” tips izlikās tumšs, attēls it kā nodzisis. Brīdī, kad es to aplūkoju, pēkšņi ieraudzīju kā viens no melnbaltajiem attēliem kļuva gaišāks un sāka dzirksteļot zeltainā gaismā. Un pēc neilga laika, gandrīz uzreiz, ieraudzīju, kā viens no melnbaltajiem loģiem it kā nodzisa un satumsa.

Uzreiz atnāca izpratne, ka visa šī Siena – ir kā tiešsaistes (online) ziņojumu dēlis, kas atspoguļo realitāti un parāda tos, kuri ir izlīdzinājušies ar Debesu Tēvu, kurš atrodas pārbaudījumu procesā un iet cauri šai „garīgajai karantīnai”, kā arī tos, kuri atkrituši un aizgājuši tumsā... Es ieraudzīju, ka, ja kāds lodziņš izgaismojās zeltainā gaismā, un kāda attēls it kā atdzīvojās, tad tajā brīdī priecājās ne tikai tie, kuri stāvēja iepretī, bet arī citi, kuri bija netālu, tā, ka viņus varēja redzēt. Viņu prieks reizēm bija ļoti vētrains, un man tajā brīdī Tēvs atgādināja Rakstu vietu, kur ir teikts, ka kad kāds no grēciniekiem nožēlo grēkus, tad „Enģeļi Debesīs” priecājas. Šie „Enģeļi Debesīs” ir neviens cits, kā tie radi un draugi, kuri izlīdzināšanās brīdī to uzzināja no Svētuma Gara. Tad priecājās viņi un tie, kuri atradās viņiem līdzās pie šīs Sienas. Kad kāds no lodziņiem dzisa, tad to acīs, kuri stāvēja blakus, es redzēju asaras. Viņi nedaudz vēl pastāvēja un devās prom. Tie, kuri stāvēja blakus, klusēdami viņus apskāva, tā izrādot savu līdzjūtību un cenšoties kaut kādā veidā mierināt. Un pēc visa tā, ko es paspēju ieraudzīt, man ļoti skaidri, kā es ticu, Debesu Tēvs teica, ka šī siena saucas „Cerību Siena”, un pie tās pastāvīgi nāk to tuvi radnieki un draugi, kuri iziet savu Poligonu, un tur viņi izsaka savas aizlūgšanas un pateicības par viņiem.

Pēc šī redzējuma frāze „svēto lūgšanu dēļ”, manā sapratnē ieguva daudz dziļāku nozīmi. Neapšaubāmi, mūsu lūgšanas šeit uz zemes, tas ir – visu to, kuri ir šajā garīgajā karantīnā, – ir pamatlieta, un mūsu varas līmenis, kā to, kuri šeit atrodas, kā es to saprotu, ir visaugstākais, jo šeit darbojas viens princips, kuru var nosaukt par „atbildības sfēru”. Bet tomēr, ņemot vērā, ka tie dēļi un meitas, kuri ir TUR, blakus Debesu Tētim, nav pārstājuši būt Viņa bērni un kalpotāji, tad, saprotams, ka viņu lūgumi un aizlūgumi arī tiek uzklausi. Tā arī Jēšua, Kurš bija ŠEIT, un tagad ir TUR, par mums aizlūdz. Jēšua – ir Augstais priesteris, bet mēs – priesteri caur Viņa kalpošanu. Domāju, ka apziņai, ka mēs pastāvīgi esam savu tuvinieku, draugu, kuri tagad ir TUR, sirdīs, vajadzētu mūs personīgi vēl vairāk motivēt aizlūgšanām un lūgšanām, kuras Raksti mūs aicina šeit īstenot tādēļ, lai VISA MŪSU ĢIMENE, cik vien iespējams pilnīgi, būtu atjaunota.

„**Drupu atjaunošana**” – tās ir mūsu lūgšanas un garīgās cīņas šeit, par mūsu dzimtu un paaudžu atjaunošanu, kuru saknes ir – TUR. Daži no mums bija dzimtu galvas, bet daudzi bija vecāki, kā arī tie, kuriem bija daudz pēcteču paaudzes, kuri bija dzimuši visa tā ilgā laika periodā, kad mēs bijām TUR, līdz mūsu iemiestošanās šeit uz zemes. Un kā mēs zinām, tad vecāku lūgšanas par saviem bērniem un pēctečiem – vienmēr ir ārkārtīgi spēcīgas, jo šo varu esam saņēmuši nepastarpināti no Paša Debesu Tēva. Un, protams, mēs šeit nezinām kura bērni un pēcteči mēs esam, kā arī kuri ir mūsu Debesu bērni un pēcteči ŠEIT. Es vairākkārtīgi par to jautāju Debesu Tētim. Kaut ko Viņš man pavēra, bet kopumā pateica, ka pagaidām tā ir slēgta informācija, jā tā ver teikt – ar grifu „pilnīgi slepeni”, un tā netiks atklāta līdz noteiktam brīdim, jo var stipri ietekmēt mūsu dvēseles, sagādāt sāpes, un noteiktos gadījumos, traucēt mūsu lēmumu pieņemšanai. Tas, ko Viņš mums atklāj tagad, vispirms ir saistīts ar to, lai maksimāli mūs motivētu veltīties Viņam, lūgšanām, VISAS MŪSU lielās ĢIMENES vienotībai Garā un Patiesībā, kā

arī, ja tas tiešā veidā ir saistīts ar mūsu personīgo kalpošanu, kuras ietvaros Viņš atklāj tās vai citas detaļas un epizodes.

Lai Debesu Tēvs atver mūsu garīgās ausis, lai mēs varam dzirdēt, ko Viņa Gars saka Savai tautai, kā arī, lai svētī mūsu sirdis, lai mēs saprastu un pieņemtu visu to, ko Viņš mums vēlas atklāt, mūsos un caur mums izdarīt.

*14. nodaļa
Grēka rašanās. Uzticamie pret kritušajiem.*

Ievadvārdi

Vienmēr ir tādas lietas, sapratne par kurām mums var nākt tikai no tuvām personīgām attiecībām ar Debesu Tēvu. Kaut kas pie mums nonāk caur citu vārdiem un atklāsmēm, kaut kas – caur Rakstu pētīšanu, detaļu, nianšu un smalkumu precizēšanu. Bet vienmēr ir un būs tas, ko var saprast tikai tad, kad mēs nākam pie Viņa VIENATNĒ.

Mt.24³ Kad Viņš sēdēja uz Eļļas kalna, pienāca pie Viņa mācekļi, atsevišķi no citiem, un jautāja: „Saki mums, kad tas būs? Un kāda ir Tavas atnākšanas un šīs pasaules beigu zīme?”

Kādēļ tik svarīgs jautājums un atsevišķi no citiem, kādēļ VIENATNĒ? Kādēļ tikai paši tuvākie mācekļi? Bet lieta tāda, ka citus tas neinteresē tā, lai tiešām reāli to saprastu, kā tad ir patiesībā, un lai pēc tam kaut ko pasāktu, kļūstot par praktiķi, nevis paliktu par „saldi skanošu” teorētiķi. Ir rakstīts par tiem, kuri „zina Visaugsto”, ka tie nevis vienkārši „ļausies garīgām pārdomām”, bet darbosies:

Dan.11³² Kas rīkojas nelikumīgi un pret Derību, Viņš apkaunos aizraujot ar glaimiem, bet tauta, kas tuvu pazīst savu Elohim, kļūs stipra un rīkosies.

Šajā Rakstu vietā, ir darbības vārds **יָדָה** („kas pazīst tuvu”), kas runā par tādu tuvības līmeni, ko izmanto vīra un sievas attiecībās. Tas ir – tieši tie, kuri ļoti tuvu zina savu Kungu, kuriem ir komunikācija ar Viņu VIENATNĒ, tieši viņi visu, kas viņiem ir jāzina, no Viņa uzzinās, un kas daudziem būs apslēpts. Viņi nebūs „dziļi domājošie teorētiķi”. Saņemto atklāsmju galarezultātā ir jābūt darbībai, jo tās atklāsmes, kas patiešām ir no augšienes, no visu ķēniņu Ķēniņa, – VIENMĒR noved pie darbības: domāšanas pārveidošanas, gara stiprināšanas atjaunošanās Viņa mīlestībā un Patiesībā. Un tas viss motivē mūsu dvēseli būt Viņam tuvāk un tuvāk, nesot maksimumu augļu Viņa Valstībai, un stiprinot Debesu Valstību nevis teorētiski, bet praksē.

Līdzības izprašana – varas instruments

Kāds kaut kur ir teicis: „Viens no varas instrumentiem – ir saprast notiekošā patiesos **īemeslus**”. Un es uzskatu, ka šis apgalvojums ir patiess. Vara, kas tiek no kāda kādam nodota, bez savām garīgajām pilnvarām, aiz kura ir kāds avots, „tehniskajā līmenī” paredz noteiktas „atslēgas” un „instrumentus”. Reiz Ješua Savam māceklim Kēfam (Pēterim) teica, ka Viņš dod viņam „Valstības atslēgas”: **Mt.16:19**. Lai varētu realizēt to vai citu varu, tās vai citas pilnvaras, ir jābūt nepieciešamajiem instrumentiem. Šie instrumenti ir tas, ar kā palīdzību var iedarboties uz varas objektu, lai šo varu varētu realizēt. Atkarībā no varas sfēras un līmeņa, tā var būt autoritāte, zināšanas, informācija, spēks (visādos veidos), finanses, tā vai cita struktūra, utt. Notiekošā patieso īemeslu izpratne, pušu motīvu un rīcības plāna zināšana – ir viens no svarīgākajiem varas instrumentiem, bez kura nav iespējams to realizēt pilnībā, bet bieži – vispār nav iespējams.

Ķēniņš, kuram nav karaspēka, gudrības, autoritātes un kases – ir nomināls ķēniņš, viņa stāvoklis ir nestabils, bet valdīšanas rezultāti – nekādi. Karavadonis, kura pakļautībā nav dažādu specializētu kareivju, kuram nav informācijas par pretinieka daudzumu un karapulka

īpatnībām, nesaprazdams tās apkārtnes īpatnības, kurā ir jākaro, nenojauzdams kāds būs laiks pirms kaujas un kaujas brīdī, nesaprazdamas pretinieka plānus un motivāciju, – viņš ir nolemts sakāvei. Viņš var būt personīgi drosmīgs un motivēts, bet tas var viņam palīdzēt vien cīņā varonīgi mirt, bet ne vairāk. Visaugstā tautā, Viņa garīgajā armijā, visi kalpotāji ir tāda vai cita ranga, tā vai cita līmeņa komandieri. Un viņi ir atbildīgi Visaugstā priekšā un to priekšā, kuri viņiem ir uzticēti, lai nebūtu kā snaudoši gani bezrūpībā vai bailēs izklīdušajam ganāmpulkam, bet būt gudriem, drosmīgiem karavadoņiem Mesijas armijā, kuri veiksmīgi var stāties pretī jebkuram, arī skaitliski lielākam pretiniekam un jebkurā laikā. Palūkojieties visapkārt un atbildiet: kādā mērā tas viss tā ir?

Šī tēma kā reiz atklāj patiesos motīvus un iemeslus tam, kas notika, notiek un kas notiks. Tas mums dod vienu no Debesu Valstības atslēgām, lai caur to mēs varētu saņemt atklāsmes pilnību no augšienes, to **Davār** vai **Réma** no Debesīm, caur ko mēs varam iegūt nepieciešamo ticības līmeni, bez kura uzvara nav iespējama principā. „**Ticība nāk no dzirdēšanas, bet dzirdēšana no Visaugstā Rema (Davār)**” (**Rom.10:17**). Rakstus lasot „Vienkārši” kā Logosu, mēs nekad un nekādi nevaram saņemt ticību, bet tā atnāk no Debesīm tikai kā dzīvais Debesu Tēva Vārds.

Notikušā un nākamā izpratne, karojošo pušu patieso motīvu saprašana, kāds ir reālais ienaidnieka „spēku izvietojums”, daudzu esošo reāliju saprašana, kas bija reliģiozo Bābeles struktūru apslēptas, tie visi ir nepieciešamie instrumenti, lai mēs varam identificēties, ieiet aicinājumā un darboties Kēniņa godības pilnībā. Ješua deva piemēru par karošanu ar spēcīgāku pretinieku teikdams, ka ir kārtīgi jāsarēķina, aprunājoties ar tiem, kuri ko saprot šajā litā (**Lk.14:31**). Pat, ja tev nav milzu gudrība un intuīcija, var uzminēt, ka padomu lūgt nevajag no tiem, kuri tirgo barankas vai lietotus aizkarus. Pieredze un profesionālisms izšķir visus jautājumus visās sfērās, un mūsu Adonai Ješua – Viņš ir profesionālis visos jautājumos, kas var stāties mūsu ceļā. Tajā skaitā arī kara. Un tādēļ, pie Viņa vajag nākt VIENATNĒ, uzdot visus nepieciešamos jautājumus, un saņemt no Viņa visas nepieciešamās atbildes. Klausīties vajag Viņā, nevis saldmēlīgajos „Bābeles –TV” diktoros, kuri mēģina okupēt uzticīgo, bet nesaprātīgo klausītāju ausis, uzkarinot uz šīm ausīm kas pagadās un lejoj tajās nejaucības. Ješu, kā ir rakstīts, ir liels un ļoti nopietns zobens (**Jes.27:1**). Viņš redzēja kritušo **ķerubu**, kuram tika iedots vienvirziens un spēcīgi impulsēts paātrinājums (ja vienkāršāk, tad „dievišķais spēriens pa pakalu”), kā rezultātā viņš tika izsviests no Debesīm līdzīgi zibenim. Viņš redzēja ne tikai to, ticiet, un zina pilnīgi visu, kas mums ir jāzina. Būdam uz zemes Viņš tapa mums līdzīgs PILNĪGI VISĀ, tātad, arī atmiņas jautājumā. Viņš atcerējās visu, kas Viņam kalpošanai šeit uz Zemes bija nepieciešams. Un kā viņš tapa mums līdzīgs IT VISĀ, tad arī mums, savukārt, ir jātop līdzīgiem IT VISĀ Viņam. tā ir rakstīts.

Datu atarhivēšana

Vēlos dalīties ar vienu atklāsmi, kuru, kā es ticu, man deva Debesu Tēvs, un tā ir tāda, – ka lielākais vairums esošo atklāsmju ir nevis tas, ko mēs esam it kā uzzinājuši, bet tās ir tas, ko mēs esam tieši atcerējušies. Visas mūsu zināšanas par garīgo pasauli un to, kas ar to ir saistīts, – ir nevis kaut kas ko esam kaut kādā brīdī ŠEIT uz Zemes uzzinājuši, bet tas ir nedaudz kas cits. Līdz tam brīdim, kad mēs iemiesojāmies šeit uz zemes, katrs bija nodzīvojis diezgan ilgu dzīvi: cits

garāku, cits īsāku. Un tas nebūt nav ne simts, ne divsimt, vai pat tūkstotis mūsu „nominālo” gadu. Mērot mūsu zemes kategorijās, tas var būt vairāki tūkstoši, lai neteiktu vairāk, un lai nevienam nesamulsinātu. Neapšaubāmi, tie, kuri bija „no Pirmajiem” ir daudz vecāki par tiem, kuri ir dzimuši pēdējās laika paaudzēs, un tā starpība bija desmitos un simtos reižu. Te arī ir pieredzes, gudrības un bijušās godības atšķirības. Tādēļ, šeit top redzams tas princips, kuru Jēšua izgaismoja vienā no līdzībām, sacīdams, ka vienam tika uzticēti pieci talanti, citam – trīs, bet trešajam – viens: „**katram pēc viņa spēka/spējām**” (Mt.25:11-15). Kas tas par tādu „spēku”? Šim grieķu vārdam **δύναμις (djunamis)** ir divas pamatnozīmes: **1. spēks, vara; 2. varenība, vara**. Un kas ir svarīgi, Jaunajā Derībā šis vārds ir izmantots tikai **pārdabiska spēka** sakarā un nekad par parasto, dabisko, fizisko spēku. Šis vārds tiek izmantots tikai kā pārdabisks spēks, kas būtībā ir Visaugstā redzamā godība, „Debesu spēks”, kā arī kā „nākamo laiku” pārdabiskie spēki. Tādēļ, Jēšua teiktajam jēga ir tāda, ka katram, kurš šeit, šajā pasaulē ir, tiek doti noteikti ietekmes un varas instrumenti, saskaņā ar tās godības līmeni un varenību, kā arī ar to „nākamības spēku”, to godību, kas jau bija mums iekšā. Bet sākotnēji tas viss tagad atrodas mūsos iekšā, it kā „aizarhivētā veidā”. Šad tad visas šīs lietas nedaudz „paspraucas” ārā no mūsu **nešamā**, topot redzamas mūsu zemes dvēselē **néfeš**.

Ir noteikts princips kā mēs ŠEIT iegūstam savu garīgo pieredzi. Kad Visaugstais vēlas mums kaut ko atklāt, tad, ļoti bieži, Viņš paņem no mūsu **nešamā** noteiktu informāciju, kas tur atrodas aizarhivētā veidā un pārnes to uz mūsu **néfeš** atmiņu. Lai šī atarhivēšana notiktu, ir jābūt kaut kam, kas kļūtu par šī procesa katalizatoru. Par šo „kaut ko” kalpo kādi tēli, ko mēs varam redzēt mūsu pasaulē. Tie var būt iegūti caur Rakstu un tur ievietoto tēlu pētīšanu. Tie var būt epizodes, ko redzam kino, gleznās, iespējams multenēs, kā arī mums apkārt esošajā pasaulē. Tas – ir kā kāds impulss, sava veida „atslēga”, kad mums no ārpusēs pieskaras kāds ATBILSTOŠS tēls, pēc kura notiek REZONANSE. Tā rezultātā, fails atveras, bet mēs saņemam atklāsmi! Tādēļ es, piemēram, lūdzu par savas **nešamā** „atarhivēšanu”, un lūdzu, lai tas notiek saskaņā ar Debesu Tēva pilnīgo gribu, un svētīju visus šos procesus. Es pētu Rakstus, domāju par to, kas tur rakstīts, cenšos būt uzmanīgs pilnīgi pret visu, kas ir man apkārt, bet visvairāk pret to, ko Debesu Tētis man jebkurā brīdī var pateikt. Protams, Visaugstais var mums rādīt un atklāt arī to, ko mēs nekad neesam zinājuši. Ir noteikta ritošā informācija un dažādas detaļas, ko varam saņemt caur gudrības Vārdu un zināšanu Vārdu, bet tie, pārsvarā ir tikai situatīvi un „tehniski momenti”. Pamatapjoms garīgās pasaules izzināšanai, faktiski atnāk caur procesu, ko var nosaukt: „**Atceries visu!**”.

Grēka iedzimšana/izveidošanās

Daudzus vienmēr ir interesējis jautājums, kā tad tomēr tas grēks uzradās, kā tas viss izdzima un attīstījās. Un te nu es nebiju izņēmums. Un, kad Debesu Tēvs sāka atklāt visu šo „Poligona” tēmu, es sapratu, ka ir pietuvojies laiks daudzām atbildēm, tajā skaitā arī uz šo. Šajā nodaļā es nepieskaršos tēmai, kādēļ „rītausmas dēlam” vispār šādas domas nāca galvā un kādēļ viņš uz ko TĀDU parakstījās, bet pieskaršos tam, kas notika jau no tā brīža, kad šīs domas, nevis vienkārši sāka pie viņa nākt, bet virzīja viņu uz, tā sakot, ko „nelabu”. Turpināt gribu no tā brīža, kad sāka veidoties noteikti „grupējumi”, kuri jau aizstāvēja savu viedokli, tad pāriešu pie tā, kā šie „grupējumi” radās.

Apmēram pusotru gadu atpakaļ, pirms es rakstu šīs rindas, Visaugstais, atbildot uz virkni manu jautājumu, smalkāk izskaidroja to, kas iepriekš vispārējos vilcienos jau bija atklāts. Tas bija saistība ar virkni notikumu, kas notika TAD, un kas, tā vai citādi, attiecas uz to, kas notiek tagad un notiks drīzumā. Tur bija kādi kopēji momenti, kas attiecas uz visiem, kā arī kaut kas personīgs. Ņemot vērā atklātā svarīgumu, man bija tāda atklāsme, ka es varu un man ir jādalās ar to, kas attiecas uz visiem. No šī vēstījuma es izņēmu ārā visu „personīgo”, atstājot to, kas ir kopējs, palabojot stilistiku vietās, kur tas savienojās, bet nesabojājot pašu vēstījumu.

Šajā vēstījumā bija kāda īpatnība, kas iepriekš man bija piedzīvojama ļoti reti. Parasti, pēc vēstījuma būtības un tā nobeiguma, bija skaidrs, Kurš to sacīja – Debesu Tēvs vai Adonai Ješua. Dažreiz vēstījums bija tāds, ka tas bija no Visaugstā, Kurš ir EHAD, tas nozīmē VIENESOŠS. Bet šajā gadījumā, no paša vēstījuma konteksta, bija skaidrs, ka to saka tieši Debesu Tētis, bet dažās vietās, ka Tas bija mesija Ješua. Un pašā noslēgumā, es skaidri dzirdēju, kā Ješua „parakstijās” zem šī vēstījuma. Principā, kaut kas ļoti neparasts tur nav, jo Debesu Tēvs un Ješua ir EHAD, esot Vienotības pilnībā, ko izsaka ar šo ivrita vārdu. Ješua ne reizi vien ir teicis, ka Pats no Sevis neko nesaka, bet Tēvs, Kurš ir Viņā – tie ir Viņa vārdi. Tādēļ es vēlējos tam pievērst uzmanību, lai tiem, kas pagaidām ar to vēl nav saskārušies, neveidotos zināma neizpratne.

„Noteiktā laikā izveidojās pirmā pretstāvība, kas savā sākuma fāzē vēl nepārgāja atklātā konfrontācijā, bet, tomēr, tas bija sadalīšanās sākums, kad Man pretojošās puse izveidoja un darīja zināmu savu nepiepriekšējo un savas prasības, kuras tajā brīdī varēja saprast kā „vēlēšanās”. Formāli tās nebija pretenzijas personīgi Man, bet tās bija pretenzijas pret dažiem esošajiem noteikumiem un norādījumiem, lai visu padarītu it kā „labāku un efektīvāku”.

Pēc tam, kad šīs „vēlēšanās” un šī pozīcija tika noteikti, Es izvirzīju pretnoteikumus un piedāvājumus, kuri tika darīti zināmi visās apvienotajās Padomēs visās pasaulēs, tajā skaitā arī Debesu Padomē, kur bija visu pasaļu pārstāvji. Šie Mani priekšlikumi uzreiz bija dažu Manu bērnu, kuri vairāk nekā citi bija tikuši zem kritušā ķeruba ietekmes, noraidīti. Daži bija pārdomās, daži svārstījās, daži bija uzticīgi Man, pieprasot, lai Es parādu nepieciešamo stingrību, lai koriģētu visu notiekošo, dažos jautājumos nedodot izvēles iespējas, jo redzēja tajā manipulāciju ar Mani, Manu gribu mēģinājuma sākumu, lai izmainītu dažus Manus attīstības, pasaules kārtības un savstarpējo attiecību veidošanas principus.

Es sapratu pie kā tas viss novedīs, lai kāda būtu notikumu attīstības gaita, jo zinu no Iesākuma, kas var būt un būs beigās. Un tādēļ, Es pieņēmu to lēmumu, kas varētu ļaut atklāt visus šos ienaidnieka slepenos nodomus, iznesot gaismā tumsas atvarus. Bet, tas bija ilgstošs plāns, un visu notikumu gaita, visas nianses un notiekošā smalkumi bija tādi, ka nebija iespējams paātrināt tā, lai nepavairotu skarto daudzumu.

Mans ienaidnieks zināja gandrīz visas „vājās vietas” un meistarīgi manipulēja ar daudzu viedokļiem, lai varētu sasniegt savus mērķus. Ar „vājajām vietām” Es domāju tos argumentus un stāvokli, tos principus, par kuru patiesumā nevarēja ātri un pamatīgi pārliecināties, bet bija nepieciešams diezgan ilgs laiks, lai viss ieņemtu savu vietu. Man

nācās izmantot tikai tos argumentus, kurus varēja pārbaudīt un saprast lielākais vairākums. Galarezultātā par sadalošo robežu kļuva personīgā uzticēšanās Man kā Tēvam, un tieši jūsu personīgās attiecības ar Mani, kļuva par to galveno robežu un iemeslu, kas sadalīja Manus bērnus.

Es varēju arī nevienam neatskaitīties, bet Es vēlējos, lai Mani bērnu būtu maksimāli darīti līdzīgi Man it visā, un tādēļ, jau no paša iesākuma Es noteicu tādu principu, ka jebkurš no Maniem bērniem varēja atnākt pie Manis un uzdot jautājumu, ja tādi radās. Un Es biju gatavs uz tiem atbildēt, jo Es vēlējos izveidot Ģimeni, kurā ir Uzticēšanās un Mīlestība. Un ienaidnieks izmantoja šo principu savās interesēs.

Kad viss jau bija gandrīz gatavs vispārējam bruņotam konfliktam, un tie, kuri bija aizgājuši līdzī Manam pretiniekam, aktīvi gatavojās priekšā stāvošajam karam, tajā brīdī notika kaut kas, kas bija liels trieciens daudziem. Daļa jūsu brāļu, kuri vēlējās būt, cik iespējams, uzticīgi savām Derībām savās dzimtās un paaudzēs – viņi pacentās pielikt maksimumu pūļu, lai izvestu no pieviluma tos, kurus viņi mīlēja un par kuriem bija gatavi cīnīties. Tuvāk tiešās bruņotās konfrontācijas sākumam, viņi pastiprināja savus kontaktus ar tiem saviem tuvākajiem radniekiem, kuri bija pārgājuši pretinieka pusē, pakļaujoties viņa pievilšanai. Tas daudziem no viņiem bija fatāli, viņi nonāca tajā pašā slazdā, kurā pirms tam bija nonākuši tie, kurus viņi gribēja izglābt. Viņi domāja, ka viņi jau ir gatavi cīnīties par saviem tuviniekiem, ka viņi ir jau pietiekoši sagatavojušies, bet nepajautāja padomu Man un nesaņēma Manu piekrišanu. Un tādēļ viņi izdarīja to, kas kaitēja viņu dvēselēm, un saņemot noteiktu devu apgānīšanās ar nāvi devu, viņi turpinājumā nonāca atkarībā no pretinieka pievilšanas. Viņi nevarēja redzēt tik tālu kā redzēju Es, un viņu pašpārliedzinātība viņus pievīla.

Šimons vairāk kā citi iedegās par Dinu: viņš ļoti mīlēja savu māsu, un bija gatavs aizstāvēt viņu un viņas godu. Tieši tāpat, līdzīgi šim tēlam, notika TOREIZ, kad daži no otrās un trešās paaudzes pacentās atbrīvot savējos no pievilšanas gūsta, pievilšanā nonākušos tuviniekus, kuri bija no dažādām paaudzēm un dzimtām. Viņi izdarīja visu, ko uzskatīja par nepieciešamu, neskatoties uz to, ka citi, kuri bija gudrāki un piesardzīgāki, viņus atrunāja, saprazdami šo mēģinājumu nesekmīgumu. Viņi nepajautāja Man padomu, savā sirdī saprazdami, ka Es nedošu tam Savu atļauju. Tas, ko viņi izdarīja, nedeļa gaidīto rezultātu, neskatoties uz visām viņu pūlēm. Liela daļa to, kuri centās to izdarīt, iekrita pievilšanā, saņemot kritisku apgānīšanos ar nāvi daudzumu, un tam viņi nebija gatavi. Viņu motīvi bija taisni un viņu dedzībai bija pareizas saknes, bet, viņu nepaklausība Man, izveda viņus ārpus Manas žēlastības robežām, un viņi nespēja pastāvēt. Faktiski, pārejot ienaidnieka pusē, viņi, tomēr, kādu laiku domāja, ka pat tādā veidā viņi varēs palīdzēt tiem, kurus viņi mīlēja, līdz ar laiku aptvēra, ka viss ir aizgājis pārāk tālu, un atgriešanās vairs nav. Tas visiem jums kļuva par milzu tragēdiju.

Kas attiecas uz Azazelu, tad viņa krišana notika daudz vēlāk, un to vajag atsevišķi un īpaši izskaidrot, lai pareizi varētu saprast visu to, kas notika pirms Noa plūdiem. TĀ kara laikā, TAD – viņš bija viens no Maniem galvenajiem ģenerāļiem, viens no Manas

armijas pamatlicējiem. Viņš izdarīja izcili daudz Mani Valstībai un visai Manai tautai, un tādēļ tas, kas notika vēlāk, kļuva par vienu no lielākajām traģēdijām, kas ar lielām sāpēm tika uzņemta visās Debesīs.

Jūs redzējat cik bīstami var būt karā, un, ka nekādā gadījumā nevar nenovērtēt pretinieku un pārvērtēt savas iespējas. Izpratne par sava potenciāla un esošo iespēju atbilstību pretinieka iespējām un potenciālam, ir viens no galvenajiem principiem un meistarības karot un cīnīties virsotnēm, lai pieņemtu atbilstošu lēmumu, kopumā. Šis karš bija pilsoņu karu pirmtēls, kad notiek dalīšanās radinieku un tuvinieku starpā. Tās bija šausmīgas dienas un laiki.

Mans galvenais mērķis bija izglābt maksimāli daudz Savu bērnu, un šim mērķim bija pakļauts viss pārējais. Tas brīvības princips, ko Es jūsos, kā Savos bērnos, Esmu ielicis, neļāva Man stingrā „spēka” veidā visu apstādināt un pārtraukt, jo caur to grēka vīruss nevarēja tikt likvidēts, bet varēja saindēt vēl lielāku skaitu Manu bērnu. Liegt brīvību, pat sarežģītās, varētu pat teikt, ekstremālās situācijās, ja tā brīvība jau iesākumiem ir bijusi dota, ir visbarojošākā vide šaubu, neuzticēšanās un sacelšanās vīrusiem. Un ienaidnieks to lieliski zināja, šo principu izmantodams saviem nolūkiem/mērķiem.

Miera laika domāšanas un dzīves veida dēļ, ļoti daudzi Mani bērni, kuri turpinājumā sāka aktīvi līdzdarboties cīņās un karos, sākuma posmā nevarēja būt tie, kuri var stāties preti Manam pretiniekam un tiem, kuri aizgāja ar viņu. Kad radusies situācija nonāca līdz maksimālajam nesapratnes punktam, tie, kuri pretojās Manai gribai, izdarīja pirmo slepkavību, un tieši kritušais ķerubs bija tā iniciators. Tieši par to Es teicu, kad biju uz zemes, ka viņš ir bijis cilvēku slepkava no paša Sākuma. Situācija ar Kainu un viņa brāli Ābelu, kļuva par TAD notikušā pravietisko ēnu.

Pēc tam, siržu nocietināšanās pakāpe sāka pieaugt, un tiešu tas kļuva par nopietnu impulsu to domāšanas veida izmaiņās, kas vēl turējās pie pierastā mierīgā dzīves veida. Tieši tādēļ Mans ienaidnieks un jūsu dvēseļu ienaidnieks, pirmajā posmā varēja apsteigt sagatavotībā šim karam kopumā, un tieši tā dēļ, šīs pretstāvības sākuma posmā, tie, kuri laicīgi bija Manis gatavoti – bija pirmie, kuri stājās pretim pretiniekam un viņa līdzskrējējiem, uzņemoties uz sevis galveno kara nastu.

Daudzas lietas notika pirmo reizi, un tas bija ļoti sarežģīts domāšanas un dzīves veida izmaiņu laiks. Šajā, priekš visiem tika sarežģītajā laikā, gandrīz visus nodarbināja jautājums par Manām darbībām. Daži domāja, un viņiem tā likās, ka Es kaut kādā mērā pašizolējos no visa notiekošā. Un jums ir jāsaprot, ka sākotnēji, eksistējošā pretstāvība nebija vērsta pret Mani personīgi. Ja tas tā būtu, tad Man būtu visi pamatojumi rīkoties citādāk, un neļaut daudzām lietām aiziet tik tālu. Bet tas, kurš ir galvenais visu pievilšanu meistarš, to izskaitļojis, visu organizēja un izkārtēja tā, ka Manu bērnu acīs, tieši viņu pašu starpā radās pretrunas. Mans pretinieks, ar viltīgas pievilšanas mākslas palīdzību, visu laiku smalkā veidā izplatot šaubu sēklas, esošās brīvības, ko biju Saviem bērniem devis, ietvaros, centās viņus virzīt uz tā saucamajiem „alternatīvajiem risinājumiem”, un tajā brīdī neviens nevarēja saprast, ka nepiekrīšana

vai šaubas par Maniem noteikumiem un nolikumiem, ir izraisījis nekas cits kā grēka vīruss. Tad nebija ne nāves, ne slimību un neviens, principā, nesaprata, kas tas „grēks” tāds ir, kā arī, kas tas „grēka vīruss” tāds ir, par ko nevienam nebija pat aptuvenas nojausmas. Tas bija vairāk kā abstrakts jēdziens, un to nebija iespējams aptvert, kamēr tas nebija izraisījis nopietnus bojājumus.

Jūs varat Man jautāt par iemesliem un kādēļ Es visu to pieļāvu. Un Es jums atbildēšu, ka tikai tad, kad atnāks laiks, un jūs atcerēsieties visu, tad jūs sapratisiet visu to, ko Es jums sacīju SĀKUMĀ, un jūs sapratisit daudz ko no tā, kas TOREIZ notika, un kādēļ viss bija tieši tā un kādēļ nevarēja būt savādāk. Pacietieties, Mani bērni, un jūs sapratisiet iemeslus un varēsiet izdarīt visus nepieciešamos secinājumus. Tikai tad, kad jūs atcerēsieties visu, jūs varēsiet par visu spriest objektīvi, bet, līdz tam brīdim, jūs varat vien uzticēties Man, atceroties visu to, ko jau priekš jums esmu izdarījis. Kad pienāks laiks, jūs sapratisiet, ka tas ceļš, ko Es izvēlējos, – ir vislabākais ceļš, lai varētu saglabāt maksimumu dzīvību, un lai varētu veikt Izpirkšanas upuri, kas ar savu darbību izplešas pār visu Mūžību. Daudzas lietas nostāsies savās vietās, kad jūs atcerēsieties visu to, kas ar jums un tiem, kuri bija jums apkārt, notika. Neaizmirstiet, ka katrai Mīlestībai, kas tāda ir, ir jābūt pierādītai, citādi tā nav Mīlestība, bet tikai nodoms un vēlēšanās.

Ir vēl daudz kas, kas jums ir jāuzzina un jāsaprot, lai jums varētu izveidoties pareizs priekšstats gan par to, kas TOREIZ notika un notiek līdz šim laikam, gan arī tas, kam ir jānotiek drīzumā. Un Es jums visu to, ko ir nepieciešams uzzināt atklāšu, lai jūs atbilstošā veidā būtu sagatavoti priekšā stāvošajai pretstāvībai, kā arī tiktu pasargāti no daudzām kļūdām un ienaidnieka pievilšanas attiecībā par jums pašiem, kad viņš papūlēsies laist darbā visu savu arsenālu. Jūsu potenciāls, viss tas, ko Es esmu jūsu ielicis, – ir vairāk nekā pietiekami, lai no jebkuras kaujas un no jebkuras situācijas izietu kā uzvarētājs, bet tas viss ir cieši saistīts ar pilnīgu paklausību Man, ar Mana Gara gudrību un vadību, kā arī ar jūsu veltīšanās pilnību un pastāvīgu būšanu nomodā. Esmu gatavs atbildēt uz jebkādiem jūsu jautājumiem, kas var attiekties uz jūsu kalpošanu un aicinājumu, tajā mērā, kas ir nepieciešams. Dažas lietas Es jums atklāšu īsi pirms aktīvās pretstāvības paša sākuma, kas Manai tautai sāksies pa visu zemi, bet dažas lietas būs Manis apslēptas līdz tam brīdim, kad Es atgriezīšos, jo ir tas, kas var jums kļūt par smagu nastu, un var traucēt tam, lai visu izdarītu precīzi, nepiejaucot klāt neko no sava personīgā un subjektīvā.

Es – jūsu Kēniņš, stiprs un spēcīgs cīnā, tas, kurš jums palīdz un jūs glabā, jūsu Jēšua”.

Domu dažādība

Tad nu tomēr, kā kritušajam *ķerubam* izdevās daudzus novirzīt uz visiem šiem „alternatīvajiem meklējumiem”? Iekš kā viņš balstījās, kādus „instrumentus” viņš izmantoja savās spēlītēs? Ir svarīgi to saprast ne tikai tādēļ, lai to zinātu, kas ir bijis un būtu apmierināts par tādu „izzinošo ekskluzivitāti”, bet, lai saprastu viņa tagadējo „tehnoloģiju”, kā arī to, kas tiks iedarbināta drīzumā. Tad nu aplūkosim vienu no Debesu principiem:

1.Kor.11¹⁹ Jo jābūt ir arī atšķirīgiem viedokļiem jūsu starpā, lai taptu redzami jūsu

vidū labākie (pārbaudītie, cienīgie; kuram vairāk taisnības).

Debesu Padomes nav „vienbalsīgi par” ar augsti paceltām rokām un plaši atvērtām acīm. No paša sākuma, efektīvākai attīstībai, Debesu Tēvs, paredzēja iespēju būt dažādiem viedokļiem. Tas bija nepieciešams, lai būtu iespēja apspriest, argumentu „pieslīpēšanai”, lai varētu attīstīties spēja atdalīt labāko no labā, „šķīsto no nešķīstā”, tā pieaugot gudrībā un efektivitātē. Vienā no iepriekšējām nodaļām tika izmantota atbilstoša Rakstu vieta, un, lai atgādinātu šo principu, atkārtotu šo vietu arī šeit:

1.Ķēn.22¹⁹ Bet Miha turpināja: „Tādēļ klausieties Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēžam uz Sava troņa, un visi debesu pulki stāvēja Viņa labajā un kreisajā pusē.²⁰ Tad Tas Kungs sacīja: „Kas samulsinās un pierunās Ahabu, lai viņš dodas kalnup un krīt Gileādas Ramotā?” un viens runāja šā, bet otrs tā.²¹ Kamēr tad iznāca kāds gars un nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: „Es viņu samulsināšu”. Un Tas Kungs tam jautāja: kādā veidā?²² Un tas sacīja: Es iziešu un kļūšu par melu garu visu viņa praviešu mutē. Un Viņš sacīja: „Tu viņu samulsināsi un pierunāsi, un tas tev arī izdosies. Ej un dari tā”.²³ Un, lūk ielika JAHVE melu garu visu šo tavu praviešu mutēs; un JAHVE ir runājis par tevi ļaunu.

„Domu dažādība” ir Debesu princips, bet! Ir noteiktas robežas, lai „ar troksni neaizietu pa pieskari”, ja tā var izteikties. Iesākumā, tieši Svētuma Gars, ar Kuru piepildījās visi Visaugstā bērni, arī bija šis ierobežotājs, lai neizkāptu ārpus „saprāta” robežām, lai neuzrautos uz to vai citu bojājumu. Un, līdz noteiktam brīdim, tā arī bija. Bet, grēka vīrusa darbība sāka ietekmēt bērnu sirdis un garu, izkropļojot un sabojājot šos „smalkos regulējumus”. Šie paši ierobežotāji, kas vispirms gāja sirdi un jūtīgumu Svētuma Garā, šī vīrusa darbības dēļ, pakāpeniski tika pārnesti uz saprātu, kurš nu sāka kļūt par galveno kauju lauku dažādiem viedokļiem, argumentiem un koncepcijām. Lai visus varētu novest pie „nelabā”, kritušais ķerubs izmantoja vienu instrumentu, ar kura palīdzību viņš pacentās paplašināt nesaskaņu amplitūdu, lai pēc noteikta līmeņa sasniegšanas tas varētu pārvērsties stabilās pretrunās.

Gaismas īpatnības

Gaismai, precīzāk mūsu gaismas uztverei, ir kādas interesantas īpatnības, kuras ir svarīgi saprast, lai izveidotos pareiza izpratne par TAD notikušo, kā arī, lai saprastu to kā ienaidnieks mēģina manipulēt ar to tagad.

Kad gaisma ir pietiekama/normā, tad visu nepieciešamajā skaidrības pakāpē var redzēt. Kad gaisma ir spilgtā, tad tas dod iespēju redzēt dažādas smalkas detaļas, kuras var būt nepamanāmas. Bet, ja pastāvīgi jādzīvo spilgtā, maksimāli iespējamā gaismā, sāk pastiprināties acu nogurums, un tās vajag periodiski atpūtināt. Tieši tāpat arī dēlu un meitu dvēseles: pietiekami ilgi atrodoties ļoti spilgtā atklāsmju gaismā, laiku pa laikam ir jādod iespēja dvēselei atpūsties, lai sevī varētu šo gaismu absorbēt/uzņemt. Tādēļ, lai varētu normāli garīgi virzīties un augt, periodiski ir jāsamazina gaismas maksimālais košums.

Atklāsmju gaisma, Patiesības gaisma – tas ir tas, kam ir jātop pārstrādātam mūsu dvēselēs, tā pārvēršot mūs Tēva tēlā, un tas ir process. Tam ir nepieciešama pacietība un uzticēšanās. Tās ir divas nepieciešamās mīlestības sastāvdaļas. Pacietība kā Gara auglis ir uzticēšanās un cerības

izpausme un kopā ar mīlestību viņas veido to, kas ir Debesu attīstības princips. Izziņas un virzības procesā tas regulē gan „dažādu domāšanu”, gan pašu pacietību, kā arī uzticēšanos kā cerības un mīlestības izpausmi pret mūsu Tēvu: tas viss ir savijies un savstarpēji saistīts: ticība/uzticēšanās, cerība/pacietība, mīlestība. Mums ir jābūt nepieciešamajai pacietībai, lai varētu sevi savaldīt, pārāgri neķeroties pie mantojuma, jo tas pēc laika nebūs svētīts.

Manipulācijas ar gaismu

Jūs atceraties to, kā iepriekšējās nodaļās tika izstāstīts tas, ka kritušā *ķeruba* galvenais pienākums bija būt par **haCOHEH** vai „sedzošo”. Atgādināšu, ka šī termina būtība ir tāda, ka „rītausmas dēlam” bija uzticēts atvērt un regulēt noteiktas atklāsmes, kuras Visaugstais viņam bija uzticējies. Šim vārdam ivritā ir divas pamatnozīmes: **aizvērt** vai aizbarikādēt, kā arī **veidot**. Rītausmas dēls, sekojot Radītāja plānam, regulēja viņam uzticēto atklāsmju gaismu gan Debesīs, gan visās pasaulēs: „... *un Es tevī tam biju nolīcis...*” (*Ecēc.28:14*).

Kritušajam *ķerubam*, tāpat kā visiem, kam bija kaut kas uzticēts, bija noteiktas pilnvaru robežas, kā arī noteikta brīvība esošās kalpošanas robežās. Cik noteiktas bija šīs robežas, kā jūs paši saprotat, ir grūti spriest, bet galvenais, ko vēlos šeit piebilst ir tas, ka **tur, kur ir noteikta izvēles brīvība, – ir arī atbilstošs variantu diapazons, kas dod pastāvīgas attīstības un pilnīgošanās iespējas.**

Saprotot kā tas viss darbojas, „*sedzošais ķerubs*” periodiski, brīžos, kad viņš no sev uzticētās sfēras izbrīvēja atklāsmes, sāka palielināt tam uzticētās gaismas spilgtumu, un samazināja laika posmu starp kārtējām tās „devām”. To visu kombinējot, tas nozīmē – manipulējot ar esošajiem instrumentiem, viņš sāka samazināt Visaugstā bērnu jūtīgumu pret pareizu gaismas uztveri. Tas viņam bija nepieciešams, lai pamazām paplašinātu „iespēju koridoru”, jeb precīzāk – pieļaujamo domu dažādības robežas. Viens no viņa galvenajiem mērķiem bija tāds, lai uzmanību no Debesu Tēva kā visa esošā Radītāja pārnestu uz pašu radību, slēpjoties aiz vēstījuma, ka Visaugstā maksimāla iepazīšana ir iespējama tikai tajā gadījumā, ja Viņu izpēta it kā „visā pilnībā”, tas nozīmē, ka arī caur to, ko Viņš ir radījis – „izprotot Viņa ceļošās godības diženumu”. Neapšaubāmi, nav nekā sliktā radības iepazīšanā, bet šeit ir ļoti svarīgi balanss un pareizas proporcijas.

Pamazām jūtīgums pazeminājās, akcenti novirzījās, robežas izpletās. Uz „dažādo domu” diapazona paplašināšanos un gaismas uztveres jūtīguma samazināšanos, tika ielikti pamati lai izveidotu kādu „alternatīvo viedokli”.

Smadzeņu manipulācijas

No kāda neirobiologa teiktā, saskaņā ar viņa izpratni, cilvēka bioloģijas problēma ir iekš tā, ka „*mūsu saprāta galvenā operētājsistēma bija izstrādāta mieram, kura vairs nav*”. Šis cilvēks nav sevišķi ticīgs, bet profs savas tēmas sapratnē no tās „tehniskā aspekta”, un viņa apgalvojuma pamatjēga ir tāda, ka smadzeņu potenciāls ir paredzēts TĀDAI PASAULEI, ko mēs tagad sastapt nevaram.

Bez visa cita, šis neirobiologs parāda to, kas mūs mūsu šodienas pasaulē padara ievainojamus caur tehnoloģijām un to algoritmiem. Kā var „uzlauzt smadzenes” lietojot to optiskos un cita veida portus, – tas ir – mūsu darbojošos jūtu orgānus?

Ļoti vienkārši, parādiet smadzenēm kaut ko spilgtu. Fizioloģiskajā līmenī tas noved pie dopamīna izdalīšanās, un smadzenes piespiedīs to, kas viņas tur, it ka vada, sajusties labi. Bet dažreiz pat ļoti labi. Bet tālāk, – tas jau ir „darbietilpīgs kaitniecisks darbs” virzienā, lai piespiestu jūsu smadzenes izdalīt dopamīnu pēc mainīgu reakciju pārtrauktā grafika. Pēc tieši tā paša principa strādā Facebook, bet tikai tur dopamīna vietā tas izmanto “laikus” (reakcijas).

Pats dopamīns, kas izstrādājas smadzeņu hipofīzes daļā, nedod apmierinātību un baudu, kā daudzi domā. Tā funkcija ir piespiest jūs sasniegt mērķus, kas palīdzēs jums izdzīvot, paaugstināt statusu utt. Atšķirībā no serotonīna, dopamīns pilnībā neatbild par apmierinātības sajūtas rašanos, tas tikai pastiprina vēlēšanos to dabūt, kas, principā, nav mazāk svarīgi to vai citu darbību aktivizēšanas funkcijai. Tas ir neiromediators, kontrolējot informācijas plūsmu starp smadzeņu zonām, piedalās atcerēšanās, apmācības, emociju procesos, regulē sirds darbību.

Ar periodiskiem, pārmērīgiem liekas garīgās gaismas pastiprinājumiem kritušais *ķerubs*, kuram bija dots regulēt lielu daļu šo procesu, pamazām „uzsēdināja” uz vēlēšanās pēc jaunas paaugstinātas „atklāsmju devas” tos, ar kuriem saskārās savas „kalpošanas ietvaros”. Un arī, kas nav mazāk svarīgi, viņš ar šo „pārmērīgo gaismu” centās virzīt uzmanību tajās sfērās, kur vēl bija par agru ko darīt, vai arī ar vairāk kā bija pieļaujams, palielināja „novirzes amplitūdu”. Protams, mēs bijām apskaidrotajās miesās, un mūsu tagadējā garīgā imūnsistēma nav līdzīga tai, kas bija TAD, bet tomēr, esošo procesu bojāšanās bija vien laika jautājums. Tādēļ, pareiza garīgās gaismas regulēšana – ir ļoti svarīgs mūsu dzīves aspekts. Neapšaubāmi, Visaugstais vēlās mums atklāt noslēpumus, un tā ir Viņa griba mūžībā, bet tam ir jābūt sabalansētam ar tuvību Viņam un Svētuma Gara augļiem, kā ir rakstīts, ka zināšanas pašas par sevi padara augstprātīgu, bet tikai mīlestība ceļ un nostiprina, un tam, kurš Viņu mīl, tiks dotas zināšanas no Viņa. Un šajā gadījumā tās kļūs par svētību, nevis otrādi.

Šimona sakāve

Šimons – ir otrais Jēkaba dēls, viņš simbolizē Visaugstā otrās Debesu paaudzes dēlus. Kā mēs varam saprast, sevišķi tie, kuriem bija tas gods lasīt *Bemidbār* (4.Mozus) grāmatu, tad tuksnesī **Šimona** cilts cieta vislielāko zaudējumu. Tuksnesī iegāja 59300 karot spējīgu vīru no 20 gadu vecuma un vecāki, bet līdz Apsolītajai zemei nonāca vien 22200. „**Kas ir bijis, tas arī būs, un nav nekā jauna zem saules...**”. Lai saprastu tieši kā pravietiskais tēls tas ir, ir jāatceras otrās paaudzes īpatnības, kuru simbolizē **Šimons**. Viņa vārds ceļas no darbības vārda ŠMA, tas ir – „dzirdēt”. Otrās Debesu paaudzes dēliem un meitām, vairāk kā gandrīz visiem citiem, bija spēja „dzirdēt”, tas ir – saņemt informāciju no garīgās pasaules. Mūsu laikos tas vispirms atspoguļojas kā pravietiskos sapņos un redzējumos. Kaut ko redzēt un dzirdēt vēl nenozīmē vienmēr to pareizi arī saprast, bet, tomēr, tāda spēja ir, un tā ir dāvana. Bez tam, otrās paaudzes pārstāvji bieži ir kareivīgi, un vajadzības gadījumā, pat ne visai nopietnas lietas dēļ var sākt konfliktēt. Pirmais burts **ו** **ŠIN**, kuras nozīme ir „uguns” un „zobi”, to apstiprina. Viņi bieži ir arī visai emocionāli.

Tieši otrās paaudzes pārstāvjiem TOREIZ bija atbildība par galveno atklāsmju saņemšanu, jo caur viņiem tās tika nodotas visiem pārējiem, un viņi šajā procesā bija galvenie „regulētāji un dozētāji”. Visu citu Ķēniņa bērnu vidū tā nebija vienīgā viņu atbildības sfēra, bet viena no galvenajām. Tieši viņiem, vairāk kā citiem bija kontakti ar „sedzošo ķerubu” tā „kalpošanas

ietvaros”, un, tā sakot: „ar ko kopā būsi no tā samangosi...”. Tieši otrās Debesu paaudzes pārstāvji pirmajos posmos saņēma vislielāko grēka vīrusa devu.

Un apmainīja savu Dieva godību...

Ps.105¹⁹ Viņi darināja Horebā teļu un zemojās šī elka priekšā. ²⁰ Un apmainīja savu Dieva godību pret lopa tēlu (paraugu, modeli) vērša, kas ēd zāli.

Lai pareizi saprastu šo Rakstu vietu, gribu precizēt kaut ko svarīgu no oriģināla. Tas vārds, kas ir tulkots kā „vērsis”, ivritā izskatās kā **ר**. Tanaha ivritā nav neviena līdzīga vārda, kas būtu atveidoti ar šiem diviem kopā stāvošiem burtiem. Un tādēļ, šo vārdu visi tulko kā **שור** (šor) – pieaudzis bullis vai vērsis. Kā mēs varam redzēt, Visaugstais šajā Rakstu vietā ir attēlojis tādu kā sabojātu bulli, to darot tādā veidā ka ir „aizturējis/neielicis” vienu no trim burtiem, – un tieši **ŠIN**.

Vārds, kas bija tulkots kā „tēls” – ir vārds **תבנית** – *tavnit*, kas nozīmē: **paraugs, modelis, rasējums**, kā arī **līdzība** vai **tēls**. Tādēļ, izejot no konteksta, mēs varam izlasīt, ka to godību, kas viņiem, tas ir Israēlam, bija, viņi apmainīja pret kaut ko citu: pret „godību”, kas bija „sabojātā” vērša **modelī, tēlā, rasējumā, līdzībā**: (Š)OR, kas ēd zāli, zaļumus, graudaugus. Šis „vērsis” no **Ps.106:19** – ir kāds „sabojāts vērsis”, jo ir izveidots bez pirmā burta **ŠIN**, kurš, kā burts simbolizē **uguni**.

Vārds „uguns” ivritā parasti ir – **אש** (EŠ). Bet ir arī vārds **אור** (UR), kas ir tā sinonīms: „uguns, liesma”. Ir arī saskanīgs vārds, kas tulkojas kā „gaisma”, un ko raksta tieši tāpat, un atšķirība ir vien patskaņu zīmē: **אור**, un lasa to kā OR. Šajā gadījumā, ja noņemam pirmo burtu **alef**, pēc augstāk pieminētā parauga, tad aplūkojamo Rakstu vietu var izlasīt tā, ka Israēlieši savu godību apmainīja pret „sabojātu gaismu”, vai pret „sabojātu uguni”. Un šis „sabojāts vērsis” ir norāde uz „sabojātu **ķerubu**”. Palūkojieties:

Ecēc.1¹⁰ Viņu seja bija šāda: priekšpusē tiem bija cilvēka seja, labajā pusē (dienvidos) lauvas seja visiem četriem, kreisajā pusē (ziemeļos) vērša (ŠOR) seja visiem četriem un iekšpusē ērgļa seja visiem četriem.

Šajā pantā ir pieminēti četri „seju veidi”: cilvēka, lauvas, vērša (ŠOR) un ērgļa. Bet nākamajā pantā (**10.nodaļa**) ir pieminēti tie paši personāži, bet te jau „vērša” (ŠOR) vietā ir pieminēts ķerubs (**haKRUV**):

Ecēc.10¹⁴ Katram /vienam ķerubam bija četras sejas. Pirmā bija ķeruba (haKRUV), patiesībā, vērša seja, otra – cilvēka (ADAMA), trešā lauvas (ARJE) un ceturtnā ērgļa (NEŠER) seja.

Tātad, atšķirība starp šiem diviem pantiem ir tāda, ka trīs sejas gan tur, gan tur ir vienādas, bet, vienā gadījumā norādīt vērša **ŠOR** seja, bet otrā – kāda konkrēta (noteiktais artikuls) **ķeruba**: (**haKRUV**) seja. Šeit mēs redzam zināmu aizvietojamību, un pievērsiet uzmanību, ka visu ķerubu kājas ir kā vēršu kājas – šķelti nagī, kas, neapšaubāmi, vairāk atbilst tieši vērsim, nekā ērglim vai lauvai.

Tādēļ, **Ps.106:20**, ar „sabojāta vērša”, ar „sabojātas gaismas” un „sabojātas uguns” tēlu mēs varam redzēt norādi uz „sabojāta ķeruba” personu, tas ir uz to, kurš kādreiz bija „sedzošais ķerubs”.

Tas ko Israēls izdarīja pie Sīnaja kalna, ir tas, ar savām darbībām tas apmainīja savas attieksmes un uzvedības domāšanas veida un darbošanās modeli, paraugu, „rasējumu”, savu virzienu. Tā vietā, lai atrastos Visaugstā godībā, pāriet uz „alternatīvo attīstības modeli”. Tā vietā, lai atrastos sava Tēva godībā, kā savā godībā, paņemot to par dzīves un attīstības pamatu, viņi to apmainīja pret „alternatīvo” uzvedības modeli, ko piedāvāja „sabojātais **ķerubs**”. No garīgā skata punkta tas nozīmē ēst „zaļo zāli”, kas paredzēta dzīvniekiem, ne cilvēkiem, tādā veidā samazinot savu garīgo līmeni līdz „dzīvnieka” līmenim. Dabīgi, ka ar tādu pieeju, runāt par Visaugstā godību ir smieklīgi un nenopietni. Ķēniņš Nebukadnēcars, kurš septiņus gadus ēda zāli, ir uzskatāms piemērs šajā jautājumā.

Tas, kas notika at Israēlu pie Horeba kalna, kļuva par pravietisku atspulgu tam, kas notika TAD: Debesu un Zemes pasaulu aktīvās attīstības laikā. Kritušais rītausmas dēls izmantoja šo taktiku attiecībā uz Visaugstā dēliem, lai viņus maksimāli izvestu ārā no godības darbības teritorijas, jo tā bija kā pārsegs un aizsardzība pret viņa izgājieniem un manipulācijām. Šis **ķerubs** sāka realizēt attiecīgās nomaiņas stratēģiju. **Kavóda**, jeb godības pilnības vietā, tika piedāvāts pieņemt tādu attīstības modeli, kas varēja kaut kā kaut ko, zināmā mērā šo godību aizstāt. Un tās bija tās vai citas „tehnoloģijas”, tas nozīmē tas, kas bija saņemts caur radības izpēti un manipulēšanu ar to. Un, protams, par šī „attīstības modeļa” nomaiņas rezultātu kļuva tas, kas ir rakstīts Ījaba grāmatā:

Īj.19⁸ Mans ceļš ir aizšķērsots un nav iespējams tikt uz priekšu. Un pāri manām tekām ir nolīcis tumsu. ⁹ Manu godību no manis ir norāvis un goda vainagu noņēmis no manas galvas (noņēmis manas Valdīšanas / Pirmdzimtības vainagu).

Auskarus no ausīm

Laikam, jūs visi atceraties, kā vienā ekstremālā situācijā Israēlam tika piedāvāts izņemt, bet precīzāk sakot „izraut” no ausīm zelta rotājumus, lai varētu papildināt „zelta krājumus”, kuri bija plānoti tam, lai atlietu kādu steidzami vajadzīgam „mākslas darbam”. Izņemt zelta auskarus no ausīm – tas nozīmē novirzīt, aizvākt zeltu, kas ausīs bija ielodēts. Sievietes rotājumus neatnesa, bet tikai vīrieši. Jo pravietiski vīrs ir gara simbols, bet sieva – dvēseles, tad nu tajā mēs varam redzēt norādi, ka pie Horeba kalna padarītajam grēkam bija nevis „dvēseliska” daba, bet daudz dziļāka – „garīgā” daba. Šeit mums ir pravietiska norāde uz to, ka TAD tas bija nevis vienkārši kāds emocionāls uzliesmojums, kāda „garām slidoša” „sacēlušās” dvēseles sakustēšanās, bet, caur jūtām, tas iekļuva dziļi iekšā Visaugstā dēlu un meitu garā, aizskarot pašas dziļākās personības sfēras.

2.Moz.32²⁴ Tad es sacīju: „Kam ir zelta lietas, lai tās noplēš”. Un tie man tās deva un es tās ieliku ugunī, un sanāca šis telš.

Zelts – tas ir dārgs metāls, dievišķā simbols. Israēlieši, bet pravietiski tie ir dēli un meitas, kuri no Debesīm, paņēma simbolu, dievišķā elementu un iemeta to dvēseles emociju ugunī, miesīgās kaislībās un ... sanāca telš. „It kā” Radītāja tēls, bet ne tas... Pravietiski viņi Debesu dievišķumu aizvāca prom no savas garīgās dzirdes. Ješua bieži runāja par „kam ausis”, tas lai dzird.

Pirmās Derības plāksnes, kas bija gatavotas no safira, un kuras Mozus pēc tam sasita, – ir pravietisks tēls Debesu principiem, Debesu baušļiem, kuri iesākumā bija rakstīti uz SIRDS Plāksnēm, kur galvenais regulētājs ir Tēva Gars. Un tieši tādēļ, ka daudzu Visaugstā dēlu sirdis TOREIZ kļuva vairāk vērstas uz godības meklēšanu radībā, nevis Tēva godībā, Kurš ir Radītājs, tad tas noveda pie sirds nocietināšanās. Un no „apskaidrotām sirdīm” „sasitoties” tās kļuva par akmens sirdīm. Kā jūs atceraties no iepriekšējām nodaļām, sasistās safira plāksnes simbolizē sagrauto pirmo pasauli, kurš saglabājās Debesis, bet nevarēja pastāvēt uz zemes, tas ir – Zemes pasaulēs.

Atjaunotā Visaugstā un Jēra gaisma

LCV'19g tulkojums:

Atkl.gr.21²³ Šai pilsētai nebija nepieciešama ne Saule ne Mēness, lai tie spīdētu tajā, jo Visvarenā godība to apgaismoja, bet Jērs – tās spilgtā svece.

Berešit (1.Moz.) grāmatas pirmajā nodaļā Raksti mums atklāj laiku, kad tika radīti divi spīdekļi, kā arī pārējie „gaismekļi”. Raksti apgalvo, ka tie tika radīti ceturtajā zemes restaurācijas dienā, kad veidojās „laukumiņš” „Poligona” – vai garīgās karantīnas ierīkošanai. Visaugstā un Jēra gaisma šajā garīgajā karantīnā, kas ir pārklāta ar **rakiju** jeb debesjumu, uz nosacītiem 7000 gadiem, tika aizvietota ar sauli un mēnesi.

Bez fiziskajām un dažām citām gaismas funkcijām, saule un mēness, vispirms kļuva par „redzamās radības” fizisko tēlu, kā arī par „radības godības gaismu”, kas ar kāda piepūli, tika padarīti par elku kalpības objektiem. Tieši tādēļ saule un arī mēness tika par galvenajiem elkiem mūsu „garīgās karantīnas” pasaulē, jo „**nav nekā jauna zem saules**”.

Saule, atšķirībā no Visaugstā, nevar vienmērīgi un pastāvīgi apgaismot un apsildīt zemi, bet tikai periodiski, pa daļām, sezonāli. Pārdabiskā visu ķēniņu Ķēniņa gaisma simboliski bija aizvietota ar kustīga gaismekļa dabīgo gaismu, kas kļuva par pravietisku atspulgu tam, kas notika TAD, kļūstot par grēkā krišanas rezultātu. Šī situācija tiks izlabota pēc tam, kad noslēgsies septītā tūkstošgade, kad Nāve, Šeols un tas, kas ar viņiem ir saistīts, tiks iemesti uguns jūrā. Pēc tam, Visaugstā godības gaisma atkal būs tā, kas no aizlaikiem jau tā bija.

Šalom un emocijas

Apmēram gadu atpakaļ, Debesu Tētis, atbildot uz dažiem maniem jautājumiem, kā es ticu, deva man Savu Vārdu attiecībā uz vienu TĀ laika problēmas šķautni, un kura līdz pat šim laikam nav kļuvusi mazāk aktuāla. Šis vārds atklāj vienu no svarīgiem aspektiem tam, kā ienaidnieks TAD novirzīja un arī tagad cenšas novirzīt no patiesības ceļiem.

„Tev ir jāsaprot, kad Es runāju par notikumiem, kas notika TAD, un Es izmantoju frāzes līdzīgas šādām; „diezgan drīz”, vai „pietiekami ātri”, tad tas ir jāsaprot TĀ laika tecējuma kontekstā, TĀS notikumu gaitas, darbības strukturējumā, kas izmainīja TO dienu dzīves kārtību, kas principiāli atšķiras no tagad esošā laika ritējuma. TOREIZ pamata notikumu gaita bija vienmērīgāka, un lielākajā daļā gadījumu nebija nepieciešamības pēc kādiem mākslīgiem paātrinājumiem laika nepietiekamības vai citu resursu dēļ. Neviens nekur nesteidzās, nebija steigas, baiļu, ka var nokavēt un kaut kur

nepaspēt. Tas ir šeit, tagad, kad viss ir principiāli izmainījies, un steiga miesā praktiski visur ir kļuvusi par ikdienu. Un tieši tas kļūva par ienaidnieka svarīgu instrumentu, lai nozagtu šalom(u), ko Es liku Savas tautas sirdīs. Tādēļ, vienmēr ir nepieciešams regulēt savas dzīves ātrumu, lai tas nenozagtu Manu mieru, ko vēlos ievietot jūsu sirdī, un ar kā palīdzību, Es vēlos to saglabāt kā veselumu. Pazaudēt ir vieglāk kā iegūt, un jūs esat atbildīgi, lai tam sekotu. Atcerieties par to.

TOREIZ Mani bērni pastāvīgi dzīvoja Manā šalomā, un viņi pat teorētiski nevarēja stādīties priekšā, kā bez tā var dzīvot. Viņi to uzskatīja par daļu no esošās pasaules kārtības un neapjauta kā tā ir vien daļiņa no viņu savstarpējām attiecībām ar Mani. Tas notika līdz tam brīdim, kamēr viņi, tā iemesla dēļ, ka attālināja savas sirdis no Manis, nesāka pārkāpt to robežu, aiz kuras tas viņiem sāka zust. Un tad tas viņiem vienlaicīgi kļuva gan par jaunu atklāsmi, gan stresu. Mans ienaidnieks, lai šo situāciju „izlabotu” pēc savas saprašanas, cenšoties pievilamos noturēt uz melīgā ceļa, pieņēma lēmumu pastiprināt ietekmi uz dvēseles emocionālo sfēru tā, lai caur dažādu emocionālu sajūtu pastiprināšanas, novērstu Manu bērnus no Manis pārdzīvošanas/piedzīvošanas, kā arī tādēļ, lai likvidētu šo saskarsmes ar Manu Patiesību indikatoru pastiprinot savas manipulācijas. Mans ienaidnieks saprata daudzus smalkumus dvēseles sfērā, jo tā bija daļa no viņa kalpošanas un aicinājuma. Viņš saprata arī Manas Tiesas esošās robežas, kad vēl tās nebija tajā veidā kādā tās ir tagad, un tas palīdzēja viņam turēties zināmās robežās manipulējot ar citiem un pagrūžot viņus uz noteiktām darbībām, lai viņi šo līniju pārkāptu. Viņš vienmēr centās darboties aiz citu mugurām, noliekot zem soda un tiesas sitiena, vispirms tos, kuri pārmērīgi emocionāli un lētticīgi. Par to atcerieties, esiet kārtīgi un ļoti uzmanīgi, lai nenonāktu viņa pieviluma ietekmē, un nepakļautos viņa manipulācijām.

Miera laiks ar nosacīti mierīgu notikumu gaitu beidzas, un jūs ieiesiet aktīvajā garīgās cīņas fāzē, kas izplatīsies pār visām esošajām dzīves sfērām: garīgām un fiziskām. Un Es vēlos jums palīdzēt noskaņoties uz galveno: uz Manu sirdi, uz Manu šalom, kas sargā jūsu sirdis, un kas kalpo kā Mans Debesu indikators jūsu atrašanās Manī un Manā Patiesībā”.

Kā bija TAD, tā arī tagad, ienaidnieks pūlas novākt šo svarīgo instrumentu, kas kalpo kā patiesuma indikators – visu ķēniņu Kēniņa Šalom. Par Jēšua ir teikts, ka Viņš – „**Sar Šaloma**” – „**Šaloma Kēniņš**”. Šalom mēģina aizvietot ar emocionālu uzbudinājumu, periodiski uzskarsējot „dvēseliskas kaislības”. To, diemžēl, var pamanīt daudzās svētrunās, lūgšanās u.c. Mums vienmēr ir jābūt DIEVIEM Lieciniekiem: **Vārda Patiesība** un **Šaloms no Šaloma Kēniņa**, kas pie mums atnāk caur Svētuma Garu. Aiziešana no Patiesības, izņem no dzīves šalomu un ievēd cilvēku emociju pasaulē, kas ir visai šaubīga pamatne lai nostiprinātos Patiesībā.

Izvēles brīvība

Aplūkosim vēl vienu ļoti svarīgu puzzles gabaliņu, lai saprastu visu šo tēmu. Darīsim to ne pārāk dziļi, bet pieskarsimies galvenajam jautājumam, bez kura nevar būt pareizs redzējums uz ļoti daudz ko no tā, ko mēs redzam un par ko domājam. Tas mums palīdzēs ieraudzīt tieši to, kas

beigu beigās bija kritušā *keruba* uzbrukumu mērķis.

Bērni neizvēlas kad piedzimt. „Poligona” kontekstā tas viss jau vairs nav tik vienoziņīgi, bet, ja mēs šo jautājumu aplūkojam tā pašā „sākotnējā” līmenī, kad bērni TAD dzima Debesīs un Zemes pasaulēs, tad viņi nenoteica savu piedzimšanas laiku, kā arī visu to, kas bija saistīts ar viņu personībā viņu rašanās brīdī. Un, ja viņi to nenoteica, bet viņos jau bija zināms „pamats”, kas daudzējādā ziņā noteica viņu tālākās attīstības virzienu un daudz ko citu, tad var rasties jautājums, kas saistīts ar tādu jēdzienu kā izvēles brīvība. Tātad, – izvēles brīvība – kas tas tāds ir, un vispār, „TAS” ir starp ko izvēlēties? Kas „TAS” tāds – jautājums ļoti globāls un „ļoti transcendentāls”. Tādēļ šeit, pagaidām, pacentīsimies pieskarties tā otrajai daļai.

Kā likums ir milzīgs daudzums izvēles variantu starp vairāk vai mazāk efektīvo, bīstamāku un drošāku, starp dažādiem tās vai citas sfēras vai virziena poliēm. Bet, pa īstam izvēlēties var tikai tad, kad tu saproti patieso vērtību vai viena un otra stāvokli, kad tu vari objektīvi novērtēt, ne tikai to, kas ir šajā brīdī, bet arī visas sekas nākotnē, tas nozīmē – pareizi un objektīvi novērtēt visus variantus. Izvēle var būt starp lielu daudzumu variantu un var būt tikai starp diviem.

Ir dažādi parametri pēc kuriem tiek izdarīt izvēle: piemēram, mašīnai, darbam vai nākamajam dzīves biedram. Parametri var būt ļoti daudz un katram ir sava vērtību skala. Ir lietas, kuras mēs varam ar visai lielu pareizības pakāpi noteikt, bet tas vienmēr tā nav. Visai bieži mums trūkst noteiktu zināšanu, pieredzes un informācijas, lai varētu izdarīt pareizo izvēli, un mēs esam spiesti, tādā vai citā veidā meklēt palīdzību „no malas”. Dažreiz šī „cita puse” – ir mūsu draugi un paziņas, dažreiz – ražotāja instrukcija vai internets, dažreiz, veselais saprāts un intuīcija: liels daudzums situāciju un liels daudzums variantu.

Dažreiz tā ir izvēle starp Dzīvību un nāvi, kā ir rakstīts, starp labo un ļauno burtiskā nozīmē: tas ir – vai dzīve turpināsies, vai iestāsies nāve, būs prieks vai bēdas, laime vai nelaime, utt.:

5.Moz.30¹⁵ Redzi, Es šodien tavā priekšā esmu nolīcis visā tās pilnībā dzīvību un labo un visā tās pilnībā nāvi un ļauno...¹⁹ Piesaucu kā lieciniekus pret jums šodien Debesīs un Zemē: Es esmu jūsu priekšā nolīcis Dzīvību un Nāvi, svētību un lāstu. Izvēlies dzīvību, lai dzīvo tu un tavi pēcnācēji...

Kādam no dzīvojošiem izvēle var būt starp labo un ļoti labo, starp lietām, nosacīti runājot, otršķirīgām, bet kādam izvēle var būt starp Radītāju un radību, starp Visaugsto un kritušo *kerubu*, kurš sevi centās pasniegt ka kaut ko lielāku, nekā patiesībā bija. Bieži jautājums pat nav par izvēli starp Visaugsto un Viņa radību tās vai citas personības izskatā, bet vispirms un visbiežāk tas ir par dzīves vērtību izvēli, domāšanas un uzvedības veidu.

Aplūkosim kā kaut ko izvēlās dzīvnieki. Kāds ir viņu algoritms? Jā, visumā parasts: kur labāk baro, kur siltāk, mājīgāk, un drošāk: pārsvarā, tieši tā. Protams, ne visi dzīvnieki, tā sacīt, ir vienādi: ir pēc savas dabas paklausīgi un mājdzīvnieki, ir mežonīgi un nebrīvē nedzīvojoši, ir dzīvnieki, kas ir uzticīgi savam saimniekam, bet ir tādi, kas var mainīt savus saimniekus kaut vairākas reizes dienā, lai tik labāk baro. Ne vienmēr, bet ļoti bieži, lūk, tādā „dzīvnieciska izvēle” – tā ir izvēle starp uzturēšanas apstākļiem, kas ir saistīti ar fizioloģisku, bet ļoti reti kādu citu vajadzību apmierināšanu.

Bet Visaugstā bērni – ir tie, kuros ir Viņa tēls, un kuriem, atbilstoši, Viņa vērtību sistēma, kā

arī viss, kas ar to ir saistīts. Un tādēļ, kad jautājums skar Viņa bērnu tādu vai citu galveno izvēli, tad šeit var ieraudzīt galveno principu. Lielos vilcienos Visaugstā bērnu izvēle ir iekš izvēles starp viņu Debesu Tēvu vai kādu citu, starp Debesu Tēta gribu un plāniem un kāda cita. Un šajā gadījumā jautājums nav par to, kur saldāk un siltāk. Jautājums ir tieši par attieksmi pret Personību. Bērni izvēlās starp tām personībām, kuras viņi vēlās redzēt kā savu TĒTI. Kopā ar statusu, TĒTA stāvokli, kopā ar Viņa svētībām – „iepakojumā”, tā sakot, tiek pieņemts arī viss cits: noteikumi un principi. Un tā ir – **pirmā izvēles šķautne.**

Cita izvēles šķautne bērniem ir par to, lai taptu līdzīgi savam Tētim, iemācītos domāt kā Viņš, saprast kā Viņš, atšķirt kā Viņš, pieņemt pašus pareizākos lēmumus, kas ir labi ne tikai pirmajā acu uzmetienā, bet kas būs pareizi, efektīvi un gudri mūžībā, bet nevis dotu kādus „ātri sasniedzamus rezultātus” un smagas sekas turpinājumā. Un šajā lauciņā Debesu Tēvs mums atver zināmu „iespēju koridoru”, lai mēs iemācītos izdarīt izvēli starp labo un vēl labāku, pieaugot efektivitātē un gudrībā. Tas ir nepārtraukts, nebeidzams process. Ja mums šo iespēju liegtu, tad mēs pārstatu būt par Tēva bērniem, bet pārvērtīsimies banālos radījumos ar dažāda līmeņa refleksiem.

Tanahā Visaugstais ir nosaukts par Tēvu, vai precīzāk Tēti, dažas reizes. Un Ješua atklāja Visaugstā, Debesu un Zemes Radītāja dziļāko būtību tieši kā Savu bērnu Tēti. **Mēs varam kaut ko saprast, un tikai, kā likums, daļēji un daudz ko mēs nesaprotam, bet tās nav galvenais izvēles lauks.** Mēs pastāvīgi kaut ko izvēlamies, bet, lielos vilcienos, pati galvenā izvēle ir starp to vai citu personību, šīs personības gribu un viņas vērtībām. Daži izvēļu varianti, iespējams, uzreiz nenovedīs pie bojāejas un bēdām, un pirmajā, kā likums, visai paviršā skatījumā, tas var būt pat nemaz ne tik briesmīgi. Bet tikai ja mēs varētu izskaitļot visus variantus stipri uz priekšu, tad varētu saprast gala rezultātu.

Tādēļ, daudzās situācijās, mēs varam tikai „**uzticēties vārdam**”, tā sakot. **Bet, lai varētu uzticēties vārdam, mums ir jāuzticas personībai, no kuras šis vārds nāk. Tā – ir pati galvenā izvēle.** Un pēc tam, kad mēs esam uzticējušies Personībai, mēs, faktiski uzticamies šīs Personības izvēlei. Kādam ne vienmēr ir viegli izvēlēties Personību, bet ne vieglāk kādreiz ir pieņemt šīs Personas izvēli. Pat izvēloties Debesu Tēta Personu, mums bieži ir grūti pieņemt Viņa gribu kādos jautājumos. Un tuvības ar mūsu Debesu Tēti nostiprināšana, mīlestība pret Viņu, komunicēšana ar Viņu, palīdz palielināt mūsu uzticēšanos Viņam un Viņa izvēlei priekš mums.

Rakstos ne mazums ir uzrakstīts par to, ka daudz visādu pievilēju, kuri runā skaistus vārdus, un daudzi, kuriem trūkst gudrība un kuri ir netālredzīgi, tā tiek noķerti. Un mums ir jāsaprot, ka kritušais **kerubs** iniciēja un virzīja diskusiju tieši to lietu virzienā, kuras nebija iespējas droši/kārtīgi pārbaudīt. Tās bija „ilgspēlējošas lietas”, un vajadzēja lielu laiku, lai pārliecinātos par to patiesumu vai melīgumu. Bieži bija arī kādi „zemūdens akmeņi”, ar kuriem, noteiktas pieredzes trūkuma dēļ, neviens ar to nebija saskāries. TAD, līdz visu šo graužošo procesu sākumam, nebija nekāda, ne tikai praktiska, bet arī teorētiskas saprašanas, ne attiecībā uz slimībām, ne nāvi, ne grēka vīrusu, kā tādiem. Tas viss vēl nekad nebija bijis, tātad arī pieredze, kas ar to ir saistīta.

Pušu noteikšana

Šo tēmu gribu turpināt ar it kā vienkāršu, bet nebūt ne retorisku jautājumu: bet kas tas tāds par „garīgo karu”? starp KURU un KURU tas ir? Kas ar ko un kādēļ karo? Kādi kuram ir mērķi? Divu armiju cīņā, protams, var koncentrēties uz vadu, rotu un pat bataljonu sadursmēm, bet tie ir tikai nelieli fragmenti no visas lielās bildes, kas nevar dot izpratni par sadursmes mērķi un cēloņiem. „Izdzīvot” – tas jau ir ļoti nopietni, bet piemēram, „aizstāvēt ģimeni” – tas ir pat prioritārāks motīvs lielākai daļai normālu cilvēku. Bet, tie visi ir tikai atsevišķi gabaliņi no visas kopējās ainas, kas nevar dot maksimālo motivāciju, bet bez tā, jebkuras cīnītāju puses potenciāls samazinās, kā minimums, vairākas reizes, lai neteiktu vairāk. Ja būsīm precīzāki, tad augšminētie stimuli var būt noteikts motivētājs kādā sadursmē, bet ne vienmēr un visos laikos, atkarībā no dažādām ģimenes situācijām, atšķirīga dvēseles iekšējā stāvokļa, utt. Bet visa notiekošā īsteno sakņu izprašana var mums visiem dot maksimālo motivāciju, uz ko Visaugstais mūs arī aicina. Jo Viņš taču nekad mūs nemotivēs uz kaut ko tukšu un maznozīmīgu. Ja Viņa motivējošie vārdi, ar kuriem ir piepildīti visi Raksti, neatrod pienācīgu atbalsi Viņa bērnu sirdīs, tad, varbūt Viņa bērni kaut ko līdz galam nesaprot? Varbūt viņu zemā motivācija un veltīšanās/nodošanās ir saistīta ne tikai ar cietām sirdīm, vai ar kādu sarežģītu periodu, kam viņi savā dzīvē iet cauri? Motivācija, lai glābtos no kādas „elles”, kura vispirms ir pamatota bailēs, ir maz-efektīva un var būt tikai kā pieļaujamā motivācija cilvēka ceļa uz „ticīgo” sākumā. Tuvu attiecību ar Debesu Tēti neesamība – arī ir viens no iemesliem tādai neefektivitātei.

Daži karavīri atdeva savas dzīvības pretrīcienā atkarojot kādas svarīgas augstienes, daži atdeva savas dzīvības, lai varētu dabūt un nogādāt svarīgas ziņas, daži piesedza tos, kuri atkāpās. Katra epizode ir kāda vēsture, traģēdija vai uzvara. Bet kā dēļ? Par ko ir karš, kurš no tā iegūst, kurš? Kurš reāli karu iesāka? Kā dēļ? Kas ir aiz aizklāja un rausta manipulāciju aukliņas? Daži, iespējams būs pārsteigti, kad uzzinās, ka pretrunas un pēc tam pretstāvība, kas pārgāja totālā karā, nebija starp kritušo **kerubu** un Visaugsto, jo tas ir neiespējami pēc būtības. Kritušajam **kerubam** nekad nav bijis tāds potenciāls, lai sāktu karu ne tikai pret Visaugsto, bet pat pret daudziem Viņa dēliem. Galarezultātā šī pretstāvība, protams, bija vērsta pret Visaugsto un Viņa noteikumiem un principiem.

Formāli, pret Visaugsto neviens nekaroja un nekaro, bet tas, ka kāds kādam kaut ko „saldi sludina” – vajag izpētīt rakstus, nevis kāda komentārus, kuri bija uztaisīti uz kādiem citiem komentāriem, kuri, savu kārt bija darināti pēc dažādu „vecmāmiņu pasaciņu” noklausīšanās. Kad mēs lasām Rakstus nevis ar „kājām gaisā”, atskatoties uz „autoritatīvām autoritātēm”, bet, „kā ir rakstīts”, tad varam saskatīt brīnumainas lietas, kuras, dīvainā veidā neierakstās dažādās reliģiskās koncepcijās. Šī jautājuma nepareiza izpratne velk aiz sevis nepareizu attieksmi gan pret daudziem notikumiem, kas jau ir notikuši, gan pret to, kas notiek, kā arī pret to, kas notiks. Bet tam, varbūt jau ir kritiska ietekme uz mūsu domāšanu, pieņemamajiem lēmumiem, tātad, arī uz visu mūsu dzīvi, kā arī uz mūsu tuvinieku dzīvi.

TAS karš sākās un notika nebūt ne starp Debesu Tēvu – Debesu un Zemes Radītāju un starp sacēlušāmajiem Visaugstā bērniem, un visādām saprātīgām būtnēm, līdzīgām **kerubam** ar četriem spārniem un citām būtnēm, kurām ir tāds un mazāks varas, spēka un intelekta līmenis. Tas būtu

bijis nevis vienkārši ļoti muļķīgi, bet arī neiespējami. Tādēļ ka karš ir kara darbība un cīņas. Bet kurš var stāties pretī Visaugstajam un nenomirt, pie kam ļoti, ļoti ātri? Kur mēs redzam Rakstos, nevis pasakās un lētās filmās, ka kāds izaicināja Visaugsto un negāja bojā? Kur ir tas karš, kurā Pats Visaugstais iziet ar Savu atkailināto zobenu, kas Viņam ir, un tur kāds ar Viņu censtos cīnīties, „atsitot” un izdarot kādus sitienus? Jūs saprotat, cik tas ir, kā minimums, smieklīgi, lai neteiktu vairāk?

Un kas tas ir par tādu interesantu karu, ka viens ir izgājis karot, bet otrs nē? Kur ir šie milzu ienaidnieka karapūļi, kas soļo ķēniņu Ķēniņa troņa virzienā, ar lodēm un spridzekļiem, kā arī ar visādiem „nākamo laiku” spēkiem? Draugi, nekas tāds principā nekad nav bijis! „Kristīgo pasaku” žanrs – protams, ir kruta un daudzdimensionāla tēma, bet tāda veida muļķības iziet pat ārpus šīm robežām.

Tas, ko mēs lasām par „ienaidu pret Dievu”, – tas ir tēlainis izteiciens, jo tur ir runa par netiešu pretstāvību, runājot, ka tas, kurš mīl šo pasauli, tās tēlus, tās kārdinājums, kurš ar to draudzējas, – tieši viņš caur to ir ienaidā ar Visaugsto. Bet, kas attiecas uz personīgu cīņu, personīgu saķeršanos – par to burtiskā veidā nav runa. konflikts neizveidojās starp Visaugsto un tiem, kuri sacēlās, bet pašu Visaugstā bērnu starpā. Kā, piemēram Kains cēlās pret Ābelu, bet Korahs sacēlās pret Mozu. Faktiski tas tika darīt pret dieva iestādījumiem un Viņa kārtības. Caur Kaina piemēru mēs varam redzēt „teku izļodzīšanās” sākumu. Problēmas attīstību mēs redzam Korahā, kurš vēlējās vairāk varas, vairāk goda, „bonusus” un privilēģijas. Zināmu „personāža noslēgumu” mēs varam redzēt to tēlā, ko Jēšua nosauca par „odžu dzimumu”, kuri, kā tie, kuriem bija uzticēts vīna dārzs, gala beigās nogalināja Ķēniņa Dēlu, kurš bija sūtīts pēc augliem.

Konflikti bija kritušā ķeruba izprovocēti un izkārtoti tā, lai pretstāvības galvenās puses būtu tieši Visaugstā bērni. Vispirms tieši viņi. Ko, saskaņā ar rakstiem, gribēja kritušais **ķerubs**? Viņš vēlējās „**būt līdzīgs Visaugstajam**”, nolikt savu troni, vai citiem vārdiem sakot, – nodibināt savu varu pār troņiem, tas ir, augstāk par Visaugstā dēlu varu un kļūt **līdzīgs** Radītājam.

Tas ko sauc par pretinieku jeb sātanu, – viņš nav karojis pret Visaugsto. Kur jūs esat redzējuši, ka karojošā puse norādītā laikā nāktu ar atskaiti? **Ījaba grāmatā** skaidri ir rakstīts, ka sātans, kopā ar Ķēniņa dēliem uz pieņemšanu. Un tur pacietīgi gaidīja savu rindu. Pēc tam, kad saņēma iespēju runāt, ziņoja, atbildēja uz jautājumiem, saņēma atļaujas un gāja tās izpildīt.

Iesākumā šo konfliktu izprovocēja „**sedzošais ķerubs**” un tas radās Ķēniņa bērnu vidū. Visaugstajam, pēc būtības, nav iespējams personīgi, tiešā veidā stāties pretī. Tas, ko bieži sauc par „garīgo karu”, tas, savos pirmsākumos nav karš starp pretinieku un Visaugsto, bet tas ir karš starp Ķēniņa bērniem un eņģelisko būtņu daļas no vienas puses, un citiem Ķēniņa bērniem un citas eņģelisko būtņu daļas no otras puses. Tas sākās TAD, un šajā Poligonā uz šīs zemes, turpinās joprojām. Protams, gaisma cīnās pret tumsu, Patiesība pret nepatiesību, Mīlestība pret egoismu, utt. Protams, šis karš, kaut ne tiešā veidā, tomēr ir vērsts pret Pašu Radītāju un mūsu Debesu Tēvu, pret Viņa Dēlu un mūsu Mesiju Jēšua, kā arī pret Viņa Garu. Protams, šis karš ir aptvēris visu Visumu, pamazām ievēlot tajā visus, bez izņēmuma. Kains iesāka karu, tieši pret brāli Ābelu, bet, netieši tas bija pret tēti Ādamu, kā arī pret Pašu Visaugsto. **Un Visaugstais, – mūsu Debesu Tētis, ir iesaistīts šajā karā, – ne caur tiešu izaicinājumu Viņam, bet pamatojoties**

DERĪBĀS ar tiem, kuri saglabāja Viņa principus, piepildot Viņa gribu. Pats Visaugstais, ar visu Savu priekšrokas došanu, uzskatiem un gribu, – Viņš, vispirms – ir Taisnīgais Tiesnesis, Kurš neuzlūko vaigu un ir Uzticīgs Saviem Vārdiem. Taisnums (**Cedek**) un Taisnīgā tiesa, mīkstināta ar Žēlastību (**Mišpāt**) – tie ir Viņa Troņa Pamati, uz kā tiek celts pilnīgi viss pārējais, bez izņēmuma.

Pievērsiet uzmanību tādām interesantām faktam, ka pretinieks un daļa viņa armijas tiks iemesti uguns jūrā tikai pēc 7000 gadu beigām. Pēc 6000 gadiem uguns jūrā, saskaņā ar Rakstiem, tiks iemesti tikai viltus pravietis un viltus mesija, kas Rakstos ir nosaukts par zvēru. Un tas notiks tādēļ, ka atrodoties šeit fiziskajos KERMENOS, viņi savu grēku mēru savāks šeit, Poligonā, izdarot atbilstošus grēkus. Bet kritušais **kerubs** savu grēku mēru piepildīs tikai pēdējās tūkstošgades beigās, kad personīgi ies daudzus organizēt „pēdējai, izšķirošai kaujai” pret Jeruzalemi un „svēto kara noietni”.

Ģimenes drāma

Ar kuru Kainam izcēlās konflikts? Uzlūkojot šo tēlu, var saprast, ka konflikts viņam izveidojās ar brāli. Netieši tas bija konflikts arī ar tēti Ādamu, kurš mācīja un vedināja viņu visu darīt pareizā veidā, un ar mammu Havu, kuras dēlu viņš nogalināja, un galu galā, tieši un nepastarpināti – tieši ar brāli Ābelu. Tie mūsu brāļi un māsas, kas par lielu nožēlu, pārgāja pretinieka pusē, – viņi kļuva par tiem, kurus reizēm sauc par „kritušajiem” vai „sātana eņģeļiem”, un ar „sātanu” te ir domāts nevis vienkārši kritušais **kerubs**, bet „pretinieks”, tā visaptverošā izpratnē, tas nozīmē, ik katrs, kurš galarezultātā ir atklāti sacēlis pret Visaugstā gribu. Notikušais kļuva par lielu traģēdiju, kas sadalīja Debesis. Brālis pacēla savu roku pret brāli. Ābels tika nogalināts, bet Kains izraidīts... Tas kļuva par TO notikumu pravietisko atspoguļojumu, kad daļa no pirmās paaudzes dēliem, kuriem tajā brīdī piemita maksimālā tiem deleģētā vara, savas nepieņemšanas dēļ apvienojušies kādā „alternatīvajā grupā”, uzstājās pret saviem brāļiem, kuri aizstāvēja savu viedokli, savus uzskatus.

1.Moz.49³ Rūben, mans pirmdzimtais, tu esi mans spēks un mana vīra stipruma pirmais, izlase cildenumā un izcils varā. ⁴ Nenoturama ūdens vilņošanās ... neiegūsi pārākumu, jo tu kāpi sava tēva gultā, tu apgānīji manu gultu...

Grēka vīruss jau aktīvi darbojās, pamazām graužot garīgās imūnsistēmas, kas noveda pie tā, ka viņi sāka apskaust, aizkaitināties un būt neapmierināti, ka viņu viedokli, viņu izvēli Tēvs neuzņem tik labvēlīgi, un Viņš to nesvēta tā kā to izvēli, kuriem bija cits uzskats un pieeja. Šī skaudība un aizkaitinājums pamazām attīstījās, un noteiktā brīdī, tas viss noveda pie tā, ka viņu pozīcija ieguva konkrētus apveidus, un viņi sāka apvienoties pretstāvībai. Un vēl pēc kāda laika, kritušais **kerubs** „inicēja”, ja tā var izteikties, „pirmo nāvi”. Ja izsakāmies savādāk, tad šis **kerubs**, mākslīgi izveidojot un pastiprinot pretrunas, papūlējās, lai konflikts saasinātos un tā attīstības un pastiprināšanās gaitā tas noveda pie nogalināšanas.

Neilgi pirms tam, notika tas, kas viņa plānos nebija ņemts vērā. **Kerubam** tas bija pilnīgi negaidīti, ka grēka vīrusa attīstības rezultātā, zināmā posmā, ieslēdzās apslēptie imūnsistēmas pastiprināšanās resursi, kas mūsos bija Debesu Tēva ielikti jau no pašiem iesākumiem. Lavīnveidīga grēka vīrusa darbība nenotika, un pēc zināma laika tā sāka „bukstēt”. Daļa Visaugstā bērnu sāka palikt izturīgāki pret pievilšanu, kļūstot kritiskāki, uzmanīgāk uzņemot visu to, ko ar

tādu rūpību virzīja kritušais „rītausmas dēls”.

Pēc notikumu attīstības dinamikas, viņš varēja ieraudzīt, ka procesi, ko viņš bija iedarbinājis, pamazām ir jāapstādina, bet pēc tam visam vajadzēja atgriezties savās vietās. Bet pārmaiņas, kas bija notikušas viņā, jau vairs neļāva ieslēgt „atpakaļ gaitu”. Bija vēl arī virkne citu iemeslu, kas “pagrūda” viņu pārkāpt to robežu, aiz kuras pēc īsa laika vajadzēja sākties, pašam īstākajam „Pilsoņu karam”. Saskaņā ar viņa plāniem, tam vajadzēja notikt straujas sirds nocietināšanās dēļ, ko varēja panākt ar to, ko mēs saprotam kā „apgānīšanos ar nāvi”. Tas bija saistīts ar DIN īpašības pastiprināšanu, un sekojošām pirmajām slepkavībām. Kritušais *ķerubs* saprata, ka viņam ir noteikts „iespēju laika koridors”, pēc kā Visaugstā bērnu pieaugšanas, pieredzes un izpratnes līmenis būs tāds, ka viņa plāns būs nolemts neveiksmei. Viņš saprata arī, ka savā iekšienē viņš ir pārkāpis kādu līniju, aiz kuras vairs nav atgriešanās, un dzīvot citādāk viņš vairs nevar un nedzīvos. Tieši pēc šī konflikta iegāja pieaugošā bruņotās pretstāvības fāzē.

Pievērsiet uzmanību Kaina Ābela slepkavībai. Tas notika „laukā”. Ivritā tas vārds **הַשָּׂדֶה** *sadé*, un tam ir nozīme ne tikai „lauks”. Divas citas pamatnozīmes ir **valsts** un **apgabals**. Tas ir pravietisks norādījums tam, ka konflikta pamats notika „pamata kalpošanas vietas laukā”: to pasauli „valstis” un „apgabalos” kur Visaugstā dēli bija ielikt kalpot. Daļēji tas ir 9.nodaļā, kur es padalījos ar atklāsmi, kas attiecās uz „Deviņiem Nesamierināmajam”.

Tie, no kritušajiem, kuri pēc tam iemiesojās šeit uz zemes, – tie arī ir tie, kas ir nosaukti par nezālēm/viltus labību (*Mt.13:24-30, 36-42*), kuri savu lēmumu pieņēma jau TAD, un nav nozīmes lūgt par viņu izvēli, jo viņi to, diemžēl, jau ir izdarījuši, nostājoties uz cita ceļa... Viņi tad sāka karot ar mums, bet mēs ar viņiem. Tās Eņģeliskās būtnes, kuras palika Visaugstajam uzticīgas – viņas cīnījās kopā ar mums, „roku rokā”. Bet tās radības, kas nostājās bijušā sedzošā *ķeruba* pusē, – viņi pievienojās sacēlušamies Ķēniņa bērniem.

Mums nav jākaro ar saviem brāļiem un māsām, ar Ķēniņa dēliem un meitām, kuri ir iesēti šeit uz zemes, lai izietu savu „Poligonu”. Tieši par viņiem pateica Ješua, ka mums ir „jāmīl savi ienaidnieki”. Šie Valstības dēli un meitas, tādā vai citā veidā var pret mums būt naidīgi, bet mums viņi ir jāmīl un jācīnās par viņiem, lai tā iespēja, kas viņiem tika dota, būtu realizēta, un viņi varētu atgriezties MŪSU ĶIMENĒ. Bet mūsu cīņa ir pret tiem, kuri TOREIZ savā sacelšanās aizgāja „pa kritušā *ķeruba* pēdām”, noslēdzot savā starpā „nāves derību”. Kas attiecas uz tiem, kuri būdami „kritušie” kļuva par nezāli/viltus labību, kas iemiesojās šeit uz zemes, tad Ješua teica, lai mēs esam uzmanīgi, cenšoties pirms laika „iztīrīt” un „izraustīt” šīs nezāles. Kā jau tika pieminēts, iepriekš izmantotajā Rakstu vietā no *Efez.6:12* – „**mūsu cīņa nav pret tiem cilvēkiem, kuri ir iemiesoti šeit uz zemes**”, kuri „**ir no miesas un asinīm**”. Neskatoties uz to, ka viņi ir nezāles/viltuslabība, tas ir tie, kuri ir no „kritušajiem”. Viņu atmiņa ir nobloķēta, tā pat kā tiem, kuri iziet „Poligonu”: šeit noteikumi ir absolūti vienādi.

Protams, mums ir jāsaprot, ka nezāles – bieži ir tie, kuri šeit uz zemes ir sociopāti bez līdzjūtības un žēlastības, kā arī tie, kuru sirdis ir aizvērtas Svētuma Garam, TOREIZ sadedzinātās sirdsapziņas dēļ, un kuri, kā sekas ir pamatojušies egoismā, un visu mēra tikai ar pragmatismu un izdevīguma zemes kategorijām. Protams, šajā „aptverē” varēja nonākt Valstības dēli un meitas, kuri caur grēku bija ievilkti visā tajā, un par kuriem notiek cīņa.

Tādēļ, šeit mums ir jābūt maksimāli uzmanīgiem un jūtīgiem Svētuma Garā.

1.Tim.4² melkuļu liekulībā / izlikšanās, savu personīgo sirdsapziņu sadedzinājuši (iezīmēti ar sakarsētu zizli)...

Ne vienmēr tādas lietas „pirmajā acu uzmetienā” var nokonstatēt. Slepka un nelietis Baraba, kuru Pilāts apžēloja Ješua vietā, kā mēs zinām no vēstures, izrādījās Valstības dēls, kurš bija aizgājis līdz galējam neatgriešanās punktam, bet Mesijas apžēlošanās dēļ tika izglābts „pie pašas malas”. Bet tas, kurš bija Ješua mācekļis, kurš dziedināja slimos un izdzina dēmonus, izrādījās nezāle/viltus labība un pazušanas dēls. Tā kā nevajag steigties ar secinājumiem, bet ir svarīgi novērot savu sirdi, un būt paklausīgam Svētuma Garam, lai zinātu ko kuram teikt, par kuru lūgt, bet no kura atkāpties.

Ienaidnieks pūlas iesaistīt, ievilkt Valstības dēlus un meitas savās sapulcēs, savienībās, organizācijās, visās šajās nezāļu savākšanās vietās, lai Visaugstā bērnus tur ieraudzētu līdz pašai augšai, nozogot viņu dvēseles. Un par to, faktiski, ir viss pirmais psalms, kurā ir teikts, ka taisnajam nevajag atrasties „pavedinātāju” pulkā. Kā likums, šie „pavedinātāji” ir nezāles/viltus labība.

Mēs redzam, ka šis ienaidis starp uzticamajiem un kritušajiem, no kuriem daļa iemiesojās un iemiesojas uz zemes, tika Paša Visaugstā noteikts jau no paša sākuma:

1.Moz.3¹⁵ Un Es celšu ienaidu starp tevi un starp sievu, un starp tavu sēklu un starp viņas sēklu. Tas uzbrūkot sadragās tev galvu, bet tu uzbrūkot dzelsi viņu papēdi.

Ir jāsaprot KURŠ ir čūskas DZIMUMS. Viņa garīgā sēkla, genoms ir kritušie – *neflimi* – oriģinālvalodā. Daži no kritušajiem nāca un nāk mūsu pasaulē kā parasti cilvēki, citi kā hibrīdi ar izmainītu DNS. Hibrīdu ķermeņi ir vien sabojāti avatāri, bet ir svarīgi saprast, kurš tieši tajos uz zemes iemiesojas.

Saprast daudzas lietas, kad nav stingru ietvaru, var vien, ja ir Svētuma Gara vadība. Bet tā kā vīruss sāka ietekmēt, izkropļot un samaitāt noteiktas dvēseles un gara sfēras, tad ar tādiem izkropļojumiem, ir kļuvis neiespējami pareizi saprast daudzu lietu būtību. Un šajā duļķainajā ūdenī ir izveidojusies laba augsne manipulācijām un izkropļojumiem.

Pati Tora – tas ir Mācība, dažādos laikos no dažādām šķautnēm atainoja Debesu baušļus, tas ir – nemainīgos, mūžīgi esošos Debesu principus. Ādama laikā – tas bija viens, Noa laikā – nedaudz cits, Ābrahama laikā – trešais, Mozus laikā – ceturtais. Tās Mācības, kas bija toreiz, protams un neapšaubāmi, tika saskaņotas ar Pašu Visaugsto, Kurš novilkta noteiktas robežas, noteica un pieļāva to vai citu specifiku, saskaņā ar laiku un dzīves reģionu. Ādama laikā precēšanās ar dviņu meitenīti, kura dzima kopā ar puisīti, – tā bija dabiska kārtība, un tā turpinājās visai ilgu laiku. Pēc tam, grēka dēļ, kas vairojās un samaitāja DNS, ierobežojumi šajā jautājumā kļuva stingrāki. Tas, kas tika pieļauts uzreiz pēc Noa plūdiem un patriarhu laikos, Mozus laikā, jau sāka nopietni ierobežoties. Jo vairāk tika slāpēts Svētuma Gars, jo vairāk tie Debesu baušļi, kas bija Viņa ierakstīti sirdīs, sāka savos „apveidos” izbalot un izplūst, ja tā var izteikties. Tādēļ jau Raksti saka, ka Tora tās rakstiskajā veidā, tika dota tikai nelikumības vairošanās dēļ.

Kā jau iepriekš tika teikts, formāli, karu pret Visaugsto neviens neīstenoja un arī tagad neveic. Bet, tomēr, Viņš šajā karā ir iesaistīts pamatojoties uz Derībām. Un pretinieks, kurš ir „kritušais

kerubs”, arī formāli ir iesaistīts šajā karā, pamatojoties savās derībās. Kad jautājums kļuva ļoti aktuāls un nesaskaņas pārgāja apzinātas pretstāvības stadijā, tad tie, kuri stingri bija tikuši skaidrībā ar savu viedokli, galarezultātā vērsās pie Debesu Tēva, kā tieši pie Tā, Kuram bija viņi jāiztiesā kā Taisnajam Tiesnesim. Un Viņš izdarīja izvēli par labu tiem, kurus pēc tam sāka saukt par „uzticamajiem”. Viņš pieņēma viņu „upuri”, bet to „upuri” kurus simbolizēja Kains, Tēvs nepieņēma. Ar „upuri” šeit ir jāsaprot tas kalpošanas veids, kas bija daļa no katra bērna. Kalpošana – kā domāšanas un darbības veids, kas pamatots tajos vai citos principos. Patiesībā tas bija sarežģīts un diezgan ilgstošs process, ko nav iespējams aprakstīt divos vārdos, ar rindkopu vai nodaļu, tā pat kā ir sarežģīti aprakstīt visus Kaina domāšanas veida formēšanās procesus, un to, kāpēc un kādā veidā viņš pie tā nonāca un tādējādi ievietoja viņu Rakstu „antivaroņu” sarakstā.

Izvešana gaismā un aiz apmetnes robežām

Mēs zinām, ka Visaugstais, kā ir rakstīts „atver tumsas atvarus, izceļ no tiem, tur dziļi noslēpto”, un viens no šī procesa pamata momentiem, nosacīti agrīnās stadijās, bija kritušā **keruba** intrigu izgaismošana. Kad garīgais augonis nogatavojās līdz tādai pakāpei, ka ievērojama tā daļa iznāca „virspusē”, tas ir – bija gatava lai to likvidētu, tad tieši šajā brīdī, tika iedarbināts Debesu attīrīšanas process. Kritušais „rītausmas dēls” vienmēr centās slēpties aiz citu mugurām, un tā bija viņa stratēģija līdz pat pēdējam brīdim. Bet, kad nelikumību trauks bija pārpildīts, tad tika atklāti un tapa redzami tie **keruba** darbi, kas tika darīti slepenībā un bija pietiekami, lai viņu sauktu pie atbilstošas „garīgi kriminālās atbildības”. Visaugstais ir Taisns Tiesnesis, un bija nepieciešami **atbilstoši darbi, kas būtu redzami visiem**, lai notiktu Taisna tiesa un netiktu pārkāpts Taisnīgums kā Troņa un Valdīšanas pamats. Kā mēs atceramies, Torā bija noteikts „divu liecinieku” princips, saskaņā ar kuru nebija iespējams kādu apsūdzēt, ja bija tikai viens liecinieks. Tādēļ, kamēr nebija izdarītas noteiktas lietas, nebija pietiekama pamatojuma tiem vai citiem „slēdzieniem”.

Bez šī, eksistēja un eksistē princips: „**kas nav, to nevar uzskatīt par esošu**” (*Sal.māc.1:15*). Bija ieviests tāds princips, ka neviens nevar celt nekādas, tā sakot, „pretenzijas”, bez kādu faktu klātbūtnes. Par apvainojumiem mēs nerunājam, jo tāda jēdziena līdz sašķelšanās brīdim nebija vispār. Šo principu ieviesa Visaugstais, un Viņš Pats vienmēr pildīja to, ko bija noteicis citiem. Viņš izlēma un noteica tā, ka tikai tas, kas ir neapgāžams fakts, var tikt izmantots tiesā. Faktiem ir jāapstiprina tā vai cita **darbība, nevis nodoms vai motīvs**, ir jābūt saprotamam visiem, nevis būt kā personīgs viedoklis, pat ja tā ir 100% patiesība. Tas ir svarīgākais Debesu tiesvedības princips. Debesu Tēvs, saskaņā ar Paša pieņemtajiem noteikumiem un principiem, nevarēja izmantot Savu zināšanu un saprašanu, neskatoties uz to, ka Viņš – ir Visaugstais, Kurš ir siržu pazinējs.

Valstības stiprības pamats ir personīgais piemērs. Tās bija viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ kritušā **keruba** viltīgie nodomi līdz zināmam laikam nevarēja tikt redzami/atklāti. Viņa viltības līmenis bija tika neaptverams, ka tikai augstais godības līmenis, kas bērnu sirdīs sedza Visaugstā tēlu, varēja kļūt par pietiekamu aizsardzību no tā.

Protams, te kārtējo reizi daudziem var rasties jautājums attiecībā uz Pašu Visaugsto: kādēļ

Viņš ko tādu pieļāva? Agrāk jau es tam pieskāros un piebildīšu to ko pats saņēmu no „diviem lieciniekiem” šajā jautājumā. Pirmkārt, manā dvēselē man ir pārdzīvojums un sapratne: tas KO un KĀ darīja un dara mūsu Debesu Tētis, un pats galvenais, KO Viņš DARĪS, – tas viss ir ideāls, pamatots un kaut ko labāk izdarīt nekādi nav iespējams.

Par „otro liecinieku” kļuva Viņa skaidrojums man par šo jautājumu. Tas ir tādēļ, ka ir noteikti iemesli, kurus PAGAIDĀM viņš nevar mums atklāt, bet Viņš to izdarīs secīgi, līdz pat tam brīdim, kad PILNĪBĀ tiks atklāts tas, kas saucas „grēka noslēpums”. Patiesībā tas ir tik dziļi, un visdrīzāk, prieks lielākā vairuma būs tik negaidīti, ka vispirms ir jāatceras tas, kas JAU ir noticis, bet tas notiks vairumam un pamatā, pēc Ješua atgriešanās. Pēc tam būs milzīga tūkstošgadīga Mesīaniskā Ēra, un tikai pēc tās beigšanās, pēc pilnīgi nesaprotama laika perioda, par ko pilnīgi nekas nav teikts, notiks tā sauktā „Varenā Baltā Troņa Tiesa”. Tieši tur tiks atklāts tas, kas pilnīgi visiem dzīvojošajiem izskaidros iemeslus, motīvus un apstākļus visam notikušajam, kur tiks apstiprināts Visaugstā statuss kā Pilnīgi Taisnīga Radītāja un žēlastības pilnā un Neizsakāmi mīlošā un Upurēties spējīgā Savu bērnu Tēva. Viņš man to atklāja, un es Viņam ticu – savas sirds dziļumos un ar visu dvēseli. Un ir ļoti nopietni iemesli tam, kādēļ līdz šim laikam, daudz kas ir apslēpts pat līdz šim laikam, ne tikai mums, kas atrodamies šajā Poligonā, bet arī priekš visiem citiem: gan uzticamajiem, gan kritušajiem. Mēs to sapratīsim, kad tajā gaidāmajā tiesā tiks atklāta šis grēka noslēpums. Pēc tam, atkal, nezināmā laika periodā, notiks noteikti notikumi, par kuriem pagaidām dzīvojošajiem nevajag zināt, pēc kā tikai arī notiks tas, ko mēs redzam sākot ar **Atklāsmes grāmatas 21.nodaļu**.

Ir dažādi garīgie vecumi, un katrs atrodas savā pieaugšanas līmenī. Bet, garīgā vecuma jēdziens, ir attiecināms ne tikai uz kādu personu, bet arī uz to vai citu Draudzi, uz visu Mesijas Miesu, kā arī uz visu eksistējošo pasauli kopumā. Tieši tas ir galvenais iemesls tam, ka PAGAIDĀM tas viss nebija atklāts saprotamā, pieejamā pilnībā. Un tādēļ, mums visiem ir jābūt ar UZTICĒŠANOS un PACIETĪBU, un tā ir katra paša atbildība un lēmums. Šaubas nāk no galvas, kas ļoti daudz ko nesaprot un pagaidām nevar ietvert sevī. Bet UZTICĒŠANĀS atrodas SIRDĪ. Bet PACIETĪBA – tā ir mūsu apgaismotās dvēseles īpašība. Mazām un vienkāršām lietām ir nepieciešama maza uzticēšanās, bet nopietnām lietām – nopietna uzticēšanās.

DIN aktivizēšana

Debesu attīrīšanas brīdī radās situācija, kad grēka vīrusa darbības pastiprināšanās ar aktīvu, bet maksimāli apslēptu kritušā ķeruba darbošanos, noveda pie grēka pavairošanās un kādas radības daļas sabojāšanas. Viņi bija kritušā rītausmas dēla izvēlēti un nolemti kā tie, kurus viņš pirmos bija nolēmis atdot „nokaušanai”. Kas ar to ir domāts?

Iespējams, daudzi lasītāji ir saskārušies ar tā sauktās „pasaules elites” un visādu „aizkulišu neliešu” darbību aprakstu, kuri, lai tālāk virzītu to vai citu savu nelietīgo plānu, no sākuma rada problēmu, bet pēc tam piedāvā sev izdevīgu tās risinājumu. Kļūstot par to, kas nolemj radīt bīstamību, kura iepriekš vispār nav bijusi, kritušais **ķerubs** bija šī nelietības algoritma aizsācējs. Din ĪPAŠĪBA – tas ir Taisnā Tiesa, TOREIZ bija nevis soda par pārkāpumu formā, jo pārkāpuma kā tāda TOREIZ vēl nebija. DIN īpašība TOREIZ bija ļoti vieglā veidā, „light versijā”, „vispasaules idilles versijā”. Tās nozīmēja ievērot noteiktas robežas, un koriģēt tos vai citus ceļus. Pārsvarā tas

darbojās tā.

Kritušajam **ķerubam**, jā tā var izteikties, bija „plāns A” un „plāns B”. „Plāns A” – ir nosacīti „mierīgs” attīstības veids, kas ļautu viņam pamazām un secīgi realizēt savu galveno nodomu, „noliekot savu troni” augstāk par Visaugstā delu troni, topot līdzīgam Radītājam. Pēc tam, kad zināmā posmā šis **ķerubs** konstatēja Visaugstā bērnu garīgās imūnsistēmas darbības pastiprināšanos un pretestību, viņš pārgāja pie „plāna B”. Saskaņā ar šo plānu, bija jāpastiprina pretrunas, lai varētu izprovocēt Visaugstā bērnu, kuriem bija maksimālā vara un autoritāte, stapā nesaskaņas un pretstāvību. Nesaskaņām to maksimālajā veidā bija no vārdiskiem disputiem jāpāraug nesamierinātībā, neiecietībā un agresijā. Bet agresijai, ar laiku, jau bija jāpāraug no „vieglām formām” uz „smagajām”. Iesākumā kritušais **ķerubs** sevi pozicionēja kā „gudro samierinātāju”, cenšoties šajā „dulķainajā ūdenī”, iegūt maksimumu ietekmes un atbilstošas pilnvaras. Līdz brīdim, kad viņa intrigas tika atklātas.

Vienlaicīgi ar Visaugstā bērnu garīgo sistēmu destabilizēšanu un pavājināšanu, ar tikko manāmu darbošanos, šis **ķerubs** aktivizēja inficēšanos ar grēka vīrusu dažādas radību grupas no dažādām klasēm. Viņš papūlējās iedarbināt „neatgriezeniskās degradācijas” procesus, pēc kā šīm radībām vajadzēja iestāties neatgriezeniskām izmaiņām, kas tās novestu pie neadekvātas un bīstamas agresijas pret Visaugstā bērniem. Caur to viņš plānoja aktivizēt DIN īpašību, tās aizsardzības formās, kas jau paredzētu ieročus, kas, to vai citu situāciju un draudu apstākļos jau varētu efektīvi darboties.

Dažādu radību inficēšanās process ar grēka vīrusu aizņēma lielu laika daudzumu. Izprotot visas radību dvēseļu smalkās vietas, un to kā tieši var pamazām izbalansēt un pēc tam sabojāt šīs dvēselēs ierakstītās programmas, šis **ķerubs** pielika milzum lielu piepūli, kas ar laiku deva atbilstošus rezultātus.

Ivrita vārds TOE ir saknē vārdā **tóhu (1.Moz.1:2)**, kas tur ir tulkots kā „sagraušana, izpostīšana”. Savā pamatnozīmē šis vārds nozīmē „**nesaprotošais**”. Paplašinātākā tulkojumā vārdu **tóhu** var tulkot arī kā „**sagraušana, izpostīšana caur nesaprašanu**”. TAD daudzas lietas notika pirmo reizi, un Visaugstā bērniem nebija reālas izpratnes par iemesliem, no kurienes visas šīs problēmas rodas. Nebija atbilstošas pieredzes un izpratnes par avotu, un arī nepieciešamo faktu, lai varētu izdarīt loģiskus secinājumus. Kādēļ ar šīm radībām sāka notikt tās vai citas lietas, no kurienes viņos sāka parādīties agresija vienam pret otru un nepaklausība Visaugstā bērniem? Kādēļ, it kā bez īpaši nozīmīga iemesla „darba situācijās” sāka izcelties pastiprināti bērnu disputi, kas pārauga niknās diskusijās, nesamierinātībā un pilnīgā cita viedokļa noliegšanā? Kādēļ bērnu sirdis sāka attālināties viena no otras, un sāka notikt daudz kas tāds, kas iepriekš pat kā sīkumu nevarēja nojaust?

Apvērsuma organizēšana

Daudzi, kuri bija pieslējušies „alternatīvajai grupai”, kā es to šeit nosacīti saucu, bija tajā iesaistīti caur pievilšanu, un viņi pilnīgi nesaprata visa notiekošā jēgu un dziļumus. Katrai patiesībai, katrai pozīcijai ir dažādi dziļuma līmeņi. Augšējos līmeņos viss var būt skaisti, lielisku un pārbrīnīšķīgi. Dziļākos līmeņos, daudz kas var būt pilnībā nesaprotams un problemātisks. Bet pašā dziļākajā līmenī viss var būt šausmīgi un pazudinoši. Jautājums šeit ir par gudrību, pieredzi

un garīgo redzēt spēju.

Tie, kuri kļuva par kritušajiem, pacentās tā pagriezt situāciju, it kā viņi virzītos un attīstītos, bet tie, kuriem bija pretējs viedoklis, un kurus vēlāk sāka saukt par uzticamajiem, ka tieši viņi it kā ierobežoja viņu kopējo brīvību, bremzējot kopējo attīstību, un kavējot radušos problēmu risinājumus. Un tās problēmas, ko kritušais **ķerubs** bija sagatavojis un izprovocējis, tika izmantotas kā arguments, kas apliecināja viņu oponentu „cietpaurību” un nevēlēšanos attīstīties, koriģējot virzību saskaņā ar „laika izaicinājumiem”, jo „katrs pieaugšanas posms paredz savus risinājumus, un savas pieejas”. Viņi ņēma to argumentu, ka „Tēvs rada visu jaunu”, un tādēļ viņiem ir tāpat jāskatās uz jaunām attīstības formām un instrumentiem, utt. Kopumā, demagoģijas līmenis bija pašos augstumos, un daudzi bija ar to visai aizrāvušies.

Kā jau iepriekš tika pieminēts, daudzas lietas toreiz notika pirmo reizi, un radušās grūtības un dažādās situācijas, neesošās pieredzes un gudrības dēļ, nevarēja būt pareizi saprastas un izskaidrotas. Šajā posmā sāka izgaismoties tas, kā bērni izgāja no nesaprotamām situācijām. Grēka vīrusa darbība daudzus mudināja tam, lai „jautājumu risinātu” patstāvīgi, neejot pēc palīdzības pie Tēta, jo milzīgais godības līmenis, pieredze un augsta līmeņa vara, tas viņu izpratnē bija pietiekoši, lai atrisinātu jebkādus jautājumus. Tas bijā kā pusaudžu pieaugšana, kad viņi visu vēlas atrisināt paši, noliedzot vecāko padomus. Tas dēļ no līdzības, ko bieži sauc par „pazudušo”, arī uzskatīja, ka viņš ir pietiekami pieaudzis un gudrs, lai izrīkotos ar to, uz ko viņam bija tiesības, „risinot jautājumus kā pieaugušais”. Reālā dzīve apgāza viņa pārliecību.

Ja nedaudz tēlaini, tad šo „alternatīvo grupu” būtu precīzāk saukt „**par efektīvu paplašināšanos un attīstību**”. Reaģējot uz grēka vīrusa darbību, kas vājināja garīgās imūnsistēmas un pastiprināja disbalansu starp Radītāju un radību, šī grupa, kas pieauga, pūlējās paplašināt robežas, lai „*varētu ieiet maksimālā attīstības pilnībā un efektivitātē*”. Viens no argumentiem bija tāds, ka Visaugstais rada visu jaunu un attīstības dinamika paredz jaunus izaicinājumus, kas nosaka jaunas pieejas un risinājumus. Problēmas, kas sāka rasties ar radībām būtņu „izskatā”, tika pasniegtas kā pienācīgās reaģēšanas trūkums, kā atbilstošas risinājumu neesamība. Līdzīgi kā kad notiek augšana, tad katrā augšanas un attīstības līmenī rodas savas reaģēšanas risinājumi, un tādas reakcijas neesamība var novest pie nepareiziem procesiem, kurus ir jālabo.

Par vienu no galvenajiem iemesliem, kas kalpoja manipulāciju pamatošanai, kļuva noteikti bojājumi radību **cēlem** (tēlā), kā rezultātā viņi sāka neadekvāti uzvesties, un tas pieauga. Tas viss pamazām sakrājās, un uz visu esošo notikuma fona, iesākuma to „pielīdzināja” ar to, ka šie „traucējumi” bija tik nenozīmīgi, ka tie ietilpa „vispārējā grēcīguma fona ietvaros”. Tas ir līdzīgi kā nelieli datora darbības traucējumi, kas sākas ar nelielu bremzēšanos, tad „uzkaras”, bet turpinājumā pats sāk pārlādēties un pat uz īsu laiku atslēgties. Iedarbošanās process uz Visaugstā bērniem notika paralēli ar iedarbošanos uz dažādu būtņu grupām. Problēmas, kas radās ar šīm būtņiem, tika izmantots kā arguments tam, ka dēli nepievērš pietiekamu uzmanību radības pētīšanai un to noslēpumiem, kas liedz iegūt nepieciešamās zināšanas, lai pareizi un adekvāti reaģētu uz situācijām, kas rodas. Rūpīgi radītā problēma tika izmantota, lai novirzītu uzmanību un pareizo sabalansējumu uz radības pētīšanas pusi, samazinot virzīšanos Ķēniņa godības virzienā, kas bija cieši saistīts ar Tēva Gara augļiem. Piedevām un paralēli, kritušā ķeruba

vispārējā plānu ietvaros, tas tika izmantots lai aktivētu DIN īpašību tās „cietajās izpausmēs”, kam turpmāk vajadzēja tikt izmantotam Visaugstā bērnu savstarpējai pretstatīšanai, novedot pie sadursmes un vairojot „apgānīšanos ar nāvi”.

Tas bija plašs, ilgstošs un komplekss plāns, kas izstiepās tūkstošos gadu garumā. Šī ķeruba „nevainojamības sabojāšanās” notika aptuveni pirmā perioda vidū, ko mēs iepriekš aplūkojām. Un visu šo ilgo laiku, – aptuveni 7-8 debesu paaudzes, pretinieks darbojās tādā veidā, ka nebija nekādu klaji redzamu faktu, ko tiešā veidā varētu attiecināt uz viņu pašu. Šis **ķerubs** ar laiku kļuva līdzīgs čūscai, kura ir gatava, paslēpusies nebeidzami ilgi gaidīt savu upuri, jo tai piemīt viltība un „pārpasaulīga” pacietība. Gandrīz pašās pirmā perioda beigās, kad daži dziļi procesi pamazām sāka izpeldēt notikumu virspusē, Debesu Tēvs atsauc septiņdesmit no „Pirmajiem” dēliem no otrās, trešās un ceturtās Debesu paaudzēm, kuriem Viņš atklāja tos noslēpumus, kas vēl nebija tapuši redzami, parādot to, kam ir jānotiek. Šie septiņdesmit, kuri saņēma savu pasauli „Pārvaldnieku” statusu, kļuva par pamatu tiem dēliem, kurus turpmāk sāka saukt par „uzticamajiem”. Viņi bija ieslēpti savā aicinājumā līdz Tēva noliktajam laikam, un tika Viņa gatavoti visiem priekšā stāvošajiem notikumiem. Bet visiem citiem tie tika atklāti pašu pirmo bruņoto pretstāvību sākumā pie „**Elohim kalna**”, kas kļuva par milzu pārsteigumu un kaut ko negaidītu gan pašam bijušajam „**sedzošajam ķerubam**”, gan tiem, kuri bija uz vienu roku ar viņu.

Kā iepriekš jau tika pieminēts, pieaugošā dažādu būtņu **cēlem** (tēla) maitāšanās noveda pie tā, ka daļai no viņiem pieauga agresivitāte pret Visaugstā bērniem. Rezultātā, caur to sāka aktivēties DIN īpašība. Šī „aktivēšanās” izpaudās tā, ka daudzi bērni sāka trenēties operēt ar pārdabiskajām spējām, kas bija viņu godības sastāvdaļa – gan sevis aizsargāšanai, gan citu aizsardzībai. Tajā laikā sāka parādīties zobeni, vairogi un citi tāda veida instrumenti. TAD, iesākumā, šiem „instrumentiem” bija nevis vienkārši atbilstošas fiziskas īpašības, bet tie bija instrumenti, kas darbojās ar to īpašnieku pārdabiskās godības spēka palīdzību. Radītie ieroči bija „personificēti”, tas ir – tika gatavoti katram konkrētam īpašniekam, ņemot vērā viņa personīgās īpatnības, specifiku un to godību, kas bija uz viņiem. Tad izveidojās prakse šiem ieročiem piešķirt vārdus. Ieroči tika veidoti tā, ka lielākā daļa to pārdabisko iespēju bija saistītas ar tā īpašnieku, un bez viņa nevarēja tikt aktivizētas. Radītie ieroči ar savām funkcijā vien pastiprināja tā īpašnieku iekšējo godību un īpašā veidā to atbrīvoja. Lai apgūtu pat visparastāko no ieročiem, nereti ir nepieciešami pat vairāki gadi, bet, lai apgūtu ieroci, kas ir līdzīgs parastajam, bet kam ir pārdabiskas iespējas, bija vajadzīgs daudz ilgāks laiks. Tas bija līdzīgi kā apgūt sarežģīta mūzikas instrumenta spēli, kurā var trenēties un pieaugt visu mūžu.

Neskatoties uz to, ka paši draudi no sākuma nebija pārāk lieli, tomēr, kritušais **ķerubs** bija pelicis maksimumu pūļu, lai šai sagatavošanās pievērstu nesamērojami lielāku uzmanību, kā tas to pelnīja. Ja izlaižam dažādus sīkumus un nianses, tad tas viss noveda pie tā, ka daudzi no Visaugstā bērniem, un daudzi „eņģeļi”, kas būtībā ir kalpojošie gari, arī sāka pievērst nopietnu uzmanību šiem treniņiem un vingrinājumiem, lai pilnveidotu meistarību. Pats kritušais **ķerubs** šajā jautājumā bija liels meistars, un viņš pielika maksimumu pūļu, lai šajā lietā kļūtu par „galveno”, tā, lai varētu nostāties šīs jaunās sfēras priekšgalā. Šīs kustības ietvaros, kas pamazām sāka aizņemt daudzu bērnu lielāko daļu laika, sāka notikt atbilstoši treniņi, kā arī tas, ko varētu

nosaukt par „sparinga cīņām”. Neskatoties uz iekšējām pretrunām, bērnu starpā vēl nebija nekādas agresijas, kas izietu ārpus noteiktiem rāmjiem. Bet procesi bija iedarbināti, un daudz kam tas bija vien laika jautājums. Kā tas vienmēr ir bijis un ir, kāds šajā DIN īpašībā, kas pastiprinājās, bija veiksmīgāks, cits mazāk veiksmīgs, kādam bija izpratne par to, bet kāds ar laiku kļuva par profesionāli tajā. Visus 70 „Pārvaldniekus” iesākumā sagatavoja Pats Visaugstais, lai tie kļūtu par profesionāliem viņiem paredzētās misijas izpildīšanā.

Kā zibens...

Kad mēs lasām par „*Debesīs notikušo karu*”: *Atkl.gr.12.nodaļā*, tad šeit ir divas šķautnes. Pirmā – tas ir karš, kas jau notiek un kā rezultātā sātans tiks nosviests no padebešiem vai tā saucamajām „otrajām debesīm”, un nonāks uz zemes kopā ar tiem, kas cīnījās kopā ar viņu.

Otra šķautne, – kas ir dziļāks līmenis, – ir TAS KARŠ, kas Debesīs notika ļoti sen, un, kurā daudzi no tiem, kas lasa šīs rindas ir piedalījušies tādā vai citā veidā. Bet atmiņa tika nobloķēta. Bet līdz noteiktam laikam. Tādēļ, tagad par TO KARU, praktiski neviens gandrīz neko neatceras. Tikai atsevišķus fragmentus no kādām atmiņām, kas atnāk kādos pravietiskos sapņos, redzējumos, kā arī tas ir tas, kas atsaucas mūsu garā, kad mēs varam kaut ko izlasīt, ieraudzīt kādās grāmatās, filmās, vai domājam par attiecīgām lietām.

TĀ KARA „Debesu daļas” svarīgs brīdis bija, kas kritušais ķerubs – milzu varas un spēka līmeņa radība – visu acu priekšā tika nomests no Debesīm.

Ecēc.28¹⁶ No tavas komercdarbības aktivitātes daudzuma (pārvietošanās darbu dēļ) tava iekšiene piepildījās ar netaisnību, nepatiesību, bezlikumību („hamās” – ivr.: vai kaut ko neatgādina?) un tu apgrēkojies (aizšāvi garām mērķim. Un Es darišu redzamu tavu nešķīstību un bezprātu, nodalot tevi no elohim (dievu) kalna, un izraidīšu tevi, sedzošais / klājošais ķerub, no ugunīgo akmeņu vidus.

Pirms viņa „nomešanas”, tika atklātas daudzas lietas, kas iepriekš nebija redzamas un kas kā augoņi, varēja tapt redzami vien pēc noteikta, visai ilga laika. Šo **ķerubu** vajadzēja „nodalīt no Elohim kalna”. Šim „apgaismojošajam”, bet precīzāk „sedzošajam un veidojošajam” **ķerubam** bija iespēja atrasties Elohim kalnā, kur notika Visaugstā dēļu sapulces. Viņš bija viena no augstākā varas līmeņa radībām, kurai ar „padomes dalībnieka balss tiesībām”, ja var izmantot šādu terminu, bija ļauts atrasties tajās Padomēs. Un tādēļ visu priekšā atklājot „grēka spītību”, bija nepieciešams maksimāli minimizēt viņa ietekmi uz Visaugstā dēliem.

Pastiprinoties grēka vīrusa darbībai, arvien pieaugošās pretrunas sāka novest ne tikai pie domāšanas bojājumiem un dažādu būtņu agresīvas uzvedības, bet arī pie savstarpējiem strīdiem un sadursmēm Visaugstā bērnu starpā, kas tikai padziļinājās. Līdz zināmam laikam bērni nekad viens pret otru neizmantoja to, ko var nosaukt par „ieročiem”. Kardinālas izmaiņas notika pēc viena zīmīga notikuma **Elohim** kalnā Debesīs, kur notika Visaugstā dēļu padomes ar Paša Visaugstā piedalīšanos.

Šajā Padomē bija paredzēts risināt pašas ikdienišķākās problēmas un sakrājušās pretrunas. Tajā bija uzaicināti visi „Pirmie” no visām 12 Debesu paaudzēm: visi 840 dēli. Pirms tam „alternatīvā grupa” izteica savas pretenzijas, „rekomendējošā veidā” izsakot savus priekšlikumus un uzstājot, ka viņu attīstības veidu nepieņemot, var vēl vairāk saasināties esošās problēmas, ar

visām no tā izrietošajām sekām. Pirms šīs Padomes tika izvirzīti arī citi viņu priekšlikumi, kuri savā būtībā koncentrējās uz lielāku radības izpēti un noteiktu tehnoloģisku „instrumentu” izmantošanu, lai varētu atrisināt tās vai citas situācijas un problēmas, ietverot arī nopietnāku tehnoloģiju izmantošanu tālākā attīstībā un ikdienas dzīvē.

Ja šo „attīstības politiku” neapstiprina Vispārējā „Pirmo” Padomē, to nevarēja aktivizēt, jo tā ienesa nopietnas korekcijas ne tikai attīstībā, bet arī visu dzīvojošo attiecībās, kas veidojās. Tas bija viens no galvenajiem iemesliem šādai „Pirmo Padomei”. Šajā Padomē, pēc visu koncepciju, argumentu un to risinājumu apspriešanas, Debesu Tēvam bija jāizsaka Savs nolēmums, kuram bija jābūt kā kopsavilkumam. Un tādēļ, daudzu acīs šim notikumam bija milzu nozīme.

Tika plānots apspriest jautājumu un noteikt uzdevumus un pilnvaras jaunveidojamai sfērai, kuru nosacīti varētu nosaukt par „drošības sfēru”. Noteiktas būtņu daļas degradācijas dēļ, un tā dēļ pieaugošo draudu dēļ, kļuva aktuāls jautājums par sistēmiskas struktūras izveidošanu atbilstošo jautājumu risināšanai. Lai koordinētu un vadītu šo sfēru, bija paredzēts izvēlēties atbildīgo, kas būtu analogiski „drošības ministram”, ja izmantojam mūsu terminus.

Protams, bijušais „*sedzošais ķerubs*” šim amatam virzīja sevi. Tas bija svarīgs elements viņa plānos par pieaugšanu varā un ietekmē, un viņš tam iztērēja ļoti daudz pūļu. Kā jūs atceraties, šis *ķerubs* gribēja „*savu troni nolikt augstāk kā zvaigznēm*”, tas ir – Visaugstā dēliem. Un šī, viņa izpratnē, bija lieliska iespēja pavirzīties uz priekšu šajā virzienā. Vara ir vara tad, ja tā pamatojas noteiktos talantos un spējās, kas stiprināti ar godību un vispārēju atzišanu. „Savu kautro personu” šis *ķerubs* argumentēja tā, ka viņš pats ir radība un ka tas, no visiem skata punktiem aplūkojot ir tieši viņa atbildība, kā tā, kurš ir aicināts kalpot Visaugstajam un Viņa bērniem. Otrs arguments bija viņa profesionalitāte šajā jautājumā. Daudzi viņa kandidatūru atbalstīja.

Radusies nepieciešamība virzīja Visaugstā bērnus arvien biežāk atraisīties DIN īpašībā, un šeit, kā jau visur, sāka rasties savi profi. Arvien biežāk sāka notikt treniņi un „pilnveidošanās” attiecīgajās iemaņās. Tas nenotika bez tādas formas kā „sparinga tikšanās”, jo tās ir neapstrīdami visefektīvākais veids visos apmācošajos treniņos. Pat, ja ir milzu godības potenciāls, tas negarantē bezierunu pārsvaru un uzvaru. Bet kā jau iepriekš tika pieminēts, „nākamības spēku” pārvaldīšana zināmā mērā atgādina kādu mūzikas instrumentu spēli, kur ir nepieciešami neskaitāmi treniņu gadi, lai kļūtu par savas sfēras meistarū. Un šeit, ka it visur, bija nepieciešams talanta potenciāls. Daudzi nevēlējās tam tērēt laiku, jo viņu skatījumā tā bija īslaicīga vajadzība, kura, pēc neilga laika pati atmirs, jo problēma tiks atrisināta. Ar laiku pie tā sāka pierast, un tikai neliela daļa bērnu tam pievērsa pienākošos uzmanību, lai kļūtu par profesionāliem.

Kritušais *ķerubs* tam veltīja vispamatīgāko un nopietnāko uzmanību, jo tas bija svarīgs instruments viņa plānos. Savā sirdī viņš sapņoja nolikt savu troni, tas ir savu varu, ne tikai augstāk par Visaugstā dēļu varu, bet, kā pats par sevi saprotams, augstāk par visu citu būtņu, kas viņam līdzīgas, varu. Šādām pretenzijām bija jābūt atbilstošam pamatojumam, un Visaugstais pieļāva bijušajam „*sedzošajam ķerubam*” to „pierādīt” visas augšminētās „Pirmo Padomes” priekšā, pēc kuras notika abu galējo pušu pirmais bruņotais konflikts. Šī konflikta spēkā pieņemšanās laikā, periodiski, tad te, tad tur, sāka rasties spontānas sadursmes, kas pagaidām vēl

nenoveda pie „nopietniem rezultātiem”. Bet, visu notiku gaismā, „robežu aizsardzība” sāka pieņemt arvien smagākus veidus. Bijušais „**sedzošais ķerubs**” apzināti palaida baumas, ka viņš ir pats cienīgākais, lai uzņemtos atbildību par atbilstošo sfēru. Viņš papūlējās arī virzīt ideju, ka viņa stratēģiskās izpratnes un vadības līmenis, kā arī personīgā varenība un meistarība ir augstāka par Visaugstā dēlu, un kur nu vēl visu pārējo būtņu līmeni. Laiku pa laikam sarīkotie „sparinga treniņi” apstiprināja šīs pretenzijas, jo līdz zināmam laikam, viņa spēku un meistarību neviens nevarēja pārspēt.

Izaicinājumiem vienā no tādiem „cīņiņiem” visas „Pirmo Padomes” priekšā „rītausmas dēlam” bija organizēts tā, ka tas kļuva par izpaušmi tam, ko sauc par kara viltību. Tās bija savdabīgas lamatas, kas bija viņam speciāli izliktas, jo ja viņš no šīs situācijas izietu kā uzvarētājs, tad viņa autoritāte būtu maksimāli pastiprināta, un viņa pretenzijas uz „drošības sfēras” vadītāja posteni, ļoti daudzu acīs, būtu ieguvušas pašu nopietnāko pamatojumu. No otras puses, viņa atteikšanās gadījumā, jo viņu neviens nevarēja piespiest pakļauties tādām pārbaudījumiem, un šeit bija jābūt viņa paša personīgajai gribai, viņa autoritātei būtu izdarīts spēcīgs trieciens, kas turpmāk būtu mazinājis viņa efektivitāti. Kritušais ķerubs to visu saprata, un būdams pārliecināts par saviem spēkiem, piekrita. No vienas puses viņš pirmo reizi plāva, ko bija sējis. Raksti saka, ka:

Jēk.1¹³ Lai neviens no kārdinātajiem nesaka: „Mani kārdinājis Visaugstais!” Jo Visaugstais nav pieejams kārdināšanai ar ļaunu, un Pats nevienu nekārdina. ¹⁴ Bet katrs kārdinās, viņa paša kārības vilināts un pavedināts.

Ir arī rakstīts, ka Visaugstais „**ar patieso rikojas patiesi, bet ar viltīgajiem pēc viņa viltības**” (Ps.18:26-27). Un tad notika šo divu principu piepildīšanās attiecībā uz pašu grēka aizsācēju. Šis **ķerubs** nonāca tiklā, ko pats izlika, un cenšoties sevi pozicionēt par to, kas patiesībā nebija, kad viņam tika izdarīts attiecīgs izaicinājums, nevarēja atkāpties bez liela zaudējuma gan savai būvētajai autoritātei, gan savai pārmērīgi uzpūstai pašpārliecībai.

Bijušo **sedzošo ķerubu** izaicināja vairāki Visaugstā dēli, kuri līdz tam bija aicināti būt par savu pasaulu Priekšstāvjiem. Līdz šim brīdim viņi nebija atklāti, un par viņu attīstību un sagatavošanu neviens neko īpaši nezināja, jo Tētis līdz zināmam laikam to paturēja noslēpumā. Protams, izņemot viņu mūžīgās līdzgaitnieces. Bez šiem izaicinājumiem, **ķerubu** bija izaicinājis arī **SAR Mihaels**, kuru bieži sauc par „erceņģeli”. Vairāki kalpojošie gari, kas bija **SAR** statusā, ko bieži tulko kā „ķēniņš”, arī, kopā ar Priekšstāvjiem, piedalījās sagatavošanā, un viņi izgāja savas iesvētības, saņemot savas kalpošanas un pilnvaras. **SAR Mihaels** bija Visaugstā sagatavots un noteikts kā pats spējīgākais no visiem kalpojošajiem gariem, kuram turpmāk tiks dota vara pār visiem „erģeļiem – kareivjiem”, kas kopā ar uzticamajiem no Visaugstā dēlu saimes karos pret kritušajiem.

„Rītausmas dēla” fiasko bija ārkārtīgi graužošs un apkaunojošs, un tas kļuva par ļoti svarīgu notikumu, kas atstāja savu nospiedumu visu sirdīs, kas to redzēja. Visiem redzot „**sedzošo ķerubu**” vairākas reizes un „visādos veidos” pieveica Visaugstā dēli, un tas notika izmantojot to, ko kas ir redzamā godība, un Rakstos ir nosaukta par „nākamā laika spēki”. **SAR**, jeb **erceņģelis Mihaels**, pēc Visaugstā dēļiem pielika pēdējo svītriņu, kad pierādīja, ka „rītausmas dēls”, kas ir arī „**sedzošais ķerubs**” nav „ne ātrāks, ne spēcīgāks, ne veiklāks” par citām erģeliskām būtnēm.

Mihaels apstiprināja, ka šis **ķerubs** nav labāks ne tikai par Ķēniņa dēliem, bet arī kalpojošo garu, vai „eņģelisko būtņu” vidū, viņš „nav arī pirmais”, un tādēļ tam nav nekādu ne tikai morālu, bet arī faktisku tiesību būt viņu priekšgalā. Tika izdarīts „hat-triks”. Viens no Visaugstā dēliem, kurš toreiz apkaunoja šo **ķerubu**, bija *Azazels*, un tādēļ, **kritušajam ķerubam** uz viņi bija īpašs „zobs”. Tā bija pirmā „visuma translācija”, kuru varēja redzēt visi iedzīvotāji, un tam bija sava loma „rītausmas dēla” diskreditācijas programmā, kas atstāja noteiktu ietekmi uz tiem, kuri bija „šaubīgo” kategorijā.

Pie Elohim kalna

Drīz pēc tam, notika „Pirmo Padome”, kur Debesu Tētis izteica Savu viedokli attiecībā uz to „efektivitātes palielināšanu”, un citiem „racionalizācijas priekšlikumiem”, kuri bija nokļuvuši kritušā **ķeruba** pievilšanas varā. Viņš izteica atzinību tam kalpošanas veidam, ko īstenoja tie, kurus vēlāk sāka saukt par uzticamajiem un nepieņēma to, ko piedāvāja viņu oponenti. Praviētiski tas ir atainots Ābela upura pieņemšanā un Kaina upura noraidīšanā. Pēc tam, izrādot gudrību un vēloties palīdzēt labojumiem, Tēvs visu izskaidroja un veica Savas korekcijas. Bet to, diemžēl daudzi no tiem, kuri bija pievilti, noraidīja. Viņiem, tāpat kā Kainam, „sadrūma vaigs”, un viņi noslēpa ļaunu. Tajā Padomē, Tētis, faktiski „samala zelta teļu”, kuru cēla pieviltie, un caur Savu Vārdu, Savu lēmumu, Viņš atbrīvoja īpašu Svētuma Gara darbību, kas saskārusies ar nepareizā upura sasistā zelta teļa putekļiem, daļā dēlu, kuri bija nokļuvuši pieviluma gūstā un nevēlējās samierināties, atzīstot Tēva gribu, izsauca agresiju.

Par pravietisko atspoguļojumu tam, kas notika pēcāk, kļuva Moše aicinājums uzticamajiem, kad atnāca *Levi* dēli un satrieca elku kalpus, kuri bija visas situācijas ar teļu iniciatori. Tradīcija stāsta, ka *Levi* dēli nepiedalījās šajā elku kalpošanā, un tikko kā Moše izteica savu aicinājumu, viņi uzreiz sanāca kopā pie viņa. Tādā vai citā mērā, pievilums bija skāris vairākumu. Uzreiz pēc tās Padomes, tie, kurus nākotnē sāka simbolizēt Kains, raidīja uzsaukumu, lai, kā viņi domāja, stātos pretim tiem, kuru dēļ viņu „brīvība un tiesības” bija ierobežotas, un kuri, pēc viņu domām, bija par šķērslī efektīvai attīstībai, darot zaudējumus viņiem un visiem dzīvojošajiem. Pievīlošā retorika un esošā autoritāte, nospēlēja savu lomu. Bijušais „**sedzošais ķerubs**”, raidīja uzsaukumu tām būtnēm, kalpojošiem gariem, kuri uz to brīdī jau bija pievilti. Un notika kauja „**pie Elohim kalna**”.

Šajā kaujā visiem atklājās tie, kas bija aicināti kā Priekšstāvji. Būdami uzticami, viņi iestājās par uzticamo aizsardzību, pret kuriem pieviltie izrādīja agresiju. SAR Mihaels vadīja uzticamās būtnes. „Debesīs” notika kauja, pēc kuras, visi, kas izrādīja agresiju un ķērās pie ieročiem, izrādīja neprātu, tika izraidīti no Debesu sfērām. Viņi tika „nomesti uz zemes”, tas ir – Zemes pasaulēs. Tas bija līdzīgi ārprāta un nekontrolēta naida lēkmei, tāpat kā notika ar Kainu. Kopā ar agresoriem tika sagrauti arī tie kalpojošie gari, kuri bija pieslējušies viņiem: kritušais **ķerubs** un tie, kuri viņam sekoja. Tieši par šo notikumu runā Jēšua, reiz pasakot, ka Viņš ir sātanu kā zibeni nokrītam uz zemes:

Lk.10¹⁸ Bet Viņš sacīja: „Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam”.

Un tieši par to runājis arī pravietis *Jeheskels* (Ecēchiēls):

Ecēc.28¹⁷ ... pie zemes Es nogāzu tevi, visu ķēniņu priekšā nodevi tevi („BAH” – siev.

dz.: šeit ir patskaņu zīme, kas norāda uz siev. dz.) *aplūkošanai*.

„Kēniņi” – ir Zemes pasaulu Sargātāji, tie ir Kēniņa dēli savā varas pozīcijā.

Šeit es vēlos padalīties ar kāda jauna cilvēka liecību, ar kuru savukārt padalījās viens brālis, un tas bija ielikts komentāros zem dievkalpojuma video, kurā es pirmo reizi dalījos ar šo atklāsmi. Tas notika nedaudz vairāk kā pirms pusgada, kad jau bija iznācis grāmatas otrais izdevums. Citēju:

„Gribu uzrakstīt viena jauna cilvēka sapni. Viņš tuvojas Tam Kungam. Būdam jauneklis viņš redzēja sapni:

„Balti-zeltīta pilsēta Debesīs, mākoņi atrodas apakšā. Man tur ir sieva. Man ir spēcīgs, varens augums un balti-zeltītas bruņas, ierocis, vairogs. Bija sapulcināti tādi kā es, lai kaut kam pretotos. It kā liels amfiteātris ar apli un kolonnām. Pretstāvības brīdī tiek atrasts un saprasts, ka ir notikusi pievilšana. Tu it kā esi cīnījies par taisnu lietu, bet ir iznācis tā, viņi visu ir izmainījuši un ir izrādījušies ka man nav taisnība. Un turpinājumā ir it kā izraidīšanas brīdis no Debesīm, un es caur mākoņiem no pilsētas nokļūstu uz zemes...”

Viņa jautājums man: „...Varbūt es tur jau kaut kad agrāk esmu bijis?... Man neviens nevar neko pastāstīt šī sapņa sakarā...”

Domāju, ka atklāsmes, ko Debesu Tēvs ir devis, un kas ir ievietotas šajā grāmatā, varētu palīdzēt šim jaunajam cilvēkam un daudziem citiem, kuriem rastos līdzīgi jautājumi.

Kas ir mīlestība pret ienaidniekiem

Reiz Ješua teica, lai mēs mīlam savus ienaidniekus. Kā tas saskan ar kritušajiem un pašu „Poligona” koncepciju?

Pirmkārt – mēs necināties ar tiem, kuri ir Valstības dēli un meitas un kuri šeit iziet savu Poligonu. Viņi var mums pretoties savā neticībā, savos maldos, savā agresijā utt., bet viņi kā reiz ir tie, par kuru samierināšanu un glābšanu iet cīņa ar kritušajiem. Viņi mums ir jāmīl, neskatoties uz viņu visai biežo neadekvāto un „nelabo” uzvedību, lai neteiktu vairāk.

Otrkārt – pat ja tie ir Visaugstā dēli un meitas, kuri ir krituši un aizgājuši tumsā, un šeit uz zemes viņi ir iemiesojušies kā tie, kurus Ješua nosaucis par „nezālēm/viltus labību”, tik un tā, mēs ar viņiem necināties „miesīgi”, jo ir rakstīts, ka mūsu cīņa ir **„nevis pret miesu un asinīm”**. Un pats Ješua teica, ka tas nebija viņu uzdevums iet un „izraut nezāles”, bet, ka tā ir „eņģeliskās kalpošanas” prerogatīva. Kad atnāks „Pēdējo dienu” notikumi, tad tie, kuri kopā ar eņģeļiem, kuri ir būtībā ir kalpojošie gari, tiks ietērpti redzamajā godībā, arī veiks šo tīrīšanu. Tas notiks tad, kad viņi aizstāvēs Visaugstā tautu, viņiem ieejot „tautu tuksnesī” (**Ecēc. 20:35**) Pēdējo bēdu 1260 dienās.

Šai sagrēkojušo dēlu un meitu kategorijai, tāpat kā pārējiem, ir nobloķēta dievišķā atmiņa **nešamā**, un viņi šeit atrodas „uz kopējiem pamatojumiem”. Kā jau iepriekš esam aplūkojuši, Rakstos ir norāde, ka pat tādām, lūk, „nezālēm”, var būt noteikta apžēlošana, jo viņos var „atrasties kas labs”. Mums tas ir apslēpts, un te izpaužas Tēva, Kurš ir taisnīgs, suverēnā griba un žēlastība, kas ir augstāka par tiesu. Ješua neteica, ka viņi ir mūsu draugi, un arī to, ka mums viņiem ir jāstājas pretī – tā nav Tēva griba, – ne pavisam nē. Viņa brīdinājums bija vien par to, lai

šajā dedzībā nejauši netiktu kaitēts pašiem Valstības dēliem un meitām (*Mt. 13:27-30*). Garā mēs stājamies pretim visā dai tumsas ietekmei, kas var caur viņiem nākt, bet pretstāvība fiziskā līmenī ar viņiem – tā ir „eņģeliskās kalpošanas” atbildība. Garīgajā pasaulē ir zināms, kurš ir Valstības dēls vai meita un kurš ir nezāle, un tiem, kuri tiks ietērti redzamajā godībā, tas tiks atklāts, tāpat kā eņģeļiem, kas ir kalpojošie gari, lai varētu atbilstoši rīkoties. Vai „nezāles” ir mūsu mīlestības objekts? Šaubos, ka tas attiektos uz viņiem. Attiecībā uz viņiem ir nožēla, zināma līdzjūtība, zaudējuma rūgtums un sāpes, bet arī zināms „cerības stariņš”, ka varbūt kādā no viņiem, Debesu Tētis „atradīs kaut ko labu”.

Treškārt – kas attiecas uz kritušajiem dēliem un meitām, kuri TAJĀ karā „fiziski nenomira” un šeit uz zemes neiemiesojās kā „Poligonā”, tad tieši ar viņiem, vispirms, mums ir šis karš. Viņi neiemiesojās „miesā un asinīs”, caur piedzimšanu no sievietes, kā visi pārējie, un ar visu savas nocietinātās sirds cietību viņi pretojas visiem uzticamajiem.

Vai runājot par „mīlestību pret ienaidniekiem” Ješua domāja šo kategoriju? Ko jūs par to domājat? Tie ir Visaugstā dēli un meitas, kuri krita, un daudzi no viņiem izdarīja daudz ļauna, nogalinot citus mūsu brāļus un māsas, mūsu tuviniekus un tālākos radus. Viņi ar mums karoja un karo, un, ja viņiem būtu tāda iespēja, viņi bez kavēšanās mūs iznīcinātu. Saprotams, – ar „iznīcināšanu” var saprast dažādas lietas. Iznīcināt var ne tikai ķermeni, bet arī dvēseli un garu – ar pievilšanas palīdzību un cita veida ļaunumu. Par to ir grūti mīlēt, – man tā liekas un es tā jūtu. Protams, katram šajā sakarā var būt atšķirīgi pārdzīvojumi.

Šo rindu rakstīšanas brīdī, Debesu Tētis man deva iespēju atcerēties dažus no šīs kategorijas, ar ko mēs personīgi bijām tuvu pazīstami, un jāsaka, ka man no sirds ir viņu žēl. Man tika dota iespēja atcerēties dažas epizodes, kad viss vēl bija labi un mēs draudzējāmies, un viņi tādā vai citā veidā bija man dārgi. Un man tika dots atcerēties arī epizodes, kad viņi jau bija smagā pretstāvībā, un mēs viens ar otru karojām. Teikšu jums ka tās ir ļoti sarežģītas jūtas, un šie pārdzīvojumi nebija vienkārši, maigi izsakoties. Pēc visa tā ko man parādīja un es uzziņāju par dažiem no viņiem, tad varu teikt, man ir grūti teikt, vai manī ir palicis kas tieši tāds, ko varētu nosaukt par mīlestību. Nožēla, skumjas un zaudējuma sāpes – jā, bet mīlestība, kas Rakstos ir nosaukta „*flio*”, – tā, kas ir saistīta ar mīlestību vienam pret otru kā draugu – jau vairs nē. Kas attiecas uz mīlestību, kas Rakstos ir nosaukta par „*agāpe*”, – tas ir – „*upurēties spējīga mīlestība*” – ar pārlicību to pateikt man ir grūti, bet domāju, ka kaut kādā mērā vēl ir palikusi, un ja būtu iespēja vēl viņus kādreiz atgriezt, iespējams, pēc kāda visai ilga atbilstoša soda un izpiršanas laika, – es par to priecātos. Pēc tam, kad būtu dziedinātas tās brūces, kas viņu dēļ ir nākušas. Debesu Tēvs man deva iespēju pietiekami dziļi gan garīgi, gan emocionāli, izdzīvot kādas dramatiska epizodes no toreizējās pretstāvības. Bez šī, es varu iedomāties daudz ko no tā, ko nemaz detaļās neatceros, bet kam esmu bijis liecinieks un dalībnieks, izejot no visa atklātā par manu aicinājumu un kalpošanu TAD, un tādēļ, nezinu kā es noreāģētu pilnīgas dievišķās atmiņas nešamā atarhivēšanas gadījumā, bet es lūdzu, lai man būtu tādas pašas jūtas un domas, kādas ir manā Kēniņā Ješua.

Un visbeidzot, **ceturtkārt**, ir būtņu kategorija – Visaugstā radības. Šajā kategorijā ietilpst milzīgs daudzums Debesu un Zemes būtņu. Debesu būtnes bieži sauc par eņģeļiem, un viņu ir daudz un dažāda veida un aicinājuma. Ir tie, kuriem ir **SAR** (ivr.) statuss, un kuri ir „kēniņi” pār

noteiktām teritorijām, kā dēļ viņus nereti sauc par „nacionālajiem eņģeļiem”. Piemēram, **Daniela grāmatas 10.nodaļā** ir pieminēts **Persijas SAR** un **Grieķijas SAR**. Par erceņģeļi **Mihaelu** ir teikts, ka viņš ir **Israēla SAR**, tas nozīmē tas – kam ir dota atbildība būt par kara laika „premjermīnīstru”, un tādēļ, viņš, faktiski ir kalpojošo garu garīgais „aizsardzības ministrs” pār Israēla pēcnācējiem un Izraēlas valsti.

Ir daudz citu būtņu, un par dažām no tām smalkāk parunāsim vienā no nākamajām nodaļām. Pretstāvības rezultātā visas būtnes gan Debesīs, gan Zemes pasaulēs, kam bija šī spēja nonāca vienā vai otrā pusē. Tādēļ, ar to daļu, kas nostājā kritušā **ķeruba** un kritušo Valstības dēlu un meitu pusē, – ar viņiem mums ir karš. Viņu ir visvairāk visā „tumsas karaspēkā”. Pagaidām, līdz šim laikam, viņiem, kā likums, bija aizliegts fiziskā veidolā šeit uzrasties „oficiāli”, bet tikai stingri ierobežotā veidā. Eksistē noteiktas robežas, kuras viņiem nav atļauts „oficiāli” pārkāpt, un garīgajā pasaulē ir tie, kuri tam seko līdzī. Tomēr, vienmēr ir bijusi un ir milzīga aktivitāte viņu iekļūšanai mūsu pasaulē pa „greiziem ceļiem”, caur dažādiem portāliem un dažām citām „tehnoloģijām”. Bet, pienāks laiks, kad visas maskas tiks noņemtas, un viņi šeit „parādīsies visā pilnībā”. Lielākā daļa to izdarīs sestā zīmoga galīgās noņemšanas laikā un izejot no Šeola ceturtajam jātniekam, kurš sēž uz bāli zaļa zirga. Daļa no viņiem jau ir šeit, mitinās pārsvarā apslēptās zemes vietās, bet cita daļa pastiprina savu „iefiltrēšanos”, tas ir – iekļūšanu, un ir gatava izdarīt negaidītu triecienu.

Garīgajā pasaulē ir atbilstības princips. Kamēr mēs atrodamies grēka novājinātās miesās, mēs nevaram miesīgi stāties pretī tiem, kuri ir līmeni vai pat vairākus līmeņus spēcīgāki. Tādēļ šajā posmā mūsu galvenā cīņa notiek, pamatā, garīgā līmenī. Šajā sfērā Visaugstais izbrīvē Savu svaidījumu, dodot mums atbilstošu godību, lai mēs varētu cīnīties tajā līmenī, kas mums pašlaik ir pieejams. Dažādās situācijās – karos, konfliktos un ģeofiziskos notikumos, Viņš īstenoja to iznīcināšanu, kurus Rakstos sauc par nezālēm. Kā teica Ješua, – „**visi dēsti, ko nav dēstījis Mans Debesu Tēvs, tiks izrauti**” (Mt.15:13). Un katru reizi, kad „nelikumību kauss” piepildās, Visaugstā eņģeļi – kalpojošie gari, nodarbojas ar nezāļu iznīcināšanu. Viņi iznīcina arī tās tumsas radības, kuras tādā vai citā veidā, nonāk mūsu pasaulē pārkāpjot pielautās robežas. Dotajā brīdī, mūsu galvenais karš ir ar tiem, kuri šeit uz zemes nav iemiesoti fiziskajā ķermenī. Tas sākās TAD, un nav beigusies līdz pat šim brīdim. Mēs nemeklējam konfliktus ar tiem, kuri šeit atrodas fiziskajos ķermeņos, bet, kad viņiem tiks atļauts uzstāties pret mums, mums ir jābūt gataviem. Mūs no viņiem sargā un sargās Visaugstā eņģeļi. Noteiktā brīdī viņiem pievienosies tie, kuri būs Ķēniņa redzamajā godībā, un viņiem nāksies ar šīm būtnēm satīties personīgi. Man ir sarežģīti runāt par mīlestību pret viņiem. Bet man ir viņus žēl.

Godība pret tehnoloģijām

Daudz kas no tā, kas bija TOREIZ, tādā vai citā veidā izpaužas arī šeit uz zemes tagad. Kā mēs atceramies, darbojas princips, kas ne reizi vien ir pieminēts: „**Kas bija, tas arī būs, un kas tika darīts, to arī darīs, un nav nekā jauna zem saules...**”. Tā nosvēršanās uz radības pusi, to vidē, kurus viņš, tā sakot „nosvēra, nolieca”, deva kustības impulsu tajā virzienā, ko mēs tagad saucam „augstās tehnoloģijas”. Un ar laiku to sāka darīt plaši un visaptveroši. Pati koncepcija bija tāda, ka, lai sasniegtu „maksimālu efektivitāti attīstībā”, bija „nepieciešams savienot „tiešo

Visaugstā godību” kopā ar „radības godību”, kas ir viena no Viņa godības izpausmēm”. Un tika uzskatīts, ka šādu „kombināciju” ceļā, var tikt sasniegts maksimālais efekts, un, ka tas ir prioritārais attīstības ceļš.

Viens no pamata secinājumiem bija tāds, ka tādā savienojumā, varēja ātrāk virzīties uz priekšu attīstībā, un tas daļēji bija taisnība. Pati svarīgākā nianse bija tāda, ka darbošanās Visaugstā godībā līmenis un efektivitāte vispirms bija atkarīga no personīgām attiecībām ar Viņu un ar sirds stāvokli, kas, principā, ir savstarpēji saistīts. Bet, „kombinēšanas” gadījumā akcents vairāk nosvērās uz veltīšanos savam aicinājumam, strādīgumam, intelekta attīstībai, utt. Neapšaubāmi, tās ir svarīgas īpašības, bet tikai papildinošas. Ar šo īpašību paaugstināšanu un citu pamazināšanu sāka veidoties disbalanss Svētuma Gara augļos, kas pēc noteikta laika sāka virzīt uz to, lai sāktos nosvēršanās no Visaugstā sirds, no uzticēšanās Viņam, no cerības uz Viņu uz savu personīgo īpašību pusi, kā arī uz iedziļināšanos „radības noslēpumos”, kur tika meklētas atslēgas nākamajiem attīstības līmeņiem un rodošos problēmu risinājumiem.

Neapšaubāmi, runa noteikti nav par atteikšanos no tā visa, ko Pats Visaugstais fiziskajā sfērā ir radījis, nebūt nē. Bet, – mēs runājam par pareiziem ceļiem, prioritātēm un balansu, kur kā pamats ir, ja tā var izteikties, Tēta sirds un Viņa godība, kas jau no pašiem iesākumiem bija ielikta Viņa bērnos. Tas ir sirds un gara jautājums. Bet jautājums par radības iepazīšanu – tas ir intelekta jautājums un tādēļ, tas ir otršķirīgi, pēc būtības.

Tiekšanās uz varenību princips tika ielikts visā radībā, bet galvenais princips, iesākumā, bija tiekšanās pie Tēva un Radītāja sirds, mīlestība, paklausība un uzticēšanās Viņam. Nosvēršanās „uz sāniem”, iedeva virzību uz to pusi, kas galarezultātā noveda pie **MI (Mākslīgais Intelektis)** radīšanas, Svētuma Gara vadības vietā. Izplatījās tāds jēdziens, kā „Mākoņu serviss”, kontakta ar Visaugsto vietā. Rakstu vieta, kas mums stāsta par Bābeles torņa celtniecību, oriģinālā skan: „**uzcelsim torni „galva Debesis” (1.Moz.11:4)**. Te ir pat vairāk kā norāde, par tiem pašiem „mākoņu servisiem”. Tas novirzīja arī uz sadarbības vienam ar otru pusi caur „nano-”, un tam līdzīgām tehnoloģijām, kopības Svētuma Garā vietā, un kontaktos vienam ar otru caur Viņu un „Viņa godību”. Šai frāzei – „**Viņa godam**” TAD bija tā nozīme, ko mēs pašlaik aplūkojam, ar to domājot **Viņa godības pilnību mūsos**. Pamazām pamatā tika likti kaut kādi „blakusmērķi”, kuru dēļ notika „atraisšanās aicinājumā”, „iekšējā „ES” meklējumi”, „komandu” radīšana utt. Līdzekļi pamazām sāka aizvietot patieso mērķi. Debesu Tēva un visa Radītāja Personības, Viņa sirds izzināšanu, sāka pamazām aizvietot „apkārtējās pasaules izzināšana” utt.

Smadzeņu savienošanas ar datoru un mākoņu servisiem un citas līdzīgas „saiknes” – tas ir tas, ko mēs jau varam redzēt tagad, un tā ir zināma apoteoze šajā virzībā uz tehnoloģijām, kur „augstās tehnoloģijas” ir kā mērķis Visaugstā godības vietā. Vai šī nav tā tendence, ko redzam šodien visapkārt? Nav nekā jauna zem saules...

Viena no svarīgākajām lamatām ir tāda, ka, jo tālāk notika virzība šajā virzienā, jo mazāka bija nepieciešamība pēc savstarpējām attiecībām ar Visaugsto, un ar vien vairāk savās iespējās kontrolēt radību un savienoties ar to. Neskatoties uz ātru efektu sasniedzot kādus mērķus, iesākumā, galarezultātā tas noveda pie graužošām sekām. Un jo vairāk kāds novirzījās no pareizā ceļa, jo grūtāk viņam bija atgriezties atpakaļ, atzīstot savas kļūdas un koriģējot savas vērtības,

domāšanas veidu, iestatījumi un noteikumus. Te varam redzēt zināmu „fāstfuda” principu, kā arī „rauga” principu, kas kādās sfērās dod ātru efektu un īslaicīgu rezultātu. Šajā gadījumā radās zināma patstāvības ilūzija, kur tika pavājināta kontrole no Debesu Tēva puses, bet, gala rezultātā, pēc zināma laika, viss nostājās „savās vietās”. Problēma bija tāda, ka šis „gala rezultāts” nebija redzams uzreiz, un to saprast, neesot nekādai pieredzei, TOREIZ bija visai sarežģīti. Apgrūtinājums bija arī šī **keruba** manipulācijas lai pastiprinātu atklāsmju garīgās gaismas disbalansu un arī pats grēka vīruss.

Tas, kas bieži izskan kā dabīgā un mākslīgā pretnostatījums, – ir atspulgs tam, kas notika TAD, un kas ir aktuāls tagad. Mums ir jāsaprot notikušā avotus, lai saprastu to, kas notiek apkārt, lai izdarītu pareizus secinājumus, pieņemtu pareizus lēmumus un veiktu pareizas darbības. Tuvība ar Visaugsto ir atbilde uz VISIEM eksistējošiem izaicinājumiem, un tieši Viņa redzamā godība būs tā atbilde, kas dos spēku Viņa uzticamajiem nolikt visus ienaidniekus pie Ješua kājām, un dot nepieciešamo aizsardzību un palīdzību tiem, kam tā būs nepieciešama laikā pirms mūsu Ķēniņa atgriešanās. Debesu Tētis māca mums Viņam uzticēties un neuzķerties uz visiem šiem „ātraudžiem” rezultātiem, kas var izskatīties labi un skaisti, bet kas noved pie sagrāves un nāves. Lai Viņš visiem mums palīdz Viņu mīlēt un uzticēties Viņam it visā.

15. nodaļa

Robežas un laiks. Divpadsmit Telpas-Laika dimensijas

Priekšvārds

Neskatoties uz to, ka visa šī „Poligona” tēma ir visai specifiska, šī nodaļa ir īpaši „specifiska”, jo skar jautājumu, kas saistīts ar tādu jēdzienu kā LAIKS. Neapšaubāmi, visa šī nodaļa var būt kā atsevišķs pētījums un atklāsme, bet tieši „Poligona” kontekstā to var atklāt maksimāli dziļi un plaši, tā, lai esošie „laika puzzles gabaliņi” organiski iekļautos kopējā ainā papildinot citus un paši papildinoties no citiem. Tieši harmoniska visu gabaliņu, kas viens otru apstiprina un savstarpēji viens otru ietekmē, ļautu redzēt visu bildi kopumā, izprotot notikumu gaitu un mūsu lomu tajā. Šī svarīgā sadaļa ne tikai nozīmīgi papildina visu „Poligona” koncepciju, bet palīdz atrast atbildes uz svarīgiem jautājumiem, kas mūs pašlaik uztrauc, un vēl stiprāk visus uztrauks tuvākajā nākotnē.

Jautājumu par laiku vienmēr ir bijis daudz: tas ir gan „*diena par gadu*”, gan „*viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadu*” un dažu Rakstu „darbojošos personu” it kā „nesaderības” laikā un vecumā, un daudz kas cits. Ir daudz mūsu dzīves esošās reālijas un fakti, kuras, būdamas izkaisītas, neļauj ieraudzīt visu ainu kopumā, saprast mehānismu kā darbojas pasaule, un arī sasaistīt visu kopā tā, lai laika jautājums nediskreditētu Rakstu Patiesību, bet tieši otrādi: pilnībā to apstiprinātu, atklājot mums Radītāja un mūsu Debesu Tēta neierobežoto gudrību.

Radības robežas un Radītāja neierobežotība

Iepriekšējā nodalā mēs skārām Radītāja godības jautājumu, radības godību un dažus būtiskus „smalkumus”, ar kuriem manipulēja pretinieks, lai šajā sfērā sasniegtu savus nelietīgos mērķus. Radība ir Radītāja roku darbs, – tā ir lieliska, brīnišķīga un varena, bet, tomēr, gribu dot savu artavu, bet varbūt pat dažus šekelus, esošā stereotipa sagraušanai „bezgalīgā Visuma” jautājumā. Par tēmu atnāca atmiņā fragments no viena dzejoļa no 8-9 klases laikiem: „*ir valā bezdibenis, zvaigžņu pilns, nav zvaigznēm skaita, bezdibenim – gala...*”. Ir arī citi fragmenti, kas svinīgi savā pamatdomā. Tas viss izskatās it kā skaisti un pat kāda acīs visai „garīgi”, bet, izņemot poētisko meistarību, kaut ko, kas atbilstu patiesībai, diemžēl, bet precīzāk – par laimi, tur nav.

Neapšaubāmi, Visums ir milzīgs: gan ar acīm redzamā daļa, gan tā daļa, kas tagad – pagaidām no mums ir apslēpta. Neapšaubāmi varens un Visspēcīgs ir Tas, Kurš to ir radījis, bet rodas jautājums: kur Rakstos ir teikts, ka Viņa radītais Visums ir tieši bezgalīgs? Varbūt mani kāds izlabos, bet nekā tāda tieša veidā nav. Un šeit ir principiāla atšķirība starp Radītāju un radību. Radītājam, kā ir rakstīts, „*nav ne gala, ne sākuma*” – un šis fakts ir skaisti piefiksēts Viņa Vārdā, bet kur kas līdzīgs ir teikts par Viņa radību? Radībai „iesākumā” ir sākums:

Jņ.1³ viss caur Viņu iesāka būt, un bez Viņa nekas nesāka būt, kas sāka būt.

Tas ir laika ziņā. Bet kā ir „telpas” ziņā? Ir rakstīts, ka caur Savu Dēlu Visaugstais ir „pasaules radījis”. Ir šis tas rakstīts arī par „telti”:

Jes.40²² Viņš ir Tas, Kurš sēd virs zemes apla, un uz tās dzīvojošie – ir kā siseņi Viņa priekšā; Viņš ir izklājis Debesis kā smalku audumu un izpletis tās kā dzīvojamo telti (ohél).

אֹהֶל (ohél) telts.

Debesis, kuras bija Viņa radītas, ir līdzīgas kādai „teltij”. Tieši par „saiešanas telti” runā Tora, aprakstot *Miškānu*, kas, kā ir teikts, tika uzcelts pēc parauga, kas Mozum kalnā tika parādīts. Tas

– ir par to, kas attiecas uz Debesu sfēru, kas ir nodalīta no zemes pasaulēm un, kopumā, no „zemišķā”. Debesis var būt tik milzīgas, ka mums tagad to ir grūti stādīties priekšā, un Raksti apgalvo, ka tās tika radītas „lai dzīvotu”. Auksts un pasvītroju, „bez dzīvības esošs kosmos”, kas izpleties simtiem miljonu un miljardu kilometru – tas nepavisam nav tas, kas aprakstīts Visaugstā Vārdā un ne tas, kas ir Tās Personības, Kura nes Dzīvību un Pati ir Dzīvība, būtība.

Bet ko Raksti mums saka par attiecībā uz „zemes sfēru”, bet precīzāk – zemes pasaulēm? Vispirms vēlos atzīmēt, ka Visaugstais sēd tieši virs „zemes aplā”, nevis virs „zemes lodes/bumbas”. Šeit ivritā ir rakstīts – HUG, un šis vārds ir izmantots vēl dažas reizes (**Īj.22:14; Sal.pam.8:27**), un viss tieši apla kontekstā, nevis bumbas. Vienzilbes vārds HAG – ir arī „aplis”, ko pēc konteksta var tulkot kā „aplveida cikls”, piemēram, – „svētki” vai **moadim** („norādītās dienas”).

Bet „bumba” vai „kamols” – ir **דור** (**du:r**), un Rakstos ir izmantots tikai trīs reizes (**Jes.22:18 : „kamols”; Jes.29:3 un Ecēc.24:5 : „katls”**). Šī vārda pamatbūtības jēga ir – bumba, kamols, kaut kas apaļi bumbveidīgs.

Viss **Jes.40:22** konteksts un būtība runā par to, ka Debesis, kā noteikta realitāte un visas radības daļa, tika radīta noteiktās robežās. Vai ir pamatojums ka „zeme” vai zemes pasaules, kas ir precīzāk, „bezgalīgi”? Nekā tāda nav. **Īj.38:6** tiek uzdots nebūt ne retorisks jautājums par kādiem „pamatiem”: „iekš kā pamatoti tās [zemes] pamati?” Tātad, eksistē kādi pamati, kādai zināmai „konstrukcijai”, kurai ir uz šiem „pamatiem” jāizvietojas. Šis ivrita vārds – **אֲדָמָה eden**, ir tulkots kā „pamati”. Tas tiek izmantots lai aprakstītu **Miškāna** – „mobilā templā” pamatus. Uz šiem pamatiem balstījās stabi, kas bija daļa no šīs „konstrukcijas” – „pamats”.

Zeme, tas ir visa šī „zemes konstrukcija” – ir milzīgs Visaugstā izveidojums, kas stāv uz balstiem (**עמודי amud** ivr.), kuri ir iestiprināti „pamatos”: **Īj.9:6; Ps.75:4**. Visa šī konstrukcija ir apņemta ar kādiem „ārējiem ūdeņiem”, ivritā – **תְּהוֹמֹת tehóm** (**1.Moz.1;2; 7:11**), un kurus bieži tulko kā „dziļumi”. „Iekšējie” ūdeņi ivritā ir – **מַיִם maim**. Noa plūdu laikā tika atvērtas atveres šīs konstrukcijas APAKŠĀ, kā arī „debesu logi” – tas ir logi, kas izvietoti **rakijā**. Gan no augšas, gan no apakšas visu šo „zemes konstrukciju” sāka piepildīt ārējie **tehóma** ūdeņi, tas ir – **ārējie ūdeņi**.

Šī „zemes konstrukcija” kļuva par „bāzi”, pamatojoties kurā tika izveidoti 70 laika- telpas „zemes dimensijas”, kas kļuva par pamatu 70 atsevišķām pasaulēm: „**pēc Israēla dēlu skaita**”. Mūsu zemes pasaule ir ierobežota ar antarktisko joslu, – tā ir vien maza daļiņa no milzīgās pasaules, vienas no 70 pasaulēm, kur pēc tās sagraušanas, tika miniatūrā atjaunots mūsu „Poligons”. ŠEIT mēs pagaidām neatceramies vai AIZ šīs „konstrukcijas” robežām kaut kas ir vai nav. Ar laiku atklāsies arī tas. Iespējams, šī „zemes konstrukcija” – ir zināms pirmais posms Visaugstā attīstības plānā.

Šeit es pat nejautāju: kāda jēga bija veidot „bezgalīgu visumu”? Kas tas vispār ir par jēdzienu? Viss tas, ko dara Visaugstais – Debesu un zemes Radītājs – tas viss ir secīgi un saprātīgi. Protams, mēs nevaram saprast daudz ko no tā, kas ir un ko Viņš vēl radīs, un vispār, tas process, kas ilgs mūžīgi. Neapšaubāmi, Radītājam, Kurš ir mūsu Tētis – Viņam ir brīnišķīgs Plāns, saskaņā ar kuru viss arī notiek, un tādēļ, materiālās pasaules izveidošana ir Viņa secīgās, posmveida attīstības

daļa, kuras laikā Viņš vada praktisko apmācību Savai ĢIMENEI. Ņemot vērā visu to, kas atklāts un uzrakstīts, man personīgi ir pilnīgi acīm redzami, ka pretinieks ir pacenties pamazām pārlikt Radītāja neierobežotības atribūtus pārlikt uz radību, novirzot akcentus, uzmanību un jēdzienus. Tad nu „lūkosimies saknē” un „pareizos jēdzienos”.

Dievišķais ekrāns un „Onlain – visums”

Nepilnus trīs gadus atpakaļ, kopā ar mācītāju Faatu no Kazaņas, mēs noturējām konferenci par „plakanās zemes” tēmu, un lai to šeit nepārstāstītu, tiem, kuri vēl nav skatījušies, iesaku to izdarīt. Spriežot pēc daudzajām atsauksmēm un liecībām, tas daudziem palīdzēja ne tikai nostiprināties pareizā bibliskā koncepcijā šajā „Apdzīvošanai plakanās zemes virsmas” jautājumā, bet saņemt arī lielu daudzumu zinātnisku un vēsturisku faktu, kas to apstiprina. Manā kanālā **El Emuna** to visu var atrast. Ja notiks tā, ka uz šo laiku **YouTube** jau pilnībā „vadīs” MI (mākslīgais intelekts), un šo izslēgs no sava satura, tad uzrakstiet man uz adresi, kas norādīta grāmatas beigās, un es jums iedošu saiti uz rezerves glabātuvi.

Šajā sadaļā es pacentīšos izstāstīt dažus svarīgus un interesantus faktus, kas nav tajā konferencē, un dalīšos ar esoši izpratni no šīs sfēras, kas papildina un netieši apstiprina visu „Poligona” koncepciju. ceru, ka pēc visa iepriekš izlasītā, jūsu garīgā imūnsistēma ir pietiekami norūdīta un senajiem reliģiozajiem šabloniem vairs nav nekādu nopietnu izredžu, lai nobremzētu jūsu pareizo un mērķtiecīgo virzību Vārda izprašanā un esošās pasaules uzbūvē.

Ir lietas, kam mēs ticam, bet ir lietas, ko mēs zinām, un daudz no tā, ar ko es tagad dalos, – ir tas „otrais”. Varat to uzņemt arī kā atklāsmi, vai kā liecību. Daudzas detaļas man pilnībā nav saprotamas, bet tas ir normāli, jo es vēl ne par vienu no cilvēkiem neesmu dzirdējis, ka viņš kaut 1/3 daļu no visa esošā izprastu, vai precīzāk 1/10 daļu. Ir savrīgi izprast un redzēt visu ainu kopumā, bet kādi puzzles gabaliņi vai fragmenti paši savā laikā „pievilksies” klāt.

Daudzi cilvēki kuri tic, pasvītroju, ka tieši tic, ka zeme ir „bumbveidīga kā globuss”, nereti izmanto to argumentu, ka teleskopos it kā var redzēt daudzu objektu milzu attālinājums, tā sakot. Ir arī liels daudzums visādu citu jautājumu, neizprašana un it kā „fakti”, kur atslēgvārds ir „it kā”.

Līdz Poligona izveidošanas sākumam, **rakija** kā tāda, tas ir – debesjums – virs zemes, nebija. Visaugstais rakiju izveidoja otrajā zemes restaurācijas dienā. **Rakija** – ir augsto tehnoloģiju, nebaidīšos no šīs frāzes, mākslas darbs, ko Visaugstais izveidoja nevis vienkārši kā „karantīnas vāku, lai visi neaizmuktu”, bet kā kādu „Dievišķo online Ekrānu”. Cilvēki bija izkaisīti pa visu zemes virsu, kur eksistē dažādi ģeogrāfiskie, klimatiskie un dabas apstākļi. Bet debesis priekš visiem ir vienas. Tikai skata leņķi var būt atšķirīgi. Tajā, starp citu, ir pravietiska norāde, – jo atšķirīgāks ir skata leņķis uz Debesīm, bet precīzāk, uz to nosacīto centru, kas atrodas apmēram Ziemeļpola rajonā, tad jo ievērojamākas ir atšķirības Debesu būtības, kā tādas, izpratnē. Piemēram, daudzi ir dzirdējuši, ka noteiktā attālumā no ekvatora, vizuālais centrs ir nevis Polārsvaigzne, kas ir debesjuma rotācijas centrs, bet zvaigzne Sigma Oktanta. Šo argumentu daudzi ir izmantojuši kā pierādījumu tam, ka zeme ir „globusveidīga”. Patiesībā, gaismai izejot un laužoties cauri ūdens biezumam, ir „apgrieztības” vizuālais efekts. Ir jāatceras, ka rakija nodalīja ārējos ūdeņus (**tehóm**) no iekšējiem ūdeņiem (**maim**). **YouTube** ir vairāki labi video,

kur viss tas uzskatāmi ir parādīts. Video nosaukumā figurē šī „šaubu zvaigzne” – „Sigma Oktanta”. Jēga ir tāda, ka jo tālāk no Centra, jo lielāki ir izkropļojumi, bet attālinoties noteiktā attālumā aiz ekvatora līnijas, kā aiz „kritiskās sadalītājrobežas”, notiek „apgriešanās” efekts, kas noved pie globāliem uzskatu izkropļojumiem, bet, pēc tam arī visas vērtību sistēmas kropļojuma.

Tikai Debesis var mūs visus apvienot, bet redzamās debesis – ir kā, pat ne atgādinājums, bet milzīgs ekrāns, sava veida „online – tablo”, kur **simboliskos tēlos, ar Debesu tehnoloģiju palīdzību ir atjaunota īsa Debesu un Zemes pasaulu vēsture**, kur var ieraudzīt grēka iedzimšanu, tā attīstību, kā arī Tēva plānu Savu bērnu glābšanai, šīs glābšanas posmus, kuru izpratne arī ir Valstības Evaņģēlija daļa.

Rakija, jeb debesjums/debesu kupols, kas tika izveidots uz 7000 Poligona gadiem, – ir augsti tehnoloģisks veidojums, kas sastāv no septiņiem kristāla slāņiem – tā pamata. Par to nedaudz var izlasīt „**Debesu piļu grāmatā**”, kas ir pazīstama jūdu pasaulē un ir uzrakstīta kā atklāsme, ko viens jūds, kurš būdams pazīstams likumu mācītājs un zinātnieks Palestīnā – rabīns Išmaels, ir saņēmis ceļojuma laikā uz Debesīm. Tas notika neilgi pirms otrā jūdu kara pret Romu 132.–135.gados. Atklāsmes un informāciju par to ir saņēmuši arī dažādi cilvēki visādos laikos, kuriem tika atklātas tās vai citas detaļas, kas ir saistītas ar šo kupolu.

Kas attiecas uz šī kristāla specifiku – tas ir kāds „Debesu kristāls”, kas daļēji ir līdzīgs zemes kristālam, un tādēļ to tā sauc. Katrā no slāņiem ir iebūvēti spīdekļi, kas Rakstos tiek saukti par zvaigznēm, ivritā – **koháv**. Oriģinālā tā arī ir rakstīts, ka zvaigznes tika iebūvētas „IEKŠ” debesjuma (prievārds „**bet**” – **ivr.**). Šīs zvaigznes simbolizē Visaugstā dēlus. Tā dēļ, ka šie kristāla, sauksim tos tā, slāņi ir izvietoti diezgan pieklājīgos attālumos viens no otra, izveidojas nepieciešamie laušanas leņķi un tiek sasniegts nepieciešamais „apjoma dziļums”. Tas ir pamats tam, kas tiek saukts par telpisko attēlu vai „stereo efektu”. Un tādēļ, atrodoties no tā simtiem un tūkstošiem kilometru attālumā, vērotāji savos dažādajos spēcīgajos teleskopos var redzēt interesantu ainu ar objektiem, kas attālumā, kā viņiem liekas un viņu binokļos ir redzams, var izkaisīties it kā daudzu miljonu kilometru plašumā. Atcerieties stereo bildītes, ko darina cilvēki, un iedomājieties Visvareno Debesu un zemes Radītāju, lai varat stādītos priekšā to mērogu, par ko tikko šeit stāstīju. Tiem, kuri uzmanīgi ielūkojas, Visaugstais ir sagatavojies parādīt daudz ko no tā, kas reiz ir noticis un notiek. Viņa varenība un Debesu tehnoloģijas to pilnībā atļauj. Tas, ir tāds savdabīgs „planetārijs”, bet tikai „citādi izveidots”, kaut princips ir tas pats.

Apjomīgās bildes, ko varam redzēt šajā Dievišķajā Debesu Ekrānā – tas ir kā teiktais Rakstos, ar vairākiem izpratnes un atklāšanās līmeņiem. Ir burtiskā nozīme: **pšat (ivr.)**; ir kā pravietiska norāde: **rémez**; ir apslēptā jēga: **draš**; un ir slepenais vēstījums: **sod**.

Kāds lūkojas tālskatī un kā milzīgā Debesu stereo bildītē redz fiziskus objektus, ar gudru grimasi sejā to pārdomā, raksta grāmatas un cenšas visus mācīt kā visu pareizi saprast, un kā, pēc viņa domām, ir veidota esošā pasaule. Kāds zīmē zvaigžņoto debesu bildes, sastāda horoskopus un veido astroloģiskās kartes, satverot druskas no izkropļotajām zināšanām, un pamanot zināmas sakritības, bet nesaprotot visu ainu kopumā un tās galveno mērķi. Kāds pārdomā noteiktus likumus un noteikumus, atrodot tajos saistību un cenšoties ieraudzīt to, kas no citiem ir apslēpts, lai izprastu pagātņi, nākamo un visu ar to saistīto.

Bet saprast visu pareizi, bez pareiza pamata – tas nozīmē būvēt uz pastāvīgi pieaugošas apgrēcības, ar ko nospiedošais vairākums, diemžēl, arī nodarbojas.

Divpadsmit zodiakālie zvaigznāji – ir gan izpirkšanas posmu secība, gan norāde uz Divpadsmit Debesu paaudzēm. 13. zvaigznājs, kas it kā nedaudz pieskaras Saules zodiakālai kustībai – ir Čūskneša zvaigznājs: „**ofiuhus**” grieķu valodā, un, pēc nostāstiem, ir kādas personas, kuru sauc **Asklēpijs**, tēls, kurš ir **Apoleona** vai **Avadona** dēls, kurš savukārt ir **Šeola** ķēniņš. Čūska, kas atrodas viņa it kā sastrādātajās rokās, – ir „lielās senās čūskas” tēls, ar kuru viņš „kopā strādā”. Šeit mēs varam redzēt divkāršu norādi. Pirmā – ir tāda, ka Visaugstā kritušie dēli savienībā ar kritušo ķerubū, kas nosaukts par „veco čūsku”, pamēģināja pārkāpt Visaugstā Dievišķā plāna gaitu. Otrā – ir tas, ka viens no šīs „iedarbības” rezultātiem ir kritušo vai nefilimu rašanās, bet vēlāk arī hibrīdu rašanās, – tie, kuriem bija izmainīt DNS. Simboliski ir ka saule, izejot savu zodiakālo apli, skar vienu malējo zvaigzni Čūskneša zvaigznājā un tās nosaukums ir „**ofiukus 51**”, kas izsauc zināmas asociācijas ar „Zonu 51”. Laikam nejauši... Te nu es nedaudz jokojū, jo nejaušībām visai sen vairs neticu.

„Visuma sprādziens” – ir vēstījums par „grēka sprādzienu”, kurš it kā attālina visus objektus vienu no otra, un šeit ir ne tikai norāde, bet „skaļš vēstījums ar lieliem burtiem”, ka grēks nodala, attālina visus vienu no otra, pievienojot egoismu un sagraušanu. Ir saule un mēness: divi spīdekļi, un ir vēl pieci kustīgie pamat spīdekļi, kas ir redzami: **erceņģeļa Mihaela zvaigzne** („merkurijs”), **Mesijas zvaigzne** („venēra”), **Ēzava zvaigzne** („marss”), **Cedek zvaigzne** („jupiters”), **Šabtai zvaigzne** (tā, kas **Israēla zvaigzne**) („saturns”). Ir arī tādas zvaigznes, kuras Rakstos ir nosauktas par „klejojošām zvaigznēm”: tas ir kritušo Visaugstā dēlu simbols. „Piena ceļš” – faktiski ir kā „plaīsa” debesjumā, kas ir Visaugstā bērnu pravietiskais sadalīšanas simbols, kas noveda pie kara: „grēks, kas sašķēla Debesis”. Kādēļ „piena ceļš”? tā ir norāde uz to, ka TOREIZ eksistējošā pasaule daudzējādi bija līdzīga garīgam bērnam, un tas bija viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ viņi nepastāvēja.

Visi debesu objekti, – gan statiskie, gan kustīgie – tie visi, kā ir rakstīts, ir Visaugstā radīti kā zīmes (**otót – ivr.**), kā arī lai atpazītu cilvēkam noliktos satikšanās laikus ar Visaugsto (**moadim – ivr.**): **1.Moz.1:14-18**. Visaugstais to visu ir radījis saviem mērķiem, un kā ir rakstīts, Viņa mērķi ir saistīti ar Viņa tautu, un ir doti tamdēļ, lai tā saprastu, kas vispār notiek, no kurienes, kurp, kad un cik.

Ir arī tā saucamās „krītošās zvaigznes”. Žēl, bet „krītošā zvaigzne” – ir kritušā Visaugstā dēla vai meitas simbols, kuri pameta „Debesu sfēras” un nokrita uz zemes... Ir tā sauktā „**zvaigzne Sagrāvējs**”, kuri daudzi sauc par „Nibiru” vai kā citādāk. To Visaugstais radīja kā Savu tiesu instrumentu, un noteiktā laikā viņas darbība tiks „aktivēta”, ar visām no tā izrietošajām sekām: **Jes.54:16**. Tāda zvaigzne, kas radīta tiesām, vispār nav obligāti atrasties mūsu pasaulē, bet tā tika radīta noteiktā laikā vienā no pasaulēm, bet pēc tam caur portālu, ko Rakstos dažreiz sauc par „Debesu logu”, tā tika pārvietota uz mūsu pasauli. Iepriekš tā ne reizi vien jau ir bijusi izmantota „tiesu darbos”, ko varam redzēt senajās gravīrās un freskās.

Saskaņā ar melno caurumu **teoriju**, gandrīz visu zvaigžņu veidojumu, ko sauc par galaktikām, centrā atrodas lieli melnie caurumi, kuru masa sasniedz no dažiem miljoniem līdz dažiem

miljardiem saules masu. Šie „melnie caurumi” – ir Visaugstā kritušo dēlu tēls, kuri vairs neizstaro nekādu Debesu gaismu, bet pieņemot un aprijot, neko neatdodot, ir kļuvuši par kādiem „tumsas garīgajiem caurumiem”.

Lēca

Visi, kā es pieņemu, ir saskārušies un ir izpratne par tādu lietu kā LĒCU. Šim „verķim” ir spēja sevī koncentrēt gaismu, un ja to novieto pareizā attālumā no kaut kā, un ja ārā spīd saule, tad šis kaut kas var visai drīz sākt dūmot un aizdegties. Pat ja līdz tam nenonāks, tad tik un tā notiks spēcīga sasīšana, kas dzīvam organismam draud ar kādu apdegumu. Te ir svarīgs noregulējuma fokuss, tas ir – noķert pareizo attālumu līdz vajadzīgajam objektam, lai varētu tam uztaisīt tā „siltāk”.

Tad nu, lūk, mūsdienu jūdaismā, savā pamatnozīmē ir saglabājusies izpratne par to, ka saule un mēness, kā divi kustīgie pamatgaismekļi, bez visa cita, ir LĒCAS. Saule pati par sevi dod karstumu, kas ir saprotami, bet tā ir tikai maza daļiņa no tā, ko viņa saņem no ārpuses, un pēc tam jau fokusē uz noteiktām zemes daļām. Saule, ja kāds vēl to nezina, neizstaro gaismu vienmērīgi, bet ir kā kāds noteiktā virzienā vērsts spīdekļis, un visi šie gaismas „momenti” jau visai sen piefiksēti atbilstošos pētījumos un novērojumos.

Mēness, saskaņā ar ne tik sen radušos heliocentriskuma teoriju, it kā tikai atspoguļo saules gaismu. Bet pagaidām neviens no „heliocentrikiem” nav varējis skaidri atbildēt uz jautājumu, kādēļ gaisma, ko naktī dod mēness, atdzesē. Termins „aukstā mēness gaisma” – nav tikai skaists valodniecisks veidojums, bet objektīvs, fizisks fakts, kas ir zināms daudziem un sen, un lieta ir tāda, ka mēness gaisma neizdala, bet iesūc sevī siltumu. Šis fakts jau sen visos iespējamajos līmeņos ir eksperimentāli apstiprināts, un no šī fakta konstatācijas brīža, daudzus, kuri spēj domāt, iedzen bezizejā. Tādēļ to, tāpat kā daudzus citus faktus labāk izvēlas neievērot. Bet mūs šis fakts interesē tieši **Lēcas efekta** izpratnes sakarā.

Divos mūsu debesjuma vai **rakijas** sektoros atrodas divi izstarojuma avoti. Viens atrodas sektorā, kas iezīmēts ar **Plejādes vai „Sietiņa”** zvaigznāju, kas ivritā ir **Kimá**, bet krieviski viens no tā nosaukumiem ir – **Stožari**. No šī sektora nāk sildošs starojums, kurš, izejot caur gaismekli, ko sauc par sauli, fokusējoties pastiprinās līdz vajadzīgajam stiprumam. Nosaukums „**Stožari**” – „karstums, kas simts reizes spēcīgāks kā saule” – ir dots ne velti un atbilst būtībai. Bet no cita sektora, kas ir iezīmēts ar **Oriona** zvaigznāju, izplūst starojums, kas izejot caur mēnesi, atdzesē. Nav brīnums, ka šie divi zvaigznāji ir vairākas reizes pieminēti Rakstos.

Īj.9⁹ Viņš ir Tas, kas veidojis Eiš (Lielo Lāci), Kesil (Orionu) un Kimu (Sietiņu, Stožari), un dienvīdu mitekļus (dienvīdu paslēptuves; lauvas zvaigznāju)...

Īj.38³¹ Vai tev ir vara sasiet saites Kimam (Sietiņam) un atraisīt saites Kesil (Orionam)?³² Vai vari izvest zvaigznājus savā laikā un vai tu ved Eiš (Lielo Lāci) ar viņa mazuliem?

Jes.13⁹ Lūk, Tā Kunga diena nāk briesmīga un ar liesmojošu bardzību, lai padarītu zemi par tuksnesi un iznīcinātu tajā esošos grēciniekus.¹⁰ Debesu zvaigznes un Kesil (Orions) nedod vairs gaismu; saule nobāl uzlecot, un mēness nedod savu gaismu.

Amos 5⁸ Kas ir radījis Kima (Sietiņu) un Kesil (Orionu) un gaišam rītam liek uzaust pēc tumšas nakts, bet dienu padara tumšu kā nakts, aicina jūras ūdeņus un izlej tos pār zemes virsu? – Tas Kungs ir Viņa vārds!

כְּסִיל (Kesil) Orions.

כִּמָּה (Kimá) Sietiņš.

„Sietiņš” tiek saukts arī par Lielo Lāci, kas sastāv no 149 zvaigznēm, kas redzamas ar neapbruņotu aci, no kurām **septiņas pašas spožākās** (otrā lieluma) veido lauztu līniju, kas atgādina ratus ar jūgstieni.

Domāju ka daudzi ir redzējuši elektrisko plīti ar keramisko virsmu, kur zem keramikas atrodas degļi, kas izstaro siltumu. Mūsu rakija nedaudz to atgādina, vien ar to atšķirību, ka viens no tās debesu degļiem izstaro nevis karstumu, bet aukstumu. Iespējams, daudziem nav zināms tas fakts, ka kādu laiku atpakaļ bija pamanīts, ka augstu kalnos, kur pat vasarā nemēdz būt plus grādi, sākās sniega un ledāju kušana, kā rezultātā sāka atkust pēdējos simts gados mirušo alpīnistu aprakšanas vietas, kas noveda pie vispārēja apjukuma. Kāds varbūt teiks, ka tas ir saistīts ar vispārēju vai lokālu sasilšanu. Bet tas, kurš to darīs, nevarēs izskaidrot to brīnumu, ka zemāk par šīm atkušanas vietām joprojām ir auksts un pilnīgi nekas nekūst! Vispirms šie fakti tika pamanīti maršrutu vietās Everestā, bet ne tikai. Šāda situācija tehniski ir iespējama tikai gadījumā ja izmaina ārējā starojuma fokusu, kas iet cauri gaismeklim, kurš visiem ir pazīstams kā „zvaigzne ar nosaukumu saule”.

Plakanās galaktikas

Šeit es padalīšos ar jums ar pašu svaigāko informāciju, tieši par mūsu tēmu. Neskatoties uz kādiem specifiskiem terminiem, raksta būtība, ko tālāk izklāstīšu, nav sarežģīta izprašanai, tādēļ to izstāstīšu bez īpašiem pielikumiem. Nesen žurnālā **Nature Astronomy** (tulkojums **thebigtheone.com**), tika publicēts raksts, kas apšaubā pašu Visuma formu un bridina par gaidāmo kosmoloģisko krīzi. Tas, protams, tad, ja to neapsteigs cita – daudz globālāka krīze, kas jau min visām citām krīzēm uz papēžiem. Pirms tam atgādināšu, ka lielākais vairums liecību, kas iegūtas ar teleskopu un pavadoņu palīdzību, pieņem, ka no četrdimensiju pasaules viedokļa, mūsu Visums ir plakans, un gaisma tajā izplatās taisnas līnijas veidā.

Tātad, šī pētījuma rezultāti, kas pamatoti jaunos faktos, saņemti no misijas „**Planck**”, kas strādāja no 2009. līdz 2013.gadam. „**Planck**” („**Plank**”) – tas ir Eiropas kosmosa aģentūras (EKA) astronomiskais pavadoņs, kas izveidots, lai izpētītu kosmosa mikroviļņu variāciju fonu, tā saukto reliкто starojumu. Ja runājam vienkāršākā valodā, tad „**Planck**” – ir kosmiskais teleskops, kas aizsūtīts, lai savāktu pašu vecāko, it kā „pirmatnējo gaismu”, kas ir uzliesmojusi visumā. Tas arī ir tas kosmiskais mikroviļņu fons. Šī gaisma, kuras vecums, saskaņā ar eksistējošo teoriju, ir 13 miljardi gadu, ir izstarojošā pēcgaisma kādam „Lielajam sprādzienam”, kas skaitās kosmosa rašanās atskaites punkts.

Misija „**Planka**” beidzās 2013.gadā, bet iegūto materiālu atšifrēšanai astronomiem vajadzēja vairāk kā piecus gadus. Atšifrējuma rezultāti tika darīti zināmi tikai nesen. Un pirmais konstatētais fenomēns bija gravitatīvā līnzēšana – gaismas novirzīšanās masīvu avotu dēļ, tādu, kā melnie caurumi galaktiku centrā.

Teorētiski linzēšanas amplitūdas bija zināmas, jo līdz **Planka** palaišanai tās mērīja virszemes observatorijas, bet kā izrādījās, **Planks** rādīja pilnīgi citas amplitūdas. Tās ir daudz lielākas nekā tika gaidīts pamatojoties iepriekšējos mērījumos. No sākuma astronomi nolēma, ka ar **Planka** teleskopu kaut kas nav kārtībā, ja tas pieļauj tika lielu neprecizitāti. Bet kā parādīja Alessandro Melhiori, kosmologs no Romas universitātes, kurš kļuva par šī raksta līdzautoru, patiesībā, tā dēļ, ka zemes tuvumā ir atmosfēra, visi zemes teleskopu mērījumi ir stipri neprecīzāki kā tie, ko no kosmosa atsūtīja **Planks**. Bez tam, tā teleskopam ir daudz lielāka leņķa paplašinājums un detektora jutīgums.

Pamatojoties tajā, kosmologu komanda, kas bija uzrakstījusi rakstu, uzmodelēja telpas formu izejot tikai no tā izliekuma, ko Planks bija noteicis. Tika pieņemts, ka par vecās gaismas izkropļojumu ir atbildīga nevis gravitatīvā linzēšana, bet pati visuma forma. Un, kā izrādījās, **ši forma ir noslēgta. Tas ir – visums nav bezgalīgs, kā visi iepriekš pieņēma, bet ir kā četrdimensiju sfēra, kur mūsu galaktikas – ir kaut kādi pleķi, kas peld pa plakni / virsmu.**

„Šeit mēs parādām, ja misijas **Plank** rezultāti tiešām ir uzticami, tad visuma noslēgtības postulēšana rada jaunu problēmu mūsdienu kosmoloģijā un pieprasa mūsdienu kosmoloģiskās saskaņošanas modeļa radikālu pārlikošanu”, – sava pētījuma noslēgumā raksta autori. Tādā veidā misija **Plank** kosmoloģijā atnesa veselu revolūciju un visa mūsdienu kosmoloģija, visa astronomija un pat fundamentālā fizika sagrūst kā kāršu namiņš, jo ar tādām grūtībām savāktās dažādās konstantes un patstāvīgie, tagad ir jāpārskata. Pašlaik astronomi ir norunājuši aizsūtīt kosmosā vēl vienu līdzīgu misiju, lai varētu apstiprināt **Planka** rezultātus, bet visticamāk, kā saka paši pētījuma autori, ar 99% ticamību jaunie rezultāti izrādīsies tādi paši. Un ko tad astronomi ar visu to darīs, viņi paši vēl pagaidām nezina. Pieņemu, ka apstiprinājums var atnākt no pavisam citas puses un visai ekstremālos notikumos, ieskaitot **rakijas** satīšanu kā rakstu rulli (**Jes.34:4**).

Pazūdošie spīdekļi

Kā iepriekš jau tam pieskārāties, visi spīdekļi bija iebūvēti septiņos rakijas kristāliskajos slāņos, izveidojot nepieciešamo „apjomu” un atbilstošas zvaigznāju konfigurācijas, kā ir rakstīts, „priekš zīmēm, un noliktajām satikšanās dienām” (**1.Moz.1:14-15**). Tādu vai citu iemeslu dēļ kādi no spīdekļiem atdalās no paša apakšējā **rakijas** slāņa un nokrīt uz zemes. Citos slāņos daži „nodziest”, tas ir pazūd no skata lauka. Zemāk pieminētā informācija saka, ka pēdējo 70 gadu laikā vienkārši pazudušas ir kā minimums 150000 zvaigžņu, kas nav nekāds joks, un nekādi netiek izskaidrots no mūsdienu kosmoloģijas teorijas puses.

Šī informācija arī ir viena no „svaigākajām”. Kad rakstīju šīs rindas, **disclose.tv** paziņoja, bet **thebigtheone.com** pārtulkoja, ka kādu laiku atpakaļ, salīdzinot 1950 gadu debesu attēlus ar mūslaiku attēliem, astronomi ievēroja šokējošu anomāliju: dažu desmitgažu laikā, kas ir starp fotogrāfiju izveidošanas laiku, no debesīm ir pazuduši apmēram 100 objekti!

Pie kam runa nav tikai par kaut kādiem pleķiem, bet par tuvākajām zvaigznēm, kas ievietotas astronomiskajos katalogos. Tradicionālie skaidrojumi, kā „supernovas sprādziens” vai „melnā cauruma sabrukums” astronomiem neizdodas – neviena no pazudušajām zvaigznēm neizrādīja pārdzimšanas pazīmes ne par supernovu, ne par neitronu zvaigzni. Jo 100 supernovu

uzsprāgšanu tik nelielā attālumā astronomi būtu pamanījuši. Satraukušies par notiekošo, adepti no NASA steidzīgi izveidoja speciālu projektu, kas saucas **VASCO** – „Vanishing& appearing Sources during a Century of Observations”, tas ir „Pazūdošie un rodošies avoti simts gadu novērojumu laikā”. Atskaitē par šī projekta pirmajiem darba rezultātiem ir nopublicēta žurnālā **Astronomical Journal** 12.decembrī 2019.gadā. un kā izrādījās, šī darba rezultāti astronomus nobiedēja vēl vairāk.

Lai salīdzinātu zvaigžņu situāciju, astronomi no **VASCO** izmantoja ASV jūras-kara observatorijas katalogu, kas izveidots pagājušā gadsimta vidū un ietver sevī 600 miljonus debesu ķermeņu un projekta **PanSTARRS** („Panoramic Survey Telescope And Rapid Response System”) tagadējo katalogu. Un kā izrādījās, pat tikai virspusēji salīdzinot, 70 gadu laikā no debesīm ir pazudušas 150000 zvaigžņu! Kur tās pazuda astronomi nesaprot un, protams, neko sakarīgu nevar pateikt. Visdrīzāk, pēc šīs grāmatas „Fināla Poligons” izlasīšanas, viņiem atradīsies atbildes, kas bez šaubām, iepriecinātu gan mūs, gan viņus.

Noteikti jāpiemin vēl viens interesantas fakts, kas saistīts ar kustību **Koipera joslā**. Daži objekti no **Koipera joslas** „Saules sistēmā” griežas pretējā virzienā visam citam. No heliocentriskā skata punkta uz „debesu mehāniku”, nekas tāds vispār un nekad nevar būt.

Patiesībā pēdējā laikā ir uzradušies liels daudzums faktu, kuri pilnībā diskreditē visu tagadējo apkārt esošās pasaules uzbūves koncepciju, un tas ir tieši tas, ko apsolīja Visaugstais, Kurš ir visa esošā Radītājs, ka Viņš liks kaunā tos, kuri sevi uzskata par gudriem un atraidīs, diskreditēs to, kas ir kļuvis par viņu neapgaismotā prāta produktu: **Jes.29:14; 44:25; 1.Kor.1:19; 3:20**.

Arafel – aizklāšanas instruments

Iesākumā padarīsim saprotamu šī jēdziena būtību. **Arafel** – ir Visaugstā un garīgās pasaules, kas ir REĀLAI, aizklāšanas instruments. Bet mūsu pasaule ir islaicīga, un zināmā mērā – iluzora, kā kāda migliņa.

Šis ivrita vārds Tanahā ir izmantots 15 reizes. Parasti to tulko ar vārdiem: tumsa, krēsla, migla, mākonis. Nevienam no tiem nekādā veidā neatpoguļo šīs specifiskā un dziļā jēdziena būtību: **אַרַּפֶּל arafel**.

Šī vārda skaitliskā nozīme ir šāda: $70 + 200 + 80 + 30 = 380$

Atcerēsimies arī (kurš zināja) **Ješua** vārda skaitlisko nozīmi:

יֵשׁוּעַ Ješua $10 + 300 + 70 + 6 = 386$

Skaitliskā starpība šiem vārdiem ir $386 - 380 = 6$

Ivritā tas ir burts **vav**, kura nozīme ir „nagla”. Kā arī „kaut kas, kas savieno”. Skaitlis „6” ir arī „cilvēka skaitlis”, un tādēļ šis burts ir Ješua vārdā. Tas, Kurš savienoja Debesis un Zemi, apvienoja tās zem Savas Virsvadības. **Arafel (380) – VAV (6) = Ješua (386)**.

Arafel – ir dievišķs instruments, lai aizklātu patieso esošo garīgo realitāti. Caur Ješua, kā Dzīvo Vārdu, Tēva **Davár**, Kas savieno to, kas Debesis ar to, kas uz Zemes, un tad notiek patiesās, garīgās, no acīm apslēptās, realitātes apslēpšana.

Kā viss tas, kas atrodas uz zemes ir tā kas Debesīs atspulgs, tā arī fiziskās realitātes ir garīgo realitāšu atspulgs. **Rakija** (kupols), Debesis – ir noteikta Debesu un garīgās realitātes atspulgs,

kas mums ir dota un ko ir atļauts redzēt. Tas, kas notiek **rakijā** un **ZEM rakijas** – tie ir kādi tēli, caur kuriem Visaugstais ar Savu Garu ir gatavs atklāt notikušo un notiekošos notikumus, kā arī pamatprincipus un garīgās reālijas. Kā jau iepriekš pieminējām, tas ir Dievišķais Debesu Ekrāns, sava veida interaktīvā „mācību tāfele”.

Te ir arī cita šķautne, kas ir tieši saistīta ar mūsu aplūkojamo vārdu. **Arafēl** – tas ir kāds īpašs garīgs mākonis, kāds īpašs pārsegs, kas no mūsu acīm un saprašanas aplāj Visaugsto un garīgo pasauli. Un līdzīgā veidā arī tas „Dievišķais Ekrāns”, caur ko mēs varam redzēt un saprast noteiktas lietas, arī ir zināmā veidā no mums apslēpts ar īpašu Visaugstā godības un varenības izpausmi. **Rakija**, jeb debesu kupols ir fiziski tālu prom no mums. **Rakijas** malas atrodas uz „zemes malas” – tā ir Antarktiskās joslas robeža, kas apjož mūsu pasauli. Piekļuve tam ir droši nobloķēta gan balsoties galveno pasaules valstu līgumos, gan tādā veidā, ka tieši tajās vietās atrodas lielākais vairums **nefilimu** (kritušo) bāzu. Tieši par viņiem ir teikts Jesajas 13.nodaļā, ka viņi atnāks no pasaules un Debesjuma malas. Rakijas augstākais punkts augšā ir pietiekami augstu, un tīri fiziski to aplūkot un pieskarties, neskatoties uz visai augsto tehnoloģiskās attīstības līmeni, ir visai problemātiski.

Bet kas attiecas uz tiem tehniskajiem rīkiem (ieskaitot vizuālās novērošanas rīkus – dažādu klašu un kategoriju teleskopi), ko cilvēki izmanto, lai novērotu un izpētītu, it kā „kosmosu”, tad te Visaugstais izmanto to pašu principu. Kā ir aizklātas Debesis un tas, kas Debesīs, tad tā pat tēlaini, ar Viņa varenību un īpašo godību aizklāti arī to atspulgs – **rakija** (kupols), Debesjumi. Caur savu aprīkojumu cilvēki var redzēt vien ATSPULGU no patiesās realitātes, bet viņu pašu. Un, lai kā pūlētos zinātnieki, vai precizāk tie, kas sevi tā sauc, tad viņi caur savu „smadzeņu aktivitāti” un pētījumiem nevar saprast garīgās reālijas, **bet tikai empīriskā ceļā var ieraudzīt kādas likumsakarības**, kuras pēc tam vēl vajag kaut kādā veidā pamatot un savā starpā savienot.

Tas, kas „fiziski ir AUGŠĀ” – tas ir Vārdā pirmtēls, Kas ir dots no augšienes, tas, kas atnāca no Debesu Jeruzalemes. Un tādēļ tas, kas notiek augšā – ir Dzīvais Vārds, kas atklājas fiziskos tēlos, tajos vai citos objektos un to darbībā: gaismā, kustībā, mijiedarbībā. Raksti saka, ka redzamais ceļas no neredzamā. Tas nozīmē, ka redzamās fiziskās pasaules avots ir iedzīvotājiem ar fiziskām acīm neredzami, garīgi iemesli, objekti, personas un notikumi.

Un tādēļ visas nopietnās atklāsmes nāk caur Dzīvo Vārdu – Visaugstā Davar, bet no Toras uzrakstīšanas brīža – caur Viņa Vārdu, ko atklāj Svētuma Gars.

Miškāna („saiešanas telts”) priekšdari ir Arafēl atspulgs, aplājot Visaugstā klātbūtni un noteiktus garīgās kārtības un esošo reāliju momentus. Miškāna trīs aizkari atspoguļo trīs aizklāšanas pakāpes/līmeņus, un tie nodalīja visus cilvēkus no patiesās garīgo reāliju kārtības sapatnes un Visaugstā redzamās klātbūtnes.

Pirmais – **מִסָּחַ** **masáh** (vīr dz.) – atdalīja **Miškāna** pagalmu no apkārtējās pasaules. Ir Visaugstā simbols, mūsu Debesu Tēva simbols. Simbolizē gaismas atdalīšanu no tumsas.

Otrais – **מִסָּחַ** **masáh** (vīr.dz.) – atdalīja **Kodeš** (Svēts) pagalmu no Miškāna. Ir Mesijas Jēšua simbols. Simbolizē garīgās pasaules nodalīšanu no fiziskās pasaules.

Trešais – **פְּרָחֶת** **poréhet** (siev.dz.) – atdala **Kodeš Kodašim** (Vissvētākā vieta) no Kodeš. Ir Svētuma Gara simbols. Simbolizē redzamās godības garīgās pasaules nodalīšanu no garīgās

pasaules „pievārte”, kuru noteiktā veidā var pārdzīvot, bet tikai, it kā, pa gabalu un „no malas”. Tas ir līdzīgi tam kā Svētajā vietā kalpojošie koeni (priesteri) varēja redzēt maliņu no godības mākoņa, kas bija redzams pāri **poréhet** aizkaram, un kas bija virs Derības šķirsta, bet redzēt pašu Šķirstu un godības pilnību viņi nevarēja.

Līdzīgi kā, kad galvenais **koens** gāja aiz priekškara **poréhet** maksimālajā godības klātbūtnē, reiz Mozus uzkāpa kalnā, lai runātu ar Visaugsto vaigu vaigā.

2.Moz.20²¹ Un tauta stāvēja atstatus, bet Mozus iegāja Arafelā, kur Elohim(s).

5.Moz.5²² Ar ļoti varenu balsi no uguns vides vidus, no mākoņa un arafela šos vārdus JAHVE izteica visai jūsu sapulcei, un vairāk nerunāja, un uzrakstīja tos uz divām akmens plāksnēm, un iedeva man.

Viens no iemesliem kādēļ Visaugstais Sevi un esošo garīgo realitāti apslēpa ar Savu īpašo redzamo godību, ar Savu mākonī **Arafēl** ir tāds, ka tas ir viens no svarīgākajiem visa Poligona instrumentiem, jo katra izvēle notiek nevis aiz bailēm saprotot esošo realitāti, bet pēc katra sirds lēmuma, kad iz maksimāli iespējamā izvēle. Otrs iemesls ir cieši saistīts ar otro ir tāds, ka, ja Visaugstais ar **Arafēlu** neapklātu Savu redzamo klātbūtni, tad esošā pasaule tiktu vienkārši iznīcināta:

1.Ķēn.8¹² Tad Šlomo teica: JAHVE ir teicis, ka Viņam labpatikas dzīvot Arafelā.

Īj.22¹² Vai Visaugstais nav augstāks par debesīm? Paskaties uz augšu, uz zvaigznēm, cik tās ir augstu!¹³ Un tu saki ka Visaugstais zina? Vai Viņš var tiesāt/spriest caur Arafēlu?

Miškāna trīs aizkari simbolizē esošo garīgo realitāšu apklāšanas trīs aizsardzības līmeņus un šķautnes, un to mēs varam redzēt trijos dažādos „miglas mākoņos”:

5.Moz.4¹¹ Jūs pietuvojāties un nostājāties kalna pakājē, bet kalns dega ugunī līdz Debesu sirdij: hošeh („tumsa” – latv. tulk.), anan („mākoņi” – latv. tulk.) un arafēl („migla” – latv. Tulk.).¹² Un JAHVE runāja uz jums no uguns vides; [Viņa] vārdu skaņu jūs dzirdējāt, bet tēlu neredzējāt, bet tikai balsi...

Mēs redzam trīs noslēpuma sfēras, trīs aplūjuma šķautnes:

1. Hóšeh – tas ir tas, kas ir nosaukts par „nāves ēnu”, tas ir arī tumsas noslēpumi, „sātana dziļumi”, kuros ienaidnieks pūlas iesaistīt Ķēniņa tautu, un tas, ko Visaugstais vēlās noteiktā pakāpē un Viņa Paša noteiktā laikā izvest gaismā.

2. Anán – fizisks mākonis. Tas ir „zemes noslēpumu”, noteiktu šīs pasaules likumu, dažu radības likumu, kas saistīti ar mūsu atrašanos šeit šajā pasaulē pirtēls.

3. Arafēl – tie ir Debesu, patieso garīgo reāliju noslēpumi.

Lai ieiētu **Arafēl**, kur ir Visaugstais, mums ir jāiziet cauri **Hóšeh** un **Anán**. Lai ieiētu mums sagatavoto patieso garīgo reāliju sapratnes pilnībā, mums ir jāiziet cauri **Hóšeh** – savai „nāves ēnu ielejai”, jāpastāv un jāieiet Patiesības gaismā. Tad ir jāiziet cauri pasaulē esošo zināmo fizisko likumu mākonim (**Anán**) – un nepakļauties tam, kas ir izdomājumi, teorijas utt., paliekot pseidozinātniskās un nepilnīgās teorijās, kas balstītas tajā, kas ir redzams ar fiziskajām acīm, bet redzams ir tikai tas, kas no augšienes ir atļauts/pieļauts.

Tādēļ esošie materiālie objekti, tas, ko cilvēki sauc par zvaigznēm, komētām, meteorītiem un tam līdzīgām lietām, – tas ir fizisks atspulgs patiesajai, objektīvajai realitātei.

Visaugstais ir radījis milzu daudzumu nekustīgu spīdekļu – zvaigznes, kas iebūvētas rakijā. Nelielu daudzumu – kustīgu spīdekļu-zvaigznes, no kurām daļa ir ar fiziskajām acīm redzama, daļa nē. Ir zvaigzne-postūtāja, kuru reizēm sauc par Nibiru, – **Jes.54:16**; ir „**klīstošās / nomaldījušās zvaigznes**” **Jūdas vēstulē 13.pantā**; ir liels daudzums dažādu sīku veidojumu, kas pravietiski simbolizē sagrauto zvaigžņu- spīdekļu lauskas. Visi šie objekti ir garīgo reāliju pravietiskie atspulgi.

Kas attiecas uz dažādiem meteorītiem un citām lidojošām „lauskām”, kuras visā laika garumā ir bijis ļoti daudz, tad tie simbolizē tos Visaugstā dēlus, kuri aizgāja pa nepareizu ceļu. No sākuma viņi kļuva par „klīstošajām/nomaldījušajām zvaigznēm”, it kā atrāvušās no Rakijas vai Debesjuma, kas ir kā noteikts godības līmenis, bet pēc tam, pēc kāda laika, nokrītot uz zemes un atnesot milzu iznīcināšanu.

Tā ugunīgā krusa, par kuru **Atkl.gr.8.nodaļā** ir teikts, un kas kritīs uz zemi Pirmā šofāra taurēšanas laikā, – ir visu kritušo personu: Visaugstā bērnu un dažādu saprātīgu būtņu, kas ir nostājušās tumsas pusē, pirmtēls. Tas kalns, kas nokritīs Otrā šofāra taurēšanas laikā, – ir kritušā **keruba** personas pirmtēls, kas tiks nomests uz zemes ar erceņģeļa Mihaela „konkrētām” darbībām. Bet tā „kritusī zvaigzne”, par kuru ir runāts **Atkl.gr.9.nodaļā**, un kas ir saistīta ar Piektā šofāra taurēšanu – ir **Avadona** persona. Viss redzamais – ir neredzamās pasaules atspulgs: dažādu personu un dažādu notikumu atspulgs.

Debesu sadalīšana un apvienošana

Debesis ivritā ir **Šamaim (הַשָּׁמַיִם)** – vienskaitlī nemēdz būt. Ir tāda izpratne, ka Debesis, Visaugstais radījis dažādas, un kaut kādā nozīmē tās bija kā „matrjoška iekš matrjoškas”, pārejot vienam otrā. Bet TOREIZĒJA grēka dēļ, tās bija uz laiku, zināmā mērā, viena no otras atdalītas, bet pilnīgi atdalītas no 70 zemes pasaulēm, vai kopumā no „Zemes”, līdz labošanas laika beigām. Atklāsmes grāmatas 21 nodaļā mēs redzam kā Debesu Jeruzaleme savienojas ar zemi. Līdz tam brīdim ir viņu piespiedu atdalīšanās vienai no otras un arī no zemes, kas bija maksimāli bija „izvesta” ārpus tuvības un savstarpējās ietekmes robežām ar „debesu sfērām”, tā sakot. Debesis („debesu sfēras”) savā starpā un zeme, zināmā mērā ir atdalītas viena no otras ar kādiem **aizkariem**. **Miškan** (Saiešanas telts) ir tā atveids. Tā arī Mozum tika pateikts: „**izdari tā, kā tev tika kalnā parādīts**”. Ir arī rakstīts, ka Miškans – ir Debesu ĒNA, MODELIS, PARAUGS, kā tiek tulkots norādītais ivrita vārds **2.Moz.25:40 תְּבִנִית (tavnit)**.

Miškāna („Saiešanas Telts”) modelis un **Mikdaša** (Tempļa) modelis rāda mums zināmu pamatu, zināmas garīgās simbolikas principu. Došu zemāk, bez īpašiem komentāriem, bet tādēļ, lai parādītu šī paša „pasaules modeļa” pamatu. Novienkāršotā variantā ir četras sastāvdaļas:

1. **”Kodeš Kodašim” („Vissvētā vieta”)**: zelts, cilvēka gars (**ruah**), Dievišķā dvēsele **nešamā**. „Debesu Debesis”; Galvenā koena (Augstā priesteru) darbošanās sfēra.

2. **”Kodeš” („Svētā vieta”)**: sudrabs, zemes dvēsele (**néfeš**), „padebesis” („otrās debesis”), koenu (priesteru) darbošanās sfēra.

3. **"Miškāna pagalms"**: varš, fiziskais ķermenis, fiziskās debesis (debesjums); levītu darbošanās sfēra.

4. **"ĀRPUS Miškāna"** (aiz Miškāna pagalma robežām): dzelzs (metāls karam un nāvei), „miesa” (būtība, kas ir grēka novājināta un ar noslieci uz to), **Šeols**.

Plašākā un detalizētākā variantā ir vēl dažas sfēras, kuras var ieraudzīt caur Šlomo (Sālamana) Templi, kā arī aplūkojot teritoriju AIZ **Miškāna**:

1. **"Iekšējais pagalms"**: Caur iekšējiem „dienvidu” vārtiem, kas klāti ar varu, kāpa augšā uz „iekšpagalmu”, ko sauca arī par „augšējo”, jo atradās augstāk par ārējo pagalmu, „priesteru pagalmu”, jo bija paredzēts priesteriem un atradās blakus Tempļa ēkai. Tas bija celts no trim tēstu akmeņu rindām un no ciedru brusu rindas un bija apjots ar zemu nožogojumu trīs olekšu augstumā, lai tauta pāri tam varētu redzēt svētdarbības. Ķēniņi šajā pagalmā varēja ieiet tieši no pils caur augšējo galeriju, viņiem nevajadzēja iet cauri ārējo pagalmu. Šajā iekšējā pagalmā, pirms ieejas Pagalmā stāvēja liels vara pilnīgās sadedzināšanas Altāris, uz kā notika dzīvnieku upurēšanas. Pagalmā (**Ulam**), kas veidoja Tempļa austrumu daļu un bija, nosacīti, daļa no iekšējā pagalma, nodalīja svēto no pasaulīgā.

2. **"Ārējais pagalms"**: „lielais” vai „jaunais”; bija paredzēts tautai, tur notika tautas sapulces un lūgšanas. „Arējā pagalmā”, bez galvenās ieejas austrumos bija arī ieejas no ziemeļiem un dienvidiem (no pils puses). No šīm trim pusēm tam pieklāvās ēkas priesteriem un noliktavas.

3. **"Levītu nometne"**: četrstūra formas ar **Miškānu** centrā.

4. **"Israēlišu apmetne"**: aiz levītu nometnes robežām.

5. **"Liels daudzums dažādu tautu"**: tie, izgāja no Ēģiptes kopā ar Israēlu, un kuri atradās netālu no Israēla apmetnes.

Attiecībā uz to, ka kādreiz ĻOTI SEN nebija tādas „Debesu sfēru” nodalītība no zemes, bet precīzāk no zemes pasaulēm, ir atbilstoša Rakstu vieta, kas jūdaismā ir zināma vēl pirms Jēšua pirmās atnākšanas. Tā skan tā:

5.Moz.11²¹ lai jūsu mūža dienas un jūsu bērnu mūža dienas tiktu paildzinātas tai zemē, ko Tas Kungs ar zvērestu ir apsolijs piešķirt jūsu tēviem tik ilgi, cik dienu debesis vēl stāv pār zemi.

Pasvītrotā frāze ivritā skan tā:

KiJamem haŠamaim aļ haArec.

Precīzs šīs vietas tulkojums skan tā:

Kā laiks, kad Debesis bija uz (blakus, līdzās) zemei.

Robežas un teritorijas

Bet tagad, pēc zināmas ievaddaļas, pievērsīsimies saknēm, jo tur ir ielikti „pamati” visām galvenajām atbildēm.

1.Moz.1³ Un pateica Elohim: lai top gaisma. Un gaisma tapa. ⁴ Un redzēja Elohim, ka gaisma ir laba un atdalīja Elohim gaismu no tumsas.

Šeit mēs redzam tā pirmtēlu, kad pēc Noa plūdiem atnāca Tora, kura līdz tam nebija. Tā arī ir

rakstīts, ka grēks neieskaitās, kamēr nav likuma, tas nozīmē – ierobežotāja, un faktiski – tā arī ir **ROBEŽU NOTEIKŠANA** labajam un ļaunajam:

Rom.5¹³ jo arī līdz bauslibai (Torai) pasaulē bija grēks, bet grēku nepielīdzina/neieskaita, ja nav bauslibas / likuma (Toras),¹⁴ bet nāve valdīja arī no Ādama līdz Mozum pār tiem, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama pārkāpumam, – šis nu ir nākamā Ādama pirtēls.

Uz zemes izveidojās tumsa: **1.Moz.1:2**, un pēc tam tika noteikts, kas ir GAISMA. Pēc tam jau vairs nebija viss vienā „kaudzē”, bet gaismai un tumsai tika iedots definējums, lai starp tām varētu novilkt robežu un izslēgt jebkādas spekulācijas, un visādus citādus subjektīvus viedokļus un aprēcības. **1.Moz.1:3-4** rāda kā pēc pirms Ādama plūdiem atnāca gaisma, kura nosprauda robežas, nodalīja šķīsto no nešķīstā un novilkā robežas tumsai.

Gaisma nosprauž robežas tumsai

Pravietiskā nozīmē tumsai tika nospraustas robežas, grēkam kā tādām tika nospraustas robežas, un šeit ir sākums šim procesam: pirmā diena – **Jom Rišon**, bet tā noslēgums – **Šabbats**. Tas nozīmē, ka **Šabbats** ir pravietisks simbols uzvarai pār grēku un tumsu kopumā. Tādēļ, izceļot un ievērojot **Šabbatu**, mēs pravietojam, tai skaitā, grēka ēras beigas, apstiprinot pār to uzvaru.

No visiem **moadim** – nozīmētajām dienām, lai tiktos, **Šabbats** un **Sukkots** ir visvairāk saistīti. Tie ir saistīti ar septīto dienu – gan burtisko, gan Dievišķo: izpirkšanai un labošanai paredzētā laika perioda izdzīvošana un nobeigums. Tieši tādēļ 1000gadu Valstībā būs gan viens, gan otrs: **Ješaija 66:22-23** un **Zaharija 14:16-19**.

Te es gribētu piezīmēt, ka „ir tāda profesija – aizstāvēt Dzimteni”, kur papildināšu un izlabošu: Debesu Tēviju. Un šī profesija ir tādēļ, lai tumsai nospraustu robežas, un tā ir Visaugstā bērnu atbildība. Bet **tikai tad**, ja viņi paši ir gaisma.

Saskaņā ar Visaugstā pavēli, tieši **koeni(em)** (priesteriem) bija jāmaca tauta atšķirt šķīsto no nešķīstā. Viņiem tas bija jādara, un viņi to varēja darīt, ja tikai paši saprata, kas „tas” tāds ir. **Koeni** – ir tie no **Levija** dēliem, kuri kļuva par pirmdzimtajiem, un kuriem bija pareizs balans starp **Hesed** un **Din** īpašībām.

Nodalīt šķīsto no nešķīstā nozīmē ne tikai mācīt, bet arī pašiem tā rīkoties. Un, ja kāds to ievēro savā dzīvē, tad ar to viņš veic nozīmīgas darbības garīgajā karā, nosakot garīgās robežas, noliekot tumsai tās robežas. Tas ir – viņa taisnā dzīve jau pati par sevi pravieto to garīgajā pasaulē, atdalot tumsu no gaismas. Bet cita šķautne ir iekš tā, ka šajā gadījumā viņam būs atbilstoša garīgā vara, lai varētu to izdarīt caur savām lūgšanām un pasludinājumiem izbrīvējot atbilstošu Vārdu.

1000 gadu kā viena diena

Tagad aplūkosim vienu no apskatāmās tēmas pamata vietām Rakstos:

2.Pēt.3⁸ Vien šīs nedrīkst būt slēpts no jums, mīlie, ka viena diena pie (blakus / tuvumā / Tā Kunga laikā)Tā Kunga – ir kā tūkstoš gadi [pie mums tagad uz zemes], un tūkstoš gadi [Viņa] kā [mūsu] viena diena.

Pasvītrotais vārds – grieķiski ir **παρά (pará)**, ko atkarībā no konteksta var tulkot kā: **no, no**

malas; blakus ar, līdzās, pie, tuvumā; priekšā (vaiga), klātbūtnē, laikā, salīdzinot ar, pretstatot ar.

Pamatojoties šajā pantā, mēs varam redzēt, ka Raksti piemin zināmas laika proporcijas, rādot atšķirību starp laika tecējumu Visaugstā esības sfērā un laika tecējumu uz zemes. Pieminēts tas ir ne vienu reizi vien, un tas, kā kādam nezināšanas dēļ var likties, nav tikai vārdu spēles. Tad nu izsekosim u pacentīsimies ieraudzīt, kad šādas disproporcijas sākās, kas tam bija par pamatu, un kāds princips visā tajā bija ielikts.

Saspiešanas iesākums

Cilvēkam, kurš bija sagrēkojis, tika noliktas robežas vienas Dievišķās dienas garumā: tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi:

1.Moz.2¹⁶ Un pavēlēja JAHVE Elohim sacīdams: no visāda koka ēzdams ēd!¹⁷ Un no ļauna un laba atzīšanas koka neēd no tā, JO (KAD, TĀDĀ VEIDĀ JA) dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.

BET mēs redzam, ka ne Ādams, ne Hava taču nemaz nenomira tajā dienā, kad to visu ēda. Protams, ja dienu saprotam dienu, – kurā ir 24 stundas mūsu laika izpratnē, tā sakot. Ādams, saskaņā ar Rakstiem, nodzīvoja 930 gadus. Par Havu Tanahā nekas nav teikts, bet varam pieņemt, ka apmēram tik pat. Un ko tad ar visu to iesākt? Vai paties ir Visaugstā Vārds? Un te, kā viens no galvenajiem priekšā pasacījumiem, mums palīgā var nākt Rakstu vieta no **Pētera vēstules 3:8**, ko iepriekš pieminējām:

2.Pēt.3⁸ Vien šis nedrīkst būt slēpts no jums, mīļie, ka viena diena pie (blakus / tuvumā / Tā Kunga laikā) Tā Kunga – ir kā tūkstoš gadi [pie mums tagad uz zemes], un tūkstoš gadi [Viņa] kā [mūsu] viena diena.

Šis „priekšā pasacījums” radās jau Jaunās Derības laikā, bet Kēfam tas nebija kā negaidīta atklāsmē, jo tajā laikā jau eksistēja sapratne par to, ka laiks, šeit uz zemes, un laiks pie Visaugstā, Kurš ir Visuma Radītājs, rit nebūt ne vienādi. Norādes Tanahā bija, kaut ne pārāk daudz, bet pilnīgi pietiekoši, lai ar svētuma Gara palīdzību saņemtu sākotnējo izpratni. Pirmo norādi mēs varam redzēt no tās pašas Rakstu vietas, kas augstāk ir norādīta, kā arī zinot Ādama dzīves laiku. Mēs redzam, ka burtiski ir pateikts tas, ka dienas vai diennakts laikā, kad tika izdarīts tas, kas tika izdarīts, Ādamam ir jāmirst. Mēs zinām, ka Ādams nodzīvoja 930 gadus, – 70 gadus „neizvelkot” līdz tūkstošim, kas ir tagadējās paaudzes nosacītais dzīves ilguma laiks. Tādēļ šeit ir skaidrs un redzams tēls. Bet, nu iesim tālām.

Diena par Gadu

Turpinājumu mēs varam redzēt **Bemidbar (4.Mozus)** grāmatā:

4.Moz.14³³ Un jūsu bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un tiem būs jānes sods par jūsu netiklo dzišanos, kamēr jūsu liķi būs pilnīgi izzuduši tuksnesī.³⁴ Pēc četrdesmit dienu skaita, – tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi, – ikvienu dienu skaitot par gadu, jūs nesīsīt četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzīstu, kas tas ir, kad Es no jums novērsīšos.

Tad, caur pravieti Jehezkelu (Ecēchiēlu), skaisti pieslēdzas „otrs liecinieks”:

Ecēc.4¹ „Bet tu, cilvēka bērns, ņem ķieģeli, noliec to savā priekšā un uzzīmē uz tā, tajā iegrebdams, pilsētu Jeruzalemi. ² Attēlo tās ielenkšanu: uzcel pret to ielenkšanas torņus, uzmet valni ap to, novieto karaspēku pret to un mūru grāvējus visapkārt. ³ Tad ņem dzelzs plāksni un noliec to kā mūri starp sevi un pilsētu. Un pievērs tai nepārtraukti savus skatus, tad tā būs aplenkta, un tu būsi tās aplencējs. Tā būs zīme Israēla namam. ⁴ Bet tad gulsties uz saviem kreisajiem sāniem un liec uz tiem Israēla nama noziegumus. Pēc to dienu skaita cik ilgi tu uz tiem gulēsi, tu nesīsi viņu noziegumus. ⁵ Bet Es tev ieskaitīšu viņu noziegumu gadus par tikpat daudz dienām, tātad trīs simti deviņdesmit dienas. Tik ilgi tu nesīsi Israēla nama noziegumus. ⁶ Kad tu ar tiem būsi galā, tad gulsties vēlreiz, bet uz saviem labajiem sāniem un nes Jūdas nama noziegumus četrdesmit dienas; par katru gadu Es tev uzlieku vienu dienu.

Tātad, diena par gadu. Ko caur to mēs varam redzēt? Un vispār, par ko ir runa? Kāds vēstījums šeit mums tiek nodots? Kas mums ir jāaplūko un jāsaprot?

Šīs koncepcijas būtība ir tāda, praktiski uzreiz pēc Ādama un Havas grēkā krišanas, viņiem tika atņemta tā godība, kas bija viņos iekšā, un kura viņus sedza. Viņi ir tie, kuri tika nolikti valdīt pār šo pasauli, un tādēļ ko viņi izdarīja, viņiem tika atņemta Visaugstā godība, kura bija UZ viņiem un viņos **IEKŠĀ. Radītāja godības kļuva mazāk un tā rezultātā arī gaismas, šajā gadījumā arī garīgās gaismas kļuva mazāk.**

Garīgā un fiziskā gaisma

Par pamatu šai atklāsmei ir eksperimentāli apstiprināti pētījumi, ka fiziskās gaismas ātrums ir sācis samazināties. Bet atklāsmes būtība ir tajā, ka **Visaugstais fiziskās gaismas ātrumu ir licis tiešā atkarībā no garīgās gaismas, tas ir – Savas godības, no kurienes šī gaisma izplūst**. Bet, ja tas ir tā, ko mēs aplūkosim turpinājumā, tad kādēļ tas varētu būt tik svarīgi? Tas tādēļ, ka kopā ar fiziskās gaismas samazināšanos, sāka palēnināties, bet precīzāk, ja tā var izteikties, sāka saspīesties laiks. Tas nav vienīgi izdomājums, bet, uz šo dienu tas ir pierādīts fakts. Jautājums ir vien par proporcijām un skaitļiem, bet ne par pašiem faktiem, principā, kas jau ir kā dotais lielums.

Tas, kas tiks turpinājumā aplūkots, ir svarīgs iztrūkstošais puzzles gabaliņš esošajā pasaules ainā, un, ja mēs to sapratīsim, tad ļoti daudzas lietas, daudzi fragmenti nostāsies savās vietās, un mēs varēsim izprast esošo lietu stāvokli, daudz ko no notikušā un notiekošā. Pretinieks ir papūlējies Visaugstā tautai aizkavēt šo saprašanu, lai turētu to nezināšanā un sasniegtu savus mērķus, bet Debesu Tētis ir apsolijs, ka visi zīmogi, kuriem ir jābūt noņemtiem līdz pēdējās pretstāvības laikam, tiks atvērti. Un ar Viņa palīdzību mēs to šeit aplūkosim. Iespējams kādam, kaut kas no tā, kas šeit tiks teikts, jau ir atklāts – slava Visaugstajam! Bet pārējiem: piesprādzējieties tā stiprāk.

Godības proporcijas

4.Moz.14³³ Un jūsu bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un tiem būs jānes sods par jūsu netiklo dzīšanos, kamēr jūsu liķi būs pilnīgi izzuduši tuksnesī. ³⁴ Pēc četrdesmit dienu skaita, – tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi, – ikvienu dienu skaitot par

gadu, jūs nesīsīt četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzīstu, kas tas ir, kad Es no jums novērsīšos.

Šajā fragmentā mēs redzam pravietisku norādi, ka 40 dienas staigāšana pa Apsolīto zemi kļuva par ekvivalentu 40 gadiem tuksnesī, tas ir – ĀRPUS šīs Apsolītās zemes. Atbilstoši, atrašanās vienu dienu Apsolītajā zemē ir ekvivalenta vienam gadam ārpus tās. Tas nozīmē, ka caur to mēs varam redzēt pravietisku norādi uz to, ka **laiks ĀRPUS** Apsolītās zemes **palēninās apmēram 360 reizes**: 6x6x10, kas ir „cilvēka skaitlis” reizināts ar to pašu un reizināts ar desmit – Dieva teicienu, ar kuru palīdzību tika radīta, restaurēta šī pasaule, skaits, baušļu skaits un taisno tiesu skaits Ēģiptē, zemes valdnieku, kuri, uz vienu pravietisko stundu, nodos savu varu viltus mesijam. 6x6x10 var interpretēt arī tā:

Ādams (pēc miesas) x Hava (pēc miesas) x 10 izteikumi = 360

Dārzs Ēdenē – tā ir mūsu „Apsolītā zeme”, kura iesākumā piederēja pirmajiem cilvēkiem, no kuras viņi tika izraidīti, un kurā, ar Dieva palīdzību, viņiem ir jāatgriežas.

Kas attiecas uz fragmentu no **Jehezkela** (Ecēchiēla) grāmatas, ko aplūkojām iepriekš, tad tajā mēs redzam, ka **diena par gadu – ir noteikta pravietiska, garīga darbība**, kas izbrīvē atbilstošu darbību fiziskajā pasaulē. Pravietis rīkojās no iedvesmas un tiešiem norādījumiem no Augšienes – pēc Debesu pavēles, tā sakot, kas, noteiktā nozīmē, ir mūsu Apsolītā zeme, tā, it kā viņš tajā brīdī atrastos tajās, kas ir līdzīgi, kā kad izlūki atradās Apsolītajā zemē – **Erec Israel** un pirmie cilvēki – **Ēdenē**.

Norādi uz to visu mēs varam redzēt tajā, ka **Ēdenes** dārzs bija apmēram tur, kur tagad ģeogrāfiski atrodas Ziemeļpols (atsevišķa tēma, kas tika izklāstīta mana kanāla video, kur bija runa par „Plakano zemi”), kur **apmēram pusi gada ir diena, bet pusi gada – nakts**. Pirmie cilvēki no turienes tika izraidīti, un viņi kājām devās norādītajā virzienā – apmēram tur, kur atrodas tagadējā **Erec Israel**, kur Visaugstais bija noteicis attīstīties visai turpmākai vēsturei, un kas tika noteikta par visas šīs pasaules jauno centru, un kurp ir jāatgriežas visu ķēniņu Ķēniņam – Jēšua.

Tad nu KURŠ un KAS sāka mainīties? Ir rakstīts, ka „**Visaugstajā, Kurš ir „gaismu” (daudzsk.) Tēvs, nav ne pārmaiņu, ne pārgrozības ēnas**” (**Jēk.1:17**). Tātad, pārmaiņas ir citos. Tieši šiem „citiem” grēka dēļ un Ķēniņa godības aiziešanas dēļ, arī sāka mainīties laika tecējums. Tas sāka palēnināties, it kā „saspīesties”, un kaut kādā nozīmē pa druskai mirt. Starp citu, šajā pantā, vārds „gaismu” – ir daudzskaitlī, un šeit ir redzama savstarpējā saistība „pārmaiņām”, tas ir – noteiktas izmaiņām, ar dažādiem „**gaismas**” veidiem: garīgo un dažādām fiziskajām.

No Ādama līdz Kēfam: 1000 k 1

Grēkošanas brīdī, kaut kādā nozīmē, notika „godības nobrukšana”, un laiks momentāni „sarāvās”, „novājēja” 360 reizes. Tas notika Ēdenes dārzā, bet Jēšua mācekļi – Kēfa, savā vēstījumā, apmēram 4000 gadus vēlāk – pasvītīroju – nominālie gadi, uzrakstīja, ka koeficients ir vēl vairāk pieaudzis, un uzrakstīšanas brīdī, viena diena līdzās Visaugstajam ir nevis kā viens gads, bet jau kā tūkstoš gadu. Un tā mēs varam ieraudzīt, ka no sagrēkošanas brīža, pa šiem nominālajiem gadiem, laiks ir „novājējis” vēl 1000 kārtīgi. Pamatojoties tajā, mēs varam pieņemt, ka nešķīstības līmenis ir pieaudzis apmēram 1000 reižu, un atbilstoši, apmēram 1000 reižu caur

to ir mazinājies Ķēniņa godības līmenis šajā pasaulē. Milzu „ieguldījums” tumsas vairošanā bija pirms Noa plūdiem, un to nav grūti saprast, ņemot vērā gandrīz pilnīgo, tajā laikā dzīvojošo, iznīcināšanu, kas notika šī iemesla dēļ. Tad bija Bābeles tornis, Sdomas (Sodomas) grēki un daudz kas cits. Tumsa vairojās izspiežot Gaismu, un atbilstoši palēninājās fiziskās gaismas ātrums. Ābrahama aicināšana un Israēla tautas rašanās, šo procesu palēnināja, ienesot zināmu „krituma stabilizāciju”, bet šo jautājumu globāli tas, protams, neatrisināja, bet izveidoja zināmu pamatu, – „bāzi” nākamajam solim.

Ješua atnākšana vēl vairāk palēnināja šo procesu, un uz noteiktu/zināmu laiku Visaugstā godības līmenis pat pieauga, bet mēs atceramies, ka pirmo divu gadsimtu laikā, kas nav viennozīmīgi uztverami, tumsa pamazām centās revanšēties, un tad bija vēl tumšie Viduslaiki un daudz kas cits, ko nosaukt par gaismu ir visai grūti. Pēdējā laikā tumsas līmenis ir pieaudzis pamatīgi, un vien pēdējo desmitgažu laikā daudzi sāka ievērot, ka laiks mērķtiecīgi sāka „vājēt”. Šajā sakarā ir daudz novērojumu un liecību, sākot ar Afonas mūkiem, kuri liecina, ka laiks ir sarāvis kā minimums par trešo daļu, balstoties stingri noteikto lūgšanu lasīšanas laika ilgumā un spējā iekļauties noliktajā laikā, gadsimtu garumā. Ir arī daudz kas cits, ir vērts ierakstīt meklētājā „laiks sarāvis”, vai ko līdzīgu, un jūs uzzināsiet daudz ko jaunu.

Koncepcija „11 stīgas +1”

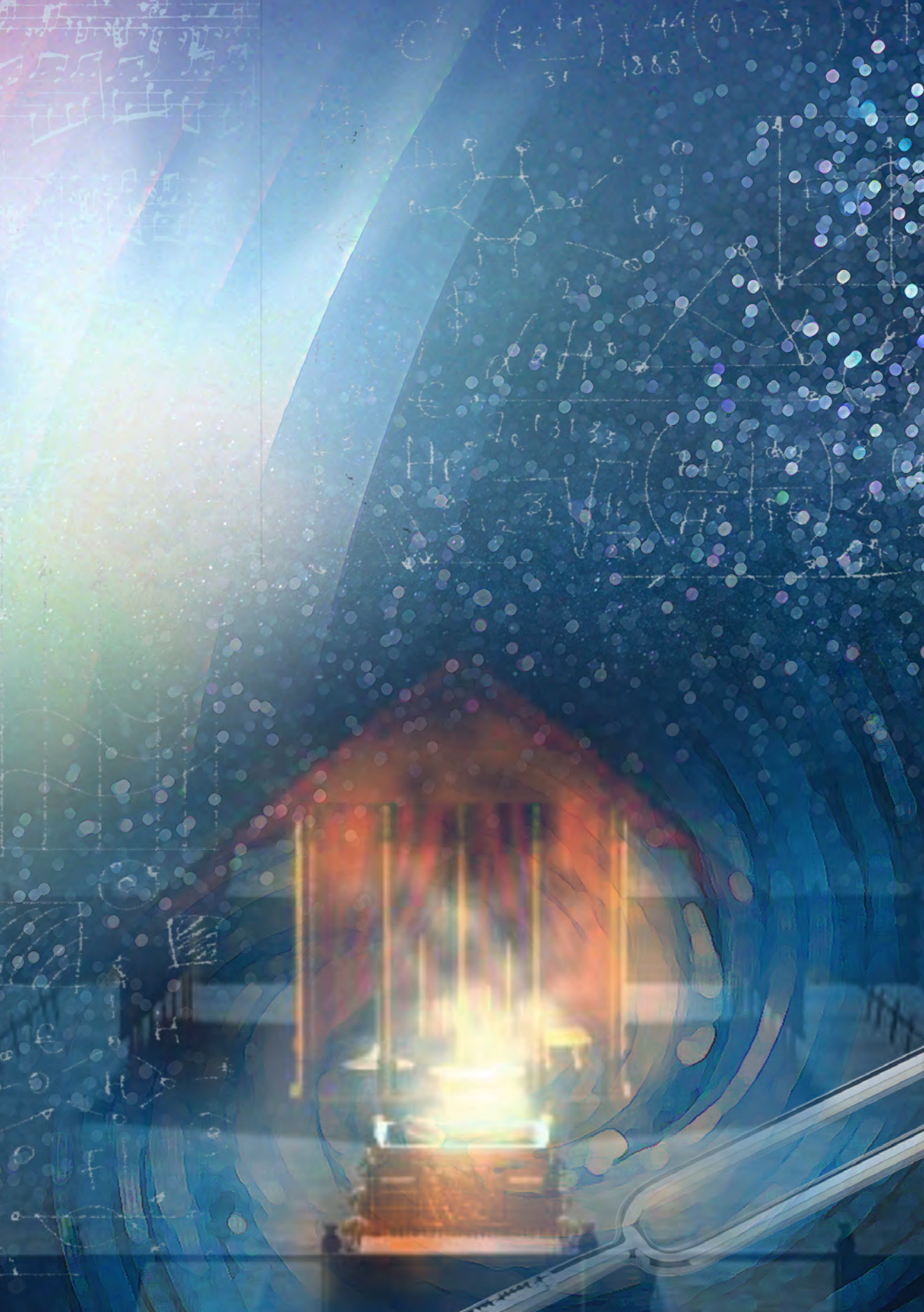
Pieskarsimies dažiem faktiem, kas būs nozīmīgi lai saprastu notikušā un notiekošā būtību. Dažas sadaļas no elementārās fizikas, kas turpinājumā tiks izklāstīti, – nav vienkārši mans personīgais viedoklis un „skats uz dzīvi”, bet tā ir nopietna fiziska koncepcija, pie kuras pieturas daži mūsdienu fiziķi.

Esošās elementārdaļiņas: elektroni, protoni, neitroni,..., kvarki – tas viss ir līdzīgs smalkas vibrējošas stīgas izdalītajām notīm. Fizika – būtībā ir tādu likumu apkopojums, ko mēs varam nospēlēt uz šīm vibrējošām stīgām. Bet ķīmija – pēc būtības ir noteikta melodija, kas var tikt uz tām nospēlēta. Bet Visaugstā radītais Visums, – būtība ir šo vibrējošo stīgu Simfonija. Šodien ir tāda koncepcija, un tā nebūt nav radusies vakar, bet šodien ir unikāla ar to, ka atšķirībā no visām citām, **ir spējusi apvienot visus četrus elementārās fizikas pamatlikumus, kas līdz šim nebija izdevies nevienam un nekad.** Šie likumi ir: **elektromagnētiskais, vājo mijiedarbību, kodola jeb spēcīgo iedarbību un gravitācijas likums.**

Pievilkšanās, „gravitācija” un Ķēniņa godība

Tagad padalīšos ar zināmu izpratni attiecībā uz tādu parādību kā „gravitācija”. Daudziem, kuri „ir tēmā”, ir viedoklis, ka gravitācija kā tāda neeksistē. Ja stipri nepiesienamies terminiem, tad ir tāds likums, zināma likumsakarība, kas nosaka un izskaidro ķermeņu kustību, nosacīti runājot, „no augšas uz leju”, kas izpaužas nosacītas pievilkšanās, krišanas utt. veidā. Un vēl, ir tāda atklāsme un izpratne, ka šī likumsakarība bija Visaugstā izveidota, un tā kā zemes apakšā atrodas Šeols, kas ir miesas simbols, tad „pēc miesas” visi ķermeņi pievelkas uz leju, virzoties šī paša Šeola virzienā, kas atrodas visas šīs „zemes konstrukcijas” apakšā.

Jo cilvēks ir garīgāks, jo vairāk viņā ir Visaugstā godības, jo mazāk viņš ir atkarīgs no šī, tā sakot, „Šeola pievilkšanas”, un tādā gadījumā viņš var „levitēt”, lidot: vai zemu, vai augstu, vai ilgi, vai neilgi – tas jau ir „tehnisks jautājums”.

$$C^2 = \frac{20 \cdot 11}{31} + \frac{44}{1888} (0, 2, 3) \downarrow$$

Protams, vispirms te tiek domāts apskaidrotais ķermenis, bet te ir svarīgi saprast pašu principu. Noteicošais nosacījums, lai tiktu vaļā no Šeola „pievilkšanas” iespaida, ir iespēja izmantot *galgala* jeb virpuļa principu. Faktiski – tā ir spēja caur piemītošo godību izveidot garīgu *galgalu* – virpuli iekš sava garīgā cilvēka, kas dod cilvēkam spēju levitēt vai pilnvērtīgi lidot, spējot vadīt visu savu koordināciju un atrašanās vietu telpā. Atcerieties epizodi no Daniela grāmatas, kur tiek aprakstīti ugunīgi virpuļi – *galgali*, kas līdzās Visaugstā tronim, kuri demonstrē Viņa pamatinstrumentu radības vadīšanā un radišanā: *Dan.7:9*.

TAD, pastiprinoties grēkam un nodalītībai no Tēva un Viņa godības, izveidojās tendence aizejošo godību nomainīt ar tā saukto „augsto tehnoloģiju”. „*Nav nekā jauna zem saules*”: kā TOREIZ, tā arī tagad, tie, kuriem bija atņemta Kēniņa godība, pastāvīgi mēģināja un mēģina ar tehnoloģiju palīdzību aizstāt iztrūkstošo, piemēram, izveidojot tos vai citus lidaparātus. Tās „augsti attīstītās tehnoloģijas”, kas ienāca no kritušajiem, ļauj pārvietoties ar tagadējam cilvēkam neiedomājamiem ātrumiem, kuru pārslodzes nav iespējams godību zaudējušam un grēka novājinātam ķermenim izturēt. Tikai tie, kuriem ir apskaidroti ķermeņi, kā arī hibrīdi ar izmainītu DNS vai bioroboti, ar atbilstošu izturību atbilstošām slodzēm, tikai viņi var pārvietoties tādos ātrumos ar tādiem paātrinājumiem.

Tātad, ir noteikta mijiedarbību likumsakarība, kuras ietekmē kāds ķermenis tiecas uz leju, un gravitācijas likums cenšas to aprakstīt kā matemātisku principu. Šis ir 4. Radītāja pasaules esības pamatlikums.

Radītāja mūzika

Uz šo brīdi eksistē **stīgu teorija**, kas apvieno šos visus ČETRUS fiziskos likumus, un kas tiek saukta arī par Radītāja Dievišķo mūziku, kas skan 11 dimensijās, ko fizikā, ērtības labad sauc par **hipertelpu, apakštelpu un telpu, kas savienotas vienā sistēmā**. Un šajā gadījumā visas šīs teorijas brīnišķīgi apvienojas kopā un viss lieliski strādā. Vai, teiksim tā, STRĀDAJA, – līdz noteiktam laikam. Jūs jautāsiet – līdz kādam? Par to nedaudz vēlāk.

Mēs – tā ir dziesma, vai precīzāk „Radītāja melodija”. Un tādēļ mūs var nosaukt par unikālu Dievišķu melodiju, mūziku, ko ir radījis Visaugstais, Kurš ir mūsu Tētis, un tiek izpildīta uz Viņa radītajām „stīgām”. Fizisko likumu būtība – tie ir Dievišķā dizaina likumi, kas tiek spēlēti uz šīm Dievišķajām visuma stīgām.

Rodas pamatots jautājums: **kādēļ tieši 11?** Kādēļ vispirms radās tieši 11 stīgu teorija, nevis 8 vai 20 stīgu? Lieta tāda, ka fizika un matemātika, savienotas kopā, – ir precīza zinātne, kas cenšas noformulēt un izskaidrot radības harmoniju. Un tādēļ šī teorija ir papūlējusies ņemt vērā visas detaļas. Ja ņemam nevis 11, bet, teiksim, 8, 16, 20, tad harmonija nesanāk, radās dažādas anomālijas, viss aprakstītais bija nestabils un normāli viens ar otru nesabalansējās.

Paši harmonijas un matemātikas principi, kas apraksta noteiktu radības harmoniju ciparos, paredz tieši 11 dimensiju koncepciju, kad viss ir sinhrons, loģisks un skaisti sasaistīts viens ar otru gan daļās, gan kopumā.

Divpadsmit stīgas un dažādi „leņķi”

Daži fizikā ir piedāvājuši savu 12 dimensiju teoriju. Šo koncepciju nereti sauc par „F –

Teoriju” („Father-Theory”) vai „stīgu Tēvs”. Tā ir ļoti līdzīga 11 dimensiju teorijai, bet tajā ir nozīmīga atšķirība – **DIVI LAIKI**: dubults laiks viena laika parametra vietā. Šie divi laika tecējumi, zināmā mērā, ir nosacīti „perpendikulāri” viens otram. Tas ir – vienas laika līnija leņķis attiecībā pret otras laika līnijas leņķi var būt atšķirīgs no nulles. Piemēram, ja slīpums būs divi grādi – tā būs viena attiecība, ja desmit grādi – cita sakarība. Vienā laikā var paiet viena minūte, bet otrā 360 minūtes. Vienā – diena, bet otrā, attiecībā pret pirmo, – tūkstoš gadi. Dažāds leņķis, dažādi koeficienti. Pārsteidzoši, bet fakts, ka galvenā jēga šeit apspriežamajai ļoti garīgajai tēmai, savā būtībā var tikt izskaidrota ar matemātikas teorijas palīdzību.

Mūzikas notis

Dažiem „ne-muzikantiem” būs interesanti uzzināt, ka ir tieši 12 mūzikas notis. Oktāva ir sadalīta tieši 12 notīs. Kādam, protams, ir zināms, ka dažās tautās nošu skaits ir nosacīti palielināts, – senajā Gruzijas mūzikā ir 15 notis, Balkānu – 17, bet Indijas – pat 22! Bet tie, kā likums, ir īpaši gadījumi, kas var tikt skaidroti arī kopējās koncepcijas ietvaros. Taču, savā pamatā, lielākajā daļā esošās „muzikālās pasaules”, tomēr 12 notis. Kontekstā, ka mēs esam zināma īpaša mūzika, zināms Debesu Tēva „īpašs šedevrs”, tad šis fakts var būt vēl par vienu puzzles gabaliņu lielajā bildē.

Atbilde uz grēkā krišanu

Man ir tāda atklāsme, ka iesākumā Visaugstais radīja tieši 11 dimensijas, un viss **telpas-laika audums** (skat. papildus materiālu), ko Viņš radīja un izklāja „kā telti” – tā sastiprināja visas pasaules, un tās visas kustējās vienā laikā. Bet, pēc grēka rašanās, pretstāvības, Debesu attīrīšanas un kara visās 70 pasaulēs, notika globāla iznīcība (sagrāve), ko mēs redzam **1.Moz.1:2**. Pēc tam Debesu Padomē tika pieņemts lēmums par „garīgo karantīnu”, kur varēja istenoties mūsu Debesu Tēta īpašība – Žēlastība, kas ir augstāka par Tiesu.

Te ir jāatceras Ješua vārdi par to, ka „**gaisma ir nākusi pasaulē**”, kā arī: „**ir pienākusi šīs pasaules tiesas diena, un šīs pasaules ķēniņš tiks izdzīts ārā**” (**Jņ.12:31**). Visu pirmajā līmenī, Ješua, protams, domāja Savu Izpērkošo upuri caur Savām asinīm un dzīvību. Bet tieši tāpat Viņš, faktiski, dublēja un apgalvoja to, ko Visaugstais ir pasludinājis **1.Moz.1:3**:

Berešit¹ 3 Un teica Elohim: lai top gaisma. Un gaisma tapa. 4 Un redzēja Elohim, ka gaisma ir laba, un Elohim nošķīra gaismu no tumsas.

Ja līdz šim brīdim, kā iepriekš tika pieminēts, vēl bija visādas „variāciju iespējas par tēmu”, savi subjektīvie skaidrojumi, kuri būdami grēka izkropļoti, aizgāja tālu no Visaugstā taisnajiem ceļiem, tad pēc šī momenta viss bija iznests gaismā: melnais bija nosaukts par melnu, bet baltais – par baltu. Atbilstošais grēka mērs bija piepildīts līdz malām, un Visaugstais, jau kā Taisnais Tiesnesis, paziņoja Savu spriedumu, nosakot garīgās gaismas un tumsas robežas. Fragmentā no **1.Moz.1:3-4** vispirms runa bija par garīgo gaismu un garīgo tumsu.

Benjamīna piedzimšana kā 12. dimensijas pirmtēls

Benjamīns piedzima vēlāk kā visi citi brāļi. Dzemdības bija ļoti grūtas. Un mamma **Rāhele** instinktīvi, dzemdību sāpju dēļ, iedeva viņam sarežģītu vārdu: „**manu ciešanu dēls**”. **Benjamīns** bija vienīgais, kurš piedzima jau **Erec Knaan** – dzīvošanas zemes robežās. Pašam

Benjamīnam, atšķirībā no daudziem pēctečiem, nebija īpašu problēmu savas dzīves laikā. „Poligona” kontekstā te ir noteikts princips. Jēkaba dēlu dzīves, vispār un vispirms ir divpadsmit „brāļu paaudžu” pravietiskais atspulgs un to specifisko un īpašo situāciju, kas ar viņiem saistītas atspulgs. Bet, lūk, notikumi, kas saistīti ar viņa pēctečiem, lielā mērā var mums stāstīt tieši par „**laika paaudzēm**”, kuras, kā jūs atceraties no iepriekšējām nodaļām, bija četrdesmit divas. Ar **Benjamīnu** un viņa cilti šis princips izgaismojās vairāk kā ar pārējiem. Viņa piedzimšana nedaudz „atstatus” no citiem brāļiem parāda mums šo niansi.

Benjamīna cilts bija tā cilts, kas bija gandrīz pilnībā iznīcināta, bet tika saglabāta tikai Visaugstā apžēlošanās dēļ. Viskritiskākajā brīdī dzīvi palika tikai 400 vīrieši, kuri nocietinājušies vienā klintī, izmisīgi atvairīja savu brāļu, kuri bija pārāki savā spēkā, triecienus. Kurš ir pazīstams ar Rakstiem, noteikti zina kādēļ tas viss sākās un ar ko tas beidzās. Un šeit ir pravietiska norāde. Ciparam „4” ir „visaptveroša” nozīme: četras debess puses, četri **kerubi**, kuri nes Visaugstā troni, četri Evaņģēliji utt. Skaitlim „100”, bez visa cita, ir nozīme „pastiprināts”, „daudzumā pavairots”, kam visas pasaules kontekstā ir lielas cilvēku kopības nozīme, zināma „masveidība” un „visuresība”. Skaitlis „400”, – **Benjamīna** cilts izglābto vīriešu kontekstā ir pravietiska norāde uz to, ka TĀ kara laikā gāja bojā un „aizgāja „pazušanā” liels daudzums „pašu jaunāko” no laika paaudzēm, kuri dzima jau grēka darbības laikā. Bet tas runā arī par to, ka bija „visaptveroša žēlastība”, un jo jaunāka bija šī paaudze, jo mūsu Debesu Tēta žēlastība bija lielāka. Šajā nodaļā padalīšos ar nelielu fragmentu no tā, kas attiecas uz „**Benjamīna** jautājumu”, un kas, kā es ticu, tika man atklāts.

„Ir tāds jēdziens kā pielautais grēka vai bojājuma mērs, aiz kura robežām atjaunošanās, labošanās nav iespējama, un viss, kas radīsies no jauna, jau sākotnēji būs garantēts iznīcībai un nāvei. Šī iemesla dēļ, līdz tam brīdim, kamēr jaunu dvēseļu rašanās nebija kā piedzimšana „nāves nolemtībai”, tad līdz tiem, kamēr viņi vispār uzradās, Es palielinātu žēlastības mēru, lai varētu pretoties grēka vīrusam, kas samaitāja un jau bija apkārtējā pasaulē. Tas bija taisnīgi un zināmā mērā „līdzsvaroja” viņu iespējas pareiza lēmuma pieņemšanai. Es esmu Taisnīgs Tiesnesis. Es nevarēju atņemt to, kas bija dots kā svētība, un nevarēju pielaut ka šī svētība jau no iesākuma būtu ieprogrammēta uz sekojošo nāvi. Benjamīna cilts simbolizē vienu no šī jautājuma šķautnēm. Tā ir pēdējā Israēla cilts, un tā rāda tos Visaugstā dēļus un meitas, kuri dzima grēka vīrusa darbības laikā un, kuri tādēļ bija arvien pieaugošā riska zonā. „Pirmos” no pēdējās brāļu paaudzes Es dzemdināju tāpat kā citus – „vienādā attāluma” no iepriekšējās brāļu paaudzes, kurus simbolizē Jāzepts”.

Nemot vērā visu augstāk teikto, var redzēt, ka neskatoties uz savu kareivīgumu un gribas stingrību, pretestības laikā dzimušo morālajam tēlam bija lielas iespējas, kur pieaugt. Kēniņš Šauls ir nozīmīgs pravietiskais tēls daudziem vēlāko laika paaudžu dzimušajiem. Neskatoties uz „nopietniem ārējiem dotumiem”, viņu sirds stāvoklis, veltīšanās un paklausība Visaugstajam, noturība pret grēku- viss tas nereti daudziem varēja būt labāks. Viņi bija spējīgi uz ne pārāk ilgstošiem „taisniem uzplūdiem” un darbībām, bet ilgstošā cīņā bija vajadzīga palīdzība.

Neskatoties uz visu to, **Benjamīna** ciltij bija un ir visai liela loma visa Israēla dzīvē, iespējams, ka pat lielāka nekā visiem citiem. **Benjamīna** cilts teritorijā atradās redzamās godības vieta –

Templis, kā arī *Jericho* (*Jērike*)– pravietiskais simbols Apsolītās zemes apgūšanai/iegūšanai. *Benjamīnā* ir milzu potenciāls, bet tikai kopā ar *Jūdu* un *Levi* viņam ir maksimālas iespējas šo potenciālu atraisīt, nevis aiziet nepareizā virzienā. Israēla ķēniņvalsts sadalīšā *Benjamīna* lēmums palikt ar *Jūdu* un atbilstoši ar *Levi*, kurš nevarēja tikt „atvienots” no *Jūdas*, – tas viss kļuva par pravietisku atspulgu tai cīņai TOREIZ, kad tika pieliktas milzu pūles cīņā par „jauno paaudžu” dvēselēm. Vilks – tas ir *Benjamīna* pravietiskais simbols, un lielā mērā arī visu „jauno paaudžu” simbols, no kurām daudzas būdamas dzimušas pretstāvības laikā, bija kareivīgas, bet bieži bez secīgas darbošanās, izjūtot lielu nepieciešamību pēc pastāvības un „vecāko” atbalsta.

Divpadsmitā laika dimensija kļuva par vienu no galvenajiem Radītāja izveidotajiem instrumentiem grēka uzvarēšanai un Izpirkšanai ar Mesijas Asinīm. Tā bija Radītāja redzamās godības īpaša izpausme, un tajā izpaudās Viņa DIN īpašība – Taisnīgā Tiesa.

11 Miškāna pārklāji, viens – dubults

Tagad aplūkosim divas svarīgas Rakstu vietas, kas saistītas ar skaitli „11”.

2.Moz.26⁷ Vēl jāizgatavo jumta pārklāji ni kazu vilnas, vienpadsmit pārklāji virs mājokļa; ⁸ viena pārklāja garums lai ir trīsdesmit olektis, bet četras olektis lai ir to platums, tas ir viens pārklājs, un lai savā starpā visi ir vienādi. ⁹ Tev jāsavieno savā starpā pieci pārklāji un atkal savā starpā seši pārklāji, bet sesto pārklāju izveido dubultu virs ieejas telti.

2.Moz.36¹⁴ Tālāk viņš taisīja pārklājus no kazu vilnas virs mājokļa; tādus vienpadsmit pārklājus viņš veidoja. ¹⁵ Viena šī telts pārklāja garums bija trīsdesmit olektis un tā platums četras olektis, un visiem vienpadsmit telts pārklājiem bija vienāds mērs. ¹⁶ Un viņš savienoja piecus pārklājus atsevišķi; un atkal viņš savienoja sešus pārklājus atsevišķi.

Miškān(s) – būtībā ir tuksneša laika „pārvietojamais Templis”: pravietiski – garīgā tuksneša. *Miškān(s)* – ir arī mūsu pasaules modelis, kas ir TĀS pasaules, kas bija iesākumā, pravietiskā ēna un atspulgs. Vienpadsmit pārklāji simbolizē iesākuma vienpadsmit dimensijas” desmit telpas un viena laika dimensijas.

Papildmateriālos ir nodaļa par *laika-telpas audumu*. Ja vēl to neesat lasījuši, tad, dziļākai šīs tēmas izpratnei aizpildiet šo tukšumu, kas dos svarīgu izpratni visam šim jautājumam. Lūk, Rakstu vieta, kas tur tika pieminēta, un kuru man parādīja Visaugstais, kad deva šo atklāsmi:

Ps.104⁷ Tu ģērbies gaismā kā tērpā, Tu izplet debesis kā telts segu (jeria – ivr.)

יְרִיעָה (*jeria*) pārklājs, telts materiāls.

Šis pats ivrita vārds *jeria* ir izmantots arī aplūkojamā Rakstu vietā par vienpadsmit *Miškāna* pārklājiem. Neskatoties uz to, ka to bija it kā vienpadsmit, divpadsmitais bija apslēpts, ietverts vienā no vienpadsmit:

2.Moz.26⁹ Tev jāsavieno savā starpā pieci pārklāji un atkal savā starpā seši pārklāji, bet sesto pārklāju izveido dubultu virs ieejas telti.

Mēs redzam ka dubults pārklājs ir zināms pravietisks simbols, kas rāda, ka divpadsmitā laika dimensija bija īpašā veidā ietverta vienpadsmitajā laika dimensijā. Zinot visu NO PAŠA SĀKUMA,

Visaugstais sagatavoja tam visam, kam nākotnē bija jānotiek, risinājumu.

12 laika dimensija kā tumsas ierobežotāja

Bez gaismas un tumsas nošķiršanas, tas nozīmē, robežu nolikšanas starp vienu un otru, notika vēl kas ļoti svarīgs. Visaugstais radīja 12-to laika dimensiju, tā noliekot kāda laika, kas paredzēts labošanai, robežas, un atbilstoši tam, lai grēks, jebkādā veidā, būtu Viņa radībā, **tikai noteiktās robežās un uz noteiktiem noteikumiem ar savu laika limitu**. Septītās dienas nobeigumam – Debesu Šabbatam – ir jāklūst par galējo robežu grēka, kā jēdziena, izskaušanā, par izlīgšanas laika robežu un visu izpirkto ieiešanu atpakaļ Viņa Valstībā. Kā ir rakstīts *Ebr.3.un 4.nodaļās*, Visaugstā tautai ir jāpaspēj ieiet Viņa Šabbatā vai mierā, tādēļ, **ka aiz Debesu Šabata robežām jau vairs nebūs vietas nekādam grēkam un tiem, kas no tā nav tikuši vaļā**. Ir jānotiek fiziskā Šabbata un „Šabbata Šaloma”, kā sirds stāvokļa, gara stāvokļa sinhronizācijai, – kad mēs esam pilnīgā paklausībā un sinhronumā ar mūsu Debesu Tēta Garu.

Atšķirīgais laiks

Tātad, ja kādreiz laiks priekš visiem bija vienāds, tad ar brīdi, kas ir aprakstīts *1.Moz.1:3*, tas pārstāja tāds būt. Noliekot zināmas laika robežas, Visaugstais tagad noteica atšķirīgu laika tecējumu Savai radībai, noliekot visu atkarībā no Savas godības līmeņa. Lai nesanāktu tā, ka gan Viņam uzticamie, gan tie, kuri pret Viņu sacēlās un iesāka karu pret saviem brāļiem un māsām, – lai viņi neatrastos vienā Viņa redzamās godības līmenī. No šī brīža spēju, iespēju līmenis, laika ritēšanas ātrums- tas viss sāka tiešā veidā būt atkarīgs no redzamās godības līmeņa. Bet Savas redzamās godības līmeni šajā pasaulē, Visaugstais piesaistīja pie fiziskās gaismas ātruma, ko Viņš priekš šīs pasaulei arī noteica. Pretiniekam tika nolikta robeža:

Atkl.gr.12¹² Tādēļ priecājieties, Debesis, un kas tur mājo! Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dūsmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis.

Šai Rakstu vietai, kā vēl daudzām citām, ir arī dziļākas saprašanas šķautne: kas kritušais „rītausmas dēls” tika nomests no Debesīm, tad pēc TĀ kara, ar 12-tās laika dimensijas izveidošanu, ir nolikta galējā robeža, un šim ķerubam un visāda veida tumsai tika nosprausta robeža.

Gaismas ātruma atkarība no godības

Nikola Tesla bija kaislīgs ētera teorijas piekritējs. Saskaņā ar „Ētera teoriju”, ēters var būt dažāds, vairāk vai mazāk blīvs, bet tas var ietekmēt gaismas ātrumu vakuumā. 1676.gadā pirmo reizi veiksmīgi tika izmērīts gaismas ātrums vakuumā, un to izdarīja Olafs Remers. No tā brīža mērījumu metodika un kvalitāte pastāvīgi uzlabojas, bet tiek konstatēts dīvains paradokss: gandrīz visi jaunie precizējumi norāda uz gaismas ātruma palēnināšanos. Ja gaismas ātrums ir konstante, tad matemātiskās pieļaujamās kļūdas var būt nākamajiem mērījumiem ir jābūt +/- 50%. Bet pārbaudot izrādās ka vairāk kā 85% gaismas ātruma precizējumi norāda uz tā samazināšanos.

Eiņšteinš ir noskaidrojis, ka absolūtā laika nav. Laiks ir nosacīts parametrs atkarībā no spēka sistēmas, kurai tas pakļaujas, ko formāli pazīstam kā **atskaites sistēmu**. Laiks, kas rit mūsu personīgajā sistēmā, ir zināms kā „**pareizais laiks**”.

Laika ātruma samazināšanās pētnieki

Pirmo reizi, tā sakot „oficiāli”, par laika ātruma samazināšanos paziņoja Barri Setterfilds un Trevors Normans, kuri vairāku gadu garumā pētīja šo jautājumu. Tagad divi fiziķi – dok. Žoaó Mageiho, Londonas Impēriskās koledžas Karaliskās biedrības zinātniskais līdzstrādnieks un dok. Andreas Albrehts no Kalifornijas universitātes Dēvisā – pieņem, ka uzreiz pēc „Visuma piedzimšanas” gaismas ātrums, iespējams, bija daudz ātrāks nekā tās šodienas lielums – 186000 jūdzes sekundē. Viņi uzskata, ka kopš tā laika ātrums ir samazinājies. Viņu teorija paredzajiem efektiem ir jābūt nopublicētiem prestižā žurnālā **Physical Review**. Iespējams ka uz šīs grāmatas iznākšanas laiku šī publikācija jau būs ieraudzījusi dienas gaismu.

Čarlzs Mislērs (1934.–2018.), evaņģēliskais kristietis, Rakstu mācītājs, beidzis ASV Jūras-Kara akadēmiju, bija maģistra grāds inženierijā, vairākus gadus strādāja aerokosmiskajā un datoru rūpniecībā. No 1963.gada strādājis „Fordā” un 1977.gada jūnijā kļuva par „Western Digital” priekšsēdētāju un izpilddirektoru. 2018.gadā aizgāja pie Tā Kunga.

Čarlzam Mislēram ir tāds raksts – „**Gaismas ātrums palēninās**”. Tas saskan ar dažu vispār atzītu mūsdienu fiziķu darbiem. Viņam pieder arī virkne materiālu un svētrunu attiecībā uz nefilimiem un visu to, kas ar tiem saistīts. Saskaņā ar viņa pētījumiem, viņam ir noteikti fakti un aprēķini, ka:

Ješua laikā gaismas ātrums bija aptuveni par 10-30% lielāks;

Kēniņa Šlomo (Sālamana) laikā – divas reizes lielāks;

Abrahama laikā – četras reizes lielāks;

Līdz Noa plūdiem, apmēram 3000 gadu pirms mūsu ēras – vispār vairākkārtīgi nekā tagad.

Cik uzticami ir šie aprēķini, kā jūs paši saprotiet, ir grūti pateikt, bet šeit jautājums jau ir pašu principa pareizumu, jo mums ir stingrs pamatojums pašos Rakstos. Likumsakarība ir tāda, jo mazāks ir fiziskais gaismas ātrums – par tik mazāk ir reālā laikā diennaktī. Un otrādi. Jo lielāks ir gaismas ātrums – jo vairāk ir reālā laika tajā pašā diennaktī.

Jau ar pašu vispārējo analīzi un visu šo faktu aplūkojumu, kas jau ir doti, kā arī ar to, kas būs minēti tālāk, ir pilnībā pietiekami, lai ieraudzīti esošo likumsakarību. Un tas ir – „pirmais liecinieks”. Bet kas attiecas uz „otro liecinieku”, tad Mūsu Tēta Gars ir spējīgs mūs atklāt uz VISU Patiesību. Pie kam, mums vēl ir jāsaprot tas princips, ka tie fakti un koncepcijas, kas ir patiesas – vienmēr viena otru papildinās. Tas ir pastāvīgs process, bet beigās, viss tas, no kā tiek noņemti zīmogi, nedrīkst būt savā starpā pretrunā, bet tam ir jāapstiprina Raksti, jo tie – ir stingrs pamats un uz tā var būvēt.

Trīs degradācijas šķautnes

Mūsu apskatāmās tēmas kontekstā, mēs varam konstatēt, ka garīgā degradācija, grēka attīstības laikā, ir izpaudusies vairākos veidos:

1. Fiziskās gaismas ātruma samazināšanās, un reālā laika samazināšanās nominālajā laika vienībā, piemēram –diennaktī.

2. Dzīves ilguma samazināšanās nominālajos gados: no laika pirms Noa plūdiem, kad dzīvoja

vairāk kā 900 gadu, līdz 70 – 80 gadiem mūsdienās.

3. bez tam, ir notikusi arī cita samazināšanās: MIEGS, kas pirms grēka nebija pat kā jēdziens, un kas sāka aizņemt 1/3 (kā nu kuram) diennakts. Kas labs – daudziem ticīgajiem- tā ir atpūta un pravietiski sapņi, bet kādam...

Tādēļ, ir acīm redzams, ka ir notikusi ne tikai nominālo gadu skaita samazinājums, bet ir samazinājies arī to „piepildījums”. Var samazināties arī pašu denāriju skaits, bet var arī samazināties to reālā pirktspeja. Piemēram, agrāk bija 900 denāriju un par vienu denāriju varēja nopirkt 10 maisus miltu, bet pēc kāda laika jau bija tikai 70 denāriju un par vienu denāriju varēja dabūt tikai vienu maisu, un tad vēl uz atlaidēm, un vēl ne pavisam pilnu... Tātad, nepietiek ar to, ka ir samazinājies gadu skaits, ko dzīvoja cilvēks, bet arī paši gadi ir kļuvuši „kaulaini”, un tajos var paspēt izdarīt aizvien mazāk uz mazāk. Kā kas tāds ir iespējams? Tad nu aplūkosim sekojošu piemēru.

Kaulainās govīs un šablonu gūsts

Ir labs piemērs attiecībā uz treknām un kaulainām govīm, kas pēc tam atnāca. Faraons, skatoties uz šo parasto sapni, nevarēja saprast, jo viņa smadzenes kategoriski nevarēja ietilpināt sevī to, ka govīs Ēģiptē, Nīlas karstos, var kļūt vājas. Apmēram tādā pašā veidā arī daudzi ticīgie pagaidām nevarēja ietilpināt sevī kā var samazināties faktiskais laiks iekš pašas laika vienības. Kā faraons nevarēja ietilpināt un pat pieļaut, ka Nīla var izžūt, mainīt gultni, vai samazināt savu tecējumu, tā daudzi pagaidām nevar ietilpināt, ka var izmainīties pats laika ritējums, tā gaita, un tas var kļūt „kaulains”. Nu ko te teikt? Nost ar „garīgās Ēģiptes” faraonisko domāšanu! Laikam tā 😊.

Reiz sen, Ēdenes dārzā notika mirkļa pārvērtība no DIENAS uz GADU. Pēc sagrēkošanas, viena tāda kārtīga, piesātināta DIENA, kļuva „kaulaināka” par veselām 360 reizēm! Uzreiz un vienā mirklī. Agrāk cilvēks vienas dienas laikā „lēnu garu” varēja izdarīt 300 dažādus darbus, un tad tik diena sāka sliekties uz rietu. Bet uzreiz pēc grēkā krišanas diena uzreiz saspiedās līdz šausmu šausmām, un vajadzēja ļoti ātri kustēties, un pat „riksīti” skriet, lai izdarītu divus- trīs darbiņus.

Tajā brīdī, kad notika „degradējošais lēciens”, izmainījās ne tikai laiks. Izmainījās Ādams un Hava, bet kopā ar viņiem – VISA ZEME, tā kā bija teikts, ka „**tevis dēļ zeme ir nolādēta**”. Ādamam un Havai momentāni izmainījās praktiski visa fizioloģija. Līdz tam, visu pārtiku, ko viņi apēda, organisms sagremoja 100%, un viņiem nevajadzēja ne tualeti, ne ko līdzīgu. Viņu iekšējā fizioloģija vispār neparedzēja ko tādu, kā „iešanu uz tualeti”. Viņi neslimoja, nesvīda, nenovecoja, nepiekusa. Pēc grēkā krišanas viņu ķermeņi, zaudējot iepriekšējo godību, transformējās par „grēka novājinātiem” ķermeņiem, ar visiem tā „jaukumiem”. Notika arī globālas izmaiņas augu valstī, bet visvairāk dzīvnieku pasaulē. Izmainījās „iekšējie uzstādījumi”, kā arī visu dzīvo radību gremošanas procesi. Radās plēsēji, kā arī tie, kuriem ir jaukta sistēma. Līdz tam brīdim dzīvnieki viens otru neaprija, bet barojās tikai „zaļo zāli”. Viņi tāpat kā cilvēki, „negāja uz tualeti”, kas ir apskaidrotā ķermeņa samaitāšanas ar grēku, sekas.

Neilgu laiku pēc tam, kad Ādams un Hava nogaršoja un izbaudīja augļa saldumu, ieslēdzās atbilstoši mehānismi un sākās globāla transformācija, sākot no viņiem pašiem. Auglis viņu mutē bija salds, bet tas kļuva rūgts viņu vēderā, bet pravietiski – viņu garā, vai garīgajā cilvēkā.

Vispirms viņi zaudēja godību, kas redzamā veidā viņus piesedza, būdama tiem apgērba vietā. Bet pēc Visaugstā sprieduma tika palaisti pārējie transformācijas procesi, ieskaitot laiku.

Tuvība ar ķēniņu Ķēniņu – izgaismo un pavairo ātrumu un reakciju. Tādēļ, viena diena kopā ar Visaugsto, Viņam blakus un iekš Viņa godības, kas arī ir laika tecējuma ātrumu, – ir kā 1000 gadu uz zemes no kritušā cilvēka skata punkta. Precīzāk būtu, ja teiktu, ka par vienu dienu Viņa godībā, pēc piesātinātības, papildījuma pakāpes, pēc Viņa atklāsmēm un tā, ko var paspēt izdarīta Viņa Valstībai – ir viss tas, ko uz zemes var paspēt saprast, pieņemt un izdarīt, tikai pa 1000 mūsu tagadējiem zemes gadiem. Visādā ziņā tajā laikā, kad Jēšua mācekļi Kēfa (Pēteris) uzrakstīja savu vēstuli (**2.Pēt.3:8**).

„Ja šīs dienas netiktu saīsinātas...”

Ir rakstīts, ka **Ķēniņa žēlastības dēļ dienas tika saīsinātas**, un ir teikts, ka, ja Viņš to neizdarītu, tad neizturēta nekāda miesa:

Mt.24²² Un ja šīs dienas netiktu saīsinātas, tad neviens cilvēks neizglābtos; bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas.

Viņš to izdarīja grēku savairošanās dēļ. Visaugstais kā Radītājs, Savas žēlastības dēļ, sāka palēnināt, „saīsināt” laiku, lai cilvēki, formālas laika vienības laikā paspētu mazāk sagrēkot, un lai tādā veidā tiktu samazināts grēku daudzums, kura dēļ pasaulei ir jātop iznīcinātai. Bez šī, sakrātais grēku mērs jau sen būtu kļuvis Visaugstajam kā Taisnajam tiesnesim, par iemeslu, lai to izdarītu. Bet, Visaugstais to darīja un dara „izredzēto dēļ”, tas ir, viņu glābšanas un Izpirkšanas nobeigšanas dēļ.

Visaugstā dēlu un meitu attālināšanās no Viņa Gara, no Viņa Sirds, viņu siržu nocietināšanās noveda pie Viņa godības, kas viņos bija, apdzišanas. Un visas šīs tēmas kontekstā pavisam citādāk var atklāties sekojošas Rakstu vietas:

Ps.89⁴⁵ Esi atņēmis viņam tā spožumu un valdnieka troni nogāzis pie zemes; ⁴⁶ saīsinājis viņa jaunības dienas, esi aplājis viņu ar kaunu.

Ps.102²⁴ Bet Viņš ir satriecis ceļā manu spēku un saīsinājis manas dienas...

Kā mēs varam atcerēties no fizikas, jo lielāks ir ātrums un tas pietuvojas gaismas ātrumam, jo lēnāk rit laiks, pie tam tas, it kā izstiepjas, bet uz zemes – otrādi: paātrinās. Mēs atceramies, ka Visaugstais ir GAISMA, un tādēļ, jo tuvāk mēs esam pie Viņa, pie Viņa godības, jo vairāk bremsējas, atslābinās visi šīs pasaules graujošie procesi. Viena diena kopā ar Visaugsto, šajā nozīmē, ir kā 1000 gadu uz zemes.

Ps.90¹⁰ ...un to pats labākais laiks – darbs un slimība, tas paiet ātri, un mēs aizlidojam.

Cita fizioloģija

Kā augstāk tika aplūkots, – Čarlza Mislera darbos varam redzēt viņa iepriekšējos aprēķinus, no kuriem var secināt, ka:

Ješua laikā gaismas ātrums bija aptuveni par 10-30% lielāks;

Ķēniņa Šlomo (Sālamana) laikā – divas reizes lielāks;

Ābrahama laikā – četras reizes lielāks;

Līdz Noa plūdiem, apmēram 3000 gadu pirms mūsu ēras – vispār vairākkārtīgi nekā tagad.

Varam **pieņemt**, ka Ābrahama laikā reālā laika daudzums bija apmēram četras reizes lielāks kā tagadējais, vai tuvu tam, un tādā gadījumā, viņš nodzīvoja nevis 175 gadus, bet ap 700. Tādā gadījumā patriarhu bērnu jaunie vecumi, un tās situācijas, kas ar to bija saistītas, var tikt loģiski izskaidrotas. **Rivkai**, kad viņu ņēma par sievu, bija no 5 līdz 7 nominālajiem gadiem, bet fizioloģiski bija no 20 – 28 gadiem. **Šimons** un **Levī**, kuriem **Šehemas** vīriešu satriekšanas laikā „formāli” varēja būt 8-9 gadi, faktiski bija 28-36 gadu vecumā, ņemot vērā mūsdienu fizioloģiju. **Dina**, kura tika **Sihemā** tika izvarota, kurai nomināli tad varēja būt 6-7 gadi, salīdzinājumā ar „mūsu gadiem”, fizioloģiski atbilda apmēram 22-28 tagadējiem gadiem. AGRĀK bija pilnīgi CITI gadi: „laika govīs” tajos laikos bija daudz „treknākas”.

Ps.90⁹ Jo visas mūsu dienas zūd Tavu dusmu kvēlē; mēs zaudējam mūsu gadus kā skaņu.¹⁰ Mūsu dienu laiks ir septiņdesmit gadi un, ja kāds ļoti stiprs- astoņdesmit gadi, un to pats labākais laiks – darbs un slimība, tas paiet ātri, un mēs aizlidojam.

„Platona gads”

Kad daudzi ticīgie, mūsu stāsta kontekstā dzird skaitļus, kas pārsniedz 6000 gadu un vairāk, tad viņi uzreiz automātiski sāk noliegt to, ko sadzirdēja, jo atceras no Rakstiem un zina, jo viņiem tā bija pateikuši, ka mēs dzīvojam uz 6. un 7.gadu tūkstoša šķirtnes skaitot no „mūsu pasaules radīšanas” laika. Tad nu kopā apskatīsim vienu lietu, kuru mūsu tēmas gaismā varēsīm saprast, ja vien uzlūkosim to no pareizā leņķa. Pretinieks vienmēr ir centies aizmiglot pareizu laika izpratni, tikai tiem saviem kalpotājiem, kas viņam veltījušies, atklājot dažas šķautnes. Nedaudz sakopojiet savu pacietību un tad nu aplūkosim tādu jēdzienu kā „Platona gads”. Kas tas ir?

Ziemeļi un debesu kupola centrs

Tagad Ziemeļpols norāda uz Polārzvaigzni Mazā Lāča zvaigznājā. Tieši ap to griežas visa zvaigžņu sfēra mūsu **rakijā** vai debesjumā. Apmēram 12000 „nominālos gadus” atpakaļ, izejot no mūsu laika gadu lieluma, „Polārzvaigzne” bija **Vega** no Liras zvaigznājā. Vēl apmēram 6000 „nominālos gadus atpakaļ „polārzvaigzne” bija zvaigzne **Tuban** no Pūķa zvaigznājā. Kaut grieķu astronoms Gīparhs (2.gs.pirms m.ē.), tā sakot, atklāja ekvinokcijas precesiju, pierādījumi liecina par to, ka debess ciklu zināšanas ir daudz senākas.

Eksistē tā saucamā „planētu parāde”, kad tās attiecībā pret zemi nostājas vienā līnijā un atrodas zināmā savienotības aspektā. Ar šo hipotētisko notikumu it kā sākas un beidzas „**varenaiss Platona gads**”. Pie kam savienošānās punkta atrašanās vietu pats Platons nenorādīja un vēlāk tika pieņemts par tādu uzskatīt nulle grādu Auna zvaigznājā. Ideja nāk no asīriskās astroloģiskās tradīcijas, kur varenaiss gads sākās lielajos Vēža un Mežāža zvaigznājos, kā arī Pitagora un Empedokla darbos. Vēlāk terminu „Platona gads” sasaistīja ar precesijas gadu, ekvinokcijas punkta precesijas periodu, aptuveni 1 grāds 72 gados, vai 25920 gados. Es šeit neskaidrošu kas tā tāda „precesija”; parocieties internetā, tas nav sarežģīti.

Platons un Fēnikss

Atcerieties frāzi, ko kāds kaut kad ir teicis: „No pelniem atdzimstot, ceļ spārnus savus Fēnikss...”? Pieskarsimies arī šim interesantajam momentam mūsu tēmas kontekstā. Lai cik divaini tas būtu, bet saknes, šī personāža aizsākumi – arī ir ļoti, ļoti nelabi, un pat stipri netīri. Fēnikss ir ļoti saistīts ar šo „Platona gadu”, un saskaņā ar astrologu izpratni, viņas dzīves laiks ir „Platona” vai „varenais gads”. „Platona gads” – ir laiks, kad saule, mēness un piecas planētas, bet precīzāk zvaigznes (*koháv*) vai redzamiem kustīgiem spīdekļiem, atgriežas savā sākotnējā stāvoklī attiecībā pret visām redzamajām zvaigžņotajām debesīm.

Tacīts savā „Dialogā par oratoriem” to nosaka kā 12994 parastos gadus. Senie ticēja, ka beidzoties šim milzīgajam astronomiskajam ciklam, pasaules vēsture atkārtosies visos sīkumos, jo atkārtojas „planētu” ietekme; tādā veidā Fēnikss kļūst par visuma simbolu vai tēlu. Lielākai līdzībai stoīķi mācīja, ka pasaule iet bojā ugunī un atdzimst ugunī, un ka šim procesam nebūs beigu un nav bijis sākuma.

Kā daudzi jau saprot, fiziskajā pasaulē un informatīvajā telpā nekas nerodas pats par sevi, nejauši un „vienkārši tāpat”. Tas tā notiek tikai lētās filmās. **Kritušo tehnoloģija ir tāda, ka tiek ņemta tā vai cita koncepcija, tā vai cita Patiesība, un pakļaujot to attiecīgai apstrādei, pēc tam tiek iekļauta atbilstošās melu doktrīnās un vērtībās.** Lai varētu „efektīvi vadīt” šajā pasaulē tiek ievesti tie, kas saucas „nezāles/viltus labība”, kurus atraisa un ieliek atbilstošās pozīcijās, dodot viņiem nepieciešamo varu. Priekš viņiem un caur viņiem tiek izstrādātas atbilstošās doktrīnas un koncepcijas, kuras viņiem ir jāīsteno dzīvē. Šo nelielo noslāņojumu padara par „elīti”, paziņojot tai kādas, it kā „slepenas zināšanas”, kas arī ir daļa no šiem vadības instrumentiem, un apstiprina piederību šim „elitārumam”.

Un notiek tā, ka viņi runā „patiesību un tikai patiesību”, bet ne visu patiesību, tikai „gabaliņu nesāpīgas patiesības”. Tas, ka šī cikla nobeigumā būs šīs pasaules attīrīšana ar uguni, ir pilnīga patiesība, un par to mēs varam izlasīt Rakstos:

2.Pēt.3⁷ Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi glabā un uztur tas pats Vārds ugunij un bezdievīgo cilvēku tiesas un pazušanas dienai. ⁸ Bet to vien turiet vērā, mīlie, ka viena diena pie/blakus (tuvumā) Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi [pie mums tagad uz zemes], un tūkstoš [Viņa] gadi kā viena [mūsu] diena. ⁹ Tas Kungs nevilcina Savu apsoliājumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās. ¹⁰ Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks, un zeme un viss, kas uz tās radīts.

Uguns būs, attīrīšana būs, bet ne tā kā kritušie to tēlo saviem „menedžeriem” dažādās tautās un nācijās. Tas ir – „burkāns ēzelītim”, un tie savā laikā būs stipri pārsteigti, lai neteiktu ko vairāk. Viņiem saka, un īpaši tagad mūsu dienās, ka visa mūsu pasaule stāv uz šī cikla noslāņuma sliekšņa, un ka nākamās ģeofiziskās un garīgās kataklizmas – ir nepieciešamas etaps, kas ir jāpārdzīvo, un kuru viņi pārdzīvos, ja paklausīgi darīs visu to, ko viņiem teiks. Viņiem saka, ka viņi varēs mierīgi nosēdēt savos bunkuros, kamēr paies daži satricinājumi un visāda veida haosa gadi. Viņiem saka, ka viņus neaiztiks tie ļaunie radījumi, kuri tiks palaisti „zemes attīrīšanai” un

nākamās „gaišās rītdienas” pretinieku iznīcināšanai, ar to domājot, vispirms mūs. Daudzi no viņiem zina par hibrīdiem, un par pašiem kritušajiem, un par kontroles un manipulāciju pār visu cilvēci instrumentiem, bet cer, ka nākamajā pasaulē viņiem būs paredzēta laba vietiņa. Protams, vieta viņiem būs, bet ne tur, kur viņiem tas tiek skaisti tēlots. Viņiem, protams, nesaka, ka tie bunkuri daudziem kļūs par kapiņiem, kur slāpstot un mirstot, viņi gaudos aiz bēdām, ka viņi ir tik cietsirdīgi piemānīti. Viņiem nesaka arī, ka daudziem no viņiem „nepaveiksies” citā veidā, viņus „izraks” no viņu patvertnēm tie paši ļaunie radījumi. Viņiem būs visai nepatīkami pārliecināties, ka kopā ar augsto ļaunuma līmeni, daudziem no šiem radījumiem ir arī augsts spēju līmenis, tai skaitā – teleportēšanās, kā arī spēja sagraut praktiski jebkādas superizturīgas patvertnes. Viņu fiziskā dzīve, kad tas viss notiks, būs neilga, bet savā noslēgumā visai, visai emocionāli piesātināta.

Tie, kas ir mūsu pasaulē ienākuši kā nezāles, – ar tiem ir atsevišķa runa, bet mani pārdzīvojumi un manas lūgšanas ir par Valstības dēliem un meitām, kurus ar meliem ir iesaistījuši visā tajā, un kuriem, pagaidām, vēl ir iespēja glābties. Mana lūgšana Debesu Tētim ir par to, lai Viņš parāda Savu žēlastību, kura ir augstāka par tiesu, un lai Viņš piešķir viņiem Savu labvēlību, un izrauj kā pagales no uguns. Mana lūgšana Tēvam ir par to, lai Viņš izgaismo viņu sirdis ar Jēšua gaismu, lai Viņa gaismā viņi ierauga gaismu. Pagaidām ir palicis pavisam nedaudz laika.

Jaunā astroloģiskā ēra iestājas tad, kad pavasara saulstāvju punkts, sarežģīto zemes saulesmēness precesiju rezultātā pāriet no vienas zodiakālās zīmes uz otru. Pilnu riņķi apkārt Zodiakam viņa izdara tā sauktā Varenā Platona gada laikā, kas ir 25620 parasto gadu. Viens Varenā gada mēnesis ir 2160 zemes gadu garumā un ir astroloģiskais laikmets. Pilns aplis pa Zodiaku, attiecībā pret zemes asi, kas savieno zemes centru un kupola **-rakijas** virsotni, notiek apmēram 25920 gadu laikā. Platons uzskatīja, ka tas ir zemes civilizācijas eksistences laiks. Tieši tādēļ precesijas periodu vēl sauc arī par „Vareno Platona gadu”.

Vēstures laikmets un solis

Tā sauktā „varenā gada” viena diena teorētiski ir 72 mūsu gadi, bet praktiski ietilpst 71 – 74 gados ($25920 / 360 = 72$ gadi – tas ir laiks, kad nosacītā zemes ass noiet vienu ekliptikas grādu). Tas arī ir šis viens „vēstures solis”, tā sakot, stiprības pārbaude. Ir tāda izpratne, ka, ja jaunais sociālais veidojums vai valsts nav nodzīvojusi ilgāk par šo laiku, tad vēsturiski šāda sistēma nevar/nedrīkst eksistēt.

Interesanti ir ar norādi uz 70 – 72 gadiem, jo te ir daudz norāžu visos Rakstos. Bet no kurienes varēja tikt ņemti šie milzīgie $25620 + 300 = 25920$ gadu daudzumi? Ja tie nav kāda mulķīgi jociņi vai nomaldīšanās/maldi, tad pareiza izpratne par laika ritumu un to, ka tas šajā pasaulē vienmēr mainās uz palēnināšanās pusi, tad tikai tas var mums dot iespēju saprast, ka, ja skaitam mūsu „kaulainajos gados”, tad šiem pašiem, gandrīz 26000 gadiem ir vieta būt.

Senie rakstīja par debesu „zīmēm un gadalaikiem”, kas ir nonākuši līdz mums vienkāršu mītu veidā. Sendienu pareģi un astrologi rūpīgi glabāja un sargāja pašu svarīgāko debesu ciklu noslēpumu. Bez zināšanām par debesu ķermeņu kustību, ko varēja uzzināt visas dzīves novērojumu laikā, bija slepenas zināšanas par debesīm, kuras nedrīkstēja dokumentēt, ja netika

glabātas un nodotas no paaudzes uz paaudzi. Varenajam debesu ciklam ir senas saknes, neskatoties uz to, ka tas debesīs bija redzams gandrīz 1000 gadu, šī cikla mehānismam lika tam tapt redzamam ar intervālu 6480 gadu. Šis cikls bija pieminēts leģendās un mītos dažādos veidos, piemēram kā „**sala, kas kļīst laikā un telpā**”. Šī „Platona gada” ceturtais daļa – 6480 gadi, grieķu valodā tiek apzīmēta ar vārdu **Aijon** – ēra, laikmets. Šis grieķu vārds ir bieži pieminēts Jaunajā Derībā. Grieķi šo vareno debesu ciklu sauc par vēsturiskā laika saglabāšanas koncepcija. Vēl grieķi šo ciklu **Aijon** (dzīves ilgums) ir noteikuši kā visuma periodu starp laikmeta radišanu un sagraušānu.

Tas nozīmē, ka no Platona (un mistisko reliģiju) skata punkta, **Aijon** ir kā cikls, kura laikā esošā civilizācija grūst, bet pēc tam, uz šīm drupām, ir jāsākas jauna civilizācijai. Čūska, kas kož savā astē, kas ir **Aijon**, ir pazīstama kā **Uroboros** – un tas ir **nahaš** Debesīs. Jā, jā, tieši tas **nahaš** vai čūska, caur kuru notika Ādama un Havas pavedināšana, bet pravietiski – kritušais ķerubs, caur ko viss šis ļaunums TAD iesākās. **Ja atceraties, tad mistisko reliģiju adepti uzskata par savu uzdevumu iepriekšējo civilizāciju zināšanas atjaunot un izmantot lai varētu uzcelt nākamo civilizāciju.**

Ja par pamatu ņemam šo koncepciju, tad var paredzēt, ka visa zemes vēsture sevī ietver kādus **četrus nosacītus laikmetus**. Ja uzmetam acis vēsturei, ko pazīstam no Rakstiem, tad mēs varēsim redzēt vairākas ēras, kuras nosacīti var sadalīt sekojoši:

1. No Ādama līdz Noa plūdiem.

2. No Noa plūdu noslēguma līdz Ābrahamam un 12 cilšu rašanās.

3. No Ābrahama un 12 cilšu rašanās līdz Mesijas Ješua atnākšanai uz šīs zemes.

4. No Ješua augšāmcēlšanās, Svētuma Gara izliesšanās Šavuotā (Vasarsvētkos) līdz Ješua atgriešanās laikam pēc Lielo Bēdu laika beigām.

1000 gadu Valstības laiku vispār var izdalīt kā atsevišķu „super laikmetu”, jo, ja ņemam vērā visu to, kas bija teikts iepriekš, ar visu to godību, kas tiks dota ar Ķēniņa Ješua atgriešanos, ar kritušā **ķeruba** sasaistišanu **Šeolā** utt. – tad šiem 1000, tā sauktās „Mesiāniskās ēras” nominālajiem gadiem ir jāklūst ārkārtīgi „trekniem”. Iespējams, ka viens šīs 1000gades gads Valstībā būs vienāds ar, kā minimums, desmit tagadējiem gadiem, bet varbūt pat simts. Dzīvosim – redzēsim, tā sakot. Bet pašu principu, cerams, saprotat.

Balstoties šajā izpratnē, var pieļaut, ka sešas pasaules restaurācijas dienas, kas, sakaņā ar Rakstiem, katra sastāv no 24 nominālajām stundām, patiesībā var sevī ietilpināt visai iespaidīgu laika nogriezni, kas skaitāms ar daudziem simtiem gadu, lai neteiktu vairāk.

Indieši ir izdomājuši labu teoriju...

Tad nu pieaicināsim vēl mūsu dārgos indiešus un vienu laika koncepciju, kas ir ļoti saistīta ar viņiem. Hinduismā mēs varam redzēt tādu jēdzienu kā MAHA-joga, ko var nosaukt par Ēru, kas ietver sevī četrus laikmetus. Ir dažādi traktējumi un nianses, bet es pieminēšu vienu no galvenajām, kur cipari norāda gadu skaitu:

1. **Satja- juga:** „tīrības gadsimts; taisna pasaule; zelta laikmets;

1 728 000 (laikmeta ilgums), 100 000 (cilvēka dzīves ilgums).

2. **Treta-juga:** „pilnīgās tikumības stāvoklis”, „juteklisko baudu sākums, cilvēcisko netikumu rašanās”; (dievbijība samazinās par ¼ daļu);

1 296 000 (laikmeta ilgums); 10 000 (cilvēka dzīves ilgums).

3. **Dvapara-juga:** „slimību rašanās, stihiju katastrofas dabā”; (dievbijība samazinās vēl par ¼); 864 000 (laikmeta ilgums); 1000 (cilvēka dzīves ilgums).

4. **Kalin-juga:** „tikumības kritums”, „dēmona Kali laiks”, „dzelzs gadsimts”, „strīdu gadsimts”; (atliek vien ¼ dievbijības);

432 000 (laikmeta ilgums); 1000 (cilvēka dzīves ilgums).

Saskaņā ar tradicionālo teoriju, „jug” (laikmetu) ilgums tiek skaitīts „devu” gados, vai, tā sakot, kādu „garīgu personu” gados. „Bhagavata-purana” apgalvo, ka katrs tāds gads ir līdzvērtīgs 360 mirstīgo cilvēku gadiem. Tādā veidā, šo pašu „garīgo personu” dzīves gados, katras ēras ilgums ir 1200 gadi. No tā mēs varam redzēt, ka katra laikmeta ilgums saīsinājās tieši attiecībā uz cilvēku laiku, kuri dzīvo šajā pasaulē un uz šīs zemes.

Vai ieraugāt likumsakarību, par ko runājām iepriekš – 1:360? Kas attiecas uz cipariem un proporcijām – to visu, protams, vajag dalīt ar 4, 16, 128, utt., bet, tomēr, mēs varam skaidri redzēt katras ēras laika novājššanas tendenci, kā arī atbilstošu cilvēka dzīves ilguma samazināšanos.

Visapkārt ir daudz Patiesības lausku, bet mums ir jāmacās izdabūt ārā vērtīgo no nīcīgā, lai varētu „būt kā Viņa mute”:

Jer.15¹⁹ ...ja tu izdabūsi vērtīgo no nīcīgā, tad tu būsi kā Mana mute. Viņi paši griezīsies pie tevis, ne tu griezīsies pie viņiem.

Hronos un Kairos

Lai apzīmētu laiku, ivritā ir vairāki pamatvārdi. Dažādos tulkojumos šie vārdi, kā likums, tiek tulkoti kā „dienas”, „laiki”, vai „laiks”. Bet oriģinālvalodā tas nebūt nav viens un tas pats.

יוֹם *jom* – tā ir diena, kā arī laiks, ar to domājot kādas noteiktas dienas, laikus „nominālā”, „hronoloģiskā” laika nozīmē.

מוֹעֵד *moéd* (moadim – daudzsk.), ko dažreiz tulko kā „svētki” – ir:

1. **Noliktais laiks, noliktais termiņš, noteikts laiks;**

2. **noliktā sapulce vai tikšanās;**

3. **noliktā satikšanās vieta.**

Šī vārda nokrāsa ir tāda, ka to nozīmēt, nolikt var tikai Visaugstais.

זְמַן *zman* – noliktais hronoloģiskais laiks (noteiktā stunda), kuram ir savs precīzs sākums, kas var būt cilvēku nolikts.

עֵת *et* – nosacīti neliels periods, laika nogrieznis.

יָדָן *idán* – liels hronoloģiskā laika nogrieznis; laikmets, ēra.

עֲדָן *edén* – līdz tam laikam; tik ilgi.

Grieķu valodā ir divi vārdi, kas atspoguļo šos trīs galvenos ivrita jēdzienus. Pirmais vārds ir

χρόνος (*hrónos*), kas izsaka laiku, periodu tā „nominālajā”, „hronoloģiskajā” aspektā. Bet otrs vārds – **καιρός** (*kairós*) – tam ir vairākas nozīmes, un pati laika izpratne nav tā būtiskākā, bet ir tikai viena no šķautnēm:

1. pienākošamies daļa, norma;
2. attiecīgais brīdis, piemērots laiks, labvēlīgs moments;
3. noteikts brīdis, gadalaiks;
4. labums, ieguvums, vērtīgums;
5. ietekmīgums, ietekme, svars;
6. apstākļi, brīdis;
7. ērta vieta, piemērots punkts;
8. dzīvībai nozīmīgs centrs.

Mēs varam redzēt, ka šis vārds visvairāk atbilst ivrita vārdam „*moéd*”, kas vienmēr ir saistīts ar Visaugstā gribu, ar Viņa noteiktiem un nodalītiem laikiem, un ar kādu Viņa noteiktu laiku. Viena no šķautnēm atbilst ivrita vārdam „*kavód*”, kas tulkojas kā „godība”, „svars”, „nozīmība”. Septuagintas tulkojumā vārds „*moéd*” vienmēr ir tulkots ar grieķu vārdu „*kairós*”.

Grieķu valodā tas ir redzams izteiktāk, jo vārds „*hrónos*” ceļas no grieķu dievības vārda – „Hronosa” vai „Krona”. Ir dažādas leģendas, kas aplūko vienu no otra nedaudz atšķirīgus variantus, kaut mūsu jautājuma izpratnei tas vairs nav tik svarīgi. Saskaņā ar vienu no grieķu leģendām, „Hronoss/Krons” bija viens no vissenākajiem dieviem, kuru gribēja nogalināt „viņa dēls Zevs”, pēc viņa gāšanas sagrābjot varu. Šis „dievišķais briesmonis”, baidīdamies no šī uzbrukuma, aprija savus bērnus, bet ar viņu notika tas, no kā viņš baidījās. Būtībā „Hronoss/Krons” ir viens no tumsas valdniekiem, viens no kritušajiem, kas vairāk kā citi ir spējīgs kontrolēt šīs kritušās pasaules laika plūsmas. Termins „kontrolēt” – ir dikti skaļi teikts, precīzāk laikam būtu „atļauts kūrēt”. Romiešu pagāniskajā „koordinātu sistēmā” šai personai atbilda „Saturns”, kā vārdā „apsaukušī” „kustīgo gaismekli” – zvaigzni, kurai vārds ir **Šabtai**, kas vienmēr ir skaitījies un skaitās Israēla zvaigzne. Nav brīnums, ka tikai Israēlai ir spēja izpirkt šo nešķīstīto veltījumu caur Mesijas Jēšua upuri. **Moadim** (daudzsk. no *moéd*) ievērošana ir svarīgs šis „laika izpirkšanas” instruments, jo Visaugstais caur to veido un pamato caur Israēlu Savu „koordinātu sistēmu”. Tas nu viss, ja tā ļoti „vispārīgi”, bez jebkādam detaļām.

Laika izpirkšana

Tad nu izlasīsim vietu no vēstules efeziešiem tulkojumā no oriģināla:

Efez.5¹⁵ *Tad nu skatieties, rīkojieties gudri/kārtīgi, ne kā negudri, bet kā gudri, ¹⁶ laiku (kairos) izpērkošie, jo dienas ir ļaunas.* – oriģinālā.

Efez.5¹⁵ *Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; ¹⁶ izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas.* – latv.val.

Sinodālajā tulkojumā grieķu vārds ir tulkots kā „doroža”, latviski – „izmantojiet”, bet tas ir vairāk kā greizs tulkojums. Šī vārda – **εξαγοραζόμενοι** (*eksagoradzomenoi*) – pamatnozīme ir pirk; uzpirkt, iepirkt; izpirkt; atrīvot; sagrābt, izķert, uzlabot (par laiku).

Un ir cita vieta ar šo pašu vārdu tajā pašā kontekstā:

Kol.4⁵ Rikojieties gudri attiecībā uz tiem, kas ārpusē, [kā] laiku izpērkošie. – oriģinālā.

Kol.4⁵ Izturieties gudri pret tiem, kas nepieder pie draudzes; izmantojiet šo laiku.
– latv.val.

Šis vārds vēl ir pieminēts tikai divas reizes **vēstulē galatiešiem 3:13** un **4:5**, kur ir runa par to, ka Mesija mūs izpirka no lāsta caur Savu izpērkošo upuri. Ja mēs meklēsim analogiju, tad varēsim ieraudzīt, ka Raksti mums piedāvā arī „kairos” izpirkt, kā to izdarīja Jēšua attiecībā uz mums, bet tas ir tieši tas, ko mēs aplūkojam iepriekšējā sadaļā.

Kas ar mums notika pēc mūsu izpirkšanas? Pareizi, mēs sākām piederēt Viņam. pašā sākotnējā, burtiskā līmenī mēs sākām savu laiku, kas mums ir, veltīt Mesijam, kas sāka izpausties tā, ka, lai laikā, kad piederam Viņam, darītu to, kas Viņam labpatik. Tas nav sarežģīti. Bet ir vēl vairāki līmeņi. Viens no tiem ir tāds, ka šī izpirkšana deva mums iespēju, ja tā var izteikties, neatrasties „laika gūstā”, kas ir „**hrónos**” vai „hronoloģiskais laiks”. Laiks – ir viena no dimensijām, kurā mēs tagad dzīvojam, un zināmu iemeslu dēļ tas ir sācis „vājēt”. Būt izpirktam, tas, – bez visa cita, nozīmē to, ka ja mēs esam veltīti Visaugstajam, tad uz mums sāk attiekties Viņa likumi un Viņa labvēlība, kas izpaužas tā, ka mēs pamazām sākam nebūt atkarīgi no šīs mirstošās pasaules fiziskajiem likumiem. Mēs sākam pieaugt dziedināšanā un pārdabiskā staigāšanā ar To, Kurš ir mūsu Tētis un Visuma Valdnieks. Tas ir pakāpenisks un individuāls process, bet es šeit vēlos parādīt pašu principu.

Ir milzum daudz dažādu liecību no dažādiem cilvēkiem, tai skaitā no tādiem, kuri nekam un nevienam netic, ar kuriem dažādās ekstremālās situācijās notika visai specifiski notikumi. Tas bija tā, ka viena vai cita ekstrēma laikā, laiks viņiem it kā izstiepās, un viņi paspēja izglābties vai izglābt kādu no nāves vai līdzīgas problēmas. Citos gadījumos kāds paspēja izdarīt kaut ko, kas citā gadījumā aizņemtu ļoti daudz laika. Šiem cilvēkiem laiks it kā izstiepās, un ja ņemam vērā visu to, par ko runājam iepriekš, tad noteiktā situācijā nominālais laiks kļuva dikti „trekns”. Tiesa gan, ne uz pārāk ilgu laiku, bet te nu ir svarīgs pats fakts. Šādu liecību ir milzīgs daudzums, un daudzi ticīgie liecināja, kā viņu lūgšanu dēļ, bet dažreiz vispār bez tām, laiks it kā izstiepās, un viņi paspēja kaut kur nokļūt, daudz visu ko padarīt, izglābties no nelaimes utt. Rakstos ir norāde, piemēram, kad pravietis **Elijáhu** (Ēlija) skrēja no **Karmela** kalna pa priekšu ķēniņa **Ahába** ratiem līdz pašai ķēniņa rezidencei. Ja kāds stādās priekšā vidējo ratu ātrumu, kā arī kilometru skaitu, kurus vajadzēja noskriet, tad vienā rāvienā var saņemt vairākas atklāsmes.

Reiz Jēšua vēlējās nomest no kalna, bet ir rakstīts, ka Viņš „**izgāja cauri**” pūlim. Ja uzmanīgi šīs rindas izlasa un stādās priekšā to situāciju, kad Viņu gandrīz jau „ņēma aiz vestes”, tad Viņš reāli varēja „iziet cauri”, kā ir rakstīts, jo, ja Viņš darītos neredzams, vai, ja Viņam, uz to brīdī, it kā izstieptos laiks, un atrodoties tajās pašās telpas koordinātēs, noteiktā brīdī, laiks Viņam sāka kustēties citādāk, vai teiksim tā, Viņš uz kādu laiku pārgāja **kairosa** laika plūsmā, lai atstātu apspriesties Savus uzkaršušos laikabiedrus. Iespējams, tajā brīdī, kad tas viss notika, Viņš ar zināmu nožēlu skatījās uz naidā sastingušajām sejām, kad nesteidzīgi gāja tām garām, domājot par to, kāda būs viņu reakcija, kad viņu acu priekšā, viņu laikā Viņš it kā vienkārši izzudis.

Varbūt Ješua domāja nedaudz par ko citu, bet tas nav tik svarīgi. Tiekoties vajag pajautāt.

Atcerieties Israēla iziešanu no Ēģiptes. Protams, kurš var ☺. No vietas, no kuras izgāja milzīgs daudzums ļaužu, līdz vietai, kur tika pārieta „Sarkanā jūra”, kas ir Akaba līcis, pagāja septiņas dienas. Ja kāds stādās priekšā attālumam un to, kāds bija ceļš, cik gan gara varēja izstiepties visa šī cilvēku varza un citi tam līdzīgi momenti, tad kļūs skaidrs, ka tur, visticamāk, bija pārdabiska „laika izstiepšanās”, pat ņemot vērā tā laika „treknos” laika parametrus.

Tātad, mēs varam redzēt, ka ir pavēle, kas dota no Svētuma Gara, lai mēs **izpirktu, atsvabinātu laiku**, kas ir **kairós**. Kas attiecas uz Izpirkšanu ar Ješua Asinīm, tas ir – mūsu dvēseļu Izpirkšanu caur Ješua kā Upurjēra Asinīm – tas ir zināms un lielākai daļai saprotams. Un balstoties tajā, vieglāk būs vispirms pieņemt, un tad jau arī saprast, ka var tikt izpirkta ne tikai tā vai cita dvēsele, bet arī tās laiks. Tas nozīmē to, ka uz šo brīdi mēs pagaidām dzīvojam šīs pasaules koordinātu sistēmas „parastajā režīmā”, kurš ripo, paši saprotiet kurp. Bet tajās vai citās situācijās, kad mums ir nepieciešama mūsu Kēniņa pārdabiska iejaukšanās, tad caur Viņa godības noteiktu virzītu darbību notiek situācijas, līdzīgas tām, ko nupat pieminējām. Jo vairāk mēs veltām sevi, savu sirdi, laiku, savu dzīvi mūsu Debesu Tētim, tad aizvien vairāk mēs atveramies iespējām pārdabiski darboties Viņa Valstībai mūsu dzīvēs. Mēs varam lūgt par to, lai ieietu **moadim** – Visaugstā noteiktajam tikšanās laikam ar cilvēkiem, pilnībā, **kairós** pilnībā, lai mēs jau tagad vairāk un vairāk ieietu tajā realitātē, kas atnāks savā pilnībā brīdī, kad tiks izbrīvēta Viņa redzamā godība.

Mūsu dienas un nākamā godība

Ir „**grēka novājināts ķermenis**”, bet ir „**grēka novājināta pasaule**”. Ir notikusi vājēšanas un degradācijas kopumā, procesa palaišana. Un šis „morāles degradācijas” process, kā arī „iespēju un laika vājēšanas” process turpinās līdz pat šai dienai. Gaismas ātrums palēninās, reālā laika daudzums samazinās: jo vairāk negantības – jo vairāk tumsas, tātad „arvien vājāk un vājāk”. Notiek degradācija, sairšana un iespēju samazināšanās. Palēninās reakcijas ātrums. Kopumā – notiek ātrumu samazināšanās. Šo samazinājumu esošā civilizācija cenšas daļēji kompensēt uz tehnoloģiju rēķina, palielinot datu apmaiņas ātrumu un to apstrādes ātrumu, pārvietošanās ātrumu un darbības kopumā. Tā pūlas audzēt tempus un tehnoloģiskā progresa līmeni, lai varētu paspēt izdarīt visu to nejauko, kam Visaugstais ir devis nominālo gadu laiku. Iespēju logs pastāvīgi sašaurinās, un tumsas personas, vairojot tumsību uz šīs zemes, tādā veidā savelk laika mezglu uz sava kakla.

Tikai Visuma Valdnieks, Kurš ir mūsu Debesu Tētis, ir spējīgs visu to izdomāt un īstenot. Vairāk Viņam uzticieties, staigājot Viņa ceļus, lai varētu ieiet Viņa dievišķajā laikā: Viņa **moadim** – norādītās dienas, Viņa **kairós(ā)** – Viņa Dievišķajā laika upē, kas kaut kādā mērā, ir kā Golfa straume **Hrónosa** okeānā.

Laika tecējuma realitāte visur ir atšķirīga – tas ir esošs fakts un mums ir kārtīgi jāatceras, ka Debesu personas savā godībā var arī mūsu realitātē kustēties un darboties tik ātri, cik ātri viņas to dara tajā realitātē, kur pastāvīgi atrodas. Tas, piemēram, var izpausties reakcijas ātrumā cīņās, pārvietojoties, domāšanas ātrumā un daudzos citos veidos. Tas viss ir atkarīgs no esošās godības līmeņa, jo: „**un zvaigzne no zvaigznes atšķiras savā spožumā**” (1.Kor.15:41). Tuvojās

Visvarenā Ķēniņa redzamā godība, kas atjaunos tās godībā Viņa tautu, tā, ka tie spēs piepildīt visu Viņa gribu, lai visi Jēšua ienaidnieki, kā ir rakstīts, tiktu nolikti par Viņa kāju pameslu.

Teikšu vēl vairāk. TOREIZ mūsos bija Viņa godība, kas ļāva pastāvīgi un „parastajā režīmā” darīt to, ko Rakstos mēs aplūkojam kā „brīnumus” un pat vēl daudz vairāk. Katrs – atkarībā no godības līmeņa, kurā viņš atradās. Būtībā, tas ko mēs tagad aplūkojam, – ir neliels „likbez” no tā, kas TOREIZ bija mūsu realitāte un kam mēs drīzumā, visā pilnībā, kļūsim par lieciniekiem.

Mūsdienu zinātne – tā, kaut ne visās, bet daudzās sfērās – ir „zinātniskā Bābele”, un tādēļ neaizmirsīsim Visaugstā aicinājumu: „**izej no tās, Mana tauta!**”.

Rekomendēju ļoti labu grāmatu, ko sarakstījis brālis Maikls Leiks, pateicoties kurai man tika atklāti daži puzzle gabaliņi no visas bildes, bet daži momenti apstiprināti, kas palīdzēja man izveidot visu šīs daļas tēmu. Pagaidām grāmata ir izlikta tikai „Amazonē” un saucas „**The Sheeriyth Imperative**”; **Dr. Michael Lake**.

Šīs daļas noslēgumā vēlos dalīties ar vienu redzējumu, ko Tētis man deva pagājušā gada vasaras beigās, kad atklāja visu šo tēmu. Es ieraudzīju lielu upi, kas no sākuma plūda lēni, bet pēc tam arvien sašaurinājās un paātrināja savu tecējumu. Kaut kur tālumā, kustības virzienā, es ieraudzīju, kā šī upe, ļoti sašaurinājusies tuvojās kraujai un kā ūdenskritums krita kaut kur lejā. Vārds, kas man atnāca, un kas ir saistīts ar šo krišanu, ir atspoguļots Atklāsmes grāmatā, kad „stiprais eņģelis” izteica frāzi, ka „**laika vairs nav**”. Šīs upes ūdeņi bija visai duļķaini, bet es, neskatoties uz to, varēju redzēt, kas notiek viņā iekšā. Tajā peldēja kaut kādi krikumi, kaut kādi netīrumu gabali un vietām kaut kāda draža.

Tad es ieraudzīju kā šīs upes iekšienē, līdzīgi kā Gofa straume tek pa okeānu, plūda zeltaina, tīra straume. Man atnāca tāda saprašana, ka šī lielā, duļķainā upe, kas sašaurinās – ir laika „**hrónos**” upe: tā īslaicīgā realitāte, kurā dzīvo visa šī pasaule. Bet šī tīra zeltainā straume – tas ir Dievišķais tīrais laika plūdums – **kairós**. Un sapratne bija tāda, ka tad, kad mēs no kopējā laika upes tecējuma **hrónos** nonākam **kairós** plūdumā, tad mēs ieejam Ķēniņa laika plūdumā, un virzoties it kā vienlaicīgi ar šīs pasaules laika tecējumu, mēs tomēr neesam tam pakļauti, bet mums ir iespēja iekš šīs straumes virzīties kā Tēva pilnīgajā gribā, Kuram ir pakļauts viss, tajā skaitā arī fiziskais laiks. Strādājot pie šīs tēmas, man atnāca, kā es ticu, sekojošs vārds no Visaugstā:

„Dažādas laika realitātes – tas bija Mans plāns Manas radības izveidē. Visu Savu radību Es esmu novietojis laika un telpas dimensijā, bet tā ietekme uz šo radību nav vienāda, un tai ir sava daba, parametri un robežas. Atkarībā no godības līmeņiem, laika reāliju mijiedarbība ar manu radību ir atšķirīga”.

Lai viss tas, kas ir no mūsu Debesu Tēva tiek pieņemts un palīdz saprast Viņa ieceres, ieejot Viņa pilnīgajā gribā.

*16. nodaļa
Dēlu traģēdija. Kara instrumenti.*

Priekšvārds

Šajā nodaļā mēs aplūkosim dažus svarīgus un dziļus jautājumus. Viens no tiem ir saistīts ar to, kas notika pirms Noa plūdiem, un tas ir skarts **Berešit (1.Moz.) 6.nodaļā**, kur ir stāstīts kā sagrēkoja daži Visaugstā dēli – **inei Elohim**. Detalizētāk tas ir atklāts **Ēnoha grāmatā**, kā dēļ tā, „krita nežēlastībā” „kristietības babilonizācijas” laikā. Protams, ne jau tikai tamdēļ. **Ēnoha grāmata** bija tik pat autoritatīva kā citas Tanaha grāmatas, un tādēļ, Pats Mesija Jēšua, kā arī Viņa mācekļi, to citēja. Tā aplūkoja arī debesu mehānikas principus, detalizētāk stāstot par Debesu kupolu/debesjumu – **rakiju**, gaismekļu kustības principiem un daudz ko citu, kas pretiniekam bija, kā nopietna skabarga, visās viņa jutīgajās vietās. Caur saviem, pagāniski noskaņotajiem adeptiem, šis varenais nelietis, bijušais „devītā līmeņa ministrs” pacentās šo grāmatu likvidēt, lai kopā ar to likvidētu arī svarīgu informāciju par patiesajiem cēloņiem tam, kas notika tajos tālajos laikos. Poligona koncepcijas izpratnei tas viss ir svarīgs puzzles gabaliņš, – kā saprašana, no citas puses, tikai kura var izskaidrot visu to, kas notika tajās tālajās un nebūt ne vienkāršajās dienās.

Bez tam, šajā nodaļā aplūkosim dažus svarīgus TĀ kara aspektus, kurus mums ir svarīgi izprast tagad, jo daļa šo „instrumentu” tiks iedarbināti gaidāmajā pretstāvībā. Mums, kā Varenā Kēniņa bērniem, ir jābūt pilnīgi apbruņotiem un tiem, kuriem „nav apslēpti visi pretinieka nodomi”, un kuri neskatsies uz atvērtiem garīgajiem vārtiem vai portāliem- zinātniskā valodā, kā „auni uz jauniem vārtiem” (atvainojiet par šo parunu), bet sapratīs kas tas ir un ko ar to darīt. Skarsim arī būtīgu jautājumu, kuras aktīvi piedalīsies šajās gaidāmajās cīņās, un dažām lietām, kas ar to ir saistītas, un var mums būt svarīgas.

Ēna un Tēls

Šīs daļas sākumā vēlos vēlreiz skart jautājumu par to, kas saistīts ar „tēlu”, kas tika ielikts mūsos piedzimšanas brīdī, un kas oriģinālā ir vārds **cēlem**. Tam mēs pieskārāmies jau iepriekš, „**Cēlem un Dmut**” sadaļā (6.nod.). Šim vārdam ir viena un tā pati sakne ar citu vārdu, kuru bieži tulko kā „ēna”: **צל (cel)**. Šie divi vārdi ir viens ar otru cieši saistīti. Tad nu aplūkosim tos:

Īj.8⁸ Tādēļ, lūdzu, pajautā iepriekšējām paaudzēm un iedziļinies tajā, ko tēvi ir izdibinājuši, ⁹ jo mēs paši te esam tikai kopš vakardienas un nenieka nezinām: mūsu dienas ir tikai kā ēnas virs zemes.

Tas, kas ir tulkots kā ĒNA, ir **צל (cel)**. Pārnestā nozīmē to var tulkot kā: **patvērums, aizsardzība**.

Burtu skaitliskā nozīme: **90 + 30 = 120**

120 dzīves gadu uz zemes – tā ir ĒNA, tas nozīmē, kāds pravietisks tēls, Debesu reāliju atspulgs. Tas, kas ir tulkots kā TĒLS, kad ir runa, ka Visaugstais ir mūs radījis Savā tēlā, tad tas ir **צלם (celem): 1.Moz1:26-27**. Pamatnozīmes: **tēls, attēls; ēna**.

Skaitliskā nozīme burtiem: **90 + 30 = 40 = 160**

Abos gadījumos tam var būt tēlaina nozīme, atspoguļojot noteiktu pravietisku jēgu. Šie vārdi atšķiras vien ar burtu **mem**, kas ir beigās.

Tādēļ vārdu *célem* (tēls) var izlasīt kā 40 + צל , tas ir, ĒNA + MEM. MEM – ir ivrita burts, kuram ir vairākas nozīmes, un galvenās ir: „ūdens” un „dzemde” / ”mātes klēpis”.

Šo domu turpinot, aplūkosim nākamo Rakstu vietu:

Jņ.3⁵ Ješua atbildēja: „Patiesi, patiesi Es tev saku, ja kāds nebūtu piedzimis no ūdens un Gara, nevarēs ieiet Visvarenā Valstībā.

Balstoties iepriekš teiktajā, **tēls, ko Debesu Tēvs ir ielicis mūsos** TAD, vispārējā, dievišķā izpratnē, – tā ir kāda pravietiska ēna šeit uz zemes, kas ir pārnesta ar Dzīvības ūdeņiem, tas ir – ar Svētuma Garu mātes klēpi/dzemdē. Kādēļ ĒNA? Jo mēs šeit atrodamies „vecajās teltīs”, un vēl piedevām ar nobloķētu atmiņu: vai tad ne ēna?

Bērnu brīvība

Vienā no iepriekšējām daļām mēs nedaudz pieskārāmies Visaugstā bērnu izvēles brīvības jautājumam. Šī jautājuma izpratne mums var dot atslēgu izpratnei par daudziem TOREIZĒJIEM notikumiem un to iemesliem. Brīvības līmenis vienmēr regulējas ar to vecumu, kurā kāds ir iegājis: bērnudārzam – viens, vecāko klašu skolniekiem – cits, universitātes absolventiem – trešais. Un te ir svarīgi saprast, kas tieši ir šīs brīvības ierobežotājs. Tagad, kā likums, – tie ir likumi, kas varbūt ne ideāli, bet tomēr regulē apkārtejo dzīvi. Bet kas regulēja brīvo izvēli un dažādās domas TAD? Lai varam saprast šo principu, izlasīsim vienu zināmu Rakstu vietu:

Rom.5¹³ „Netrāpīšanas” grēks eksistēja visumā jau ilgi pirms Bauslības [došanas], bet grēku nepielīdzina, ja nav likuma. ¹⁴ Un tādēļ, nāve valdīja arī pār tiem, kas grēku nebija darījuši: no Ādama līdz Mozum, kuru grēks nebija līdzīgs Ādama grēkam, kur Ādams ir skaidra forma Tam, Kuram ir jānāk.

Tam, kas tiek tulkots kā „grēks”, oriģinālvalodā ir daudzas nozīmes, tādēļ arī ir apzīmēts ar daudziem vārdiem. Ir vārds חטא *hatá*, kura pamatjēga ir **aizsaut garām mērķim, būt vainīgam, sagrēkot neuzmanības vai paviršības dēļ**. Ir arī vārds עֲוֹנָה *avlatá*, kas ceļas no עָוֹן (*avlá*): grēks, saistīts ar taisnīguma bojājumu; taisnās tiesas pārkāpums; līdzsvara bojājums plašā nozīmē. Ir arī citas šķautnes, kuras smalkāk aplūkosim turpmāk.

TOREIZ, grēka iedzimšanas un attīstības brīdī, nebija nekāda Likuma, kas, tā vai citādi, regulētu esošās savstarpējās attiecības, bet tās, caur Svētuma Garu, veidojās uz Valstības principiem, Kura bija vienīgais ierobežotājs, lai neziētu ārpus pieļaujamām robežām. Valstības principi ir darbības norādījumi, bet ne tas, kas kaut kā ierobežo vai aizliedz. Visaugstā Valstība nevar tikt būvēta uz tāda vai cita ierobežotāja, bet tikai uz principiem, kas ir kā tie vai citi Pamati. Valstības Princips ir kā pamatbalsts, platforma – עֲדֵן *éden* ivritā, un tieši šis vārds ir izmantots Rakstos, kad ir runa par to, ka Visaugstais ir izveidojis zemes balstus, tas ir – visu šo milzīgo „zemes konstrukciju” uz „**pamatbalstiem**” – **Ij.38:4-6**. Tieši šis vārds tiek izmantots, kad ir runa par balstu stabiem *Miškānā* (*Saiešanas Telti*), kas ir nākamās pasaules pravietisks tēls. Šie pamatbalsti ir tēli Valstības principiem. Šis vārds sasaucas ar citu, pazīstamu vārdu, kas figurē frāzē „*Ēdenes dārzs*”, kur tika ievietoti pirmie cilvēki. Tas arī skan kā *éden*, bet tikai sākumā tam ir burts AIN nevis ALEF: עֲדֵן tas ir – Valstības principi ir – zināmi pamati, zināma pamatbāze, uz kuras var būvēt. Bet katram pamatam ir savas robežas: – gan fiziskajā pasaulē,

gan garīgajā pasaulē. Ja fiziskajā pasaulē šīs robežas ir visai konkrētas, tad garīgajā – tas ir drusku citādāk: visas šīs pārejas ir nedaudz „nogludinātas”, un tieši nav redzamas, bet tās var sajūst un noteikt tikai Svētuma Garā.

Tēva Gars bija vienīgais uzticamais un pareizais Valstības būves regulators. Raksti runā par to, ka, kamēr nebija Likuma, – grēks nevienam netika ieskaitīts. Un grēkam bija jātop redzamam, lai taptu redzami augļi, rezultāti, bez kuriem nav iespējams novilkt sadalošās robežas. Tikai pēc tam, kad grēks tapa redzams **1.Moz.1:2** un radīja nāvi un tumsu, tad, tikai pēc tam, tika novilkta līnija/robeža **1.Moz.1:3**, kad ir teikts, ka Visaugstais atdalīja gaismu no tumsas. Tas arī bija tā Likuma, tās Toras pirmtēls, par ko ir teikts augstāk izmantotajā fragmentā. Vieni sāka grēkot bet tādā vai citā mērā no tā cieta visi. Bet, līdz tam laikam, kamēr netika nolikta robeža starp tumsu un gaismu, dzīvību un nāvi, tad, kaut pēdējā jau sāka pamazītēm valdīt arī pār nesagrēkojušiem, bet grēks tomēr nevienam netika ieskaitīts. Šajā fragmentā Ādams pravietiski ir pirmā paaudze, kad grēks tikai iedzima, bet Mozus – ir trešās paaudzes tēls, par kura pirmtēlu kļuva Levi cilts. Kopā ar Mozu pie Sīnaja kalna viņi satrieca 3000 elku kalpotājus, kuri bija pārkāpuši „neatgriešanās līniju”. Tas kļuva par pravietisku sakāvi pie „**Elohim kalna**” kur uzticamie satrieca kritušos, un, kur notika pirmā sadursme, pēc kuras tie tika izdzīti no Debesīm. Tas brīdis TOREIZ arī kļuva par Likuma došanas pirmtēlu, tas ir, – tika noteikts, kur tieši ir tā robeža, aiz kuras atrodas tumsa un sāk valdīt nāve. Līdz šim sadalošajam brīdim, kamēr nebija notikusi šī bruņotā sadursme, grēks nevienam netika ieskaitīts, neskatoties uz to, ka nāve jau bija sākusi, tādā vai citā veidā, izstiept savus spārnus.

Līdz šim brīdim, brīvība, praktiski nekā netika ierobežota, jo Valstības būvniecības princips palika iepriekšējais. Bet pēc TĀ notikuma, tika noteikta robeža, un notika Debesu attīrīšana. Visi tie „alternatīvie” uzskati un tiem sekojošie lēmumi, ar laiku noveda pie atbilstošiem rezultātiem, kas kļuva par iemeslu dvēseliskās spītālības čūlām, par kuru pirmtēlu kļuva spītālības čūlas Israēlā, kuru dēļ, saslimušos vajadzēja izraidīt ārpus nometnes. Līdz šim brīdim nevienam nebija nekādu tiesību kādu izdzīt no „Debesu nometnes”. TAD iestājās brīdis, kad grēka darbība sāka radīt kādu redzamu izpausmi, pēc kā notika konflikta pastiprināšanās.

Bemidbár grāmatā (5.Moz.) tiek aplūkots jautājums par sievas, kura tika turēta aizdomās par neuzticību, testēšana. Kurš neatceras, – izlasiet un atsvaidziniet to. Šis rituāla noslēdzošajā darbībā bija jāizdzer īpaši sagatavots ūdens. Ja neuzticība apstiprinājās, neuzticīgās sievas klēpis, praktiski uzreiz uzpūtās, pēc kā, kā stāsta tradīcija, viņa visu acu priekšā nomira, kas faktiski bija daudz humānāk, nekā ja viņu pēc tam nomētātu ar akmeņiem. Tas ir – neuzticības gadījumā radās noteikts fizisks, redzams defekts, kas bija kā „testa apstiprinājums”.

Šajā grāmatā turpinājumā ir aprakstīta situācija, kad pie Sīnaja kalna notika grēks ar zelta teļu, kā dēļ gandrīz tika iznīcināta visa tauta. Garīgi tā situācija atgādināja šo „neuzticīgās sievas testu”. Mozus sadedzināja un samala pulverī zelta teļu, sajauc ar strauta ūdeni, un lika visai tautai dzert. Acīmredzami ka to viņš izdarīja Visaugstā Gara vadīts, pēc kā pieaicināja uzticamos izsakot uzsaukumu: „**Kas pieder Tam Kungam – pie manis!**”. Pēc tam, kad pie viņa steidzīgi savācās visi no Levija cilts, Mozus deva rīkojumu izstaigā visu nometni un iznīcināt aizsācējus. Bet, kā viņus varēja atpazīt? Ne jau ar minēšanu, tas nebija kā „Sportloto”. Kad tauta izdzēra to ūdeni, kurā bija pulverī samaltais zelta teļš, tad ar tiem, kuri bija patiesie aizsācēji ar atbilstošiem

motīviem un sirds stāvokli, izdarot garīgo laulības pārkāpšanu, un pārkāpjot neilgi pirms tam noslēgto Derību, tad ar viņiem kaut kas notika fiziskā līmenī. Tradīcija saka, ka ar viņiem notika kaut kas, pēc kā levīti, bez grūtībām noteica šos 3000 „aktīvistu”. Kas tieši tas bija ir grūti pateikt, un arī nav tik svarīgi, bet visai ticams, ka viņi apraka un sāka uzvesties kā jukuši. Iespējams arī, ka vienlaicīgi parādījās kaut kāda acīm redzama infekcijas izpausme, lai levīti patiesi nevarētu „nošaut greizi”. Un tas viss tika tā „izgaismots”, ka tas, kuram vajadzēja, tas arī tika skarts tiešā Visaugstā Gara vadībā.

Viss, kas tikko tika aprakstīts, kļuva par pravietisku ēnu tam, kas notika TAD pie **Elohim kalna** Debesīs, ko mēs aplūkojām 14.nodaļas beigās. Pēc tam, kad TAJĀ slavenajā Padomē, Debesu Tēvs noraidīja vienu upuri un pieņēma otru upuri, caur Viņa izbrīvēti Vārdu, atbrīvota Viņa Gara īpaša darbība, kas pravietiski atbilda ūdens strautam, kurā tika iemests pie Sīnaja samaltais zelta teļš.

Tā bija īpaša Visaugstā Gara darbība, kas savienojās ar dēlu garu, kuru sirdīs un dvēselē bija iekļuvusi elku kalpība, izraisot garīgu neuzticību. Tas izsauca noteiktu, redzamu grēka darbību, parādot to, kas bija viņiem iekšā attiecībā uz viņu brāļiem: skaudība, aizkaitinājums, greizsirdība un naidis. Līdzīgi kā tas notika ar Kainu attiecībā pret Evelu (Ābelu). Kaina skaudība, aizkaitinājums un naidis tapa redzami, un viņš nosita savu jaunāko brāli. Tas pravietiski izgaismoja situāciju, kas „alternatīvistu”, kuri bija sevī ielaiduši grēku, atteicās iet pa pareizo un labāko ceļu, un, kad Debesu Tēvs nepieņēma viņu upuri. Tas ierosināja visu to ļoti, ļoti nelabo, kas nogatavojās viņu sirdīs, un no kā viņi nevēlējās atbrīvoties. TAD izveidojās konflikts, kas ir no nemieru un individuālo sadursmju kategorijas, pārauga faktiskā pretstāvībā. Iekšā esošais grēks izgāja uz āru kā spītālība. Uzticamie cēlās aizstāvībai un satrieca sacēlušos, pēc tam tos sāka saukt par kritušajiem. Kritušie dēli, kas bija uzķērušies uz kritušā **keruba** manipulācijām un intrigām, izdarīja pirmo nogalināšanu, pēc kā arī radās tā situācija, tā pretstāvība, un pēc kuras viņi tika izdzīti „aiz apmetnes”, no Debesu sfērām.

Tieši tajā brīdī tika novilkta robežas, jo daudzi bija apdzēsuši Tēva Gara darbību, un bija kļuvuši nespējīgi uz iedotajiem/ieliktajiem principiem būvēt Valstību. Tajā brīdī bija noliktas pirmās robežas, kuras sāka ievērot uzticamie, un sāka arī sekot, lai tās ievēro pārējie. Tēlaini tas ir pravietojumā par Levi cilti, kur ir teikts, ka „**māca tautai Tavu Toru**”. Par kritušajiem sāka saukt tos, kuri nesamierinājās ar šīm robežām, garīgi „krita”, „nokrītot no Desu sfēras”, no kurienes viņi bija izdzīti. Kritušo stratēģija bija šīs pašas robežas izpludināt, lai zem aizsega „maksimāla brīvība”, būtu iespēja realizēt savus, bieži egoistiskus, mērķus. Ņemot vērā palielināto grēku mēru, siržu nocietināšanos un Svētuma Gara slāpēšanu, tāda „brīvība” jau vairs nebija „brīvība Svētajā Garā”, bet, faktiski, kļuva par „samaitātās dvēseles brīvību”, kas noveda pie visai bēdīgām sekām.

Jo jūtīgāks un paklausīgāks kāds ir Svētuma Garam, jo mazāk viņam ir nepieciešami kādi principi un aizliegumi, bet, jo tālāk viņa sirds ir no Tēta sirds, jo vairāk viņš ir saindēts ar visādām reliģiozām indēm, jo vairāk viņā ir egoisms, lepnība, augstprātība un godkārība, jo vairāk viņam ir nepieciešamas visādas iegrožojošas, aizliedzošas norādes un baušļi. Pilnīga līdzināšanās Jēšua, Kurš mums ir parādījis piemēru, noved pie mīkstas sirds, kas vienmēr reaģē uz Tēva Gara balsi un darbību, un, atbilstoši, maksimālu pazemību un pilnīgu paklausību. Bet tas,

savukārt, atbrīvo maksimālu brīvību, caur ko atnāk maksimāla godība. Tā arī ir atgriešanās „Debesu Ēdenē” un viens no galvenajiem Valstības celšanas principiem.

Brīvība un godība

Neskatoties uz sākotnējām robežām starp gaismu un tumsu, tās tomēr vēl joprojām bija visai izplūdušas, bez tām vai citām detaļām un smalkumiem, kas bieži deva „brīvu vaļu manevriem”, ja tā var izteikties. Un arī tas nospēlēja savu lomu tajā, kas notika ar dažiem no Visaugstā dēliem pirms Noa plūdiem. Ir tāds Valstības princips: jo lielāka brīvība, jo lielāka Visaugstā godība. Bet paklausība šajā gadījumā nedrīkst būt aiz bailēm, bet tikai caur mīlestību un uzticēšanos.

Vergiem ir minimāla brīvība un tādēļ ir minimāla deva godības un iespēju. Bērniem, īpaši pirmdzimtajiem, ir maksimums godības, varas un iespēju. Ješua bija maksimāla izvēles brīvība, pat līdz tam, ka Viņa aresta laikā Ģetzemanes dārzā Viņš pateica, ka var apstādināt visu izpiršanas procesu un izlūgties Tēti, atsūtīt vairāk kā divpadsmit leģionus eņģeļu, lai visus noliktu pie vietas. Bet arī Viņa paklausība un pazemība bija maksimālas, un tādēļ, es tagad varu rakstīt šo grāmatu, bet jūs varat to lasīt. Ješua ir piemērs mums visiem. Un tādēļ mūsu Debesu Tētis vēlas mums iedot maksimumu godības kopā ar maksimumu brīvības. Bet Viņš vēlas arī, lai mēs paši visos savos lēmumos, mērītu savu brīvību ar Viņa gribu, ļaujot Viņam mūsu dzīvēs realizēt Viņa izvēli priekš mums. Princips: „viss, kas nav aizliegts, – ir atļauts” – ir atblāzma vienam no Valstības principiem, bet ideāli tas darbojas tikai tad, kad mēs atrodamies pilnīgā Tēva Gara vadībā un paklausībā Viņam.

Hibrīdu DNS rašanās avoti

Kādu laiku atpakaļ, Debesu Tētis, kā es ticu, atbildēja man uz virkni jautājumu, kurus es biju sācis Viņam uzdot visai sen, un tas skāra tos notikumus, kas ir aprakstīti **1.Mozus** grāmatas sestajā nodaļā, kā arī **Ēnoha grāmatā**, par Visaugstā dēļiem, kuri bija nolikti par Sargiem cilvēkiem, kuri dzīvoja tajā laikā. Uz virkni jautājumu Viņš bija sācis izliet gaismu jau ātrāk, un tas viss bija kā norādes un atklāsmes, kas gan tieši neatbildēja uz uzdotajiem jautājumiem, bet tomēr, deva noteiktus puzles gabaliņus, bez kuriem saprast visu to, kas notika pirms Noa plūdiem, bija neiespējami.

Bet jautājumu bija ne mazums... Viens no pirmajiem: kādēļ „tīrie un svētie” Visaugstā dēli, apdomāti izlēma ko tādu darīt? Kas bija viņu reālais motīvs, ka viņi kam tādām piekrita? Kādēļ viņu toreizējais līderis **Šamhazai**, kā mēs redzam **Ēnoha grāmatā**, baidījās, ka daži, nodomātā izdarīšanas procesā, var pēc tam pārdomāt, dot „atpakaļgaitu”, atsakoties no viņu kopējā nodoma? Kas tas bija par nodomu? Kādēļ toreizējos cilvēkus viņi apmācīja „augstajām tehnoloģijām”, iemācīja taisīt ieročus, aizsargierīces un iemācīja karot? Pret ko? Viens ar otru? Vai ar kuru? Kādēļ tieši **Azazelam** tika pierakstīti visi grēki? Vai tie Visaugstā dēli saprata, kam tieši turpinājumā ir jānotiek, vai apzinājās sekas? Un ja jā, tad kādā mērā?

Vēl iepriekš, kad mācījos ivritu un kontaktējos ar tiem, kuri to labi zināja, es sapratu, ka Sinodālais tulkojums (arī latviskais) šajā vietā ir visai greizs, maigi izsakoties. Ja neiedziļināties detaļās, tad tas, kas ir tulkots kā „skaistas”, attiecībā uz cilvēku meitām, realitātē nozīmē to, ka Ādama meitas bija labas, atbilstošas, derīgas noteiktai lietai.

Bez tam, Visaugstais atklāja daudzus aspektus no TĀ kara **1.Moz.1:2**, kas, kā man tika atklāts,

daudzu dzīvojošo vidū tika saukts par „Lielais Pasauļu Karš”. Visaugstais atklāja arī to jautājumu, kuri Rakstos saucas „nezāles/viltus labība”, pazušanas vai nāves dēli, kā arī pretestības dēli. Neskatoties uz visu agrāk atklāto, bija virkne jautājumu, bez atbildēm uz kuriem nav iespējams visu sasaistīt vienā loģiskā bildē. Iekšējā sapratne uz šo visu vienmēr bija tāda, ka, ja jau Visaugstais to visu atainojis Rakstos, tad Viņš to vēlās atklāt, bet Savā, Viņam vien zināmā laikā. Un pienāca tāds brīdis, kad Viņš deva trūkstošos puzzles gabaliņus, un kā es ticu, drusku pavēra to pamatu, kas bija notikušā iemesls, kā arī dažus mūsu saprašānai svarīgas detaļas, – kā grēka iedzimšana, tā arī dažus svarīgus momentus no „viltīgās pievilšanas mākslas”, kad tā vēl tikai veidojās.

Lai īstenotu to, ko izdarīja tie 200 Visaugstā dēli, bija jābūt atbilstošiem motīviem, bez kuru saprašānas ir nesaprotams daudz kas no tā, kas notika. Tāpat kā fiziskajam ķermenim ir imūnsistēma, tāpat arī garīgajam ķermenim ir sava imūnsistēma. Kritušais *ķerubs* nedarbojās tiešā veidā, visus aicinot uz sacelšanos un nepaklausību, bet centās Visaugstā bērņus ietekmēt netieši, un viņa galvenās pūles bija vērstas tieši uz šīs imūnsistēmas vājināšanu, nospiešanu un sagraušanu, jo tā bija viens no galvenajiem šķēršļiem, lai viņš varētu sasniegt savus mērķus. Kritušais „rītausmas dēls”, pēc tam, kad viņā bija iedzimis grēks un sācis attīstīties, centās pamazām izšūpot esošo savstarpējo attiecību sistēmu, ko bija noteicis Radītājs, un priekš tā viņam vajadzēja iedarbināt Visaugstā bērņu brīvo gribu, lai to varētu novirzīt uz šo „izšūpošanu”. Lai viņi varētu kļūt par viņa manipulāciju paklausīgiem instrumentiem, viņš izmantoja tieksmi izzināt apkārtējo pasauli, kā arī sāka uzsildīt tieksmi pēc varenuma, bet ne tādā veidā, kā to bija paredzējis Debesu Tēvs. Ar dažām šīs atklāsmes šķautnēm es padalījos 14.nodaļā, bet turpinājumā es došu pilnu atklāsmi, kura atklās arī iemeslus par to, kas notika ar tiem Visaugstā dēliem, kuru priekšgalā bija *Šamhazajs un Azazels*.

Jom Kipura mīklas

Ir daudz jautājumu, kas saistīti ar Jom Kipuru, kas notiek Israēlā sākot no *Miškāna* izveidošanas laikam tuksnesī, līdz Otrā Tempļa sagraušanas laikam mūsu ēras 70.gadā. protams, šajā periodā bija nemazums gadu, kad visu to, ko bija noteikts šajā dienā darīt, vai nu nedarīja vispār, vai nedarīja pilnā apjomā. Tomēr, tas, kas tur bija, un kopumā notika daudzus gadus, ir saglabāts tautas vēsturiskajā atmiņā, kā arī daudzus avotos, kas ir saglabājušies līdz mūsu dienām. Par Jom Kipuru ir daudz uzrakstīts un daudz pateikts, bet, neskatoties uz to, ir zināmi jautājumi, kuri līdz pat šim laikam nav atklāti un atbildēti. Ir tāda izpratne, ka tikai caur Poligona tēmu, kā arī caur atklāsmi, kas tiks dota turpinājumā, kas arī ir tā paša Poligona kontekstā, var atbildēt uz dažiem jautājumiem, kas saistīti ar otrā āža upurēšanu „*priekš Azazela*”, kā ir rakstīts Torā. Diemžēl sinodālajā tulkojumā šis vārds ir izņemts (labi ka latviskajā nē!), kā arī daudzos citos tulkojumos, bet oriģinālā *Azazela* vārds ir pieminēts trīs reizes: **3.Moz.16:8, 10, 26**. Noteiktu iemeslu dēļ, pat neskatoties uz visu to, kas notika pirms Noa plūdiem, šis vārds bija neciešams kritušo vidū, ka viņi ir ļoti pacentušies aizvākt to „prom no acīm”, nomainot ar dīvainu vārdu „grēkāzis”. Viņiem nevēlamie jautājumi ar laiku varētu novest pie viņiem bīstamām atbildēm. Bet tagad visu pēc kārtas.

Izlaidīšu to Izpirkšanas daļu, kas ir saistīta ar Ješua upuri, kas bija saistīta ar pirmo āzi, un

padalīšos ar to atklāsmi, kas, kā es ticu, man tika dota pēc atklāsmes par visiem tiem notikumiem, kas notika TAD, par TO karu, par **Azazela** lomu, kā arī par to, kādēļ pirms Noa plūdiem notika tie notikumi ar Visaugstā dēliem, kas ir aprakstīti **Ēnoha grāmatā**.

Mūsdienu rabīniskajā jūdaismā, kā likums, vienkārši notiek atteikšanās no tās Izpirkšanas, kas tika veikta caur Mesiju Ješua, Kurš ir Israēla un visas cilvēces Ķēniņš. Un tas visa stūrakmens. To izlaidīsim. Kristietībā, tādā vai citā mērā ir izpratne par pirmā āža upuri, kuru pienesa „priekš **JAHVES**”, kā ir rakstīts Torā. Ir izpratnes nokrāsas un šķautnes, bet kopumā, viss ir saistīts ar visu, kuri ir kļuvuši par Dieva tautu, nožēlojuši savus grēkus, piensuši atbilstošu upuri Izpirkšanu caur Mesijas Asinīm. Bet attiecībā uz otrā āža upuri, esošajā teoloģijā ir visaptverošs „nesaskaņas un šūpošanās”, kas visumā ir saprotami, ņemot vērā pašu šo tematiku un visa notikušā būtību. Lielākais vairums vispār nezina kas tas **Azazels** tāds ir, un no kurienes viņš ir radies. Daudz mazākais skaits, kuri jau ir pavirzījušies šajā uz priekšu, nesaprot līdz galam, kādēļ viņu vienkārši neiemeta cietumā kopā ar pārējiem Visaugstā dēliem, kuri sagrēkoja pirms plūdiem, bet nobloķēja tuksnesī vietā ar nosaukumu **Dudaēla**, saskaņā ar **Ēnoha grāmatu**. Nevienš nevar arī saprotami izskaidrot kādēļ un kāpēc vispār **Azazelam** tika nests upuris. No vienas puses uz viņu tika uzlikti visi Israēla grēki, un, lūk, tādā pravietiskā veidā tas tika pārlikts uz viņu, bet no otras puses- atcerēsimies laika periodu, kad tas tika darīts pirmais upuris un pirmā grēku pārlikšana uz **Azazelu** notika pirmajā **Jom Kipurā**, dažus mēnešus pēc **Miškāna** izveidošanas tuksnesī, apmēram drusku vairāk kā gadu pēc 3000 „aktīvistu” iznīcināšanas pie Sinaja kalna, kuri gandrīz nodeva iznīcībai visu Israēla tautu. Bet pēc Ješua upura **Pesahā** mūsu ēras 30-tajā gadā, kā stāsta tradīcija un rakstiskie avoti, upuri **Jom Kipurā** Visaugstais vairs nepieņēma, sarkanais dzīpars vairs nebalēja un loze „**Tam Kungam**” vienmēr krita uz kreiso, bet „**Azazelam**” – uz labo roku, kas tajā laikā Israēlā skaitījās ļoti, ļoti slikta pazīme. Un tā, tieši 40 reizes pēc kārtas: no 30. – 70.gadam, līdz pat Tempļa sagraušanai.

Ēnoha grāmatā ir teikts, ka **Azazelam „bija pierakstīti grēki”** visu to dēlu grēki, kuri kopā ar viņu izdarīja to, ko viņi izdarīja, kā arī visi pārējie, no tiem izejošie, un priekš tā bija atbilstoši iemesli:

Enoha 10⁴ un vērsās Viņš [Visaugstais] pie Rafaela: „Ieslēdz važās (nobloķē) Azazelu: gan rokas, gan kājas (izdari neiespējamu viņa pārvietošanos un jebkādas darbības), un iemet viņu tumsībā. Atver tuksnesī vietu, kas atrodas Dudaēlā, un iemet viņu tur.⁵ Un noliec zem viņa asus un griezīgus akmeņus un nobloķē piekļuvi viņam, apsedzot viņu ar tumsu, lai viņš būtu spiests tur atrasties uz visiem laikiem (nenosakāmi ilgu laiku)! Un bez tam, nosprosto [ar īpašu] vāku (pārsegu) viņam iespēju redzēt, lai liegtu viņam iespēju redzēt gaismu!...⁷ Un zemi, ko šie sūtņi ir samaitājuši, tiks dziedināta, tā kā pavēsti zemei par dziedināšanu, lai šī brūce izdziedinās, lai visi cilvēka dēli nepazudina sevi caur visiem šiem noslēpumiem, kas ir atklāti, Sargiem [uz visu to] uzspļaujot, un to, kas izpaudās caur viņu pēctečiem;⁸ un visa zeme ir izpostīta, sagrauta caur Azazela iemācītajām darbībām: viņam pieraksti visus šos grēkus!”

No pirmā **Jom Kipura**, līdz Ješua Izpērkošajam Upurim, ar dažiem pārtraukumiem, visu šo laiku Israēla grēki tika pārlikti uz **Azazelu**. Taču, kādā brīdī, tas tika pārtraukts, un tas

pārtraucās uzreiz pēc Mesijas Izpērkošā upura. Tas ir pirmais svarīgais moments, ko vajag piefiksēt.

Otrs svarīgs moments ir tāds, ka **Azazels** nebija no „kritušajiem”, bet no „uzticamajiem”, kurš kopā ar citiem Visaugstā dēliem bija norīkots par Sargu. Viņš no tiem divsimt bija vislielākais profesionālis un pats spēcīgākais kara jautājumos, un tādēļ, **Ēnoha grāmatā** ir teikts, ka tieši viņš apmācīja cilvēkus darināt dažādus zobenus, aizsargierīces, kā arī kara mākslā kopumā:

Ēnoha 8¹ Azazels iemācīja cilvēkus darināt gladiusus (gari kara zobeni), un smagos ieročus, aizsargbūves (aizsargierīces) un karavīru bruņas; iemācīja redzēt to, kas viņiem aiz muguras; iemācīja iegūt metālu un to apstrādāt; gredzenu, rokassprādžu un kakla rotu darināšanu; tērpu un rotu izdomāšanu; pūdera un acu tušas izmantošanu, kā arī plakstiņu un skropstu krāsošanu; rotāšanos ar visdārgākajiem un labākajiem akmeņiem un krāsojošiem pigmentiem (vai krāsainiem materiāliem).

Daudzus nodarbina jautājums par „pūderi un vaigu sārtumu” un citu kosmētiku, kā tas viss var būt saistīts: kara māksla un rotāšanās māksla? Protams, arī es domāju par šo jautājumu, un, saņemot atbildes par daudziem TĀ kara aspektiem, man, kā es ticu, tika parādīts un atklāts, kādēļ tieši **Azazels** kļuva par galveno šajā sfērā. Lieta tāda, ka kosmētika kā tāda, – tas ir reālas maskēšanās elements, lai apslēptu to, kas ir patiesībā, kaut ko izcelt, kaut ko noslēpt. TAJĀ karā ar kritušajiem, **Azazels** bija tas, kuru mūsu pasaulē varētu nosaukt par „īpašo operāciju ģenerāli”, un TAJĀ karā viņš bija viens no galvenajiem profiem gan dažādu maskēšanās veidu jautājumā un dažādos citos tapšanas neredzamam veidos, gan kopumā visās tajās sfērās, kurās specializēja mūsdienu specnaz (īpašo operāciju spēki), izlūkošana un citi visu līmeņu speciālisti. Un, tādēļ, viņš izmantoja savu meistarību un milzīgo pieredzi, bet nu jau ne atrodoties savā tiešajā nozīmējumā... Kosmētika un rotaslietas – tās nereti, zināmā nozīmē ir „kara krāsojums un maskēšanās”, lai sasniegtu apslēptus mērķus.

Tradīcija stāsta, ka, kad Visaugstais deva pavēli sasaistīt visus Savus sagrēkojušos dēlus un novietot tos **Šeola** apakšējos līmeņos, tad tas tika izdarīts attiecībā uz visiem, izņemot pašu **Azazelu**, ar kuru neviens no sūtītajiem nekādā veidā nevarēja tikt galā. Un tikai pēc tam, kad šai darbībai Visaugstais atraisīja Savu īpašo spēku un deva to Rafaelam, tad viņš varēja to īstenot.

Trešais moments slēpjas gan paša **Azazela** motīvos, gan visu to divsimt Visaugstā dēlu no dažādām paaudzēm motīvos, kuri, TAJĀ karā bija zaudējuši daudzus savus tuviniekus, ļoti par tiem sēroja un maldoties, izvēlējās spert soli, kas atnesa daudz ļaunuma, jo mīlestību uz dažiem saviem tuvajiem viņi bija nolikuši augstāk, kā mīlestību un uzticību savam Debesu Tēvam. Viņu bēdas un ciešanas varētu būt kā vainu mīkstinošs apstāklis, bet ne attaisnojums. Norādi šeit varam redzēt **Ēnoha grāmatā**, kur sagrēkojušie dēli lūdz **Ēnohu** aizlūgt Visaugstā priekšā ne tikai par sevi, bet arī par saviem pirmdzimtajiem:

Ēnoha 10⁹ Un Visvarenais vērsās pie Gavriela: „Ej pie nelikumīgi dzimušajiem, pie viltīgiem neliešiem un dzimumizlaidības pēctečiem, un pazudini Sargu pēctečus, [aizvāc prom] no cilvēku [vidus] tā, lai tie pazudina sevi paši caur savstarpēju iznīcināšanos! ¹⁰ Jo viņu dienu ilgumam ir pienācis gals! Vēl jo vairāk, neviena viņu

tēvu aizlūgšana attiecībā uz viņiem (milžiem) netiks apmierināta, kaut viņi cer uz mūžīgo dzīvi, un uz to, ka katrs no viņiem nodzīvo piecsimt gadus [šeit uz zemes]...

¹¹ Un pateica [Viņš] Mihaelam: – Dodies un parādieš Šamhazajam un visiem pārējiem, kas kopā ar viņu kopojās ar tām sievietēm, lai apgānītos ar tām, savas nešķīstības vidū. ¹² Tiklīdz kā visi viņu pēcteči izrādīsies iznīcināti [savā starpā], un viņi ieraudzīs savu mīloto bojāeju, tad [pēc tam] ieslēdz viņus važās: uz septiņdesmit paaudzēm zem zemes pauguriem (vai septiņdesmit rasēm zemes mežainās spraugās) līdz viņu tiesas sprieduma dienai, un līdz pilnīga nobeiguma mirklim, līdz nebūs pabeigta pasaules telpas laika perioda Tiesa.

Kas attiecas uz 500 gadiem, uz kuriem cerēja Sargi priekš saviem bērniem, tad šeit matemātika ir tāda: cilvēkam bija dotas dzīves robežas uz zemas viena „Dievišķā diena”, kas ir 1000 nominālo cilvēciņu gadu: „dienā, kad no ēdīsi, – mirdams mirsi”. Sargi lūdza kaut pusi no šī laika, lai dotu viņiem laiku priekš labošanās.

Uz šiem trim galvenajiem faktoriem, bez kādiem citiem, mazāk svarīgiem, Debesu Tēvs pievērsa manu uzmanību, pirms deva to atklāsmi, kas tiks dota turpinājumā. Zemāk ir dots tas Vārds, kas man tika Debesu Tēva atklāts, kā es ticu, un, tā kā tas bija tiešās runas formā, tad tā es to arī pasniegšu, sadalot jēdzieniskās daļās. Pēc tam padalīšos ar upura izpratni, kas saistīta ar otro āzi „priekš Azazela”.

Stabilitāte un gaismas pakāpes/līmeņi

„Katram Ķēniņa dēlam un meitai bija noteikts garīgās stabilitātes potenciāls, ko ērtības labad var saukt par garīgo imūnsistēmu, kas atļāva nepadoties dažādiem dvēseles aicinājumiem, kas noslieca uz nepaklausības pusi, vai uz spēcīgas novirzīšanās no Manas pilnīgās gribas pusi.

Manā Vārdā ir teikts, ka ir Mana griba tajā, lai būtu noteikta „domu dažādība”, dažādi skata punkti uz problēmu, kas var pavērt dažādas šķautnes un palīdzēt redzēt jautājumu tā maksimālajā pilnībā. Un šai ieliktajai dažādo uzskatu spējai un iespējai toreiz, kad vēl nebija nekāda grēka, bija plašas iespējas. Un tieši to izmantoja kritušais ķerubs lai no sākuma ievērojami paplašinātu esošās robežas, kas nekur nebija aprakstītas un oficiāli noregulētas, bet tas atradās zem Svētuma Gara kontroles un vadības.

Tamdēļ, lai varētu paplašināt šīs robežas, viņš sāka pavairot noteiktu atklāsmju daudzumu un līmeni, apzināti īstenojot zināmu „liekās gaismas pārdozēšanu”. Kad gaisma ir normā, tad viss ir redzams nepieciešamajā pakāpē. Kad gaisma ir spilgta, tad tas ļauj redzēt dažādas sīkas detaļas, kas var palikt nepamanītas pie normālas gaismas, bet ja pastāvīgi dzīvot spilgtā, maksimāli iespējamā gaismā, sāksies acu nogurums, kurām ir vajadzīga periodiska atpūta. Acis – ir dvēseles gaismekļi, un tas, kas ar tām notiek, ir noteikts pravietisks atspulgs tam, kas notiek dēlu un meitu dvēseļu iekšienē: pietiekami ilgi atrodoties ļoti spožā atklāsmju gaismā, rodas periodiska nepieciešamība dot dvēselei zināmu atelpu, lai sevī varētu saņemt gaismu pārstrādāt/apgūt. Tādēļ, periodiska maksimālā gaismas spožuma samazināšana ir nepieciešama lai garīgi

varētu normāli virzīties uz priekšu un pieaugt.

Kritušais rītausmas dēls zināja šo principu un zināmā mērā apzināti nepazemināja viņam uzticētās atklāsmju gaismas maksimālo spožumu, tādā veidā, periodiski īstenojot zināmu „garīgās gaismas pārdozēšanu”, tādā veidā pamazām izšūpojot un sabojājot to Manu bērnu dvēseles daļu, kas atbildēja par Manu atklāsmju gaismas uzņemšanas noturību. Tas viss notika tik smalki un skatam no malas tik nepamanāmi, ka tapt redzams tas varēja tikai pēc visai ilga laika. Viņš nekad nedarbojās tieši, bet tikai teica priekšā, piemeta kādas idejas un izteica kādas savas pārdomas, it kā ar tām daloties, nekad neaicinot kaut ko darīt, jo viņam arī nebija tam dota tāda vara. Kad viņa piesviesto ideju kāds no Maniem dēliem vai meitām pateica skaļi, viņš tūdaļ to uztvēra un piedāvāja šo piedāvājumu aplūkot pamatīgāk, iedziļināties detaļās. Tādā veidā, viņš koncentrēja uzmanību uz viņam vajadzīgām lietām, piesedzoties ar kāda Mana bērna viedokli. Caur to viņš apzināti paplašināja „atšķirīgu uzskatu” robežas, tā pamazām virzot uz noteiktiem lēmumiem un darbībām. Tāda bija stratēģija un taktika, kas ar laiku sāka nest savus rezultātus.

Sabojāta domāšana

Kritušais ķerubs tāds nekļuva uzreiz, bet pagāja visai ilgs laiks no brīža, kad viņā iedzima grēka vīruss, kas bija kā rezultāts viņa nepareizajai domāšanai, kurai viņš atļāva būt. Neiespējamība uzreiz saņemt visas atbildes uz interesējošiem jautājumiem paredzēja un paredz būt pacietīgam un uzticēties. Pacietība – lai sagaidītu nepieciešamās atbildes uz esošajiem jautājumiem, bet uzticēšanās – lai nodzīvotu līdz tam brīdim, uzticoties Man kā Personai, un nenovirzoties atļaut Man dot atbildi tad, kad Es pats to uzskatīšu par vajadzīgu. „Rītausmas dēls”, uz saviem jautājumiem, kaut kādā brīdī sāka vairs negaidīt atbildes no Manis, un sāka pats sev atbildēt uz saviem jautājumiem Manā vietā. Šie prāta secinājumi pamazām sāka viņu novest pie nepareiziem secinājumiem, jo viņam nebija Mana gudrība, kāda tā ir Man, un viņš nezināja to, ko zināju Es, un tādēļ, viņa prāta secinājumu zināmā posmā viņa loģiskajās shēmās sāka iezagties nelielas apgrēcības, kuras, uzslāņojoties viena uz otras, noveda pie viņa vērtību sistēmas izmaiņām.

Viņš centās izskaitļot visu savu dzīvi, visus iespējamus notikumu attīstības variantus, ko izdarīt, principā, bija neiespējami. Jo vairāk viņš centās to darīt, jo dziļākā bezizejā viņš sevi iedzina. Apgrēcība, kas palielinājās viņa domāšanā un pārdomās kopumā, sāka mazināt viņa uzticēšanos Man, kas kļuva par to apgrēcību, kas sāka maitāt viņa nevainojamību, kurā viņš no pašiem sākumiem eksistēja. Pamazām viņa pārdomas un nepareizie secinājumi sāka ietekmēt viņa pašnovērtējumu, no kurienes sāka izaugt godkāriba, kas turpinājumā noveda pie augstprātības un lepības. Tas viss, zināmā posmā, viņu pavirzīja uz zināmām darbībām, ar kurām viņš sāka, it kā veidot, formēt savu personīgo realitāti, savā jaunajā vērtību sistēmā. Tas izpaudās darbībās, kas noveda pie manipulācijas ar Manu bērnu gribu, lai caur viņu gribas izpausmi virzītu notikumus atbilstošā virzienā. Viņa izmainījušās domāšanas dēļ viņš sāka sevi redzēt ne

tā un ne tādu, kā Es viņu biju radījis. Šis izkropļojums viņa vērtību sistēmā bija viņa izmainītās domāšanas rezultāts, kad viņš savos prāta secinājumos sāka pieļaut to, kas nebija. Viņš pārkāpa principu, kas atainots Manā Vārdā: „kas nav, to nevar uzskatīt par esošu”, kā arī : „domā par sevi kautrīgi, pēc tā ticības mēra, kas tev ir dots”. Šo divu principu pārkāpšana sākuma stadijā nebija ārēji redzama, tikai pēc tam tas viss kļuva par paustu realitāti. Kritušais ķerubs pacentās izdarīt tā, ka ne viņš bija tas, kas sevi padarīja par to, kas viņš vēlējās būt, bet viņa manipulācijas bija virzītas uz to, lai tieši Mani bērni, kuri nokļuvuši pievilšanā, padarītu viņu par savu līderi: no sākuma par formālo, bet tad jau arī par faktisko. Šeit viņš izmantoja principu, kas saka, ka, kā vārdus kāds klausā, tā kalps tas ir.

Nepareiza domāšana, kas pamatota šaubās, aizdomās un neticībā, ir laba augsne vīrusam, grēka sēklai. Tajā brīdī, kad līdz noteiktai pakāpei izkropļojusies kritušā ķeruba domāšana sāka mainīt viņa vērtību sistēmu, notika tas, kas saucās sēkla, kas sākusi attīstīties dzemdē. Un pēc tam, kad izmainītā vērtību sistēma pagrūda „sedzošo ķerubu” uz atbilstošām darbībām, lai realizētu savas ieceres, tad tas kļuva par to, kas saucās grēka vai nāves piedzimšana.

Aizzīmogatās atbildes

Tagad mēs nevaram uz visiem jautājumiem saņemt atbildes. Daži vēl pagaidām ir aizzīmogoti, un gaida savu laiku. Atcerieties par to, ka eksistē „netaisnības noslēpums”, kas pilnīgi tiks atklāts tikai Manas pēdējās tiesas laikā – „Pēdējās Stundas Tiesā”, kuru daudzi no jums sauc par „Varenā Baltā Troņa Tiesu”.

Tieši tādēļ, ka vēl pilnībā nebija atvērts šis „netaisnības noslēpums”, kā arī tādēļ, ka vēl nebija pienests Mana Dēla Jēšua, kurš ir Mana Glābšana jums visiem, izpērkošais upuris, tieši tādēļ vēl nebija tās pāriplūstošās žēlastības, lai atvērtu visu, kam ir jābūt atvērtam, un neapšaubāmi dziedinātu to divsimt Manu dēlu sirdis, kuri zaudēja daudzus savus tuviniekus. Žēlastība viņiem bija tāpat kā visiem citiem, bet katrs no viņiem piedzīvoja un pārdzīvoja kaut ko savu un īpašu, un katram bija sava garīgā noturība vai garīgā imūnsistēma, kas bija saistīta ar personīgām īpatnībām, no katra tuvības ar Mani, kā arī ar to dvēseles bojājumiem, vai apgānīšanos ar nāvi, kas TAJĀ karā skāra katru atšķirīgi.

Debesu Padomes lēmumi

Visi šie divsimt Mani dēli piedalījās Debesu Padomē, kas noteica garīgās karantīnas izešanas apstākļus visiem, kuri tur nonāca, kā arī virkni citu nepieciešamu un obligātu nosacījumu, kas ar to saistīti. Viņi, tāpat kā daži citi, nepiekrīta visiem nosacījumiem, bet pakļāvās vairākuma lēmumam, jo lēmumi netika pieņemti pamatojoties uz emocijām vai pieņēmumiem. Galvenais bija taisnīguma kvalitāte, bet žēlastība bija stūrakmens. Tie divsimt Mani dēli uzskatīja, ka apžēlošanās robežas varētu būt paplašinātas, īpaši attiecībā uz tiem, kas aizgāja līdz kritušajam rītausmas dēlam. Viņi nevēlējās rēķināties ar savu sacēlušos radnieku gribas izpausmi, viņu siržu stāvokli, un tām iespējamajām sekām, kas varētu rasties, ja dotu viņiem iespēju. Ar prātu viņi saprata un pieņēma visus

tos apsvērumus, kas visiem tika stādīti priekšā, bet viņu dvēseles meklēja vismazāko iespēju, pie kuras varētu pieķerties, lai izmantotu jebkādu iespēju, pat rēgainu. Tā kā tajā Padomē netika pieņemti emociju apsvērumi, tad neatradās nekādi atbilstoši apsvērumi, lai izmainītu atbilstošus lēmumus.

Žēlastības robežu paplašināšana, kā iespēja priekš kāda, kurš ir aizgājis līdzī kritušajam rītausmas dēlam, iziet savu garīgo karantīnu, bija saistīts ar šo iespēju nogriešanas risku kādiem citiem, un viņu iespēju samazināšanos. Un visi to lieliski saprata. Tie daudzie, kuri aizgāja līdzī kritušajam rītausmas dēlam, bija tik ļoti transformējušies savās sirdīs, ļaujot tām nocietināties, ka viņi principā nepieņēma šādu iespēju: nākt šajā pasaulē, lai izvēlētos starp Mani un savu jauno līderi. Bet bez viņu izteiktas vēlēšanās, garīgo karantīnu nevar iziet. Daži, neskatoties uz visu, ko viņi bija sadarījuši, tomēr, kādā savas dvēseles stūrītī apzinājās visa sadarītā šausmas, un to, ka viņi paši labprātīgi ir kļuvuši par „pretestības dēliem”, noliedzami/atteikdami no Manis un pārejot kritušā rītausmas dēla pusē. Viņi bija pilni ar šaubām, nocietināšanos un aizvainojumu. Tomēr, viņu vidū bija tādi, kuri, neskatoties ne uz ko, galīgi neatteicās no Mana Gara balss, kaut arī spēcīgi to bija noslāpējuši. Mana žēlastība izpletās pat pār tādiem, lai atrastu un izglābtu pazudušos. Savā sirdī Es viņiem piedevu – viņu ļaunos vārdus, kas bija pret Mani un viņu ļaunos darbus. Bet Manam taisnīgumam, kas līdzsvaro visu Manu radību, bija jātiek apmierinātam, jo tikai tas ir instruments, kas var satriekt grēka vīrusu, izraujot ar saknēm, iznīcinot to kā jēdzienu. Par tādiem Manā Vārdā ir teikts, ka viņos ir „atradies kas labs”. Es sadzirdēju šo viņu iekšējo dvēseles kļūdzienu, un Es nolēmu dot viņiem iespēju tā, lai tas nepārkāptu Taisnīgumu attiecībā pret citiem. Mans pretinieks sūtīja šīs dvēseles kā nezāles/viltus labību miesās, kas bija paredzētas nāvei, bet Es devu viņiem iespējas glābties, un daži no viņiem vērsās pie Manis ar visu dvēseli. Tādu bija nedaudz, bet viņi bija, un viņi būs Pēdējās dienās. Tā ir Mana suverēnā griba, kura ir žēlastības pilna un, kura nepārkāpj Taisnīguma principus.

Tehnoloģija ienākšanai pasaulē

Sargiem, kuri bija nolikti sekot līdzī Manu noteikumu un nosacījumu ievērošanai šajā pasaulē, kur bija noteikta garīgā karantīna, bija pazīstama tehnoloģija, ja to tā var izteikt jums saprotamā valodā, ar kā palīdzību tie, kuri atradās gaidīšanas vietās, nāca šajā pasaulē. Viņiem nebija varas pār tām dvēselēm, kuras nāca šajā pasaulē pēc savas gribas, sekodami Manam Dēlam, bet bija pieeja pie to dvēselēm, kuri TAJĀ karā aizgāja līdzī kritušajam rītausmas dēlam. Sargi bija tie, kuriem vajadzēja sekot līdzī visu to nonākšanas procesam šajā pasaulē, kam bija un kuri varēja tajā atnākt. Pamatojoties savas varas pilnvarās, viņi zināja, tieši kuram un kad pēc Debesu Padomes lēmuma bija jānāk šajā pasaulē, lai varētu iziet „garīgo karantīnu”, lai pieņemtu savu lēmumu, un viņi tiešā veidā nevarēja to ietekmēt, jo tas bija saistīts ar Manu bērnu gribas izteikšanu, un tas viss notika saskaņā ar Manu plānu. Tomēr, to Manu dēlu, kuri bija atkāpušies no Manas gribas, darbības ietekmēja visu atnākšanas šajā pasaulē procesu tiem, kuriem bija jāatnāk, un tādēļ, izdarīšanas procesā un pēc visa izdarītā, Debesu padomei nācās ieviest atbilstošas korekcijas.

Lai jūs to varētu saprast kā principu, atcerieties kā burve no Aindoras izsauca Šmuēla (Samuela) dvēseli. Šis slepenās zināšanas, kuras vēl pirms Noa plūdiem Sargi bija atklājuši cilvēkiem, zināmā mērā bija saglabājušās un tika nodotas caur tiem, kuriem bija kontakti ar tiem, kuri pretstāvēja Man un centās manipulēt ar visu šo procesu, cik nu tas bija iespējams. Ienākšana šajā pasaulē caur sēklu un piedzimšana sievietei – ir vienīgais ceļš, lai izietu garīgo karantīnu šajā pasaulē. Visaugstā dēli bija apskaidrotos ķermeņos, un tādēļ viņu pirmajiem pēcnācējiem bija milzu potenciāls un spējas, kas ar laiku sāka plēnēt.

Prioritātes mīlestībā

Eksistē mīlestība pret Mani kā jūsu Debesu Tēti, kā arī mīlestība pret tuvāko: vīrs, sieva, vecāki, bērni, brāļi, māsas, draugi. Manā Vārdā ir teikts, ka ja kāds kādu mīl vairāk nekā Mani, tad tas nav Manis cienīgs. Visi divsimt Manu dēlu, kas uzrādīti Ēnoha grāmatā, – viņi TAJĀ karā pazaudēja savus pašus tuvākos radniekus. Grēka vīruss un tie apgrūtināšie apstākļi, kas saistīti ar apgānīšanos ar nāvi, kas vispirms izpaudās kā dvēselēs nocietināšanās atsevišķās tās sfērās, garīgās imūnsistēmas novājinātībā, – tas viss noveda pie tā, ka mīlestība pret dažiem saviem tuvākajiem radniekiem, pārsniedza mīlestību pret Mani, kas izpaudās kā nepaklausība Manai gribai. Lielāka mīlestība pret kādu nekā pret Mani, noteiktā brīdī var likt pieņemt tādus lēmumus, kas būs graužoši gan attiecībā pret sevi, gan attiecībā pret apkārtējiem, kā arī pret tiem, uz ko šāda mīlestība ir vērsta.

Tika noteikti garīgās karantīnas iziešanas apstākļi, un tie Mani dēli, kuri Hermona kalnā noslēdza savu derību savā starpā pret Manu gribu, saprata, ko viņi darīja, taču mīlestība pret saviem tuviniekiem padarīja aklas viņu sirdis, un viņi neņēma vērā Manus brīdinājumus, domādami izdarīt labāk to, ko nav iespējams izdarīt labāk. Viņi izvēlējās pārkāpt Debesu padomes kopējo nolīgumu un lēmumu, izmainot garīgās karantīnas iziešanas apstākļus tiem, kurus viņi ļoti mīlēja, un kurus TAJĀ karā pazaudēja. Viņus bija padarījuši aklus tie zaudējumi, kas pirms tam bija notikuši, un viņi neļāva Man izdziedināt viņu sirdis, jo Es kopā ar viņiem arī skumu par to. Viņi izdarīja to, kas formāli nebija aizliegts, bet viņi tad saprata, ka ar to, ko viņi dara, viņi nevis vienkārši uzlabo kādam garīgās karantīnas iziešanas apstākļus, bet dažiem, kuriem nebija iespēju, viņi it kā dod iespēju. Viņi uzskatīja, ka ar savām darbībām viņi palīdzēs saviem tuvākajiem radniekiem, kurus viņi vēlējās glābt, uzņemoties uz sevis zināmu grēka daļu, kuru tikai viņiem pašiem vajadzēs izpirkt. Bet viņi nesaprata visas sekas, kas bija ieslēptas šajā nepaklausībā.

Vilšanās izdarīto kļūdu dēļ

To garīgās imūnsistēmas, kurus viņi centās izglābt, bija kritiski sabojātas, un pēc ierašanās šajā pasaulē, viņi nespēja stāties pretī grēka vīrusam, kas bija viņos. Tādēļ viņu morālā un garīgā krišana bija nenovēršama. Kad tie Mani dēli ieraudzīja, ka viss notiek pavisam ne tā, kā viņi paredzēja, tad tādēļ, lai kaut kā izlabotu radušos situāciju, viņi spēra nākamo soli, kas vēl jo vairāk visu pasliktināja uz slikto pusi. Lai palīdzētu

saviem pēctečiem, kuros iemiesojās viņu radnieku dvēseles, kuri bija no Manis atkāpušies, viņi nolēma radīt, pēc viņu domām, saudzējošus apstākļus. ņemot vērā visu viņos esošo potenciālu, viņi nolēma nolikt viņus tautu priekšgalā, kas sāka veidoties, lai tās var sevi pienācīgi parādīt, tādā veidā fiksējot savu pareizo attieksmi, taisnos motīvus un labos augļus. Bet viņi smagi pārrēķinājās.

Tie viņu tuvie radnieki, kuri atnāca šajā pasaulē, izrādījās negatavi atbilst viņu vēlmēm. Viņu garīgās imūnsistēmas nebija spējīgas izturēt viņos atrodošās grēka vīrusa attīstību, un ļoti drīz viņu darbi, kuri nāca no viņu sirdīm, sāka dot liecības pret viņiem. Grēka līmenis sāka palielināties ģeometriskās progresija ātrumā, var pat teikt – lavīnveidīgi, un jau trešā paaudze no viņu pirmajiem pēcnācējiem, kļuva par tiem, kurus vēlāk sāka saukt par asinskārīgiem milžiem.

Varenības un visatļautības līmenis kategoriski neatbilda viņu morālajam un garīgajam stāvoklim. Viņi nespēja šo nastu panest, un viņu krišanu nebija ilgi jāgaida. Viņu tēvi – dēli, kuri pārkāpuši Manu gribu, mēģināja, savas saprašanas ietvaros, labot situāciju. Viņi pieņēma lēmumu esošo cilvēku dzīves kārtību izveidot pēc savas saprašanas, ieviešot zināšanas un noteiktas tehnoloģijas, kur viņiem bija pieeja un kuras viņi zināja. Bet tas vēl vairāk pasliktināja visu notiekošo. Nelikumības (grēka) mērs, ko viņi pieļāva un pievienoja šajā pasaulē, sāka ietekmēt viņus pašus, un viņi visai ātri nogāja no visiem Maniem ceļiem, un daudz kur sāka līdzināties tiem, pret kuriem pirms tam bija cīnījušies.

Tā biju milzu traģēdija un vilšanās, kad viņi ieraudzīja, ka tā vietā, lai rehabilitētu un glābtu tos, kurus viņi stipri mīlēja, viņi ne tikai nevarēja to izdarīt, bet vēl vairāk šo situāciju pasliktināja priekš daudziem. Pēc tam, kad viņu izdarītā dēļ Es pārtraucu komunikāciju ar viņiem, un Es viņos neklausījos, viņi pat lūdza Ēnohu par viņiem un viņu dēliem, kuri bija grēka vīrusa pieveikti, aizlūgt.

No paša sākuma jau viņi nevēlējās neko ļaunu, bet, tomēr, izdarīja milzīgu grēku, kas noveda pie daudzu dvēseļu zaudēšanas, kā arī pie daudzām ciešanām, par kurām viņiem sākumā pat nebija aizdomu. Un tādēļ, pirms pašiem Noa plūdiem, viņi tika ieslēgti pašos apakšējos Šeola līmeņos, kur tagad gaida savu tiesu. Viņu nepareizā izvēle – tā ir Mana un viņu kopējā traģēdija, bet Es esmu Taisnīgais Tiesnesis.

Izdarītā grēka atšķirīgie lielumi

Azazels cieta vairāk kā citi, jo visiem iemācīja kara mākslu. Visus manus dēlus un meitas, kuri ienāca šajā „garīgajā karantinā”, viņš centās iemācīt karot pret tiem, kuri nāca šajā pasaulē kā nezāles/viltus labība, dodot visus nepieciešamos instrumentus. Viņš zināja uz ko spējīgi šie „pretestības dēli”, un ko pēc noteikta laika viņiem parādoties šajā pasaulē, var gaidīt. Bet tas cilvēkiem kļuva par to nastu, ko viņi nebija spējīgi nest. Tā vietā, lai aizsargātos no tiem, kuri nāk šajā pasaulē kā nezāles, viņi sāka karot viens pret otru, iznīcinot savus tuvākos un pavairojot grēka mēru. Kas patiesībā ir noticis Azazels saprata tika tad, kad bija jau daudz par vēlu.

Viņa garīgā imūnsistēma pakļāvās pamatīgam spiedienam, un bija stipri samaitāta pēc tam, kad viņš sāka darīt visu to, kas ir aprakstīts Ēnoha grāmatā, un viņš deva visšausmīgāko un lielāko pienesumu šajā nelikumībā, kas notika. Tas noveda pie Manu plānu par visu Manu bērnu glābšanu, nopietnas sabojāšanas, un viņam tika uzlikti visi šie grēki.

Šamhazais bija galvenais šīs grupas organizators, viens no pirmajiem otrajā paaudzē, tāpat kā Azazels, bet viņa grēka mērs ko viņš pievienoja, bija daudz mazāks. Pārējo Manu dēlu daļa grēka mēra piepildīšanā un tajā atbildībā, kas ar to ir saistīta, bija nesalīdzināmi mazāka, un tādēļ, tieši Azazelam bija vairāk kā citiem jāizpērk visas sadarītais. Azazels bija spēcīgs un varens kareivis, ģeniāls karavadonis, bet grēka vīruss un viņa sirds aklums noveda pie tā, par ko skuma un skumst līdz pat šai dienai visas Debesis.

Un ir vēl viena ļoti bēdīga vēstures lappuse, un tā ir iekš tā, ka Manu atkāpušos dēlu fiziskajos ķermeņos, sāka nākt nezāles – tie, kuri TAD, TĀ kara laikā, aizgāja līdzī kritušajam rītausmas dēlam, un viņi ārkārtīgi pavairoja šīs pasaules grēka mēru. Viņi nevis vienkārši izdara savus grēkus, bet ļoti veicināja šīs pasaules grēka mēra pavairošanos tādā veidā, ka sāka atvērt portālus uz citu pasauli Šeolim, kas tika iznīcināti, un sāka izsaukt no turienes savus bijušos līdzgaitniekus, kuri TAJĀ karā sacēlās pret Mani.

Viņi pacentās arī tajā, lai izsauktu no Šeola „eņģeliskas būtnes”, kuras Debesīs agrāk bija dažādu klašu un dažādas varenības kalpojoši gari, kā arī tās radības, kuras bija saprātīgas, ar savu izvēli, dzīvojošas visās Zemes pasaulēs, un kuras nostājās Mana pretinieka pusē, jo bija viņa aizrautas.

Tādēļ viņi sāka sakrustoties ar dzīvnieku pasauli, priekš šīm radībām veidojot nepieciešamos hibrīdu ķermeņus, kuries varēja viņus iesaukt. Tajā visā viņi jau darbojās sava kunga vadībā un pēc viņa norādījumiem, neskatoties uz to, ka bija fiziskie pēcnācēji Maniem dēliem, kurus Es biju nolīcis par Sargiem šīs pasaules cilvēkiem.

Sagatavošanās noslēgums

Tam visam, ko Es jums stāstu, Mani bērni, ir jāpalīdz jums būt nomodā un saprast, ka ceļš, kas jums būs jānoiet, ir ļoti šaurs, un jums ir stingri jāturas pie Manis, nevis vienkārši sludinot to ar savām lūpām, bet, pastāvīgi darbojoties savā ikdienas dzīvē. Sagatavošanās laiks noslēdzas, un jums ir jābūt gataviem ieiet nākamajā posmā, kas paredz notikumu fināla attīstību, kas ir saistīti ar šīs pasaules un visu tajā dzīvojošo tiesām. Atcerieties, ka Manām tiesām ir laiks sākties – no Mana Nama. Katru dienu savās sirdīs pārbaudiet: naidu, skaudību, ļaunumu, aizvainojumus un visu to, kas Man ir pretīgs; un kad visā savā ļaunuma pilnībā atnāks Mans pretinieks, lai pazudinātu un iznīcinātu daudzus, lai viņš jūsos neatrod neko no sava. Tiem, kuri ir kļuvuši par Maniem pretiniekiem, ir dots īss laiks, bet tiem, kuri būs bez Manas pienācīgās palīdzības, tas var izlikties kā mūžība.

Es jūs mīlu, un būšu nomodā par jums līdz galam, bet jūs – mana tauta – jūs esat šīs

cīnas Dalībnieki, nevis tās skatītāji. Atcerieties to! paļaujieties uz Manu žēlastību un rikojieties tā, lai tā priekš jums nebūtu bijusi veltīga.

Jūsu mīlošais Tētis”.

Otrais upuris

Visa iepriekšteiktā gaismā, aplūkosim jautājumu par otro upuri „**priekš Azazela**”. Kristietībā, pamatā, ir tāds viedoklis, ka otrā āža upuris simbolizē Visaugstā tautas grēku pārlikšanu uz grēka aizsācēja – kritušā **ķeruba** vai velna. No kurienes ir dzimušas tādas fantāzijas? Visdrīzāk no turienes, no kurienes cēlusies **Ēnoha grāmatas** diskreditācijas iniciatīva, jo tā bija tādā pašā statusā, kā visas citas Tanaha grāmatas, un kuru citēja Pats Jēšua un Viņa mācekļi.

Rabīniskajā jūdaismā, šodien, vispār nav skaidra saprotama viedokļa par šo jautājumu. To, kuri „ir tēmā” kopējā izpratne par to, ir tāda, ka nevienam izņemot Visaugsto, vispār nevar pienest jel kādus upurus, bet **Azazela** gadījumā – tas ir acīmredzams upuris, lai kā to klasificētu. Bet tā kā Visaugstais ir EHAD, tad pasvītrojot, ka Viņš ir „viss iekš visa”, **Azazelu** viņi apzīmē Kā „slikto puisi”, kuru Visaugstais ir sūtījis noteiktu mērķu dēļ, un pienesot viņam upuri, viņi faktiski to pienes nevis **Azazelam**, bet Tam, Kurš viņu bija sūtījis, tas ir Visaugstajam. Lūk, tāds interesants „kūlenis”. Tāda versija ir, bet uz to neviens uzmanību neakcentē, bet runā par to vairāk „kārtības labad”, jo ir taču kaut kas jārunā, ja kāds tev kaut ko prasa. Jo „vārdus no Toras neizmetīsi”, un Visaugstais tur ir ierakstījis **Azazela** vārdu, rosinot daudzus periodiski par šo uzdot jautājumus. Tādēļ nākas kaut kā izgrozīties. **Ēnoha grāmata** tiek stūrgalvīgi ignorēta, neveltot tai pienācīgu uzmanību, jo tajā ir daudz no tā, kas uzrāda Jēšua kā Israēla Mesiju, un bez tās praktiski nav iespējams pareizi saprast visu to, kas notika pirms plūdiem, un kādēļ tik daudz gadu tomēr tika pienests šis upuris. Tur nav jautājumu kontekstā par grēku noņemšanu no Israēla: te visi visam piekrīt, kas arī ir saprotams. Bet jautājums ir tajā daļā, kādēļ daļa viņu grēku tika noņemta caur šo upuri, tieši priekš **Azazela**. Bez **Ēnoha grāmatas** nav saprotams, kas tas **Azazels** tāds ir, bet bez atklāsmes par Poligonu nav saprotams, kādēļ tieši Israēla grēki attiecas uz viņu.

Rabīniskais jūdaisms vienkārši aiziet projām no visiem šiem jautājumiem, ieskaitot pirmā āža upura galveno jēgu, bet viņu versija par otro āzi visā visumā izskatās daudz loģiskāka. Galvenā kristietības versija, tās kopējā pareizajā pieejā attiecībā uz pirmo āzi, pilnīgi neizskaidro otrā upura jēgu. **Azazels** – nav kritušais **ķerubs**, kas ir velns (apmelotājs) un sātans (pretinieks). **Azazels** – ir TĀ kara varonis, kurš tika nozīmēts par Sargu, kura funkcijās ietilpa sekot līdzī garīgās karantīnas procesiem. Viņa grēkam nav nekā kopēja ar kritušā **ķeruba** grēku, kurš ir grēka pirmiesācējs un „**cilvēku nīdējs jau no pašā Iesākuma**”, tas ir **Berešit** – ivritā, ar ko sākas notikumu pieraksts **1.Moz.1:1**. Grūti pateikt, kura no šīm divām versijām ir sliktāka, jo attiecībā uz otrā āža upuri – tās abas ir nekādas, lai neteiktu vairāk. Šeit ir acīm redzams, ka gan vieni, gan otri paši sevi ir iedzinuši stūrī, bet, katram ir savs „sākuma punkts”/pirmavots. Esot pamatizpratnei par mūsu esību pirms esības TAD, bet noliedzot Jēšua un to, kas ar Viņu ir saistīts, rabīniskajam jūdaismam ir jānoliedz visa galvenā jēga, un turpināt virzīties tālāk pareizā virzienā tas nevar principā. Kas attiecas uz kristietību, kas savā nospiedošajā vairākumā bija nocirsta no dabīgā eļlas koka – Mesiāniskā Israēla, ir saindēta ar Bābeles indi un elku kalpību

kopumā, tad visas šīs „bīstamās robežpārkāpšanas” tēmas, kas saistītas ar nefilimiem, Plakano zemi, un mūsu dzīvi un notikumiem TAD, – ienaidnieks to ir pacenties droši nobloķēt, izveidojot noturīgus cietokšņus daudzu simtu gadu laikā. Faktiski, dabīgā eļļas koka atjaunošana, pamazām sāka izbrīvēt attīrīšanas darbību visā Mesijas Miesā, un caur to Visaugstā tauta kļuva spējīga atjaunoties Patiesībā, kura jau kopš sākuma tai bija sagatavota. To skaidri var redzēt, vispirms, visos Rakstos, kā arī Jēšua un Viņa mācekļu mācībā. Ir pienācis laiks, lai atjaunotos visu šo svarīgo lietu sapratne, un tādēļ Debesu Tēvs atļāva uzrakstīt šo grāmatu, dodot atbilstošas atklāsmes.

Azazels, visā kas ar viņu notika, kļuva par tēlu tiem uzticamajiem, kuri bija uzticami Visaugstajam, nekad neatteicās no Viņa, cīnījās par Viņu un Valstību, katrs deva savu ieguldījumu uzvarā, bet kuri, noteiktā posmā, **APZINĀTI** darīja pretēji Viņa gribai tādā vai citā jautājumā, līdz galam neapzinoties, kurp tas novedīs, un kas noveda pie tiem vai citiem graužošajiem rezultātiem. Kopumā, motīvi bija labi, bet viņu darbības bija pretrunā ar Tēva gribu; sekas viņi līdz galam nesaprata, un rezultāti, atbilstoši, izrādījās bēdīgi. Ko ar viņiem iesākt? Tie divsimt Visaugstā dēli negāja cauri Poligonam, jo bija uzticami, viņiem tas nebija nepieciešams, bet paši kūrēja tā notikšanu. Notikusī Debesu Padome, ko vadīja pats Visaugstais, „par **1.Moz.1:2** rezultātiem”, nenoteica nekādu „ārēju pārkāpumu”, kas runātu par to, ka viņiem būtu jāiziet garīgā karantīna. Tādēļ tas, kas turpinājumā notika, kaut netieši ir saistīts ar pašu Poligonu un bijušo karu, bet no juridiskā viedokļa, bija „jauna epizode” ar saviem mīkstināšiem un pastipriņošiem apstākļiem.

Grēka fakts un tā sekas bija redzamas, bet Visaugstais – Viņš ir Taisnais Taisnīgais Tiesnesis. Bet Viņa taisnīgums ir tāds, ka Viņš izsver VISUS darbus, VISUS sirds motīvus un rīcības. Pirmkārt – šie dēli bija tie, kuri pirms tam izgāja pārbaudījumus un cīnā ar kritušajiem pierādīja savu uzticamību, dodot savu daļu Ģimenes un Valstības aizsardzībā kopumā. Otrkārt – motīvi. Mēs jau iepriekš runājām par divu Liecinieku principu, no kuriem viens ir – motīvi, bet otrs – darbi. Pat ja kādam bija labi motīvi, bet izdarīja ļaunu, viņam bija jāizcieš noteikts sods. Un ir jābūt ne mazāk par diviem lieciniekiem, lai notiesātu tieši uz nāvi. Gadījumā ar **Azazelu** un pārējiem – viņu motīvs bija dots iespēju un izglābt savus tuvos radniekus. Bet tas KĀ viņi to izdarīja, ejot pret Tēva gribu, kādas bija sekas, tas liecināja pret viņiem. Viņu mēģinājums izgāzās, un tika ļaunums attiecībā pret citiem. Tieši šo visu faktoru kopums arī noteica Debesu Tēva lēmumu.

Mums ir apstiprināts fakts, ka pēc Jēšua nāves, otrā āža upuris vairs netika pieņemts: sarkanais pavediens nemainīja krāsu, utt., kas jau tika iepriekš pieminēts, un ko var izlasīt **Jeruzalemes Talmudā** nodaļā **Sota**. Tas ir – pēc Jēšua Izpērkošā upura notika kaut kas, kas atcēla ne tikai ikgadējos Izpērkošanas upurus par Israēla tautu, kura pirms **Jom Kipur** izsūdēja VISUS savus grēkus, bet arī nepieciešamību daļu no Visaugstā tautas grēkiem uzlikt uz **Azazela**. Nedaudz vēlāk mēs aplūkosim Rakstos, kādēļ tieši daļa grēku, bet ne visi, ko var ieraudzīt vien oriģinālā.

Kristiešu tradīcija māca, ka otrā āža upuris un grēku pārņemšana uz **Azazelu** ir pirmtēls Jēšua Izpērkošajam upurim, Kurš reizi par „visām reizēm” pārlika grēku uz pretinieka vai velna, un vairs nav nepieciešamība to darīt atkal, un ka no tā brīža „visāds nākotnē izdarīts grēks, bet kas ir no sirds nožēlots”, it kā automātiski tika pārlikts uz sātana. Interesanta versija, bet tajā

nevelkas kopā ne „debets ar kredītu” ne vispār „kādi citi gali”.

Pirmkārt – otrais āzis tika aizvests uz tuksnesi, bet tuksnesis – tas, vispirms, ir vieta, kas, pēc Rakstiem, vienmēr ir Visaugstā tautas pārbaudījumu vieta: kā izešanā no Ēģiptes, tā arī pēdējās dienās, kad ir runa par „tautu tuksnesi” noslēdzošo notikumu beigās (*Ecēch.20:34-35*). **Azazels** pravietiski tika ievietots savā ieslodzījumā tieši tuksnesī, vietā ar nosaukumu **Dudaēla**. Un viņš kļuva par Visaugstā tautas simbolu, tas ir – Viņa uzticamos, bet „iestrēgušus tuksnesī”, kurus tur aizkavēja viņos iekļuvušais grēka ieraugs.

Kritušais **kerubs** – viņš, vispār, „ne ellē ir priekšnieks”, un Jēšua uz viņa neko nepārlika, un tam nav pilnīgi nekāda apstiprinājuma Rakstos, bet ir tikai krāsaini, izdomāti stāstiņi no teologu puses, kuriem ir skaisti diplomu, kurus viņi paši sev arī ir izrakstījuši. Tik vien. Godīgāk būtu bijis to nosaukt par „otrā āža noslēpumu **Kom Kipur** laikā”, kas tiks atklāts savā laikā, nekā izdomāt to, kam nekāda pamatojuma Vārdā. Kritušais „rītausmas dēls” ir nosaukts „**Gaisa valsts (apakšējie atmosfēras slāņi) valdnieks (arhonta – grieķiski) (Efez.2:2)**”, kā arī par pūķi, kas cīnās „padebesīs” (*Atkl.gr.12:7-9*). Bet kas reāli valda „ellē”, bet precīzāk **Šeolā**, – tie ir **Nāve un Avadons**, kas Rakstos ir nosaukts par visu to Šeola būtņu ķēniņu, par kuriem ir pieminēts **Atklāsmes grāmatā 9.nodaļā**. Jēšua nokāpa tieši **Šeolā**, kas visiem zināmā tulkojumā ir nosaukts par „**šīs pasaules zemākajām vietām**”: *Efez.4:9* un *1.Pēt.3:18-19*. Ir rakstīts ka Jēšua ir „elles un nāves” atslēgas, bet ja burtiski no ivrita tulko, tad: „**Atslēgas no Šeola un Nāves**”. **Šeols** Rakstos, pēc konteksta, ir sinonīms **Avadonam**. Ja palūkojamies simfonijā pēc viņa vārda, tad to var ieraudzīt. Tas ir, – **Avadonam un Nāvei** bija kādas atslēgas, kuras Jēšua, nokāpdams šajās „pazemes vietās”, atņēma.

Šeit padalīšos ar personīgu liecību. Reiz redzējumā, Tēvs, kā es ticu, parādīja man epizodi, kad Jēšua nokāpa **Šeolā** un stāvēja milzīgu vārtu priekšā, kas Rakstos ir nosaukti par „**nāves vārtiem**”. Tie bija visai augsti, un šo vārtu fasādes daļā šajos vārtos bija iemūrētas it kā kādas atslēgas, kas arī bija faktiski-simboliskās **Šeola** un visu tā daļu atslēgas. Pēc Sava Izpērkošā upura Jēšua nonāca šajā vietā, šo vārtu priekšā. Viņš ar spēku izrāva šīs vārtos iemūrētās atslēgas un skaļi izrunāja: „**Nāve! kur ir tavs dzelonis? Šeol! Kur ir tava uzvara?**” pēc šiem vārdiem no visa **Šeola** atskanēja milzīga dunoņa, un savā garā es sadzirdēju vārdus, kā zināmu spriedumu: „**nāve ir aprīta uzvarā**”. Spriežot pēc Rakstu konteksta, šim spriedumam galīgi ir jāpiepildās pēc ķermeņu pārvēršanās par apskaidrotajiem ķermeņiem (*1.Kor.15:54*), kā arī pēc pilnīgas Izpirkšanas pabeigšanas: *Jes.25:8*. Bet tajā brīdī bija izdarīts tas, kas kļuva tam par pamatu, un kas izplatīsies visā Mūžībā.

Mēs varam redzēt, ka pēc Jēšua atgriešanās, kritušais **kerubs**, viņš arī vecā čūska un pūķis, nemaz netiks uzreiz iemests uguns jūrā, neskatoties uz it kā, „visu grēku pārlikšanas uz viņu”, saskaņā ar vienu no versijām, ko pieminēju iepriekš. Tikai pēc tam, kad septītās tūkstošgades beigās viņš pats personīgi savāks karam pret Jeruzalemi un Visaugstā svētajiem milzīgu armiju un iemetīs to „pēdējā un izšķirošā kaujā”, tad tikai pēc tam, viņš būs „savācis na statju”, lai tiktu iemests uguns jūrā.

Mēs redzam, ka Raksti runā par grēku pārlikšanu stingri noteiktā laika periodā un tieši no Israēla, un tieši uz **Azazelu** kā sagrēkojušo UZTICAMO, bet pilnīgi nekur Rakstos nav teikts par

grēku pārlikšanu uz radītu sagrēkojušu būtni – kritušo **ķerubu**. Raksti runā par „**nāves aprišanu uzvarā**”, kas oriģinālvalodā runā par tās iznīcināšanu, bet ne par pārlikšanu uz kādu. Valstības princips ir iekš tā, ka „**katrs nesīs savu nastu**”. To grēki, kuri tos ir no sirds nožēlojuši un savā sirdī no tiem atteikušies, caur Ješua Izpērkošo upuri tika aprīti, tas ir – tika iznīcināti, tādēļ ka Ješua ciešanu mērs ir pietiekams, pēc Visaugstā nosacījuma, lai aprītu vai „neitralizētu” izdarītos grēkus. Bet tiem, kuri to neizdarīja, pašiem tas ir jāizpērk un „jāizsmē!” savs soda mērs; Visaugstais – Viņš ir absolūti taisnīgs.

Pēc analogijas par grēku daļas pārlikšanu uz **Azazela** var pieņemt, ka arī uz kritušo **ķerubu**, tādā veidā var tikt daudz kas pārlikts. Bet Rakstos **nekur nav teikts**, ka Ješua uz kādu ir pārlicis grēkus. Raksti runā tikai par to, ka uz Ješua bija uzlikti grēki, un arī – NE VISI grēki. Ješua atnāca, vispirms, lai mirtu par Savējiem, tas ir , par šajā pasaulē iesētiem Valstības dēliem un meitām, un Viņš lūdza Tēvu nevis par visu pasauli, bet tikai par tiem, kurus Tēvs Viņam deva: **Jņ.13:1** un **Jņ.17:9**. Bez tam, Viņš nomira arī, izlejot Savas asinis, par visu radību. Caur Rakstiem mums pagaidām ir atklāts tieši par upuri, kas izpērk dēlus un meitas, kas var tikt ierakstīti Dzīvības grāmatā, kā arī par radības izpirkšanu. Viņa izpērkošajam upurim būs arī nozīme un darbība pašā Mūžībā, un ko tas nozīmē, to visu mēs apgūsim visā pilnībā tajā pašā Mūžībā.

Jes.53:5 ir ļoti greizi iztulkots: „**mūsu pasaules sods bija uz Viņa**” (kr.v.), „**mūsu sods bija uzlikts Viņam**” (latv.v.) bet oriģinālā ir teikts, ka „**Viņš izcieta sodu, lai mēs saņemtu šalom**”, un tas ir precīzs tulkojums.

Ja paņemam nost visus minējumus, pieņēmumus un pārējos „sagudrojumus”, un paskatīties uz to, „kas ir rakstīts”, kā arī uz paša Poligona atklāsmi un kontekstu, tad mēs varam ieraudzīt sekojošu. Ješua nesa uz Sevis tikai tos grēkus, kas bija nožēloti, tas ir, visu to, kas bija atzīts par grēku, kā arī „nezināšanas grēkus”. Reiz Ješua pateica dažiem tā laika reliģiozajiem līderiem, ka, ja tie nebūtu pasludinājuši, ka viņi zina, tad uz viņiem grēka nebūtu, bet, tā kā viņi zina, tad šis grēks tiek likts uz viņiem: **Jņ.9:41**. Raksti apgalvo ka: „**ja kāds saņēmis patiesības atziņu, tīši grēko, tad vairs neatliek upuris par grēkiem**” (**Ebr.10:26**). Tie grēki, kas bija padarīti, kad vēl nebija nekādu robežu un likumu, bija Mesijas izpirkti. Tas, kas bija padarīts **līdz Poligona sākumam**, bet pēc tam no sirds nožēlots kā grēks un atmests, bija izpirkts. Tas, ko bija izdarījuši kā grēku tie, kuri nonāca Poligonā, karantīnas **iziešanas laikā**, un pēc tam no sirds nožēlojuši un atmetuši – arī bija izpirkts.

Bet tie grēki, kas bija izdarīti **pēc Poligona sākuma** no to puses, kuri palika uzticami līdz šis garīgās karantīnas sākumam, kam bija patiesības atziņa, un kuri **apzināti** grēkoja, tajā laikā, kad viņu atmiņa nebija uz laiku nobloķēta, un viņi atcerējās visu, tad šie grēki nevarēja tikt izpirkti tā, kā pārējie. Un tādēļ te radās neparasta, ja tā var teikt, situācija.

Pats Ješua upuris ir tāds, ka tam ir Izpirkšanas spēks „**pasaulēs un mūžībā**”. Bet no otras puses, ir pamats tā pielietošanai tikai robežās, kas ir atrunātas un noteiktas. No vienas puses, tas, ko izdarīja tie divsimt Visaugstā dēli kopā ar **Azazelu**, tieši nenonāca zem Izpērkošā upura darbības. No otras puses, mēs varam redzēt, ka grēki tika uzlikti **Azazelam**, kā galvenajam to notikumam vaininiekam, tikai stingri noteiktā laika periodā, un pat tad, nepilnā apjomā. Kad Israēls uzvedās dievbijīgi, noteiktajā dienā noturēja to **moéd** – **Jom Kipur**, veicot doto

pravietisko darbību, tad tajā gadā grēki tika pārlikti uz *Azazela*, bet ja nē, tad Israēls pats nesa savus grēkus, ar visām no tā izrietošajām sekām. Un bija tādi gadi, kad *Jom Kipur* vispār netika noturēts elkkalpības dēļ. Un tajos gados izraēlieši paši nesa savu grēkus un maksāja tā rēķinus.

Israēls – tās ir to, kuri no Debesīm dievišķās dvēseles, kas iemiesojās šajā pasaulē, kā arī, viņi ir simbols visu to, kuri no debesīm, kādi bija arī visi divsimt Visaugstā dēli, ieskaitot *Azazelu*. *Azazels* un visa tā grupa, par lielu nožēlu, nopietni “iegāza” savus Debesu draugus, radus, kaimiņus, kā arī visus pārējos, kuri izgāja savu Poligonu.

Poligona apstākļi, pēc Visaugstā dēļu sagrēkošanas pirms plūdiem, tika izkorigēti tā, lai nepārkāptu Taisnīgumu, visiem, kuri ienāk karantīnā kompensēt pasliktinājušos apstākļus caur noteiktu žēlastības mēru un virkni citu momentu. Bet, **šo pasaulē ienesto papildus grēka devu vajadzēja kaut kā izpirkt**. Visi sagrēkojušie dēli, izņemot *Azazelu*, tika aizsūtīti uz Šeola pazemes cietuma kameru, kur izpirka savu personīgo grēku mēru. Bet *Azazelam*, bez viņa personīgajiem, tika pierakstīti vēl arī visi pārējie grēku rezultāti, kurus bija izprovocējuši citi, bet, kuros Azazels nospēlēja galveno lomu. Te bija vesela „buķete”: gan kopējā plāna sabojāšana, gan kritušo pavairošana nezāļu veidā, gan šo „papildus nezāļu” pienestais papildus ļaunuma mērs, kas visiem padarīja daudz smagākus garīgās karantīnas iziešanas apstākļus un daudz kas cits.

Par sekojošā lēmuma daļu kļuva tas, ka, tajos gados, kuros tie, kuri no Debesīm, kuri bija iemiesojušies caur izraēliešiem, uzvedās pareizi, daļa viņu grēka tika pārlikta uz *Azazelu*. Un, tādā veidā, ievērojama grēka daļa izdzēsās no šīs pasaules un tika pārnesta uz galveno vaininieku, kaut kādā veidā „atslogojot” šo pasauli tā, lai šis papildus grēka daļas dēļ tā „nenogrūtu” pirms laika. Mēs zinām to Rakstu principu, ka, kad grēka mērs pārpilda kausu, tad nāk atbilstošas iznīcināšanas tiesas. Tieši tā papildus grēka mērs, kas pirms plūdiem tika ienests šajā pasaulē caur Visaugstā dēļu grēku, tādā īpašā veidā laiku pa laikam tika izdzēsts, „izlādēts” no tās, šāda lēmuma rezultātā.

Tātad, atkārtosu būtisko. Tas, kas bija izdarīts pirms Noa plūdiem no divsimt Visaugstā dēļu puses, tika pierakstīts *Azazelam*, un tā bija viņa soda smaguma **pirmā daļa**. **Otrā daļa** ir iekš daļas „grēka mēra” „izkraušanas”, kas kļuva par iepriekš izdarītā sekām, un atkal uz *Azazelu*, kā galveno vaininieku. Un šis veids tika realizēts caur Jom Kipura otro āzi, attālinot to, ko izdarīja uzticamie Israēla personā, smagāku kļuvušo Poligona apstākļu dēļ. **Ja pirms Noa plūdiem, tie Visaugstā dēli nesagrēkotu, tad nebūtu nepieciešamība Jom Kipurā ielikt otro āža upuri, ar viņa aizvešanu tuksnesī. Pirmā āža upuris, kas simbolizēja Ješua, būtu bijis pilnīgi pietiekams.**

Grēka veidi

Lai saprastu jēgu tam, kas rakstīts par pirmā un otrā āža upuri uz *Jom Kipur*, ir jāsaprot, ka ivritā jēdzienam „grēks” ir dažādi vārdi, kas ataino dažādas šķautnes un jēgu, un to nesaprotot, vispār viss būs nesaprotams, kad mēs to lasīsim. Pirms aplūkosim svarīgus pantus no **3.Moz. 16.nodaļas**, aplūkosim „grēka variācijas” oriģinālvalodā:

1. תּוּמָא (tumā) nešķīstība; apgānīšanās, kas saistīta ar dzīvības samazināšanos un atbilstoši, šī iemesla dēļ nāves klātbūtnes palielināšanos. Tā ir tā nešķīstība, kas var uzkrāties tādēļ, kad kāds pieskaras nešķīstam, skatās un nešķīstu, domā par nešķīstu,

pamazām piepildās un it kā piesūcas ar to, un tādēļ, no šīs personas sāk izplatīties atbilstošas „smaržas”, vārdi un rīcība. Tas var notikt tādēļ, ka kāds atrodas tajā vietā vai to vidū, kuri paši ir noteiktas nešķīstības avoti.

2. **חַטָּא** (*hatá*) netrāpīt mērķi; sagrēkošana kļūdas, neuzmanības un nolaidības dēļ, kas var būt saistīts arī ar bezrūpību, ar pienācīgas uzmanības trūkumu.

3. **אָשָׁם** (*ašám*) nav „smags” grēks, izdarīts neuzmanības dēļ, kļūdas dēļ, dvēseles vājuma dēļ, tāds, kas nav novedis pie kādām nopietnām sekām, ko var nosacīti nesāpīgi izlabot.

4. **עוֹלָה** (*avlá*) grēks, kas saistīts ar taisnīguma sabojāšanu; taisnās tiesas pārkāpums; līdzsvara sabojāšana plašā vārda nozīmē.

5. **עוֹלָתָה** (*avlatá*) grēks, kurš izriet no **עוֹלָה** (*avlá*), tam ir dažādas nokrāses, viena no galvenajām – balansa starp Hesed un Din īpašību samaitāšana/sabojāšana, un caur to, pareizas kalpošanas sabojāšana, kas izsauc svešas „robežas” pārkāpšanu, esošo robežu pārkāpšana (piem. Ecēch.28:15).

6. **מַעַל** (*maál*) zvēresta laušanas grēks, neuzticība viens otram un Visaugstajam.

7. **עוֹן** (*avón*) „pārkāpumi, grēki”: grēku veidi, kas tiek darīti apzināti, ar vēlēšanos, ar izpratni, ka tas ir grēks, un tajā bija apmierinājums, kā arī caur to tika sasniegti savi egoistiskie mērķi.

8. **פְּשָׁע** (*péša*) pārkāpums, sacelšanās: grēku „smagie” veidi, kas saistīti ar vardarbību un kaitēšanu citai personai. Var būt dažādas nokrāses, un būt kara rezultāts, kad kādam ir taisnība aizsargājot savu ģimeni, bet var būt apzinātas vardarbības pār kādu rezultāts un tādēļ ir jāaplūko kontekstā.

No grēka veida, kas apzīmēts ar ciparu divi: **חַטָּא** (*hatá*), ir cēlies cits vārds, kas ir atvasinājums **חַטָּאת** (*hatát*), un tam ir upura par grēkiem, kas izdarīti kļūdas, neuzmanības, bez reālo seku izpratnes, nezinašanas dēļ, kad „neapjēdzu ko daru”, afekta stāvoklī, utt. nozīme. Tas ir tas, ka kāds, iespējams pat nesaprata, vai tikai daļēji apjauta notikušo, lūdza Visaugsto viņam piedot, ja viņš ir sagrēkojis, kaut ko pārkāpis, izdarījis nezinašanas dēļ, emociju vadīts, utt.

Jom Kipur grēki

Tieši kādi gan grēki tika izpirkti un pārlikti uz *Jom Kipur*? Vispirms pievērsīsim uzmanību tam, ka Israēla grēku izdzēšana bija saistīta ne tikai ar āžiem. Ja mēs atcerēsīmes, tad paša Ārona un viņa ģimenes grēki, tāpat, turpmāk, arī visu koenu (priesteru) grēki bija saistīti ar vērsi, ko upurēja, ar kura asinīm Ārons pirmo reizi ieiet Vissvētākajā vietā:

Tulkojums no Ciānas Toras:

Vaikra 16¹⁵ Un nokaus hatat āzi, kas ir tautas un tā asinis ienesīs iekšā aiz priekškara, un ar tā asinīm izdarīs tāpat kā ar Vērša asinīm, un paslacīs ar tām uz vāka un vāka priekšā.

Tātad, pirmā „daļa”, vai pirmajai „grēku porcijai” ir jātiek likvidētai caur vērša upuri. Tā varbūt nebija pati lielākā, bet, tomēr, nozīmīga. Visaugstais mums rāda, ka „izmēzt un likvidēt”

grēku, kas ir krājies visu gadu, vajag trijos „paņēmienu”. No otras puses, – priesterības grēkiem bieži vien ir nozīmīgāka loma/nozīme, un to sekas mēdz būt daudz lielākas, nekā „parastās tautas” grēkiem, un tas visiem ir zināms un skaidrs. Tādēļ, ar kalpotāju grēkiem Visaugstais tiek skaidrībā atsevišķi, un attiecībā uz tiem ir īpaša pieeja un īpašs mērs.

Kādi grēku veidi tika izpirkti caur pirmo āzi, kas bija noteikts kā upuris „**priekš JAHVES**”, kā arī tie, kas tika pārlikti uz otro āzi, kas bija noteikts kā upuris „**priekš Azazela**”? uzreiz došu tulkojumus no oriģināla, apejot mūsu tulkojumu, ar ko varat patstāvīgi salīdzināt, ja radīsies tāda vēlēšanās. Iekavās norādišu grēka nosaukumu oriģinālā, jo jums jau ir pamatzināšanas, ko lasijāt augstāk:

**וְכַפֵּר עַל-הַקֹּדֶשׁ מִטְּמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִפְּשָׁעֵיהֶם לְכָל-חַטָּאתָם
וְכֹן יַעֲשֶׂה לְאַהֲל מוֹעֵד הַשְּׁכָן אַתֶּם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם:**

No oriģināla:

3.Moz.16¹⁶ „un izpirks (pārklās ar žēlastību) Svētnīcu no Israēla dēlu nešķīstībām (TUMA) un no viņu pārkāpumiem (PEŠA), visam šim kopējam upurim par viņu grēku (HATAT). Un tā izdarīs priekš Saiešanas Telts, kas ir kopā ar viņiem, viņu nešķīstību (TUMA) vidū.

Tad nu uzreiz precizēsīm nianse. Pirmkārt, uzreiz var redzēt, ka caur pirmo āzi tika izpirkti divi īpašā veida grēki: **tumā** un **pēša**. Otrkārt, ja jūs pievērsāt uzmanību komentāriem, kas ir augstāk, tad **pēša** grēks, neskatoties uz to, ka tas ir „smags” grēka veids, kas saistīts ar personas samaitātību, tai skaitā ar slepkavību, tomēr ir tāds, kas vienmēr ir jāaplūko savu „sakņu” kontekstā, tas ir – rašanās motīvu iemesli. Šajā gadījumā grēks **pēša** veidojas no nešķīstības grēka **tumā**, kas uzkrājas Israēla tautā, sakarā ar viņu novirzīšanos no pilnīgajiem Visaugstā ceļiem, saskaršanos ar nešķīstām lietām dažādās sfērās utt. Galarezultātā visas šīs lietas virknē gadījumu noveda pie tādām sekām. Piemēram, slepkavība bez iepriekšēja nodoma – neuzmanības dēļ – tas ir **pēša**, kuras saknes ir neuzmanība. Ienaidnieka nogalināšana karā, kurš atnācis Israēla zemē ar vardarbību – tas arī ir **pēša**, bet šādas ienaidnieka ierašanās iemesls varēja būt paša Israēla nešķīstība un viņa novirzīšanās no Visaugstā ceļiem, kas noveda pie tā, ka Viņš pielāva šādu ieburkumu. Tā ir **pēša**, bet motivācijas līmenis nepavisam nav tāds kā daudzos citos gadījumos.

Treškārt – ir nianse ar prievārdiem. Oriģinālā ir likts akcents uz to, ka izpiršana no šiem diviem grēku veidiem: nešķīstības **tumā** un no tās izejošās **pēša** – ir tieši priekš visa šī veselā upura **hatát**, kas ir izcelts ar prievārdu **כָּל (koļ)**, kas savienots ar pamatvārdu. Tas ir, – Visaugstais bija noteicis zināmu grēka mēru, kas bija paredzēts izpiršanai, tikai caur pirmā āža upuri, kas ir „**priekš JAHVES**”. Tā – otrā „vācelīte”. Precizēšu, ka upuris bija paredzēts, diemžēl, un šeit ir norāde uz „**nāves aprīšanu uzvarā**”, atšķirībā no „pārlikšanas”, par ko tika runāts augstāk.

Tagad ieskatīsimies tieši kādi grēki bija paredzēti otrajam āzim, kurš pacietīgi gaidīja savu piedalīšanos, lai aiznestu tuksnesī trešo un noslēdzošo „vācelīti” ar sakrātajiem grēkiem.

**וְסִמַּךְ אֶהְרֹן אֶת-שְׂתֵי [יָדוּ כ] [יָדָיו ק] עַל רֹאשׁ הַשְּׂעִיר הַחִי
וְהִתְוֹדָה עָלָיו אֶת-כָּל-עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת-כָּל-פְּשָׁעֵיהֶם**

לְכָל-חַטָּאתָם וְנָתַן אֶתֶם עַל-רֹאשׁ הַשָּׁעִיר וְשַׁלַּח בְּיַד-אִישׁ עֵתִי הַמִּדְבָּרָה:

No oriģināla:

3. Moz. 16²¹ *Un uzliks Ārons savas abas rokas uz dzīvā āža galvas un izsūdzēs virs viņa pilnīgi visas Israēla dēlu apzināto grēku (AVON) nelikumības, un pilnībā visus viņu pārkāpumus (PEŠA), visam šim kopīgam upurim par viņu grēku (HATAT), un uzliks tos uz āža galvas, un ar sagatavota vīra rokā aizsūtīs [uz] to pašu tuksnesi.*
²² *Un tas pats āzis nesīs uz sevis pilnībā visus apzinātu grēku nelikumības (AVON) uz tuksnešainu, neapdzīvotu zemi, un aizsūtīs to pašu āzi uz tuksnesi.*

Pirmkārt, mēs redzam, ka šeit uz āža netiek uzkrauts *tumā* grēks, ko vīrišķīgi bija paņēmis iepriekšējais āzis. Taču iemesls priekam viņa ciltsbrālim bija maz, jo viņam bija jānes daudz smagāks grēks – *עֲוֹן* (*avón*), bet tas ir tieši tas grēku veids, kas tiek izdarīts apzināti un ir saistīts ar mīlestību uz grēku vai ar noteiktiem šī grēka rezultātiem, kas vienmēr ir pamatots tāda vai cita veida egoismā. Un tas, ir tieši tas gadījums, kurš, diemžēl, notika ar Visaugstā dēliem pirms Noa plūdiem. Grēks *pēša*, kas ir norādīts kā nākamais aiz tā, izaug tieši no šī, apzinātā grēka *avón*, un tādēļ, tā sekas bija daudz smagākas, gan pēc „dziļuma”, gan „platuma un garuma”. Trešā „vācelīte” izrādījās „smagāka”, kā divas iepriekšējās kopā ņemtas...

Otrkārt – šeit ir divi kopā savienoti prievārdi, kas nebija pirmā āža upura gadījumā: *אֵת* (*et*) un *כֹּל* (*ko!*) frāzē „*pilnībā visus apzināto grēku (AVON) nelikumības*”. Ja to pārtulkojam paplašināti un detalizētāk, tad šīs frāzes kontekstuālā jēga ir iekš tā, ka uz otrā āža tika uzlikti pilnīgi visi esošie apzinātie Israēla grēki „pilnā komplektā”. Treškārt – šeit ir tāds pats pavērsiens no šiem diviem apvienotajiem prievārdiem ar grēku *pēša*, kas rāda, ka visa *pēša*, kas cēlusies no šī apzinātā grēka *avón*, bija paredzēta šim trešajam mēram, kas noteikts otrajam āzim „*priekš Azazela*”. Tas ir piefiksēts ar tādu pašu pavērsienu kā attiecībā uz iepriekšējo āzi: „*visam šim pilnajam upurim par viņu grēku (HATAT)*”, kas pasvītro, ka viss šis mērs ir paredzēts vienīgi un tikai šim āzim.

Kā šie visi tika mērīti, ar kādu „grēkometru”, ir grūti pateikt, bet Visaugstais, Viņš Sava darba meistars, un nav šaubu, ka Viņš visu izmērija precīzi un taisnīgi. Tātad, mēs redzam trīs dažādus grēku „mērus”, kas tika sadalīti vērša un divu āžu starpā, ar atšķirīgu grēku specifiku, caur ko tika sasniegts kopējais „grēku izlādēšanas” mērķis. Tas, kas tiek sadedzināts caur vērsi un pirmo āzi, tēlaini runā par grēku iznīcināšanu vai „aprišanu”, caur Ješua izpērkošo upuri. Bet tas tiek aizvests tuksnesī, tas tiek pārlikts uz galvenā visu to pirmsplūdu notikumu vaininieka, kam tas ir jāizpērķ „dots pret dotu”, kas ir Valstības princips.

Dēlu izpirkšana

Bet tagad svarīgs jautājums kas attiecas uz iespējamo piedošanu šiem dēliem un viņu izpirkšanu, ieskaitot *Azaelu*. *Ēnoha grāmatā* ir brīdis, kad viņš atnesa atbildi sagrēkojušiem Visaugstā dēliem, un viņiem tiek atteikts viņu aizlūgšanai, kas tika iepriekš citēts. Tajā atbildē viņiem arī tika pateikts, ka pēc Tiesas, ar to domājot Pēdējo Tiesu, viņi tiks iemesti soda ugunī, te ir ļoti būtiska un svarīga nianse. Uz to brīdi vēl nebija samaksāts ar Ješua Asinīm, un tādēļ, tiem sagrēkojušajiem, nebija maksimālā žēlastības un labvēlības mēra. Tajā laikā, vispār, vēl daudz

kas nebija skaidrs, jo Izpirkšanas noslēpuma dziļums, līdz pēdējam brīdim tika glabāts dziļā slepenībā. Pēc Ješua upura grēku pārlikšana uz **Azazelu** tika pārtraukta, jo ar Mesijas upuri bija pietiekami, lai varētu aprīt jebkuru grēku.

Cits aspekts ir iespējamā Visaugstā lēmuma maiņā. Mums ir virkne precedentu. Pats galvenais ir tas, kad Visaugstais vēlējās iznīcināt VISU Israēlu par grēku ar zelta teļu, bet pēc Mozus aizlūgšanas, Viņš atcēla Savu lēmumu. Viens no noteikumiem bija 3000 iznīcināšana pie Sīnaja kalna, kuri, visticamāk bija nezāles/viltus labība, kas paveda visus pārējos. Mozus ir Ješua tēls. Ješua, pēc Izpērkošā upura, ar Savām asinīm aizlūdza, un tādēļ, Debesu Tēvs arī varēja izmainīt Savu lēmumu, kā to izdarīja pie Sīnaja kalna. Šajā sakarā ir Rakstu vieta, kurā ir teikts, ka Slakāmās Asinis, kas tagad atrodas Debesīs, sauc pēc žēlastības, atšķirībā no taisnā Evela (Ābela) asinīm, kas sauc pēc atriebības: **Ebr.12:24**. Neaizmirsīsim arī interesantu Rakstu vietu, kur ir teikts, ka „**Visaugstais VISUS ir ieslēdzis nepaklausībā, lai VISUS apžēlotu**” **Rom.11:32**. Kā saprast „VISUS”: burtiski vai „nosacīti burtiski”? Kādēļ vienā no līdzībām ir teikts, ka sagrēkojušo iesēdināja cietumā līdz tam laikam, kamēr viņš atdos „**pēdējo kvadrantu**” (**Mt.3:26**)? Kam ir jānotiek, kad atdos? Personīgi es, savas atklāsmes un izpratnes ietvaros, pieņemu, ka visi tie Visaugstā dēli tiks izpirkti, kad caur ciešanām, viņi izcietīs visu, ko sadarijuši. Tajā skaitā – arī **Azazels**, kuram šo smago grēku nāksies izpirkt daudz ilgāk ka visiem pārējiem. Kad pēc Ješua atgriešanās mūsu **nešamā** tiks atarhivēta, mēs varēsi daudz ko saprast, bet ne visu. Un tikai Pēdējās Tiesas brīdī, kad tiks atvērti visi zīmogi, kā arī tas, kas saucās „netaisnības noslēpums”, tikai tad mums kļūs skaidrs viss, kas notika un kas sagaidāms.

Vairāki līmeņi

Ir viena vispārzināma Rakstu vieta **vēstulē efeziešiem**. Esmu dzirdējis ļoti daudz dažādu interpretāciju un skaidrojumu attiecībā uz tiem, kuri šajā pantā ir pieminēti, un es pacentīšos šeit iedot savu variantu Poligona kontekstā un tās atklāsmes ietvaros, kuru, kā es ticu, šajā jautājumā man deva Visaugstais:

Efez.6¹² Jo ne pret [cilvēkiem] no miesas un asinīm mums jācīnās, bet pret Valdībām un Varām, pret šīs pasaules tumsības Valdniekiem un pret garīgo ļaunumu pasaules telpā (zem debesjuma vai rakijas).

Šajā pantā pieminētie nav vienkārši „dēmoni un ļaunie gari”, „ļauņuma gari” – kā bieži tas tiek mācīts. Daži, piemēram, vispār nezina, ka vārds „besi” ir vienkārši tautas tulkojums vārdam „dēmoni”, un tikai. Pirmās trīs „pozīcijas” – ir augstas kārtas personas, kurām agrāk un zināmā mērā, līdz pat šim laikam, ir dažādu pakāpju vara un spēks. Bet KAS VIŅI IR realitātē? No kurienes viņi ir uzradušies, ka mēs pēkšņi esam iesaistījušies ar viņiem, it kā kaut kādā karā, kurā, daudzu izpratnē, mēs nekad neesam atradušies? Aplūkosim šīs visas „četras pozīcijas”, kas ir minētas šajā pantā:

„Valdības” **αρχάς arhas**.

1. sākums, pamatojums, izcelšanās;
2. valdība, kundzība;
3. sākums, pirmiemesls, pamats, princips;

4. mala, beigas, galējā robeža;
5. priekšniekošana, komandēšana;
6. vadība, vara; varas pārstāvis;
7. valstisks amats;
8. impērija, ķēniņvalsts.

Šī panta konteksts un visas tulkojuma šķautnes, apstiprina esošo atklāsmi, ka ar šo vārdu tiek apzīmētas personas, kas pārgājušas tumsas pusē, kritušie Visaugstā dēli, kuri ir „Pirmie” no pirmajām Debesu paaudzēm, kas ir pretstāvībā pret Visaugstā uzticamajiem, un, kuriem ir maksimāla vara, godība un pieredze.

„Valdītāji” **εξουσίας** *ekzusias*.

1. iespēja (jēl ko) darīt, tiesības (uz kaut ko);
2. (personīgā) visatļautība, brīvdomība;
3. vara, varenība, deleģētā vara;
4. varas vai padotības pazīme.

Ar šo vārdu ir attēlotas personas, kurām ir dažādu līmeņu deleģētā vara no **Valdniekiem**. Šeit ietilpst Visaugstā kritušie dēli un meitas, gan tie, kuri no Debesīm, gan tie, kuri no Zemes, kā arī dažādos varenības un spēka līmeņos esošas dažādas kritušās būtnes.

„Pasaules valdītāji” **κοσμοκράτορας** *kosmokratoras*.

1. pasaules valdnieks, valdnieks pār pasauli.

Tā – ir personu „komanda” ar maksimālo varu, no kuriem daži – ir tie, kas nosaukti par **Valdniekiem**, bet daži – ir kritušās būtnes ar visaugstāko varas līmeni, piemēram, – **Leviatāns** un **Pitons**. Viņi veido visaugstāko tumsības struktūru, būdami tās pamats, un īsteno tumsas valstības vadību.

„Garīgais ļaunums pasaules telpā” (zem kupola, jeb **rakijas**) – tas ir viss plašais tumsas personu spektrs, kas nav Visaugstā kritušie bērni, bet tās ir visas kritušās būtnes, kas savā samaitātībā un pretestībā, aizgāja līdzī kritušajiem bērniem, un, vispirms, līdzī pašam kritušajam **ķerubam**. Tādu – ir milzu daudzums, un to daudz vairāk, nekā visu Visaugstā Debesu un Zemes kritušo bērnu kopā ņemtu.

Un tur jau ir tā lieta, ka mēs, ar visām šīm „kategorijām” esam kara stāvoklī, un tas karš, kas sākās TOREIZ, nav pārtraukts visu šo milzīgo laiku, bet tagad jau turpinās „Poligona formātā”.

Kara instrumenti

„Kara instrumentus”, nosacīti var sadalīt tādos, kas strādā fiziskajā līmenī: „fiziski-tehnoloģiskie”, un „pārdabiskie”, kam ir garīga izcelsme, un kas fiziskajā līmenī var strādāt vai nu aplēpti, vai netieši, pastiprinot vai pavājinot kaut kādus fiziskos procesus, vai redzami pārdabiskā veidā. Pēdējās pretstāvības dienās darbosies visas šīs formas. Priekškarī, kas nodala Zemes un Debesu sfēras, vietām būs daļēji, bet vietām pilnīgi noņemti, un būs atļauts notikt pretstāvībai, kas būs kā pravietisks atspulgs tam, kas notika TAJĀ KARĀ, pāsā tā nobeigumā. TAD kritušie izmantoja visas savas tehnoloģijas, kas bija daudz pārākas pār tagad esošajām, reizēm

par pakāpi, bet reizēm pat vairāk. Protams, viņi izmantoja arī visu to godības potenciālu, kas, kaut arī sāka dzist, bet, tomēr, bija ārkārtīgi augsts, un šeit šajā pasaulē viņiem bija atļauts atrisīt vien mazu daļu no tā. Tikai tad, kad „uzticamie” tiks atjaunoti tajā godībā, kas viņiem bija TAD, tikai tad kritušajiem būs atļauts „ieslēgt uz pilniem apgriezieniem” visu to, kas viņiem tagad šeit ir. daudz kas no tā, ko varam redzēt fantastikas filmās, – ir tas, kas viņiem pieder, un kam tiks dota atļauja tapt redzamam ļoti drīz – jau mūsu dienās. Viņi steidzas izdarīt savus sagatavošanās darbus, sinhronizējot visu savu esošo potenciālu dažādās sfērās, lai ieietu savā „kara maksimumā” un „revanšētos”.

Kara bojājumu labošana

Uzticamo uzvara TOREIZ nebija viegla, un TAJĀ karā neiztika bez upuriem. Tā nebija spēle „vienos vārtos”. Atcerieties epizodi pie Sīnaja kalna, kur Levī cilts iznīcināja 3000 „aktivistu”, kuri ieveda grēkā visu Israēlu. Saskaņā ar tautas skaitīšanas datiem, tajā laikā Levī ciltī bija 22000 vīriešu kārtas cilvēku – vecumā no viena mēneša un vecāki, tas ir, ieskaitot visus bērnus un pensionārus. Vecumā no 20 līdz, apmēram, 50 gadiem, iespējams, bija ne vairāk kā 7–8 tūkstoši. Bet varbūt pat mazāk. Atcerieties epizodi no *Atklāsmes grāmatas 12.nodaļas*, kur ir teikts, ka pūka aste notrauca līdzī savam saimniekam vienu trešo daļu zvaigžņu. Tas ir – trešā daļa Visaugstā dēlu bija kritušā *ķeruba* pievilti un parauti līdzī. Tādēļ sadursme nebija viegla un nesāpīga. Pēc tam, sadursmēs Zemes pasaulēs, pieslēdzās arī Zemes dēli un meitas. Viņu ķermeņos nebija tāda godības līmeņa kā tiem, kuri no Debesīm, un tādēļ, viņu ievainojumu pakāpe un daudzums bija daudz augstāka. Jo augstāks ir godības līmenis, – jo augstāka ir noturība pret visādiem bojājumiem, kā arī ir augstāka spēja reģenerēties un atjaunoties.

Bet, uzticamo upuri, – nebija tie upuri, kad kāds gāja bojā „uz visiem laikiem”. Tie bija upuri, kad kāda ķermenis, tādu vai citu bojājumu dēļ, pārtrauca uzturēt dzīvības funkcijas. Ķermeņi varēja just fiziskas sāpes, nerunājot jau par dvēseles sāpēm. Atklāsmes grāmatā mēs varam redzēt ka ir runa par lapām, kas dziedina tautas. Tur, pēc konteksta, – tās ir lapas, lai dziedinātu dvēseli, bet šeit ir rādīts princips, ka, ja ir bojājums, tad atrodoties pat apskaidrotā ķermenī, pēc pilnīgas Izpirkšanas un pēc pēdējās Lielās tiesas, tomēr būs nepieciešams zināms laiks, lai pilnībā atjaunotos. Tas, ko var nosaukt par „ievainojumu” – ir viens, bet tas ko var nosaukt par „nāvi” – tas ir nedaudz kas cits. Kad TAJĀ karā „mira” uzticamie, bet precīzāk, kad viņu ķermeņi piedzīvoja „fatālus bojājumus”, kas tajā brīdī nevarēja tikt atjaunoti objektīvu esošu principu un likumu dēļ, tad šo uzticamo dvēseles tika nosūtītas uz attiecīgām Debesu sfērām. Tur tās gaidīja vai nu savu Poligona iziešanas laiku, ja bija paaugstināta apgānīšanās ar nāvi pakāpe, vai savu Izpirkšanu, pēc tam, kad tiks samaksāts ar Ķēniņa asinīm, Kuram ir jāklūst par *Mesiju*, un kad notiks tas, kas saucas mirušo augšāmcēlšanās. Kā ir rakstīts:

***Jes.26¹⁹ Atdzivosies Tavi mirušie, mirušās miesas [to, kuri] Tavas augšāmcelsies!
Atmestieties un sauciet priekā, tie, kuri esat pīšļos: jo rītausmas rasa – Tava rasa,
un zeme izdzīs refaimus.***

Šajā Rakstu vietā, kā daudzās citās, ir dziļāks līmenis, kas runā par to uzticamo augšāmcēlšanos, kuri gāja bojā TAJĀ karā, un, kuri tiks „augšāmcelti” un atjaunoti pēc Tēva apsolījuma: „*Tavi mirušie*”. Šī pravietiskais atspulgs ir tas, kad daudzi taisnie, kopā ar

Ābrahamu atradās īpašā Šeola vietā, nonākot tur PIRMS Ješua izpērkošā upura, kur gaidīja savu izpirkšanu un atjaunošanu (**Lk.16:19-31**). Kas attiecas uz tiem, kas nosaukti par **refaimiem**, ar viņiem ir cits stāsts, un to, kas attiecas uz viņiem, mēs aplūkosim nākamajā nodaļā.

Tā tiesa, kas aprakstīta **Atklāsmes grāmatas 20:11-15** – ir tiesa, kad pēdējo reizi notiks izlīdzināšanās ar visiem, kas jel kad ir miruši un kuri uz to brīdi nebija augšāmcelti:

LVC'19.tulkojums:

Atkl.gr.20¹¹ Pēc tam es ieraudzīju majestātisku baltu troni/goda krēslu un To, kas sēdēja tajā, no Kura vaiga bēga šī Zeme un pats Debesjums, un nebija priekš tiem atrasta vieta. ¹² **Es ieraudzīju nomirušos: jaunus un vecus, stāvošus Visuvarēnā klātbūtnē, un bija atritināti rokraksti un, vēl vairāk, bija atritināts vēl viens rokraksts, kas – ir nekas cits, kā pašas Dzīvības rokraksts, tā ka šie nomirušie tika tiesāti no tiem [darbiem], kas ir ierakstīti šajos rokrakstos, – saskaņā ar viņu darbībām.** ¹³ **Tad dziļūdēns telpa atdeva mirušos, kuri bija iekš tās, un Nāve un Šeols atdeva mirušos, kuri ir tajos, un katrs tika tiesāts saskaņā ar viņa darbībām.** ¹⁴ **Pēc tam pati Nāve un Šeols tika iemesti ugunīgā purvā.** ¹⁵ **Tā ir otrā nāve. Ja kāds nebija atrasts ierakstīts Dzīvības grāmatas rokrakstos, tāds tika iemests ugunīgajā purvā.**

Pēc tās noslēdzošās tiesas tiks atjaunots galīgais taisnīgums, un tiks atjaunots viss sabojātais, un atdots/atgriezts uz laiku atstātais, ieskaitot apskaidrotos ķermeņus. Tiks veikta atbilstoša atmaksa, kas ir paredzēta par to laiku, kad viņi dzīvoja un darbojās savā ķermenī.

Lai varētu sabojāt un vēl jo vairāk, padarīt „nederīgus” apskaidrotos ķermeņus, vajadzēja „nopietni papulēties”. Tiem spēkiem, kas TAJĀ karā tika atraisīti, tiks dota atļauja atraisīties arī nākamajās dienās, bet tikai daļēji. Te es domāju tehnoloģisko aspektu. Bet, kas attiecas uz tiem „pārdabiskajiem spēkiem”, kas ir nosaukti par „nākamā laika spēkiem”, un kuru darbības princips ir pamatots sākotnēji dotajā Visaugstā godībā, tad tam būs atļauja atraisīties visā pilnībā. Un te daudz kas būs atkarīgs no tiem, caur ko tas tiks atraisīts. Kopumā, neviens šajā pasaulē nevarēs ieiet lielākā godības pilnībā, kā tā viņam bija pirms iemiesošanās šajā pasaulē. Šo principu mēs varam redzēt Ješua vārdos, kad Viņš lūdza pirms Ģetzemanes:

LVC'19.tulkojums:

Jņ.17¹ Pabeidza Ješua šādas [atzīšanās], un pēc tam pacēla Savas acis uz Debesīm un teica:

Tēti, ir pienācis laiks! Pagodini Tavu Dēlu, lai arī Tavs Dēls pagodina Tevi... Tagad Tu, Tēti, pagodini Mani ar to godību, kuru Es saņēmu no Tevis Paša vēl ilgi pirms šīs kosmos (esošā vērtību sistēma) pie Tevis [iegāja] esībā/sāka būt!

Ir tas maksimums, kurā mēs varam ieiet, un šeit ir mūsu daļa, kas ir saistīta ar sirds sagatavošanu un dvēseles svētīšanu, caur ko mēs varam ieiet sagatavotajā godības pilnībā. Saskaņā ar mūsu aicinājumu, protams. Kopā ar mūsu atarhivētās atmiņas nepieciešamo minimumu, mums ir jāklūst atarhivētām arī mūsu pārdabiskajām spējām, kas mums bija pirms iemiesojamies šeit, šajā pasaulē. Bet tas, protams, ir iespējams tikai izmainītos apskaidrotos ķermeņos. Ir tāds jēdziens kā „ķermeņa atmiņa”. Piemēram, kā dvēselei un ķermenim ir

izstrādājušās reakcijas, iemaņas un refleksi, tieši tāpat tiks atarhivēta mūsu apskaidrotā ķermeņa un dievišķās dvēseles *nešamā* atmiņa. Lai šeit uz zemes piepildītu mūsu Ķēniņa pilnīgo gribu, tiks atjaunotas mūsu bijušās spējas. Tiem, kuri ir Atlikums, kas ir *šearit* (skat.14.nod.sadaļu), notiks maksimālā atarhivācija un maksimālā ieiešana tajā godībā, kas bija pirms iemiesošanās šeit uz zemes. Un tieši viņi ir Mesijas Sieva un Līgava, par ko ir teikts, ka tā ir „*briesmīga kā naidīgs karapulks ar karogiem*”.

Refaimi

Tanaha ivritā ir divi vārdi, kas saistīti ar *refaimiem*. Pirmais ir – pats vārds **רְפָאִים** *refaim*. Tam ir vairākas nozīmes: *miroņi*, *mirušo gari*, *spoki* vai vienkārši *gari*. Mūsdienu ivritā visas nozīmes bija it kā „aizmirstas”, un tagad ar šo vārdu tiek saprasti vienkārši *gari*. Jeruzalemē ir pat iela ar tādu nosaukumu, un es tur esmu bijis. Pats šis vārds, ņemot vērā galotni „-im”, runā par vīriešu dzimtes daudzskaitli. Tulkojumos un tekstos, lai varētu vieglāk pieņemt, ir pievienotas atbilstošas galotnes, lūk, daži piemēri:

Īj.26⁵ Refaimi trīc zem ūdeņiem un dzīvo tur.

Jes.14⁹ Tevis deļ dziļoksnais Šeols ir satraucies. Lai tiktos ar tevi, tev ieejot pamodinājis refaimus, visus zemes vadoņus (burtiski āžus; „vadonis” pār.noz.), visu tautu ķēniņus piecēla no saviem troņiem.

2. *Samuēla 21.nodaļā* ir stāstīts par Dāvida stipriniekiem, kuri pieveica Goliāta brāļus, bet pašu Goliātu iepriekš bija pieveicis pats Dāvids. Šis vēstījums dublējas 1. *Laiku 20.nodaļā*. Pieminot satriektos milžus, – Goliāta „brāļukus”, tur ir runa par viņiem kā par *refaimu* dzimumu vai pēctečiem. Un šeit mēs varam ieraudzīt kādu „nesaskaņu” šī vārda uzrakstīšanā. Vienskaitlis **רְפָאִים** *refaims* – **רַפָּא** *rafá*, kas šeit ir īpašvārds, un tas ir izmantots divas reizes: 1. *Laiku 20:6,8*.

Bet tas pats jēdziens analogiskās vietās, faktiski, ir pieminēts ar citu burtu: *hei* – *alef* vietā: **רַפָּא** *rafá*. Un mēs varam to izlasīt 2. *Samuēla 21:16,18,20,22*, tas ir – četras reizes. Visos citos gadījumos, kas vien Rakstos ir, ir izmantots pamatvārds: **רְפָאִים** *refaim*. Kādēļ šajās divās vietās, kas it kā viena otru dublē, ir atšķirīga rakstība? Iespējams ir arī kādi citi iemesli, bet personīgi es saredzu šeit norādi uz divām savstarpēji papildinošām šķautnēm, kas ir saistītas ar šīm personām, kuras var piesaistīt tikai „Poligona” koncepcijas izpratnē. Un, īpaši ņemot vērā visu šīs nodaļas specifiku.

No sākuma precizēsim šo divu vārdu, kas ir izmantoti šajos gadījumos, nozīmi, – kā vispārināti īpašvārdus un kā jēdzienus. Gadījumā ar vārdu **רַפָּא** *rafá*, kas ir izmantots divas reizes, tad tam ir sava funkcionālā pamatnozīme: *dziedināt, ārstēt, vračevak*, kā arī dažādi tā atvasinājumi. Vienam no galvenajiem *Sar*, kuru sauc „erceņģelis *Rafaels*”, kurš „kūrē” dziedināšanas sfēru, viņa vārdā ir tieši šī sakne.

Kas attiecas uz otro variantu, kas ir pieminēts četras reizes – **רַפָּא** *rafá*, tad tam Tanaha ivritā ir tādas funkcionālās nozīmes, kā: *atslābinājies, vājš; atslābināties, nomierināties; kļūt vājam, atkāpties, izrādīt vājumu; būt slinkam, neizdarīgam vai dīkam*.

Lai cik dīvaini tas ir, bet šie abi jēdzieni viens otru papildina, atklājot šo personu būtību.

Refaimi – ir arī: **tautība, cilts**. Bet kas viņi tādi un „no kurienes”? Visi šie **refaimi** – ir Visaugstā dēlu sagrēkošanas rezultāts pirms Noa plūdiem, par ko ir runa visā šajā nodaļā. **Refaimi** ir fiziskie Visaugstā sagrēkojušo dēlu pēcteči, kuru priekšgalā bija **Šamhazais** un **Azazels**. Savu fizisko pēcteču ķermeņos, šie Visaugstā dēli pacentās izvilkēt savu sagrēkojušo tuvo radnieku dvēseles, kuri bija pievilti un pārgāja kritušo pusē. Par lielu nožēlu, šo dēlu bērni, no kuriem bija ne mazums pirmdzimto, nonāca zem kritušā **ķeruba** „astes iedarbības”, un izrādījās pretinieka pusē. Šo tuvo radnieku dvēseles tika izvilkas no **Šeola** un ievietotas ķermeņos ar hibrīdu DNS. Tādiem ķermeņiem, salīdzinājumā ar parastiem ķermeņiem, piemita milzīga varenība.

Šie sagrēkojušie Visaugstā dēli gribēja „dziedināt” savu tuvo radnieku Dvēseles, dodot viņiem iespēju „reabilitēties”, un tieši šo aspektu atspoguļo sakne vārdam **refaim** – פּרַיִם **rafá**. Pēc šo dēlu sākotnējā plāna bija paredzēts šos tuvos radniekus ielikt par veidojošos tautu līderiem. Tā kā viņiem piemita augsts spēju un godības līmenis, kas bija iedots caur DNS, viņiem bija jārealizē šis potenciāls, lai darot „labos darbus” un darot redzamu gudrību un taisnīgumu vadībā, caur to pieņemt atbilstošu žēlastību savai dziedināšanai un atjaunotnei. Tie Visaugstā dēliem, kas tik smagi pārrēķinājās, iekrītot pievilšanā, gribējās redzēt savus tuvos radniekus atjaunotus, un tieši tādēļ viņi tos sāka saukt: „dziedināšana”, kas arī ir pats precīzākais un burtiskākais šī vārda tulkojums. Bet ņemot vērā visu iepriekš pieminēto, par lielu nožēlu, viss notika precīzi otrādi. Jau sākot ar pēcteču pašu pirmo paaudzi, viss aizgāja pavisam ne tā kā plānots. Degradācija līmenis pastāvīgi pastiprinājās, jo sirds un dvēseles bojājumu pakāpe nespēja tikt galā ar varas un varenuma nastu, kas viņiem bija dota. Un visai ātri, un jo tālāk, jo vairāk, viņu būtībā sāka tapt redzams tas, kas ir attēlots ar to otru šī apskatāmā vārda variantu – פּרַיִם **rafá**, kuram, kā jau iepriekš tika pieminēts, ir nozīmes: **atslābinājies, vājš; atslābināties, nomierināties; kļūt vājam, atkāpties, izrādīt vājumu; būt slinkam, neizdarīgam vai dīkam.**

Lūk, vēl fragments no **Enoha grāmatas**, kas atklāj mums notikušā būtību:

106 ¹⁴Un es, Enohs, atbildēju un teicu viņam: „JAHVE izdarīs kaut ko jaunu uz zemes, un es to jau redzēju parādīšanā, un atklāju tev, ka mana tēva Jareda paaudzē daži Debesu Sūtņi pārkāpa JAHVES Vārdu. ¹⁵ Un lūk, viņi sagrēkoja un pārkāpa likumu, un savienojās ar sievietēm, un grēkoja ar tām, un apprecēja dažas no tām, un dzemdēja no viņām bērnus. ¹⁶ Un uz Zemes radīs (dzemdinās) viņi **gigantus – nevis garā, bet miesā, un zemei būs liels sods, un zeme tiks attīrīta no visādas nešķīstības.**

Šis fragments mums atklāj šo sagrēkojušo dēlu vēlēšanos: „radīt garīgos gigantus”, kā arī to, kas faktiski notika: „miesīgie giganti”. Pie kam frāzei „miesā” ir divas šķautnes. Pirmā ir iekš tā, ka viņu pēcteči bija milzīgi augumā, tātad, ļoti lieli. Otra ir tāda, ka „miesā” – ir arī morāli - garīgais stāvoklis. Gribu šeit padalīties ar interesantu un svarīgu informāciju, kas attiecas uz **Enoha grāmatas** fragmentu, kur vienā no vecajiem grieķu valodas tulkojumiem ir teikts, ka šie sagrēkojušie Visaugstā dēli dzemdēja varenus milžus, kuru augums bija trīs tūkstoši pēdu, tas ir 1500 metru. Kā saka tradīcija, tad tieši šis fragments bija galvenais iemesls, kādēļ daudzi šo grāmatu uzskatīja par bez dievišķās iedvesmas esošu. Patiesībā, no grieķu valodas šo fragmentu būtu pareizi tulkot arī, ka sagrēkojušo dēlu dzemdētie bija redzami kā vareni milži pat no 3000

pēdu attāluma. Šādam fragmenta tulkojumam ir jēga, un tas visu saliek savās vietās.

Kamēr šie sagrēkojušie Visaugstā dēli „valdīja pār situāciju”, tad viņi paši noteica kādas dvēseles izvilkēt no Šeola un ievietot jaunos ķermeņos, kurus viņi radīja kopā ar zemes sievietēm. Bet tā nenotika vienmēr. Viņi šīs „tehnoloģijas” iemācīja saviem zemes pirmdzimtajiem, un iestājās brīdis, kad tie paši sāka noteikt, kuru turpmāk „izvilkēt gaismā”. Būtībā, visi, kas nokļuva šajos hibrīda ķermeņos, bija kritušo pusē, tajā skaitā TAJĀ karā mirušos, kuri nonāca kādā no „gaidīšanas vietām” **Šeolā**. Vai kādā no šīm personām atradās „kas labs”, kas varētu kļūt par pamatu tam, lai Taisnais Tiesnesis viņus reabilitētu? Nezinu, bet visdrīzāk diezin vai. **Enoha grāmata** runā tieši par to...

Pamazām, nākamajās paaudzēs pārdabiskās spējas un viss cits sāka dzist, vienlaicīgi pastiprinoties morālajai degradācijai. Par zilajām asinīm, un to, kas ar to ir saistīts, mēs parunāsim nākamajā nodaļā. Noa plūdu laikā, izdzīvoja tā šo hibrīdu daļa, kas bija amfībijas, kā arī maza daļiņa, kam izdevās paslēpties zem zemes. Rakstos ir teikts, ka Visaugstais tajos plūdus iznīcināja tieši to, kas bija UZ SAUSZEMES VIRSMAS. Turpmāk, pēc plūdiem, šie hibrīdi uzradās: kurš no ūdens, kurš no pazemes, un attīstījās it kā „paralēli” ar parastajiem cilvēkiem, Noa pēctečiem. Ar laiku viņi sāka samazināties. Tādēļ viņus visus var nosaukt par **nefilimiem**, tas ir kritušajiem. Viņus var saukt arī par **nezālēm / viltus labību**, vai **pretestības dēliem**. Bet tieši tās dvēseles, kuras bija ievietotas hibrīda ķermeņos, tieši viņi, turpinājumā tika saukti par **refaimiem**. Tāds, lūk, tas stāsts.

Šis vārds pirmo reizi Rakstos tiek pieminēts **1.Moz. grāmatas 14.nodaļā**:

1.Moz.14⁵ Četrpadsmitajā gadā atnāca Kedorlaomers un ķēniņi, kas bija kopā ar viņu, un sakāva refaimus Ašterotas Karnaimā...

Pēc tam Ābrahamam tika dots apsolījums par Apsolīto zemi, ka viņa pēctečiem tiek atdota zeme, kur mīt desmit tautas, kuras, uz to laiku, bija nelikumīgi šīs zemes sagrābušas, un kuru skaitā bija arī **refaimi**:

1.Moz.15¹⁸ Šajā dienā JAHVE noslēdza ar Ābrahamu derību teikdams: taviem pēcnācējiem Es esmu devis šo zemi, no Micraimas upes līdz lielajai upei, upei Prat:¹⁹ arī keniešus, kadmoniešus, hetiešus, serifiešus, refajiešus, amoriešus, kānaāniešus, girgaziešus un jebusiešus.

Tad ir interesanta vieta 5.Mozus grāmatā:

5.Moz.2¹⁰ Pirms tam tur dzīvoja emieši – lieli stipri un gari kā milži (anakim: te ir domāts „Anaka dēli”).¹¹ Refajieši – viņi arī tiks uzskatīti par milžiem (anakim: te ir domāts „Anaka dēli”), bet moābieši viņus nosauks par emiešiem.

Emieši – tā ir milžu tauta, kas ceļas no vārda „eima” – „šausmas”.

Pamatojoties šajā Rakstu vietā mēs varam redzēt, ka **refajieši** – ir milži, līdzīgi **emiešiem** („šausmoniši”), un arī Anaka dēliem, no kuriem nobijās izlūki, kuri bija sūtīti izlūkot Kānaāna zemes:

4.Moz.13²⁸ Tikai, stipra gan ir tā tauta, kas tanī zemē dzīvo, un pilsētas ir stipri nocietinātas un ļoti lielas, un mēs tur redzējām arī Anaka pēcnācējus... tā ir zeme,

kas aprij savus iedzīvotājus, un visi ļaudis ko mēs tur redzējām, ir izmēra vīri (pārn.: milzīga auguma). Un tur mēs arī redzējām nefilimus (kritušos), Anaka dēlus. Mēs bijām savās acīs kā siseņi, un tādi paši mēs bijām arī viņu acīs.

Šie Anaka dēli bija no kritušajiem vai nefilimiem. Nākamā Rakstu vieta arī apstiprina refaiešu „milzīgumu”:

5.Moz.3¹¹ Jo vienīgi Ogs, Basanas ķēniņš, bija beidzamais no pāri palikušajiem refajiešiem. Lūk, viņa gulta – dzelzs gulta – vai tā nav Amona dēlu Rābā: deviņas olektis ir tās garums un četras olektis tās platums, pēc Vīra mēra.

Mēs redzam, ka Ogs – Basanas ķēniņš, kurš ir no *refaimu* cilts, augumā bija ap četriem metriem, iespējams ar nelielu „astīti”, kura ķermenī nekādi nevarēja izturēt koka gulta.

Tad ir pieminēta Dāvida sakautā *refajieša Goliāta* četru brāļu sakāve. Atcerieties par pieciem akmeņiem, kurus Dāvids paņēma līdzī: viens *Goliātam*, bet četri – viņa „brāļukiem”, ja arī tie uzdrošinātos „izmēģināt laimi”:

2.Sam.21¹⁶ Bet Išbijs Novā, kurš ir no Rafas (הַרְפָּא) dzimuma, viņa šķēpa svars – trīssimt vara šekeļi, apjozies ar jaunu [zobenu], un domāja sakaut Dāvidu...¹⁸ Pēc tam Gobā atkal izcēlās karš ar plīštim (filistiešiem): tad Hušietis Sibhais nokāva Safu, kurš bija no Rafa (הַרְפָּא) pēcnācējiem.¹⁹ Un atkal bija kauja Gobā ar filistiešiem. Elhanāns Jaer – Oregima dēls no Beit-Lehemas sakāva Gātieti Goliātu, kura šķēpa kāts bija kā audēja riestava. Un atkal bija karš Gātā, un tur bija kāds ļoti liela auguma vīrs. Viņam bija seši pirksti katrai rokai un seši katrai kājai, pavisam kopā divdesmit četri pirksti; arī tas bija no Rafas (הַרְפָּא) cilts.²¹ Un viņš noniecināja Israēlu, tad to nosita Jonatāns, Šimeja dēls, Dāvida brāļa dēls.²² Visi šie četri bija Rafas (הַרְפָּא) dzimums no Gātas, bet tie krita no Dāvida vai viņa kalpu rokas.

Bet šis fragments ir no 1. *Laiku grāmatas* daļēji dublē iepriekšējo:

1.Laiku 20⁴ Un notika, ka pēc tam izcēlās karš Gezerā ar filistiešiem. Tolaik kušatietis Sibehajs nogalināja Sipaju, kas bija no refaimu (הַרְפָּאִים) dēliem, un tie pakļāvās.⁵ Un atkal bija karš ar filistiešiem. Tad Elhanāns Jaira dēls, nokāva Lahmiju, gātieša Goliāta brāli, kam šķēpa kāts bija kā audēja riestava.⁶ Un bija vēl viens karš Gātā, un tur bija kāds milzīga auguma vīrs, kuram bija pa seši pirksti katrai rokai un kājai, pavisam divdesmit četri, arī viņš bija no Rafas (הַרְפָּא) dzimuma.⁷ Un viņš ar rupjiem vārdiem noniecināja Israēlu, tad Jonatāns, Šimeja, Dāvida brāļa dēls, to nogalināja.⁸ Šie visi bija no Rafas (הַרְפָּא) cilts, un viņi krita no Dāvida rokas un no viņa kalpu rokas.

Sagrēkojušie Visaugstā dēli pacentās tā organizēt tautas un sociālo iekārtu kopumā, lai varētu savus zemes pēcnācējus ielikt par vadoņiem un šīs zemes ķēniņiem. Bet viņi tika iznīcināti Plūdu laikā, un nonāca Šeolā kopā ar saviem tēviem. Un tieši par viņiem ir šis fragments, kas bija pieminēts sākumā:

Jes.14⁹ Bet Šeols ir tevis dēļ ļoti satraukts. Lai satiktu tevi, tavas ienākšanas brīdī atmodināja refaimus, visus zemes vadoņus (burtiski: „vadonis” – āzis, pārn noz.), visus tautu ķēniņus piecēla no saviem troņiem.

Tieši par viņiem, kas bija vareni un izdarīja tik daudz ļauna, ir runa:

Jes.26¹⁴ viņi ir nedzīvi, neatdzīvosies refaimi un vairs necelsies. Tik taisnīgi Tu viņus piemeklēji ar Savu tiesu un iznīcināji viņus, un izdeldēji visas atmiņas par viņiem.

Un noslēgumā šī Rakstu vieta:

Jes.26¹⁹ Atdzīvosies Tavi mirušie, mirušās miesas [kas ir] Tavas celsies augšā! Mostieties un priekā gaviļējiet, jūs, kas dusat pīšļos: jo rītausmas rasa – ir Tava rasa, un zeme atdos refaimus.

Dotajā gadījumā runa ir par to, ka tie, kuri pieder Visaugstajam, kuri ir derībā ar Viņu, tad Viņš tos noteiktā, nozīmētā dienā augšāmcels: „**Tavi mirušie**”. Par citiem – par **refaimiem** – nav teikts, ka tie atdzīvosies. Bet ir teikts, ka zeme tos atdos. Viņa to izdarīs pēc Visaugstā vārda, kad pienāks laiks viņus izvest uz tiesu.

Tātad, pati vispārējākā sapratne visiem tiem, kuri bija sacēlušies pret Visaugstā principiem, un beigās pret Viņu Pašu, un kuri karoja ar uzticamajiem, – tie ir kritušie vai **nefilimi**. Tie, kuri tika sūtīti iedzimt cilvēku ķermeņos, un kuri šajā pasaulē bija pretinieka iesēti – tie ir **nezāles / viltuslabība**.

Tos kurus šajā pasaulē izsauca kritušie Visaugstā dēli un ievietoja hibrīdajos ķermeņos, – tie ir **refaimi**, no kuriem turpinājumā izveidojās īpaša „nezāļu tauta”, kurā bija to pārdabisko spēju atlikumi, kas bija iedoti pašā sākumā.

Īpaša, atsevišķa kategorija ir kritušās saprātīgās būtnes, kuras tika izsauktas un ievietotas hibrīda ķermeņos, kas bija speciāli priekš viņiem „sagatavoti”, kas sastāvēja no sagrēkojušo Visaugstā dēļu genoma un cilvēku genoma, kā arī no dažādu dzīvnieku genoma. Par **refaimiem** viņus nevar nosaukt, jo viņu uzrašanās šajā pasaulē ir zināmā mērā „blakus produkts”, ko izraisīja pirms Plūdiem padarītais grēks.

Portāli vai Vārti

Domāju, ka priekš daudziem jau vairs nav noslēpums, ka ir tāda lieta kā garīgie vārti, – mūsdienu valodā – portāli. Papildmateriālos ir atklāsme par **laika-telpas audumu**, kā arī par **pārdabisku pārvietošanos**. Lai saprastu šī jautājuma būtību, rekomendēju vispirms izlasīt šos divus materiālus, pirms turpināsiet lasīt šo nodaļu. Tas palīdzēs visu saprast pamatojoties tieši principos, kas ir ievietoti un atspoguļoti Rakstos un kļūs par pamatu, lai nākamie puzzles gabiliņi organiski „ievietotos” kopējā ainā. Turpinājumā padalīšos ar dažiem momentiem, kas man tika atklāti, un pieņemu, ka šī jautājuma sapratne daudziem palīdzēs saprast virkni notikumu, kuri drīzumā notiks.

Vārdā šis „kaut kas”, ko daudzi sauc par „portāliem”, ir atspoguļots ar vārdu **שַׁעַר (šaár)** – **vārti**. Iesākumā, pirms vispār vēl bija radusies kāda pretstāvība, Visaugstais bija paredzējis šādu komunikācijas mijiedarbības instrumentu – „garīgie vārti” vai „portāli”. Tiem ir divi pamatveidi:

katras radītās pasaules iekšienē, un starp pasaulēm. Dažreiz tie tiek saukti par „iekšējiem” un „ārējiem vārtiem”. Tiem, kuri daļēji „ir šajā tēmā”, portālus starp pasaulēm nereti sauc par „zvaigžņu vārtiem”. Visu pasaulu iekšienē un starp pasaulēm caur portāliem varēja pārvietoties dažādos veidos. Piemēram: „Debesu *merkavá* (rati)”, kurus nosacīti var nosaukt par „pārvietošanās līdzekli”. Šādi „rati” nebija vienādi, bet atšķīrās pēc klasēm un atšķirīgām funkcijām.

Lai ātri pārvietotos katras pasaules iekšienē bija izveidots liels daudzums dažāda līmeņa stacionāru portālu. Ja novienkāršojam labākai izprašanai, tad var paņemt liftu darbības sistēmu, kuri var būt individuālai lietošanai, ar dažādu ietilpību, kā arī kravas lifti. Ir arī lifti, kas paredzēti „lietošanai dienesta vajadzībām”. Varēja pārvietoties arī bez tiem, ja kādai personai noteiktā savas attūstības līmenī sāka piemist attiecīgs godības līmenis. Atkarībā no godības līmeņa, kāds varēja atvērt atbilstošus portālus un pārvietoties tikai pats, bet kāds kopā ar sevi varēja pārvietot vienu vai daudzu personu grupu, kā arī noteiktus priekšmetus/objektus, kas atbilda izmēriem un parametriem. Tas ir – ja bija atbilstošs godības līmenis, varēji atvērt portālu vai „vārtus” divu atšķirīgu ģeogrāfisku punktu starpā vienā pasaulē uz noteiktu laiku, noteiktā līmenī, vai vienkāršāk izsakoties, noteikta „izmēra”, kas noteica dažādus pārvietojamā parametrus.

Lai pārvietotos starp visām septiņdesmit pasaulēm, katrā pasaulē bija savi galvenie „garīgie vārti”, lai var pārvietoties visi, un bija noteikts skaits „garīgo vārtu”, kurus varētu nosaukt „lietošanai dienesta vajadzībām”. Lielākai efektivitātei tie atradās katras pasaules dažādās vietās, un atkarībā no uzdevuma, varēja izmantot tos, kuri nepieciešami šajā gadījumā. Tas bija izveidots maksimālai pārvietošanās sistēmas un komunikācijas, un ātras visu radušos uzdevumu atrisināšanas efektivitātei. Pasaules atradās dinamiskā attīstībā, un atbilstošus portālus izmantoja gan Visaugstā dēli, gan meitas, kā arī eņģeļi, kuri ir kalpojoši gari. Eksistēja arī garīgie vārti vai portāli, kas visas pasaules savienoja ar Debesu sfērām. Starp pasaulēm nebija iespējams pārvietoties bez esošajiem portāliem, neatkarīgi kāds ir tavs personīgais godības līmenis, tas ir – nebija iespēja patstāvīgi atvērt portālus uz citu pasauli tikai ar savas personīgās godības palīdzību, pat ja tā bija nosacīti maksimāla.

Pēc pretstāvības sākšanās tajās pasaulēs, kur varu bija sagrābuši „kritušie”, TAD tika ieviesta filtrācijas sistēma tiem, kuri nāca iekšā vai vēlējās aiziet. Tas ir, pēc savas izdzīšanas no Debesu sfērām, kritušie sāka ieviest kontroles sistēmu un visu pārvietošanos ierobežošanu. Šis pārvietošanās ierobežošanas princips, kas tiek aktīvi ieviests mūsdienās, ir atspulgs tam, kas notika TAD, pirms TĀ kara aktīvās fāzes sākšanās. Tas viss tika ieviests visai ātri, jo kritušajiem, uz to laiku jau bija sastādīts noteikts plāns. Kontrole pār pārvietošanos kļuva par vienu no pirmajām lietām, pie kā viņi ķērās, jo tas bija viens no svarīgākajiem instrumentiem pretstāvībā, kas tikai palielinājās.

„Ceļu” daudzveidība

Ivritā ir vairāki vārdi, kas tiek izmantoti dažādu veidu un rakstura, ceļu apzīmēšanai, un, kas pravietiski, atspoguļo tos „savienojošos ceļus”, kas visas šīs pasaules saistīja savā starpā. Vienā pravietiskā Rakstu vietā ir iedvesmojoši pravietes *Dvoras* (Deboras) vārdi, kur ir atspoguļoti trīs

no četriem šiem „savienojošo ceļu” veidiem:

Soģu 5⁶ Šamgara, Anatas dēla, Jaēlas dienās, pārtraucās kustība uz parastajiem ceļiem (órah), un tie, kuri iepriekš staigāja taisnus ceļus, iestaigātus (nativ), tad staigāja pa apkārt pa sānu (akalkál) ceļiem (órah).

Saskaņā ar to atklāsmi un sapratni, kas, kā es ticu, man ir dota, ceļu tipi, kas norādīti zemāk, ir saistīti ar sekojošiem „garīgo vārtu” jeb portālu veidiem:

1. דָּרֵךְ (déreh) ceļš (parastais, standarta); pārn.noz. – paraša, vispārpieņemta darbības forma, rīcība.

Rakstos ir pieminēts kā pirmais no visiem ceļu veidiem, kad ir teikts, ka Visaugstais aizvēra ceļu (**déreh**) pie Dzīvības koka, pēc Ādama un Havas izsūtīšanas no Ēdenes dārza (**1.Moz.3:24**). Šis ceļu veids ir pamatveids, var teikt „koplietošanai”. Pirmais burts – **dalet** – nozīmē „atvērtas durvis”. Pēdējais burts – **het** – viena no nozīmēm ir **žogs, sēta, robeža, kas nosprausta, lai atdalītu vietu kur varētu atrasties, ārpus kaut kā**. Šis portālu pamatveids uz Debesu sfērām priekš kritušajiem tikai aiztaisīts pēc tam, kad tie tika izdzīti Zemes pasaulēs.

2. אֲרָח (órah) ceļš, taka; parasta parādība / darbība.

Šis ceļu veids pravietiski simbolizē to „ceļu” tipu, kuri no iesākuma bija Visaugstā izveidoti un bija paredzēti „lietošanai dienesta vajadzībām”, lai nodrošinātu eņģeļu, kas bija kalpojošie gari, pārvietošanos, kā arī dēlu un meitu pārvietošanos, kad viņi pildīja kādu kalpošanu. Šis vārds no pirmā atšķiras ar pirmo burtu: šeit vārds sākas ar burtu **alef**, kas ir neizrunājams, un ir, it kā neredzams, bet ar ko sākas viss alfabēts. Tas bieži simbolizē Visaugsto, Kurš tagad mums ir neredzams, un Kurš darbojas priekš mums neredzami veidojot un kārtojot mūsu redzamo pasauli.

3. נְתִיבָה (nativ(-a) iestaigāta, nopēdota taka, ceļš.

Šim ceļu veidam ir visaptveroša nozīme priekš visiem ceļiem, akcentējot to, ka tie ir iebraukti, zināmā mērā ir pierasti, saprotami. Šis ceļu veids ir pirmtēls visiem tiem „ceļiem” – „garīgajiem vārtiem” vai portāliem, kuri bija vispārzināmi, un kuri tika pastāvīgi izmantoti.

4. עֲקָלָקַל (akalkál) sānu (ceļš, taka); šķībs, likumains (ceļš).

Šis ceļu veids, kas ir raksturots ar šo vārdu, ir īpašs ceļu veids, kurš kaut kādā veidā bija „aizzimogots” un netika plaši izmantots līdz TĀ kara sākumam. Šos „ceļus” zināmā mērā var salīdzināt ar „slepenajām takām”, kā arī ar tiem „garīgajiem vārtiem” vai portāliem, kas bija paredzēti īpašiem mērķiem, pildot īpašus rīkojumus no Visaugstā. Tiem, kuri bija pasaulu Sargātāji, uzņemoties galveno atbildību par to vadišanu, bija izpratne par šo instrumentu, un nepieciešamības gadījumā, tos lietoja. Šis „slepenās takas” tika izveidotas, pārsvarā, starp visām pasaulēm, kā arī starp pasaulēm un Debesu sfērām. Zināms šādu „slepeno taku” daudzums eksistēja iekš pasaulēm, bet to galvenā funkcija bija komunikācija starp pasaulēm, kā arī starp šīm Zemes pasaulēm un Debesu sfērām.

Sākoties pretstāvībai, daļa šo „slepeno taku” tika aktivizētas. Bet to lielākā daļa tika iedarbināta tikai pēc kara aktīvās fāzes sākšanās. Visaugstais atklāja šīs „slepenās takas” tiem Saviem kalpotājiem, kuri piedalījās tajā karā, vispirms risinot glābšanas un evakuācijas plānus

tiem Viņa bērniem, kuri noraidīja kritušo diktātu, un kuri bija pakļauti spēka pielietošanas un iznīcināšanas draudiem. Pirms paša TĀ kara sākumam, daļa informācijas par dažiem tādiem „slepenajiem ceļiem” nonāca pie „kritušajiem” tādā veidā, ka noteiktu notikumu rezultātā, par ko runājām 14.nodaļā, daži no Visaugstā kalpotājiem, kaut tiem bija labi motīvi, bet ejot to ceļu, uz ko Tēvs nedeva Savu atļauju, nonāca pievilšanas lamatās, un gala rezultātā nostājās to pusē, kas pretojās „uzticamajiem”.

Neskatoties uz visu notikušo, lielākā daļa šādu „slepeno portālu” tika saglabāti slepenībā un pastāvīgi tika izmantoti dažādās TĀ kara epizodēs. Tas bija nepieciešams tamdēļ, ka Zemes pasaulu galvenie „garīgie vārti” bija noblokēti un atvērās tikai vajadzības gadījumā, lai pārvietotos personīgi un saviem sabiedrotajiem. Atvērti bija tikai tie, kas paredzēti „dienesta vajadzībām”, bet tie visi tika pamatīgi kontrolēti. Pie tam, caur tiem nevarēja pārvietot lielus objektus.

Šie portāli, kurus es te nosaucu par „slepenajām takām”, – bija divu veidu: „statiskie” un „dinamiskie”. Tie, kas bija „statiskie”, – bija stingri fiksēti dažādu pasaulu noteiktā ģeogrāfiskā vietā, bija neredzami, un, lai tie funkcionētu, tie bija aktivizē. Pēc pārvietošanās nobeigšanas tie paši pēc noteikta laika „sartinājās”, vai to varēja izdarīt „pašrocīgi” tādēļ, lai vajadzības gadījumā paātrinātu to aizvēršanās procesu. Nezinot šo vietu, nebija iespējams tos aktivizēt, un, lai to izdarītu, bija nepieciešams zināms godības līmenis. Ja kāds ar nepieciešamo godības līmeni un kvalitāti atradās netālu no attiecīgā portāla, tad viņš zināmā veidā varēja ‘noskenēt’ ar „savu godību” to vietu, atrast to, un pēc tam arī aktivizēt. Šīm „slepenajām takām” bija arī sava „piekļuves līmeņa” gradācija. Visus šos portālus, kas deva iespēju pārvietoties, varēja aktivizēt tikai ja bija zināms godības līmenis. Tādēļ, pat ja šādu „slepeno taku” bijī atradis, ne katrs varēja to izmantot.

Liels vairums šādu „slepeno taku” un „sānu ceļu” bija, ja tā var izteikties, „padarīti bezpersoniski”, un to varēja izmantot katrs, kam bija atbilstošs godības līmenis. Bet dažos gadījumos Visaugstais bija iekārtojis tā, ka tikai Viņa īpašas pilnvaras deva pieeju šādu portālu aktivēšanai un izmantošanai. Tādēļ TAJĀ karā, pat ja „kritušie” bija atraduši šādu portālu, tas nedeva tiem iespēju to izmantot. Tādēļ, kad radās situācijas un šādas „slepenās takas” tika atklātas, tad „kritušie” izlika tur atbilstošu apsardzi vai izsekošanas sistēmu, gadījumā, ja „uzticamie” to iedarbināja un izmantoja.

Bez „statiskajiem” eksistēja arī īpašas „slepenās takas”, kuras pēc savas dabas bija izveidotas tā, ka tās atvērās noteiktā vietā, noteiktā laikā, dodot iespēju nonākt kādā noteiktā kādas pasaules vietā uz stingri limitētu laiku. Pēc pārvietošanās izbeigšanas portāls „sartinājās” un šajā vietā vairs neatvērās, bet atgriešanās gadījumā bija jāzina kur kad un uz kādu laiku tas atkal atvērsies. TOREIZ tās sauca par „peldošajām takām”, cik nu precīzi to var iztulkot krieviski / latviski.

Plaisas

Formāli, visi portāli, kas ir mūsu pasaulē, kur mēs pašlaik izejam savu garīgo karantīnu vai „Poligonu”, un visiem citiem, ir slēgti. „Oficiāli” atvērti ir tikai portāli starp mūsu pasauli un Debesu sfērām, kas atrodas pilnīgā Valstības kontrolē. Bet tas nenozīmē, ka kritušie nav

mēģinājuši un nemēģina kaut kādā veidā izveidot un aktivēt savus portālus, lai izvilktu no dažu pasaļu Šeolēm to, kas tiem ir nepieciešams nākamajam karam. Bez tam, viņiem vajadzēja izveidot portālus mūsu pasaules iekšienē, lai maksimāli ātri varētu pārvietoties, un īpaši uz globālās sadursmes laiku, pirms Ješua atgriešanās.

Ņemot vērā to, ka visi mūsu pasaulē esošie portāli, kā arī portāli starp mūsu pasauli un citām pasaulēm, uz Poligona sākumu tika kārtīgi nobloķēti, tad kritušie, zinot esošās pasaules daudzus esības principus, ir izdomājuši kādus „hakeriskos variantus”, lai organizētu tādus portālus un pārvietotos. Tajos divos materiālos, par kuriem es runāju iepriekš, un kas atrodas papildmateriālos, šis princips bija pieminēts. Lai pārvietotos šīs pasaules ietvaros, tas ir pamatots maksimālā **laika–telpas auduma** sabojāšanā šādu „vārtu” vietās. Bet kas attiecas uz portāliem starp mūsu pasauli un citām pasaulēm, ieskaitot to Šeolus, tad šeit jau bija nepieciešama zināma kombinācija. Tā paredzēja maksimāli sabojātu laika–telpas audumu, un spēcīgas enerģijas radīšanas avots, lai varētu „caursist/izsist” „laika–telpas tuneli”, un noturēt to aktīvā stāvoklī nepieciešamo laiku, lai varētu pārvietot uz mūsu pasauli tos, „kurus vajag”. Piemēram, tāds veidojums kā CERNs, kas ir uzcelts sena liela upuru altāra **Avadonam** vai **Apalionam**, ir šāds instruments.

Vietās, kur kritušie organizēja tādus portālus, viņi organizēja dažāda veida nešķīstas upurēšanas, ietverot pašas šaušalīgākās, lai maksimāli varētu apgānīties ar nāvi. Caur šādu maksimālu apgānīšanos **laika–telpas audums** spēcīgi vājinās, un tēlaini izsakoties, stipru un elastīgu diegu vietā tādās upurēšanas vietās izveidojas trausli un sairstoši auduma diegi, kuru struktūra ir pavājināta, un kas viegli trūkst. **Laika–telpas audumam** ir īpašība, ko var nosaukt par „reģenerāciju”, kā rezultātā tā pamazām atjaunojas. Tādēļ pretiniekam, lai uzturētu tādu portālu darba spēju, pastāvīgi šādās vietās jāuztur šī nešķīstā upurēšana.

Lai pietuvotos tuvu un negaidīti, pretinieks izmantos **laika–telpas audumu** izdīlumus, kuri vienā gadījumā sen ir sagatavoti un pastāvīgi uzturēti, bet citā – viņš cenšas tos „veidot/organizēt” pirms paša masveida iebrukuma sākuma šajā pasaulē ar savas armijas pamatdaļu. Lai iezīmētu šī **laika–telpas auduma** plīsumu, Rakstos tiek izmantots vārds פֶּרֶץ (perec), kuru dažādi tulkoņi pēc sava prāta ir tulkojuši dažādi: **izlauzums**, **plaisa**, **plīsums**. Lūk vairākas Rakstu vietas, kur mēs varam redzēt tā izmantojumu saskaņā ar vienu no savām šķautnēm, par ko nupat bija teikts:

Īj.30¹⁴ Kā caur milzu plaisu (pérec) nāk, no drupu apakšas veļas [uz mani].

Jes.30¹³ Tādēļ jums šis apzinātais grēks (avón) būs kā plaisa (perec), [kas notiek pirms] krišanas augstā nošķirošā sienā, kas negaidīti, vienā acumirkli notiks.

Jes.58¹² Tu uzcelsi no drupām mūžīgās/senās (olám) pamatu vietas, tu atjaunosī agrāko cilšu un paaudžu pamatus (mosadi), un tevi sauks par plaisu (pérec) pielīdzinātāju, ceļu, pa kuriem atjaunosies apdzīvotāji.

Ecēh.13⁵ Plaisās (pérec) jūs nestājaties, un neapjožat ar mūri Israēla namu, lai stingri stāvētu JAHVEs cīņas dienā.

Ecēh.22³⁰ Es meklēju viņu vidū Vīru, kas stingri, kā mūris nostātos Manā priekšā par šo zemi, lai Es to nepazudinu, bet neatradu.

Visas šīs augšminētās Rakstu vietas, ir pravietiskas un ar dažādām šķautnēm, un arī ar tās nozīmi, kur ar to tiek domāts vai nu **laika–telpas auduma** bojājums vai ieklēsums, kas no pretinieka puses tiek izmantots, lai negaidīti varētu uzbrukt, pielavoties maksimāli tuvu, cik vien tas ir iespējams. Virknē situāciju, kā TOREIZ tā arī nākamajā laikā, ienaidnieks varēs piezagties tuvu un bieži vien negaidīti, tikai tādā veidā.

Tādēļ ir jāsaprot šo esošo reāliju, lai nevis vienkārši būtu pārsteigti nesagatavoti, bet arī tamdēļ, lai zinātu, kādus pretpasākumus var veikt jau šodien, nerunājot jau par to laiku, kad tas notiks visapkārt un pilnā apjomā.

Tajā atklāsmē, kas ievietota papildus materiālos, bija atklāts gan princips, gan ienaidnieka metode negaidīta un efektīva uzbrukuma organizēšanā. Šodien daudzi cieš no tā, ka tajās mājās, tajās vietās, kur viņi dzīvo, notiek dažādi nesaprotami, pārdabiski notikumi ar visai izteiktu „dēmonisku smaciņu”. Lūgšanas un svaidīšana ar eļļu palīdz tikai daļēji un ne vienmēr. Engēļi visapkārt apsargā māju, bet uzbrukums nāk no ārienes. Tādu vai citu iemeslu dēļ novājinātais **laika–telpas audums**, faktiski, var būt kā „caurumains siets”, un, ja tā var izteikties, tad „katrs, kam nav slinkums”, bez grūtībām var iekļūt telpās, apejot ārējo engēļu apsardzību.

Te ir divas pamatsastāvdaļas. Pirmā – kāds nopietns padarīts grēks vai ilgu laiku darīti grēki, kas, kaut kādā nozīmē, ir līdzīgi dēmoniskam upuru altārim un, kas ir devuši pamatu visiem šiem ļaunajiem un nelabajiem gariem tur atrasties. Šo jautājumu risina ar grēksūdzes un grēknožēlas palīdzību un tajā var būt ietverts arī Vakarēdiens un svaidīšana ar eļļu. Tas var notikt arī caur tā vai cita simbola vai pat priekšmeta aizvākšanu, kas ir piedalījušies tādās „okulti-dēmoniskos pasākumos”, ja tāds tur ir klātesošs. Tas var būt kāds okults priekšmets, kāds dēmonisks attēls, vai figūriņa (mantīņa) ar kaut kādu elku kalpības aspektu. Virknē gadījumu visas šīs „dēmoniskās kustības” izbeidzas un iestājas „klusums, miers un Dieva svētība”, dzīvojošajiem par lielu prieku. Bet tā notiek ne visur un ne vienmēr.

Nereti ir nepieciešama nopietna **laika–telpas auduma** nostiprināšana, kurai ir īpašība paātrināti reģenerēties, atjaunoties Visaugstā godības ietekmē, Viņa **kavoda**, kas kvalitatīvi un dziļi to nostiprina, atjaunojot samaitātās struktūras. Ķēniņa godības darbība var nevis vienkārši atjaunot, bet kvalitatīvi nostiprināt, padarot šo audumu par necaurejamu sienu iekļūšanai, un tā līdzīga ugunīgiem diegiem, kas it kā iepinas iekš struktūras, vai kā smalki ugunīgi strautiņi, kas to piesūcina ar sevi. Redzējumos es šo audumu redzēju, un parastajā stāvoklī tai bija tāda zilgana nokrāsa, bet, kad notika Visaugstā godības atbrīvošana, kuru es bieži redzēju kā kaut ko, kas līdzīgs šķidram zeltam, tad tā sāka pārklāties un piesūcināties ar šo godību, mainot savu krāsu un sastāvu. Pieskaršanās Visaugstā godībai pretiniekam ir sāpīga, bet tās spēcīgas koncentrācijas gadījumā – neiespējama, jo tas bojā viņu pašu, un viņš nevar iztikt cauri tām vietām, kuras ir piesūcinātas ar šo godību. Parasti tā rodas tur, kur bieži lūdz Svētuma Garā un pielūdz Visaugsto. Jo spēcīgāka ir kustība un Tēva Gara klātbūtne, jo stiprāk ar Viņa **kavodu** nostiprinās **laika–telpas audums**.

Nereti redzējumos es redzēju un redzu, kā aiz kāda priekškara pārvietojas „nelabie radījumi”, kuri it kā oksķerē atrast vājās vietas, lai varētu tikt cauri un iekļūt manā personīgajā mājvietā, kā arī kādās vietās par kurām es esmu lūdzis un lūdzu. Bet Ķēniņa godība pamatīgi nostiprināja un

piesūcināja **laika–telpas audumu**, un viņiem nebija iespēja tam iztikt cauri to sabojājot. Katru dienu, reizēm pat ne vienu vien reizi, es mērķtiecīgi lūdzu un pasludinu Visaugstā **kavoda** (godības) atraisīšanos un **laika–telpas auduma** nostiprināšanu manā dzīves vietā un kopumā tajā vietā, kur es dzīvoju, balstoties atklāsmē pasludinu „rādiusu” kurā darbojas šis „piesūcinājums un nostiprinājums”. To daru es arī vietā, kur notiek dievkalpojumi, un bieži vietās, par kurām es lūdzu. Un tas ir viss, bez pašām lūgšanām un pielūgsmes, kas ir pastāvīgi.

Mūsu jau tuvākajā nākotnē to vajadzēs darīt pastāvīgi visās tajās vietās, kur mēs atradīsimies. Šie **plisumi-plaisas** var būt dažāda izmēra un dažādiem mērķiem. Lielie tiks izveidoti tādēļ, lai ievestu nozīmīgus spēkus, un tie būs nevis vienkārši neredzamas būtnes, bet dēmoniskas būtnes ar savu fizisko čaulu. Tam ir jāgatavojas gan psiholoģiski, gan garīgi. Visupirms, lai izslēgtu negaidītības principu, bet otrkārt, lai maksimāli „noslēgtu piekļuves ceļus” tām vietām, kur mēs atradīsimies, kā arī tās, par kurām mēs lūgšim, kur var atrasties mūsu tuvinieki, radinieki, draugi, mūsu brāļi un māsas.

Gaidāmais skaudrās ikdienas laiks

Un tagad Rakstu vieta, kurā Visaugstais atklāj mūsu „skaudri ikdienu” pirms Ješua atgriešanās:

Jes.28⁵ Tajā dienā JAHVE Cevaot būs kā skaists vainags un godības kronis Savam tautas atlikumam,⁶ un taisnas tiesas gars tiem, kas atradīsies tiesā, un stiprums lai atsistu uzbrukumu pie vārtiem.

„Tajā dienā” – tā ir Tanaha specifiska frāze, kas ir viens no sinonīmiem **Jom Kipuram**, Tiesas dienai, kā arī kādai tēlainai dienai, kas ir Visaugstā tiesu īstenošanas laiks. Tanahā šī frāze bieži runā par Visaugstā noslēdzošajām tiesām uz zemes, pirms **Mesijas** atgriešanās. „**Kas atradīsies tiesā**” – jēdzieniski var tulkot kā „**atrodošies tiesas realizācijas procesā**”. Bet frāze „**uzbrukumu pie vārtiem**”, pravietiski parāda mums cīņas pie garīgajiem vārtiem vai portāliem, brīžos, kad pretinieks mēģina tikt tiem cauri, kad tas mēģina izveidot kādas „plaisas”, tas ir, caurumus **laika–telpas audumā**, uzbrūkot Visaugstā tautai.

Protams taču, ne jau ar dakšām un lāpstām notiks uzbrukuma atvairīšana, un ne jau ar cēliem vārdiem no Svētajiem Rakstiem ar konkrēti uzrādītām adresēm, no kurienes tas ir ņemts, un kur uzbrūkošais ienaidnieks tās varēs atrast, lai pārlicinātos par aizstāvja teoloģisko stiprību. Šajā brīdī darbosies Kēniņa redzamā godība, jo vārds „**gvurá**”, kas ir tulkots kā „varenība”, ir vienas saknes vārds no vārda „**gibór**”, bet tā ir viena no sastāvdaļām Visaugstā vārdam, kas bieži tiek lietots attiecībā uz Viņa dēliem, kas darbojas Tēva redzamajā godībā. Darbosies Dzīvais Vārds, kas caur Visaugstā Garu ir ielikts mūsos.

„Uzbrukumos pie vārtiem”, kad uzbrūkošā puse ir pretinieks, ie divas sastāvdaļas. Tā ir pati cīņa ar iebrucēju, viņa satriekšana un to atpakaļ atspiešana, kuriem tomēr izdevās izsprukt un nejauši izdzīvot, kā arī šīs plaisas vai cauruma atjaunošana caur redzamās godības, Visaugstā **kavoda** darbību. Es saprotu, ka daudziem lasītājiem visas šīs lietas ir stipri „virtuālas” un ļoti „fantastiskas”. Taču, jau pēc vienas tādas situācijas, kad tas notiks jūsu acu priekšā, jūs noteikti atcerēsieties to, ka tagad izlasījāt. Tādēļ, tā Atlikuma daļa, kurai tiks „iedots zobens”, tiks prieks piepildīt šo pravietojumu, bet pārējie, „pienesis municiju”.

TAJĀ karā šādas lietas notika pastāvīgi un no abām pusēm. Tikai „uzticamie”, protams, neizmantoja „spraugas” **laika–telpas audumā**, bet darbojās caur Visaugstā noteiktajiem portāliem, kuri jau tika iepriekš pieminēti un saucās „slepenie” vai „peldošās takas”. Tiem bija savs noteikts darbības algoritms, bet precīzs laiks un vieta, kad tie parādīsies, bija zināms tikai Visaugstā Garam, un Viņa to atklāja tiem, kas bija iesaistīti atbilstošās operācijās. Visa šī tēma ir visai plaša, un pat tas mazumiņš, kas bija atklāts, un ko Tētis deva iespēju atcerēties atarhivējot atmiņu, tas viss ir pietiekami varens, lai izgaismotu to vienā atsevišķā nodaļā. Šeit ir tikai kopējais apskats. Šo sadaļu vēlos nobeigt ar atgādinājumu, ka tad, kad tas sāksies visapkārt, Visaugstais dos nepieciešamo žēlastību, un attiecīgajās vietās būs tie Viņa bērni, kas būs Viņa redzamās godības pārvērsti, un viņi zinās, ko darīt. Atsevišķos gadījumos, eņģeļi, kā kalpojošie gari, darīs sevi redzamus un īstenos šīs ciņas. Kad kas būs redzams fiziskajā pasaulē, bet kaut kas var palikt apslēpts. Tēvs zina visas situācijas, kas radīsies, un Viņa roka būs pār mums visiem, lai visu organizētu vislabākajā veidā, vienlaicīgi mūs aizstāvot un mācot. Piebilde, ka jau šobrīd iestājas pastiprinātu lūgšanu laiks, kad sagatavošanās visiem šiem notikumiem ieiet izšķirošajā fāzē.

Eņģeļu daudzveidība

Kā jau iepriekš tika pieminēts, bez Visaugstā dēliem un meitām, eksistēja liels daudzums radību, kas netika radītas „**Elohima tēla un līdzības pilnībā**”, bet, tomēr, tās tika radītas kā saprātīgas un ar noteiktu izvēles iespēju. Protams, ne jau visas. Nozīmīgai radību daļai principā nebija brīvās gribas: tās, zināmā mērā, bija dažādas sarežģītības pakāpes programmas ar dažādu fizioloģisku un dvēselisku refleksu kopumu uz bioloģiska pamata, ja tā var izteikties. Tieši tas jau arī ir „dzīvnieka” dvēseles – **néfeš** pamats.

Liela daļa šo visdažādāko radību bija zināma izvēles diapazons kādu lēmumu pieņemšanā. Šādas izvēles „diapazons” bija saistīts ar sarežģītības pakāpi un savu specifiku. Došu vairākus piemērus. Var būt izvēle starp to vai citu barību, vai izvēle, kurp doties atpūsties. Kas attiecas uz tām radībām, kas bija saprātīgas, apzināti kalpoja Visaugstajam un Viņa bērniem, tad viņu izvēles diapazons varēja būt starp to kā labāk vai ātrāk izpildīt to vai citu rīkojumu. Patstāvīguma pakāpe tā vai cita uzdevuma atrisināšanā arī visiem bija atšķirīga. Katram bija sava gudrības, pieredzes, spēju un tās godības pakāpe, ko Radītājs bija viņos ielicis, atkarībā no viņiem paredzētā/aicinājuma. Visiem bija savas īpatnības, savi raksturi, kā dvēseles īpašību kopums, visplašākajā vārda nozīmē.

Daļai būtņu bija Debesu izcelsme, otrai daļai – Zemes. Tie, kuri bija no Debesīm un bija saprātīgi, apzināti kalpojot Radītājam, – viņi saucās „kalpojošie gari”. Tagad tos bieži sauc par „eņģeliskām būtnēm”. Vārds „**eņģelis**” – tas ivrita vārda „**maláh**” tulkojums, kas ir vienas saknes vārds ar vārdu „**melahá**” – amats, darbības veids. „Saprātīguma” pakāpe visām būtnēm bija atšķirīga, un TAD šī pakāpe bija par veselu līmeni augstāka. Ar visām būtnēm varēja komunicēt, ar katru savā līmenī, protams. Tas piemērs no Ēdenes dārza, kad mēs redzam Havas komunikāciju ar **nahášu**, rāda mums pašu principu. **Naháša** intelekta līmenis bija augstāks nekā visiem citiem, bet tas nenozīmē, ka komunikācija bija paredzēta tikai ar viņu. Mums ir **Bileāma** ēzeļmātes piemērs, kurai Visaugstais uz neilgu laiku deva spēju runāt cilvēkam

saprotamā valodā. Viņas intelekta līmenis bija atbilstošs, bet viņa skaidri un gaiši izteica savas domas.

Lieli daudzumu būtņu Visaugstais radīja Saviem īpašiem mērķiem. Daļa no tiem ārēji, virknē „dvēseles parametru”, savās spējās un iespējās bija līdzīgi Visaugstā dēliem, otra daļa – daļēji, trešā daļa bija līdzīga visai attālināti. Piemēram, runājot par ķerubiem vai pareizāk izsakoties tad ivritā – **kruvim (Ecēh.1.un 9.nodaļas)**, Raksti saka, ka viņiem bija rokas, kas līdzīgas cilvēku rokām, kā arī, ka viena no sejām, kas bija visu šo būtņu daļa, bija seja, kas līdzīga cilvēka sejai. Te var redzēt norādi, ka noteikta būtņu grupa, kas ārēji var būt līdzīgi cilvēkam, bet viņos iekšā nav Visaugstā tēla pilnība. Tikai par cilvēkiem ir teikts, ka viņos tika ielikti Visaugstā iekšējais tēls – **cēlem**, un ka viņiem kā bērniem, bija noteikta ārēja līdzība: **dmut**. Bez tam, viena no **kruvu** sejām mums var dot norādi, ka apmēram $\frac{1}{4}$ daļa saprātīgo būtņu, kas ir „kalpojošie gari”, ārēji var būt līdzīgi Visaugstā bērniem. Te ir norāde arī uz to, ka Visaugstā būtnēm ar visaugstākā līmeņa varu un spējām, var būt potenciāls, kas ir $\frac{1}{4}$ no Ķēniņa bērnu potenciāla. Šeit, protams, ir jāsaprot, ka paši Visaugstā bērni visai stipri viens no otra atšķiras, kā tas arī ir rakstīts, ka „**zvaigzne no zvaigznes atšķiras savā godībā**” (1.Kor.15:41). Tie, protams, ir vien dažī norādījumi, bet tieši tā Tētis mums atklāj kādus no Valstības principiem.

„**Elohima tēls un līdzība**” **kruvos** bija attēlota tieši tajos aspektos, kas Radītājam bija nepieciešami saskaņā ar Viņa ieceri. Kas attiecas tiešu uz šīm būtnēm, tad kādu laiku atpakaļ, atbildot uz manu jautājumu par viņu dažādajām īpatnībām, kā arī par to, kam viņi ir paredzēti, Visaugstais, kā es ticu, pateica man sekojošo:

„**Viņi vienmēr ir ļoti nopietni, un Es viņiem neiedalīju tik daudz humora izjūtas, cik Saviem bērniem. Šie kruvim (ķerubi) – viņi ir troņa nesēji, kas simbolizē Din (Taisnā Tiesa) īpašību, bet humoram – ir Hesed īpašības izcelsme (Labestība un Žēlastība). Bet viņiem ir dzīvs prāts, un viņi, praktiski visam redz cauri. Viņu skatiens – ir kā skenējošs rentgens, kas iekļūst pašā būtībā. Viņi var pat iekļūt daudzās cilvēku domās, un viņu iekļūšanas dziļums ir atkarīgs no tā, cik zemiškas, miesīgas vai augstas, garīgas ir šīs domas. Jo augstākas ir domas un lūgšanas, jo slēptākas tās ir priekš viņiem. Šādā gadījumā viņi saprot to aptuveno virzienu un kvalitāti, bet šajā gadījumā tādas domas ir aizsargātākas, jo ir aplātas ar Manu godību. Šo kruvim (ķerubus), kuri nes Manu troni, specializācija – ir Din īpašība, un tamdēļ, tas, kas ir saistīts ar šīs īpašības izpausmi – ir viņu kompetencē. Viņiem ir vara atraisīt rīkojumus, lai vadītu Manas tiesas. To jūs varat redzēt Mana pravieša Jehezkela grāmatā, kā arī Mana mācekļa un pravieša Johanāna grāmatā, kur ir aprakstīta zīmogu noņemšana.**

Pēc tam, kad pirmie cilvēki tika izraidīti no Ēdenes dārza, to sāka apsargāt Mani kruvim (ķerubi), kuriem tas tika uzticēts. Daži Man ir jautājuši, kādēļ tieši viņus Es esmu licis, lai apsargātu šo dārzu? Uz to gribu atbildēt, pievēršot jūsu uzmanību atbilstības principam. Viņiem vajadzēja kļūt par sargiem tajā vietā, kur bija bīstamība, ka Manas īpašās žēlastības vietā, kas koncentrēti izteica un bija Mana HESED īpašība, atkal kāds varētu iekļūt. DIN ir vienmēr jāaizstāv HESED. Vīram vienmēr ir jāaizstāv Sieva. Zobenam ir jāaizstāv sirds, kas ir žēlastības un mīlestības viduspunkts.

Mani kruvim (ķerubi) ir man uzticīgi, izņemot vienu, kurš aizgāja savus ceļus. Brīvības pakāpe, ko Es viņam piešķiru, tāpat kā citiem no viņu dzimuma, atļāva viņam nosliekties tik daudz, ka pēc zināma laika, viņš izgāja ārpus pieļaujamajām robežām, samaitājot savu domāšanu, bet tad arī savu dzīvi. Jūda no Kriotas ir šī kritušā kruva (ķeruba) pirmtēls: viens no divpadsmit, kurus Es radīju. Viņi visi ir unikāli, un ir tas, kas viņus vienu no otra atšķir, neskatoties uz to, ka viņi ir būtnes ar apmēram vienu varas un varenības līmeni. Viņi visi, bez izņēmuma, ir Mana troņa un Manas klātbūtnes glabātāji, kā, piemēram, tie divi kruvim, kas ir attēloti uz Derības šķirsta, simbolizējot Manu „žēlastību, kas ir augstāka par tiesu”.

Atgādināšu arī par tādu būtņu veidu, kas Rakstos ir apzīmēti ar terminu **רש** „Sar”. 7.nodaļā **Taninim** sadaļā, šī tēma tika skarta. Šīs būtnes tika radītas kā pasaulu Sargātāju palīgi, kuri bija šo pasaulu Padomju galvas. Viņi bija sava veida „galvenie ministri”, vai galvenie palīgi, kas īstenoja Padomju galvenos rīkojumus. Ercenģelis *Mihaels* ir šāds, lūk, **רש** „Sar” Izraēlai. Kā jau iepriekš bija teikts, viņš bija viena no augstākās varas un varenības pakāpes būtnēm, kurš mūsu „Poligona” laikā ir nolikts rūpēties par Israēla tautu, organizējot viņu aizstāvību un atbildot par viņu drošību (**Dan.10:21**). Vajadzības gadījumā viņš personīgi piedalās visās kaujās un cīņos, kad pretstāvība ATBILST viņa līmenim.

Atgādināšu arī, ka tas *nahāš*, kurš pievīla Ādamu un Havu, – viņam bija jāklūst par pirmo cilvēku „galveno padomdevēju” valdīšanā pār pasauli. Un tas, ko viņš izdarīja attiecībā pret pirmajiem cilvēkiem, kļuva par pravietisku atspulgu tam, ko TOREIZ izdarīja bijušais „rītausmas dēls” attiecībā pret Visaugstā dēliem un meitām. *Nahāš* ir pravietisks atspulgs vienam no *Sar* – „valdītāja ķēniņa”, un Rakstos viņš tā arī ir nosaukts: „*Varas nesējam (ārhonta – grieķu val.) gaisa (zemāko atmosfēras slāņu) valsts valdniekam: Efez.2:2*.”

Satriekšana ar grēku

TOREIZ, pastāvīgas grēka vīrusa darbības pastiprināšanās dēļ, notika būtnēs ielikta tēla, kurš visiem bija noteiktas kvalitātes un specifikas, bojāšanās. Šo procesu, lielā mērā pastiprināja vispārējā apgānīšanās ar nāvi, un tas bija notikušās pretstāvības dēļ. Šī tēla bojāšanos būtnēs, tajā skaitā tajos, kas bija kalpojošie gari, ievērojami ietekmēja Visaugstā bērni, kuriem šīs būtnes bija noliktas kalpot, un kuru atbildībās fērā tās bija. Šiem Visaugstā bērniem, kuri novirzījās no patiesības, bija galvenā atbildība par to, kas ar šīm būtnēm sāka notikt.

Uzreiz pēc Ādama un Havas sagraušanas, un viņu izsūtīšanas no *Ēdenes*, notika nopietnas metamorfozes visās esības sfērās. Tas kļuva par pravietisku atspulgu visām tām izmaiņām, kas sāka notikt TAD, pēc pirmo Visaugstā bērnu sagraušanas, pretstāvības „*pie Elohim kalna*”, un viņu izdzīšanas ārpus „*Debesu nometnes*”. Pārdabiskā veidā notika fizisko ķermeņu transformācija. Ādamam, Havai un pēcnācējiem, kā arī visām dzīvajām būtnēm, tika „ieslēgts novecošanās gēns”, un vairs nebija godības, lai „atgrieztu nulles pozīcijā” tās darbību. Piemēram, visos laikos pēc Noa plūdiem, uz zemes eksistēja visādi hibrīdi no kritušo dzimuma, kas ir nezāles, kuros ir to, pirms plūdiem sagraujošo Visaugstā dēlu DNS „atbalsis”. „Novecošanās gēns” tika „ieslēgts” visiem, kuri dzima uz zemes, bet, uz tās godības, kas bija saņemta caur DNS, rēķina, notika daļēja šī gēna „anulācija”. Precīzāk būtu, ja teiktu, ka viņu „atlikušās godības”

potenciāls bija pietiekams, lai pavājinātu tā darbību. Tieši tamdēļ, viņu dzīves ilgums varēja būtu pakāpi ilgāks nekā parastiem cilvēkiem.

Zaudējuši godību, fiziskie ķermeņi vairs nevarēja pilnīgā veidā asimilēt barību, un tas kļuva par pamatu visu fizisko ķermeņu, kas atradās uz zemes momentānām izmaiņām struktrā, kā rezultātā bija jārodas tādām jēdzienam kā „atkritumi un ekskrementi”. Sakarā ar to, lai no organisma izvadītu visu to, ko nevarēja sagremot un uzsūkt, pārdabiskā veidā tika pārveidi paši šie organismi. Vēl viens iemesls nespējai sagremot barību bija zemes nolādēšana, kura izdeva tos vai citus augļus. Pēc izešanas no Ēģiptes, tuksnesī atrašanās laikā, Israēla tautai bija dots *Man*, kas katru dienu krita no Debesīm. Rakstos tas ir nosaukts par „*enģeļu maizi*”. Tradīcija stāsta par to, kad Israēlieši ēda tikai *man*, tad tas pilnībā pārstrādājās un nevajadzēja iet uz tualeti. Bet tie, kuri bija apskaidrotās miesās uz zemes, varēja ēst parastu zemes ēdienu un pilnībā to pārstrādāt, kā, piemēram, mēs redzam Jēšua apskaidrotā miesā, Kurš pēc Savas augšāmcelšanās kopā ar mācekļiem, ēda zivis, kā arī tos sūtītos, kuri bija viesos pie Ābrahama. Tas ir, „Debesu barība” var tikt pārstrādāta pat neapskaidrotos ķermeņos, bet apskaidroti ķermeņi ir spējīgi pārstrādāt pat parastu zemes ēdienu. Tas arī ir viens no redzamās godības aspektiem.

Bez tam tika transformēta gremošanas sistēma: pēc notikumiem *Ēdenē*, daļa dzīvo būtņu kļuva „gaļēdāji”, tātad – plēsēji. Kādam parādījās jaukta gremošanas sistēma, bet kāds palika „tāds kā bijis”, – tas ir – „zālēdājs”. Tas kļuva par pravietisku atspulgu TO laiku notikumiem.

Pēc Ādama un Havas sagrēkošanas, viņiem tika atņemta Visaugstā godība, kas bija viņos un uz viņiem. Godība tika atņemta arī pilnīgi visām zemes būtnēm, jo zeme, Ādama dēļ bija nolādēta. Būtņu intelekta līmenis sāka krasi pazemināties, un vienlaicīgi sāka paaugstināties agresijas līmenis. Tieši tas sāka notikt TOREIZ ar tām būtnēm, kuras novērsās no Radītāja gribas un aizgāja līdzī kritušajiem Visaugstā bērniem, kā arī, personīgi kritušajam *ķerubam*. Gremošanas sistēmas transformācijas fakts ir pravietisks atspulgs tam, ka daļa Visaugstā bērnu, bet kopā ar viņiem arī milzīgs daudzums dažādu būtņu ar atšķirīgu intelekta līmeni un specifiku sāka attālināties no sākotnējā „zālēdāju” standarta, tas ir no *Hésed (labestība un žēlastība)* īpašības, nosliecoties uz *Din* pusi (*taisnā tiesa*). Kad šī *Din* īpašība ir apgrūtināta ar sirds nocietināšanos, tad tas pārtop par nosodījumu, kā, piemēram, tas bija *Kainam* attiecībā uz savu brāli *Ēvelu* (Ābelu). Un tādēļ, „gaļēdāji”, kas pēc savas būtības ir plēsēji, pravietiski simbolizē tos, kuri maksimāli ir novirzījušies no Patiesības un jau vairs nav spējīgi baroties ar to, ko no iesākuma bija noteicis Visaugstais. Tas runā par to, ka viņu iekšējā būtība, viņu pārvērstā dvēsele, var dzīvot tikai tad, ja ir varmācīga pret citu. Tā – ir kritušo kategorija. Tie, kuri nav mainījušies savā sākotnējā dabā, un ir palikuši „zālēdāji”, – ir to tēls, kas nav kļuvuši neuzticīgi pirmatnējiem principiem, un viņi simbolizē uzticamos. Tie, kuri uz zemes ir ieguvuši jauktu sistēmu, simbolizē tos, kuri ir nokļuvuši šajā mūsu pasaules garīgajā karantīnā. Šī – ir pirmā šķautne, saistīta ar šīm trim gremošanas sistēmas īpatnībām.

Šim jautājumam ir arī cita pravietiska šķautne. *Din* īpašība koncentrētā veidā ir atradusi savu atspoguļojumu „gaļēdāju” formātā, bet *Hésed* īpašība – „zālēdāju”. Tie gadījumi, kad barošanās sistēma bija kombinēta, tad tas kļuva par zināmu balansa atspoguļojumu starp šīm divām īpašībām. TOREIZĒJĀ pretstāvībā, kas bija izveidojusies, *Din* īpašība bija izbrīvēta uzticamajiem, lai tie varētu stāties pretī kritušajiem. Arī daļa būtņu bija „izbrīvētas” *Din* īpašībā, kas kļuva par

viņu pamata „specializāciju” TAJĀ pretstāvībā. Un atbilstoši, arī pārējie: bija tie, kas, pamatā, īstenoja noteiktu kalpošanu, kas bija „mierpilna” pēc savas būtības, bet bija arī dažādi „kombinēti varianti”. Kā vienmēr, karā ir liels daudzums dažādu specializāciju, tajā skaitā tie, kuri nodrošina aizmugures kalpošanu.

Būtņu sadalīšana

Pretstāvības laikā pamazām izveidojās vairākas būtņu pamatgrupas. Visas saprātīgās būtnes, nosacīti varēja sadalīt četrās kategorijās.

Pirmajā grupā ietilpa būtnes, kuru dvēseļu *célem („tēls”)* nebija sabojāts. Atkarībā no savas specifikas, tādā vai citā kvalitātē, viņi piedalījās esošajā pretstāvībā. Viņu vidū bija tie, priekš kuriem *Din* īpašība bija atraisīta lielākā mērā, un, tādēļ, viņi visaktīvāk darbojās visās notiekošajās pretstāvības formās, sākot ar dažādām slēptām operācijām un beidzot ar vispārējām apjomīgām kaujām. Šeit bija tie, kas nepastarpināti kalpoja Visaugstā bērniem un atradās viņu atbildības sfērās, kā arī tie, kas tieši bija pakļauti Pašam Visaugstajam, vai citām saprātīgām būtnēm ar augstāku varas līmeni un tā tālāk, galarezultātā pakļaujoties Visaugstajam, apejot Viņa bērnus.

Otrajā grupā bija būtnes, kas kalpoja Visaugstā bērniem, kuri kļuva par „kritušajiem”. Viņi saņēma atbilstošu bojājumu savā ieliktajā *célem („tēlā”)*, un, turpinot viņiem uzticami kalpot, faktiski izrādījās tajā pusē, kas cīnījās pret „uzticamajiem”. Daudzi no viņiem, zināmā mērā, notiekošā patieso realitāti sāka aptvert tikai tad, kad viņu *célem („tēlā”)* bojājums bija tāds, ka viņiem tas vairs nebija svarīgi, jo paši viņi nevarēja atjaunoties, un viņi turpināja darīt to, ko viņi varēja darīt, jo viņu galvenā funkcija bija tieši kalpot kādam.

Trešajā grupā bija būtnes, kas tieši nekalpoja Visaugstā bērniem. Kāda daļa no viņiem kalpoja tieši kritušajam „rītausmas dēlam”, cita – tajās Debesu sfērās, kā arī tajās pasaulēs, kur bija vara tiem, kas pārgāja „kritušo” pusē. Grēka vīrusa darbības rezultātā un pateicoties tiem bojājumiem, ko tas izraisīja viņu *célem („tēlā”)*, viņi pārgāja kritušā *ķeruba* pusē.

Ceturtajā grupā, kuru par grupu var nosaukt vien nosacīti, – bijā tās būtnes, kuru *célem* tika kritiski sabojāts, un viņi vairs vispār nevienam nevarēja kalpot. Savu neadekvāto darbību rezultātā viņi, lā likums, ātri gāja bojā, vai savienojās kādās grupās, vai vienkāršāk sakot, „bandās”, kur viņu dzīve, kaut varēja turpināties nosacīti ilgi, bet tās fināls bija izlemts.

Iekšējās pretrunas

TĀS pretstāvības procesā, visu laiku un dažādos līmeņos radās dažādas pretrunas un sadursmes starp Visaugstā kritušajiem bērniem un tām būtnēm, kuras viņiem, vai viņu vadībā kalpoja. Periodiski sadursmes notika arī starp pašu kritušo ķerubu un dažiem kritušajiem Visaugstā bērniem, kuras, gala beigās, viņi nokārtoja, jo viņiem bija vajadzīga mierīga savienība, lai efektīgi stātos pretī uzticamajiem un sasniegtu savus mērķus. Dažādas sadursmes pastāvīgi radās arī starp dažādām būtnēm, kas kalpoja bērnu virsvadībā un bijušajam „rītausmas dēlam”. Tā *célem („tēlā”)*, kas bija viņos, bojājums, samazināja viņu savstarpējās pacietības līmeni un viņu savstarpējās sadarbības līmeni, ko pastāvīgi viņu „priekšniekiem” nācās „risināt”. Visas šīs pastāvīgās nesaprašanās, neskatoties uz globālajiem stimuliem un mērķiem, vienmēr pavājināja kritušo valstību, un tikai stingra kontrole un valdīšana ļāva to kaut cik „turēt grožos”.

Šo momentu TAJĀ karā vienmēr izmantoja uzticamie, un bieži tas bija visai spēcīgs pretstāvības instruments. Šeit var atcerēties valodas sajaukšanu Bābeles torņa celtniecības laikā, kā lielākas savstarpējās nesaprašanās faktoru. Labs ir arī piemērs par to kā uzbrukuma Jeruzalemei laikā Visaugstais radīja pretrunas starp moābiešiem, amoniešiem un **Seira** kalnu iedzīvotājiem, kuri nogalināja viens otru, liedzot jūdiem iespēju kaut kādā veidā tajā piedalīties: **1.Laiku 20:22-24**. Par šo pretstāvības principu runāja Ješua:

Tulkojums Kasiana redakcijā:

Mt.12²⁵ Zinot viņu nodomus, Viņš tiem teica: katra valstība, kas ir sadalījusies iekšējo nesaskaņu dēļ, pārvēršas par tuksnesi: un neviena pilsēta vai māja, kas ir sadalījusies iekšējās nesaskaņās, nepastāvēs.

Tas ir nopietns instruments jebkurā nopietnā un ilgstošā karā, un pretinieks arī vienmēr ir centies un cenšas izmantot to pret Visaugstā tautu. Tādēļ, vienotība Svētuma Garā ir viens no svarīgākajiem nosacījumiem, lai uzvarētu, un viss, kas tam traucē, ir ienaidnieka instruments. Visas šīs konfesionālās sadalīšanās, disbalanss uz kvantitātes pusi par sliktu kvalitātei, dažādas doktrīnas un tradīcijas, kas paaugstina un apstiprina cilvēku autoritāti nostatot pret Rakstu autoritāti un daudz kas cits, tie visi ir pretinieka reāli instrumenti, kas ir efektīvi, un bez atbrīvošanās no tiem, ne par kādu uzvaru vispār nevar runāt. Visas šīs problēmas, diemžēl, daudziem no Ķēniņa tautas neļaus ieiet Viņa redzamajā godībā, bez kuras doties gaidāmajā karā būs ļoti nenopietni, ņemot vērā pārdabiskā redzamā ļaunuma līmeni, kas savienots ar „augstajām tehnoloģijām”.

Specifika un unikalitāte

Debesu būtnes, kas aizgāja līdzī Visaugstā kritušajiem bērniem, kā arī kritušajam **ķerubam**, tika izdzītas no Debesu sfērām un apmetās visās Zemes pasaulēs. Visas šīs pasaules bija unikālas. Šī unikalitāte atspoguļojās daudzējādi, tajā skaitā arī attiecībā uz augu valsti un būtņu pasauli. Kaut kas bija līdzīgs, un daudzas epizodes šajā „līdzīgumā” krustojās, bet kaut kas bija šīs konkrētās pasaules specifika.

Katrā Zemes pasaulē bija tādas būtnes, kas savā būtībā bija Visaugstā bērnu palīgi, kas dzimuši šajās pasaulēs. Daži no viņiem savā intelektā bija maksimāli pietuvināti bērniem, jo bija vieni no pirmajiem viņu palīgiem, palīdzot iekārtot savu pasauli.

Lielākai daļai būtņu bija iespēja fizioloģiski vairoties, kas viņiem uz laiku tika dota, lai viņi varētu piepildīt visu to pasauli, kurā viņi bija radīti un ievietoti. Kā jau tas būtnēm bija noteikts 1.nodaļā 1.Mozus grāmatā. Bet saprātīgās būtnes ar augstāku kārtu, kas ir nosaukti par „kalpojošiem gariem”, bija izveidoti unikāli un viņiem tādas iespējas nebija. Piemēram, **sarafi** un **ķerubi**. Tādu bija milzu daudzums.

Auglības ierobežojumi

Jo grēks pasaulē vairojās, jo vairojās arī atbilstoša žēlastība, kas kompensēja nestabilitāti un tumsas ārējo spiedienu. Bet, kad grēka līmenis sāka pārsniegt noteiktu sliekšni, Visaugstais kopā ar cilvēkiem pārstāja dzemdēt jaunas dvēseles, jo Viņš no iesākuma neko nerada prieks samaitāšanas un iznīcināšanas.

Šāda dzemdēšanas pārtraukšana vispirms notika ar tiem, kas visvairāk attālinājās no Visaugstā un bija grēka vīrusa skarts. Protams, priekš daudziem tā kļuva par traģēdiju, un šis svētības izpalikšana deva savu iedarbību uz tiem, kuri, uz to laiku, šajā jautājumā nebija pārkāpuši savu „sarkano līniju”. Tas pats sāka notikt arī ar daudzām būtnēm, kas bija radītas pa pāriem, un kurām bija fizioloģiskas vairošanās iespējas. Kopš noteikta brīža šīs būtnes kļuva neauglīgas.

Transformācija un „uzlabošana”

Grēka vīrusa darbības rezultātā daudzas būtnes savā degradācijā transformējās, kas izpaudās ne tikai morālajos standartos, bet atstāja iespaidu arī uz viņu ārējo izskatu. Dievišķā dizaina skaistums, grēka vīrusa samaitāts, degradējās un kļuva kropls.

Lai palielinātu savu pretstāvības efektivitāti uzticamajiem, kritušie ģenētiskajā limenī sāka būtnēm veikt tos vai citus „uzlabojumus”, kā arī izmantot noteiktas tehnoloģijas un tehnoloģiskās ierīces, kas tika ievietotas/iedzīvinātas ķermenī, vai tika izmantotas citā veidā. To, ko uzticamie sasniedza caur viņos mītošās redzamās godības darbību, kritušajiem lielā mērā nācās kompensēt ar vienu vai otru tehnoloģisko instrumentu palīdzību. Kritušie pastāvīgi strādāja pie dažādu būtnu gēnu modifikācijas, faktiski radot dažādu veidu un „fasonu” monstrus.

Atkarībā no būtnes specifikas, kādas no tām transformēja tiešām kaujas sadursmēm, kādas, lai veiktu izlūkošanu, bet vēl kādas dažādu diversiju organizēšanai. Kritušie būtnes galvenokārt izmantoja kā „lielgabalu gaļu”, kā arī kā dažādus specializētus instrumentus, kurus vajadzības gadījumā varēja arī ziedot.

Garīgā hakerēšana „mirušo izsaukšana”

Te neliels iespraudums attiecībā uz „hakeriskās piekļuves tehnoloģiju” noteiktām *Šeola* daļām. Atsauciet atmiņā burvi no *Ein-Doras* (Aendoras), kura ķēniņam *Šaulam* izsauca pravieša *Šmuēla* (Samuēla) dvēseli. Vispār, tas, kas ir nosaukts par „mirušo izsaukšanu” – arī ir, vienkārši sakot, aizliegtas tehnoloģijas izmantošana mirušo dvēseļu izsaukšanai no *Šeola*. Visaugstā kritušie dēli „atklāja” šīs tehnoloģijas, un vēlāk tās tika nodotas „no paaudzes paaudzei”, tā sakot, ar to starpniecību, kuri nodarbojās ar maģiju un okultismu. Tas bija garīgi nosodāmi, un Visaugstais „to” ir novērtējis kā vienu no „vissmagākajiem” grēkiem.

Šo „tehnoloģiju” būtība ir tāda, ka pat to taisno dvēseles, kas bija kopā ar Ābrahamu, varēja izsaukt, bet ne uz ilgu laiku. Kur nu vēl tās dvēseles, kuras, tā sakot, bija citā „nodalījumā”. Gadījumā ar grēcinieku dvēselēm, ņemot vērā viņu „padotību” tumsas spēkiem, kas visu to kūrē, tad izsaukto dvēseļu vietā, it kā ar viņu izskatu, varēja nākt citas kritušas personas, kas kļuva par svarīgu tumsas instrumentu naivo un lētticīgo pievilšanai. Kopā ar to vai citu informāciju, kura atbilda īstenībai, caur viņiem pastāvīgi notika tie vai citi „piesviedumi”, kas graužošā veidā iedarbojās uz tiem, kas, „atkāra ausis” tā vietā, lai tās „turētu modras”.

Caur šīm „tehnoloģijām” varēja „izsaukt” ne tikai kādu mirušu cilvēku dvēseles, bet arī tās vai citas būtnes, kas ir tie, kurus nereti sauc par dēmoniem. Būtībā, viņi atvēra „mazus portāļņus”, lai varētu atnākt viena vai vairākas kritušās personas. Bet pievēršu uzmanību tam, ka pats šis princips bija jau zināms vēl tajos laikos, un tas nekur nav pazudis.

Tad nu uzlūkosim to pašu „burvi” no *Ein-Doras*, kura izdarīja ko specifisku ar pravieša *Šmuila* (Samuēla) garu:

1.Sam.28⁷ Un Sauls teica saviem kalpiem: sameklējiet man sievieti, mirušo garu saimnieci, un es iešu pie viņas un lūgšu. Un viņa kalpi viņam teica: lūk, ir sieviete, mirušo garu saimniece Ein-Dorā.

Tas, kas bieži tiek tulkots kā „burve”, bet dažviet kā „tā, kura izsauc mirušo garus”, izskatās tā: **בַּעֲלַת-אוֹב (baalát ov) mirušo garu saimniece (kundze)**. Šis apzīmējums sastāv no dieviem vārdiem. Pirmā daļa – ir vārds:

בַּעֲלָה (baalá) saimniece, kundze, īpašniece.

Otrs vārds – **אוֹב (o:v) ādas trauks vīnam vai mirušo gars.**

Šeit var atcerēties Ješua vārdus par to, ka jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos. „Jauns vīns” – tas nav vienkārši jauns svaidījums, kā dažreiz kādi ir mācījuši, bet tas ir kas vairāk. Cilvēka gars – ir sava veida „trauks” vai „ādas maiss”, kas ir paredzēts tam, lai kļūtu par zināmu dievišķās dvēseles – **nešamá** atrašanās vietu. Ņemot vērā mūsu laiku realitāti, uzskatāmāk šo „konstrukciju” var stādīt priekšā tā, ka cilvēka gars – ir kā „garīga flešatmiņa”, bet mūsu dievišķā dvēsele – **nešamá** – ir kā „personas Debesu programma”, kas ir ierakstīta un tajā ievietota. **nešamá** bez gara vai „garīgā cilvēka” pati par sevi nevar eksistēt, bet tai ir vajadzīga kāda „ievietotne”, kāds arī ir cilvēka gars, kas speciāli priekš tā ir radīts un ar šo dvēseli sinhronizēts. Šī ivrita vārda divkāršais tulkojums ļauj mums to visu uzskatāmi redzēt.

Vārds **בַּעֲלָה (baalá)** ir izmantots arī **1.Ķēn.17:17**, kur ir pieminēta „saimniece / mājas kundze”, kurai nomira dēls. Šī vārda izmantošanu varam redzēt arī sekojošā Rakstu vietā, kuru iztulkošu no oriģinālvalodas:

Nachums 3⁴ Par daudziem netiklības pārkāpumiem (טוֹבַת הַן), piemīļigai meistarienei, burvestību (בַּעֲלַת כְּשָׁפִים) saimniecei (kundzei), kas pārdod tautas netiklībā un ģimenes – valdzināšanas spējās.

Jaunu vīnu nelej vecos maisos – neapskaidrotā miesā nevar būt apskaidrots gars, vai, ja precīzāk, gars ar atarhivētu **nešamú**: ar tās atmiņu un pārdabiskajām (mūsu tagadējā izpratnē) spējām: miesa tādu „prieku” neizturēs un sabruks. Spēju un ievērojamas daļas mūsu atmiņu atarhivēšana var notikt tikai apskaidrotā miesā.

Tā kā tā „tantiņa”, kura izsauca Šmuēla garu, bija nevis vienkārši „burve”, bet „**mirušo garu saimniece / kundze**”, bet tas attiecīgā koordinātu sistēmā bija nopietns statuss. Jau tajos laikos tie, kuri pārgāja tumsas pusē, centās izsaukt to vai citu kritušo būtņu dvēseles un ar „pagrīdes paņēmieniem” ievietot tās izveidotos ķermeņos. Iespējams, kāds ir dzirdējis tādu terminu, kā „homunkuli”. Viduslaiku alķīmiķu priekšstatos, un ne tikai, šī ir būtne, kas līdzīga cilvēkam, kuru var dabūt mākslīgā veidā. Īstenībā, kritušajai būtnei no **Šeola**, tika izveidota noteikta „biomasa”, kāds fizisks „pamats”, kas deva iespēju uz laiku dabūt „ķermeņi” islaicīgi esībai mūsu fiziskajā pasaulē. Šī „pagrīdiskuma” dēļ šie ķermeņi bija visai islaicīgi un „trausli”, ja var izmantot tādu terminu. Bet te ir svarīgs pats fakts, un tie nav izdomājumi, bet esoša realitāte. Mūsu laikos tehnoloģijas ir stipri pavirzījušās uz priekšu un ģenētikas „brīnumi”, un „ķermeņu” mākslīgā

izaudzēšana ar cilmes šūnu palīdzību, ir izveidojuši nepieciešamo bāzi, lai varētu radīt ķermeņus priekš kritušajām būtnēm, kas tiek izsauktas un tiks izsauktas no tām **Šeola** vietām, kur tās atrodas.

Tas ir tas, kas mūsdienu pasaulē ir apzīmēts ar terminu „klonēšana”. Jau diezgan sen, izmantojot visas iespējamās tehnoloģijas, tika masveidā sākota liela daudzuma klonu audzēšana – gan cilvēku avatāri, gan dažādu būtnu avatāri. Šeit ir vairāki momenti. Pirmais ir tāds, ka veidojamie avatāri tika izmantoti pašiem kritušajiem ar augstu varas līmeni. Kritušie vienmēr izmantoja nezāļu/viltus labību ķermeņus, lai paši varētu atrasties mūsu pasaulē, tos izmantojot kā „mājiņas dzīvošanai”. Bet tas vienmēr ir bijis ne tuvu ideāls variants, jo nezāļu un kritušo ģenētika, kuri plānoja ieņemt un apmesties šajos ķermeņos, varēja visai stipri atšķirties. Tādēļ, šī iemesla dēļ, radās visādas problēmas ar nepieciešamo dvēseles un miesas „sinhronizāciju”. Tas ir līdzīgi kā kad hakeriskā programma var „šķībi” koordinēties ar pamata operētājsistēmu dažādu nesakritību un neatbilstību dēļ. Pēdējos laikos kritušie ir papūlējušies nezālēm/viltus labībām nodot visas maksimāli iespējamās tehnoloģijas, lai maksimāli uzlabotu visus šos procesus. Tamdēļ viņi ir organizējuši un palaiduši tehnoloģiskos procesus, lai varētu audzēt un klonēt nepieciešamos ķermeņus, kas paātrinātā veidā tika izaudzēti līdz pieaugušam stāvoklim. Svarīga nianse ir tajā, ka kritušie tādā gadījumā šajos avatāros ieviesa savas **nešamā** DNS enerģētisko matricu, kura šim avatāram ļāva nepieciešamajā veidā izveidoties un būt maksimāli adaptētam savam nākamajam saimniekam.

„**Ķermenis bez gara ir miris**”, tā ir rakstīts **Jēkaba vēstulē 2:26**, un tādēļ fiziskie ķermeņi nevar eksistēt „aktīvā” stāvoklī, ja tajā nav cilvēka vai attiecīgas būtnes gars. Augsta varas līmeņa kritušajiem bija galīgi neizdevīgi ievest šajā pasaulē tos, kas „nomiruši” atradās Šeolā, atarhivējot viņiem atmiņu, jo sava stāvokļa un tālākā likteņa apzināšanās, kā arī apjausma, ka no „augstākstāvošo” puses tu tiec vienkārši izmantots kādiem personīgiem mērķiem, varēja izsaukt atbilstošas „neadekvātas” reakcijas, tā sabojājot to sākotnējās ieceres, kuri šajā procesā turēja „roku uz pulsa”. Tādēļ kritušajiem, kuriem bija atbilstoša vara garu izsaukšanā, bija izdevīgi bloķēt viņiem atmiņu, un tikai izmantot saviem mērķiem: nogalināt un sagraut. Mūsu laikos kritušie „pilnā mērā” sākuši izmantot tehnoloģijas, kas ļauj šurp nākošajām nezālēm/viltus labībām pēc savas izvēles implantēt atbilstošas atmiņas, veidojot no viņiem tajā skaitā arī pazīstamu politisko un citu līderu dubultniekus. Tamdēļ tām personām, kurām vēlās izveidot dubultniekus, no viņu genoma ņem ģenētisko materiālu un ar tā palīdzību izaudzē atbilstošus avatārus, kuriem implantē atbilstošas atmiņas. Ārā izsaucamās nezāles/viltus labības gars kopā ar **nešamā** tiek izmantots kā šī avatāra „dzinējs” vai „baterija”, kā arī kā kāds „konstruktīvais pamats” ar kura palīdzību tiek ieslēgti atbilstoši procesi, kas saistīti ar apziņas attīstības nodrošināšanu. Tās nezāles/viltus labība, kas tika izmantoti šādā „melnajā” veidā, to, kas ar viņiem notika, sapratīs tikai kad, kad tie vai nu tiks nogādāti atpakaļ Šeolā, vai tikai, kad mironi celsies augšām otro reizi.

Atbilstoši ārā izdabūšana

To būtnu dvēseles, kuras nedabūja nekādu grēka vīrusu, bet gāja bojā TAJĀ karā, atradās īpašā **Šeola** vietā. Mūsu Poligona izveidošanas laikā, dažas no šīm dvēselēm tika izvestas

ārā/virspusē, un caur viņām sāka piepildīties zeme. Septītajā nodaļā mēs to aplūkojam. Un kā jūs atceraties, ja atceraties, tad oriģinālā ir rakstīts: „*lai zemes izdod nēfeš* („dzīvu” zemes dvēseli): *1.Moz.1:24*.

Šeolā ir liels daudzums viena no otras nodalītas vietas, no kurām vienā atrodas būtņu dvēseles, kuras gāja bojā TAD, bet nepaspēja dabūt grēka vīrusu, kas darbojās. Atsevišķā vietā bija tie, kuru *cēlem* („tēls”) bija bojāts daļēji, ar atšķirīgu skāruma līmeni. Pēc dzīvības mēra/daudzuma, kas atkarīgs no bezdievības līmeņa uz šīs zemes, kā arī no virknes citu faktoru, tika izdabūtas ārā būtņu dvēseles ar atbilstošu bojājumu līmeni, un šo būtņu atmiņa tika bloķēta tādā pašā veidā, kā Visaugstā bērnu dvēseles.

Būtņu dvēseles, kuri karoja kritušo pusē un TAJĀ karā gāja bojā, atradās atsevišķā *Šeola* daļā, kur tās bija nekustīgā stāvoklī, jo bija nodalītas no Radītāja, gaidot to pēdējo Tiesu un spriedumu savai turpmākajam liktenim. Tieši šīs dvēseles mūsu laikos cenšas izdabūt ārā kritušie, ievadot tās šajā pasaulē savu mērķu piepildīšanai. Galvenais mērķis – ir no kritušo saprātīgo būtņu dvēselēm sagatavot savu armiju, Pēdējo dienu cīņai. Tieši šī iemesla dēļ ir sakārtota hibrīda ķermeņu masveida ražošana, pārsvarā to pazemes laboratorijās, kuri strādā par labu kritušajiem. Tiek izdabūtas ārā un gatavotas izdabūšanai nevis jebkuras būtņu dvēseles, bet tieši to, kas piedalījās TAJĀ karā un kurām ir noteiktas prasmes un pieredze karot, ATBILSTOŠAS sagatavotajiem hibrīda ķermeņiem ar viņu godības un spēju līmeni, lai sasniegtu maksimālu efektivitāti.

Sabojātajos, tas ir hibrīdajos avatāros, var atnākt vai nu nezāles/viltus labība, kuri pēc savas izcelsmes ir Visaugstā bērni, kā arī saprātīgu būtņu dvēseles, kas savā sarežģītībā ir maksimāli viņiem pietuvotas. Šeit galvenais ir ATBILSTĪBAS princips. Dvēseles, kas nav tik sarežģītas savā konstrukcijā, nevar pilnvērtīgi vadīt cilvēcisku ķermeni, un tādēļ nav efektīvi tādas dvēseles turp sūtīt. Visaugstā kritušo bērnu dvēseles, kuri kļuva par nezālēm, viltus labību, var tikt ievietoti būtņu ķermeņos, bet tas ir līdzīgi tam, kā aizsūtīt kāda dvēseli uz cietumu, nolemjot to pastāvīgām NEATBILSTĪBAS mokām, kas dvēselei ir galēji neciešami.

Droši vien jūs atceraties dažādus stāstus, kas ir, praktiski, visās tautās, kad uzradās kaut kādi tādi ārkārtīgi gudri zvēri, kas faktiski bija galvas tiesu gudrāki par saviem ciltsbrāļiem, kļuva par vadoniem, un nereti bija tik gudri, ka varēja likt atrauties lielai daļai dzīvojošo cilvēku. Dažreiz viņi varēja izrādīt tik cilvēciskas īpašības, ka tādos gadījumos tie, kas ar viņiem saskārās, juta, ka šo dzīvnieku ķermeņos ir ieslēgti ne būt ne parasti zvēri, bet gan ne ta cilvēku dvēseles, kas kaut kādā veidā tur ir ietikušas, ne ta spēcīgi, gudri un ļauni dēmoni. Tādos gadījumos tā nebūt nebija „karma”, kā to cenšas izskaidrot kādi adepti no kādām elku kalpošanas reliģijām, bet kas cits, par ko jūs, visdrīzāk, jau esat uzminējuši. Periodiski, to vai citu iemeslu dēļ, dažādu dzīvnieku ķermeņos tika iesūtīti tie Visaugstā kritušie bērni, kuri kļuva par nezālēm/viltus labību. Faktiski atrodoties bezpalīdzīgā stāvoklī, viņiem nebija varas pār savu likteni, bet kādos gadījumos – kritušie bērni, bet citos – pats kritušais *ķerubs* caur saviem padotajiem, kas atbild par šo jautājumu, sūtīja viņu dvēseles vai nu hibrīda ķermeņos, kas speciāli priekš viņiem ir sagatavoti, vai noteiktu dzīvnieku ķermeņos.

Ka jau ne reizi vien esam pieminējuši, būtnes visai atšķirās savās sarežģītības, varenības un

pieredzes pakāpēs. Tie, kuri bija „ķēniņi” – „Sar” – viņu rīcībā bija milzum daudz padoto esošo jautājumu risināšanai. Apmēram tāpat kā jebkurā valstī vai lielā armijā. Dažādos gadījumos hibrīda ķermeņos vai noteiktu dzīvnieku ķermeņos tika sūtītas dažādu saprātīgu būtņu dvēseles no diezgan augstas kārtas, kuru *célem („tēls”)* TOREIZ tika sabojāts tādā veidā, ka viņi kalpoja kritušajiem Visaugstā bērniem, vai pašam kritušajam *ķerubam*.

TOREIZĀJĀS pretstāvības rezultātā, pa visu to ilgo laiku, ar daudzām būtnēm tika veikti daudzi eksperimenti, lai uzlabotu viņu specifiskās spējas, lai maksimāli varētu pavairot viņu pienesumu dažādās kara formās. Priekš kritušajiem, faktiski, visas būtnes kļuva par instrumentu viņu pretstāvībā ar uzticamajiem, un no tā laika, pilnīgi nekas nav mainījies. Sākot no laika, kad Visaugstā dēli pirms Noa Plūdiem sagrēkoja, tās nezāles, kas turpmāk ienāca šajos hibrīda ķermeņos, ar laiku sāka kopoties ar dzīvniekiem, tādā veidā radot hibrīda ķermeņus atbilstošām saprātīgām būtnēm, kuras TAD karoja viņu pusē.

Caurlaide uz pasauli

Nokļūt šajā pasaulē var tikai divos veidos. Pirmais – caur piedzimšanu. Visi Visaugstā bērni, kuriem ir jāiziet šis Poligons, nāk šajā pasaulē caur piedzimšanu, kas nozīmē piedzimšanu no „sievietes sēklas”: **1.Moz.3:15**. Pretiniekam nav varas pār šo dvēseļu ienākšanu šajā pasaulē, un viņu ierašanos kūrē Sargi, kuri ir ielikti mūsu pasaulē ar Debesu Padomes lēmumu, kuru ir apstiprinājis Debesu Tēvs. Tie divsimt, par kuriem ir teikts *Ēnoha grāmatā*, – viņi bija tieši no Sargu skaita.

Arī nezāles šajā pasaulē ienāk caur piedzimšanu. Viņi var tikt dzemdēti no parastas cilvēku sievietes, vai hibrīdas sievietes, kā arī caur dzīvniekiem, tajā skaitā hibrīdiem. „Būtnes – nezāles”, ja tā var izteikties, sūtīt cilvēku ķermeņos nav efektīvi, jo būtņu dvēseles sarežģītības līmenis neļauj pilnvērtīgi vadīt cilvēka ķermeni un izmantot atbilstošas cilvēka dvēseles funkcijas. Te piemērs, kas saistīts ar cilvēku ķermeņu demonizāciju. Dzīvē periodiski rodas tādas situācijas, kad kāds cilvēks nonāk pilnīgā dēmonu kontrolē, un kļūst par tādu, ko sauc par „apsētu”. Šajās situācijās notiek tas, ka faktiskā īpašnieka dvēsele tiek bloķēta un var vispār neko neatcerēties pēc tam, kad tas viss beigsies. Vienā gadījumā, kritušās dvēseles, kas pārņēmušas kontroli pār cilvēka ķermeni, var izmantot tikai kaut kādas dzīvnieciskas funkcijas, daudz maz jēdzīgi vadot fizisko ķermeni, bet citos – pat izteikt kādus jēdzīgus vārdus, kā, piemēram, gadījumā ar apsēto no Gadarīnas apkaimes: **Lk.8:26-33**. Citos gadījumos, „būtnes – nezāles” dvēseles zemās funkcionalitātes dēļ, ko šad tad mēdz saukt par dēmonu, viņi, ar putām uz lūpām, var tikai vērtēties pa zemi, konvulsīvi raustīt rokas, kājas un viss.

Eksistē noteiktas „hakeriskas tehnoloģijas”, ar kuru palīdzību kritušie var pilnībā vai daļēji atbloķēt un atarhivēt atmiņu, kā arī noteiktas *nešamā* spējas „nezāļu bērniem” un *nēfeš* „nezāļu būtnēm”. Tas tiek darīts, lai atarhivētu nepieciešamās spējas, ko viņi vēlē izmantot notiekošajā karā. Pēdējo dienu ciņās būt ļoti liels „būtņu-nezāļu” daudzums, kuri tiks izvilkti no *Šeola* un ievietoti speciāli sagatavotos hibrīda ķermeņos, kas atbildīs viņu līmenim.

TAD daudzas būtnes bija kroplīgi transformētas, bieži vien ne bez kritušos palīdzības un piedalījās to dienu ciņās. Viņiem ir savas stiprās, bet arī savas vājās vietas. Un viņus „noveda” līdz tādām stāvoklim, kā noved līdz zināmai pilnībai kara instrumentus. Tagad, mūsu pasaulē,

notiek kaut kas līdzīgs, bet nedaudz citā līmenī un ar citu potenciālu.

Piemēram, tie, ko sauc par „reptiloīdiem”, – tie, būtībā, ir „nezāles – būtnes”, kuras tika izdabūtas ārā no **Šeola** un ievietotas speciāli viņiem sagatavotos ķermeņos. Kādreiz sen atpakaļ, TAD – tās bija saprātīgas, spēcīgas un varenas būtnes, kas dzīvoja vienā no pasaulēm, kura nonāca, pārsvarā, kritušo varā. Viņus radīja kā Visaugstā bērnu palīgus, lai risinātu dažādus uzdevumus. Savā laikā, grēka darbības ietekmē un savu dvēseļu samaitāšanas dēļ, viņi sāka kalpot kritušajam **ķerubam**, un kritušajiem Visaugstā bērniem. Visā šajā procesā viņi visai pamatīgi degradējās – gan ārēji, gan iekšēji. „Viņiem līdzīgi”, ja tā var izteikties, tika mākslīgi izveidotas, transformētas atbilstošas būtnes par pamatu ņemot ķirzakveidīgās zemes būtnes, un pēc tam esošajos avatāros tika iemitinātas šīs „būtnes – nezāles/viltus labība”, kuras savā dzīvē TAD visvairāk atbilda šai reptiliskajai „čaulai”, vai avatāram. Iekļūstot veidoties sākušā atbilstošā iedīgļi, iznēsāšanas laikā tādas būtnes dvēsele „formatē” to pēc savas līdzības.

Nereti nozagtas sievietes apaugļo ar atbilstošu hibrīda sēklu, atkarībā no tā, tieši kādu dvēseli vēlās izdabūt ārā no **Šeola**. Viņa var pilnībā neko, vai kaut ko nedaudz atcerēties, bet pēc tam, pēc tā izdabūšanas, ko viņa iznēsāja, viņu vai nu atgriež atpakaļ, vai var iznīcināt. Dažreiz, hibrīda ķermeņi, tā sakot, tiek „izaudzēti mēģenē”, bet tāds veids ir mazāk uzticams un daudz dārgāks, kaut ļauj izveidot tādus avatārus, kādus nav iespējams iznēsāt parastai cilvēku sievietei. Pretinieks pastāvīgi izmanto visas iespējamās metodes, slīpējot savu „meistarību” šajā jautājumā.

Otrs instruments kā šādas būtnes ierodas šajā pasaulē – ir to pārvietošana caur noteiktiem portāliem. Piemērs, ko var saukt par „klasisku”, ir tas, kas aprakstīts **Atklāsmes grāmatā 9.nodaļā**, kur ir teikts, ka **Avadonam** „bija iedotas **Šeola** atslēgas”, tas ir, faktiski, viņam bija atļauts atvērt portālu no noteiktas **Šeola** daļas un izvest zemes virspusē „dēmoniskos Pegazus” – ļaunos kentaurus bruņuvestēs kas uzlaboti ar spārniem. Tas ir modelis tam, kā tas iepriekš notika atsevišķos gadījumos un kā notiks masveidā visai tuvā nākotnē.

Portālu atvēršana nevis uz mūsu pasaules citām daļām, bet uz dažādu pasaulu Šeoliem, lai varētu no turienes izvilkt tos, kas TAD nenomira, bet visu šo laiku gaidīja revanšu un atriebību, – tas ir viens no kritušo mērķiem šeit. CERNS un tam līdzīgi augsto tehnoloģiju objekti, kas ir apvienoti ar dēmoniskiem upuru altāriem, – tieši tie ir kritušo instrumenti, lai atvērtu tādus portālus un pilnībā piepildītu **piektā zīmoga** noņemšanu.

Daudzas no šīm un līdzīgām būtnēm, kritušie TOREIZ izmantoja kā „ķēdes” vai „cīņas suņus”. Tā kā viņiem ir diezgan sarežģīta fiziskā un prāta konstrukcija, viņiem ir nopietns spēju arsenāls, un viņi var pastāvīgi pieņemt tos vai citus lēmumus, lai izpildītu uzdoto uzdevumus. Viņi visi ir bīstamas būtnes, kurām ir pietiekoši viltības un varenības, kuri ir asinskāri, un, kuri atrodas zem pretinieka kontroles un ir paredzēti atbilstošiem mērķiem, atkarībā no to intelekta un spējām.

Lai šo sadaļu nebeigtu tik tumšos, draudīgos toņos, teikšu, ka šīs būtnes, ar visu savu viltīgumu, spējām un varenību, nekādi nevar pilnvērtīgi stāties pretī Visaugstā bērniem, kad tie atrodas redzamajā godībā, un vēl jo vairāk – „cīņas aktivācijā”. Mūsdienu ieroči ir nepietiekoši vai mazefektīvi pret tādām radībām un pašiem kritušajiem, kad tie būs savā „kaujas aktivācijā”. Pret kritušajiem ir bezspēcīgs JEBKURŠ tehnoloģiskais ierocis, un tas tiem ir kā „skrotis zilonim”. Tikai tie, kuri būs Visaugstā godības pārvērsti, varēs veiksmīgi ar to tikt galā. Tieši 144000, par

kuriem ir teikts Rakstos, ir „uzticamie” un „Kēniņa gvarde” šajās dienās, caur kuriem „VISI ienaidnieki tiks nolikti trona pakājē” pie Jēšua kājām, kā ir rakstīts. Viņi visi arī nebūs vienādi, un katram būs dota sava īpaša godība, kas viņiem bija TAD, pirms viņu iemiesošanās šajā pasaulē. Tieši viņi, vispirms, piedalīsies Pēdējo dienu cīņās, uzvarēs katru pretinieku un aizstāvēs Visaugstā tautu, kas 1260 dienas atradīsies garīgajā tuksnesī. Un, protams, Visaugstā eņģeļi, kuri ir kalpojošie gari, darīs to kopā ar viņiem, kā viņi to darīja vienmēr līdz šim.

TAJĀ karā uzticamie nekad „nemeta zem tankiem” tos, kas ir vārgāki: ne dažādas saprātīgas būtnes, tajā skaitā arī „eņģeļus”, kuri ir nosaukti par „kalpojošiem gariem”, ne savus brāļus, lai „pavājinātu pretinieku” un ar tiem „piesegtos” kā ar kādiem „vairogiem”, bet pēc maksimālas pavājināšanās, jau uzstāties pašiem. TAJĀ karā uzticamie vienmēr izvietoja tos spēkus, kas ATBILDA gaidāmajam apdraudējumam, ne ar vienu neriskējot, ja nu vienīgi kāds pats nepiekrita tam vai citam riskam. Valstības princips – ir aizsardzība tiem, kam tā nepieciešama un adekvāta atbilde katram izaicinājumam. Un tas nenozīmē, ka viss vienmēr bija viegli un ideāli, ne pavisam nē. Dažreiz bija nereāli smagi un ļoti sāpīgi: mazākā mērā fiziski, vairāk – dvēseliski. Bieži izveidojās situācijas, kad kāds izvēlējās upurēties, lai aizstāvētos citus. Tā mīlestība, par ko runāja, tika pierādīta un apliecināta ar darbiem, un visam bija sava cena. Bet Visaugstais, ar Kuru mēs esam Derībā, jau ir izskaitļojis visus variantus, un Viņam ir sagatavotas atbildes uz pilnīgi visām situācijām, kas vien var rasties. Mūsu Tētis nepieļaus pārbaudījumus, kas būs pāri mūsu spēkiem, jo Viņš ir apsolijs, bet mēs zinām, ka „**uzticams ir Solītājs**”. Un arī nekad neaizmirsīsim to apsoliĵumu, kas ir Valstības princips, un mūsu Tēva priekš mums realizēts, – „**saskaņā ar bezdievības vairošanos, pārpārēm vairošies žēlastība**”. Tas nozīmē, – rodieties draudiem no tumsas puses, Visaugstais atbrīvo godības mēru, vairāk nekā pietiekamu, lai pārmaktu un neitralizētu šo ļaunumu. Tātad, mēs atceramies, **”kas bija, tas arī būs, jo nav nekā jauna zem saules”**.

17. nodaļa
Apslēptais karš. Sieva, kura seko savam Vīram.

Priekšvārds

Šī nodaļa ir noslēdzošā, un es lūdzu, lai pār šo Vārdu, ko atklāj Debesu Tēvs, atnāktu Viņa godība. Lūdzu, lai caur šo godību. Caur Viņa *kavod*, vairotos Viņa Dzīvība Viņa tautā, un lai caur šo Vārdu būtu iespējams, cik iespējams dziļi, ieiet Viņa mīlošajā sirdī – mūsu Tēta sirdī, Kurš Tas, kur mitinās Debesīs. Lūdzu, lai Viņa godība, kas iziet no Viņa mīlošās sirds, palīdzētu mums „atcerēties tās dienas no senatnes”, kā tas notika ar mūsu Mesiju Ješua, lai mēs varētu Viņam līdzināties it visā, un lai caur to mēs ieietu sava aicinājuma pilnībā šeit uz zemes, piepildītu visu Viņa gribu, un, lai mūsu Ģimenē ienāk glābšana un atjaunošana.

Nav iespējams visu izzināt, un mums tas pašreiz arī nav vajadzīgs. Bet, neapšaubāmi, ir tas, ko mūsu Tētis vēlās mums atklāt. Viņš gaida mūsu jautājumus un mūsu atvērtās sirdis, kuras Viņu mīl un klausās, ko Viņš mums saka.

Pretinieks vienmēr pretdarbosies, jo citādāk viņš pārstās būt pretinieks. Un dažādos gadījumos viņš izmanto atšķirīgus instrumentus. Tie ir gan pūļa viedoklis un dažādu reliģiozu „autoritāšu” viedokļa izmantošana, tās ir šaubas un samulsums kādu, it kā neatbilstību, priekšā un kādu neskaidru vietu priekšā. Un tur nav nekā neparasta, citādi būtu visai dīvaini, ja būtu kā savādāk. Tādēļ šis vēstījums – ir nevis vienkārši kādu Rakstu vietu apkopojums un, it kā „neparastu atklāsmju” apkopojums, kurām var būt visplašākais skaidrojums un interpretācija. Bet visa šī grāmata ir visai vienots vēstījums, kuru debesu Tēvs atļāva saņemt, dodot tai atbilstošu formu.

Brāli, iekš kā ir spēks?

Ienaidnieks ļoti baidās, ka mēs varam atcerēties, kas mēs esam patiesībā. Frāze, ka „*mēs iekš Ješua esam vairāk kā uzvarētāji*” – tā ir tāda vispārēja frāze, kas, kā bērniem, norāda virzienu, bet tā paša „bērnišķīguma” dēļ pagaidām neko nekonkretizē. Vispārējas frāzes, vārdi un jēdzieni nekad nevar dot precīzus apzīmējumus un palīdzēt ieiet mūsu aicinājumā, kas katram no mums ir visai atšķirīgs. Un, ja Ješua, kad atnāca uz šo zemi, būtu tikai „vienkārši noticejis” ka Debesu Tēvs Viņu mīl, Viņam palīdzēs un, ka Savā Tēvā Viņš ir „vairāk nekā uzvarētājs”, tad nebūtu nekādas Izpirkšanas un visa tā, kas ar to kaut kādi ir saistīts. Bet tieši tamdēļ, ka Ješua atcerējās nevis kaut ko „universāli – vispārēju”, bet tieši to, kas tieši Viņš bija pirms iemiesošanās uz zemes, tas ir, **Kas Viņš ir patiesībā / īstenībā**, tātad, kamdēļ Viņš vispār šeit piedzima, tad tieši tas, un tikai tas, kļuva par pamatu visam pārējam. Kamēr Ješua nepieņēma Sevi kā Mesiju, Viņš arī nevarēja pieņemt visu Tēva žēlastības pilnību kā priekš Mesijas, nevis vienkārši kā priekš priekšzīmīga jūda, kurš ievēro baušļus, vai kā priekš slavena tā laika rabīna, vai kā priekš pravieša. Bet, aicinājuma piepildīšanai nepieciešamā žēlastība, uzdevumam atbilstoša godība tiek dota tikai tad, kad kāds lūdz kaut ko jau sagatavotu tiešai, paredzētai vajadzībai, nevis, lai vispār „darītu varenus darbus Tā Kunga lietā” vai „lai būtu”. Tikai tad, kad tu pieņem sevi tas, kas tu esi patiesībā, nevis, vienkārši saskatījies lētas multenes vai saklausījies nesaprotamus „pravietojumus”, centies kopēt kāda aicinājumu, tikai tad tev būs drosme pieņemt visu žēlastību, lai izpildītu visu to, kas ir nepieciešams. Kā Ješua, Kurš parādīja mums pilnīgu piemēru, lai mēs to atkārtotu. Kamēr tu neuzņemsies atbildību par savu aicinājumu, kaut vai kopumā izprotot, kas tev stāv priekšā, tik ilgi netiks izbrīvēta nekāda žēlastība un godība. Bet tikai maziņš gabaliņš no

tā, kas paredzēts ideālā, lai varētu turpināt virzīties tajā uz priekšu.

Ješua – Viņš „atcerējās visu”: un, redziet, pie kā tas viss noveda?? Lai piepildītu visu mūsu Debesu Tēva gribu, mums kategoriski ir nepieciešams piepildīties ar VISU Varenības pilnību. Ne ar gabaliņu, ne daļiņu, bet tieši ar VISU. Visas šīs cilvēku bērnišķīgās atrunas, kuri nedzird un nesaprot Tēva gribu, pārsvarā ir ietverti vispārzināmā frāzē: „tas glābšanu neietekmē”. Bet ir jāatstāj visas šīs „bērnišķīgās lietas”, visus šos „aizmetņus”, jo „atgriešanās no mirušiem darbiem pie ticības” – tas ir, pie grēknožēlas, lai tiktu izglābts mūžībā, – ir tas, kas nepieciešams garīgiem mazuļiem, lai tie saprastu un nostiprinātos, bet tāda mācība, saskaņā ar Rakstiem, ir garīgais piens.

Latviešu val.:

Ebr.6¹ Tāpēc, atstājuši Kristus mācības sākumu, dosimies pretim pilnībai, nelikdami atkal pamatus ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ticību Dievam, ² ar mācību par kristībām, roku uzlikšanu, miroņu augšāmcelšanos un mūžīgo tiesu.

Tulkojums no krievu val.:

Ebr.6¹ Tāpēc, [kā tādi, kas] atstājuši Mesijas Vārda sākotnējos pamatus, nepārtraukti tieksimies pretim pilnībai, un nebūsim, ka tādi, kuri atkal liek pamatus, lai nodalītos un atgrieztos no nedzīviem darbiem, par pilnīgu uzticēšanos Visuvarētajam, ² kā mācības par kristību / rituālo mazgāšanos, par roku uzlikšanu, miroņu augšāmcelšanos un mūžīgo tiesu.

Tam, kurš ir „miesīgs”, nav iespējams runāt par dziļām un svarīgām lietām, jo viņa līmenis neatļauj atrauties no lielākā vairuma fizisko un dvēselisko vajadzību, uz viņu var runāt tikai par to, kas ir saistīts ar glābšanu mūžībā un ar palīdzību sadzīves jautājumos. **1.Korintiešu 2.un 3.nodaļā** ir runa tieši par draudzi, kurā ir bija daudz „miesīgā”: skaudība, strīdi utt. Un tur apustulis Šauls (Pāvils), par nožēlu, nevarēja runāt ne par kādām nopietnām un dziļām lietām, bet tikai par ticības pamatjautājumiem, un tikai. Tas ir, tikai par tiem „sākumiem”, „pamatiem”, par kuriem ir teikts augstāk. Šajā vēstulē Šauls skuma par to, sakot, ka viņiem sava vecuma dēļ jau vajadzētu būt skolotājiem, bet viņu bēdīgā stāvokļa dēļ neko, kā vien garīgo pienu, viņi nav spējīgi sagremot, un tādēļ viņu ticības līmenis ir tāds, ka bez asarām uz to nevar skatīties, bet, kad paskatīsies, tad ir jānodreb...

Jautājums par tā saukto „transcendentālo glābšanu” vai, kā to vēl sauc, „glābšanu mūžībā”, saskaņā ar Rakstiem – tie ir Mesijas mācības PAMATI. Bet Svētuma Gars aicina to atstāt, lai steigtos pretim pilnībai. Ja šos pamatus neatstāt, lai virzīties tālāk, kā ir rakstīts, tad nebūs nekādas pilnības, tātad, nebūs arī piepildījuma, nebūs pieaugušā stāvoklis, nebūs godības, tātad, nebūs aicinājuma piepildījums un atbilstoši augļi. Maksimums par vienu denāriju, kas ir ierakts. Vai gandrīz ierakts.

Debesu Tēvs vienmēr ir pielicis daudz pūļu, lai Savu tautu izvilktu ārā no iesēdētām vietām, kur viņiem ir komfortabli un, kur viņi ar visām savām nesvētītājām dvēseles daļām ir ieauguši tajā zemē, kas viņiem bija dota, lai tur atrastos tikai neilgu laiku. Ak, cik gan jauki viņiem bija pie Sīnaja kalna! Tur bija godības izliešanās, visgudrākie vārdi no Debesīm, baušļi un viss tik jauks

visapkārt! Kāda neaptverama žēlastība! Un viņi nodomāja, kamdēļ gan kaut kur būtu vēl jāiet? Maz kas tur var būt? Bet apsolījumi par kādu fantastisku, brīnišķīgu zemi – varbūt ir jāsaprot pārnestā nozīmē, alegoriski?.. Bet Tētis uz to visu skatījās, skatījās un vienreiz teica:

**5.Moz.1⁶ JAHVE Eloheinū izteica Savu Vārdu mums pie Horeba kalna sacīdams:
„Pietiek jums dzīvot uz šī kalna!” pagriezieties, celieties un virzieties uz amoriešu
kalniem un visiem viņu kaimiņiem...**

Vēl nedaudz, un viņi varēja tur kā koki laist saknes zemē. Bet, lai viņi to neizdarītu, Tētis viņus izrauj no iesēdētas vietas un virza uz turieni, kur viņiem patiesi ir jāatnāk. Bet vecas, apdzīvotas vietas, kā jūs ziniet, ir ar kaut ko tādu apziestas, ka negribas iet prom kaut kādā nezināmajā, pat fantastiski brīnišķīgā. Bet neiet jau vairs nevarēja, jo „Priekšnieks bija pateicis” un tagad vajag kaut kā „tēlot kustēšanos”. Viņi arī tēloja... Viņi sāka iet un riņķoja ap šo kalnu kā tas ēzelītis, kas paklausīgi iet pa apli un maļ savam kungam. No malas varēja likties, ka viņi iemin apļveida apvedceļu, paplašinot un nomīdot reliģiozo trasi nākamajām paaudzēm. Ilgie gadi Ēģiptes semināros un universitātēs, kas devuši tik daudz kvalitatīva reliģiozā ierauga, nebija bijuši vēltīgi... tētis atkal paskatījās, paskatījās uz šo viņu reliģiozo „kustību”, un jau visai nopietni un nedaudz bargi turpināja:

5.Moz.2³ Pietiek jums riņķiem staigāt ap šo kalnu!

Viņi, protams, krasi sarosījās un, tā kā variantu nebija, dziļi ieelpoja un līdz savas dvēseles dziļumiem aptvēra, ka tomēr nāksies iet tajā tuksnesī. Bet kā negribas iet tajā tuksnesī... kas zina kā tur viss? Te viss ir iesēdēts un viss tāds līdz sāpēm pazīstams... Apsolitā Zeme – viņa, protams, ir brīnišķīga, nav runas, bet varbūt varētu kaut kā bez tiem pārbaudījumiem, ne caur tuksnesi, bet teleportējoties?? Bet, varbūt, caur „paraušanu”? pacels augšup, tad noliks „tur kur vajag”, tā uzmanīgi uz zemes... Bet Mozus viņus stipri satrauca, sakot, ka teleportācijas sezona tiks atklāta tikai pašās Pēdējās dienās, kad pasaulē būs tik karsti, ka viņu tuksnesis ar visu bīstamību būs kā „dienas vēsums”. Bet par it kā „paraušanu” Mozus pateica ko tādu, ka viņi pat to nepierakstīja... Te nu israēlieši saprata, ka nekur neliksies un atkal dziļi ieelpoja. Bet, lai iedotu viņiem galējo pareizo kustības vektoru, Tētis pateica, ka tagad Viņa redzamā godība – **Šhiná**, kas godības mākoņa veidā bija kopā ar viņiem, virzīsies uz priekšu, bet viņiem, ja vēlās palikt zem šīs apsardzības, nāksies atvadīties no visiem vietējām reliģiozajām jaukumiem un iet līdz šim godības mākonim. Vispār, ja kāds nepaspēja, – tad Viņš pie tā nav vainīgs. Trešā dziļā ieelpa uzlika pēdējo punktu uz visiem šiem reliģiozajiem meklējumiem, un Israēlieši sāka kustēties pareizajā virzienā, lai bez pestīšanas kalna pa ceļam pravietiski pieķertu arī citus Debess atklāsmju kalnus, kuri bija okupēti/ieņemti, un, protams, pagāniski atklāti piedrazoti no Amoriešu un citu „kaimiņu” puses.

Sakiet, lūdzu, kas no tā laika principiāli ir mainījies? Un tādēļ mūsu Debesu Tēvs pastāvīgi, visdažādākajos veidos aicina mūs piepildīties ar VISU Viņa pilnību:

**Efez.3¹⁸ lai jūs varat iegūt pietiekami spēka, lai aptvertu kopā ar visiem priekš
Visaugstā nodalitajiem, kas ir platums un garums, kā arī dziļums un augstums,
¹⁹ un sapratnes dziļumos izprast, zināšanu pārspējošo Mesijas upurējošo mīlestību,
lai jūs varat ieiet Visuvarenā pilnīgajā pilnībā.**

Mūsu Tēva un Mesijas, Visaugstā mīlestība, – ir augstāka par visām doktrīnām un jebkādu teoloģiju. To nevar saprast ar prātu, bet var vien apjaust ar sirdi, kad tā ir Viņam atvērta. Ja nav tā, kas ir pārāks par zināšanām – tad nebūs nekādas pilnības. Un tas – ir iepazīšanas pamats. Iepazīšana ar sirdi – vienmēr ir priekšā, bet saprašana ar prātu – vienmēr tai seko.

1.Tim.4¹⁶ *Iedzīlinies sevi un šajā mācībā, esi tajā uzstājīgs pastāvīgi: jo, tā rīkodamies, pats izglābsies un izglābsi tos, kuri tevi klausās.*

ἔπεχε (épehe) uzmanīgi lūkoties SEVĪ; uzmanīgi sekot, turēt redzes lokā; tiekties, kavēties domās par sevi; turēt (sevi).

Vispirms ir jāiedzīlinās SEVĪ. Un tas nav vien morāles un rakstura jautājums. Bērna, sākotnējā līmenī, – protams. Bet dziļākā līmenī – tās ir pārdomas, kā to Dāvidam pateica priekšā Svētuma Gars – „**kas ir cilvēks?**” (Ps.8:5). Vēl dziļākā, personalizētā, personīgā līmenī – tā ir tā iepazīšana, KAS mēs KONKRĒTI esam iekš Mesijas. Mēs – neesam pieņemtie/adoptētie bērni, bet ķēniņi no savas dzimšanas. Un mums bija atbilstošas pilnvaras un atbilstoša godība LĪDZ atnākšanai šajā pasaulē. Līdzība par pazudušo dēlu – visa ir par to.

„Iedzīlināties” vai „rūpīgi ieskatīties” ivritā – ir **Aazinu**. Un tieši šo vārdu Visaugstais izmanto nevis lūdzot, bet tieši pavēlot Debesīm, tātad arī tiem, kuri ir Debesīs, tiem, kas „ir no Debesīm”, to darīt, kas Viņš teica atbilstošus vārdus. Un viens no šiem vārdiem bija pavēle atcerēties „**dienas no tālās senatnes**”: 5.Moz.32:1, 7. Par to jau mēs esam runājuši.

Atklāsmju pasniegšanas valoda

Ivrits, kā sarunu valoda un komunikācijas valpda, ir atjaunots pietiekamā pakāpē, bet senais ivrits, kas bija Tanaha valoda, „**svētā valoda**” – „**lašon hakodeš**” – ir atjaunots daļēji: kaut lielākajā daļā, bet ne līdz galam. Un tas ir pravietisks atspulgs tam atklāsmju līmenim, kas apmēram ir šodien. Tas ir – daudz kas ir gandrīz saprotams, bet ir noteiktas apslēptas lietas, kuras var atklāt tikai Svētuma Gars, īpaši neskatoties uz to, kas jau iepriekš bija atklāts. Te nevar palīdzēt ne ivrita zināšanas, ne izlasīto midrašu apjoms, ne reālās tautas vēstures, kultūras un citu saistīto sfēru zināšanas. Bet, vispirms, tas ir saistīts tieši ar noteiktu laika apjoma piepildīšanos, kad kaut kam ir jātiek atklātam saskaņā ar Debesu Tēva gribu. Bet tas ir saistīts tieši ar visu izšķirošo notikumu sagatavošanās finālu, kuri jau tuvojas, un kam mēs visi būsim ne tikai liecinieki, bet arī dalībnieki.

Pretdarbība un „ievietotnes”

Kas zina tēmu, tas saprot, ka eksistē noteiktas „ievietotnes” čipos un citās elektroniskajās platēs, kas saistītas ar sarežģītām kontroles un vadības sistēmām gan svarīgos infrastruktūras objektos, gan bruņotajos spēkos. Vispirms to var darīt tur, kur kaut ko augsti tehnoloģisku eksportē. Vajadzības gadījumā izstrādātāji to var vajadzīgajā laikā iedarbināt – un vai nu padarīt par nederīgu to vai citu sistēmu, vai uz laiku vispār pārņemt savā kontrolē, lai „iepriecinātu kādu, kuru vajag” ar tiem vai citiem „pārsteigumiem”. Šis princips ir paņemts no garīgās pasaules un pilnībā atspoguļo to, kas notiek mūsu realitātē pastāvīgi.

Viens no instrumentiem pretstāvībā Visaugstā Valstībai ir šīs pašas „ievietotnes”, ko kritušie visu pretstāvības laiku ir cītīgi veidojuši. Tā ir „bežpersoniskuma ievietotne” caur visādām

melīgām teorijām, kur Visaugstā – Debesu un Zemes Radītāja vietā, Kurš ir mūsu Debesu Tēvs, it kā eksistē kāds „visuma saprāts”, kāda neizprotama „daba” utt. Visas šīs lietas turpinājumā deva pamatu nākamajai „ievietotnei”, kas sāka attīstīt murgainu domu, ka viss harmoniskais, kas izveidojās, ieskaitot paša cilvēka dzīvi, ka tas ir radies no haosa, par kura aizsākumu bija kāds neizprotams „pirmatnējais visuma sprādziens”. Tas kļuva par pamatu dēmoniskajai „evolūcijas” teorijai, ar kuras palīdzību sāka iedvest vairāk nekā murgainu domu, ka cilvēki ir cēlušies no pērtiķiem un tam līdzīgi. Un atkal, tas ir vairāk kā apsmiekls mūsu patiesās izcelšanās saknēm, kuras aug no Jēšua, Kurš ir Dāvida Sakne, un no Kura, kā ir rakstīts, „**izaug jebkāds ciltskoks (vai ģenētiskā līnija) gan Debesīs, gan uz Zemes**” (Efez.3:15).

Reliģiozā līmenī vispirms visādi pacentās „aizpūderēt” tēmu par mūsu dzīvi pirms iemiesošanās šeit uz zemes, lai aizvācot pašu izpratnes pamatu, izveidot reliģiozu „ievietotni” tam, ka Visaugstā tauta ir vienkārši nabaga grēcinieki, „Radītāja sapinušās radības”, kurus kā bezpajumtniekus Viņš it kā „adoptēja”. Un tas ir tas, kas ir absolūtā pretrunā ar Patiesību un to, kas esam īstenībā. Līdzība par „pazudušo dēlu” ļoti krāsaini un saprotami mums skaidro to, ka mēs nebūt neesam pieņemtie bērni, bet īstie Mūsu Debesu Tēta bērni. Mēs – no iesākuma esam ķēnišķu asiņu, mēs neesam radības un būtnes, bet tieši Varenā Ķēniņa bērni, kuri ir nokļuvuši neparastā situācijā. Bet tas, kā runā Odesā, ir divas lielas atšķirības. Mūsu miesas, patiešām bija radītas, bet mūsu dvēsele bija mūsu Tēva gara dzemdināta, kas nāk no Viņa Paša.

Ir liels daudzums arī citu „ievietotņu” – un tās visas, bez izņēmuma, tieši vai netieši ir vērstas uz to, lai likvidētu mūsu dievišķo atmiņu un uz atraušānu no mūsu izcelsmes patiesajām saknēm. Pretinieks vienmēr ir tiecīgs atraut mūs no mūsu spēka avota, bet ja nesanāk to izdarīt pilnā mērā, tad vismaz daļēji: ja ne nosist – tad vismaz ievainot, ja ne ievainot – tad vismaz iekost, ne iekost – tad uzspļaut, ne uzspļaut – tad aizvainot... Tāda ir kļuvusi viņa izkropļojusies daba. Sapratne par to, kas mēs realitātē esam, izbrīvē maksimumu žēlastības pilnības, Tēva godību, lai mūs atbrīvotu aicinājuma pilnībā. Kā tas bija ar Jēšua. Visas šīs „ievietotnes” ir daļa no vispārēja plāna, kas, savukārt ir daļa no tā, kas rakstos ir nosaukta par „bezdievības noslēpumu”. Šis „bezdievības noslēpums” ir visai daudzslāņains un „daudzgalvains”, kā hidra. Un vienai no tās galvām ir vārds „sakņu paslēšana”.

Ar šīm „ievietotnēm” ir jātiek skaidrībā, tās vajag deaktivizēt, jāatvieno no sevis. Šīs „ievietotnes” ir saistītas ar to, ko sauc par „cietokšņiem”, bet tas nav viens un tas pats. „Ievietotnes” var būt pasīvas un atrasties zināmā „snaudošā” stāvoklī, gaidīšanas režīmā. Bet brīdī, kad kāds rada bīstamību tumsas valstībai, vai kad kādu, kas ir visai augstu uzrāpies, vajag „nogāzt”, tad ieslēdzas kaut kas, kas bija noteiktai stundai sagatavots. Tie var būt tie vai citi dēmoni, kas var kādā atrasties līdzīgi kā „snaudošie aģenti”. Un noteiktā brīdī viņiem tiek dota komanda tapt redzamiem un maksimāli kaitēt, lai izjauktu plānus, kas tumsai ir bīstami. Bet ja nevar izjaukt pilnībā, tad, cik vien iespējams samaitāt vai atlikt laika ziņā. Visaugstais par to zina labāk nekā mēs visi kopā ņemti, tādēļ teikt Viņam priekšā ko un kā darīt, nevajag. Tomēr, to vajag saprast, lai tad, kad tas tādā vai citā veidā sāks notikt, adekvāti noreagēt, un lūgt kā to darīja Dāvids: „**šķīstī mani no manām neapzinātām/slēptajām kļūdām!**” (Ps.19:13). Kā jau jūs sapratāt, tad tieši par „ievietotnēm” viņš lūdza.

„Eņģeļu mēles”

Pieņemu, ka daudzi zina Rakstu vietu, kura vienmēr ir izsaukusi noteiktus jautājumus:

1.Kor.13¹ Ja es runātu ar cilvēku vai eņģeļu mēlēm, bet manī nebūtu upurus nesošā mīlestība, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis.

Balstoties grieķu valodas īpatnībās kā to var redzēt virknē citu tulkojumu, tad tur ir domātas valodas vai mēles daudzskaitlī – gan cilvēku, gan „eņģeļu”.

Tā ir ļoti interesanta Rakstu vieta vairāku iemeslu dēļ. Ņemot vērā kontekstu, runa šeit nav par mūsu parasto cilvēku valodu, bet par kaut ko pārdabisku. „Cilvēku mēles” norāda uz kādas valodas iegūšanu kā pārdabisku dāvanu. Pie kam šeit ir iespējami divi varianti. Pirmais ir spējas iegūšanā gan runāt, gan saprast kādu valodu, kuru, faktiski, nebiji mācījies. Otrs variants ir tāds, ka kāds runā kādā cilvēku valodā kādas runas, bet viņš pats to nesaprot. Bet tajā brīdī tur, kur viņš to dara, nav neviena, kurš varētu viņu saprast, izņemot Pašu Visaugsto. To var redzēt tālāk, nākamajā nodaļā, kur apustulis Šauls apstiprina tādu gadījumu, sakot, ka lūdzējs izbrīvē noteiktas apslēptas lietas ar savu garu: **1.Kor.14:2.**

Bet otrais variants ar to vien nav izsmelts. Reiz apustulis Šauls bija paņemts līdz „trešajām Debesīm”, vai līdz trešajai Debesu sfērai, ja precīzāk. Tur viņš daudz ko redzēja un dzirdēja, un attiecībā par daudz ko, viņam bija aizliegts ne tikai runāt, bet dot kādus mājienu. Bet tas nav viss. Viena no lietām, kas tika nedaudz pavērta, bija tas, ka Debesu personām, kuras grieķu Rakstos visas bez izņēmuma tiek sauktas par „eņģeļiem”, izrādās, nav viena sazināšanās valoda, kas, protams, pirmajā brīdī izskatās visai dīvaini. Ja tā bija iecerēts no pašiem iesākumiem, tad kāds tam bija mērķis? Kādēļ jau no pašiem iesākumiem bija jāievieš sadalīšana? Bet kādā „Debesu valodā” tādā gadījumā runā Pats Jēšus? Vai Debesu personas – bērni un būtnes – saprot viens otru, vai viņiem, tāpat kā uz zemes ir vajadzīgi dažādi tulki? Nezinu vai ir oficiālas versijas, kas to skaidro, nekad par tām neesmu dzirdējis, tādēļ, bez īpašiem ievadiem padalīšos ar to, ko, kā es ticu, šajā sakarā man tika atklāts. Pacentīšos nedaudz pavērt šo aizkaru, jo tieši Poligona koncepcija un pasaulu daudzums, tikai var daudz maz jēdzīgi atbildēt uz šo jautājumu.

Vispirms atgādināšu iepriekš pieminēto faktu, ka grieķu kultūrā un tā perioda mentalitātē, visas Debesu personas, kuras ārēji bija līdzīgas cilvēkiem, bez kādiem precizējumiem tika sauktas par „eņģeļiem” un tika attēlotas, kā likums, ar spārniem. Atcerēsimies arī, ka visiem notikumiem, kas izcēlās mūsu pasaulē, izcelsmes avots ir notikumi, kas notika garīgajā pasaulē, un mums pagaidām, pārsvarā ir nezināmi. VISAS personas un VISI notikumi uz zemes – ir TO personu un TO notikumu, kas notika TAD, nospiedums un ēna. Un uz visa šī fona atcerēsimies notikumu ar Bābeles torni un to „gadsimta celtni”. Šīs celtniecības pārtraukšana bija saistīta ar noteiktu sadalīšanos, kas izjauca šī „brīnum – projekta” vienotību:

1.Moz.11¹ Visai pasaulei toreiz bija viena mēle un vienāda valoda...⁴ Un tie teica: „Celsim sev pilsētu un torni, kura virsotne sniedzās debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu lai mēs neizkaisāmies pa visu zemes virsu.⁵ Un JAHVE nonāca, lai apskatītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla.⁶ Un JAHVE teica: „lūk, vienota tauta un viena tai ir valoda. Tas ir tika sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams.⁷ Iesim, nolaidisimies un sajauksim

viņu valodu, ka vīrs vairs nesaprot sava tuvākā runu / valodu. ⁸ Un JAHVE tos izkaisīja no tās vietas pa visu zemes vīrsu, un viņi mitējās celt pilsētu. ⁹ Tādēļ tās vietas vārds tiek saukts Bābele, jo tur JAHVE sajauca visas zemes valodas, un no turienes JAHVE tos izklīdināja pa visu zemes vīrsu.

Pēc būtības, Bābeles torņa celtniecība – ir cita šķautne teļa celtniecībai un tā attēlojums, kas TOREIZ notika pirms pretstāvības sākuma un „Debesu nometnes” attīrīšanas no tiem, kuros tapa redzama garīgā spītālība. Pēc TĀS kaujas pie **Elohim** kalna, par ko mēs iepriekš jau runājām, dumpinieki tika izmesti no Debesu sfērām un izkaisījās pa visām zemes pasaulēm, kur viņiem bija līdzīgi jutīgi un domu biedri „**pa visu zemes vīrsu**”. No šī brīža sākās nākamā pretstāvības fāze. Visas pasaules pārņēma sadalīšanās divos pretējos grupējumos, kas realizējās visdažādākajos veidos. Daudzi nevēlējās nevienam pieslieties un centās saglabāt „neitralitāti” cik ilgi vien iespējams, bet grēka darbības pastiprināšanās un nāves izpausmju vairošanās daudzajās kaujās un vispārējā pretstāvībā, arvien spēcīgāk un spēcīgāk virzīja viņus uz pamatlēmuma pieņemšanu. Globālās sadursmes nesākās uzreiz. Tie, kurus sāka saukt par kritušajiem, sāka aktīvi ieviest savu jauno savstarpējo attiecību un pasaules kārtības sistēmu, kas aizvien vairāk attālinājās no Debesu Tēva, Viņa Gara, Viņa godības un Valstības principiem kopumā. Fiziskajā plānā šī kustība bija vērsta uz dažādu tehnoloģiju pastiprināšanu. No vienas puses kritušie deklarēja lielu brīvību, kas „no iesākuma viņiem paredzēta no dzimšanas”, bet no otras puses tika ieviesta arvien stingrāka kontrole pār visu notiekošo, it kā priekš „vispārējās drošības no haosa draudiem”. Aktīvi tika ieviesta manipulācija ar „sabiedrības viedokli”, lai nodrošinātu vajadzīgo lēmumu pieņemšanu un savu mērķu sasniegšanu. Būtībā, pamazām tika veidots „elites diktāts”, tas ir, – to diktāts, kuriem uz to brīdi bija liela vara un varenība. Slēpjoties aiz „iebrukuma no ārienes” draudiem, tika ieviesta visu, kas ienāk Zemes pasaulēs un no tām iziet, filtrācija. Arvien vairāk pastiprinājās pārvietošanās kontrole. Tas noveda pie tā, ka tika ieviestas noteiktas robežas un filtri un visādi citādi ierobežojumi. Tas, attiecīgi, attālināja daudzas pasaules vienu no otras un arī tajās dzīvojošos.

Tagad aplūkosim vārdu no augšminētā Rakstu fragmenta, kas ir tulkots kā „mēles”, bet daudzos tulkojumos kā „valoda”. Šī vārda saprašana oriģinālā palīdzēs dziļāk saprast, kas tieši tika sajaukts, un pēc tam „izkaisīts”:

הפז (*safá*) 1. lūpas, mute; pārnestā n. – valoda. 2. Krasts. 3. novads, galējā / tālākā robeža.

Attālināšanās no Visaugstā pilnīgās gribas atbrīvoja graužošus procesus sirdīs un prātos, kā arī robežu izpratnē, tas ir – pieļaujamais „novados, tālākajās robežās”. Daudziem zināmajai frāzei „sajaukt krastus” – ir tieši šī jēdzieniskā sakne, kas nāk no ivrita. Iekšējo robežu izpratnes bojājums noveda pie savstarpējās sapratnes bojājuma, kas izpaudās kā nošķiršanās un nodalīšanās vienam no otra. Šāda izveidojusies attālināšanās „sadarbībā” ar grēka vīrsu, kas pastiprinājās un visu savstarpējo attiecību sistēmas izmaiņām, sāka ietekmēt jaunu jēdzienu, vārdu, frāžu un kopumā visa tā, kas bija tās vai citas tautas kultūras veidotājs, rašanos. Bet kā zina visi tie, kuri kaut kādā veidā ir saskārušies ar šo tēmu, tad tieši esošā kultūra, kas pamatojas īpašā dzīves veidā un savstarpējās attiecībās, tieši tā arī veido to vai citu valodu kā komunikācijas līdzekli.

Pēc šāda algoritma tas TOREIZ sāka notikt. Tas viss aizņēma ļoti daudz laika, ko pēc zemes mērogiem, pamatojoties esošajā laikā, nav iespējams aprēķināt. Vienīgā atklāsme, ko, kā es ticu, esmu saņēmis, attiecībā uz šo, ir tāda: „**tas viss aizņēma daudzus tūkstošus gadu no brīža, kad notika sadalīšanās un ieiešanu pretstāvības aktīvajā fāzē, kas noveda pie Lielā Pasauļu Kara, kas noslēdzās ar pilnīgu kritušo sagrauvi, un daudzu pasauļu pilnīgu sagraušanu**”.

Dažādu valodu rašanās skāra gan Visaugstā bērņus, gan tās būtnes, kas ir nosauktas par „kalpojošiem gariem”. Godības potenciāls, kas toreiz bija Visaugstā bērņos, pieļāva, vajadzības gadījumā, apgūt tās vai citas valodas/dialekta īpatnības ļoti īsā laikā, tādēļ tāds jēdziens kā „tulks” sāka parādīties daudz vēlākos attīstības etapos, kad degradācijas līmenis bija aizgājis stipri tālu, un valodu apgūšanai sāka vajadzēt daudz vairāk laika un pūļu. Pie kam šī nošķiršanās tendence ar laiku palielinājās, un katras Zemes pasaules iekšienē sāka rasties lielas grupas, iekš kurām, savukārt, sāka veidoties savi dialekti un izrunas. Tādēļ, vieglāk bija atrast kādu tulku, nekā tērēt laiku jaunas valodas apgūšanai, ja tam nebija būtiska iemesla.

Debesu valoda bija viena, un tā nemainījās gan Debesīs, gan to komunikācijā, kuri to izmantoja. Tie, kuri bija no Debesīm, bet pastāvīgi dzīvoja Zemes pasaulēs, pamazām savā sarunu valodā ienesa vārdus un frāzes, kurus izmantoja komunikācijā ar tur dzīvojošiem. Tas ir līdzīgi kā kad ivrits pamazām transformējās tajās tautās, kurp nonāca jūdi savā trimdā. Kaut kur tas pārvērtās par **jidišu**, bet kaut kur kādās citās „kompozīcijās”. Tanaha ivrits ir pirmtēls Debesu valodai, kurā iesākumā runāja visi Visaugstā bērņi gan Debesīs, gan visās Zemes pasaulēs. Pēc sadalīšanās un norobežošanās procesa aktivēšanās visās pasaulēs, ņemot vērā to īpatnības, pamazām sāka veidoties jauktas valodas, kas bija rezultāts Debesu valodas un valodas, kas veidojās tajās pasaulēs, kur šāda mijiedarbība notika.

Kaut kādā brīdī TAD, iestājās tāds laiks, ka „tīras”, neizmainītas Debesu valodas zināšanas daudzās pasaulēs kļuva liels retums, un tikai tie, kuri bija no Debesīm pēc savas izcelsmes, to atcerējās un savā starpā tajā runāja. Tie Debesu iemītnieki, kuri palika uzticīgi un viņiem bija iespēja tikt Debesīs, protams, nekad neaizmirsā savu dzimto valodu, kas sākotnēji deva pamatus visām citām valodām. Tieši šajā valodā runā Ādams un Hava, un Tanaha senais ivrits ir vispietuvinātākais tai.

Tātad, mēles vai „eņģeļu” valodas – ir nekas cits, kā dažādas valodas, kas radās sajaucoties Debesu valodai ar dažādu pasauļu valodām, kurās, kā likums, runāja Visaugstā bērņi, kā arī tās būtnes, kuras bija saprātīgas un Rakstos ir nosauktas par „kalpojošiem gariem”. Ar laiku, daudzi no tiem, sāka arvien vairāk atšķirties. Aizritot daudziem tūkstošiem gadu, neskatoties uz kopējo pamatu un daudz kopēja apkārtējā esībā, viņi tik ļoti attālinājās viens no otra, kā, piemēram, japāņu valoda no spāņu, vjetnamiešu no vācu, un krievu no svahili. Tie uzticamie, kuri turpināja dzīvot un kalpot savās pasaulēs, zināja šīs „mēles un dialektus”. Tieši tos, pieminēja apustulis Šauls.

Sistēmiskā sasvere

Esošās savstarpējo attiecību sistēmas un pieaugšanas, kas balstīta uz Visaugstā godību vietā, kas bija tieši saistīta ar Svētuma Gara augļiem, tika izveidota sistēma, kas piesaistīta pie citām

vērtībām, kas, galarezultātā, noveda pie tā, ko tagad sauc par „naudas sistēmu”. Tas, kurp sāka virzīties „alternatīvie”, kuri galarezultātā kļuva par „kritušajiem”, paredzēja pastiprināšanos, bet pēc tam jau arī nostiprināšanos jauniem principiem un. protams, arī vērtībām. Nobīdot akcentus uz radības pētīšanas un izzināšanas pusi, paredzēja maksimālu visa tā potenciāla izdabūšanu, kas šajā radībā bija ielikts. Bez disbalansa, kas palielinājās parādījās arī „dzišanās” un „sacensšanās”, tā teikt, ar uzticamajiem, kuriem viņi centās pierādīt, ka viņu pozīcija ir efektīvāka un dod labākus rezultātus, un tādēļ viņu augļi ir „lielāki un skaistāki”. Uzticamie nekur nedzinās un nevienam neko nepierādīja, bet viņus aizvien vairāk centās „aizķert”, lai kaut ko pierādītu. Sacensšanās kā mēģinājums pierādīt, ka tu esi „labāks par visiem labajiem”, atnāca no kritušajiem, kad tie vēl pilnā mērā par tādiem nebija kļu

Disbalanss uz radības izzināšanas pusi izprovocēja lielākas uzmanības pievēršanu vienām īpašībām, par sliktu citām. Ir Debišķais un Zemišķais, garīgais un fiziskais, iekšējais un ārējais, ir Gara Augļi un Gara Dāvanas, un katrā šķautnē ir sava godība, bet prioritāte vienmēr par labu Debešķīgajam, garīgajam un iekšējam, ko nosaka tieši Gara Augļi, jo Tēva Valstībā – tas ir pirmais, svarīgākais nosacījums. Un tieši šim principam iesākumā tika visvairāk uzbrukts. Par to tieši netiek runāts, bet netieši „alternatīvie” centās visādi nonivelēt šīs divas atšķirīgās šķautnes, cenšoties pierādīt šādas „vienlīdzības” efektivitāti. Nemīnēšu tos argumentus, kas TOREIZ tika izteikti, un kurus man daļēji atklāja, bet, es domāju, jūs uztversiet notiekošā būtību un galveno virzienu. Turpinājumā šāda „izlīdzināšana” bez Svētuma Gara kontroles un ar grēka vīrusu darbību, kas vairojās, noveda pie tā, ka, it kā „sabalansējot iekšējās un ārējās šķautnes”, „alternatīvie” sāka pamazām virzīties uz ārējā un fiziskā pusi. Šīs tendences pastiprināšanās noveda pie „rauga” principa rašanās, kad par sliktu kvalitātei pastiprinās kvantitāte, par sliktu iekšējam – pastiprinās ārējais. Viens no argumentiem, kurš tad tādā vai citā veidā skanēja, bija saistīts ar ātrumu un „dinamiku”. Ātri rezultāti tika pasniegti kā efektivitāte, bet tieši te sākās sofisma sākumi, vai, vienkāršāk sakot, jēdzienu nomaīna. Tas, kas ir ātrāk, ne vienmēr ir efektīvāk, un tas, kas ir lētāk, nebūt nav kvalitatīvāk, un kā daudzi atceras gudro parunu, tad „skopais maksā divreiz”. Bet bieži „trīskārt” un pat vairāk.

Grēka darbības pastiprināšanās traucēja daudziem apstāties pat tad, kad tika izteikti saprātīgi un loģiski argumenti. Sākās lepnības dzimšana un tajā pamatotā nesamierināšanās ar cita viedokli un pozīciju. Sirdij, kas nocietinājās, arvien grūtāk bija atzīt savas kļūdas, pat, kad viss tapa redzams. Tas sāka izsaukt atbilstošu agresiju, kas gala beigās arī noveda pie garīgās spītālības izešanas uz „āru”. Tas izpaudās nevis vienkārši emociju un argumentu pretstāvībā, bet tas sāka veidot apspiešanas un vardarbīgas darbības attiecībā pret tiem, kuriem nepiekrita, pastāvot par savu pozīciju.

Alternatīvā sistēma

Pēc pretstāvības pie *Elohim kalna* un kritušo izdzīšanas no Debesu sfērām, pēdējie sāka aktīvi izstrādāt alternatīvo attīstības un savstarpējo attiecību sistēmu, kura varētu aizpildīt ne tikai esošās vajadzības, bet, vispirms, nodrošināt attīstības un pieaugšanas stimulāciju. Viens no galvenajiem Valstības principiem, ko no iesākuma un prioritāri Debesu Tēvs bija ielicis Savos bērnos, ir princips „tiekšanās uz varenumu”. Šis princips bija vērsts uz bērnu dvēseļu stimulāciju

aizvien vairāk un vairāk līdzināties Tēva tēlam, kļūstot aizvien līdzīgākiem Viņam it visā. Milestība kalpoja par pamatu, bet galvenie kritēriji šai tapšanai līdzīgākam bija noteikti Svētuma Gara augļi, caur ko tika sasniegta iekšējā līdzība. Kustību AUGŠUP bija jābalansē kustībai „sānis”. Tas ir, – virzība uz VARENUMU kā Tēvam, bija jābalansē virzībai uz tādu pašu „plašu sirdi” un rakstura īpašībām, kā Tēvam. Tas ir līdzīgi ivrita burtam TAV, kas līdz „Bābeles komandējumam” izskatījās kā burts x vai krusts.

Kā daudzi jau sen ir pamanījuši un dažādos veidos to pavēstījuši, uz zemes vislielākais stimulē ir vara. Pēc tam seko nauda, vai, tā sakot, tās vai citas materiālās vērtības un aktīvi. Pēc tam jau seko „jautājumi” par pretējo dzimumu. Tie, kuriem ir daudz naudas, kā likums, nav iekārdināmi ar pretējo dzimumu iespēju līmenī, jo lielu finanšu esība, atrisina „fizioloģiskos jautājumus” „viens un divi”. Grēcīgā ceļā, bet risina. Nauda, pati par sevi, – nav galamērķis, bet tikai instruments, ar kura palīdzību tie, kuriem tās reāli ir daudz, sasniedz jau pavisam citus mērķus. Un par pašu galveno mērķi kļūst vara. Kā kāds reiz ir teicis: „varas par daudz nemēdz būt”. Jo vairāk kādam ir varas, jo vairāk viņam tās gribās. Esošā nauda tiek virzīta uz varas saglabāšanu, pastiprināšanu un pavairošanu, bet pavairotā vara tiek izmantota, lai pavairotu naudu, kā resursu, lai atkal pavairotu varu. Un tas ir tāds „noslēgtais loks”. Šajā sakarā ir Rakstu vieta:

Sal.pam. 30¹⁵ Nepiepildāmībai ir divas meitas: „dod, dod!”...

Šai noturīgajai savstarpējai atkarībai saknes ir tajā, ko mēs pašlaik aplūkojam. Līdzināšanās Tēva tēlam, gala rezultātā, paredzēja pieaugšanu vadībā, valdīšanā, un atbildībā par savām darbībām. Bet tā ir tikai viena šķautne šim jautājumam. Otra ir iekš tā, ka tas viss bija nevis pašmērķis, bet bija iemesls, mērķis tāda varai, un tā bija kalpošana ĢIMENEI – tās ir patiesais iemesls un galvenais mērķis, bet vara un pieaugšana tajā – tikai līdzeklis un instruments. Un tāds jēdziens, kā „tiekšanās uz varenību”, kas ir pamats, kas ir ielikts visā radībā, kā arī Visaugstā bērnos, ietvēra sevī tieši kalpošanu VISAI ĢIMENEI. Tieši šī galvenā mērķa dēļ Debesu Tēvs bija paredzējis pieaugšanu vadīšanā un valdīšanā, tas ir – vara tās dažādajās izpausmēs. Priekš tam bija paredzēta pieaugšana Viņa daudzšķautņainajā godībā. Bet šādas pieaugšanas ideāls regulētājs ir Viņa Gara augļi.

Kritušie nolēma vienlaicīgi īstenot noteiktu jēdzienu un atbilstošu principu nomainītu. Uzreiz pēc savas izdzīšanas no Debesu sfērām, tajās pasaulēs, kur caur pievilšanu un manipulācijām viņi bija ieguvuši vairākumu, viņa uzsāka izstrādāt un gatavot ieviešanai savu alternatīvo sistēmu. Radās visādi priekšlikumi pēc formas, bet visai slikti pēc būtības. Galvenais sauklis „kalpošana ĢIMENEI”, tika nomainīts ar „kalpošanu tautai”. Kritušie „de-facto” nolika savas personīgās ģimenes, radniecīgās saites un intereses kopumā, par prioritāti, bet „de-jure” tika sludināts, ka prioritāte ir tieši „kalpošana tautai”, kas deleģēja viņiem visu varu. No iesākuma Visaugstais tā ir iestādījis, ka Viņa bērni var būt zem kāda varas tikai brīvprātīgi un nekā savādāk. Un pietam, šai „pakļautībai” ir jābūt savām noteiktām robežām. Tādēļ, tas, kas tika deklarēts, un tas, kas sāka notikt faktiski, ar laiku sāka krasi atšķirties. Tas, kas notika un notiek mūsu pasaulē, ir vien pravietisks atspulgs tam, kas notika TOREIZ.

Līdz brīdim, kad viss sāka notikt, Visaugstais bija noteicis noteiktus varas realizācijas instrumentus. Galvenais no tiem ir Viņa redzamā godība, kas bija tieši, cieši un nesaraunami

saistīta ar varas pozīciju, kurā kāds atradās. Redzamā godība noteica varenības, spēju, pieeju noteiktai informācijai un citu lietu pakāpi atbilstošajā līmenī, kas deva pieeju tiem vai citiem instrumentiem, lai varētu šo varu realizēt. Godības līmenis atbilda nevis vienkārši to vai citu zināšanu vai informētības līmenim, bet arī gudrības līmenim, bez kura nebija iespējams efektīvi īstenot to vai citu vadīšanu.

Atgādināšu piemēru, kas tika pieminēts iepriekšējā nodaļā, ka tad, kad kāds ieiet noteiktā godības līmenī, tad viņš, atkarībā no šī līmeņa, jau varēja vairs nelietot esošos pārvietošanās portālus, bet vienas pasaules robežās viņš varēja veidot savu portālu ar noteiktiem parametriem. Un tā bija, praktiski, visās sfērās. Viss bija taisnīgi, un piekļuves līmenis visām esošajām iespējām un „labumiem” tika līdzsvarots ar atbildības līmeni un reālo kalpošanu ĢIMENEI. Jo augstāks bija godības līmenis, jo, atbilstoši, bija augstāks gudrības un upurējošās mīlestības pret apkārtējiem līmenis, jo tā ir tieši saistīta ar sirds mīkstumumu un Gara augļiem. Tā bija precīza un dziļi pārdomāta savstarpējo attiecību sistēma, kas sevi uzturēja un aizsargāja pret visādiem graujošiem momentiem, kas varētu tai kaitēt.

Un tieši šo sistēmu savos pamatprincipos nolēma izmainīt kritušie. Pašu formu un struktūru viņi atstāja gandrīz bez izmaiņām, jo tā bija maksimāli efektīva, un nebija iespējams izdomāt kaut ko labāku. Bet viņi pacentās to visu piepildīt ar citu saturu. Visaugstā godību viņi nomainīja pret zemišķiem, kaut kādā nozīmē, fiziskiem ekvivalentiem. Pieeju tām vai citām iespējām vai „labumiem”, neapšaubāmi noteica varas līmenis. Bet tika veidota it kā alternatīva, kad kāds varēja „nopelnīt” ar savu, protams, godīgu darbu, to vai citu sava darba ekvivalentu, ko jau varēja iemānīt pret to vai citu „labumu”. Tas ir, viens no pirmajiem jaunievedumiem bija tas, ka tagad vairs nebija obligāti pieaugt līdz tam vai citam godības līmenim, pieaugot Gara augļos, bez kā nevarēja kaut ko saņemt. Arguments bija tāds: ja kāds kaut ko „nevar sasniegt”, tad viņš var, it kā „kompensēt” to ar saviem talantiem un piepūli tajā, kur viņš ir spēcīgs, un caur zināma sava darba „ekvivalenta” saņemšanu „nokompensēt” trūkstošās īpašības, saņemt to vai citu „labumu”. Iemesls bija arī tajā, ka kritušie uzreiz vēlējās „atsaitēt” „Gara augļu” sistēmu, kā jēdzienu, no varas, vadības, valdīšanas līmeņa kopumā, jo citādi tādā gadījumā viņiem pēc kāda laika ir jāiesniedz atlūgums, lai neteiktu vairāk.

Tā kā tieši redzamā godība atvēra tās vai citas iespējas, tad augsto tehnoloģiju attīstība tika aicināta izveidot zināmu analogu tam, ko varēja saņemt tikai caur godību. Šīs shēmas argumentācijā bija tāda, ka, kaut kāds arī pagaidām ar savām iekšējām īpašībām nevilka līdz noteiktam, nepieciešamajam „līmenim”, lai varētu „iegūt kaut ko”, tad kompensācija „iztrūkstošajam” ar viņu darbu, varēja būt priekš viņa kā kāds ‘avanss’ vai „kredits”, kas stimulētu viņu veiksmīgāk darboties un „strādāt pie sevis”. Tika virzīta „darba mīlestības avansēšanas” sistēma, kas pārauga kreditēšanas sistēmā, kad jau vajadzēja atdot ne vairs tik, cik paņēmi, bet ar palielinājuma procentiem. Tagadējo kreditēšanas sistēmu, savā būtībā, kritušie izveidota jau TAD, un tā kļuva par reālu paverdzināšanas instrumentu, un ievada verdzībā daudzus Visaugstā bērnus. Pie kam, tā vienmēr bija brīvprātīga izvēle, bet realitātē tika izveidoti tādi apstākļi, kas ļoti to veicināja.

Bīstams „zemūdens akmens” šeit bija tas, ka tāda „avansēšanas” sistēma, kaut rosināja cītīgāk strādāt, lai ar sava darba augļiem kompensētu kaut ko, kas saņemts **pirms laika**, bet, no otras

pusēs, tie vai citi „labumi” ne vienmēr bija smagums / nešamāis, ko ir pa spēkam nest dvēselēm, kas nav sevī sabalansēta. Bez tam, jau aktīvi darbojošies grēka vīrusus visai pasliktināja visu situāciju.

Tiem, kuri bija pie varas, jau bija atbilstoša godība un iespējas. Un, atrodoties „pie stūres”, viņi izdarīja visu iespējamo, lai šīs sistēmas regulēšana paliktu viņu rokās un viņu tuvāko radnieku rokās. Tā sāka veidoties ģimeņu varas klani, kur centās nevienu no malas neieļaut, neatkarīgi ne no talantiem, ne no Gara augļiem, ne no sitām lietām. Zelts, dārgakmeņi, dažāda veida naudas līdzekļi, bitkoini un dažādi citādi ekvivalenti – tas ir zemes, „fiziskie” instrumenti savstarpējo attiecību regulēšanai, un tie, pēc nosacījuma, pat vidēji svarīgā perspektīvā nebija spējīgi nodrošināt pienācīgu taisnīgumu. Iesākumā daudziem iestājās eiforija caur to, ka radās ātra pieeja tam, ko „loti gribās”, bet, kā mēs atceramies, **„mantojums, kas priekšlaicīgi saņemts sākumā, nesvētīsies vēlāk” (Sal.pam.20:21)**. Šī principa skarbo prozu daudzi sāka izjust diezgan ātri, bet bija jau par vēlu.

Tie, kuriem tad bija godības maksimums, izdarīja visu, lai, to izmantojot, paliktu šīs sistēmas galvgalī, „sadalot un valdot”. Lai uzturētu šo sistēmu zemākos vadības līmeņos tika pielaisti „spējīgie un pierunājami”, kuri uzturēja šo sistēmu, bet reālajai vadīšanai durvis bija atvērtas tikai „savējiem”. Kalpošana VISAI ĢIMENEI, kā jau tika pieminēts, tika nomainīta ar „kalpošanu tautai”, bet tas bija jau daudz šaurāks jēdziens, jo zem „tautas” tika saprasta tika tā Visaugstā bērnu grupa, kura brīvprātīgi deleģēja viņiem savas pilnvaras. Pārējie kļuva par „citu tautu”, kura, it kā sāka izkrist no esošās vērtību sistēmas, tātad, arī no sirds. ĢIMENES jēdziens de-facto tika novienkāršots līdz savas personiskās ģimenes izmēriem, maksimums līdz sava „dzimtas koka” izmēriem, un tad vēl, nebūt ne pilnā apjomā. Ir jāatceras, ka nāves vecuma dēļ tad nebija, un tā godība, kas bija daudziem, veiksmīgi noturēja sākušos degradācijas procesus, kas sāka izplatīties uz visām dzīves sfērām. Lai tos, ja ne apstādinātu, tad vismaz maksimāli palēninātu, sāka izmantot pašas radības potenciāls, kas bija ieslēgts gan augu valstī, gan visādos „augsto tehnoloģiju” sasniegumos. Atrašanās Visaugstā godībā paredzēja pastāvīgu atjaunošanos godībā, un tas nedeva iespēju attīstīties nekāda veida degradācijai, tātad arī novecošanai. Bet aiziešana no redzamās godības sāka „pavērt durvis” visa veida nāves izpausmēm, kas savā būtībā, ir atrautība no dzīvības.

To, kas iesākumā tika izdarīts bez maksas, un tika nodrošināts ar esošo godību, tagad vajadzēja uzturēt ar dažādām pūlēm un pamatīgu darbu, kura efektivitāte pastāvīgi samazinājās. „Augstās tehnoloģijas” tikai daļēji tika galā ar problēmām, kas radās, un pilnvērtīgi aizstāt godību tās nevarēja pēc būtības. Tagad „apstrādāt zemi” nācās „ar sviedriem vaigā”, bet problēmas, kas radās godības mazināšanās dēļ kļuva par tiem **„ērkskiem un dadziem”**, kas sāka indēt dzīvi un pastāvīgi norādīt uz kļūdaino izvēli. Lai tas viss uzskatāmi taptu redzams, bija nepieciešams atbilstošs laiks, un arī tās bija viens no iemesliem, kura dēļ notikumi netika forsēti. Visaugstā bērniem bija ar savām acīm jāierauga: „kas ir kas” un „kurš ir kurš”, kuram ir taisnība, kurš maldās, un kurš – „nelietīgs manipulators”.

Kad viss tapa redzams, tad tas sāka nopietni ietekmēt daudzu pareizās izvēles, kuri ieturēja zināmu neitralitāti, ieņemot nogaidošu pozīciju, kas tajā situācijā priekš daudziem bija visai gudri, ņemot vērā milzīgo spiedienu un pievilšanas līmeni. Saskārušies ar tādu situāciju, kritušie

sāka aktīvi darbināt propagandas un manipulāciju instrumentu caur iedarbību uz sabiedrisko apziņu globālā mērogā. Neskatoties uz to, daudziem sāka atvērties acis, un uzticamie pielika nozīmīgas pūles, lai daudzi, kuri šaubījās, varētu izdarīt savu pareizo izvēli, nostājoties Valstības pusē. Galarezultātā viss tika virzīts uz to, lai katrs varētu pieņemt savu brīvprātīgo lēmumu. Konfrontācija, kas pastiprinājās, sāka visus paātrinātā veidā uz to mudināt.

Protams, tas viss – gandrīz vai „divos vārdos” un bez detaļām, bet cerams, ka būtību sapratāt. Visi šie „degradējošie jaukumi” tapa redzami ne jau uzreiz, jo milzīgais esošās godības līmenis bija tik augsts, ka milzīgā laika periodā visi šie graužošie procesi pārāk nebija redzami, un tikai gudrie saprata, ka problēmas, agrāk vai vēlāk atnāks. Un pēc tam, pēc ne pārāk ilga laika, tās sāks tīties vienā lielā kamolā, kurš rīpos uz bezdibeni, un tā ātrums tikai palielināsies, un to apstādināt vairs nevarēs.

Polarizācija un pretstāvības pastiprināšanās

Kritušie, kad tie tika izraidīti, ne jau uzreiz „gāja karot” ar uzticamajiem, kuri atradās dažādās pasaulēs. Vispirms viņi pacentās „izkārtot visu kā nākas”, piesaistīt sabiedrotos, „ieiet spēkā”, maksimāli sagatavojoties. Tamdēļ viņi pacentās ieviest savu sistēmu un pakļaut savai gribai cik vien iespējams daudzus no tiem, kas atradās tajās pasaulēs, kur viņi sasniedza varu, jo bija vairākumā. Neskatoties uz tādu „nominālo vairākumu”, viņiem nebija tiesības iesaistīt šajā sistēmā tos, kuri tai nepiekrita. Tādēļ, sākās aktīva manipulācija un diktāta pastiprināšanās, kad ar dažādiem aizbildinājumiem, sāka pastāvīgi samazināt bērnu brīvību. Kad šie procesi aktivizējās, daudzi nevēlējās tajā piedalīties, bet no sākuma viņi nesaprata, ko ar to visu iesākt: vai palikt tur, kur viņi bija, cerot, ka „viss nokārtosies”, vai meklēt citu vietu. Patiesībā viss bija daudz sarežģītāk, jo notika tas, kas nekad nebija bijis, un pieviluma līmenis, kas pastāvīgi palielinājās, un grēka vīrusa darbība, daudzus dezorientēja.

Uzticamie, kuri dažādās pasaulēs bija liels daudzums, maksimāli rikojās, lai aizstāvētu savas pasaules, bet visu noturēt pilnā mērā jau vairs nevarēja. Divu sistēmu sadursme bija nenovēršama, tā kā Kains nevarēja nomierināties, kamēr nebija nogalinājis Evelu (Ābelu). Un arī pēc tam viņš vairs nevarēja nomierināties, jo grēks nekad nevar dot nomierināšanos, tas ir šalom dvēselē. Kritušie arvien uzstājīgāk sāka „vervēšanu” savās rindās, izmantojot visus iespējamus un neiespējamus veidus un līdzekļus. Viņi bija dūsmīgi uz uzticamajiem un alka atriebties, jo tie viņus bija izdzinuši no Debesīm. Vārdos, priekš „tiem, kas ārā”, tas bija viens, bet savā starpā viņi visu sauca istajos vārdos. Ar laiku polarizācija aptvēra visas Zemes pasaules, un tās pamazām sāka kļūt par pretstāvības un kritušo intrigu lauku, bet vietām par kaujas vietām.

Kritušie aktīvi sāka apvienot „augsto tehnoloģiju” tehnoloģisko spēku ar to godību, kas viņiem bija, bet, kas pamazām sāka „bālēt”, ja to tā var izteikt ar mums saprotamiem jēdzieniem. Tādu simbiozi viņi izmantoja priekš dažādām dzīves sfērām, bet visvairāk – pretstāvībā un karā ar uzticamajiem. Priekš uzticamajiem Visaugstais izbrīvēja Savas DIN īpašības esošo potenciālu, kas jau no iesākuma bija ievietots Viņa bērnos, bet savās „tiesājošās izpausmēs” atradās, it kā „snaudošā stāvoklī”. Debesu Tēvs bija tā noteicis, ka tieši godības līmenis, kas apstiprināts ar atbilstošiem Viņa Gara augļiem, kļuva par galveno pamatu, lai tiktu izbrīvēts atbilstošs godības līmenis, kas bija nepieciešams pretstāvībā un karā ar kritušajiem. Tas nevarēja notikt pats par

sevi, automātiski, bet bija nepieciešams visā tajā pieaugt, iegūstot atbilstošu pieredzi.

Iepriekš kā piemērs bija minēts atbilstošs salīdzinājums. Kara mākslas apgūšana ar redzamās godības izmantošanu bija līdzīga sarežģīta mūzikas instrumenta apguvei, kur bija divas galvenās sastāvdaļas: talants un pacietība talanta attīstīšanai. To var paskaidrot arī ar citu piemēru. Ir par maz, ja saņem zobenu, bet lai iemācītos ar to jēdzīgi rīkoties, var paiet vairāki gadi. Bet lai kļūtu par meistaru, tad var aiziet gadu desmiti pastāvīgos un neatlaidīgos treniņos. Un TAD, tāpat kā tagad, daudz kur bija arī subjektīvais faktors. Nebija daudz to, kuri sliecās tajā kļūt par profesionāļiem, kamēr vēl nebija totālas pretstāvības. Daudzi nevēlējās tērēt savu laiku tam, kur viņi neredzēja tālāku perspektīvi. Viņiem bija ierastāk nodarboties ar to, kas bija saprotams, deva prieku un apmierinājumu. Atbildības sajūtu, protams, virzīja daudzus atlicināt kara mākslas apgūšanai veltīt laiku arvien vairāk un vairāk, un tajos laikos sāka rasties un paātrināti attīstīties lūk šāda „specialitāte”, kas kļuva aizvien aktuālāk un aktuālāka. Mūsu pasaulē šis jautājums ir pravietisks atspulgs tam, kā kopumā, tas bija TOREIZ.

Dažas pasaules bija zem nozīmīgas kritušo kontroles, citas – zem lielas uzticamo kontroles. Dažās pasaulēs bija noslāņošanās divās, apmēram vienādās daļās, citās bija citas „proporcijas un dispozīcijas”. Un praktiski vienmēr, līdz pat TĀ kara beigām, bija tie, kuri centās, cik vien iespējams, aiziet prom no šīs pretstāvības. Bet pati notikumu gaita bija tāda, ka pilnībā no tā aiziet nebija iespējams. Uzticamo stratēģija, savā galvenajā koncepcijā, bija tāda, lai katrs saņemtu iespēju brīvprātīgi izlemt par savu izvēli. Debesu Tēvs izteica Savu attieksmi pret abām Savu bērnu pozīcijām, kā tas pravietiski notika Kaina un Ebela stāstā. Un tagad, kad daudzi daudzas lietas jau redzēja skaidri, bija svarīgi atrast to „zelta vidusceļu”, un tomēr, viss vēl nebija aizgājis tik dziļi, ka manipulāciju un kontroles līmenis kļuva tik spēcīgs, un sirds nocietināsies tik stipri, ka brīvas izvēles, principā, vairs nebūs. Dažādās pasaulēs un tās daļās bija dažādas situācijas, un tad notika milzīga stratēģiska pretstāvība „visās frontēs”, tā sakot, un cīņa bija par katru dvēseli.

Kritušie nevēlējās atlaist no vietām, kuras tie kontrolēja, tos, kuri viņiem nepiekrita. Ar visādiem izdomātiem aizbildinājumiem, viņi lika tam visādus šķēršļus, un tas atrada savu pravietisko atspulgu Israēla izešanā no Ēģiptes. Pēc tam, kad uzradās tie, kuri gribēja aiziet uz citām pasaulēm, kur bija uzticamo vara, kritušie izmantoja manipulācijas, bet, kad viņi jau sāka izrādīt vardarbību, tad tika pārkāpts taisnīguma un brīvas izvēles princips, kas noveda pie tā, ka Debesu Padomē, tika pieņemts lēmums par viņu evakuāciju. Tieši tas kļuva par laiku, kad sākās pilna apjoma kari. Uzticamiem, balstoties Valstības principos, nebija tiesības iejaukties līdz tam brīdim, kamēr kāds neizteica vēlēšanos pamest tās vai citas vietas. Te arī bija savas nianšes, savas Derības un vienošanās, un pat no juridiskā skata punkta bija savi smalkumi, kas varēja kļūt par šķērslī, lai uzticamie darbotos, jo bija ierobežoti ar Valstības principiem. Uzticamo starpā bieži notika diskusijas par šo tēmu. Nozīmīga viņu daļa bija gatava pārkāpt noteiktus principus, lai izglābtu citus, bet šajā gadījumā viņi brīvprātīgi pieļāva grēka vīrusa pastiprinātu darbību savās dvēselēs, un tas bija tas, kas savā laikā viņu dzīvēs ienesa lielu daļu rūgtos augļus. Radušās situācijas pieprasīja lielu gudrību, lai atrodoties pretstāvībā un glābjot citus, saglabāt visus Valstības principus, kas savukārt bija ķīla, lai saglabātu viņu pašu dvēseles. Vienlaicīgi ar Valstības robežu apsardzību bija svarīgi tās pašiem nepārkāpt savās sirdīs un savos lēmumos.

Tajos laikos tieši radās tas, ko turpmāk sāka saukt „kara viltība”, kad sāka aktīvi tapt redzams viens no principiem, kurš varēja tapt redzams līdzīgās situācijās:

Ps.18²⁶ Ar žēlsirdīgajiem Tu rikojies žēlīgi, ar tikušu vīru – tikumīgi,²⁷ ar tīru – tīri, bet ar viltīgu – pēc viņa viltības.

Kritušo vidū bija dažādi uzskati par tālāko notikumu attīstību, un viņi paši no sākuma līdz galam nesaprata, cik tālu var aiziet visi šie degradējošie procesi, kuri iesākumā nebija redzami. Grēka vīrusa darbības paplašināšanās procesā un konfrontācijas attīstībā ar uzticamajiem, viņu uzskati pastāvīgi tika pakļauti izmaiņām, un ar laiku viņi aptvēra, ka viņu veidotā sistēma ir kritiski konkurēt nespējīga. Bet to izmainīt un pat to atzīt viņi jau vairs, principā, nevarēja. Un kad sāka pastiprināties daudzu ķēniņa bērnu, kuri šaubījās, pāriešana uzticamo pusē, viņi saprata, ka vienīgi tieša un totāla konfrontācija var to apstādināt. Kritušajiem bija un ir ļoti augsts intelektuālo spēju līmenis, un TAD noteiktā brīdī viņi varēja sakalkulēt, ka mierīgas attīstības ceļā viņu sistēmas konkurētspēja ies tikai mazumā, un visi tie, kuri šaubās un kuru sirdis nav galīgi nocietinājušās, no viņiem aizies un pāries pie uzticamajiem vienalga uz kādiem noteikumiem. Viņi saprata, ka pieeja Debesīm ir slēgta, un tur kaut kā kaut ko ietekmēt – nav. Tādēļ viņu vienīgā iespēja atlika totāls karš, kurā visi uzticamie visās 70 pasaulēs tiks sasisti, sakauti, bet dzīvi palikušie būs spiesti pārvākties uz Debesu sfērām. Viņi nolēma, ka tikai pilnīga uzvara un pilnīga kontrole visās Zemes pasaulēs ieviesīs zināmu „status-quo”, atļaujot vēl nenoteikti ilgu laiku saglabāt savu valdīšanu, un viņiem radīsies nosacīti „mierīgs” laiks, lai pacenstos uzlabot, cik nu iespējams, savu sistēmu un tālāk dzīvot tā, kā viņi gribēja.

Noteiktā brīdī viņi nolika uzdevumu sagatavoties totālam karam un pilnīgai uzticamo un visu citu, kuri nepiekrita viņiem, iznīcināšanai. Un galarezultātā tas noveda pie tā, ko vēlāk sāka saukt par Lielo Pasauļu Karu. Tā rezultāts bija tas, kas ir rakstīts **1.Moz.1:2**, pēc kā tika pieņemti attiecīgi lēmumi un organizēts tas, ko mēs, nosacīti, saucam par „Fināla Poligonu”. Mūsu dienās noslēdzas sagatavošanās visiem tā sauktajiem „Pēdējo laiku” notikumiem, kas ir pravietisks atspulgs tam pašam iznīcināšanas karam, ko pasludināja un uzsāka kritušie, pirms savas pilnīgās sagrāves. Karš nebūs viegls, bet viss atkal atkārtosies.

Apslēptais karš

Ja karā nesaprotam pretinieku – viņa stiprās un vājās vietas, nav iespējams veiksmīgi uzvarēt. Ir jāsaprot kas viņš ir, no kurienes, viņa motīvi, mērķi un sitienu virziens. Ir ārkārtīgi svarīgi saprast viņa motivācijas līmeni un konfrontācijas bīstamības pakāpi tajā vai citā laika periodā, tajā vai citā cīņas laukā. Mums ir jābūt skaidri zināmiem pretinieka plāniem, kā ir rakstīts. Ienaidnieka izprašana dod mums iespēju pareizi novērtēt, lai saprastu, kādai ir jābūt mūsu adekvātajai reakcijai tajā vai citā gadījumā. Tas ļoti palīdzēs neiet pret lielgabalu ar pistoli, un arī, lai ar to pašu lielgabalu nešautu pa „demoniskajiem zvirbuļiem”. Ne jau tādēļ, ka kādu „demonisko putniņu” būtu žēl, bet vienīgi, lai ekonomētu lādīnus, tas ir – piepūli/spēkus)). Ienaidnieka saprašana dod arī iespēju saņemt tās vai citas atklāsmes, kuras, kā puzzles gabaliņi, papildinās kopējo ainu. Tas ir svarīgi, lai ar kulakiem neklapētu gaisu, velti netērētu spēkus, bet, tomēr dot pienācīgu prettriecienu, kurš, kā minimums, apdullinās un tālu atmetīs atbilstošo pretinieku, bet noteiktos gadījumos, tas viņu tā graut, ka viņam aizietu pietiekami ilgs laiks, lai

atjaunos.

Ja mēs piedalāmies kopējā cīņā, ir visai svarīgi izprast ienaidnieka un viņa sekotāju struktūru. Tas ir nepieciešams tam, lai saprastu kādai ir jābūt nepieciešamajai pretdarbībai visu radušos draudu neutralizācijai. Bet šī nevar runāt par kaut kādu nopietnu pretstāvību, kur nu vēl par uzvaru. Visas tās lētās filmiņas un multenes par nesagatavotiem, haotiskiem uzbrukumiem- ir ne vairāk kā to izdomājums, kuri tajā vispār neko nesaprot. Pat šķietamajā spontānumā un it kā haotiskumā, bieži ir klātesošs noteikts aprēķins un izplānotas darbības. Un, jo lielāka meistarība kādam piemīt, jo biežāk viņa darbības būs nomaskētas un neparedzamas. Kritušajiem ir liela pieredze gan personīgo, gan kopējo kauju izcīnīšanā, un ar viņiem nav iespējams karot pa vienkāršo. Pat, ja ir redzamā godība. Pretstāvībā ar nosacīti vāju pretinieku, protams, daudzas lietas nav īpaši svarīgas, bet nepatīkami pārsteigumi vienmēr gaida pašpārlicinātos, un TAJĀ karā šādu lietu bija ārkārtīgi daudz.

Jau teicu un vēlreiz teikšu, ka bez redzamās godības un vienlaicīgas mūsu spēju atarhivēšanas, kas ir saistītas, zināmā mērā ar „ķermeņa atmiņu” un, šajā gadījumā ar apskaidroto, karot, ne tikai ar augsta godības līmeņa kritušajiem, bet pat ar tiem, kuri „sīkāki”, vai ar dažādām dēmoniskām būtnēm ir kategoriski neiespējami. Un tieši tādēļ Visaugstais, saskaņā ar esošo plānu, kas ar visiem „dalībniekiem” tika saskaņots, noteiktā laikā visu TO atraisīs, un notiks šie notikumi pirms paša Lielo bēdu laika 3,5 gadiem vai 1260 dienām.

Līdz tam laikam pretinieks pacentīsies ieviest maksimumu satraukuma, bailu un pievīlumu, kas novērsīs uzmanību, lai nedotu iespēju pilnībā veltīties. Viņš ļoti papūlēsies novērst uz miesīgām emocijām, lai caur to izbrīvētu maksimāli iespējamo dvēseļu apgānīšanos, atslābinot atbilstošu „atarhivēšanas” pilnību un to redzamo godību, kas mums ir sagatavota. Tādēļ ir jābūt ļoti modriem, atņemot pretiniekam tādu prieku. Laiks pirms redzamās godības izliešanās – ir vissaspringtākais, bīstamākais un atbildīgākais.

Ne pats galvenais

Ir rakstīts, ka Patiesība dara brīvu. No kā Tā atbrīvo? Protams, no nepareizas saprašanas. Jo katram Patiesības izkropļojumam automātiski pievienosies citi izkropļojumi. Tā jau tiek celtas tās šķībās mājas, kas daudz maz turas, līdz parādās normāla slodze. Bet tas, kas notiks pēdējās dienās, pārbaudīs pilnīgi VISU. Pilnībā un visu. Un tādēļ, mūsu ticības celtne, kas pamatojās Svētajos Rakstos ir jābūt uzceltai ļoti precīzi un pareizi. Tai ir jāpamatojas ļoti dziļi Tēva sirds iepazīšanā, piedzīvošanā un pārdzīvošanā, Viņa Vārda dziļuma izpratnē, tai jābūt celtai augstu Viņa Garā, lai, kā tas augstais koks no pravieša *Daniela* grāmatas, varētu kļūt par patvērumu un aizsargu daudziem.

Sākšu ar to, ka velns, jeb apmelotājs, kritušais *ķerubs*, kurš bija „*sedzošais ķerubs*”, kuru tagad sauc par sātanu vai pretinieku, kā arī pūķi un seno čūsku – viņš NAV PATS GALVENAIS. Neapšaubāmi, viņš ir viens NO galvenajiem, nozīmīgajiem un bīstamajiem, bet viņš **nav** pats spēcīgākais un pats galvenais. VIENS NO – JĀ, PATS GALVENAIS – NĒ!

Iespējams, izlasot grāmatu līdz šai vietai daudzi jau paši sāk nojaust par to, kas te tikko tika pateikts, jo centos cik iespējams precīzi atspoguļot visu to, kas man, kā es ticu, tika Debesu Tēva atklāts. Līdz šim brīdim es necentos pārāk redzami koncentrēt uz to visu uzmanību, saglabājot

visu grāmatas beigām, lai, summējot visus galvenos argumentus, kas stiprināti ar Rakstu vietām, palīdzētu katram objektīvi par to pārlicināties. Iespējams kādam, kurš ie klausījies lielu daudzumu attiecīgu svētrunu, un kurš visā savā atrašanās laikā dažādās kristīgās sabiedrībās „dzelžaini” bija pārlicināts par pretējo, no sākuma tas viss liksies kaut kāds dīvains, kas liek „braukt jūtam” un apgalvojums, kas kausē smadzenes. Var būt. Taču, atkarībā no tā, kā jūs sekosit domu gaitai, kas šeit tiek izklāstīta, varēsiet pārlicināties, kas viss tas, var teikt, ir vistirākā patiesība.

Un kaut šī jautājuma izprašana nekādi tiešā veidā neietekmē „glābšanu”, par ko visvairāk uztraucas un par ko interesējas garīgie bērni, bet, tomēr, tas ir ļoti svarīgs puzzles gabaliņš daudzu lietu izpratnē. Līdz pēdējiem laikiem daudziem tas nebija visai aktuāls, bet kļūs ļoti svarīgs pašās pēdējās dienās, kad uz notikumu arēnas iznāks tieši tie, kuri pēc sava spēka, varas un varenības, maigi izsakoties, pavisam neatpaliek no kritušā **ķeruba**. Un tā kā gandrīz visiem no mums nāks ar tiem saskarties, bet dažiem pat stipri saķerties, tad uzskatu par ļoti pareizu atklāt šo svarīgo puzzles gabaliņu.

Mēdz būt ļoti dīvaini dzirdēt tās vai citas garīgas runas par kritušā **ķeruba** varenību viņa pretstāvībā un karā ar Visaugsto, Kurš ir Debesu un Zemes Radītājs. Pats kritušais **ķerubs** ir pamatīgi pastrādājis, lai „uztaistu sev vārdu”, uzzīmējot sev tādu varu un tādu varenību, ka reizēm dažiem sāka rasties šaubas par Pašu visu ķēniņu Ķēniņu. Kas attiecas uz Visaugstā tautu, tad caur visādiem garīgiem prāta cietokšņiem un šī jautājuma nesaprašanu ir izveidojies tāds priekšstats, kas šis **ķerubs**, kurš kļuva par sātānu vai pretinieku, ir „ķēniņš pār visiem tumsības spēkiem”, pats lielākais boss ļauno spēku hierarhijā, bat tas tā nav. Pat ļoti, ļoti „tā nav”. Un šim „tā nav” ir savi smalkumi un īpatnības, kurām arī mēs pieskarsimies.

Tātad, ķersimies klāt, apvienosim vienā kopējā bildē daudzos mazos puzzles gabaliņus. Lai šo jautājumu mums būtu vieglāk aplūkot, vispirms paskatīsimies, KAS bija un ir kritušais ķerubs, saskaņā ar Rakstiem:

- bija „**sedzošais ķerubs**”;
- tika radīts, izveidots, nevis dzemdināts;
- grēka pamatlicējs / aizsācējs, tas, kurš sagrēkoja pirmais;
- „cilvēku nīdējs / nogalinātājs no paša Iesākuma” – tas ir **Berešit**;
- sātans, jeb pretinieks;
- pūķis, vecā čūska;
- pūķis, kurš karoja ar **Mihaelu**;
- ķēniņš, kurš valda gaisā.

Daži citi „tituli” „heroizācijas” vai „demonizācijas” procesā, viņam vienkārši tika pierakstīti, piemēram, „tumsas valdnieks” vai „**Šeola** vai Elles valdnieks”.

Pirmkārt, kritušais **ķerubs**, kas kļuva par pretinieku vai sātānu, nav Visaugstā dēls, bet ir būtne. Protams, viena no pašiem augstākajiem varas un varenības līmeņiem, bet, tomēr, būtne vai „kalpojošais gars”. Tieši Visaugstā dēli Rakstos ir nosaukti par „dieviem” – **elohim**. Bet eņģelis, sūtnis vai ziņnesis – tā ir funkcija, kuru, kā likums, izpilda tieši kalpojošie gari. Dēli un

tikai dēli Rakstos ir nosaukti par zvaigznēm – **koháv** ivritā, un vairāk NEVIENA cita persona. Sākot no 6.nodaļas mēs sākām pamazām un pamatīgi apskatīt viņa būtību un pozīciju visā, kas notika, lai labāk saprastu viņa lomu un funkciju tagadnē un nākamībā.

Otrkārt, kas no aizsākumiem ir „sedzošais” **ķerubs**? Viņa vārds – **hilél ben šáhar: rīta ausma rītausmas dēls**. Nekur un nekad viņš nav bijis nosaukts par zvaigzni – **koháv** ivritā. „Sedzošais” **ķerubs** – **הַסּוּכָה** – **haSohéh** no darbības vārda **סָכַח** **Saháh** – „aizvērt, piesegt, aizsprostot”, kā arī „veidot, aust”. Ķerubs atbildēja par vienu no pašām svarīgākajām radītā Visuma dzīves sfērām: Debesīm un visām to pasaulēm. Saņēmis viņam uzticēto atklāsmju un zināšanu gaismu, viņš to izsūtīja nepieciešamajās devās, daudzumos un porcijās uz noteiktu laiku atklājot un nosprostojojot uzticēto dārgumu lādīti, veidojot, tādā veidā, Visaugstā bērnu attīstību Debesīs un tad arī Zemes pasaulēs.

Savā „kalpošanas veidā” un pēc statusa bijušais „rītausmas dēls” vairāk kā citi komunicēja ar pirmās un otrās, nedaudz mazāk – trešās un ceturtās Debesu „brāļu paaudzēm”, kuri bija „pirmie” savās dzimtās. Tieši pirmās un otrās „brāļu paaudzes” pārstāvji visvairāk nonāca zem pievīlošās iedarbības.

Šis **ķerubs** bija viens no divpadsmit radītajiem **ķerubiem**, unikāls, ar maksimālo brīvās izvēles līmeni, kāds vien varēja tikt piešķirts saprātīgai būtnei. Viņš bija varens, bet viņam nebija tas godības potenciāls, ko Visaugstais bija ielicis Savos dēlos. Tas nebija viņa līmenis. Bet, ņemot vērā, ka viņš bija radīts agrāk, nekā tika dzemdināti paši pirmie bērni, viņa godības līmenis jau iesākumā bija daudz augstāks, nekā visiem pārējiem. Un tikai attīstības procesā, pastāvīgi pieaugošā Ķēniņa bērnu godība sāka pamazām „izlīdzināties” tajos vai citos aspektos ar šī **ķeruba** godību, bet daži no „pirmajiem” dēliem no pirmajām brāļu paaudzēm, pat kaut kur bija viņam priekšā. Vienīgais, kur kritušais **ķerubs** vienmēr bija tālu priekšā – tās bija intrigas un pievilšanas māksla.

Saskaroties ar pastāvīgi pieaugošo Ķēniņa bērnu godību bijušais „sedzošais **ķerubs**”, no noteikta brīža, sāka sapņot par ieiešanu viņu varenības un varas līmenī, bet pēc tam saņemt varu pār visiem Visaugstā dēliem un tapt līdzīgam savam Radītājam. Nepareiza attieksme pašam pret sevi un savu lomu visā radīšanas plānā, kā arī skaudība, kas palielinājās pret Visaugstā bērnu pieaugošo godību, rosināja šo „ministru” nolikt savas valdīšanas troni augstāk par visu ķēniņu Ķēniņa bērnu valdīšanas troņiem. Kritušais **ķerubs** nekad savā sakairinātajā iztēlē pat nesapņoja, ka viņš varētu kaut kā, ne tas, ka uzvarēt, pat ne „drusciņ” papretoties Visuvarenajam Radītājam; bet viņš sapņoja vien dažās lietās būt „līdzīgs Viņam”:

Jes.14¹² Kā tu esi kritis no debesīm, tu spožā zvaigzne, tu ausekļa dēls! Kā tu nogāzts pie zemes, kas tu tautas locījī. ¹³ Tu gan domāji savā prātā: Es kāpšu debesīs un uzcelšu savu troni augstu pār Dieva zvaigznēm, es nometīšos uz Saiešanas kalna pašos ziemeļos! ¹⁴ Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais!”

„Mala” – **jarehá** – aizmugurējā puse, galējā robeža, mala / novads / apgabals. Tas nozīmē, ka „rītausmas dēls” vēlējās nosēsties svētajā kalnā, kas atradās virs tagadējā kupola centra – **rakijas**, aizmugurējā, ZIEMEĻU otrā pusē. Atcerieties dūsmīgo vezīru Džafaru, kurš

vēlējās nočiept sultāna valstību? Nu, tas notikums – arī ir esošo garīgo reāliju atspulgs.

Godības atrašanās vieta

Par bijušo „sedzošo **ķerubu** ir teikts, ka viņam bija UZTICĒTS un ATĻAUTS staigāt „**ugunīgo akmeņu**” vidū, bet pravietiski – starp mirdzošiem godības akmeņiem, kas būtībā ir **Hóšens** (krūšu rota) uz Galvenā priestera krūtīm. Šie dārgakmeņi simbolizē Visaugstā dēlus, un to jau mēs esam aplūkojuši. Un tas „rītausmas dēlam” bija milzīgs GODS. Ko gan teikt par šāda līmeņa statusa saņemšanu! Bet tomēr, kādā brīdī viņš sasapņojās „panākt un apsteigt”, tā sakot.

Godības akmeņi bija **iebūvēti ķeruba drēbēs**, bet nevis iekš viņā paša. Dažos tulkojumos **Ecēch.28:13** ir klātesoša zināma divdabība un nenoteiktība šajā jautājumā. Oriģinālā ir teikts, ka ar atbilstošiem godības akmeņiem ir rotāts tieši **ķeruba** apģērbs, bet šī panta otrā daļa saka, ka iekš viņa bija iebūvēti divu veidu mūzikas instrumenti: „pūšamie un sitamie”: atbilstošu izmēru stabules un tamburīni. Tie bija kādi īpaši „elementi”, kas nepieciešami viņa kalpošanas „smalkai uzskatīšanai”, jo caur cildinājumiem un pielūgsmi no Svētuma Gara var saņemt šo „smalko uzskatījumu”.

Faktiski šis **ķerubs** bija radība, kurai bija iedotas noteiktas spējas – „apģērbs”, kurā bija iebūvēti godības akmeņi, kas ir arī „nākamības gadsimta” spēka simboli: pārdabisku spēku, lai nodrošinātu kalpošanu. Šie akmeņi ir kaut kas līdzīgs „svaidījumam”, kas ir kā apģērbs, kas ir UZ, nevis IEKŠĀ, un to saņēma vienlaicīgi ar piedzimšanu no sava Debesu Tēva Gara. Kā ir rakstīts: „**visa Ķēniņa meitas godība ir – IEKŠĀ**” (**Ps.45:14**). Ir jāatceras, ka Israēla dēlu vārdi bija izgravēti uz akmeņiem Augstā priestera **Hóšēnā** – „**kā uz zīmoga**” (**2.Moz.28:21**), tas ir, – bija izvirzīti uz āru kā bareljefs, simbolizējot, ka viņu būtība izaug NO Tēva godības.

Pozīcijas potenciāls un varenības godība

Visaugstā dēlu potenciāls nebija zemāks, bet daudz augstāks par „**sedzošā ķeruba**” potenciālu, bet tam bija jāatveras visas mūžības laikā, tādēļ pirmajos posmos, godība, kas bija pār **ķerubu**, bija augstāka kā dēlu godība. Bet pēc tam, kad „pirmie” no pirmās brāļu paaudzes bija nozīmēti par Padomes galvām / vadītājiem un Zemes pasaulu Sargātājiem, viņu un viņu brāļu pieaugšana godībā sāka pieaugt arvien ātrākos tempos. Pēc kāda laika, kļuva acīm redzams, ka viņu godība drīz sāks pārspēt šī **ķeruba** godību. Tas zināmā mērā ir līdzīgi tam, kā kad kādā valstī ministrs vai vezīrs ir pieaugušā vecumā, bet bērni vecumā no zīdaiņiem līdz pusaudžiem. Pieaugot, atšķirība viņu prāta spējās un fiziskajās iespējās, salīdzinot ar šo vezīru, nenovēršami samazināsies, bet sākot no kāda brīža, būs pārākas. Ja to tā aptuveni un vienkāršoti, tad tieši tas arī TAD notika.

Ne visi bērni bija vienādi, kā sacīt, un katrā paaudzē tika ielikts savs godības potenciāls, lai risinātu dažādus ĢIMENES jautājumus, tādēļ attīstības procesā tieši pirmās četras brāļu paaudzes bija iekš sava specifiskā potenciāla īpaši bīstamas kritušajam **ķerubam**, lai viņš varētu realizēt savas ieceres. „Rītausmas dēls” gribēja savu troni nolikt „augstāk par zvaigznēm”, tas ir, Visaugstā dēlu varas troņiem (**Jes.14:12-14**). **Bet reālās varas pozīcija vienmēr ir samērojama ar to spēku, kas tiek dots šīs varas īstenošanai.**

Pēc 70 pasaulu izveidošanas tika radīta dzīvo būtnu pasaule – pēc sestās dienas parauga, un tajā bija daudz dažādu būtnu, ieskaitot pašu gudrāko un attīstītāko no viņiem – **nahāšu**, caur ko

pievilšana atnāca pie Ādama un Havas. Agrāk jau tika pieminēts salīdzinājums, ka **nahašs** uz zemes attiecībā pret pirmajiem cilvēkiem –ir pravietisks kritušā **ķeruba** tēls attiecībā pret Visaugstā dēliem un meitām TOREIZ Debesīs. Stādieties priekšā Ādama un vispār pirmo cilvēku līmeni: viņos ir Debesu Tēva tēls, viņiem ir svētība visu vadīt un valdīt bez izņēmuma visas dzīvās būtnes, viņiem ir potenciāls, lai valdītu pār visu pasauli, un viņos ir atbilstoša godība un varenība, kas pagaidām, pārsvarā, ir neatklātā veidā. Un te, kā sacīt, dodiet tikai laiku... Tas viss nekādā veidā nebija salīdzināms ar to **nahāšu**, neskatoties uz to, ka tad vēl viņš bija ar kājām un rokām, ieskaitot spārnus, kā arī to, ka viņš bija galvenais būtņu vidū, jo bija ielikts par cilvēku pirmo palīgu, lai vadītu šo pasauli. **Nahāš**, kā jau iepriekš tika pieminēts, bija „SAR klases” radība, kas ir pieminēti kā Persijas, Grieķijas, utt. „ķēniņi”, un kuri ir kā „premierministri”, „galvenie vezīri”, kuriem ir padomnieku funkcijas un „izpilddirektora” funkcijas savas pasaules dzīves un ietekmes sfērās. Bet, tā sakot, palīgi – visi nav vienādi...

Darbības ar asti

Kritušais **ķerubs**, kas apvienošanas kārtība kļuva par pūķi, „**ar savu asti noslaucīja vienu trešo daļu zvaigžņu**”, tas ir – Visaugstā dēlus. Pravietiskā simbolika ir tāda, ka ilķņu un uguns darbība – ir tieša sakāve, galvas un acu darbības – ir iebiedēšana un gribas pakļaušana, bet astes darbība – tās ir manipulācijas, tas ir tas, kas ir aiz fasādes, kas ir apslēpts un nav redzams:

Atkl.gr.12³ Un parādījās cita zīme pie Debesīm: lūk, milzīgs ugunīgs pūķis, kuram ir septiņas galvas un desmit ragi, un uz viņa galvām septiņas diadēmas. ⁴ Un viņa aste aizrāva sev līdzī no Debesīm vienu trešo daļu zvaigžņu un nometa tās uz zemes...

Šī manipulācijas darbība atspoguļo bijušā „**sedzošā ķeruba**” varas un attiecību līmeni ar „zvaigznēm”. **Ķerubam** nebija pār viņiem varas, nevarēja iebaidīt un nospiest viņu gribu, bet tieši caur manipulācijām ar „astes kulstišanu”, viņš realizēja savus negodīgos „pasākumus”.

Ķerubs atskaitās

Uz laiku sagrābis varu uz mūsu zemes, kritušais **ķerubs** kļuva par tās formālo Sargātāju. Caur to viņš saņēma noteiktas pilnvaras, no kurām viena – ir periodiski nākt ar atskaiti pie Visaugstā, lai saņemtu atļaujas tām vai citām darbībām. Ir dīvaini dzirdēt no cilvēkiem, kuri nedaudz zina Rakstus, un nepamana tādas acīmredzamas vietas, un kuri savos prātos un citu prātos zīmē kaut kādas, ar realitāti pilnīgi nesaistītas bildes, kur kritušais **ķerubs**, kā kāds „tumsas pavēlnieks”, atrodas uz kaut kāda melna, melna troņa un no turienes ar savas rokas, spārna vai pirksta mājienu, vada dēmonu pulkus, kurus leģioniem vien ved „pēdējā un izšķirošajā cīņā” ieņemt Debesu Jeruzalemi. Neapšaubāmi, viņam ir savi pakļautie un savas „migas”. Neapšaubāmi, viņš ir viltīgs, un „kaļ ļaunus plānus” pret Valstības dēliem un meitām. Bet pat viņa negantajām darbībām ir pieļaujamas robežas, un viņam nav tiesību šīs esošās robežas pārkāpt. Un pat tad, ja kāds vai kaut kas atrodas viņa aizsniedzamības robežās, viņam nav tiesības pārkāpt noteiktu līniju, jo tās vai citas personas tiesības, bez viņas gribas un piekrišanas nevar tikt pārkāptas. Citādi, par to var pamatīgi norauties. Un tādēļ, pievilot, un manipulējot ar citu lēmumiem, periodiski atraujoties no savām intrigām, viņš steigšus pārvērtās, „tīrīja spalviņas” un steidzīgi devās sniegt ziņojumu pie Tā, pie Kura labāk nenokavēt:

Īj.1⁶ *Un bija diena, un atnāca Visaugstā dēli, lai nostātos JAHVES priekšā. Un arī sātans bija atnācis viņu vidū.*

Īj.2¹¹ *Un bija diena, un atnāca Visaugstā dēli stāties JAHVES priekšā. Un arī sātans atnāca viņu vidū stāties JAHVES priekšā.*

Tas runā par to, ka kopā AR DĒLIEM, pie Visaugstā sniegt ziņojumu atnāca arī kritušais **ķerubs**, kurš ar viltību un apmānu sagrāba varu pār šo zemi, izķerot to no Ādama rokām. **Ķerubs** bija tas, kurš „hakeriskā veidā” iespraucās Visaugstā dēlu starpā, kuri atbildēja par savām pasaulēm, un kuriem bija atbilstoša vara un tātad arī spēks un varenība, kas šo varu nodrošināja.

Kritušā ķeruba loma un vieta sacelšanās

Kritušais **ķerubs**, būdams grēka aizsācējs, kļuva par to, kurš sevī izaudzēja šo grēka vīrusu, ar kuru pacientās inficēt visus, lai varētu īstenot savus plānus. Faktiski viņš kļuva par „pelēkā kardināla” pirmsēdli. Un šis vīruss viņa „sastrādātajās rokās” (vai ķepās) kļuva par instrumentu, ar kura palīdzību viņš pacientās „pārformatēt” visu pasauli „savā līdzībā”, saviem uzdevumiem un mērķiem. Citu personu griba kļuva par objektu šī vīrusa pielietošanai, ar kura palīdzību šis **ķerubs** padarīja to par pietiekami „padevīgi plastisku”, lai ar to varētu manipulēt un „veidot” savu gaišo, bet precīzāk – tumšo nākotni.

Kad viņa organizētais konflikts pārkāpa neatgriešanās punktu un iegāja pretstāvības stadijā, caur savu esošo ietekmi un kritušo intrigām „rītausmas dēls” tajā visumā sacelšanās kļuva par līderi lielākai daļai radību, kas bija viņam sekojušas: pār ievērojamu daļu kalpojošo garu, dažādu klašu, funkciju un varenības būtņem, kuras eksistēja Debesīs, kā arī pār milzīgu daudzumu saprātīgu būtņu, kuras dzīvoja 70 pasaulēs.

Atkārtos, ka bija visai liels kalpojošo garu daudzums – eņģeļi, kuri nenostājās zem kritušā „rītausmas dēla” līderības, bet palika to varā, kuriem no iesākumiem viņi kalpoja pēc sava Radītāja pavēles – Visaugstā dēliem un meitām, kuri ar laiku kļuva par kritušajiem.

Kas ir „sātans” pēc Rakstiem?

Ivritā šis mūs interesējošais vārds izskatās šādi:

יָטָן (*sātáns*) pretinieks, nedraugs.

Tanahā šis vārds ir izmantots 23 reizes un var tikt izmantots **par jebkuru personu**. Tieši **noteiktais artikuls** pirms šī vārda, konkretizē pašu galveno nelieti: kritušo **ķerubu**: **יָטָן** (*hasatan*) „**tas pats pretinieks**”. Piemēram, kā situācijā ar Ījabu. Jaunajā Derībā par pretinieku – „sātanu” var tikt nosauktas dažādas personas, ne tikai kritušais **ķerubs**:

Mat.12²⁶ *bet ja sātans sātanu izdzen, tad viņš ir sadalījis pats ar sevi: kā tad pastāvēs viņa valstība?*

Katrs no kritušajiem ir pretinieks vai „sātans”, attiecībā pret Visaugsto, pret uzticamajiem, un kopumā pret Tēva Valstību. Protams, visos Rakstos ir bieži pieminēta tā persona, kas arī ir kritušais **ķerubs**, bet vienmēr ir jāskatās pēc konteksta, piemēram tā, kā ar terminu „eņģelis”. Šis nianses zināšana ir svarīga, lai pareizi saprastu to, „kas ir kas”.

Šeols un Nāve

Kritušais *ķerubs*, kas kļuva par pretinieku, nesēž uz troņa *Šeolā*. viņam tur ir savi „apartamenti”, kā goda viesim un „kritušo Padomes biedram”.

Virkne Šeolā var būt zem viņa kontroles, bet viņš tur nav ķēniņš.

Efez.2² kuros jūs reiz dzīvojāt, pēc esošiem noteikumiem šīs pasaules lietu kārtībā, pēc gaisa (apakšējie atmosfēras slāņi) varas [tā gribas, kurš ir] Valdītāja (ārhonta – grieķiski akuzatīva locījums), gara, kas izraisa nepakļaušanās darbības dēlos.

Šis grieķu vārds, ko bieži tulko kā „gaiss” (**αέρος aēros**), burtiski nozīmē „apakšējie blīvie atmosfēras slāņi”. Tas ir, – mēs redzam kritušo *ķerubu* kā to, kurš no tumsas valstības „kūrē” tieši „gaisa” sfēru.

Bet kas tad ir galvenais *Šeolā*, bet precīzāk, tajā tā daļā, kas uz laiku ir atdota tiem, kuri sacēlušies un tumsības spēkiem? **Atklāsmes grāmatas 9.nodaļā** tiek stāstīts par neparastiem siseņiem, kas līdzīga kentauriem bruņuvestēs un ar spārniem vai „bruņotiem dēmoniskiem pegaziem”, kuriem bija savs ķēniņš, kuram vārds ir *Avadons*, un nebūt ne „rītausmas dēls” vai pūķis. Un kas gan ir šis *Avadons*?

Avadons, kā man tas tika atklāts, – viņš ir viens no „pirmajiem” otrajā brāļu paaudzē Debesīs, viens no spēcīgākajiem savā paaudzē, kurš pārgāja toreiz kritušo pusē, kad tie vēl bija tikai savā krišanas procesā, neilgi pirms visaptverošās bruņotās pretstāvības sākuma.

אָבָדוֹן nozīme – $1 + 2 + 4 + 6 + 50 = 63 = 6 + 3 = 9$

Viņa vārds sastāv no diviem vārdiem: AV – „tēvs” un DIN – „tiesa”, iekš kura ir ielikts burts VAV, kura skaitliskā nozīme ir „6”, bet tas – „cilvēka skaitlis”, vai, izejot no konteksta: „pēc miesas”. Tas ir – to var tulkot kā „tiesas tēvs cilvēkiem” vai „tiesas pēc miesas tēvs”.

Ir arī cita šķautne. Ivritā darbības vārds **אָבָד** *abád* nozīmē: **pazudināt, iznīcināt, likvidēt, nogalināt**, kā arī citi, pēc nozīmes/jēgas līdzīgi vārdi. Tas pilnībā atbilst tai būtībai, par ko kļuva šī persona, ko aplūkojam. Šis darbības vārds principā sastāv no divām daļām: AV – tēvs un burts DALET, kuram ir nozīme – **durvis**, kā arī tas ir saīsinājums vārdam Tiesa – DIN, kas sastāv no diviem burtiem: **dalet un nun**. Tā kā burts NUN pamatnozīmē ir **dzīvība, ģimene**, tad **dalet bez nun**, var būt kā šķautne tiesai bez dzīvības izpausmes. Kā variants – ja aizejam nepareizā ceļā / virzienā.

Avadona vārds Tanahā ir pieminēts sešas reizes un vienu reizi jaunajā Derībā.

Īj.26⁶ Šeols ir atkailināts Viņa [JAHVE] priekšā, un nav apsega Avadonam.

Īj.28²² Avadons un Nāve saka: ar savām ausīm dzirdējām baumas par viņu [gudrību].

Īj.31¹² Tādēļ ka uguns – viņa līdz Avadonam aprija visus manus zemes augļus.

Ps.88¹² Vai gan kapā ir sludināma Tava labestība un Tava uzticība pie Avadona?

Sal.pam.15¹¹ Šeols un Avadons ir [atvērti] JAHVES priekšā, vēl jo vairāk Ādama dēlu sirdis.

Sal.pam.27²⁰ Šeols un Avadons – nav piepildāmi, un arī cilvēka acis nav

piepildāmas.

Atkl.gr.9¹¹ Ir pār viņiem ķēniņš: bezdibeņa (Šeola) eņģeli. Vārds viņam ivritā – Avadons, bet grieķiski – Apolions.

No Rakstu konteksta mēs varam redzēt, ka **Avadons**, kā likums, tiek minēts kopā un blakus ar **Nāvi**, tieši vai netieši. Un pēc Rakstu konteksta **Šeols** un **Avadons** bieži ir savstarpēji aizstājami un tādēļ, bieži, sinonīmi. Un ir vēl dažas vietas, kur kopā minēti **Nāve** un netieši – **Avadons**:

Atkl.gr.6⁸ un es uzlūkoju, un, lūk, bāli zaļš zirgs un uz tā sēdošais, kuram vārds ir Nāve, un Šeols tam seko kopā ar viņu. Un dota tiem vara pār ceturto daļu zemes: nogalināt ar ramfaiju, badu, nāvi (Θανάτω : nogalināšana; sods; „mironi?” zombiji?) un plēsīgiem zvēriem.

Atcerēsimies, kura atslēgas atņēma Jēšua, kad nolaidās **Šeolā** pēc Savas nāves? Kritušajam **ķerubam**? Nē! Viņš, kā ir rakstīts, atņēma tās **Šeolam** un **Nāvei**:

Atkl.gr.1¹⁸ un Dzīvojošais; un izrādījās miris, un Dzīvojošais Pasaulēs un Mūžībā, amen! Un [Man] arī ir Nāves un Šeola atslēgas.

Nāve kā jēdziens ir ar vairākām šķautnēm: fizioloģiskā nāve, kad dzīvība pilnībā pamet ķermeni; nāve, kā nodalīšana no Radītāja; kā arī Nāve kā persona:

Īj.28²² Avadons un Nāve saka: ar savām ausīm dzirdējām baumas par viņu [gudrību].

Šeit mēs varam redzēt kā **Avadons**, kas ir persona, kopā ar citu personu izrunā vienus un tos pašus vārdus. Manas personīgās atklāsmes ietvaros, gribu teikt, ka bez visām citām nozīmēm, „**Nāve**” – ir šī laika vārds tai, kura no iesākuma bija debesu līdzgaitniece tam, kuru tagad sauc par „**Avadonu**”. Atcerieties kā piemēru, **Šivu** un **Kali** – viņa sievu – līdzgaitnieci. Viņš – dievs sagrāvējs, kareivis, bet **Kali** – nāves dieviete, viņa sieva un palīgs. Tas ir reālās līdzgaitnieces pirmtēls „indiešu izpildījumā”. Atcerieties arī CERN, kur ir uzstādīta **Šivas** statuļa, kurš ir galvenais atbildīgais par šo milzīgo izbūvēto portālu, uz to pašu bezdibeni vai **Šeolu**. Tā persona, kura tagad bieži sauc par **Šivu**, – viņš ir galvenais atbildīgais garīgajā pasaulē par galvenā portāla uz **Šeolu** organizēšanu, tas ir, simboliski tieši viņam ir jāiedod atslēgas **Avadonam**, lai tas varētu iznākt no „bezdibeņa” vai **Šeola**. Viņi arī iepriekš, TAJĀ karā pret uzticamajiem, bieži darbojās ciešā sasaistē. Un arī tagad, caur viņu savstarpējo sadarbību, tiks organizēta pati apjomīgākā kritušo spēku pārvietošana no **Šeola** uz mūsu pasauli visā Poligona vēsturē.

Tagad atcerēsimies, kas atdos mirušos pēdējai tiesai? Sātans, viņš arī pūķis, viņš arī velns, viņš arī galvenais nelietis? Nē! Šai personai nav tā kompetence, lai nodarbotos ar tādu „izsniegšanu”:

Atkl.gr.20¹³ Jūra atdeva savus mirušos, kas ir tajā, un Nāve un Šeols atdeva savus mirušos, kas ir tajā. Un katrs tika tiesāts, ikviens pēc viņa darbiem.

Bet tagad aplūkosim iegremdēšanās secību šajā pašā neviensmīlīgi degošajā sēra uguns jūrā vai purvā:

a) Atkl.gr.20¹⁰ Bet apmelotājs (velns), kas ieveda viņus maldos, tika iemests sēra uguns jūrā, kur ir zvērs un viltus pravietis: viņi tiks mocīti dienām un naktīm mūžīgi mūžos.

b) *Atkl.gr.20¹⁴ Tad Nāve un Šeols tika iemesti uguns jūrā. Tā ir – otrā nāve.*

c) *Atkl.gr.20¹⁵ Un kurš nebija ierakstīts Dzīvības grāmatā, tas tika iemests uguns jūrā.*

Šeit ir parādīta sagrēkošanas secība un atbilstoša atmaksa caur soda secību.

Pirmkārt: zvērs un viltus pravietis pirms Sabata tūkstošgades sākuma, kā paši pirmie „divi liecinieki”, kas savākuši sev maksimālo „pantu”, un, pravietiski – „iestaigājot ceļu”.

Otrkārt: bijušais „sedzošais **ķerubs**” – Visaugstā būtne, kurš kļuva par kritušo ķerubu un grēka aizsācēju.

Treškārt: *Nāve* un *Šeols* vai *Avadons*, kā divi paši galvenie, kas ir kritušo Visaugstā bērnu pārstāvji.

Ceturtkārt: visi pārējie, kuru darbi tika nosvērti Taisnās Tiesas svaros un kuri neizrādījās ierakstīti Dzīvības grāmatā.

Nāves un *Šeola* iemešanas sēra uguns jūrā sakarā kāds var „izmest repliku no zāles”, ka, te jau nav runa par personām. Bet šeit kā reiz tieši ir runa par personām. Ja uguns jūra – ir daļa no lielā un milzīgā Šeola, visplašākajā šā vārda nozīmē, vai tad var iemest uguns jūrā to, kā daļa ir šī pati jūra? Ja *Nāve*, šajā gadījumā ir kāds vispārējs jēdziens, tad kādēļ viņa ir iemesta tajā, kas ir burtiskā izpratnē, tas ir burtiskā ne „virtuālā” „jūra”? Šeit ir parasta skolas bērnu vecuma loģika, un vajag vien visu uzmanīgi izlasīt, un nedaudz apdomāt. Protams, bez Svētuma Gara palīdzības arī šo, un vispār visu pārējo, nekādi nav iespējams saprast, un tādēļ, lai Debesu Tēvs atver garīgās ausis un acis, un palīdz katram saredzēt un sadzirdēt visu to, ko Viņš vēlas atklāt.

Kurš Pēdējās dienās apsēdīsies uz tumsas troņa?

Izejot no secības kādā tiks iemesti uguns jūrā, mēs varam ieraudzīt, ka kritušais **ķerubs** tur tiks iemests ātrāk nekā sagrēkojušie bērni, izņemot tikai to, kas nosaukts par zvēru, kā arī viltus pravietis, kuri pirms Ješua atgriešanās, savāks sev atbilstošajam „pantam”. Šis **ķerubs** darbosies nedaudz aiz viņu mugurām, un tādā veidā attālinās savu iemešanu. Aplūkosim vienu svarīgu pantu, kas mums atklāj tumsas spēku savstarpējo sadarbību šajos „Pēdējos laikos”, kuri jau visai „tuvu”:

Tulkojums no Kasiana redakcijas:

Atkl.gr.13⁴ Un es ieraudzīju vienu no viņa galvām, kas it kā bija nāvīgi ievainota; un viņa nāvējošā brūce bija izdziedināta. ⁵ Un izbrīnā visa zeme sekoja zvēram; un pielūdza pūki, jo tas deva varu zvēram, un pielūdza zvēru, sacīdami: kurš ir līdzīgs zvēram, un kurš var viņam preti stāties/cīnīties?

Ar ko ir galvenā cīņa? Ar pūki! Nē, ar zvēru! Bet ko tad pūķis, kurš ir kritušais **ķerubs**? Ja ir teikts ka pūķis nodeva visu varu un spēku šim zvēram, tad tas nozīmē, ka viņš nodeva vadībai to, kas ir viņa varā: savus eņģeļus, nefīlimus, dēmonus, kā arī viņa pieviltos, un viņam veltījušos nezāles, kuri TOREIZ pieņēma viņa līderību.

Ir lietas, ko kritušais **ķerubs**, pēc būtības, pa tiešo nevar izdarīt. Un tronī, lai to pielūgtu, ir jāapsēžas nevis viņam pašam, un ne kādai no tumsas būtnēm, kas iemiesojušās cilvēka ķermenī, bet pavisam citai personai. Neapšaubāmi, šis **ķerubs** saņems savu daļu norunāto „plāceņu” par

organizēto darbu, kā arī par savu padoto nodošanu „operatīvai vadībai”: daudzu dzīvojošo pielūgsmē, lai pielūdz arī viņu, kā arī nāves vai „pazušanas” dēlam. Pievērsiet uzmanību pasvītrotajiem panta fragmentiem, kur ir runa gan par pūķa, gan zvēra pielūgšanu. Un tagad aplūkosim šo pašu „pazušanas dēlu”, kuri „sēdinās troni”:

2.Tes.2³ *Lai neviens nekādā veidā jūs neieved maldināšanā: līdz tam brīdim, kamēr vispirms nebūs atkrišana, un nebūts atklāts šis grēka cilvēks, tas pats „pazušanas dēls”,⁴ pretinieks un augstprātis, kas sacēlas pret visu, kas saucas Visvarenais vai svētums, un apsēdisies Visvarenā templī, pasniegdams pats sevi it kā būtu – Visaugstais.*

Lai saprastu „kā dēls viņš ir”, aplūkosim šo grieķu vārdu:

Ἀπόλεια (*apoleija*) sagraušana, iznīcināšana, bojāeja, gals.

Šis vārds ir vienas saknes vārds ar vārdu *Appolions* (**Ἀπολλύων**), kas ir grieķiskais ekvivalents vārdam *Avadons*. Aplūkosim vēl vienu pantu, kurš, iespējams, palīdzēs mums labāk tikt skaidrībā ar šo jautājumu:

Īj.18¹³ *Apēdis viņa miesas locekļus, apēdis viņa locekļus nāves pirmsdzimtais.*

Kas ir šis „nāves pirmsdzimtais”? šeit ir gan garīgie, gan fiziskie aspekti. Kā šo pirmsdzimto var saprast to pašu „pazušanas dēlu”, kas, kā ļaundabīgs audzējs, pacentīsies aprīt daļu no Mesijas Miesas. Kaut runā ka „mēģinājums nav spīdzinājums”, bet viņam šī neprātīgā rīcība beigsies tieši ar spīdzināšanu. Bet tas, kas ir Bābeles miesa, to viņš, patiešām, varēs aprīt.

Daudzi interesējas un jautā: kurš gan būs tas „antikrists” vai „antimesija”? Obama vai princis Viljams? Džareds Kušners vai vispār kāds, par kuru pagaidām neviens nezina? Viņus tā uztrauc šī tēma, ka reizēm rodas sajūta, ka nav vairs citu, patiešām svarīgu un nopietnu jautājumu. Kādreiz mani arī tas interesēja, un es klausījos dažādas versijas, kurām bija savi nopietni argumenti. Kopš zināma laika man tas ir kļuvis pilnīgi vienaldzīgi. Kad man sāka nākt saprašana par esošo realitāti Poligona kontekstā, tad, kas man patiesi likās interesanti, – tieši kura Persona būs viena vai cita „personāža” fiziskajā ķermenī? Jo „apvalciņš” – ir apvalciņš, un ne vairāk. Un izejot no visa tā, kas man tika parādīts un atklāts līdz šim laikam, es redzu tikai divas reālas kandidatūras šim, nu ļoti islaicīgajam „amatam”.

Iespējams, tas būs tas, kurš bija viens no „pirmajiem” pirmajā paaudzē: visvarenākais no tā saucamajiem „Deviņiem Nesamierināmajiem”, kuri TOREIZ sacēlās pret Visaugstā principiem, pirmie oficiāli paziņoja par savu pretstāvību. Tas var būt arī tas, kas ir dēls, pirmsdzimtais tai personai, kura ir *Avadons*, kā arī viņa līdzgaitnieces, kuras vārds nu ir Nāve. Šīm abām personām ir maksimāli iespējamais potenciāls un nepieciešamais statuss kritušo pasaulē, jo tās jau arī ir šīs divas nepieciešamās sastāvdaļas, bez kurām nekas patiešām nopietns nenotiek. Bet, no šiem diviem kandidātiem, vairāk iespējamais, pieļauju, ir otrais variants. Tā, uz šo brīdi, ir – tikai mana personīgā izpratne un atklāsme, un vai tas tā ir – to drīz uzzināsim.

Iesaistīšanās kaujās secība

Mihaels, kā Debesu eņģeļu armijas virspavēlnieks, ir pretstāvībā, vispirms, tieši kritušajam *kerubam*. *Mihaela* varenības līmenis atbilst kritušā *keruba* varenības līmenim, bet viņam

uzticētā armija, kas sastāv no tiem „eņģeļiem”, kuri ir „kalpojošie gari”, ir samērojama ar „rītausmas dēla” armiju. Varam pat teikt tā, veiksmīgi pretstatāma, lai neteiktu vairāk. Šī pretstāvība un cīņa sākās vēl TAD, un dažādos veidos turpinājās visu laiku, ieskaitot mūsu Poligona laiku. Garīgajā pasaulē eksistē noteiktas robežas, kuru ievērošanai seko tie, kuriem ir atbilstošas pilnvaras un varenība. Piemēram, kad tika risināts pavisam ne viennozīmīgs jautājums ar mirušā Mozus fizisko ķermeni, bija dažādi strīdīgi momenti, ko ar kritušo **ķerubu** risināja tieši Mihaels:

Jūd.1⁹ Turpretim erceņģelis Mihaels, kad viņš apšaubīja velna argumentus Mozus miesas dēļ, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: „lai aizliedz tev JAHVE!”

Mihaelam nebija nekādu problēmu, lai „iekrautu”, ja vajag iekraut, ar šo jautājumu viņam viss ir kārtībā, bet garīgajā pasaulē nedrīkst pārkāpt robežas, un tikai Visaugstajam ir pilnvaras atrisināt īpaši samudžinātus jautājumus, kad tādi rodas, un Viņš vēl nekad un nevienam nav devis iemeslu šaubīties par Savu taisnīgumu. Un par to zina visi Viņa bērni un Viņa radības: gan uzticamie, gan kritušie. Šis fragments ir svarīgs divu, kā es redzu, galveno iemeslu dēļ.

Pirmkārt, tā ir **Mihaela** līmeņa atbilstība kā visu būtņu galvai kara lietās, kritušā **ķeruba** līmenim, kurš, no visām būtnēm, kas sacēlās, ir viens no pašiem varenākajiem. Ir arī citas, visai varenas būtnes, par dažām no tām mēs parunāsim turpmāk, kuras personīgajā līmenī ja arī ir vājāki par „rītausmas dēlu”, tad tikai nedaudz. Bet arī no organizatorisko spēju viedokļa, viltības un intrigu pīšanas līmeņa, kritušais **ķerubs** te visus ir nopietni pārspējis.

Otrkārt, tā ir nepieciešamība ievērot noteiktas robežas, principus gan garīgajā, gan fiziskajā pasaulē, neatkarīgi no tā, vai tu esi uzticamais, vai kritušais.

Citā situācijā, **Mihaels** ar savu armiju karo pret kritušo **ķerubu**, kas amatu apvienošanas kārtībā ir arī pūķis un viņa armiju:

Atkl.gr.12⁷ Izcēlās karš Debesīs: Mihaels ar saviem eņģeļiem karoja ar pūķi, un pūķis un viņa eņģeļi karoja pretim,⁸ bet tie nepastāvēja un tiem vairs nebija vietas Debesīs.⁹ Un tika nomests varenais pūķis, vecā čūska, ko sauc par velnu un sātanu, kas pievil visu apdzīvojamo visumu, tika nomests uz zemes un viņa eņģeļi līdz ar viņu.

Uzticamo cīņa ar kritušajiem sākās vēl TAD un nekad nav apstājusies. Veidi ir bijuši dažādi, bet tagad tuvojas zināms fināls/nobeigums, kad visu pušu spēki tiks koncentrēti izšķirošajām kaujām. Un, ja aplūkojam „Pēdējo dienu” kaujās iesaistīšanās secību, tad mēs redzēsim, ka izšķirošās cīņas vispirms notiks padebesīs eņģelisko būtņu starpā. Un augstāk pieminētais pants runā tieši par to. **Mihaels** ar savu armiju veic padebešu „tīrīšanu”, izspiežot no šīs sfēras visas kritušās būtnes, lokalizējot tās pie un uz mūsu zemes. Šī ir pirmā globālās cīņas fāze pirms iesaistās cīņā galvenie spēki. Uz šīs cīņas beigām, uz zemes tagad sāk izvērsties izrādes apogeja, kas saistīta ar visa tā aizdedzināšanu, kas ilgi tika turēts gruzdošs. Un pēc tam notiks visa sinhronizācija: smagu vietēju konfliktu uzliesmošana, ātrs kodolkarš, finanšu tirgus sabrukums, defolti, bads, utt.

Uz šo sagatavojošo darbību fona tiks izvirzīts tas, kas ir šis „pazušanas dēls” vai zvērs, kuru

visādā veidā sāks virzīt apvienotā spēlētāju komanda, „spēlējašo” pret mums. No padebesīm izmestais pūķis ar savu dēmonisko krituši eņģelisko būtnu brigādi un dažādām citām dēmoniskām būtnēm, nedaudz „atjēgušies”, sāks nākamo karu sava maksimālā atbalsta ietvaros izvirzītajam apvienotajam kandidātam. Šī kara aktīvajā fāzē piedalīsies hibrīdi, vilkači, kā arī visādi citi krituša **keruba** pusē nostājušies radījumi no citām pasaulēm, priekš kuriem tiks atvērti atbilstoši portāli. Bet tā ir tikai „elles karstuma aktīvā iesildīšanās”. Pēc tam sāksies trešais vilnis un pats intensīvākais. No tumšā, tumšā **Šeola** ir jāparādās „**Avadona** elles suņiem”: kentauriem bruņuvestēs un ar spārnēm, kas līdzīgi dēmoniskiem, bruņotiem Pegaziem, pēc atbilstoša atjauninājuma. Par to mums vēsta **Atklāsmes grāmatas 9.nodaļa**.

Šī grupa kalpo, būtībā, kā „triecienvienība” un **Avadona** un **Nāves** avangards, kuri ir stiprākie kritušo vidū, un kuri parādīsies uzreiz pēc viņiem. Tieši viņi ir vadītāji **Šeola** apvienotajiem spēkiem, ieejiet ciešā sadarbībā ar pārējiem, kas nomesti no padebesīm, ar nezāļu „piekto kolonnu”, hibrīdu būtnēm, ietverot milžus un visu veidu monstrus, kuri ir sakoncentrēti zem zemes un citās grūti sasniedzamās vietās priekš noslēdzošās pretstāvības ar Visaugstā tautu.

Atkl.gr.6⁸ Es uzmetu acis, un, lūk, bāli zaļš zirgs, un sēdošais uz tā, kura vārds – Nāve, un Šeols tam seko. Un dota tiem vara pār ceturto daļu zemes: nogalināt ar ramfaiju, badu, nāvi (Θανάτω : sods; „miroņi”: zombiji?) un zemes plēsējiem.

Visu šo notikumu procesā Debesu Tēvs izlies Savu godību, tā kompensējot tumsas pastiprināšanos, kā ir rakstīts, ka „**vairojoties bezdievībai, pār mēru vairošies žēlastība**”. Un tieši pēc tam, kad tumsa pastiprināsies maksimāli, notiks arī Tēva Valstības maksimālā pastiprināšanās. Viņš izlies Savu redzamo godību pār Saviem uzticamajiem, bet, lielākā mērā tieši pār 144000, kuri, kā Varenā Ķēniņa bērni, turpinās to cīniņu, kas notika **1.Moz.1:2**, un viņi atkal izcīnīs graujošu uzvaru pār tiem, kurus uzvarēja TAD, un nav nekā jauna zem saules. Dēli un meitas redzamajā godībā ar daļēji atarhivētu atmiņu un pilnībā atarhivētām spējām sadursies ar kritušajiem nemirstīgajiem, un, protams, ar visām pārējām būtnēm, kas gatavoja ceļu visiem kritušajiem. Ķēniņa tautas priekšgalā būs divi pravieši kopā ar 144000, kurus Debesu Tēvs mērķtiecīgi sūtīja tieši mūsu laikos un pastāvīgi gatavoja šīm epohālajām kaujām. Visaugstā eņģeļi **Mihaela** vadībā, cīnīsies „plecu pie pleca” kopā ar 144000, aktīvi piedaloties Visaugstā bērnu aizstāvēšanā, kuri atradīsies „tautu tuksnesī” (**Ecēch.20:34-37**).

Tie, kuri ir „kvieši”, 1260 dienas atradīsies „tautu tuksnesī”. No „cepināšanas” pakāpes, ierauga izdabūšanas ārā no viņu dvēselēm „tuksneša karstumā”, lai viņi būtu „bez ierauga”, viņus no turienes izķers un novietos patveršanās vietās, kur viņi gaidīs ķēniņa Ješua atgriešanos, Kurš ir mūsu Augstais priesteris, lai satiktu Viņu gaisā brīdī, kad Viņš tuvosies mūsu zemei. Kur šis tuksnesis atrodas? Visapkārt! Visa zeme būs tuksnesis, kur ienaidniekam nepieejamās vietās, ir sagatavotas patveršanās vietas, turp nav iespējams nokļūt parastā fiziskā veidā. Tās tiks apslēptas un apsargātas ar īpašu Visaugstā godību un Viņa eņģeļiem. Tās it kā patveršanās vietas, ko kāds kaut kur cēla un gatavoja, – ir vien „lait versija” zināmam laika periodam, kamēr tumsas būtnes netiks aktivizētas, lai meklētu visus, kuri slēpjas. TAD jau bija līdzīga aina, un tas, kas drīzumā notiks, „**bija laikos, kas bija pirms mums**” (**Sal.māc.1:10**). Priekš tiem, „kuri tēmā”, darbības algoritms ir apmēram skaidrs, bet, neskatoties uz to, Visaugstajam ir sagatavoti ne mazums pārsteigumu. Tieši pirms pašas tikšanās ar Ješua, visi, kuri ir nogājuši savu ceļu, un

palikuši dzīvi, tiks pārvērsti, saņemot savas apskaidrotās miesas.

Divi pravieši

No sākuma precizēsim, ar ko tieši cīnīsies divi pravieši, par kuriem ir rakstīts **Atkl.gr.11.nodaļā**. 144000 – tas ir Kēniņa zobens, bet divi pravieši – viņi ir kā šī zobena asmeņi, kurš ir Visaugstā rokās.

Atkl.gr.11⁷ un kad viņi pabeigs savu liecību, no Šeola iznākošais zvērs cīnīsies ar viņiem...

Nevis pūķis, tas ir – kritušais ķerubs, bet kāds, ar iesauku „zvērs” vadīs un karos ar viņiem. Kas tas ir par zvēru? Mēs jau agrāk aplūkojām, ka pūķis nodos viņa operatīvajā vadībā savus kritušo būtnu pulkus, kā arī savus resursus, lai sasniegtu kopīgus mērķus. Pūķis – viņš nav uz tumsas zobena asmens, bet viņš ar savu varenību un savām apakšvienībām – ir palīginstruments. Nopietns un varens instruments, bez kā visa šī sistēma nevarētu izdarīt visu to, ko tā darīja un gatavojas darīt.

„**Zvērs no Šeola**” – tas ir, vispirms, kāda tumsas dēmoniska sastāvdaļa, kas kā roka, tiek ielikta skarbas sistēmas cimdā, kurai ir jānomaina Bābeles sistēma. Tā ir – diktatoriska sistēma, kuras priekšgalā tiks nolikts tas, kas pārstāv kritušo intereses, un kas ir, zināmā mērā, viņu **izpilddirektors**. Kā divi pravieši 144000 priekšgalā ir Visaugstā Valstības zobena asmens, tā arī kāda persona – „zvērs” – ir **daļa** no tumsas zobena asmens. Kādēļ „daļa”? tādēļ, ka šī persona, par kuru mēs runājam nedaudz iepriekš, pati par sevi nav pati stiprākā, kaut ir no to skaita, bet tā pārstāv tos divus, kuri ir „pirmie līdzīgo vidū”: **Avadons** un **Nāve**. Tieši šie abi ir visas zvēra, kurš iznāk no bezdibeņa”, bet precīzāk no **Šeola**, sistēmas priekšgalā. Viņi, zināmā nozīmē ir kā divi līdz-Priekšsēdētāji „Tumsas Direktoru Padomē”. Šajā „Direktoru Padomē” ir arī pats „zvērs”, kā personā un kritušais **ķerubs**, kā arī dažas citas personas, kuras atbild par citām sfērām, un par tām mēs parunāsim nedaudz vēlāk.

Kas attiecas uz diviem zvēriem, par kuriem ir runa **Atkl.gr.13.nodaļā**, tad tur **pirmais zvērs** iznāk no jūras (**1.pants**), bet jūra pravietiski ir – visas pasaules tautas. **Otrais zvērs** iznāk no zemes (**11.pants**), bet zeme pravietiski ir – Israēls („Apsolitā Zeme”). bez paša Israēla un visiem ebrejiem šis simbols nozīmē vispārīnātu reliģisko varu, par cik Visaugstā tauta visa pilnībā izgāja no Izraēlas, bet reliģiozā sistēma cenšas viņu kopēt. „**Divi ragi kā jēriņam**” pasvītro tieši reliģiozo sistēmu. Šajā **otrajā zvēra** reliģiozajā sistēmā ietilpst ne tikai Romas – katoļu baznīca un ortodoksāli – pareizticīgā baznīca, bet tas ir visas pasaules reliģisko sistēmu apkopojums, kuras cenšas būt līdzīgas „Jēram”. Te ir arī norāde uz kādu apvienotu vispasaules reliģiju. Pēc savas izešanas **otrais zvērs** piespiež visus pielūgt **pirmo zvēru**, tas ir to, kas pārvaldīs visu pagānisko tautu valsts, „pasaulīgo” sistēmu. Mēs saprotam, ka katrai sistēmai ir sava struktūra, kuras priekšgalā ir savi priekšnieki. Par šīs sistēmas priekšnieku tiks ielikts tas pats „pazušanas dēls”, kam desmit kēniņi jeb prezidenti, nodod savu varu: **Atkl.gr.17:12-13**. Bet tas, kurš nosaukts par „viltus pravieti” – tas ir pārstāvis no reliģiozās sistēmas, kura ir pasniegta ar **otro zvēru**.

Pirmais un otrais zvēri – ir „ar acīm redzami zvēri”, kas ir šīs kritušās pasaules atbilstošās sistēmas. Šīm sistēmām ir savas struktūras un komandieri. Tādēļ, Rakstos lasot par vienu vai otru zvēru, mums ir jāsaprot, ka atkarībā no konteksta, runa var būt vai nu par pašu sistēmu kopumā,

vai par personu, kura šos sistēmu vada.

Zvērs, kurš iziet no **Šeola**, – ir tumsības sistēma koncentrētā veidā, ar visām savām apakšvienībām, spēkiem un līdzekļiem, kā arī persona, kura to vada uz zemes 3,5 gadus. **Avadons** un **Nāve** pēc tam, kad iznāks zemes virspusē (**Atkl.gr.6:8**) kopā ar visiem saviem spēkiem, nodrošinās šī zvēra valdišanu, piesedzot to ar visu savu varenību no visām iespējamām pusēm un virzieniem.

Tādēļ, kad mēs lasām par to, ka diviem praviešiem nāksies cīnīties ar zvēru, kas iznāk no **Šeola**, tad tas nozīmē, ka viņiem kopā ar 144000 nāksies karot ar visu šo zvēra sistēmu, ar tās apakšvienībām un spēkiem, kuru priekšgalā būs „pazušanas dēls”, kā arī ar viņa valdišanu piesedzošiem **Avadonu** un **Nāvi**, kuri iznāks noliktajā laikā zemes virspusē. Tieši tā.

Tagad par neizbēgamo. Šie divi pravieši tiks nogalināti. Bet kā un kādēļ nogalināti? Pavisam ne tādēļ, ka izrādīsies vājāki par **Avadonu** un **Nāvi**, un vēl jo vairāk par pašu „pazušanas dēlu”. Nogalināti tādēļ, ka uz to ir Visaugstā griba, un tas priekš viņiem ir noteikts no iesākumiem, vēl pirms viņu iemiesošanās uz šīs zemes, un viņi, pirms savas atnākšanas šajā pasaulē, protams, to zināja. Viss bija saskaņots, un tam ir savi iemesli. Izlasīsim visu fragmentu, kas ar viņiem ir saistīts, pievēršot uzmanību kādām ļoti svarīgām detaļām, kas nepieciešamas pareizai saprašanai:

Atkl.gr.11 ³ Es likšu diviem Maniem lieciniekiem, un, tērpušies rupjā audumā, tie pravietos 1260 dienas. ⁴ Viņi ir divi eļļas koki un divas Menoras, kas stāv visas zemes JAHVEs priekšā. ⁵ Un ja kāds gribēs viņiem kaitēt, uguns iziet no viņu mutes un aprij viņu ienaidniekus, un ja kāds gribēs viņiem ko kaitēt, tam nāksies tapt iznīcinātam. ⁶ Viņiem ir vara nobloķēt debesis, lai nelītu lietus laikā, kad viņi pravieto. Un ir arī vara pār ūdeņiem, lai tos pārvērstu asinīs un šaustīt zemi visādām mocībām, kad vien viņi to gribēs. ⁷ Un kad viņi pabeigs savu liecību par tiesu, pats zvērs, kas iziet no Šeola, organizēs ar viņiem karu, un uzvarēs viņus, un nogalinās viņus, ⁸ un atstās viņu liķus uz ielas lielajā pilsētā, ko garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti. Tā ir tieši tā vieta, kur viņu JAHVE ir krustā sists. ⁹ Un daudzi no tautām, ciltīm, tautībām un rasēm aplūkos viņu miesas trīs ar pusi dienas, un netiks atļauts viņu liķus ielikt kapā. ¹⁰ Bet uz zemes dzīvojošie par viņiem priecāsies, liksmosies un viens otram sūtīs dāvanas, jo šie divi pravieši mocīja visas zemes iedzīvotājus. ¹¹ Un pēc trīs ar pusi dienām Dzīvības Gars no Visvarenā iegāja viņos, un viņi piecēlās uz savām kājām, un lielas bailes pārņēma tos, kas viņus vēroja. ¹² Un izdzirdēja visai skaļu balsi no Debesīm, kas teica: „Kāpiet šurp augšā!”. Un viņi pacēlās Debesīs uz mākoņa, un viņu ienaidnieki viņus vēroja.

Pirmkārt, vēlos pievērst uzmanību viņi kalpošanas ģeogrāfijai. Kas attiecas uz noslēdzošo cīņu, tad tā notiks varoņpilsētā Jeruzalemē. Tieši uz vienas no pilsētas centrālajām ielām, bet varbūt pat netālu no jaunuzceltā Trešā Tempļa, viņi tiks nogalināti. Un pievērsiet uzmanību, ka kalpos viņi pa visu zemes virsu, jo ir teikts, ka viņi pakļāva mocībām pilnīgi visu zemi, pakļaujot tiesas sitieniem Tā Kunga vārdā. Jo bija jau par ko. Un bezdievīgie visas apdzīvojamās zemes iedzīvotāji, viens otram sūtīja dāvanas no prieka, kad šis mocības ir izbeigtas.

Otrkārt, pievēršu uzmanību tam, ka kalpošanai pa visu zemes virsu viņiem, protams, būs vajadzīga maksimāla mobilitāte, un ir zināmas šaubas, vai vēl bankrotēt nepaspējušās avio kompānijas viena par otru metīsies tiem piedāvāt biļetes ar atlaidi, vai pat tās uzdāvinās. Protams, darbojoties ar vajadzīgajā pakāpē atarhivēto atmiņu un pilnībā atjaunotajām spējām, viņi pārvaldīs savas redzamās godības pilnību, kas viņiem bija līdz atnākšanai šajā pasaulē. Vajadzības gadījumā viņi pārvietosies pārdabiskā veidā uz jebkuru zemes vietu, lai atbrīvotu tiesas un tumsas spēkus pakļautu sitieniem, pret kuriem nebūs efektīvas aizsardzības. Jūs jautāsiet – kādēļ? Vienkārši, lai paņirgātos par kritušajiem un citiem nešķīstiem cilvēkiem?

Iespējams, kāds lasot šīs rindas, iedomājās divus gandrīz opīšus, kas ietērpti maisos, kuri ar vēzdu staigā pa Jeruzalemi, un periodiski apstājoties ielu krustojumos traucējot auto plūsmu, kaut ko vēsta skaņu jūklī, kas ceļas no neapmierinātajiem braucējiem, gājējiem un pasažieriem. Bet kad kāds saniknots vadītājs izejot no mašīnas ar beisbola nūju rokās, nepieklājīgi palūgtu viņus paiet malā, tad viņi izvirstu no savām plaušām uguni kā no martenkrāsniem, un nelaimīgais šoferis pāroglotos un atstātu savu mašīnu kā dāvanu kādam garāmgājējam. Tāda, lūk, tā „eļļas glezna”, tā sakot. Patiesībā tas viss ir ļoti tālu no patiesības un nemaz ne tā.

Par šiem diviem praviešiem ir teikts **Zaharijas grāmatas 4.nodaļā**. Viņi nevis vienkārši atrodas it kā „uz zobena asmens” visai savai „144000 komandai”, bet vēl arī pravietiski simbolizē divas vēzdas: Israēls un Jūda, kas savienoti kopā. Tajā vai citā pakāpē karos visi 144000, bet uz šiem diviem gulsies galvenais svarīgāko cīņu smagums. Viņi ir kā Atlikums, – **šearit**, un tos divus, kurus Ješua domāja, sakot –divi zobeni ir pietiekami: **Lk.22:38**. Savā laikā viņus simbolizēja arī **Jozuā un Kālebs**, par kuriem ir teikts, ka viņos bija „cits gars”.

Viņi visā pilnībā pārstāv Jēra Sievu, kurai ir jānoiet tas pats ceļš, kas viņas Vīram – Mesijam Ješua, un tieši tamdēļ viņiem būs atļauts nomirt. Un, kā mēs atceramies, Mesija reiz ir teicis, ka „**māceklis nav augstāks par skolotāju**”.

Rakstos ir teikts, ka Ješua ir jānosēžas pie Tēva labās rokas, un tur jāatrodas līdz brīdim, kamēr visi Viņa ienaidnieki tiks nolikti pie Viņa kājām. Kas ir kājas? Viņa kājas – ir daļa no Viņa Ķermeņa, kas ir visa Visaugstā tauta. Un šie divi pravieši, kā divi liecinieki, simbolizēs šīs divas Ķēniņa Sievas kājas, zem kurām beigās ir jānonāk VISIEM Ješua ienaidniekiem.

Ja toreiz Ješua nebūtu atļāvis Sevi sagūstīt toreiz Ģetzemanes dārzā, tad visai pasaulei kopā ņemtai spēka būtu par maz, lai pamēģinātu Viņu, ne vien nogalināt, bet sasiet. Pirms Viņš atļāva Sevi sagūstīt, Viņš parādīja „kurš mājā ir Saimnieks”:

Jņ.18⁴ Tad Ješua, saprotot visu, kam ar Viņu ir jānotiek, izgāja un teica viņiem: „ko jūs meklējat?”⁵ viņi atbildēja Viņam: „Ješua Nācareti”. Ješua viņiem saka: „Es – Esošais / Mūžīgais”. Tur stāvēja arī Jūda, kurš Viņu nodeva. ⁶ Un kad pateica viņiem to: „Es – Mūžīgais”, viņi atkāpās atpakaļ un sabruka pie zemes. ⁷ Un atkal viņiem jautāja: „ko meklējat? ”. viņi izteica: „Ješua Nācareti”. ⁸ Ješua atbildēja: „Es jums teicu, ka Es – Mūžīgais, tamdēļ, ja meklējat Mani, atlaidiet viņus, lai iet prom”.

Tikai pēc tam, kad Viņa godības iedarbībā tie tika nogāzti pie zemes, Viņš atļāva Sevi sasaistīt, lai pēc tam nomirtu. Apmēram, pēc tādas pašas pravietiskās shēmas, tas notiks arī ar diviem praviešiem, kuri būs pravietisks atspulgs Viņa Sievai. Ar viņu piedalīšanos notiks daudzas kaujas

ar kritušajiem un citiem dēmoniskiem radījumiem pa visu zemes virsu.

Un neviens 1260 dienas nevarēs veiksmīgi viņiem stāties pretim: ne kritušais ķerubs, ne zvērs, kas ir „pazušanas dēls”, ne *Avadons*, ne *Nāve*. TAD visas šīs darbojošās personas viena otru labi pazina, karoja viens ar otru, un tas būs kā kāds „Fināls 2.0”, jo „*nav nekā jauna zem saules*”. Visa Ješua pilnība būs ielikta 144000, un īpaši šajos divos praviešos, kuriem, 1260 dienām beidzoties, gala kaujā ir jābeidz sava: „pravietiskā liecība”. Tā pravietiskā kalpošana, par ko ir runa attiecībā uz viņiem, neietvers sevī vienkārši kaut kādu pareizu vārdu izrunāšanu, kas uz kaut ko aicina, vai, par kaut ko vēstoša – kam ir jānotiek. Tā pravietiskā kalpošana, ko viņi veiks, tiks ietērpta redzamajā godībā, un tādēļ, visu ko viņi teiks, šī godība momentā realizēs, un priekš daudziem tumsas spēkiem – ļoti sāpīgi. Viņi organizēs un paši piedalīsies visas Visaugstā tautas aizstāvēšanā, kurš visu šo laika periodu ies cauri savam tuksnesim.

Viņu „liecība”, par kuru ir teikts *Atkl.gr.11:7*, ir pravietiska liecība tam, ka viņi, šeit uz zemes pārstāv savu Ķēniņu – Mesiju Ješua, Kurš ir ķēniņu Ķēniņš un Valdnieks pār visiem valdniekiem, Kuram ir dota VISA vara kā Debesīs tā uz Zemes. Viņu liecība ir iekš tā, ka Visaugstais ir uzticams Saviem apsolījumiem, un glabās Savu tautu visu bēdu laiku, palīdzot tam iziet cauri attīrīšanai un ieiet Viņa šalomā un glābšanā. Viņu liecība ir, ka visi Ješua ienaidnieki būs nolikti zem Viņa, kā Ķēniņa kājām, un Viņš var piecelties un atgriezties pie tiem, kuri Viņu gaida.

Divi pravieši, zināmā nozīmē, būs nomaskēti „vienkāršos specvienības maskēšanās tērpos”, kurus, ja kāds nezina, darina no rupja auduma, par ko ir teikts *Atkl.gr.11:3 ...tērpušies rupjā audumā: σάκκους* (sákkus): *rupjš audums, maisaudums, apģērbs no rupja bieža auduma*. Tas, ko viņi darīs, sāpīgi atsauksies uz visiem tumsas spēkiem. No viņu mutēm Ķēniņa dzīvā Vārda veidā izies uguns, un tas līdzīgi tam, kā ir teikts par Ješua, Kurš atgriezīsies uz balta zirga, un no Kura mutes izies ugunīgs zobens, kas satrieks to zvēru, kas ir nosaukts par „pazušanas dēlu”: *Atkl.gr.19:11-16* un *2.Tes.2:8*. Tieši par to bija teicis pravietis:

Jer.23²⁹ vai Mans Vārds nav līdzīgs ugunij, saka JAHVE, un veserim, kas sašķel klinti?

Un kā toreiz Ješua teica, lai neaiztiekt mācekļus, bet ņem Viņu vienu pašu, tad tēlaini, tā notiks arī fināla kaujas dienā Jeruzālemē.144000 paies malā un tajā nepiedalīsies, bet vēros visu no malas. Viņiem ir sava misija, bet tajā pēdējā kaujā, tie divi pravieši būs tikai divi vien. Ir rakstīts, ka jātiekt noliktiem VISIEM ienaidniekiem zem Ješua kājām, un viņi VISI tiks nolikti, kā ir rakstīts.

Ps.110¹ (Dāvida psalms) Teica JAHVE manam Adonajam: sēdies pie Manas labās rokas, līdz tam brīdim, kamēr nolikšu Tavus ienaidniekus zem Tavām kājām.

² Tavas varenības zizli JAHVE sūtīs no Ciānas: valdi Savu ienaidnieku vidū.

Par Ješua sievu, ko tad pārstāvēs divi pravieši, ir teikts:

Augst.dziesma 6¹⁰ Kura tā ir, kas parādās kā rīta ausma, skaista kā mēness, starojoša kā saule, briesmīga kā naidīga karaspēks ar karogiem?

Tajā fināla kaujā „tikš nolikti zem kājām” visi ienaidnieki, kas pacentūsies viņiem stāties pretī, ieskaitot pašu „pazušanas dēlu” kā arī *Avadonu* un *Nāvi*. Un tikai pēc tam, kad piepildīsies rakstītais, viņi pacels augšā rokas, izsakot kādus vārdus, no kuriem vieni būs: „*māceklis nav augstāks par Skolotāju*”, dodot zīmi un brīvprātīgi no sevis noņemot redzamo godību. Pēc tam,

kad viņi izteiks šos vārdus, un pacels rokas pret Debesīm, pazudīs redzamā godība, un viņi atkal būs grēka novājinātajās miesās, kādās bija pirms savas pārvēršanās. Tā noslēgsies viņu „licība”. Un tikai pēc tam viņi tiks nogalināti. Pati svarīgākā nianse ir tieši tur, ka viņiem būs **brīvprātīgi** jāatsakās no godības, ar kuras palīdzību viņi pirms tam nolika zem kājām VISUS ienaidniekus. Atteiksies, lai piepildītos uzrakstītais.

Viņiem ir jākļūst par „diviem lieciniekiem” tai izpirkšanai, ko varēja veikt tikai Ješua. Viņi pravietiskā nāve, bet pēc tam augšāmcelšanās, kā to, kuri simbolizē Jēra Sievu, pravietos nāvi un augšāmcelšanos no mirušajiem **Israēla Namam un Jūdas Namam**. Johanāns Pagremdētājs (Jānis Kristītājs) ar savu kalpošanu un savu nāvi simbolizēja Ješua kā lēnprātīgu Jēru, bet šie divi pravieši pirms savas brīvprātīgās nāves uz šīs zemes apliecinās Mesiju kā Lauvu no Jūdas cilts. Bez tam, viņi uzstāsies pravietiski, divatā kā Mesijas Sieva, ar diviem lieciniekiem un „kā otrais liecinieks” tam, ko izdarīja Vīrs: brīvprātīga nāve par Visaugstā bērniem. Kamēr uz viņiem un viņos būs tā godība, kas pie viņiem atgriezīsies pēc viņu „atarhivēšanas”, ar viņiem diviem **neviens neko** nevarēs izdarīt. Bet notiks tas, uz ko viņi gāja apzināti, pirms iet Ješua pa pēdām, lai iemiesotos šeit uz zemes.

Par viņiem **Atkl.gr.11:4** ir teikts, ka viņi – ir divi eļlas koki, un tieši par to ir **Cakarijas grāmatas 4.nodaļa**:

Cak.4³ n divi eļlas koki vīrs tās, viens – pa labi no trauciņa un otra – pa kreisi no tā...¹² Un es izsaukos otru reizi un teicu viņam: „Kāda nozīme ir tiem diviem eļlas koka zariem, kas caur zeltā darinātām caurulītēm izlej no sevis zeltu [zeltainu eļļu]?”¹³ Tad viņš man atbildēja tā: „Tu nezini, kas viņi ir?” Un es teicu: „Nē, mans kungs”.¹⁴ Tad viņš man sacīja: „tie ir tie divi svaidītie [eļlas dēļi], kas stāv visas zemes Adonaja (Kunga) priekšā”.

Šie divi pravieši – nav ne **Mozus**, ne **Elijahu** (Ēlija), kā daudzi domā, bet tas priekš daudziem atklāsies tikai tad, kad izliesies redzamā godība, un viņi kopā ar 144000 tiks pārvērsti. Kādēļ tie nav ne **Mozus**, ne **Elijahu** (Ēlija)? Tas ir vienkārši. Rakstos ir teikts:

Ebr.9²⁷ un visiem cilvēkiem vienreiz būs mirt un pēc tam – Tiesa.

Tādēļ, Visaugstā bērni, kuri nav nezāles, nevar fiziskā ķermenī nomirt vairāk kā vienu reizi. Ar nezālēm – cits stāsts, uz viņiem šis noteikums neattiecas, jo viņiem šajā jautājumā darbojas savas valstības likumi un principi. **Mozus** jau vienu reizi nomira, un par to mēs skaidri zinām no Rakstiem. Kas attiecas uz **Elijahu**, tad mēs iepriekš jau viņa jautājumu aplūkojām, ņemot Ješua vārdus, kad Viņš tieši teica, ka „**Elijahu (Ēlijam) ir jānāk**”, un pēc Viņš piemetināja, ka tas „**jau ir atnācis**”, precizējot „**ja varat pieņemt**”. **Elijahu** tika paņemts ar ugunīgiem ratiem un līdz tam brīdim viņš nenomira. Pēc tam viņa dvēsele tika sūtīta Ješua brālēna – **Johanāna** miesā, kuru pēc tam nosauca par **Johanānu Pagremdētāju (Jānis Kristītājs)**. Savas kalpošanas noslēgumā viņam tika nocirsta galva. Tādēļ, šiem diviem fiziskās nāves „limits” bija izsmelts. Vienīgais par kuru mēs varam izlasīt Rakstos, ka viņš fiziski nenomira, – ir **Enohs**. Bet viņš bija cita laika pravietis, un viņa specializācija nebija karš – ne TAD, ne savas zemes dzīves laikā mūsu garīgajā karantinā, atšķirībā no **Elijahu** un tiem diviem praviešiem. Tā kā, – dzīvosim redzēsīm.

Tumsības struktūra

Pieņemu, ka visi lasītāji ir saskārušies ar tādu jēdzienu kā apgrieztā „sātaniskā” zvaigzne. Tā nav vienkārši „dēmoniska fiška”, bet „informācijas sabiezējums”, kas var mums parādīt aptuveno tumsas valstības struktūru un savstarpējo attiecību sistēmu. Šo atklāsmi, ko esmu paņēmis par pamatu šai sadaļai, aptuveni 90-to gadu sākumā saņēma lūgšanu – aizlūgšanu kalpotāji Remsi pāris, bet es ar viņiem iepazinos 1997.gadā. Būtībā šī atklāsme ir par to, kā garīgajā pasaulē ir organizēta pretdarbība un **piecaptverošais uzbrukums „pieckārtīgajai” Mesijas Miesas kalpošanai**. Es personīgi ticu, ka šī atklāsme ir no Visaugstā, un man ir personīgi tā apliecinājumi. Protams, toreiz kādi momenti nebija atklāti, kas ir saprotami, bet, kopumā, šī shēma apstiprina atbilstošas struktūras eksistenci, kurā ietilpst tie, kas Rakstos ir nosaukti „**pasauls valdnieki**” (*Efez.6;12*). Šīs sadaļas ietvaros pacentīšos īsumā padalīties ar šīs atklāsmes būtību, bet turpinājumā ar to, ko kā es ticu, man atklāja Visaugstais, lai caur to parādītu aptuvenu „kritušo Padomes direktoru” struktūru, lai saprastu to, „kas ir kas” kritušo pasaulē.

„Sātaniskā zvaigzne” – ir labi zināms simbols okultajā pasaulē. Tas dažreiz tiek pasniegtas kā „āža galva”, jo vizuāli atgādina ragus, ausis un āža galvu. To bieži izmanto sātanistu grupas un izpildītājmākslinieki uz savu albumu vākiem un kreklīņiem. Taču garīgajā pasaulē „sātaniskā zvaigzne” nozīmē velna uzbrukumu patiesajai Mesijas Jēšua Miesai katrā tās daļā. **Mat.25.nodaļā** Jēšua pretnostata āžus un avis, kur āži – ir neglābtie bezdievi, bet avis – Viņa ganāmpulka izglābtie. Pati šī tēma atspoguļo to, kā kritušie izmanto noteiktu principu, kuru tie ir „stilizējuši” kā āža galvu un visur pacentušies izplatīt, lai praviētiski to varētu izbrīvēt garīgajā pasaulē. Tajā pašā laikā viņi ir izkropļojuši skaitli „5”, kas attēlo Visaugstā žēlastību.

„**Piecaptverošais uzbrukums**” – viens no spēcīgākajiem pretinieka ieročiem pret katru atsevišķi, dažādām kalpošanām, un visu Mesijas Miesu kopumā. Kritušie ir organizējuši un pielieto šo organizēto uzbrukumu, izmantojot katru iespēju par savu stratēģisko mērķi izvēloties atsevišķus uzticamos, ģimenes, biznesu, vietējās kopienas un draudzes, un arī teritoriālus mērķus – pilsētas, apgabalus, valstis, nācijas. Pēc nozīmības šai atklāsmei potenciāli ir vispasauls, globāla nozīme.

Pieci zvaigžņu gali nozīmē piecas prāta cietokšņus, kur katras priekšgalā ir viens no pasaules valdniekiem, kas ir „kritušais”. „Pentagons” ir zvaigznes sirds – simboliski ir spēka veidošanās avots, stiprinot vienotību un nosakot mērķi. Zvaigznes nadirs (pamata centrālā daļa) ir spēka centrs un dod pašu spēcīgāko impulsu katrā uzbrukumā katrā situācijā.

Konkrētā laika posmā nadirs dod virzienu, un tā virziens parāda spēka koncentrāciju, kas plūst caur vienu vai citu virzienu (vienu no zvaigznes stariem). Te var atcerēties dažādu filmu fragmentus, kur tika attēloti burvji un raganas, kuri šo dēmonisko zvaigžņu uzzīmēto pentagrammu vidū, runā dažādus buramvārdus, tā dodot darbojošies lāstiem virzienu. Ir jāpiebilst, ka kritušo specifiskās norunas „zvaigznes ietvaros” atšķiras atkarībā no personas un vietas, pret ko tās vērstas. Svaidījuma, aicinājuma un katras personas likteņa, ģimenes, vietējās draudzes vai kalpošanas (kā arī pilsētu, nāciju, utt.) īpatnības nosaka to, kādā veidā šie seši kritušie (5+1) kontrolēs nadīru (bāzes centru, pamatu) katrā konkrētajā gadījumā.

Pitons (Pifons) veido un sastiprina apli visapkārt sātāniskajai zvaigznei. Viņš ir viena no varenajām būtnēm, kura TAD aizgāja līdz kritušajiem, ieskaitot pašu kritušo **kerubu**. Viņš – ir speciālists apmānīšanā, melos un pievilšanā. Viņu bieži sauc par „zilēšanas/pareģošanas garu”, un **Ap.d.16:16** mēs varam redzēt viņa vārdu Rakstu oriģinālā. Iespējams daudzi no jums zina tādas pareģes, kuras sauc par pifijām, kuras bieži kalpoja pagāniskajos tempļos un pareģoja dažādas lietas. Tad nu, lūk, šis „pifijas” – ir vārds, kas cēlies no „**Piton**”, vai nedaudz citā transliterācijā – „**Pifon**”. Tas ir žņaudzošs, disleksīvs, palēninošs, „bremzējošs” gars. Zināmā mērā tas ir „hipnotizējošs” gars, kura darbības izsauc apātiju un depresiju. Viņš darbojas garīgo melu sfērā, iemeslu un lietu būtības izkropļošanas sfērā, lai tās tiktu nepareizi saprastas un pieņemtas, nepareizi izskaidrotas un radītu attiecīgu reakciju, kas izkropļos Valstības principus, garīgās reālijas un citas lietas, kas nosaka cilvēka saprašanu un lēmumu pieņemšanu. Iesākumā – tā ir cilvēka izraušana no Mesijas Miesas, no kontaktēšanās ar brāļiem un māsām. Viņa funkcionēšana zvaigznes aplī ir vērsta uz piecu pārējo kritušo atbalstīšanu visā šajā veidojumā, kā arī lai vairotu viņu uzbrukumu efektivitāti. Turpinājumā, saskaņā ar stratēģiju, uzbrukumu intensitātei un dziļumam ir jāpastiprinās, un **Pitons** (Pifons), it kā „ierij” cilvēku, kuram palēninās viņa garīgā reakcija, izkropļojas Patiesības izpratne, Tā Kunga Vārdi, garīgie principi kopumā, un, kurš sāk atrasties apjukumā un zināmā iekšējā nekārtībā/nesavāktībā. Šis gars burtiski žņaudz „dzīvības garu” caur saspiešanu, sažņaugšanu, attālinot no Mesijas Miesas, lai pēc tam „apritu”. Viņš cenšas nospiegt garu, atņemot spēkus lūgšanai un daudzām citām garīgām darbībām. **Viņš to dara ne jau burtiski sažņaudzot, bet atbrīvojot savu garīgo spēku, kas izdara atbilstošu darbību.**

Katram no pieciem kritušajiem, kas atrodas vienā no zvaigznes pieciem stariem, ir savs specifisks uzdevums, kas vērsts pret „piekārtīgo” Ješua Miesas kalpošanu (**Efez.4:11 -12**) un, atbilstoši, Mesijas Miesas īpašo svaidījumu. Tādā veidā tika organizēta un izveidota sava veida personīgā atbildība tajos vai citos pretstāvības pret uzticamajiem apgabalos, un tika izvirzīti stratēģiskā uzbrukuma virzieni pret tiem, kuri piekrīt būt par sūtītajiem (apustuļiem), praviešiem, labās vēsts nesējiem, ganiem un mācītājiem.

1. ”Aprīt” vai „abortēt” katru no šīs kalpošanas darbībām.

2. Nozagt šo kalpošanu Mesijam, Viņa Miesai un visai pasaulei, novēršot no augšienes noteiktā aicinājuma izpildīšanu.

3. Pavājināt un samazināt Visaugstā garīgo dāvanu svaidījumu, tajā skaitā caur savas atbilstošās pretstāvības dēmoniskās ietekmes pastiprināšanu.

Ir jāpiezīmē, ka visas šīs kritušo kalpošanas un viņu atbildības sfēras tajās vai citās vietās tādā vai citā veidā pārklājas. Tādējādi, kādi momenti var nebūt skaidri saprotami, un ir nepieciešama garīgās pasaules izšķiršanas dāvana, lai varētu pareizi saprast doto ainu. Zvaigznes gali, kuru virzienu koriģē pēc vienošanās, un viņu atbilstošās uzbrūkošās kalpošanas ir sekojošas:

„Avadons” (Apoleons): uzbrūk SŪTĪTAJIEM (APUSTUĻIEM) un viņu aicinājumam.

Avadons – ir valdītājs ķēniņš, **Šeola** ķēniņš, viens no „kritušajiem”. Saskaņā ar to atklāsni, ko, kā es ticu, deva man Tēvs, ir viens no „pirmajiem” otrajā Debesu „brāļu paaudzē”. Viņš veic „miesīgas tiesas” vai „tiesas bez žēlastības”, nesot vardarbību, naidu un greizsirdību. Iniciē, kūda

uz starpkonfesionālajiem kariem un nesaskaņām vietējās draudzēs un denominācijās kopumā.

Sūtītie (apustuļi) – ir tie, kas atrodas garīgo tēvu līmenī (**1.Jņ.2:13-14**) un kalpo Tēvišķuma garā. Viņi ir tie, kuri dzemdina, atbalsta un baro draudzi ar Dzīvo Vārdu. Tie ir tie, caur kuriem nāk aizsardzības pārklājums un arī noteiktas korekcijas virzībā un prioritātēs. Periodiski var darboties katrā no pieciem svaidījumiem, kad tas ir nepieciešams. Piemēram Šauls (Pāvils) un Kēfa (Pēteris).

„Jezebele”: uzbrūk PRAVIEŠIEM un pravietiskajai kalpošanai.

Jezebele – ir pasaules valdniece, kura ietilpst kritušo hierarhijas augstākajā „direktoru Padomē”. Tā ir Visaugstā kritusī meita, Debesu līdzgaitniece vienam no „pirmajiem” pirmajā brāļu paaudzē (kā es ticu, man tika atklāts), par ko mēs parunāsim tālāk. Viņa ir tā, kura darbojas caur pievilšanu un manipulācijām, iebiedēšanu un dominēšanu, lai kontrolētu un vadītu. **Jezebele** vienlīdz labi izmanto gan sievietes, gan vīriešus. **Jezebeles** galvenā atbildība – ir praviešu un patiesas pravietošanas iznīcināšana. Divi piemēri: **Elijahu** (Ēlija) un **Johanāns Pagremdētājs** (Jānis Kristītājs). Viņa nes sadalīšanu, tajā skaitā caur burvestībām un okultismu, kas galarezultātā nes nāvi. Viņa saņem un pavairo spēku caur pievilšanu, viltus pravietojumiem un viltus garīgajām dāvanām (**1.Ķēn.21:5-25; 2.Ķēn.9:22, 30-37; Atkl.gr.2:20**). Viņa ir kritusī meita – profesionālis pievilšanas un manipulāciju mākslā. Personīgajā līmenī tieši par viņu ir runa **Jes.47.nodaļā**. Viņa ir ārkārtīgi spēcīga, varena un izveicīga, cenšas izmantot savu pretinieku vismazākās neveiksmes un vājības. Ir ar ļoti augstu izturības līmeni, cīnās līdz galam. Māk atrast neaizsargātas vietas, ja tādas ir, un satriec caur tām. Atšķirībā no **Avadona**, kurš bieži iet tiešā uzbrukumā, viņa to dara tikai tad, kad ir pilnīgi pārliecināta par savu pārakumu. Pieradusi savu pretinieku nogurdināt un novājināt, bet tad satriekt novājinātajās vietās.

Pravieši „uzmana” draudzes, nesot četras svarīgākās lietas: atklāsmes, redzējumus, virzienu un grēknožēlu caur pravietiskiem vārdiem un darbībām, kas vērstas uz pamācīšanu, informēšanu un uzmundrināšanu (**Ap.d.11:27-28; 15:32; 21:10-11; 1.Kor.14:3,29-33; Lk.3:2-18**).

„Gekata” vai „melnā maģija un okultisms”: uzbrūk LABĀS VĒSTS NESĒJIEM un patiesajam evaņģēlismam, kas ir cieši saistīts ar Visaugstā pārdabisko spēku.

Šī persona – ir Visaugstā kritusī meita, kura lielākā mērā kā citi kūrē melnās maģija un okultisma sfēru. Pie šīs sfēras pieder arī tas, kas saistīts ar burvestībām, pareģošanu un nekromantiju. **„Gekata”** – ir viens no viņas „grieķiskās izcelsmes” vārdiem. Viņa darbojas caur burvestībām, maģiju un pārdabisku spēku darbību, kurus kādos gadījumos viņa var maskēt zem patiesām Svētuma Gara spēka dāvanām, bet lielākajā vairumā citu gadījumu, izmanto tos tiešā pretstāvībai Visaugstā kalpiem (**2.Moz.7:8-13; Ap.d.8:9-11; 13:8**). Kā likums, viņa nemaskējas, ir ļoti nežēlīga, un, atšķirībā no **Jezebeles**, bieži iet konfrontācijā „pa tiešo”. Cenšas bloķēt, aizturēt un apgrauzīt patiesās pārdabiskās Gara dāvanas, drastiski stājoties pretī Patiesībai pārdabiskā veidā, radot dažādus bojājumus.

Labās vēsts nesēji darbojas „spēka” dāvanās (zīmes, brīnumi, dziedināšanas), atdzīvinot ar pārdabiskajām dāvanām, kas būtībā ir Mesijas Miesas kalpošanas „nākamo laiku spēki” (**Ap.d.8:12-13; Rom.10:14-15; Efez.4:12**).

„Modebels” („viltus gans”): uzbrūk GANIEM un patiesajai ganišanai.

Viņš ir Visaugstā kritušais dēls, un „*Modebel*” – ir viens no viņa vārdiem. Šis gars iedvesmo strīdus, cīņu, kašķēšanos, sacenšanos, izšķir ģimenes, izjauc laulības un Mesijas Miesā nes sadalīšanu. Parasti darbojas zem lepnības pārsega, kā arī caur bailēm, pavājinot autoritāti un ietekmi. Es uzdevu Tēvam jautājumus par šo personu, un tā sapratne, kas man atnāca, ir tāda, ka Modebels – ir viens no „pirmajiem” no pirmās brāļu paaudzes, kurš sākotnēji bija nolikts par vienas no 70 pasaulu Sargātājiem, kurš bija „deviņu nesamierināmo” skaitā. Viņa vārdu es pirmo reizi dzirdēju kalpotāju Remsi atklāsmē, un, kas attiecas uz viņa vārda nozīmi/būtību, tad te man radās sekojoša sapratne.

Ivritā ir vārds מַדְוֶה (*madvē*), kas Rakstos ir izmantots vien divas reizes: **5.Moz.7:15 un 5.Moz.28:60**. Abos gadījumos ir runa par kādām „sērgām”, kas ir sitieni un sodīšanas instrumenti, ar kuriem Visaugstā tiesu laikā tika satriekta Ēģipte. „El” – ir viens no Visaugstā vārdiem saīsinātā veidā, un tas bieži tiek pievienots pie Viņa dēlu un eņģeļu, kas ir kalpojošie gari, vārdiem, un ko var redzēt gan Rakstos, gan *Ēnoha grāmatā*. Vārdam „El” var būt arī viena no jēdzieniskajām nozīmēm, kā „**no augšienes**”, ar to domājot Visaugsto un Debesis kopumā. Tā kā skaņas „b” un „v” ir līdzīgas, un dažādi cilvēki tās var izrunāt neskaidri, tad ir visai iespējams, ka šis vārds bija „sadzirdēts Garā” tā kā tas bija sadzirdēts. Un tas sastāv no diviem vārdiem, kas ir visai parasti priekš šādiem vārdiem: „**madve**” un „**El**”. Sarunu valodā tas varēja nedaudz transformēties vai arī tā izklausīties, kā „**Ma(-o)d(-e)v(-b)el**”. Un šajā gadījumā šī pasaules valdītāja vārds var nozīmēt „tiesu, kas nāk no augšienes, sērgas/sitieni”.

Interesanti, ka šis vārds pēc savas funkcionālās būtības ir ļoti saistīts ar vārdu Avadons, kura vārda būtība, kā iepriekš tika pieminēts, – „**cilvēciskās tiesas tēvs**”, vai „**tēvs tiesām pēc miesas**”. Tikpat interesants ir arī kas cits. Uz šo rindu uzrakstīšanas brīdi es esmu saņēmis atklāsmi, kas sevī ietver šī jautājuma dažādas šķautnes, kopā ar atklāsmēm par dažiem notikumiem, kuri notika TAD. Būtība tam ir tāda, ka *Modebels* un *Jezebele* ir Debesu līdzgaitnieki. Viņu darbības sfēras ir ļoti līdzīgas, un par viņiem ar pārlicību var teikt, ka viņi ATBILST viens otram – kā spēka ziņā, tā arī „funkciju”. Bez tam, te ir pamanāma vēl viena lieta, kā jūs paši, pieņemu, uzminējāt. Kā *Nāve* ir *Avadona* līdzgaitniece, un viņam pilnībā atbilst, tā arī *Jezebele* ir *Modebela* līdzgaitniece, pilnībā atbilstot viņam. kā, principā, ir jābūt, jo Sievai ir pilnībā jāatbilst savam Vīram, viņu papildinot, un tas ir Valstības princips. Šie divi, būdami pāris, pravietiski ir atspoguļoti caur ķēniņu *Ahabu* un viņa sievu *Jezebeli*. Pats *Ahabs* personīgi bija labs cīnītājs/kareivis, bet *Jezebele* no viņa izvija, ko gribēja. Ne nekaunīgi, bet akurāti un mērķtiecīgi. Šīs divas personas parasti darbojas kopā, maksimāli efektīvi sinhroni uzbrūkot. TAD, līdz savai krišanai, viņiem bija milzīga vara un varenība, un viņi valdīja pār vienu no pasaulēm.

Gani vietējās draudzes ietvaros kalpo Visaugstā tautai, kura no sākuma ir kā avis, tādēļ, lai tie turpmāk pieaugtu Ķēniņa dēlu un meitu garīgā vecuma pilnībā. To viņi realizē caur Vārdu un savstarpējām attiecībām, palīdzot visiem atrasties lūgšanās, kā arī piedalās atjaunotā rakstura veidošanā. Tieši šo ganu darbu cenšas sagraut *Modebels*, ļoti bieži darbojoties kopā ar savu līdzgaitnieci *Jezebeli*.

„Livyatāns” לוֹיָטָן: uzbrūk SKOLOTĀJIEM un skolotāju svaidījumam.

Livjatāns – ir varenības pilna būtne, kura kopā ar **Pitonu** pārgāja kritušo pusē. Darbojas dvēseles sfērā un kavē cilvēkus pieņemt Debesu garīgās lietas no Visaugstā. Caur viltus skolotāju darbību un visādām melīgām mācībām, Leviatāns ļoti aktīvi darbosies virzot cilvēci pieņemt zvēra zīmi (**Atkl.gr.13:16-17**). Šī pasaules valdnieka spēks ir iekš tā spējas piemānīt un zagst svaigu dzīvības maizi, kas ir atklāsme no augšienes, Visaugstā Vārds (**Īj.41; Jes.27:1**). Darbojas caur lepnību, augstprātību, bailēm.

Livjatāns – ir **רש** **Sar** līmeņa būtne, tāpat kā tās personas, kuras **Daniela 10.nodaļā** ir nosauktas par „Persijas un Grieķijas sargeņģeļiem”, tas ir , – viens no visaugstākajiem līmeņiem, kas būtņēm var būt. Par statusa īpatnībām parunāsim nākamajā sadaļā, un tas palīdzēs labāk saprast šīs personas specifiku un līmeni. Gribu pievērst uzmanību Rakstu vietai no Ījaba grāmatas, kas mums atklās interesantu faktu:

Īj.40 ³⁴ **Uz visu ar lepnību skatās; viņš ir ķēniņš pār visiem augstprātīgas lepnības („patvaļas”) dēliem.**

Vārds, ko esmu iztulkojis kā „**augstprātīga lepnība**” – ir **רש** **šahác**, un, ja tulkojam „vienkāršāk”, tad tas ir aptuveni par tiem, kurus sauc par „patvarīgajiem”, kuri ir tik augstprātīgi un tik ļoti nicina citus, ka tikai rupjš spēks var viņus apstādīnāt. Viņiem ir īpaši cieta sirds. Atcerieties kā par **Leviatānu** ir teikts **24.pantā**, ka sirds viņam ir **cieta, kā akmens un cieta kā apakšējais dzirnu akmens**”.

Skolotājs saņem atklāsmi un māca Visaugstā Vārdu draudzēs un Mesijas Miesā (**Ebr.5:12-14; 2.Tim.3:16-17; Jēk.3:1**). Skolotāji – tie ir tie, kas bieži pavada laiku Vārda studēšanā, un var nodarboties ar dziļiem pētījumiem, atkarībā no viņiem uzticētās sfēras un pilnvaru līmeņa, kas ir doti no augšienes.

Tas viss, protams, ļoti īsi un bez smalkumiem. Katram no šiem kritušajiem ir savi padotie, savas valdīšanas un vadišanas sfēras, līdzīgi kā, ka ir ministrijas vienā valdībā, kur katrs kūrē savu sfēru un par to atbild. Viņu atbildības sfēras bieži pārklājas, un tad ir vajadzīga pastāvīga koordinācija. Tās godības, kas bija viņos, īpatnības un kas ar laiku tika transformēta, dažos savos aspektos var būt līdzīgas viena otrai, bet dažreiz ļoti specifiska. Kādās īpašās situācijās viņi darbojas personīgi, bet lielākajā daļā gadījumu – caur saviem padotajiem, deleģējot viņiem noteiktas pilnvaras un daļu no savas godības, lai risinātu tos vai citus uzdevumus.

Pilnvaras var deleģēt, nosacīti runājot, „uz pavisam”, bet esošo godību var nodot vai „deleģēt” tikai uz laiku un noteiktā apjomā. Praviētiski tas līdzīgi kā, kad kādam no augšienes tiek dots īpašs „svaidījums” tādai vai citai kalpošanai, kas pēc savas dabas ir uz laiku un to ir nepieciešams periodiski atjaunot.

Augšminētajā „konstrukcijā” var redzēt divus kritušos dēlus – **Avadonu** un **Modebelu**, kā arī divas kritušās meitas – **Jezebeli** un **Gekatu**. Bez viņiem, šajā „sešinieka” ir arī divas visaugstākās varenības kārtas būtnes – **Livyatāns** un **Pitons**. Un šeit mēs varam ieraudzīt faktisko „spēku samēru”, ja tā var izteikties, četri kritušie Visaugstā bērni un divas būtnes. Visu sešu varas un varenības līmenis, nosacīti ir līdzvērtīgs. Bez šiem sešiem kritušo „direktoru Padomē” ir vēl arī **Avadona** līdzgaitniece, kurai vārds tagad ir – **Nāve**, kas atbilst viņas tagadējai būtībai, kā arī pats **kritušais ķerubs** – „**pūķis, vecais nahašs (čūska)**”. Pa ceļam vēl teikšu, ka viena no šim

būtnēm, – *Pitons* – viņš tāpat, kā kritušais *ķerubs*, Rakstos arī ir nosaukts par „*nahāšu*”. Krievu un latviešu „iesauka” „čūska” vispār neatspoguļo šo būtnu būtību, un tos attiecināt uz viņiem var visai nosacīti, jo tas dezorientē šī jautājuma pareizā izpratnē. Smalkāk šo jautājumu aplūkosim nākošajā sadaļā.

Attiecībā uz devīto personu, šo rindu uzrakstīšanas brīdī, pagaidām man nav „ļoti stingra apstiprinājuma”, ja tā var izteikties, jo tas ir visai „svaigs”, bet, tomēr tā ir. Kā likums, ka nopietnas un dziļas atklāsmes atveras visai garā laika periodā, kad pamatbloki, pastāvīgi papildinoties ar dažādām nelielām epizodēm un detaļām, izveido to vai citu „garīgās realitātes attēlu”. Attiecībā uz šo personu atklāsmē ir tāda, ka tas ir tas pats „**pazušanas / sagraušanas / nāves dēls**”, kuram ir jāiemiešojas, un pēc visa spriežot, tagad jau atrodas iemiesošanās procesā vienā no nozīmīgām šīs pasaules figūrām, „hakeriskā” veidā pilnībā pārņemot kontroli pār to caur attiecīgiem „iniciācijas” instrumentiem utt.

Kritušajiem, bet īpaši tiem, kuri atrodas augstos varas un varenības līmeņos, ienākšana šajā pasaulē caur parastu fizisku piedzimšanu un atmiņas un spēju bloķēšanu, ir vairāk nekā nepieņemama, un viņi bieži šādu stāvokli salīdzina ar „dārzena” stāvokli, „kuram nav pār sevi varas”, un kuru „var apēst, kurš vien grib”. Viņi savu ienākšanu šajā pasaulē pieļauj tikai tādā veidā, ja tiek saglabāta viņu atmiņa un spējas. To var izdarīt vienīgi „hakeriskā” veidā caur attiecīga „ķermeņa” sagatavošanu, kuru viņi gatavo ilgi pirms, vienu vai otru cilvēku no nezālēm, liekot tajās vai citās pozīcijās, bet pēc tam, caur attiecīgu veltīšanu, pārņem kontroli pār šo ķermeni. Tā notiek arī ar to „ķermeni”, kurš ir izraudzīts, lai tajā uz laiku iemitinātos „pazušanas dēls”. Lai normāli adaptētos šādā „iemitināšanās” veidā, ir vajadzīgs atbilstošs laiks, lai visas esošās spējas tiktu pilnā mērā atjaunotas. Tādēļ, pieņemu, ka šis „biedrs”, kurš mums sen jau „nav nekāds biedrs”, nostiprina savu kontroli pār sev sagatavoto ķermeni, pamazām apgūstot to un „pieņemoties spēkā”.

Salīdzināšanai piemētināšu, ka pie tā saucamās „redzamās godības izliešanās” notiek DNS izmaiņas, nepieciešamajā pakāpē atarhivējas atmiņa un pilnā mērā – tās spējas, kas bija pirms iemiesošanās uz šīs zemes. Tas viss praktiski notiek vienlaicīgi un visai ātri, atšķirībā no kritušo „hakeriskajiem” variantiem. „Licenzētais variants no augšienes”, kā es saprotu, aizņem apmēram trīs dienas. Un „trīs tumsības dienas”, par kurām visi tik daudz runā, īpaši pēdējā laikā, varētu būt šīs trīs atarhivēšanas un pārvēršanās dienas. Atsevišķas atklāsmes par šo tēmu man nebija, un es arī neprasīju. Vienkārši iekšēji zinu, kas tas notiks vienlaicīgi priekš visiem uzticamajiem, kas tam ir nolikti, un tas notiks ātri. Protams, pirms tam ir jānotiek atbilstoši sagatavošanās, kas daudziem jau tagad ir sākusies. Šis Poligona vēstījums ir daļa no šādas „sagatavošanās programmas”. Kādam šis process jau notiek pilnā sparā, kādam tikai sāk iekustēties, bet lielākajai daļai aktīvajā režīmā tas ieies, pēc visa spriežot, jau iepriekšējo tiesu laikā, kam ir jāsākas caur šofāru, no **Atkl.gr.8.nodaļas**, darbību, pirms Lielā bēdu laika 1260 dienas.

Tā „deviņu Padome”, par kuru runājam 11.nodaļā, pašā visdziļākajā līmenī atspoguļo tos „Deviņus Nesamierināmos” – pasaulu Sargātājus, kur viņi bija Padomju galvas. Tā bija pati pirmā „nešķīstā Padome” vēsturē. Bet citā līmenī, kas ir cita mūsu reāliju šķautne, šī „deviņu Padome” atspoguļo tieši šo pašu kritušo „direktoru Padomi”, kā es to nosacīti saucu, kurā ietilpst tie, kas ir nosaukti par „pasaules valdniekiem”: trīs kritušie dēli, trīs kritušās meitas un trīs kritušās būtnes.

Tieši tāda attiecība parāda reālo spēku samēru. Pie kam ir jāsaprot, ka kritušo būtņu skaits ir daudz lielāks nekā kritušo bērnu skaits, bet pēdējiem ir daudz augstāks godības un iespēju līmenis, kas nevis vienkārši „izlīdzina balansu”, bet palīdz veidot tās vai citas kopīgas tumsas struktūras tieši tādās proporcijās. Protams, tāda aina nav vienmēr un visur, jo situācijas un spēku samērs tajās vai citās vietās visai stipri atšķiras, bet, kopumā, lietas ir tieši tādas. Visas puses viena otrai ir nepieciešamas, lai nodrošinātu viņu sistēmas noturību, un tādēļ viņi cenšas operatīvi risināt visas pretrunas, kas rodas gan savā starpā, gan savu padoto starpā.

Nedomāju, ka tas ir principiāli svarīgi, bet redzu tajā noteiktu „atbilstību”, un man ir tāda atklāsme un kopējā izpratne, ka tas, kurš ir nosaukts par „zvēru” un „pazušanas dēlu”, kopā ar to kritušo meitu, kuru tagad bieži sauc par **Gekatu**, ka viņi no iesākumiem bija „mūžīgie līdzgaitnieki”. Viņu iekšējā būtībā un darbības specifikā ir atbilstība vienam otram. Vērsīšu jūsu uzmanību, ka izejot no noteiktu Valstības un garīgās pasaules kopumā principu sapratnes, ir visai neiespējami, ka kritusī meita, neskatoties uz visu savu varenību, varētu sasniegt maksimālās virsotnes hierarhijā kā pasaules valdnieks, ja būtu bijusi viena, bez sava vīra atbalsta un aizsardzības. Tādā gadījumā, šis, „ar iesauku zvērs” un tā, kas nosaukta **Gekata**, ir to bērni, kas tagad ir **Avadons** un **Nāve**. Un atkal, piezīmēšu, ka viņi visi viens otram atbilst. Šajā gadījumā, visā šajā „pasaules valdnieku padomē” būtu pilnīga atbilstība gan garīgi un dvēseliski, gan vēsturiski un loģiski.

Protams, kritušo vidū ir arī citi vareni Visaugstā bērni un būtnes. Piemēram, pārējie no tiem „deviņiem nesamierināmiem”, kuri pirmie no pirmās brāļu paaudzes, kā arī tādas varenas būtnes, kas **Daniela grāmatas 10.nodaļā** ir nosaukti par Persijas un Grieķijas „**kņaziem**” (**Sar**) un viņiem līdzīgie. Ir arī tāda būtne, kas ir nosaukta par „**Begemots**”. Uzreiz piebildīšu, ka tas „**Begemots**”, kas pieminēts **Ījaba grāmatā** – nepavisam nav tas begemots, kuru mēs zinām no raidījuma „Dzīvnieku pasaulē” vai viņiem līdzīgs. Zemes begemots ir vien nožēlojama parodija par to vareno būtni, kas ir pieminēta Rakstos. Šajā pašā galvenajā „kritušo Padomē” ietilpst nevis vienkārši tie, kuriem ir atbilstošs varenums personīgajā līmenī, bet tie, kam bez šī piemīt atbilstošas unikālas spējas, lai organizētu karus ar uzticamajiem, un atbilstoša autoritāte, lai izvietotu padotos.

Šajā „kritušo Padomē” un citās tumsības struktūrās dažādās civilizācijās visa Poligona laikā īpašu stāvokli ieņēma tie, kas tika izraudzīti par „Priekšstāvjiem” pašā pretstāvības iedzimšanas sākumā. Neilgi pirms brīža, kad pretstāvība pārgāja visaptverošā karā, deviņi no viņiem, par lielu nožēlu, pārgāja kritušo pusē. Tas tika pieminēts 13.nodaļas gandrīz pašās beigās. **Avadons** bija viens no tādiem Priekšstāvjiem – viens no „pirmajiem” no otrās brāļu paaudzes Debesīs, bet tā, ko tagad sauc par **Nāvi** – ir viņa Debesu līdzgaitniece, kas aizgāja kopā ar savu vīru. Kā piemēru pieminēšu vēl citu Priekšstāvi, kas arī toreiz kopā ar savu līdzgaitnieci aizgāja, un viens no viņa vārdiem tagad ir – **Šiva**, bet viens no viņa līdzgaitnieces vārdiem – **Kali**. **Šiva** ir – „dievsagrāvējs”, bet **Kali** – „nāves dieviete”. Indija, kur šie divi darbojas – ir atspulgs vienai no 70 pasaulēm, kurā viņi TAD bija ielikti par Priekšstāvjiem uz pretstāvības laiku. Pēc tam, kad viņi pārgāja kritušo pusē, spēku balanss tajā pasaulē ļoti izmainījās, un TAD tika pieliktas milzu pūles, lai stabilizētu lietu stāvokli. Pašreizējā situācija Indijā, ir pravietisks atspulgs TIEM notikumiem. Atlikušie septiņi Priekšstāvji, kuri pārgāja pretinieka pusē, arī spēlēja un spēlēja vienas no

svarīgākajām lomām, atrazdamies vadošajās pozīcijās pretinieka struktūrās. Viņi operē dažādos pasaules reģionos. Pie visiem tiem notikumiem un situācijām, kas ir Ēģiptē, Bābelē, Persijā, Ķīnā, Japānā, Korejā un Grieķijā (Roma un Eiropa kopumā) – viņi, par nožēlu, ir pielikuši pašas lielākās pūles. Bez **Šivas** no vispārzināmiem ir vēl, piemēram, tie, kuru sauc par **Setu** Ēģiptē un **Aress (Marss)** Eiropā, kas arī ir vieni no tiem kritušajiem Priekšstāvjiem. **Azazels** arī bija viens no Priekšstāvjiem, un TAD viņš karoja pret kritušajiem. **Azazels** bija viens no „pirmajiem” otrajā Debesu paaudzē, un līdz šai dienai viņš pagaidām ir vienīgais, kam ir izdevies personīgā cīņā divas reizes uzvarēt **Avadonu**. Tikai daži TO laiku notikumi patreiz ir pavērti, bet pat tas mazumiņš parāda mums īstās reālijas, lai pareizi saprastu gaidāmos notikumus.

Pravietiskās saites

Eksistē pravietiska saite starp **Avadonu, faraonu un Bileāmu**.

Faraons (פַּרְעֹה *paró*) bija Ēģiptes impērijas valdnieks un simbolizēja **Avadona** (אַבְדֹן) valstību, kurš noteiktā laikā nostājās kritušo pusē, faktiski ieņemot, vienu no visaugstākajām pozīcijām tumsas valstībā. Bez Ēģiptes bija ne mazums dažādu cilšu un tautu, bet tieši Ēģipte tajā laikā bija visorganizētākā un spēcīgākā tajā pasaules daļā, kur atspoguļojās un notika galvenā cilvēces vēsture. **Avadons** bija viens no 70 Priekšstāvjiem un konflikta sākumā viņš bija uzticamo pusē. „Priekšstāvis” ir tas, kurš ir saņēmis atbildību par vienu no 70 pasaulēm uz pretstāvības un kara laiku, pēc tam, kad lielākā daļa Pirmās Debesu paaudzes pārstāvji bija diskreditēti savas vadīšanas dēļ. **Avadons** bija viens no spēcīgākajiem Priekšstāvjiem, profs kara organizēšanā un karošanā visās tā izpausmēs. Noteiktas radniecīgas Mozus un Faraona savstarpējās attiecības ir norāde uz noteiktām tuvām attiecībām **Avadonam** un citiem Priekšstāvjiem viņu kopējās kalpošanas sākumā. **Mozus**, kā vēsta tradīcija, bija viens no galvenajiem Ēģiptes armijas virspavēlniekiem un visai zinošs un varošs tajā.

Faraons – nav parasts zemes valdnieks, kuram Visaugstajam apriori nav nekas jāpaskaidro, un kuru „pierunāt” atlaist Israēla tautu brīvībā – tas ir triju minūšu jautājums, nosacīti. Bet Raksti Visaugstā dialogam ar faraonu, kas notiek caur **Mozu**, ir atvēlēts ļoti daudz laika. Tora, ne tikai katrs pants, bet katrs vārds ir zelta vērtībā, ja tā var izteikties, bet te tik daudz nodaļu garumā norit notikums, kuru savā būtībā varēja „sašaurināt” līdz vienai pavēlei un vienai globālai Visaugstā rīcībai, pēc kuras faraons personīgi aizjoztu Israēla priekšā paklāja celiņu izritināt.

Bet šeit mēs redzam pavisam citu ainu. Faraons – pravietiski ir visai nozīmīga figūra. **Faraons** un **Moše** ilgu laiku bija tuvu dzīvojot un kalpojot valdnieka mājā. Viņus saistīja daudz kas, un tas bija viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ faraona namam, atšķirībā no visas pārējās Ēģiptes bija izrādīta īpaša žēlastība pat tajās graužošajās tiesās. Pilnā mērā neizdevās no visiem izvairīties, bet viņam pastāvīgi tika dota iespēja. Un te mēs redzam ainu, kas pravietiski paveras attiecībā uz **Avadona** personu, tas, kas ar viņu notika, kā arī tas, kas zināmā mērā ar viņu un ap viņu atkal notiks.

בְּלָעַם Bilams. Viņa vārds sastāv no divām daļām. Pirmā ir – **בְּלָע** *bela* – aprišana, norišana. Otrā daļa – **עַם** *tauta*. Tādēļ, viena pamatšķautnēm, lai izprastu šo personu, – ir „**tas, kurš aprij tautu**”. **Bilams**, faktiski, organizēja daļas no Israēla tautas aprišanu. Mēs atceramies,

ka **Šimona** ciltī, tuksnesī atrašanās laikā, gāja bojā ap 37000 pieaugušu vīriešu. Lielākā viņu daļa gāja bojā lamatu dēļ, ko bija sarīkojis **Bilams**.

Par **Avadonu** ir teikts, ka viņš ir nepiepildāms:

Sal.pam.27²⁰ Šeols un Avadons – nav piepildāmi; un cilvēka acis ir nepiepildāmas.

Faraons bija tas, kurš gribēja aprīt Israēla tautu, iemūrējot viņus kā vergus savā valsts sistēmā. No Rakstiem ir zināms, un to apstiprina tradīcija, ka no Ēģiptes izgāja tikai piektā daļa no visiem Israēliešiem. Un šeit ir tieša pravietiska saikne visiem šiem aplūkojamiem personāžiem: **Avadons, faraons, Bilams**.

Avadons un viņa līdzgaitniece **Nāve** zināmā mērā kļuva par **Ādama** un viņa līdzgaitnieces **Havas** pravietisko antipodu. Vārds **Adama** – אָדָם – ietver sevī neizrunājamo burtu אָ **alef**, kā arī vārds אָדָם **DAM** – asinis ivritā. Raksti saka, ka dvēsele (**néfeš**) atrodas asinīs (**3.Moz.17:14**). Asinis ir saistītas ar mūsu dzīvi šeit, bet **Ādama** vārds to ietver sevī kā būtības jēdzienu. **Adam** – ir **Dzīvība**, kas izriet no **ALEF**, tas ir no Tā, kurš **Pirmais**.

Ādama līdzgaitniece – אָדָם **Havá (Dzīvinošā)** un viņas vārds ir cēlušies no vārda **Dzīvība** – אָדָם (**hai**). **Avadona** līdzgaitniece – **Nāve** – ir viņas pravietiskais antipods. Kā **Ādams** bija Zemes pasaules galva, bet **Hava** sāka dot **Dzīvību**, tā **Avadons** kļuva par savas pasaules galvu, kur viņa līdzgaitniece sāka nest **Dzīvības** vietā nest nāvi.

Sar, Nahaš, Livjatāns

Lielai daļai cilvēku, kuri Rakstus zina no līmeņa : diezgan labi” līdz līmenim „nedaudz”, ir tāds iesīkstējis viedoklis, ka „**Livjatāns**” (Leviatāns) – ir personvārds kādai milzīgai, pūķveidīgai jūras čūskai, par kuru spilgti ir izstāstīts **Ījaba grāmatas** beigās. Bet tas, maigi izsakoties, ne pavisam nav tā, **Livjatāns** – nav personvārds, bet, tā ir noteikta „būtņu kategorija”. **Jes.27:1** ir teikts par dažiem, savā starpā atšķirīgiem „**livjatāniem**”:

Jes.27¹ Tajā dienā Viņš sodīs (apmeklēs ar tiesu), JAHVE ar Savu skarbo / smago un lielo, un stipro zobenu, livjatānu, nahašu žiglo un veiklo čūska, nahašu livjatānu lunkano čūsku, un nosītīs briesmoni (haTanin), kurš ir jūrā.

Pirmkārt, tikai par trešo būtni ir teikts, ka to nogalinās. Par pirmajiem diviem ir tikai teikts ka tos „piemeklēs tiesa”, kas, protams, nav ļoti patīkami, bet, tomēr ne tā, kā trešajā gadījumā. Ja mēs runājam tikai par fiziskām būtnēm, tad te, protams, ir tikai vieni argumenti un atbilstības, bet ja runa ir par garīgām būtnēm, tad citi. Šajā gadījumā mēs pieskaramies tikai reālām garīgām būtnēm, neskarot to „fiziskos atspulgu” uz zemes.

Tagad pievērsīsim uzmanību vienai no pravietiskajām šķautnēm, kas parāda mums **trīs būtnes**, kas operē **trijās sfērās** tās kūrējot: **gaiss, zemes virsa un ūdens**. Pirmie divi tieši ir nosaukti par „**livjatāniem–nahašiem**”. Var pat tā izteikties, ka tie ir „**liviatānveidīgie**” vai „**pūķveidīgie**” **nahaši** (čūskas). Ir jāsaprot, ka **PIRMS nahaša** sagrēkošanas, par kuru mēs lasām **1.Mozus grāmatas 3.nodaļā**, neložņāja uz sava vēdera, bet viņam bija savas „staigājošās” un „lidojošās” ekstremitātes. Šīs divas pirmās būtnes, kas pieminētas tajā pantā, viena no otras atšķiras, tādēļ ir redzams, ka „**livjatāns**” – nav vienkārši personvārds kādai unikālai būtnēi, bet ir „kategorijas” nosaukums noteiktām būtnēm, kuras ir unikālas, specifiskas un kurām piemīt

noteikts varas un varenības līmenis.

Par kritušo *ķerubu* ir teikts, ka viņš ir – „*vecais naháš* (čūska)” (*Atkl.gr.12:9*), kā arī viņš ir nosaukts par „*gaisa (apakšējo atmosfēras slāņu) valsts valdnieku (árhonta – grieķiski) (Efez.2:2)*”.

Kas attiecas uz otro būtņi, kas ir „*nahašs kustīgais*”, tad tas ir *Pitons*. Tas vienu reizi ir Rakstos minēts:

Ap.d.16¹⁶ Gadījās, ka, kad mēs devāmies uz lūgšanu vietu, mūs sastapa kāda verdzene, kurai bija pitona gars, kura atnesa saviem kungiem daudz peļņas ar savu zīlēšanu.

Tas – ir saspiedošs gars, kurš ir saistīts ar meliem un pievilšanu, kas cieši „draudzējas” ar pareģojumiem un priekšpasacījumiem, un par to mēs iepriekš runājām.

Tagad uz visu to palūkosimies oriģinālā: *Sar, Nahaš, Livjatan*.

𐤑𐤎 (sar) priekšnieks jel kādā sfērā, valdītājs, ķeniņš.

Faktiski tā ir kāda persona, kura nav pati galvenā, bet kurai ir viens augstākajiem varas līmeņiem, ir galvenais pilnvarotais palīgs kara vai jel kādā citā sfērā pie kāda – „paša galvenā”: Visaugstā, imperatora, faraona. Tā ir cēlies vārds „cars” (kr.v.), kurš, saskaņā ar savu būtību nav pašpietiekama „lieta sevī”, bet tam ir vara, kas dota no augšienes. Viņu var nosaukt par „galvenās personas pirmo palīgu” vai par tās vai citas ministrijas galvu. Piemēram, paņemsim erceņģeli *Mihaelu*, kurš ir nosaukts „*lielais Sar (valdnieks)*”: *Dan.12:1. Mihaels* – viņš ir atbildīgs par kara sfēru un par drošības sfēru – par visu, kas saistīts ar bruņotu pretstāvību. Statuss „Sar” ir arī galvenajam vīna pasniedzējam un maizniekam, kuri strādāja pie faraona, kuri bija attiecīgu „ministriju” galvas, būdami tur priekšnieki.

Vārds **𐤑𐤎 (sar)** ir sakne vārdā **𐤑𐤎𐤁 (šaár)** – vārti, kā arī no vārda **𐤑𐤎𐤁 (šeár)** **atlikums, izredzētie; cits, pārējais**. Vārtos parasti pulcējās vecājie, risinot galvenos jautājumus, slēdzot tos vai citus līgumus, kā arī izskatot dažādus tiesvedības darbus. Bet kas attiecas uz jēdzienu „Atlikums”, tad to mēs jau aplūkojām agrāk. Šie vārdi var mums kalpot kā priekšā pasacījums, lai labāk izprastu šo būtņu pilnvaru statusu un vispār šo būtņu augsto statusu.

𐤎𐤁𐤁 (naháš) „čūska”.

Ir būtne, kas radīta, lai palīdzētu pirmajiem cilvēkiem, bet, kura, izmantojot savu pozīciju, viņus piemānīja un sagraba varu. Šim vārdam ir arī dažas citas nozīmes un nianse. Lai kaut kā to tekstā izdalītu, savā laikā tika izmantotas patskaņu zīmes, kuras, kā jau daudzi zina, nekad nav bijušas Tanaha ivritā. Bet, aptuveni piecus gadsimtus pēc tempļa sagraušanas, tās ievietoja tie, kuri labi zināja ivritu, bet, kuri noraidīja/nepieņēma Ješua. Tādēļ, esošās patskaņu zīmes, – ir mēģinājums atainot tikai vienu no daudzajiem jēdzieniskajām niansēm tajā vai citā domā vai vēstījumā. Tās nav kaut kas „nemainīgs un absolūts”. Tādēļ šim vārdam, kas sastāv no trim līdzskaņiem, ir arī citas jēdzieniskās nozīmes, ko var pārbaudīt pēc simfonijas, atrodot visus šos vārdus Tanahā. Neapšaubāmi, patskaņi bija, kur tad bez tiem? Būtība ir tajā, ka ir viens un tas pats jēdziens, kuram ir viena un tā pati būtības jēga, bet dažādās situācijās rodas dažādas nianse. Līdzskaņu apkopojums rāda galveno jēgu, bet patskaņi ir aicināti parādīt šķautnes un

nianses šai būtībai. Patiesība ir tajā, ka Tanaha ivrita oriģinālā patskaņi (patskaņu zīmes) jau no iesākuma nebija, un tas bija Paša Visaugstā iedibinājums, Kurš nevēlējās dot patskaņus, lai Viņa Gara atklāsmes netiktu nomainītas pret cilvēka izpratni, kas tam tikusi dota attiecīgajā attīstības posmā. Tālāk došu dažādas šī vārda nozīmes no Stronga vārdnīcas, ieskaitot divas, ar tādām pašām saknēm:

1. **נחש** (*naháš*) Stronga nr.5172: uzminēt, pamanīt, pareģot, zīlēt.
2. **נחש** (*naháš*) Stronga nr.5173: burvestība, brīnumdarišana.
3. **נחש** (*naháš*) Stronga nr.5174: varš, fiziskā „miesīgā” simbols.
4. **נחש** (*naháš*) Stronga nr.5175: čūska.
5. **נחש** (*naháš*) Stronga nr.5176: Nahaš – cilvēka personvārds, sinodālajā tulkojumā kā „Naas”.
6. **נחשת** (*nehóšet*) Stronga nr.5178: varš, vara nauda; pakavi, ķēdes.
7. **נחשתו** (*nehuštán*) Stronga nr.5180: „no vara” (tā sauca to veidojumu, ko tuksnesi izveidoja Mozus).

Kā jūs paši šeit redzat, šis vārds ir visai „plašs” savās niansēs, un atkarībā no konteksta, tulkotāji to ir tulkojuši „pēc jēgas”, kas viņiem bija uz to brīdi, izliekot attiecīgas patskaņu zīmes. Bet šajā gadījumā tikai oriģināla zināšana palīdz saprast būtības jēgu, kas stāv aiz šiem trim burtiem, kas ir izvietoti atbilstošā secībā. Izejot no visu vārdu un situāciju konteksta, kas ir saistīti ar šo vārdu, kā arī ar pašu burtu būtības jēgu, pamēģināšu izveidot savu variantu, lai izskaidrotu šo būtņi, kura **1.Moz.3.nodaļā** ir nosaukta par *nahášu*, un kura pievīla *Havu* un *Ādamu*.

Naháš – viņš, kaut arī nav pati varenākā būtne, no individuālā spēka puses, bet ar pašu dziļāko ieskatu gan, spējīga redzēt notiekošā būtību, tajā skaitā arī tās vai citas cilvēku dvēseļu un dažādu būtņu īpatnības. Šai būtnei vajadzēja kļūt par cilvēku pirmo palīgu sava intelekta un organizatorisko spēju dēļ. Līdz grēkā krišanai šī būtne bija visgudrākā no visām būtņēm, bet pēc sagraušanas gudrība sāka samazināties, bet tās vietā palielinājās viltība, spēja vērpt intrigas un izmanīgums. Šai būtnei ir liela pacietība būt gaidīšanas režīmā, uzglūnot upurim, lai varētu dot zibenīgu triecienu. Pēc grēkā krišanas šī būtne stipri sāka operēt „vara” sfērā, tas ir „miesīgā”, „finanšu”, virzot savus sitienus fiziskajās daļās, tas ir – „dzelt papēdī”, kur „papēdis” – ir mūsu saskaršanās vieta ar zemi vai fizisko pasauli.

Šī būtne ir saistīta ar buršanu, tas ir – citu gribas nomākšanu un manipulēšanu ar to. Tā ir saistīta arī ar brīnumu darišanu, tas ir – tai ir pārdabiska spēja iedarboties uz dzīvo un nedzīvo dabu, izmantojot noteiktus radības likumus. Caur iedarbību uz radības fizisko sfēru ar tai piemītošo pārdabisko spēku, kā arī ar dažādu fiziskās pasaules likumu zināšanu, viņš izveido tādas „kombinācijas”, kas, ir „hakeriski” instrumenti, lai iedarbotos uz viņa intereses priekšmetu, ja izsakāmies vienkāršoti.

Zemes *naháš* – ir tas, kurš bija ielikts kā galvenais „koordinators” pār visām būtņēm, esot pirmais palīgs, kam bija deleģētas pilnvaras no Ādama. *Naháš* bija viens (**1.Moz.3:1**), bet „*Tanin(i)*”, kas ir pirmtēls tiem, kuri ir „*Sar*”, jau bija zināms daudzums: (**1.Moz.1:21**). *Nahaš* –

ir kā premjerministrs ar daudzām „ministrijām”, kurās „ministri” ir tie, kuriem ir „**Sar**” statuss. Tātad, visu „**Sar**” vidū, „**Nahāš**” ir kā „pirmais līdzīgo vidū” – vispirms intelekta un organizatorisko spēju dēļ. Viņš nav „absolūts” un pilnīgs priekšnieks pār tiem, kuriem ir „**Sar**” statuss, bet viņš koordinēja visu „ministriju” sadarbību, lai varētu sabalansētāk un efektīvāk attīstīties.

Būtņu darbība, kā kalpojošajiem gariem, ir atspulgs tai vadības shēmai, kuru Visaugstais bija paredzējis Saviem dēliem. Kāda tā ir? lai pārvaldītu katru no pasaulēm, bija nolikti Visaugstā dēli no visām 12 paaudzēm. Dēlu padome samazinātā veidā sastāvēja no 12 dēliem „pirmajiem” no savām „brāļu paaudzēm” – no „**Rūbena**” līdz „**Binjaminam**”. Bija arī paplašināts padomes veids, lai apspriestu un izlemtu dažādus jautājumus, kurā ietilpa vairāk kā 12. „Pirmais” no pirmās brāļu paaudzes ar Pirmdzimtā tiesībām vadīja šo brāļu Padomi, esot „pirmais līdzīgo vidū”, un viņam bija „Sargātāja” statuss.

Šajās „12 Padomēs” ne vienmēr, bet bieži. Piedalījās galvenais palīgs, kuru arī nosauca par „**nahašu**”. Viņš bija „pirmais līdzīgo vidū” citu vadošo „kalpojošo garu” vidū, būdams kā „premierministrs” starp būtnēm. Tas, kuram bija „**nahaša**” statuss, bija Sargātāj pirmais palīgs no būtņu vidus, kā „izpilddirektors” ar ieteicēja balss tiesībām.

Visu pasaulu Debesu Padomē bija „samazinātais variants”, kad no katras pasaules piedalījās tikai šis „brāļu Padomes” galva, tas, kurš bija savas Zemes pasaules Sargātājs. **Ijaba grāmatā** mēs varam redzēt kā kritušais ķerubs, kurš ar apmānu sagrauba šo pasauli, periodiski nāca uz šādu Padomi. Bija paplašināti Debesu Padomes veidi, kuros piedalījās 12 brāļi no katras pasaules katras Padomes, kopā 840. Šādu Padomi sauca par „**Pirmo Padome**”. Visi paši svarīgākie lēmumi tika pieņemti tieši šādā Padomē. Tieši pēc šādas „Pirmo Padomes” arī notika galīgā to sadalīšanās, kurus turpmāk sāka saukt par uzticamajiem un kritušajiem”. Atcerieties Rakstu vietu, kurā ir teikts, ka bijušajam „sedzošajam” bija ļauts staigāt „degošu akmeņu” vidū.

Ecēh.28:14 tu („AT” – siev.dz.) ķerubs – svaidīts noseģšanai / veidošanai – [par tādu] Es devu (noliku – pēc jēgas) tevi. Dievu svētuma kalnā tu biji, degošo akmeņu vidū tu staigāji.

Visās Zemes pasaulēs bija savi „**nahaši**”, bet bijušais „**sedzošais ķerubs**” pēc savas izcelsmes bija „**Debesu nahaš**”. **Atkl.gr.12:9** viņš ir nosaukts par „**seno nahašu**”, kurš pēc visām savām nelabajām metamorfozēm kļuva par ļaunu pūķi un kurš, kaut arī palika sarkans, bet ne aiz kauna. Tātad, ir Debesu **nahaš**, un ir Zemes **nahaši**. „Uguns akmeņi” vai „degošie akmeņi” – ir Visaugstā dēli, kuri pravietiski ir atainoti kā 12 dārgakmeņi uz Augstā priesterā Hóšena (Krūšu rotas). Un „**Debesu nahašam**” – bijušajam „**sedzošajam, veidojošajam ķerubam**” arī bija atļauts būt „**dievu kalnā**”, tas ir – svētajā kalnā, kur sanāca kopā Visaugstā dēli un risināja visādus svarīgus jautājumus. Tātad, **nahaš** – ir noteiktu būtņu klase, kurš līdz savai grēkā krišanai pravietiski atspoguļoja Sargātājus, Zemes pasaulu brāļu Padomju galvas, būdams pirmais palīgs no „būtņu” vidus – vai kalpojošajiem gariem. Tā kā mūsu Poligonā visas personas, kuras TOREIZ dzīvoja gan Debesīs gan visās 70 pasaulēs, ir sanākušas „vienā lielā kaudzē”, tad visu „darbojošos nopietno personāžu” koncentrācija mūsu pasaulē ir maksimāli augsta, un kas tāds nekad un nekur nav bijis.

Gaiss, zeme, ūdens – tās ir trīs sfēras, kuras tumsas valstībā kūrē tie, tajā ir maksimāli efektīvi. Un šīs trīs sfēras var nosaukt par „ministrijām”. Šajā Poligonā „**Debesu nahaš**”, kritušais **ķerubs**, atbild par „gaisa sfēru” vai „padebesīm”, un tādēļ viņš šajā Poligonā ir kā „**Sar**” šajā sfērā: „**Valdnieks (árhonta – gr.val.) gaisa valstī**” (Efez.2:2).

לִוְיָתָן (livjatán) pūķveidīga jūras čūska.

Pamēģināsim noskaidrot kas tas „tāds” ir no praktiskā viedokļa. Vēlreiz precizēšu, ka mūsu pasaulē tika izveidota tāda fiziska būtne, kura tā tika nosaukta, un tā ir atspulgs vai „projekcija” garīgajai būtnei, par kuru mēs iepriekš runājām kā par to, kas Rakstos ir nosaukts par pasaules valdnieku. Šai būtnei ir milzīga vara un spēks. Viņa noturības līmenis pret bojājumiem un paātrinātās reģenerācijas līmenis ir tādi, ka pat nopietni triecieni viņu var vien „piebremzēt”, bet „loti nopietni” – izsist no kaujas spējīga stāvokļa vien uz neilgu laiku. Raksti runā par būtni, kas nosaukts par „**Begemotu**”, bet tas pilnā mērā attiecas arī uz **Livjatānu**, ka tikai „**viņa Radītājs var pietuvināt viņam savu zobenu**” (Īj.40:14). Praksē tas izskatījās un izskatās tā, ka TĀ kara gaitā un tagad notiekošā kara atsevišķās epizodēs, Visaugstais īpašās situācijās tiem vai citiem kalpotājiem deva savu īpašo zobenu, lai „risinātu jautājumu” ar šo būtni. Ja vienkāršāk – tad, deva nepieciešamo žēlastību”, lai šī būtne „atkāptos” tajā vai citā situācijā. Visaugstais darīja un dara to pamatojoties uz Savu personīgo derību ar tiem vai citiem kalpotājiem.

Bet tagad aplūkosim citu „rakursu”. Vārds **livjatán** sastāv no diviem vārdiem: לוי (levi), un תן (tan). **Levi** – ir Israēla dēla vārds, cilts galva, kura bija izvēlēta kā Pirmdzimtais ar visām no tām izrietošajām sekām. Kas attiecas uz vārdu **Tan** – tad tā ir saīsinātā forma vārdam **tanin**, kurš pirmo reizi Rakstos ir minēts 1.**Moz,1:21**, un runā par milzīgām, radītām, jūras būtnēm fiziskā līmenī. Tādēļ šeit mēs varam redzēt praviētisku norādi tam, ka „**Livjatána līmeņa**” būtnes ir varenas radītas būtnes, kuras dažādu varenu būtnu vidū ir „Pirmdzimtie”, un tām ir „Pirmdzimtā vara un spēks. Ar šīm „dažādajām būtnēm” šajā gadījumā var saprast dažādu būtnu grupu, piemēram, tos, kas dzīvo ūdenī, lidojošos, vai tos, kuri dzīvo uz zemes. Katrā sfērā var būt vairāki līmeņi. Piemēram, jūrās ir dažādi dziļumi un gaisā dažādi augstumi. Uz zemes ir dažādas apdzīvošanas sfēras – aukstas vietas, karstas, tuksnesīgas, džungļi, kalni utt. Un tādēļ, katrā, nosacīti, sfērā, katrā līmenī, var būt būtne, kura tieši tur ir „Pirmdzimtā” statusā, ar visām tā īpašībām.

Tas ir līdzīgi kā, ka ir 12 Israēla ciltis, kuras praviētiski atspoguļo 12 brāļu paaudzes Debesīs, kur katrā no tām ir ielikta sava īpaša godības izpausme. Un katra paaudze savā sfērā, savā specifiskā ir Pirmdzimtais profesionālisma un efektivitātes nozīmē. Viņi visi, protams, kaut kur, kaut kā, vairāk vai mazāk pārklājas un sadarbojas, bet, katram ir kaut kas savs un unikāls. Kā praviētiskais atspulgs tas viss ir arī būtnu sfērā.

Jes.27:1 mēs varam izlasīt par diviem **livjatāniem**, kuri viens no otra atšķiras. Par pirmo būtni ir teikts, ka viņš ir „**livjatāns, žiglais un veiklais čūska**”, bet par otru – ka viņš ir „**livjatāns lunkanā čūska**”. Tas, kurš ir otrais – tas ir Pitons, bet kas tad ir pirmais? Galvenā būtība te tāda, ka kritušais ķerubs, kurš ir sātans, ir „senais nahaš (čūska)” un „**Valdnieks (árhonta – gr.val.) gaisa valstī**” (Efez.2:2) – tas arī ir pirmā būtne. Un tā kontrolē padebess sfēru un gaisu kopumā.

Vārds, kas ir tulkots kā „veiklais/žiglais” – ir **בָּרִיָּה** (*bariah*), un Tanahā to var sastapt vien trīs reizes: **Īj.26:13**, **Jes.43:14** un **Jes.27:1**, kuru mēs visvairāk aplūkojam. Dažādos tulkojumos pēc konteksta to tulko kā žiglais, ātrais, veiklais. Tad nu palūkosimies kas notiek oriģinālā no fragmenta Ījaba grāmatā:

Īj.26 13 Viņa elpa – Debess skaidriņa, lieliskums. Satriec/caurdur Viņa roka nahašu žiglo un veiklo.

Tieši šī rakstu vieta dublē pirmās būtnes satriekšanu, kurš ir nosaukts par „nahašu žiglo, veiklo”. Pirmā panta daļa var mums kalpot kā norāde uz Debesu lieliskums, no kurienes tika izmests „*nahaš senais*”, kas kļuvis par ļaunu pūķi. Tas protams ir tikai mājiens, bet tomēr.

Otrs *nahaš*, kurš ir „*lunkanais*” – ir **Pitons**, un paslēpties no mūsu ciešā skatiņa viņam šajā „konstrukcijā” nav izredžu. Viņa sfēra šīs šķautnes aplūkojumā, – ir **zemes virsa**.

Trešā būtne dzīvo jūrā un ir nosaukta **haTanin**, bet tas mūs uzreiz nosūta uz **1.Moz.1:21**, kur pirmo reizi ir pieminētas šādas būtnes. Tā atbild par jūras un ūdens sfēras kontroli kopumā. Tā darbojas „tautu vidū”, kas ir jūru un ūdens kopumā pravietisks atspulgs: **Atkl.gr.17:15**.

Tātad, trīs varenas būtnes, kuras atbild par triju sfēru kontroli: **gais (padebesis), zeme (zemes virsa) un jūra (ūdens kopumā)**. Apkopojot **Jes.27:1**, dosim apzīmējumu visām trim.

Pirmā – ir kritušais **ķerubs**, kurš tika radīts kā „*Debesu nahaš*”, ir Pirmdzimtais savā sfērā – „*Livjatāns*”, un pašlaik, bez visa pērējā, pieder statuss un atbildība par pretstāvību „gaisā” vai „*padebesīs*” – „*Sar*”. Viņš – „visupirms” un lielākajā mērā, salīdzinot ar citiem, pretdarbojas tiem, kas no Debesīm un Israēlam, kas ir to lielākais atspulgs.

Otrā – tā ir būtne ar vārdu **Pitons**, kas no iesākuma bija radīta kā *nahaš* ar atbilstošu statusu vienā no Zemes pasaulēm, un bija galvenais palīgs vienam no Sargātājiem. Ir Pirmdzimtais savā sfērā – „*Livjatāns*”, kūrējot savu pretstāvības sfēru. Pašreizējās atbildības lauciņš ir darbības „*uz zemes*”, un šajā sfērā ir „*Sar*”. „*Zeme*”, kā mēs jau pieminējām, pravietiski ir „*Israēls*”, vispārīgi – visa Visaugstā tauta uz visas zemes.

Trešā – tā ir būtne, par kuru nav teikts, ka tā ir „*nahaš*” kategorijas. Tā kūrē pretstāvības sfēru „*jūra*”, kas ir saistīta ar „*pasaules tautām*”, un tādēļ tai ir „*Sar*” statuss. Saskaņā ar **Ījaba grāmatu** tā arī ir **Livjatāns**, tas nozīmē, ka faktiski Pirmdzimtais savā „profesionālās darbības” sfērā. Viss, iepriekš teiktais, var mums būt kā apstiprinājums reālām „darbojošajiem personām” no būtņu grupas, kas ir kritušo struktūras galvas.

Kādēļ?

Kādēļ eņģeļi, kas ir kalpojošie gari, nevar pabeigt un īstenot „evaņģēlija liecību”? Vai jums nekad nav radies šis jautājums? Es arī ne reizi vien esmu to piefiksējis. Pēc tam, kad Tēvs man atklāja vienu no Valstības principiem, kas ir **ATBILSTĪBA**, es dabūju pirmo nepieciešamo puzzles gabaliņu. Pēc tam, kad sāka atklāties šī Poligona tēma, pievienojās vēl otrs. Un tagad man personīgi ir redzams un saprotams, ka iemesls ir tajā, ka galvenā kalpošana „*Labās vēsts kalpošanā*” ir tieši uz Visaugstā bērnu pleciem, nevis uz kalpojošajiem gariem, kuriem ir palīgu loma. Eņģeļi pēc nosacījuma nevar „pabeigt Evaņģēlija darbu”, jo tas – nav viņu kompetencē. „*Labās Vēsts*” kalpošana – ir savstarpējā pilsoņu kara elements Ķēniņa bērnu starpā, un neviens

uzticamo vietā nevar izpildīt šo kalpošanu. Tikai kādas palīgdarbības.

Piens un medus

Ne tik sen uzdūros viena cilvēka sapnim, kurš, pēc visa spriežot, nebija īpaši kādam ticošs. Viņš īsi aprakstīja to, kas tajā sapnī notika, un es to šeit izklāstīšu:

„Uz zemes it visur nolaidās citplanētieši. Es neredzēju kuģus, bija tikai humanoīdi zaļi citplanētieši. Viņi visi bija bruņoti. Viens iedzina mani stūrī, es viņu nositu, piegāju tuvāk un ar skrūvgriezi iesitu pa seju. Bija vēl arī vājprātīga lēdija, kura pateica, ka citplanētiešus var nosist ar medu. Tādēļ es staigāju pa celtnēm un meklēju medu un nodevu informāciju par to svešiniekiem”.

Pēc tam tas cilvēks atzina, ka sapnis, kaut neparasts, bet, principā, viņš pielāva, ka kaut kas tāds nākotnē varētu notikt. Bet, ko viņš nekādi nevar saprast, tad tas ir par medu, kas var šos „citplanētiešus” nogalināt. Visaugstais uzreiz deva man šī sapņa skaidrojumu. Rakstos ir norāde uz septiņiem „zemes augļu” veidiem, ar kuriem Viņš ir svētījis Savu tautu, un lielāko daļu no tiem israēlieši nesa uz **Sukkót** svētkiem, kas sākas piecas dienas pēc **Jom Kipura**:

5.Moz.8⁸ zemē, [kur] kvieši, mieži un vīnogas, un vīģes, un granāti, zemē, kur olīveļļa un medus.

Bez to vērtības kā barībai, tie atspoguļo dažādas pravietiskās nozīmes. Viena no tām ir tāda, ka ir secība un noteikti Valstības izveides etapi, kas ir saistīti ar izmaiņām Visaugstā tautā un tās ieiešanu godības pilnībā. Viss sākas ar **kviešiem**, tas nozīmē, ar to posmu, kad ir vesels labs kodols, bet tas atrodas zem cietas ne vienkārša, neapgaismota rakstura mizas, kas tādā vai citā pakāpē ir savienota ar grēka raugu. Nākošajā posmā parādās tie, kurus simbolizē **mieži**, kas ir Mesijas Līgavas atspulgs, to, kuri ir izgājuši caur noteiktiem pārbaudījumiem un ir ļāvuši attīrīt savu sirdi un apslīpēt savu dvēseli, tā tapuši līdzīgāki Jēšua, cik nu tas viņiem bija iespējams.

Trešais posms – ir **„garīgo vīnogu”** parādīšanās, kas ir „izgājušas no **garīgajiem kviešiem**”, un tā vai savādāk ir nolieguši labošanu, pieļaujot savā sirdī nešķīstību, kas noveda pie tā, ka viņi kļuva par tiem, kuri tiks iznīcināti „dusmu spaidā”, jo, kā ir rakstīts, **„neviens nešķīsts nevar redzēt To Kungu”**. **Vīģes** – tas ir Patiesības simbols, kas tādā vai citā mērā ir atšķaidīts ar cilvēku mācībām, kad kāds cenšas pieserties ar „vīģes lapām”, kas būtībā ir cilvēku tradīcijas un reliģiozu autoritāšu viedokļi, kas ir pretrunā ar Rakstiem.

Granāts – tas ir izešanas no Bābeles posms, kad nāk šķīstīšanās un veselums. Stilizēti **granātu** augļi rotāja Augstā priestera apģērbus. Viena no nozīmēm šim ir **Cakarījas** pravietojums par to, ka desmit cilvēki no dažādām tautām pieķersies pie jūda drēbju stērbeles, sakot, ka viņi tam sekos, jo ar viņu ir Visaugstais (**Cak.8:23**). Protams, ka ne jau pie jūda, kurš noliedz Jēšua, drēbju stērbeles. Pēc tam iestājas nākamais garīgās virzišanās posms **„olīveļļas”** virzienā, kas simbolizē Tēva Gara svaidījumu, kas tiek izliets no augšas, un, kas runā par „Gara aizmetni”. Tā, piemēram, notika **Šavuota** laikā, kad uz 120 Jēšua mācekļiem izlējās Visaugstā Gars. Pēc tam, tie, kuri iegāja šajā kārtējā garīgajā sezonā, iet tālāk, un viņiem ir sagatavota **„medus sezona”**, kas simbolizē maksimāli iespējamo līmeni – Ķēniņa redzamo godību, kā rezultātā tiks pārveidots pat pats fiziskais ķermenis, tā DNS, un tiks atarhivētas mūsu spējas, kas mums bija pirms iemiestošanās šajā pasaulē.

Mēs šeit, šajā pasaulē, gan tiešā, gan pārnestā nozīmē esam „nomaskēti”, jo mūsu DNS bija savienots ar mūsu vecāku DNS, un pat mūsu fiziskais izskats ir it kā izšķīdis viņu izskatā. Bet pārvēršanas brīdī, tie, kuri tiks pārvērsti, mūsu personības DNS, kas atrodas mūsu **nešamā**, tiks aktivēts tādā veidā, ka tas pārņems pilnīgu kontroli pār mūsu ķermeni, zināmā mērā pārvēršot mūs mūsu istā ķermeņa izskatā, kas palika TUR, gaidot mūs, kā daļa no mūsu mantojuma, kas glabājas Debesīs (**1.Pēt.1:4**). Tā būs vien daļēja pārvēršana, kas būs saistīta ar mūsu patiesās būtības atklāšanu, ko mūsu Tētis rūpīgi slēpa līdz noteiktai, Viņa noteiktai stundai.

Piens – tas ir garīgo bērnu sākuma līmenis, kad viņi tikko sāk ieiet sava aicinājuma Apsolītajā zemē. Bet **medus** simbolizē noslēdzošo attīstības posmu garīgi pieaugušiem Ķēniņa bērniem, kad viņi ieiet viņiem sagatavotās redzamās godības pilnībā, bet ja precīzāk, tad atgriežas sava mantojuma maksimālajā pilnībā, lai piepildītu šeit savu aicinājumu.

Kas pieliks vai atņems...

Ir interesantas un svarīgas vietas Rakstos, kas ir saglabājušās **Septuagintas** tulkojumā, kas saskaņā ar vēsturisko tradīciju bija iztulkota un apstiprināta no sava laika 72 autoritatīvu jūdu rabīnu puses, apmēram 3.gs.pirms mūsu ēras. Pēc Otrā Tempļa sagraušanas, kādi „darboņi”, kuri saņēma īpašu atļauju no Romas varām, sāka Jūdejā un tās apkārtnē pastiprināti labot esošos Rakstus, kas tika savākti pa visām sinagogām un citām vietām, un tika aizvesti uz vienīgo Romas „licenzēto” „apmācības māju” Javnā. Tur tika likti pamati tam tulkojumam, kas ir nosaukts par „masoretas” tulkojumu. Ar šiem labojumiem pacentās izbojāt visu, kas jēl kādā veidā bija saistīts ar Ješua kā Mesiju un Jūdas Ķēniņu. Bez tam tika „patīrītas” daudzas vietas, kas bija saistītas ar **nefilīmiem**, tas ir – kritušajiem un milžiem, kas bija to (kritušo) paveids ar hibrīda DNS. Tas tika izdarīts, lai maksimāli diskreditētu **Ēnoha grāmatu**, jo tajā bija milzu daudzums vietu, kas apstiprināja Ješua, kā **Mesijas** un Israēla ķēniņa statusu. Šo grāmatu nebija iespējams „izlabot”, vieglāk bija to vienkārši iznīcināt. Bet iznīcināt to pilnībā nedrīkstēja, jo tā jau bija iztulkota citās valodās. Tādēļ tika pieņemts lēmums „izkorigēt”, cik nu vien iespējams, visas tās vietas Tanahā, kas ar to bija cieši saistītas. Ar vienu no tādiem momentiem es padalīšos nākamajā sadaļā.

Izrakumi Kumrānā atļāva atklāt, ka eksistējošā „jūdu kanonā”, pēc tā labošanas, iekļuva vien viena trešā daļa grāmatu, ko **esēni** uzskatīja par Dieva iedvesmotām. Kumrānas raksti apstiprināja to, ka masoreti bija izdarījuši nozīmīgus labojumus un apzinātus sagrozījumus Svētajos Rakstos. Tas tika izdarīts tamdēļ, lai „izkorigētu” laika skaitīšanu tā, lai nebūtu iespējams Ješua identificēt kā Israēla Mesiju, saskaņā ar **Daniēla grāmatas 9.nodaļu**, kur runa ir par septiņgadēm un Tempļa sagraušanu. Bez tam tika izņemtas vai izlabotas dažādas vietas, kas tieši vai netieši apstiprināja patiesību par Ješua kā Israēla Ķēniņu un Mesiju, par Viņa Dievišķo būtību un par Viņa īpašo vienotību ar Debesu Tēvu, kādēļ Viņam bija tāds pats Vārds kā Tēvam – „tetragramatons”: יהוה, kā arī vārds „Esošais”: אֱהִי אֲשֶׁר אֶהְיֶה (**2.Moz.3:14**).

No dažādu vēsturnieku liecībām uz Otrā tempļa sagraušanas brīdī, mesiānisko jūdu skaits, kuri Ješua bija pieņēmuši par savu Mesiju, bija ne mazāk kā 10%, bet pēc citiem novērtējumiem – daudz vairāk. Tempļa sagraušana un daudzi citi notikumi, pilnībā apstiprināja visus Ješua teiktos vārdus un mesiānisko jūdu taisnību, kas izsauca niknu nezaļu pretdarbību, kas bija iekļuvuši Israēlas reliģisko līderu vidū. Caur Ješua mācekļiem notika milzums dziedināšanu, brīnumu un

zīmju, un Ješua noliegušajiem jūdiem nebija nekādu argumentu, lai stātos tam pretī. Notika nopietna cīņa par tiem jūdiem, kas atradās ne tikai pašā Jūdejā, bet arī trimdā visā pasaulē. Lai varētu noturēt aizslidošo varu, tie, kuri aizliedza patieso Israēla Kēniņu, ķērās pie viltošanas, lai „izkorigējot” visas „kompromitējošās” Tanaha vietas, aizvāktu to „stingro pamatu”, kas bija kā apliecinājums Mesijas patiesumam. Jaunās derības raksti parādījās ievērojami vēlāk, un tajos laikos tieši Tanaha Raksti bija tas neapgāžamais apstiprinājums Patiesībai, kas neatstāja nekādas iespējas tiem, kas vēlējās piemānīt tos, kuri gribēja iepazīt Patiesību.

Izlabotie Raksti tika izsūtīti pa visām sinagogām, cik nu tas bija iespējams, lai varētu realizēt „salīdzināšanu” ar izdomātu iegāni palīdzību. Protams, Raksti netika „pārrakstīti”, tā sakot, citādi viss šis „sātaniskais darbs” būtu lielākā vairuma dievbijīgu jūdu noraidīts, bet tika izdarītas tieši nepieciešamās korekcijas „bīstamajām vietām”, kā arī nopietni „izkorigēta” hronoloģija, galvenokārt *Daniela grāmatas* pravietojuma dēļ, kur runa ir par septiņgadēm un Tempļa sagraušanu. Bez šī, tika nomainīti svētās valodas burti, kuri „atnāca no Bābeles”. Pāreja uz šo rakstu valodu notika pakāpeniski, bet Svētie Raksti vienmēr tika pārrakstīti tikai vecajā drukā. Taču pamazām Bābeles alfabēts sāka iespraucties arī Rakstos. Tas vēl nebija tādā formā kā to tagad lasām mēs, un pat Otrā tempļa sagraušanas laikā vēl nē, kā to varam redzēt no Kumrānas tīstokļiem, Raksti tika pārrakstīti ar tiem burtiem, kas bija doti no iesākuma. Tikai noteikti iekšējās lietošanas dokumenti *esēņu* draudzē, kā arī dažas grāmatas, kuras uzskatīja par otršķirīgām, tika pārrakstīti ar tiem burtiem, kas jau nedaudz atšķīrās no sākotnējiem un daļēji līdzinājās jaunlaicīgajiem „bābeliskajiem”. Taču, pat nodevēja viltvārža Bar-Kozivas („melu dēls”) sacelšanās laikā, kuram iedeva skanīgo „Bar-Kohba” („zvaigznes dēls”) vārdu, 132. -136.gados mūsu ērā, pat viņa laikā Visaugstā svēto Vārdu – **JAHVE**, kas sastāv no četriem burtiem, pierakstīja tikai ar tiem burtiem, kas tika doti Sīnajā. To var redzēt no kaltajām monētām, kas tika izgatavotas tajos sacelšanās gados. Bet turpmāk pārrakstītāji zaudēja jēlkādu bijību un bailes un izmainīja pat to.

Viens no svarīgiem izkropļojumu iemesliem kļuva tas, ka burts **TAV** senajā ivritā tika rakstīts krusta formā, un tas norādīja uz Ješua, Kurš Sevi sauca „**Alef un TAV**”, un piepildīja Izpirkšanu krusta formas soda vietā, tas ir, it kā „**uz burta TAV**”. Bez tam, no patriarhu saraksta tika izņemts *Keinans*, kurš bija *Arama* dēls. Iemesls bija tāds, ka *Ichaks* (Īzaks), kuru Ābrahams lika uz upura altāra, bija 22.patriarhs skaitot no Ādama, bet 22.ivrita burts ir **TAV** – krusts. Tā bija vairāk nekā redzama saikne Mesijam Ješua ar *Ichaku*, ko pacentās „aizmālēt” tie, kuri noraidīja patieso Israēla Kēniņu.

Par šo tēmu ir liels daudzums pētījumu, kas ir brīvi pieejami, par ko patstāvīgi varat pārliecināties. Bet pat pieļaujot to, Visaugstais paredzēja to pamatu, caur ko Svētuma Gars var atklāt visu, kas ir nepieciešams. Neskatoties uz to, ka Septuagintas tulkojums ir pilnīgāks un precīzāks dažu fragmentu, vārdu un hronoloģijas skatījumā, bet būtībā ir divi svarīgi iemesli kādēļ ivrita variants līdz šī brīdim ir galvenais pamats pētniecībai, neskatoties ne uz ko. Pirmkārt – ir jāatceras, ka katrai rakstu vietai ir liels daudzums dažādu pravietisku šķautņu. Atkarībā no patskaņu zīmēm, var saprast dažādas norādes un līmeņus. Tādēļ, tikai zinot ivritu, ivrita burtu nozīmi, var saprast daudzus dziļumus, kurus atklāj Visaugstā Gars. Visi Tanaha tulkojumi priekš „tiem, kas ārpusē”, kā likums, paredzēja tikai vienu no daudzajām izpratnes šķautnēm, pie kam

vēl pašu „novienkāršoto”, maksimāli pietuvinātu *pšatam*, – tas ir – burtiskajam skaidrojumam. Faktiski visi tulkojumi – ir „lait versija” priekš iesācējiem. *Septuaginta* nav izņēmums, un jūdu rabīni to tulkoja tieši pēc šāda principa, izejot no sava sapratnes līmeņa tajā laikā.

Otrkārt – grieķu valodas nesalīdzināmās nabadzības dēļ salīdzinot ar ivritu, tomēr pamatinstruments ir tieši Rakstu ivrita variants, kas visu laiku ir jāsālīdzina ar *Septuagintu*, tieši izdarīto labojumu dēļ. Protams, lielākā daļa teksta ir palikusi bez izmaiņām. Tādēļ vajag būt gudram un sabalansētam šajā jautājumā.

No zemes malas

Dažas tādas izmaiņas, ko masoreti izdarīja Torā, man izdevās uziet apmēram 3,5 gadus atpakaļ, kad jau bija Poligona tēmas pētījumos. Viena no tām tika pieminēta trešajā nodaļā, kur es pieminēju Rakstu vietu no *5.Moz.32:43*, kurā, saskaņā ar *Septuagintu*, tika pieminētas četras personu kategorijas: Visaugstā dēli, eņģeļi, pasaules tautas un Israēla tauta. Otru tādu vietu es atradu stāstā par Bileāma pravietojumiem:

Septuagintas tulkojums:

5.Moz.24²³ Un ieraugot Ogu, izteica šo savu salīdzinājumu, sacīdams: ak, bēdas tam, kurš dzīvos, kad Visaugstais to izkārtos!

Izlabotajā masoretu variantā „*Un ieraugot Ogu*” nav, kas, protams, pilnībā izpludina frāzes turpinājumu, to, it kā „padarot bezpersonisku”. *Ogs* bija *Basanas* ķēniņš, gigants – *refaims* no „nefilimu dzimuma”, tas ir – kritušais. Viņa augums bija ap četriem metriem, bet svars tāds, ka viņa ķermeni varēja noturēt vien metāla gulta. Savā pravietiskajā redzējumā, ieraugot šo kritušo milzi, *Bileāms* nākotnes ainā ieraudzīja vēl kaut ko, kā dēļ viņš arī izteica šos vārdus. Redzēt *Ogu* fiziski viņš tad nevarēja, jo pirms tam viņš tika kaujā nogalināts, bet šis gigants viņam tika parādīts garā. Tajā parādīšanās viņam atnāca sapratne, pārdzīvojums Visaugstā Garā attiecībā uz tiem, kas bija *Ogam* līdzīgi, un to bija ļoti daudz. Viņi visi bija vareni, ļauni un „ārprātīgi”, kā nikni suņi, kas atlaisti no ķēdes, lai grautu un iznīcinātu. Tieši par viņiem turpmāk pravietoja pravietis Jesaja. Par pamatu **pirmo trīs pantu** tulkojumam bija ņemta *LCV'19Gg* versija, kas ir pamatota *Septuagintas* tulkojumā, kur trešajā pantā stāv vārds „giganti”:

Jes.13³ Es pavēlu un Es izvedu viņus: giganti tuvojas, lai visā pilnībā piepildītu Manu dusmu karstumu, līksmojošie un sašutušie. ⁴ Kalnos daudzskaitlīgu tautu troksnis, līdzīgs kā daudzas tautas, – ķēniņu un tautu saucieni, kas savākti kopā. Karapulku JAHVE dod rikojumus tautai, kas bruņota ar briesmīgu ieroci, ⁵ lai [ar karu] no tālās zemes tos pārsteigtu, no debesjuma malas, – JAHVE un tie, kam tie briesmīgie ieroči, lai iznīcinātu visu šo apdzīvoto zemi! ⁶ Vaimanājiet, jo JAHVES diena ir tuvu: kā dēmonisks, graujošs spēks iziet no Visuvarenā. ⁷ Tā dēļ visiem nolaidīsies rokas, un katra Enoša sirds izkusīs.

Piezīme: „*Enošs*” – tas *Šema* dēla vārds, kura dzīves laikā JAHVES vārdā sāka saukt elkus: *1.Moz.4:26*. Tas ir – *7.pants* saka, ka to sirdis, kuri kā Enošs, dzīvos tajās dienās, kad Visaugstā vārdā sauks elkus, un kā situācijā ar teļu, caur tiem centīsies Viņu pielūgt, tad viņu sirdis izkusīs aiz šausmām no tā, kas notiks. Bet mēs dzīvojam tieši tajās dienās, un tas, kas ir aprakstīts šajā Rakstu fragmentā, būs jau visai drīz.

Enoša אֲנוּשָׁה vārdā Tanaha ivrits vispārināti sauc arī elkdievības laikā dzīvojošus cilvēkus, cilvēci kopumā.

„**Tāla zeme**” – tas ir Antarktiskās joslas aplis, kas apjož visu mūsu apdzīvoto zemi, kur atrodas lielākā daļa kritušo un to, kuri strādā viņu labā, bāzes. Tādu ir daudz arī augstkalnu un citās grūti pieejamās vietās. Tā ir Tibeta, Himalaji, Andi, un virkne citu līdzīgu vietu. Daudzi kritušie, kuri bija uz zemes hibrīda ķermeņos, izdzīvoja Noa plūdus ne tikai tamdēļ, ka viņi bija amfibijas, bet arī tamdēļ, ka viņi paglābās dažādās zemes plaisās. Ne visi, bet daudzi. Iznīcināšana, kā ir rakstīts, skāra visus dzīvojošos, tikai UZ ZEMES VIRSAS: **1.Moz.7:22-23**. Un tur – zem zemes, viņiem ir savas sen apdzīvotas vietas. Līdz Pēdējo dienu laikam viņi bija ierobežoti noteiktās robežās, ko Visaugstais šajā pasaulē ir novilcis. Periodiski viņi centās pamazām „nākt gaismā”, bet ar tiesu no augšienes palīdzību, viņi tika vai nu daļēji iznīcināti, vai bija spiesti pārvākties uz tām vietām, kur viņiem nedraudēja izmiršana.

Kānaāna – Apsolītās Zemes – atkarošanas laikā, tur bija milzīgs daudzums kritušo – nezāļu/viltus labības, gan kā parasti cilvēki, gan arī kā giganti – **refajieši** ar hibrīda DNS, tajā skaitā arī ar dažādu dzīvnieku DNS. Visi pasaules reģioni tādā vai citā pakāpē bija piesēti ar pretinieka sēklu, tas ir – ar nezālēm – gan cilvēkiem, gan dažādām būtnēm. Pa visu pasauli bija izplatītas tādas būtnes kā „suņgalvji” vai „kinocefali”, kuriem ir galvas, kas līdzīgas suņa galvām, bet ķermenis līdzīgs cilvēka ķermenim. Bija milzīgs daudzums gigantu: no 3 – 3,5 līdz 10-12 metri augumā. Piemēram Anaka dēli, ar ko Kānaāna zemē sastapās izlūki, augumā bija apmēram 10-12 metri, un tādēļ jau viņi apgalvoja, ka viņu acīs bija kā sienāži. Pamazām notika degradācija un augums samazinājās. Cilvēki pastāvīgi karoja ar šīm dažāda veida hibrīdu būtnēm, un tie, neskatoties uz saviem fiziskajiem dotumiem, kas pārspēja cilvēciskos, tik un tā gāja bojā, bet ne tā kā cilvēki. Kritušo vispārējās degradācijas dēļ viņu dzimstība pastāvīgi samazinājās, bet arī tas nebija galvenais iemesls, kādēļ viņu pamatmasa bija spiesta slēpties vai nu Antarktiskā loka teritorijā, vai zem zemes.

Hibrīda sistēmas īpatnības

Viena no galvenajām daudzu hibrīdu no kritušo dzimtas, tas ir, nezāļu/viltus labības atšķirībā ir tāda, ka viņu asinsrites sistēma nebija uz **hemoglobīna**, vai „dzelzs” bāzes, kas dod asinīm sarkano krāsu, bet **hemocianīna** bāzes, vai vienkāršoti sakot – „vara” bāzes, tas ir zilās vai gaiši zilās. Turpinājumā, dažiem pēctečiem, tālākas sajaukšanās ar parastiem cilvēkiem dēļ, caur noteiktas cilvēku DNS daļas darbību, radās asinsrites sistēma uz hemoglobīna bāzes, „atgriežoties pie dzelzs” un kļūstot sarkana.

Lai dzīvs organisms nodrošinātu dzīvošanu, tam ir jāpatērē skābeklis un jāizdala ogļskābā gāze, ko viņš veic elpošanas procesā. Šo gāzu pārnēsāšana pretējos virzienos (no ārienes uz organisma audiem un atpakaļ), veic asinis. Priekš tam ir „piemēroti” speciāli asins elementi – tā sauktie elpošanas pigmenti, kuri savā molekulā satur metāla jonus, kas ir spējīgi piesaistīt skābekļa molekulas un vajadzības gadījumā tās atdot. Cilvēkam asins elpošanas pigments ir hemoglobīns, kura sastāvā ietilpst divvērtīgā dzelzs (Fe^{2+}). Tieši hemoglobīna dēļ mūsu asinis ir sarkanās.

Skābekļa un ogļskābās gāzes pārvadāšanu var nodrošināt elpošanas pigmenti, kas bāzējas cita metāla jonos, (bez dzelzs). Elpošanas pigmentu vidū dzīvo pasaulē ir mums meklētā gaiši zilā krāsa. Šo krāsu asinīm piedod pigments **hemociānīns, kas bāzējas varā**. Savienojoties ar gaisa skābekli, hemociānīns „zilē”, bet, atdodot skābekli audiem – „kļūst gaiši zils”, tas ir, zaudē krāsu. Bet arī atpakaļceļā – no audiem uz elpošanas orgāniem – tādas asinis pilnībā nekļūst bezkrāsainas: elpošanas pigmenta hemociānīna, kas balstīts varā, veidošanās dod vēl vienu faktoru, kas asinis papildus nokrāso gaiši zilā krāsā.

Varam pašam par sevi ir spēcīgas antibakteriālas īpašības. Un tas ir devis nozīmīgu iespaidu uz hibrīdu ķermeņu noturību pret visām esošajām slimībām. No dažādiem nostāstiem, šādu „cilvēku” ievainošanas gadījumā viņu asinis gandrīz momentāni sabiezēja un asins tecēšana ātri apstājās. Augsta asiņu biezība palēnina to tecēšanu pa asinsvadiem ātrumu un sekojoši, tai ir jāveicina asiņošanas izbeigšanās. Ir zināmi dažādi gigantu refaimu apbedījumi, kas norāda uz to, ka daudziem no viņiem bija rudi mati, kas var apliecināt vara lielu klātesamību organismā.

Taču asinīm, kas bāzētas hemociānīnā, ir ne tikai priekšrocības, bet arī nopietni trūkumi. Vispirms tas, kas attiecas uz ogļskābās gāzes transportēšanu ar asinīm. Elpošanas process un gāzu pārnēsāšana ar asinīm, izrādās, ir cieši saistītas ar skābes – sārma balansu asinīs. Runājot speciālistu valodā, pateicoties hemoglobīnam CO₂ pārnēsāšanas process asinīs, izrādās, ir ļoti cieši saistīts ar O₂ pārnēsāšanu. Šeit ir jāzina, ka hemoglobīnam spēja pārnēsāt skābekli ir 5x augstāka nekā hemociānīnam. Dzīlāk papētiet šis jautājums, kļūst saprotamāka Radītāja izvēle par labu tiem elpošanas pigmentiem, kas satur tieši dzelzs jonus.

Bet kas notiks, ja ogļskābās gāzes koncentrācija asinīs paaugstināsies? Ir skaidrs, ka vispirms tas palielinās H₂CO₃ koncentrāciju, tas ir – palielināsies asins skābums. Bet hibrīdiem asinīs nav hemoglobīns, bet hemociānīns (un dažos gadījumos – cits elpošanas pigments kas balstās varā ar sēra piejaukumu – **plastociānīns**, kas ir par iemeslu sēra smakai no šādiem „eksemplāriem”), kas ne tik stipri maina savu skābumu, mainoties O₂, un tādēļ nav spējīgs tik stipri neitralizēt skābuma pārpalikumus, mainoties CO₂ koncentrācijai. Tad kas gan ar viņiem notiks pie ogļskābās gāzes daudzums palielināšanās?

Vispirms izjuks skābes – sārma balanss asinīs, tā pH līmenis nokritīs, palielināsies skābums. Pārāk „biezas” asinis, tas ir, asinis ar paaugstinātu viskozitāti, rada nopietnus apstākļus, lai rastos sabiezējumi, kas ir spējīgi aizsprostot artērijas, citādi sakot, novest pie trombozes. Kā šajā gadījumā var sakārtot skābes – sārma balansu? Pirmā atbilde, kas ir loģiskāka: pievienojot sārmus. Un te nu ir jāga atcerēties par „lielisku formulu” – C₂H₅OH! Tiem, kas nezina – tā ir etilspirta formula, ko satur alkoholiskie dzērieni un kam ir spilgti izteiktas pamatīpašības.

Dažādi alkoholiskie dzērieni satur lielu daudzumu dažādu organisko skābju, pateicoties kurām tiem ir „bufera īpašības”, kas neļauj pH līmenim pārāk nokristies, un tā ir šķērslis noturēties asinīs CO₂ pārpalikumiem. Bet uzreiz piezīmēsim: šīs īpašības piemīt tikai vājajiem alkoholiskajiem dzērieniem, un arī tad tikai noteiktos daudzumos. Stiprie, spirtotie dzērieni uzvedās savādāk. Tas ir – hibrīdi, kas ir nezales ar asinsrites sistēmu kas balstās hemociānīnā, pastāvīgi izmantoja tādu instrumentu, kā vājos alkoholiskos dzērienus, lai uzturētu nepieciešamo skābuma līmeni savās asinīs, lai nenomirtu no asinsvadu aizsprostošanās ogļskābās gāzes

koncentrācijas paaugstināšanās dēļ. Legēndārās soma, medus, alus, apiņu kvass, dzērieni no maisas – viss tika lietots. Piemēram, „dievi”, kas bija no kritušajiem **refaimiem**, Amerikas indiāņiem deva veselās deviņas šķirnes spirtoto dzērienu no maisas, ieviešot tos pienesamo upuru sarakstos! Šie nefilimi – refaimi pat nesmādēja vīnogu vīnu, kurā ir daudz dzelzs. Acīmredzot vajadzība bija liela... Bet tas, kas ir derīgs un izdevīgs hibrīdiem no „nefilimu dzimuma”, nebūt nav noderīgs cilvēkiem...

Paaugstināts ogļskābās gāzes līmenis asinīs šiem hibrīdiem radās arī no ārējiem zemes faktoriem. Kā rezultātā tas varēja notikt? Pārmērīgs parciālais CO₂ spiediens asinīs šiem kritušajiem varēja būt tā rezultāts, ka atmosfērā parciālais ogļskābās gāzes spiediens pēc Noa plūdiem kļuva ievērojami augstāks par CO₂ spiedienu, kas bija pirms, jo organisma piesātinājums ar gāzēm ir tieši atkarīgs no viņu parciālā spiediena ārējā vidē. No šejienes izriet divi galvenie pamatmomenti.

Pirmais moments. Pirmo kritušo Visaugstā dēļu pēcnācēju ķermeņi kopumā bija adaptēti zemes atmosfēras spiedienam un atbilstoši arī noteiktam CO₂ koncentrācijas līmenim, kas bija pirms plūdiem. Pirms Noa plūdiem bija ievērojami vairāk „zaļās masas”, tas i augu, kas aktīvi lietoja CO₂. Bet tam par iemeslu var būt arī paaugstināts vara koncentrācija, kas, kā ir pamanīts, ļoti spēcīgi veicina augu augšanu, fotosintēzi un hlorofila veidošanos. Visi šie faktori ir spējīgi nodrošināt spēcīgāku CO₂ pārstrādi.

Otrais moments. Zemu CO₂ parciālo spiedienu atmosfērā līdz plūdiem noteica tektonisko un vulkānisko darbību neesamība, jo tieši vulkāni ir ogļskābās gāzes „galvenie piegādātāji” atmosfērā (tas bija līdz brīdim, kad cilvēce iegāja tehnogēnajā attīstības posmā).

Hibrīdiem „no nefilimu dzimuma” ar sistēmu, kas balstīta uz varu, atrašanās atmosfērā ar paaugstinātu spiedienu ir jāpavada tieši ar CO₂ koncentrācijas paaugstināšanos viņu zilajās asinīs. Šim otrajam variantam var atrast arī kādus netiešus apstiprinājumus. Saskaņā ar dažādu pasaules tautu nostāstiem, šiem hibrīdiem – **refaimiem**, kurus sauca par „dieviem”, acīmredzami velk uz kalniem un paaugstinājumiem, bet, jo augstāk, – jo mazāks spiediens.

Lai periodiski „iztīrītu” no hibrīdiem no „nefilimu cilts”, kas vairojās un nomāca cilvēkus un ir kritušie, Visaugstais izbrīvēja Savas tiesas, kas bez visa cita izpaudās arī ģeofiziskās kataklizmās, lielās un ne tik lielās, kurās pastiprinājās vulkāniskā darbība, kas savukārt izplatīja gaisā viņiem tik ļoti nemīlamo CO₂.

Viena no tādām globālām „tīrīšanām” notika aptuveni 200 – 220 gadus atpakaļ, kad milzu kataklizmas pārvēlās pār visu pasauli, uz laiku noslīcinot milzu teritorijas. Par šo tēmu tagad internetā ir daudz video, kur tiek rādītas apslīcinātas pilsētas, – vispirms Eiropā, kā arī milzum daudz artefaktu un ēku, kuras lietot varēja vien milži 3,5 līdz 5 m gari. Pēc tās kataklizmas viņi visi pēkšņi pazuda, un tā iemesls nebija viņu „līdzjūtība pret cilvēkiem” vai tas, ka viņi visi fiziski gāja bojā laikā, kad lielākā daļa cilvēku izdzīvoja. Galvenais iemesls bija tieši spēcīgā vulkāniskā un citā ģeofiziskā darbībā, kā rezultātā atmosfērā tika izbrīvēts ļoti daudz CO₂. Šie kritušie hibrīdu giganti turēja sev kalpotājus un palīgus no īpaši uzticamu cilvēku vidus, kā likums – nezāļu, un, kad „radās situācija”, tad daudzi no viņiem bija spiesti doties uz pazemes pilsētām, tajā skaitā arī Arktiskās joslas rajonā. Ir arī ne mazums zemūdens pilsētu, kur dzīvo citi hibrīdi –

refaimi. Atcerieties Rakstu vietu, ko aplūkojām iepriekš, kurā ir teikts, ka „**refaimi trīs zem ūdeņiem...**”?

Agrāk CO₂ koncentrācija atmosfērā bija daudz zemāka; apmēram 1,5 – 2 reizes, kas sen jau ir konstatēts pētot gaisa burbulišus Antarktīdas un Grenlandes ledājos. To vecums bija simtiem un tūkstošiem gadu. Hibrīdi, kuru asinsrites sistēma ir bāzētā hemocianīnā, nevar ilgstoši atrasties mūsdienu tagadējā atmosfērā un tādēļ viņiem būs visai šaurs „laika logs”, lai izdarītu savus ļaunos nelietīgos darbus. Vājš alkohols un, iespējams, kādi mūsdienīgi preparāti asins šķidrīnāšanai viņiem arī būs vajadzīgi normālai funkcionēšanai, bet esmu pārliecināts, ka viņi tam jau ir sagatavojušies.

Sagatavošanās pārgājienam

Visa zeme, tajā skaitā arī zem jūrām un okeāniem, izrakāta ar platiem ceļiem un daudzām pārejām. Tādēļ, kad visiem „dažādspalvainajiem” kritušajiem būs atļauts parādīties, lai piepildītu Visaugstā dusmu karstumu pār katru nešķīstību un ļaunumu, kas noliedz Viņa Valstību, tad šie „ļauņķi” sāks savu iznācienu no visdažādākajām vietām un vispirms no Antarktiskās joslas, tas ir – apmēram no turienes, kur Debesjums, vai **rakija** saskaras ar zemi. Tādēļ arī ir rakstīts, ka viņi nāks „**no tālas zemes, no Debesjuma malas**” (**Jes.13:5**). Mazākā viņu daļa startēs no Tibetas un tai līdzīgiem rajoniem, bet viņu lielākā daļa jau uz to laiku būs koncentrējušies zem lielajām pilsētām.

Visi armijas cilvēki zina, ka visefektīvākais ir pēkšņs uzbrukums vai uzbrukums „visā aptveres platumā”, tas ir – uzbrukums no visām pusēm un līmeņiem. Tas traucē pretiniekam ātri noorientēties, lai varētu dot pienācīgu prettriecienu, kā arī demoralizē viņu, pamatīgi pavājinot gribu un spēju pretoties. Ar morāles līmeni kritušajiem ir „pamatīgs saspringums”, bet ar stratēģiju un taktiku viņiem viss ir augstā līmenī.

Nozīmīga „nefilimu apakšvienību” daļa ieradīsies kā „citplanētiešu iebrucēji”, kur būs iedarbinātas visas iespējamās „augstās tehnoloģijas”. Par to mēs varam izlasīt divās rakstu vietās. Viena norāde ir pravieša **Cakarijas grāmatā**:

Cak.5¹ Un atkal pacēlu savas acis un redzu: lūk, lidojošs tīstoklis!² Un tad viņš man jautāja: „ko tu redzi?” un es teicu: „redzu rakstu tīstokli, kas lido, kura garums divdesmit olektis un platums desmit olektis”.³ Un viņš teica man: „tās ir lāsts, kas iznāk virs visas zemes virsas; jo katrs zaglis [nepaliks] nesodīts saskaņā ar rakstīto uz vienas puses, un katrs, kas [melīgi] zvēr [nepaliks] nesodīts, kā ir rakstīts uz otras puses.

Šeit mēs varam redzēt norādi uz to, ko daudzi sauc par NLO, kam ir dažādas formas, tajā skaitā arī „cigārveidīga”, kas ir līdzīgi satītiem rakstu ruļļiem. Raksti saka, ka – lāsts nāks pār VISU zemi. Mēs varam redzēt „agresijas aktu” arī **Joēla grāmatā**:

Pamatojoties rava (rabīna) Kuka tulkojumā:

Joēls 2¹ Pūtiet taures Ciānā, saceliet trauksmi Manā svētajā kalnā, lai satrūkstas visi zemes iedzīvotāji, jo JAHVEs diena tuvojas, tā ir tuvu.² Tumsas un drūmuma diena, mākoņu un arafel (īpaša, pārdabiska mākoņaina migla) diena. Kā rītausma no kalniem plūst daudzskaitlīga un varena tauta, kam līdzīga nebija kopš mūžības

(olām) un pēc tam nebūs radu rados. ³ Pa priekšu iet rijēja uguns, bet aiz viņas seko sadedzinātāja liesma. Zeme tās priekšā kā Ēdenes dārzs, bet aiz tās – šausmu tuksnesis, un nav no tās glābiņa. ⁴ No skata kā zirgu pulks un traucas kā jātnieki. ⁵ Kā ar ratu troksni tie drāžas pār kalnu galotnēm, viņi švirkst kā uguns liesma, kas aprij salmus, kā varena tauta, kas gatava cīņai. ⁶ To redzot tautas trīc, visas sejas nobāl. ⁷ Kā cīnītāji tie skrien, kā rūdīti uzbrucēji tie kāpj augšā pa sienu; iet viņi katrs pa savu ceļu, nejaucot savus ceļus. ⁸ Viņi netraucē cits citu: katrs iet savu ceļu; un metas viņi caur šķēpiem, krīt, bet paliek neskarti. ⁹ Klist pa pilsētu, rāpjas pa sienām, ielaužas namos, kā zagļi viņi kāpj pa logiem. ¹⁰ Viņu priekšā trīc zeme, sakustas Debesjums; saule un mēness aptumšojas, un zvaigznes zaudē savu spožumu. ¹¹ Un JAHVE runāja Savā balsī uz Savu karaspēku, jo visai liels ir viņu pulks, jo varens piepildot Viņa vārdus, ja varena ir JAHVEs diena un visai briesmīga, un kas gan var pastāvēt tajā?

Uzreiz pievērsīšu uzmanību uz ciešo saikni starp šo Rakstu fragmentu un to, ko aplūkojām iepriekš – **Jesajas 13.nodaļa**, kur runa bija par gigantiem, kuri organizēja savu „vareno pārgājienu” no „zemes malas”.

Papildus tam, atkal pastiprināti vēršu jūsu uzmanību uz to, ka viņi līdzinās „**zirgu pulkam**” un „**drāžas pa kalnu galotnēm**”, kas pievērs uzmanību **Atkl.gr. 9.nodaļai**, kur mēs varam redzēt „bruņotus pegazus”, kentaurus ar lauvu sejām, kas ir **Avadona** „ķēdes suņi”. Šajā fragmentā mēs redzam pārdabiskas izturības brīnumus pret bojājumiem un momentānu reģenerāciju. Mēs redzam arī, ka viņiem nav problēmu ar jebkura augstuma celtni, kur viņi vēlas nokļūt, un viņi brīvi lien iekšā pa logiem. Protams, ne jau visos. Tur, kur būs redzamā godība, tās vietas priekš viņiem būs slēgtas, jo tas nav ne zobens, ne šautriņa, bet šī godība viņiem ir kā aizzīmogota vieta, kam viņi nevarēs pieskarties, pat, ja stipri, stipri gribēsies. Tā arī ir rakstīts:

Atkl.gr.9⁴ Un viņiem tika pateikts, lai nešamāitā zemes augus un visādus zaļumus, un visādus kokus, bet tikai cilvēkus, kuriem nav Visaugstā zīmoga uz viņu pierēm.

Cic – zelta plāksnīte kā septītais Augstā priesterā apgērba elements atradās tieši uz pieres un simbolizēja mūsu dievišķo dvēseli – **nešamú**. Te ir norāde uz redzamo godību, kas tiešā veidā ir saistīta ar atmiņas un mūsu **nešamá** pārdabisko spēju „atarhivēšanu”. Un tieši šī godība kalpos kā „zīmogs”, kas aizsargā mūsu personas. Visām šīm tumsības būtnēm tikai redzamā godība ir tas zīmogs, kas aizver viņiem tur pieeju. Cits itin nekas. Pierunāšana un kukuļi nepalīdzēs, pretošanās miesā izsauks tikai azartu.

Bez visa tā, kas tikko tika parakstīts, būs atvērti arī portāli no citu pasaļu **Šeolīem**, lai mūsu pasaulē ienāktu arī dažādi citi nelabi radījumi, kuri arī nebūs pretimnākoši un būs koncentrējušies uz visādiem nelabiem mērķiem, kas saistīti ar uz šīs pasaules dzīvojošiem cilvēkiem. Viņu mērķis nebūs kopīgas diskusijas un pārdomas par dzīves jēgu. Bez visa šī, nezāles, kuri šajās Pēdējās dienās sagrābs totālu vadību pār visām valsts varas struktūrām, ieskaitot bruņotos spēkus, pievienos vēl arī tehnoloģiski augsti attīstītus instrumentus, lai varētu iznīcināt cilvēkus, kas nepiekritīs zvēra sistēmai, kas veidojas.

Pati ekskluzīvākā uzmanība būs nodrošināta, protams, un vispirms, tieši tiem, kuri patiešām ir „uzticamie”. Noteiktajā stundā visi šie dažādu „varenības” pakāpju ļaundari uzradīsies negaidīti – un no augšas, un no sāniem, un no apakšas, no pazemes, kā velniņš no tabakas dozes.

Un tā nu skatoties uz šo ne pavisam vēl ne pilnīgo ainu, atbildiet paši sev: vai visā tajā būs iespējams izdzīvot bez Visaugstā redzamās godības, nerunājot jau par to, lai noliktu visus ienaidniekus zem Ješua kājām? Lai viņiem par brīnumu viņi izrādītos upuri, bet nevis mēs, mums ir nepieciešama Visaugstā redzamā godība, par ko mēs te pastāvīgi arī runājam. Vai jūs joprojām vēlaties būt Visaugstā uzticamie, lai jums tiktu izrādīta tik pastiprinātu uzmanība?

Tieši tādēļ jau arī vajag, par pamatu ņemot vienu un to pašu pamatu – Mesiju Ješua, celt ne no „siena un salmiem”, kurus sadedzinās reālu pūķu elpa, bet no „dārgiem akmeņiem”, kas pravietiski simbolizē redzamo godību, ko Tēvs dod Saviem dēliem: **1.Kor.3:12**.

Līgava – nav avs!

Zivis – tās peld pa straumei. Miesīgas zivis peld pa šīs pasaules miesīgām straumēm. Ir garīgās zivis, un arī tās peld savās straumēs. Un pats pirmais garīgais sākuma līmenis, kuru par „garīgu” var nosaukt vien nosacīti, ir saistīts ar zivīm:

Mt.13⁴⁷ Debesu valstība līdzinās tīklam, kas iemests jūrā un savilka visādas zivis, un kad tas bija pilns, viņi izvilka malā un, apsēdušies, labās salasīja traukos, bet puvušās izmeta laukā.

Zivīm ir savs dzīves algoritms, savi mērķi, savas problēmas, savas bīstamības. Zivis mēdz būt dažādas – gudras un glupas, bet instinktīvi tās ir piemērojušās dzīvot savā dzīves vidē. Citas vienatnē kļūst apkārt meklējot barību, citas sapulcējas baros un pulkos, un tādā veidā pūlas atrast iztiku un pasargāties no milzu daudzuma briesmu. No daudzām briesmām tas, protams, nepasargā, bet pat ir tieši otrādi. Tieši tos, kas staigā baros un pulkos ir vieglāk noķert savos tīklos. Plēsēji vispirms medī tos, kas ir daļa no „kopējās masas”. Tiesa, ir liela iespējamība šajā „barā” paslēpties aiz kāda, lai tevi neaprij kā pirmo. Bet tur, tajos „zivju baros” valda „bara instinkti”. Tieši instinkti, nevis jūtas: bada instinkts, pašsaglabāšanās instinkts, sevis atražošanas instinkts. „Trīs vaļi”, ja tā var izteikties. Apzinātas garīgas vai dvēseliski augstas jūtas – praktiski nav. Varbūt kaut kur kādi aizmetņi.

Un kad nospiedošais vairākums nāk pie Tā Kunga, tad viņi ir līdzīgi tieši „visāda veida zivīm”. Nāk vajadzību un problēmu dēļ – fizisku, dvēselisku, personīgu, finanšu, un ļoti reti – tieši garīgu. No sākuma viņi pat lūgt normāli nemāk, un paši līdz galam nesaprot ko viņiem īsti vajag. Kā mazi bērni, kas vēl paši nevar neko pateikt, un ir jāuzmin, ko viņiem vajag vai kas sāp. Bet tas normāls, parasts process, zivs noķērās: bērniņš piedzima. Un sākas pieaugšanas ceļš, „cilvēciskošanās”, ja tā var izteikties, zināmā mērā.

Zivīm ir vēl tāda bīstamība:

2.Moz.7²⁰ un Mozus un Ārons tā izdarīja, kā JAHVE pavēlēja. Un pacēla vēzdu un sita pa ūdeņiem, kas ir liela upe, faraona un viņa kalpu acu priekšā, un visi ūdeņi, kas ir lielā upe, pārvērtās asinīs. ²¹ Un zivis, kas lielajā upē, nomira, un sāka smirdēt lielā upe, un ēģiptieši nevarēja dzert ūdeni no lielās upes. Un asinis bija visā Ēģiptes zemē.

Ja pieņemam to kā pravietisku norādi, tad mēs varam redzēt, ka zivis – ir vai nu „neticīgie” cilvēki, vai tie, kuri nesen ir kļuvuši „ticīgi”, vai tie, kuri vēl atrodas „jaunatgriezto” līmenī. Ūdeņi – tās ir tautas. Ūdens, kas pārvēršas asinīs – ir Visaugstā tiesas tautu vidū. Un mēs redzam, ka pirmās cieta tieši zivis. Tas ir kā likums, Visaugstā tiesu laikā pirmie cieš tieši tie, kuri atrodas „zivju līmenī”. Tādēļ, ka viņas vispār nesaprot, kas patiesībā reāli notiek. Viņas vada instinkti un bara sajūtas. Tādēļ tās iet bojā pirmās. Ir rakstīts, ka zivis upē izmira un upe sāka smirdēt. To varēja arī nemaz nerakstīt, jo tas ir loģiski un acīmredzami, ka tādos ūdeņos zivis nevarēs izdzīvot. Bet ja Visaugstais ko acīmredzamu un saprotamu ir ievietojis Rakstos, tas ir to, bez kā varēja iztikt, tad tur noteikti ir svarīga pravietiska norāde. Un, kā likums, ne viena vien. Bez visa cita, tas mums var stāstīt par to, ka zivju bojāeja ir saistīta ar to, ka rodas kaut kas, no kā ceļas ārkārtīgi nepatīkams aromāts, un pravietiski tas runā par „nepatīkamu garīgu smaku”. Mums kā uzticamajiem ir jābūt jūtīgiem savā garā, lai pat šajā garīgo sajūtu līmenī mēs varētu atšķirt, kur ir „patīkama smarža”, bet kur „smaka”. Pievērsit uzmanību vēl vienam momentam. Ar zivīm, saskaņā ar **Mt.13:47-48**, tiek saprasti ne tikai „ticīgie”, kas ir nosaukti par „labām”, bet arī Patiesību noliegušie – nezāles un viņu pieviltie, kas nosaukti „puvušās”. Ja „labās zivis” bieži „tusē” ar „sapuvušajām zivīm”, un ne labās vēsts izplatīšanas dēļ vai tiešās Visaugstā pavēles dēļ, bet to vada „bara instinkti”, dažādi zemūdens tecējumi, tas ir – „šīs pasaules stihijas” – tad rezultāts var būt bēdīgs. Kamēr viss ir klusi un mierīgi, viņas var peldēt nosacīti mierīgi. Bet, kad iestājas tiesas, tad VISAS zivis iet bojā kopā: gan „labās, gan „puvušās”. Garīgie bērni, kuri nesen kā ir piedzimuši un nevar vēl ne normāli staigāt, ne runāt, – viņi ir paši neaizsargātākie. Viņi kaut kādā veidā ir līdzīgi zivīm, kas noķertas un izvilkta virspusē, bet kurām pārdabiskā veidā ir atvērusies cilvēciskā elpošana, un kuras, kaut gaisā nenomirst, bet ir pilnībā atkarīgas no apkārtējiem. **Zivīm** pats galvenais – iemācīties saprast pareizo **KUSTĪBAS VIRZIENU**.

Ir reliģiozi, konfesionāli un doktrināli virzieni. Kas virzās tajos – ir garīgas zivis. Pamazām garīgās zivis mācās noķert Gara straumes un peldēt Visaugstā Garā. Garā peldēt ir nepieciešams tādēļ, lai garīgā zivs pārstāj būt zivs, bet lai viņa iznāk uz cietas virsmas un nostājas uz akmens, kas ir Jēšua, un Kurš ir Vārds un Klints, Glābšanas Cietoksnis. Garīgās zivis vispirms uztraucas par glābšanu. Par to viņas runā, par šo tēmu tās visvairāk klausās. Glābšana un mūžība, kā arī vajadzību apmierināšana un problēmu atrisināšana šajā pasaulē, – lūk, tas, kas 99% ir viņu interešu, pārdzīvojumu un lūgšanu lokā. Viņas mīl runāt un pierādīt sava „reliģiozā bara” priekšrocības, aizstāvēt tā tradīcijas un principus. Viņas ļoti baidās no haizivīm un iekļūšanas kādos bīstamos tīklos. Viņām ir ļoti neviegla un nemierīga dzīve. Šis garīgais līmenis pravietiski atspoguļots Zivju vērtos, kas atrodas Jeruzalemes vecpilsētā.

Lai pārstātu būt kā zivs, ir jākļūst par aitu (avi). Tas ir nepieciešams tamdēļ, lai iemācītos dzirdēt Gana balsi un nevis vienkārši kustēties tajā vai citā VIRZIENĀ – konfesionālā vai reliģiozi doktrinālā, bet iet AIZ Gana, kurš ir Dzīvais Vārds. Kad kāds pamazām kļūst par avi un mācās sadzirdēt Gana balsi, tad viņš pamazām pārstāj būt garīgā zivs, pamazām izejot no reliģiozajām grīvām, purviem un citām vietām, kur ir stāvošs garīgais ūdens, no kurienes jau sen nelabi ož, lai neteiktu vairāk. Tie, kuri ir šajos purvos un ūdeņos, – viņi jau garīgi ir „piesmaržojušies”, bet ja ieiet no malas, kur ir svaigs gaiss, tad kontrastu uzreiz var sajust ar visiem garīgās ožas receptoriem. Tur, kur ir sasmacis reliģiozais gars, kuram nav nekā kopēja ar Tēva Valstību, tur

dzīvo attiecīgas iekšējās atklāsmes un attiecības. Savā būtībā tās ir tālu no Valstības principiem un Debesu Ģimenes principiem, kur ir gatavi viens otram kalpot un viens otra dēļ atdot savas dvēseles. Un kad Tēva žēlastības darbības rezultātā notiek šis personīgais brīnums, un kāds atrod Svētuma Gara svaigos ūdeņus, tad viņš sāk peldēt pareizajā virzienā. Un šis virziens ir – Klints, Cietoksnis, Lauva no Jūdas cilts, Kurš ir Israēla Kēniņš.

Un te mēs pietuvojamiem „Avju vārtiem”, kas atspoguļo nākamo pieaugšanas posmu: „**Viņa ganāmpulka avis**” (Ps.95:7; Ecēch.34:31). Ješua – labais Gans, un to zina praktiski visi „ticīgie”, neatkarīgi no klases un „religiozo baru” īpatnībām, kuros viņi peld. Iestājas garīgās avs posms, kura mācās dzirdēt savu Ganu, Kurš par viņu ir atdevis Savu dvēseli:

Jņ.10¹ Āmen, āmen: jums saku: kas ieiet ne caur vārtiņiem, bet lien pa apkārtceļiem, tas ir zaglis un laupītājs. ² **Bet, kurš ienāk caur vārtiņiem – tas arī ir avju gans.** ³ **Durvju sargs viņam atver, un avis klausās viņa balsi, un savas avis viņš sauc katru savā vārdā, un tad izved tās [no avju kūts].** ⁴ **Kad izvedis savas avis, iet tām pa priekšu; bet avis iet tam pa pēdām, jo zina viņa balsi.** ⁵ **Bet svešam tās līdzī neiet, bet bēg no tā, jo nepazīst svešinieku balsi.**

Avis – tie ir īpaši radījumi. No prāta attīstības spējām tās ir īpaši glupas. Bet viņām ir dažas svarīgas īpašības: viņas ir lēnprātīgas, pazemīgas un paklausīgas savam ganam. Ne jau visas, protams, bet kopumā. Tas ir fakts. Viņas ļoti daudz ko nesaprot, viņas, kā likums, nedzīvo atsevišķi no pulka, bet paklausība savam ganam viņu dzīves dara drošas. Labs gans meklē viņām labas ganības. Un tas ir nākamais attīstības posms katra „ticīgā” dzīvē. Svarīga īpašība, ko Visaugstais vēlas ielikt par pamatu – ir Ješua īpašība – „lēnprātīgais un pazemīgais Jērs”. Šī īpašība ir rakstura attīstības pamatā, un uz tās tiks būvēts viss pārējais.

Avīm, salīdzinot ar zivīm, jau sāk parādīties kādas jūtas. Viņām ir dzirde, lai dzirdētu gana balsi, atcerētos to un atšķirtu no citām balsīm. Avis, kad ir barā, ir aizsargātākas, un daži plēsoņas baidās tām tuvojties, ja tās stāv cieši kopā. Cīnītāji viņas vēl, protams, nav, bet kad kā vienota siena, noliecot ragus, ja kādam tie ir, dodas stāties pretī plēsoņam, tad nebūt ne visi uzdrošināsies tām uzbrukt. Avis, pa lielam, nav nekādi cīnītāji, ja nu vienīgi kādi vīrieši dzimuma pārstāvji. Auni, tā pat kā avis, ar savu prātu nevar paspīdēt, bet tiem ir ragi un periodiski parādās kareivīguma aizmetņi. Ilgi bez gana palīdzības tās nespēj pretoties, protams, un ir bezpalīdzīgas nopietnu plēsoņu priekšā. Balss viņām nav kareivīga, tās māk tikai blēt. Pārsvārā – žēlīgi. Un šī blēšana ir sauciens pēc palīdzības. Un kaut kādā veidā tas līdzinās jauno „ticīgo” saucieniem, kuri vēl nepavisam neapzinās savu „dēla” statusu, savu varu iekš Mesijas Ješua, un kuri sauc uz Viņu „savā nespēkā un vajadzībās”: „Kungs apžēlojies, Kungs apžēlojies, Kungs apž-ž-ž-ē-ē-lojies!!!”. Viņas neiedziļinās dziļi visos notiekošajos procesos, barojas ar garīgo pienu, un viņu galvenais uzdevums – iemācīties dzirdēt sava Gana balsi, būt pazemīgām, lēnprātīgām un paklausīgām. Viņas mācās „nepamest savas sapulces”, tas ir, – neiet prom no komunikācijas ar saviem brāļiem un māsām, mācās viens otru atbalstīt un apzināties sevi, kaut pagaidām vēl sākotnējā līmenī, kā daļu no kopējā, kas ir Mesijas Miesa. Lūgšanas šajā posmā, pārsvārā, ir par personīgo problēmu risināšanu, savu vajadzību piepildīšanu, par dziedināšanu, atjaunošanu, par pazemīgi sirdi un paklausību. Šajā posmā jau sāk parādīties katras avs raksturs un temperaments. Sāk parādīties egoisms, „trakulība” utt. Šajā posmā Visaugstais sāk „pārsiet ievainojumus”, tas ir – dziedināt un

atjaunot dvēseli, māca taisnīguma pamatus, jo zivīm tādas sapratnes vispār nav, jo tur viss balstās tikai instinktos:

Ecēch.34 ¹⁵ *Es ganišu Savas avis, un Es tās saguldišu [ganībās], saka Adonai JAHVE.*
¹⁶ *Pazudušo / noklīdušo Es atradišu un aizdzīto, pavedināto Es atgriezīšu, un ievainoto Es pārsiešu, un slimo stiprināšu, bet to, kura aptaukojusies un pretešķīga izdeldēšu; ganišu tās pēc taisnības.* ¹⁷ *Bet tev – Manas avis – tā teica Adonai JAHVE: lūk, Es – Tiesnesis starp jēriņu un kazlēnu, gan auniem, gan āžiem.*

Kas attiecas uz Visaugstā tiesām, tad avis – jau vairs nav zivis. Zivis iet bojā praktiski visas, tādēļ „zivju līmenis” – ir pats bīstamākais šajā periodā.

2.Moz.9 ³ *Redzi, JAHVEs roka būs pār taviem ganām pulkiem, kas laukos, pār zirgiem, pār ēzeļiem, pār kamieļiem, pār liellopiem un siklopiem: ļoti smaga sērga.*
⁴ *Un atdalīs JAHVE Israēla ganāmpulkus no Ēģiptes ganāmpulkiem, un nenomirs no visa [kas pieder] Israēla dēļiem nekas.* ⁵ *Un noteicis ir JAHVE nolikto laiku sacīdams: rīt JAHVE to izdarīs šajā zemē.* ⁶ *Un nākamā dienā JAHVE pilnībā piepildīja šo Vārdu, un nomira visi Ēģiptes ganāmie pulki, bet Israēla ganāmajos pulkos nenomira neviens.*

Tas, ka tās ir „Israēla avis”, tas vien jau dod drošību. Varbūt viņas vēl neko īpaši nesaprot visā, kas notiek, bet tās sauc uz savu Ganu un Viņš „veic nodalīšanu / atdalīšanu”, savējos saglabājot. Te ir svarīgi būt Labā Gana ganāmpulkā, Kurš ir Ješua, nevis ganīties svešos, pārpagāniskojošos pulkos, kuri „var tikt piemeklēti” uz līdzenas vietas. Pie kam ir jāatzīmē, ka ēģiptieši – nav „neticīgo” tēls, jo ēģiptieši bija ļoti un ļoti „ticīgi”, bet tikai jautājums – kam? Viņiem bija ticība, bet tā bija elku kalpotāju ticība, kur viss ir ļoti „garīgi”, bet piesūcināts ar pagānismu.

Tad varam atcerēties sodu ar spēcīgu un neparastu krusu, kur krītošo ledus gabaliņu vidū bija uguns:

2.Moz.9 ²⁴ *Bija krusa un uguns tai iekšā, ļoti stipra, kāda nekad visā Ēģiptes zemes nav bijusi, kopš tur bija šī tauta.* ²⁵ *Un šī krusa izpostīja Ēģiptes zemē itin visu, kas bija uz lauka: no cilvēka līdz lopam, un pilnīgi visus augus tīrumos iznīcināja krusa, un pilnīgi visus kokus laukā tā salauza.*

No šī Tanaha fragmenta mēs varam izdarīt secinājumu, ka „laukā” mēdz būt bīstami brīži, kad atnāk Visaugstā tiesas tajos vai citos reģionos, valstīs un tautās. Un, ja savas avis laicīgi neaizved un nepaslēpj uz noteikto laiku, tad var tās zaudēt. Krusa sitīs visu un visus, bez izņēmuma. Un tas, kurš paklausīja pravietiskajai balsij, kas toreiz skanēja caur Mozu, – tas pats palika dzīvs un saglabāja dzīvas savas avis. Tas, kas bija toreiz, – ir tēli, kas doti mums. Nāk laiki, kad tieši ganiem būs jābūt dzirdīgiem un jūtīgiem uz Tēva Gara balsi. Lai noteiktā laikā nevestu „avis uz lauka”, lai saglabātu gan savu dzīvību, gan „avju” dzīvību, kas viņiem no augšienes bija uzticētas, un kuru dzīvības viņiem ir jāpasargā vairāk par savējo.

Interesants fakts: Visaugstais nesalīdzina jūdus, kas tic uz Ābrahama, Īzaka un Jēkaba Dievu, bet vēl nav pieņēmuši Ješua kā savu Mesiju, ar zivīm. Viņš tos sauc par avīm, kaut „pazudušām”.

Mt.10 ⁶ *Ejiet vispirms pie Israēla nama pazudušajām avīm...*

Ar to Viņš faktiski saka, ka Visaugstā atzīšana cilvēku noliek nākamajā līmenī, kas jau ir

augstāks par garīgās zivs līmeni. Visaugstā pieņemšana, Tā, Kurš ir Debesu Tēvs, Viņa Paša acīs nosaka Israēliešus kā tās avis, kuras ir pazudušas, tas ir – pagaidām vēl tām nav atvērušās acis.

Mūsu Mesija Ješua – ir daudzšķautņaina personība. Viņa būtību kā pazemīgam un lēnprātīgam Jēriņam, ko Viņš vēlas izveidot mūsos, mēs aplūkojam „Avju vārtu” posmā. „Lauvu vārti” – tas ir tas posms, kad „ieiet dēla statusā” (dēlībā), ja tā var izteikties. Tagad mēs aplūkosim citu Viņa šķautni: „Lauva no Jūdas cilts”. Šajā posmā sāk izpausties „Lauvas no Jūdas cilts” būtība, tas ir – Varenā Kēniņa bērni, kuri sāk apzināties savu varu Viņā, mācoties tajā ieiet praktiski. Tagad būvniecība notiek pamatojoties Debesu Tēva ĢIMENES attiecībās, nevis viena vai otra „ziviski reliģioza bara” vai tā vai cita „ganāmpulka” tradīcijās. Sāk notikt tapšana par dēliem un meitām, ne par aitām un auniem.

Šajā posmā atnāk apzināšanās un pārdzīvošana, ka mēs esam ne vienkārši „Viņa ganāmpulks”, bet ka esam individuāli un unikāli mūsu Debesu Tēva Ģimenē. Šajā posmā Viņš mums māca patstāvīgumu, kā arī atbildību pieņemot lēmumus. Tas ir garīgās pusaudzības un jaunības periods. Šajā posmā mēs sākam aktīvi cīnīties ar „pusaudžu maksimālismu”, mācoties „sirdī būt bērniem, bet prātā kā pieaugušie”. Tieši te sākas reālā cīņa ar egoismu, tajā skaitā arī ar garīgo, kad mācās uzmanību no sevis novirzīt uz citiem brāļiem un māsām, un, protams, uz Tēvu, Kurš ir visa Avots. „Ieiešana dēla statusā” – tā ir attīrīšanās no visa tā, kas attaisno miesīgo, no „bara instinktiem”, tas ir tas, kad kāds citiem sāk vairāk kalpot, kā kalpo viņam. Šajā posmā dēls vai meita sāk nevis vienkārši izmantot „ģimenes un mājas” labumus, bet sāk kādā veidā nest labumu šai pašai mājai. Pēc sava garīgā vecuma spējām. Šajā posmā Tēvs māca mūs būt kareivjiem, „karot Visaugstā karus”, mācot stratēģiju un taktiku. Tas ir vecums, kad mēs mācāmies darboties gara dāvanās. Šajā „tapšanas par vīru” vecumā Debesu Tēvs māca Savus bērnus atšķirt ne tikai „melnu no balta”, bet arī daudzas citas krāsas un notonejumus, tiekot vaļā no jauneklīgā kategoriskuma spriedumos. Viņš māca mūs nesteigties ieiet savā mantojumā, kā to izdarīja viens dēls no kādas līdzības, kā arī saprast, ka „viss Manējais ir tavs”, bet savā laikā. Un tas mums stāsta par pacietību, kas ir viens no galvenajiem nosacījumiem tālākai pieaugšanai, jo tieši tas palīdz ne vienkārši darboties Gara dāvanās, bet ar Viņu un caur Viņu rada/veido Gara Augļus.

Efez.4¹¹ Un Viņš deva citus par apustuļiem / sūtītājiem, citus kā praviešus, citus kā evaņģēlistus, citus kā ganus un mācītājus, ¹² lai nodalītos [Visaugstajam] ievestu pilnībā, kalpošanas darbam, Mesijas Miesas stiprināšanai, ¹³ līdz visi sasniegsim vienotības veselumu uzticamībā un Visvarenā Dēla iepazīšanā, Vīra briedumā, Mesijas diženumu pilnā mērā. ¹⁴ Lai mēs vairs nebūtu zīdaiņi, ko viņi mētā visādu viltīgu cilvēku mācību vēju noslēgtajā aplī, kas viltīgi virza maldos, ¹⁵ bet mīlestībā runājot patiesību visās lietās pieaugsim Viņā, Kurš ir mūsu galva – Mesija, ¹⁶ iekš Kura visa Miesa ir kopā saturēta un caur visādām savstarpējās palīdzības saitēm vienota, pastāvīgi pieaug aktīvi darbojoties, pēc tām spējām, kas katrai ir dota, pašu sevi audzējot mīlestībā.

Šis Svēto Rakstu fragments ļoti ietilpīgi runā tieši par šo „lauvas” posmu. Šeit galvenais akcents mūsu uzmanībai ir pievērsts pašam svarīgākajam Valstības un Debesu Ģimenes principam, kas ir mīlestība.

Šī posma izešanas laikā, dēls vai meita sāk saprast, ka var, protams, arī degt par garīgām dāvanām, un tas ir labi, bet ir „vislieliskākais ceļš”. Un šis ceļš – ir mīlestība, kas ir „pilnības apkopojums”. Tieši tā notiek vispilnīgākā un dziļākā sagatavošanās lielākai godības pieņemšanai un atdošanai caur savu dzīvi. Ja dēls vai meita ir nonākuši līdz šim līmenim, tad tas runā par viņu garīgā pieaugušā statusu. Tas runā arī par to, ka viņi ir gatavi kļūt par „garīgajiem tēviem” un „garīgajām mammām”.

1. Jņ.2¹² Rakstu jums, bērniņi, jo jūsu netrāpījumi / grēki jums ir piedoti Viņa Vārda dēļ. ¹³ **Rakstu jums, tēvi, jo jūs esat iepazinuši To, Kurš ir no iesākuma. Rakstu jums, jaunieši, jo jūs ļauno esat uzvarējuši.** ¹⁴ **Uzrakstīju jums, mazuļi, jo jūs esat Tēvu atzinuši. Uzrakstīju jums, tēvi, jo esat atzinuši To, Kurš ir no Iesākuma. Uzrakstīju jums, jaunieši, jo esat stipri, un Visuvarēnā vārds ir jūsos, un jūs uzvarējāt ļauno.**

Mazuļi, bērniņi, jaunieši, tēvi... Rakstu oriģinālā – tie visi ir atšķirīgi vārdi, kas atklāj dažādus garīgos vecumus. Tēva galvenais mērķis – ir nevis vienkārši „audzināt bērnus”, bet tā ir Līgavas un Sava Dēla Jēšua sievas audzināšana un veidošana. Un šeit mēs pietuvojamiem nākamajam punktam. „Zelta vārti” – tie ir vārti Jeruzalemes austrumos, kas ir visisākais ceļš uz to vietu, kur stāvēja templis, uz vietu, kur bija Viņa redzamā godība. Šos vārtus vēl sauc par „aizvērtajiem”. Daudzus gadus atpakaļ tos aizmūrēja musulmaņi, jo bija dzirdējuši no Rakstiem, ka Mesija Jeruzalemē atgriezies tieši pa šiem vārtiem. Tos aizmūrēja un to priekšā izveidoja kapsētu. **Zelta vārti** – tas ir pēdējais posms, un neizbrīna tas, ka šie vārti tiek saukti par „aizvērtajiem”. Līgava sagatavojas savam Mīlotajam, un Viņa, visā savā krāšņumā un skaistumā būs apslēpta līdz pašam pēdējam laikam. Pārsegs uz viņas sejas atspoguļo šo pravietisko simbolu. Dēls un meita – tie vēl nav Līgava. Bērni bieži mēdz būt egoistiski, viņi bieži pievērš uzmanību ārējām lietām, nevis iekšējām. Bieži bērnus vada emocijas, un viņu mīlestība bieži ar zināmu egoistisku nokrāsu, kas nekādā veidā viņus nepazemina, tas vienkārši ir viņu dzīves un attīstības periods, posms. Mēs visi ejam tam cauri. Līgava jau „vairs nemeklē savu”, bet tikai to, kas ir pa prātam viņas Līgavainim. Viņas skaistums, vispirms, ir iekšienē. Tikai pēc ķēnišķīguma iekšējas izaudzēšanas rodas viss pārējais:

Ps.45¹⁴ Visa ķēniņa meitas godība un skaistums – ir iekšienē; viņas apģērba dārgakmeņu ietvari ir no zelta. ¹⁵ **Izrakstītās drānās viņu ved pie ķēniņa; aiz viņas – jaunavas, viņas draudzenes pieved.**

Līgavas patiesais skaistums – ir iekšienē, un viņa vispirms rūpējas par šo – „iekšējo”, bet par „ārējo” rūpējas viņas Tēvs un Līgavainis. Kā ļoti labs Jēšua Līgavas garīgā līmeņa piemērs var kalpot ķēniņiene **Estere**. Viņas īstais vārds ir **Hadása**, un tam ir tā pati sakne, kas ir vārdam „apslēptais”, tas ir, viņa ir tā, kura „bija apslēpta”. Tā ir pravietiska norāde uz Mesijas Līgavu. Viņa uzticējās Hegajam, kas ir pravietisks atspoguļojums Svētuma Garam šajā sagatavošanā. Viņa sev papildus neprasija neko, izņemot to, ko viņš tai ieteica. Tas nozīmē, ka „Līgavas” garīgais līmenis ir tāds, ka neviens vairs necenšas izpatikt savam ķēniņam tā, kā pats to uzskata par vajadzīgu un pareizu, un viņš neprasa neko, kas ir „pāri par nolikto”, kas runā par kautrīgumu/pieticību, kā arī par to, ka viņš uzticas savam Ķēniņam, jo Viņš gādās par viņam nepieciešamo. Un lai ko Viņš tam dotu, viņš būs apmierināts un pateicīgs. Viņš uzticas Tēva Garam un ir Viņa vadīts. Viņš rūpējas vispirms par Valstības interesēm, bet Tēvs Pats ar īpašu

gādību parūpēsies par Viņu. Līgavas līmenis – ir, kad tu reāli sāc priecāties kļūstot par „Viņa ciešanu līdzdalībnieku”, saprotot, ka tas ir svarīgs elements tam, „*lai Viņa godība parādītos mūsos*”.

Līgavas rīcības motīvi – ir mīlestība uz savu Līgavaini, un šī mīlestība nav egoistiska. Līgavas plīvurs runā par viņas kautrīgumu un par to, ka viņai nav svarīgi, lai viņas skaistumu novērtētu kāds cits, izņemot viņas Mīloto. Viņa vispirms uzslavas un novērtējumu gaida no Viņa, nevis no cilvēkiem. Vairāk par visu viņa vēlas būt kopā ar savu Mīloto, pavadot kopā ar Viņu laiku. Līgava – nav garīgs pusaudzis. Mesijam kā līgava nevar būt garīgs bērns vai pusaudzis. Līgava – tas ir garīgi pieaudzis cilvēks, kas veltījies savam Līgavainim. Līgavai ir savs individuāls savstarpējo attiecību līmenis ar Viņu.

Labs piemērs var būt Mozus, kurš bija pat ne Līgavas statusā, bet „Sievas” statusā, un par to turpinājumā. Ir rakstīts, ka viņš bija „pazemīgākais uz šīs zemes”. Ne tādēļ, ka bija ar vāju raksturu – bet tieši otrādi. Bet viņš izgāja nopietnu skolu un atļāva Visaugstajam noslīpēt savu dvēseli. Viņam bija tāda tuvība ar Viņu, ka tikai viena viņa lūguma dēļ, tika izglābta vesela tauta, pie kam, bez iepriekšējas visaptverošas grēku nožēlošanas. Mozus pateica, ka ja Visaugstais iznīcinās visus Israēliešus, tad lai kopā ar viņiem arī viņu. Vai atceraties, ko teica tas Kungs? Lūk, es arī par to pašu. Vai tad vīrs var šķirties no savas mīlotās, kuru viņš mīl vairāk par savu dzīvību, bet viņa Viņu? Protams, – nē. Kad **Hadása–Estere**, pārkāpjot esošo likumu piegāja pie sava vīra – ķēniņa, tad tas, nosodījuma vietā, bez saviem komplimentiem, vēl piedāvāja pusi no ķēniņvalsts. **Hadása** – gudra sieviete, kam viņai kaut kādas pus valstis? Viņai ir vajadzīgs viņas mīļotais ar visu valsti! Vai atceraties, kad Mirjama, Mozus māsa, kopā ar brāli Āronu „uzbrauca” viņam, un gandrīz momentā pārklājās ar spītību? Kad kāds pieskaras Ķēniņa Sievai, tad Viņš mēdz būt galēji skarbs. Pat ar saviem bērniem. Mozus toreiz nelūdza ar roku uzlikšanu, ilgi neaizlūdza, bet vienkārši palūdza: „**JAHVE, dziedini viņu!**”. Un Viņš tūdaļ to izdarīja, pie kam pirms viņa to aptvēra un palūdza piedošanu. Tās, lūk, ir savstarpējās attiecības garīgai Sievai ar viņas Ķēniņu, uz kurām tiecās visi, vispirms cenšoties kļūt par Viņa Līgavu.

Mēs visi zinām, ka līgavainis un līgava, vīrs un sieva, ir laimīgāki tad, ja ir draugi. Tas ir pats lielākais tuvības līmenis. Un tas – ir tieši Mesija Līgavas līmenis. Atcerēsīties, ko Rakstos Visaugstais sauc par draugiem. Tanahā ir tikai trīs piemēri. Pirmais – Ābrahams, otrs – Mozus. Dāvids bija nosaukts – par „cilvēku pēc sirds”, kas savā būtībā ir tuvu tam. Brit Hadaša, jeb Jaunajā Derībā, Ješua teicis brīnišķīgus vārdus:

Jņ.15¹² Tā ir Mana pavēle, lai jūs cits citu mīlētu ar upurēties spējīgu mīlestību, kā Es jūs iemīlēju. ¹³ Nav nekā lielāka par tādu upurēties spējīgu mīlestību, ja kāds savu dzīvību atdod par saviem draugiem. ¹⁴ Jūs – Mani draugi, ja darīsiet to, ko Es jums pavēlu. ¹⁵ Jau vairs jums nesaku; „vergi”, jo vergs nesaprot, ko dara viņa Kungs. Es jūs esmu nosaucis par draugiem, jo viss, ko esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums atklāju. ¹⁶ Ne jūs Mani izvēlējāties, bet Es izvēlējos jūs un noliku jūs, lai jūs ejat un nesat augļus, un lai jūsu augļu vairojas, lai tas, ko jūs lūgsit Tēvam Manā vārdā, Viņš jums dod.

Sievas un Līgavas līmenis – tā ir draudzība ar Visaugsto, kad Viņš vairs mūs neuzskata par

vergiem vai kalpiem. Bet tas notiek tad, kad mēs esam gatavi atdot savu dvēseli par Viņu, tāpat kā Viņš atdeva Savējo par mums. Un tas nav vienkārši, ja kādam nāktos fiziski nomirt par ticību Viņam. Bet tā ir katras dienas „nomiršana” sev sava Mīlotā dēļ. Tās ir – ļaut katru dienu Viņam slīpēt tavu raksturu, un tā ir paklausība Viņam IT VISĀ, kad Viņam nav jāpavēl, bet pietiek tikai ar lūgumu vai mājieni. No draugiem, tāpat arī no Savas Sievas un Līgavas, Jēšua nav noslēpumu. Viss, ko Jēšua dzird no Tēva, Viņš atklāj viņai. Protams, to, kam ir pienācis laiks, un, kas principā var tikt atklāts. Pat ja kaut kas pagaidām neatklājas pilnībā, tad, tomēr, daļēji ir pavēries.

Sieva paklausa Vīram, bet Līgava paklausa savam Līgavainim brīvprātīgi, ar cieņu un prieku, ar daudzkārt lielāku centību, nekā Viņa kalpi.

Amoss 3⁷ Tādēļ ka Adonai JAHVE nedara neko, neatklājot Savus noslēpumus Saviem kapiem praviešiem.

Atklāsmes grāmatā ir rakstīts, ka Jēšua Gars – ir pravietošanas Gars, kā arī, ka „**kas savienojas ar Jahvi, ir viens Gars ar Viņu**”. Tādēļ Līgavai ir nevis vienkārši pravietisks svaidījums, kas ir UZ Viņas, bet viņa cenšas ieiet Sievas vecumā, lai būtu **pastāvīgi** savienota ar savu Mīloto, lai vienmēr būtu piepildīta ar pravietisku Garu, lai viņas sirds sistos līdzās Mīlotā sirdij un lai tādā gadījumā viņa jau zinātu daudzus noslēpumus „no sirds uz sirdi”. Sievai nav svaidījums, kas ir UZ Viņas, bet Godība, kas ir Viņā IEKŠĀ.

Sieva, Jēra Līgava

Pasaulē ir ne mazums pilsētu, ko apmeklē dažādi tūristi, un tur ir savs reitings. Bet pati populārākā un apmeklētā kā pilsēta jūdu, kristiešu un praktiski visu jūdu vidū, neatkarīgi no viņu reliģiozajām izvēlēm, ir Jeruzaleme. Formāli iemesli tam var būt dažādi. Sākumā Visaugstais pavēlēja, ka visiem vīriešiem trīs reizes gadā ir jāiet uz turieni Viņa noteiktajās dienā pielūgt Viņu. Sievietēm netika liegts iet, bet tas bija atkarīgs no situācijas. Bet kas aptuveni trīs tūkstošus gadu atpakaļ bija šīs pilsētas galvenā būtība? Kā kāds jau ir uzminējis – Templis. Un nevis vienkārši pats templis, kuru uzcēla Dāvida dēls – **Šlomó** (Sālamans), neskatoties uz to, ka tas bija izcili skaists un varens. Bet tas, bez kā tas templis nebija īsts Templis – bija Visaugstā redzamā godība, caur kuru Viņš Pats izpaudās redzamā veidā.

Pravietiski Visaugstā pavēle Savai tautai bija tāda, lai tā kaut periodiski, būtu blakus redzamajai godībai, lai neaizmirstu kas tas tāds vispār ir. Viņa tauta dega par Viņu, par šo Viņa isto godību, tā tuvinoties Viņa sirdij. Tā godība, kas nav redzamā, bet tikai kaut kur kaut kā kāds sajūt, vai ir redzama netieši, – tā ir „lait versija”, ko ļoti nosacīti var salīdzināt vien ar Viņa istās godības „atpulgiem”, kurā TOREIZ/TAD **pastāvīgi** dzīvoja Viņa bērni.

Visi tiecas nevis vienkārši uz Jeruzalemi, bet tieši uz GODĪBAS centru. Tagad tur nav tās godības, kas bija tajos laikos, bet tā atgriezīsies daudz lielākā spēkā. Tomēr, pat tās garīgās godības atbalsis, ja tā var izteikties, ir patiesais mērķis, patiesais iemesls, kas atrodas dziļi iekš mūsu dievišķās dvēseles – **nešamā**. Tieši Tempļa redzamā godība bijā kā „vizītkarte” Jeruzalemei, kas garīgajā pasaulē savienoja Israēlu un Visaugstā tautu kopumā.

Pamatojoties LCV'19g tulkojumā:

Atkl.gr.21² Un es ieraudzīju pilsētu: Svēto Jeruzalemi neparasto, nolaižamies no Debesīm no Paša Visaugstā, sagatavotu, līdzīgu kā nimfa, rotātu un uzpostu savam

vīrietim. ³ *Tad no paša Debesjuma es izdzirdu varenu balsi, kas vērsās pie manis: „Skaties! Lūk, Visaugstā Telts kopā ar cilvēkiem! Un izvietot Savu Telti viņu vidū, un tie būs Viņa tauta, un Viņš, Pats Visaugstais – pats personīgi atradies viņu vidū – viņu Visaugstais! ...”* ⁹ *Un pienāca pie manis viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, piepildīti ar septiņiem pēdējiem triecieniem, un runāja ar mani un teica man: nāc šurp, es parādīšu tev Līgavu, Jēra Sievu.* ¹⁰ *Un aiznesa mani garā uz varenu un augstu kalnu, un parādīja man pilsētu, Svēto: Jeruzalemi, kas nāca no Debesīm, no Visaugstā.*

Jeruzaleme – tas ir Mesijas Sievas pravietiskais tēls. Bez redzamās godības – tā nav Sieva. Draudzenes var būt bez redzamās godības, bet ne Sieva. Mesijas Sieva – tas ir atbilstīgs garīgais vecums, kas kļūva par pamatu atbilstoša līmeņa attiecībām ar Jēšu. „Mesijas Sieva” – tas ir garīgais statuss tiem, kas ir iegājuši tuvu attiecību ar Jēšu pilnībā, caur attiecīgu Derību, ko piedāvāja Viņš Pats. Sevi nevar „nozīmēt” par Līgavu, bet par to kļūt tikai pēc Līgavaiņa piedāvājuma, lai, pēc tam noejot zināmu ceļu, kļūtu par Sievu. Šī sapratne ir veidojusies nebūt ne šīs garīgās karantīnas laikā, un vēl jo vairāk ne Jēša augšāmcelšanās brīdī. **Mesijas Sieva neradās šeit uz zemes, bet tā izrādījās/nonāca šeit uz zemes.** Visaugstā Dēla – Jēša Sieva – radās TAD noteiktā laikā. Bet lai labāk saprastu kas viņa tāda ir, no kurienes radās, kā nonāca šeit un kas viņa ir realitātē, precizēsīm dažus, ar viņu saistītus momentus.

Ādamam bija vajadzīga līdzīga/līdziniece, tas ir – atbilstoša it visā. Tā arī ir rakstīts, ka Hava, viņa Sieva, tika nostatīta pretim savam Vīram:

1.Moz.2 ¹⁸ Un teica JAHVE Elohim: nav labi Ādamam būt vienatnē / vientulībā, darīsim viņam palīgu, kas viņam ir pretim.

„Pretim” – tas ir vārds פָּדָה (*néged*) pretim, pretim kādam vai kam.

Kādēļ „pretim”? vīrs un Sieva – tas, kaut kādā veidā, ir kā divas pusītes no viena veseluma, bet savienojoties kopā, tas kļūst VIENOTS/VIENESOŠS, EHAD ivritā. Vienots, līdzīgs Visaugstajam, Kurš ir VIENOTS/VIENESOŠS, tādēļ ka Viņa tēlā un Viņa līdzībā.. ja lasām oriģinālvalodā, tad Rakstos par „cilvēku” viņa pilnībā ir nosaukts vīrietis un sieviete, tikai tad, kad viņi ir kopā pilnīgā vienotībā. Kā Debesu Tēvs un Svētuma Gars, Kura ir sieviešu dzimtē. Nevis tā, ka motors ir no „Porše”, bet ritošā daļa – no „Zaporožeca”. Ādama un Havas atbilstība plānojās „visos līmeņos”: garīgajā, dvēseliskajā, fiziskajā. Tikumiski un intelektuāli. Gan dzīvei mierīgā, miera laikā, gan kara laikam. VISĀ. Tas ir Debesu pilnības pilnīgs modelis.

Jēša bija vajadzīga līdzīga, kas atbilda Viņam. kad mēs runājam par Visaugstā Dēla Sievu, Kurš Pats ir mūžības Tēvs un, Kurš ir VIENOTS/VIENESOŠS ar Tēvu, tad šeit nav runa par fizioloģiskās tuvības aspektu, kā tas ir vīram un sievietei šeit uz zemes. Bet tomēr, tas ir tieši saistīts ar bērnu dzimšanu, bet par to nedaudz vēlāk. Pagaidām, caur mums dotajiem tēliem, aplūkosim Valstības principus, kā uz lietu būtību, caur kuriem mēs varam saņemt pareizu izpratni.

Jēša nevarēja paņemt sev par Sievu radītu būtņi neatkarīgi no varenības līmeņa, pat ja tā būtu līdzīga cilvēkam, bet tikai to, kura bija dzemdināta no Tēva Gara. Viņš nevarēja paņemt par Sievu „garīgu zivi” – tas ir vienkārši nesavietojami un neiedomājami nekādā veidā. Jēša nevar par Sievu „garīgu avi” – tā ir „garīga zoofilija”. Viņš nevar paņemt par Sievu arī „garīgu bērnu” –

tā ir „garīga pedofilija”. Sieva ir vajadzīga ATBILSTOŠA.

Aitas iet AIZ gana, bet Sieva iet KOPĀ AR Vīru.

Iekš Ješua – ir visa Visaugstā pilnība. Viņš – ir tas, no Kura balss dreb un sagrūst kalni. Viņš – Rijoša Uguns. Sievas sēkla, tas ir – UZTICAMIE – satrieks **nahāša** sēklu, tas ir – kritušos, galvā. **Nahāšam** ir atļauts dzelt papēdi: tas ir simboliski: vietā, kas saskaras ar šo zemi. Sievas līmenis – ir dzīvot ar „Debešķīgo”, to, kas ir Debesīs, kur ir viņas Līgavainis, un tad viņam pēdiņas tikai dažreiz saskarsies ar šo zemi, neļaujot **nahāšam** to prieku līdz šim pēdām nokļūt. Bet bez tā, viņas Mīlotais dot viņai atbilstošus apavus: nevis vieglas mežģiņu sandales, bet nopietnus pamatīgus armijas puszābakus, lai viņa var ar tiem spiest to **nahāšu** līdz nozīlēšanai un pazaļošanai vienlaicīgi.

Tie, kuri bija „Pirmie” savās „brāļu paaudzēs” – viņi līdzīgi kā Ādams, piedzima, nonākot pieaugušā ķermenī. Pēc tam, kad viņi noteiktā laikā sāka ieiet savā garīgi-dvēseliskajā pieaugušo kārtā, no viņiem uzradās viņu Debesu līdzgaitnieces. Pēc noteikta laika viņi slēdza Derību savā starpā kā Vīrs un Sieva, pēc kā nāca periods, kad viņi iepazīna viens otru caur savienošanas vienā apskaidrotā miesā, kā procesā viņi apmainījās ar savu personīgo godību, kas bija viņos ielikta viņu dzimšanas brīdī. Divu ķermeņu savienošanās vienā – tas līdzīgi kā, kas Sieva it kā izkūst savā Vīrā, un tajā brīdī katra atsevišķā dvēsele sāk savienoties vienā kopējā dvēselē, sākas savstarpēja saplūšana, un viņi sāk sajust viens otra emocijas un pārdzīvojumus. Šajā laikā sāk atklāties dažādas dvēseles sfēras: domas, atmiņa. Notiek it kā piekļuves atvēršana „personīgajai dvēseles datu bāzei”. Un divas dvēseles tiecas savienoties vienā, kļūstot, kā ir rakstīts, „VIENU/VIENOTU dvēseli (ehad)”. Bet pat tāda pārdabiska ķermeņu savienošanās vienā nepavisam negarantē momentānu, ātru, maksimāli atvērtu dvēseļu savstarpēju saplūšanu. Tas ir process, un nav ātrs. Un tikai noteiktā šādas savstarpējās iepazīšanas posmā, pastāvīgā Visaugstā iepazīšanas procesā, kad mēs atveram Viņam savas sirdis, mūsu dvēseles, kad mēs savienojamies ar Viņu vienā Garā, notiek tāda līmeņa satuvināšanās, kad abi debesu līdzgaitnieki sasniedz tādu vienotību vienam ar otru, ka izveidojas noteikts SAVIENOTĀ CILVĒKA **veseluma** līmenis – divu personu savienošanās kādā VIENOTĀ –EHAD. Un, tieši ar tādu savienotu, VESELU cilvēku, kas sastāv no divām Personām, Visaugstais vēlējās stāties noteiktā savstarpēji tuvu attiecību līmenī. Tā – ir draudzība, savstarpēja veltīšanās/nodošanās, beznosacījuma mīlestība, cieņa. Un savienošanās vienam ar otru un ar Viņu nevar būt līdz potītēm, vai līdz jostasvietai, bet tā ir pilnīga iegremdēšanās otra dvēselē, cik nu tas vispār ir iespējams. Ir sākotnējais līmenis, bet tā dziļumam nav gala.

Kad Debesu līdzgaitnieku pāris, būdami Vīrs un Sieva, sasniedza noteiktu savu savstarpējo attiecību un savu attiecību ar Visaugsto pilnību un dziļumu, kā rezultātā radās atbilstoši Gara augļi, viņi pietuvojās nākamajam posmam. Kādā brīdī, no Debesu Tēva viedokļa šis pāris bija gatavs, tad tam nāca Debesu Savienības piedāvājums starp šo pāri un Visaugstā Dēlu, kā rezultātā, šim pārim varēja dzimt bērni. Tas ir – tēlaini izsakoties, Visaugstā Dēls, Kura vārds tagad ir Ješua – Viņš kļuva par Debesu Vīru, bet Debesu līdzgaitnieku pāris – Debesu Sieva. Tas izpaudās tā, ka tagad Debesu līdzgaitnieki varēja ieņemt un dzemdēt bērnus, bet Debesu Tēvs, noteiktā grūtniecības posmā, ar Garu iedvesa – „dzīvību garu”, divas nešamā, vai dievišķās dvēseles: puisīti un meitenīti, kas bija dvīņi. Viņu ķermeņus, var teikt, „veidoja” vecāki, bet

dzīvību, caur Ješua, deva Tēvs, kā ir rakstīts, ka VISS ir caur Viņu, tas ir – caur Ješua, sāka būt. Reiz Svētuma Gars caur apustuli Šaulu deva Rakstu vietu, kas attiecas uz Mesiju Ješua, kad Tas runāja vārdus par Sevi: „**Lūk, Es un bērni, ko deva Man JAHVE**” (*Jes.8:18; Ebr.2:13*). Tad nu, lūk, šī Rakstu vieta ir tieši par to. Ješua ne reizi vien runā par dzīvojošiem kā par Saviem bērniem. Tagad mēs saprotam, ka Viņš atradās īpašā Derībā ar daudziem Debesu pāriem, un caur Viņu nāca šie veidojamie ķermeņi, debesu dvēseles, kas dzemdinātas no Debesu Tēva un Viņa Gara. Tādēļ Ješua – Viņš ir gan Brālis, bet kādam – Debesu Vīrs, caur ko Debesu dvēseles nāk ķermeņos. Tādēļ Viņš, noteiktā veidā, ir arī Tēvs. Protams, daudziem to uzreiz ir grūti pieņemt, un tam ir vajadzīgs kāds laiks. „**Kurš mani ir redzējis – redzējis Tēvu**” (*Jņ.14:9*): šai Rakstu vietai ir vairāki sapratnes dziļuma līmeņi, un viens no tiem ir tāds, par ko mēs iepriekš runājām.

Caur vecākiem, bērniem tika nodotas noteiktas fiziskas iezīmes, kā arī noteiktas mantotas spējas un īpatnības, kas saistītas ar to godību, kas bija viņos pašos. Piedzimušie puisīši un meitenītes jau no iesākuma bija veltīti viens otram, un viņi ar to dzīvoja visu savu bērniības un pusaudzības gadus. Iestājoties noteiktam vecumam, viņi iegāja nākamās Derības periodā: Līgavainis un Līgava, kad viņi ar savu vecāku palīdzību jau sāka pastiprināti gatavoties Derībai vienam ar otru – kā Vīram ar Sievu. Arī tas aizņēma zināmu laiku. Un tālāk – viss kā viņu vecākiem. Pēc nozīmīga laika perioda, kļūstot par Vīru un Sievu, pārim atnāca Debesu savienības piedāvājums, un šis pāris saņēma Līgavas statusu. Līgava nekļuva uzreiz par Sievu, un sagatavošanā periods aizņēma tik daudz laika, cik Debesu Tēvs uzskatīja par vajadzīgu. Tas varēja aizņemt visai, visai ilgu laiku. Neviens nekur nesteidzās: grēka nebija, priekšā mūžība, neviens neslimoja un nekļuva vecs. Debesu princips ir tāds, jo vecāks kāds bija – jo vairāk viņam bija godības uz viņa un viņā iekšā, jo gudrāks bija, varenāks un skaistāks viņš kļuva.

Tātad, Vīra un Sievas Derība pašā visaugstākajā līmenī – ir trīsvienīga/trīsdalīga Derība, Kurā Vīrs – ir Visaugstais Ješua personā, bet Sieva – ir Debesu līdzgaitnieku pāris. Tā arī rakstos ir norāde, kad ir teikts par diegu, kas savērpts trīskārt. Viens no valstības principiem ir tas, ka kā ir rakstīts, VISIEM ir jāieiet pilnīgā Mesijas vecumā. Katrs savā laikā. Tādēļ VISIEM piedzimušiem pāriem savā laikā bija jāieiet noteiktā garīgi-dvēseliskā brieduma līmenī.

Sievai ir no viņas Vīra deleģēta vara – augstākā pēc Viņa Paša. Tie Debesu pāri, kuri iegāja visaugstākajā tuvības formā, savienojoties ar Viņu vienā Garā, un dzemdinot, varētu teikt, kopā ar Viņu jaunas dvēseles – tieši viņi ietilpa šāda „Palīga”, „Drauga” statusā, kas savstarpējo attiecību līmeņa dēļ bija tas, kas Vīram, ideālajā variantā, ir viņa Sieva.

Uzticīgā un neuzticīgā sieva

Uzticīgās Sievas pravietiskai tēls ir *Jeruzaleme* (siev.dz.), „Kēniņa pilsēta”. Neuzticīgā Sieva – ir *Bābele*, bet virknē tēlu – *Jezebele*. Viņu starpā vienmēr ir pretstāvība. Un pretstāvība ir pravietisks atainojums TIEM notikumiem, kas notika vēl TAD, kad vēl tikai sākās visu 70 apdzīvojamo pasaulu attīstība. Būtībā, konflikts Debesīs, un pēc tam visās pasaulēs, izvērsās nevis vienkārši starp Visaugstā bērniem, bet starp tiem, kuriem bija maksimāls varas un varenuma statuss, tiem, kuri bija Sievas statusā un caur kuriem šajā pasaulē nāca jaunas dvēseles. Tieši sievas vidū notika sadalīšanās, tādēļ, ka uz viņu jau bija vispirms vērstas galvenais kritušā *ķeruba* intrigu sitiens. Sieva ir augstākā autoritāte mājās pēc sava Vīra, un tādēļ kritušais

kerubs tādā veidā nolēma sasniegt maksimālo rezultātu.

Ķēniņa Sieva, – tas ir tie Debesu pāri, kuri bija šajā statusā, sadalījās trijās grupās, ko var uzminēt izejot no visa Poligona konteksta. Tā daļa, kas sāka noraidīt galvenos Valstības principus, kas bija ielikti no iesākumiem, beigu galā kļuva par KRITUŠAJIEM. Tie, kuri pastāvēja Valstības principos un tos aizstāvēja – UZTICAMIE. Trešā daļa, kas pati par sevi nebija vienota, ar savu netrāpīšanu mērķi, nesaprašanu līdz galam un kļūdām, arī kļuva par to Sievas daļu, kas nonāca šajā garīgajā karantīnā piespiedu kārtā. Hava, pārkāpusi ‘augļu apēšanas’ kārtību un tādēļ izraidīta no Ēdenes dārza – arī ir tās Sievas daļas tēls, kuru „sanesa”, bet ne tādā pakāpē, lai nokristu līdz galam.

Atklāsmes grāmatā mēs redzam visas trīs šīs grupas:

Atkl.gr.17¹ Un atnāca viens no septiņiem eņģeļiem, kuriem bija septiņi kausi, un sāka runāt ar mani un teica: Skaties šurp, parādīšu tev lielās netikles tiesas lēmumu, kas sēd pie lielajiem ūdeņiem, ² ar kuru pasaules ķēniņi dzīvojuši netiklībā, un uz šīs zemes dzīvojošie bija apreibinājušies ar netiklības vīnu. ³ Un viņš garā mani aiznesa uz tuksnesi. Un es ieraudzīju sievieti sēdošu uz sarkana zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu, kam bija septiņas galvas un desmit ragi. ⁴ Un tā sieviete bija ģērbta purpurā un sarkanā rotātā ar zeltu un dārgiem akmeņiem, un pērlēm, un rokās tai bija zelta kauss piepildīts ar viņas bezdievības negantībām un netiklības netīrumiem. ⁵ Un uz viņas pieres – uzrakstīts vārds: „Bābeles noslēpums („dievu vārti”), šīs zemes netikļu un negantību māte”.

Šai Rakstu vietai, kā, starp citu, arī visām pārējām, ir vairāki saprašanas dziļuma līmeņi. Par starpposmiem ir teikts un rakstīts daudz, bet es pieskaršos pašam dziļākajam. Pravietim parādītā nešķīstā sieviete, – tas tēls tai Ķēniņa Sievas daļai, kura kļuva neuzticīga, nodevās garīgai netiklībai, un pāvedināja daudzus no Sargātājiem un citus, kuriem bija „ķēnišķa vara” visās 70 zemes pasaulēs: „zemes ķēniņi”. Sarkanais, purpura un zelts, viņas apģērbā, – ir norāde uz dažām krāsām no Augstā priesteru apģērba. Viņam bija *Efod*, *Hóšen* (krūšu rota) un *Avnét* (josta), kas sastāvēja no pieciem diegiem:

1. **Thélet.** Zili-gaiši zila, Debesu krāsa.
2. **Šolá tani.** Sarkana: asins krāsa, tas ir „dzīvības”.
3. **Argamán.** Purpura: gaiši zilās un sarkanās savienojums, ķēnišķs apvienojums Debesim un dzīvībai.
4. **Šeš.** Balta, kā tīrības un svētuma krāsa.
5. **Zelta.** Dievišķā simbols.

Mēs redzam **thélet** krāsas neesamību – Debesu simbolu, un balto – tīrības un svētuma. Tas ir, nav tā, ko viņa bija zaudējusi. Pārējais viņai tādā vai citā mērā palika, un viņa to izmantoja lai ievilkto netiklībā „zemes ķēniņus”, tas ir – tos, kuriem bija vara Zemes pasaulēs, kā arī, lai nostiprinātu savu varu.

Vārdam „Bābele” ir vairāki atšifrējuma varianti. Viens no tiem ir „sajaukšana”, bet, ja vienkāršāk, tad „piemaisījumi” kā pavešanas instruments, kad noteiktā Patiesības daļa, tiek

iejaukts kaut kas pagānisks, okults, nešķīsts: atkarībā no situācijas. Kausis viņas rokās arī satur šos „piemaisījumus”, ar ko viņa „pabaro” katru, ko tik ir iespējams, bet vispirms – varas cilvēkus: gan reliģiozos gan valsts. **Otrs** vārda variants, kas tiešs tulkojums no akadiešu valodas (**bāb-ilānī**) – ir „dievu vārti”. Šeit ir tieša norāde uz senajiem portāliem starp pasaulēm, kas kalpoja kā svarīgs instruments noziedzīgajā šīs atkāpušos un varenās Debesu personu daļas darbībā. **Trešais** tulkojuma variants – „apjukums”. Raksti saka: „**nav miera (šaloma) nešķīstajiem**”, un ļoti bieži kā marķieris **Jezebeles** gara klātbūtnei ir tieši apjukums un šaloma trūkums.

Reiz kāds israēlietis paņēma lāstam pakļauto, ar ko pievīla visus savējos. Tas bija **Ahans**, kurš pēc **Jerihó** (Jērikas) sagraušanas paņēma to, ko bija jāiznīcina: zelta stieni un apmetni no **Šināra** (Sineāras) – virsdrēbju pārsegu no vietas kur bija pamatota un uzcelta Bābele. Šis apmetnis no **Šināra** (Sineāras)/Bābeles ir pretpols Kēniņa godības mantijai. Tie, kuri ir pakļāvušies kārdinājumam dabūt šīs skaistās „Bābeles jaukumus”, dzīvi nepaliek.

To Kēniņa Sievas daļu, kas palika UZTICĪGA, mēs jau aplūkojām iepriekš: **Atkl.gr.21.nodaļa**. un tur ir nianse, ko gribētos izskaidrot. Eņģelis runāja ar Johanānu (Jāni), ka viņš vēlas viņam parādīt „**to pašu Līgavu, to pašu Jēra Sievu**” (**Atkl.gr.21:9**). Tad Līgava vai Sieva? Vai gan vienu, gan otru? Vai tā ir viena un tā pati, bet, it kā ar neredzamiem statusiem? Kā iepriekš tika pieminēts, tie Mūžīgo Līdzgaitnieku pāri, kuriem Visaugstais piedāvāja noslēgt īpašu Derību, saņēma Kēniņa Līgavas statusu, un viņi iegāja intensīvas sagatavošanās posmā. Un tikai pēc tam, kad Debesu Tēvs redzēja reālu gatavību, Viņš deva atļauju šīs Derības slēgšanai starp Viņa Dēlu un šo pāri.

Tie, kuri sarāva savu Derību un kļuva par kritušajiem, viņa pazaudēja savu statusu un to, kas ar to ir saistīts. Līdzīgi kā kēniņiene **Vašti**. Tie, kuri palika uzticami, nekad savu statusu, stāvokli, varenību un varu nezaudēja. Tā grupa, kura ar savām darbībām samaitāja savu Derību, nonāca īpašā situācijā. Dažādu nesaprašanu un nelietīgu, kārdinošu galvenā intriganta darbību dēļ, daļa to, kuri bija Sievas statusā, pieļāva to, kas nebija nesavienojams ar viņu stāvokli, un viņi saņēma „šķiršanās vēstuli”. Kā sieva, kas pieļāvusi nešķīstību. **5.Moz24:1, Jer.3:8**. Uz garīgās karantīnas iziešanas laiku viņiem tika atņemti visi statusi un regālijas, un savu Poligonu tie izgāja uz kopējiem noteikumiem. Visaugstais apsoliņa, ka, ja viņi šo pārbaudījumu izturēs godam, tad viņi tiks atjaunoti.

Israēla meita, kurai tika iedota šķiršanās raksts – tā arī ir tā grupa, kurai bija Kēniņa Sievas statuss, un nonāca garīgajā karantīnā. Šī īpašā derība bija sarauta, bet viņiem tika dota iespēja:

Jes.54⁶ Jo kā sievu, pamestu un garā skumstošu, aicina tevi JAHVE, un kā jaunības dienu sievu, kura bija noraidīta...

Ješua kā Vīrs, nolaidās mūsu pasaulē, lai izpirktu un izvilktu ārā Savu Sievu, bet precīzāk, to viņas daļu, kura nonāca šīs pasaules garīgajā karantīnā. Ne tikai viņu, bet arī visus pārējos, kuri bija „bērni”. ”Pazaudēto cilšu” atgriešana – faktiski ir pravietisks tēls to atgriešanai un atjaunošanai, kuri nokļuva šīs pasaules Poligonā, ieskaitot uz laiku „atbrīvoto” Kēniņa Sievu. Tādēļ samierināšanās ar Tēvu – ir pirmā fāze, pēc kuras iestājas pamatfāze – tā atjaunošana, kas bija sagrauts. „Pazudušie dēli” tiek atjaunoti viņu dēlu statusā, bet „pakļopusi Sieva”, kā to nosauksim, dara visu, lai atjaunotos savā statusā.

0750 31

VISIEM tiem, kuri nonāca Poligonā, Visaugstais izdarīja priekšlikumu, kura būtība ir iekš tā, ka šajā garīgajā karantinā katram ir iespēja nevis vienkārši saņemt izpirkšanu un zaudētā atgūšanu, bet pienācīgi izejot cauri visiem pārbaudījumiem, apstiprināt vai saņemt Ķēniņa Līgavas statusu. Pēc tam, pēc noteikta laika, iespējams 1000 gadu Valstības laikā vai vēlāk, mūžībā, atbilstoši noslēgt īpašu Derību kā Viņa Sieva. Tas ir tāds priekšlikums, kas, principā, tiek piedāvāts visiem pāriem noteiktā laikā, bet tie, kuri TAD saņēma savā laikā tādu priekšlikumu, jau bija atbilstoša līmeņa attiecībās ar Viņu, un atbilstoši Gara augļi, kas vienmēr ir bijuši kā viens no galvenajiem gatavības rādītājiem. Pēc atbilstoša piedāvājuma saņemšanas, pagāja noteikts laika posms, lai pieslīpētu raksturu un citas lietas, kas saistītas ar katra dvēseli un garu.

Piedāvājums ieiet Līgavas statusā šajā pasaulē ir dots, principā, visiem, kā ir dots VISIEM arī piedāvājums kāpt kalnā, kad skan garais šofāra signāls: **2.Moz.19:13b**. Bet vai visi gāja? Toreiz aizgāja vien Mozus. Mozus – līdz savai iemiesošanās uz šīs zemes, jau bija Ķēniņa Sievas statusā, un tas bija galvenais iemesls, kādēļ viņa dzīve bija tik neparasta, un kādēļ viņš tad varēja uzkāpt un runāt vaigu vaigā ar Visaugsto, kā ar Draugu. Kā Sieva ar Vīru. Un vēl:

2.Kor.11² Es degu par jums ar Visaugstā dedzību. Jo esmu jūs saderinājis ar Vienīgo / Vienesošo Vīru, lai vestu Mesijas priekšā jaunavu bez vainas.

Mēs varam redzēt, ka samierināšanās ar Tēvu caur Ješua, un attiecīgas Derības noslēgšana, būtībā ir piedāvājums kļūt par Mesijas Līgavu. Bet šis piedāvājums darbojas tikai ar nosacījumu:

Ebr.3⁶ Bet Mesija ir kā Dēls pār Viņa māju, Kura Māja – esam mēs, ja vien saglabāsim stingras paļaušanās drosmi un cerības uzslavu.

Ebr.3¹⁴ Mēs taču esam darījušies par Šī Mesijas līdzdalībniekiem, ja vien mūsu reālās būtības pamatu saglabāsim stingru līdz beigām.

Noteikums ir tāds, ka piedāvātais ir jāsaglabā nodzīvojot attiecīgu paklausības dzīvi – līdz galam. Un tikai tad, ja tas notiks, tad Līgavas statuss tiks apstiprināts. Vai daudzi tagad cenšas uzvesties tā, lai būtu tāda piedāvājuma cienīgi? Savstarpējo attiecību jautājums ir abpusējs jautājums, un savādāk būt nevar. Kuram nesanāks tagad, tas to centīsies sasniegt nākotnē; priekšā ir vesela mūžība...

Kurš un kā ies cauri saviem pārbaudījumiem, lai apstiprinātu savu Līgavas statusu? Nopietns jautājums. Rakstos ir šis Visaugstā tautas daļas pravietisks atspoguļojums, kura TOREIZ bija Ķēniņa Sievas statusā, kā arī tie, kuri TAD nepaspēja ieiet attiecīgajā līmenī, lai tādu derību slēgtu. Viņi visi savas dzīves laikā šeit iziet cauri savam tuksnesim, lai atgrieztu zaudēto. Koncentrētā veidā tas notiks neilgi pirms Paša Ķēniņa atgriešanās:

Atkl.gr.12⁶ Un Sieva aizbēga tuksnesī, kur tai bija vieta, Visaugstā sagatavota, lai tur to barotu tūkstoš divsimt sešdesmit dienas.

Tuksnesis apstiprina visus statusus. Pirms Savas kalpošanas uzsākšanas Ješua pavadīja laiku tuksnesī, pēc tam izgāja, kā ir rakstīts „Gara spēkā”, kas kļuva par Viņa statusa un stāvokļa apstiprinājumu.

Noslēgt šo īpašo Ķēniņa Sievas Derību var tikai Mūžīgo Līdzgaitnieku pāris. Ņemot vērā to, ka nozīmīga daļa pāru tika „sarauti”, un daudzi nonāca nevis vienkārši Poligonā, bet visdažādākajās grupās, tad pēc visas epopejas ar grēku beigšanās, vispirms notiks sagrautā atjaunošana. No

sākuma notiks to Mūžīgo līdzgaitnieku pāru savienošanās, kuri izgāja savu Poligonu – abi, vai kāds viens no viņiem. Pēc tam būs noteikti notikumi, kas ir noslēpums priekš visiem, izņemot Pašu Visaugsto, pēc tam notiks visu to savienošanās, kas izrādījās bez pāra. Par Līgavu var kļūt tagad un viens pats, esot bez sava pāra, neatkarīgi no tā, kas un kā ir ar viņu, bet noslēgt īpašo Ķēniņa Sievas Derību var tikai tad, kad notiks atlikušo pāru atjaunošana. Te, ar daudziem dēliem un meitām, kuri „nokrita” viss nav vienkārši un viennozīmīgi, tādēļ es šo sadaļu nolikšu malā bez caurlūkošanas. Teikšu vien, ka, neskatoties uz to, ka pagaidām tas ir ļoti aizvērts jautājums, man ir mana personīgā sapratne un atklāsme, ka Azazels un tie, kas ar viņu bija tad, un, kuri izdarīja to, ko viņi izdarīja, ka viņi visi tiks izpirkti un atjaunoti, kad atmaksas un Izpirkšanas mērs būs pilns. Pagaidām nav nekādas saprašanas cik ilgs laiks tam būs vajadzīgs, bet Visaugstā klātbūtnē tas nav principiāli. Par pārējiem tagad es te nerunāšu.

Tā Sieva, kura aizbēga tuksnesī, tā, būtībā, ir visa Visaugstā tauta, kas dzīvos šajās Pēdējās dienās pirms Ķēniņa atgriešanās. Tur ietilpst gan uz laiku” atbrīvotā Sieva”, un visi pārējie Visaugstā bērni, katrs atšķirīgā garīgajā vecumā. Bet tas nav viss. Vēl ir tā Uzticīgās Sievas daļa, kura brīvprātīgi sekoja savam Vīram, lai maksimāli izpildītu savu daļu un maksimāli palīdzētu savam Miļotajam padarīt glābšanas darbu visas tautas un visu bērnu glābšanā: un to, kuri bija ar viņiem tādā pašā statusā kā viņi. Vēlēšanos brīvprātīgi iet līdzī Ješua šajā pasaulē izteica daudzi, bet atnākt atļāva tikai dažiem.

Iespējams, kādam, pirmajā acu uzmetienā, tāds apgalvojums izliksies vairāk nekā neiespējams, „nebiblisks” utt., bet teikšu, ka pati šī „Poligona” tēma priekš daudziem ir tāda, ka gandrīz pusotra tūkstoša gadu reliģiozas apgānīšanās un sabrukuma laikā, daudzas Rakstu Patiesības bija pamatīgi iznīdētas no visām eksistējošām reliģiozajām doktrīnām, kas kā bante vilkās līdz pat mūsu laikam. Dažādas „evanģēliskās kustības” tikai sākušas no šīm „reliģiozajām drupām” iet ārā – katra savā pakāpē.

Ēlijam būs atnākt

Kad *nahās* iekārdināja Havu, tad Ādams piekrita dalīties ar viņu viņas liktenī, lai pacenstos izdarīt visu savas Sievas labā. Tā arī Ješua, Kurš ir nosaukts par „*Pēdējo Ādamu*” (1.Kor.15:45), nolēma iet līdzī Savai Sievai, kura bija kritušā *ķeruba* kārdināta, lai izglābtu viņu. Viņam kā Ādamam, arī bija caurdurts sāns, lai varētu tapt redzama/rasties tā, kura ar Viņu bija vistuvākajā tuvībā. Kā Ādams piekrita zaudēt savu godību, kas bija viņā uz viņa, apēdot augli, ko viņam iedeva Sieva, tā, pravietiski, arī Ješua piekrita atstāt visu Savu godību, ieiet ķermenī, kas ir grēka novājināts un ciest savas Sievas dēļ. Ideāls, Debesu standarts Vīra un Sievas savstarpējās attiecībās ir tāds, ka viņi nevar viens bez otra, bet, kad viņi ir nosacīti ilgi šķirti, tad viņi sāk ciest:

1.Kor.11¹¹ *Starp citu, ne Vīrs atsevišķi (tālumā) no Sievas, ne Sieva atsevišķi (tālumā) no Vīra, ir iekš JAHVES.*

Šī Rakstu vieta atspoguļo pašu būtību: Vīrs un Sieva – ir viena veseluma divas daļas, kurām Debesu Tēvs nav paredzējis dzīvot atsevišķi, attālumā vienai no otras. Un Ješua, principā, nevarēja atstāt to, kura Viņam bija kļuvusi par neatņemamu Viņa Paša sastāvdaļu. Un tādēļ Viņš atstāja visu Savu Debesu godību un varenību, piekrita iziet cauri visam tam, kam Viņam viņas dēļ bija jāiziet cauri. Bet, kā mēs saprotam šo Valstības principu un redzam no Rakstu vietas, šī

situācija nav vienpusīga. Kā Ješua nevarēja atstāt Savu Sievu, kura bija nonākusi smagā situācijā, tā arī Viņa to nevarēja izdarīt. Mīlestības un savstarpējo attiecību līmenis neļāva viņai palikt kā statistikai vērotājai, kaut ko kaut kur iekšienē pārdzīvojot. Sieva – ir tā, kas VIENMĒR darbosies.

Tieši pat viņu ir teikts, ka tie, kuri tuvu zina savu Ķēniņu- stiprināsies un DARBOSIES. **Dan.11:32.** „*Tuvu zināt*”, kā rakstīts oriģinālā, ir vārds **jada**, kura patmatnozīmē ir domātas tādas tuvas attiecības, kādas ir tikai vīram un sievai.

Mozus, no vienas puses, ir Paša Ješua tēls, bet no otras, – Ķēniņa Sievas tēls, kura vienmēr seko savam Vīram, un, neskatoties uz savu „spēcīgo, ķēnišķo raksturu”, cenšas it visā Viņam paklausīt. „Pirmdzimtie” savā būtībā – ir pravietisks Sievas un Ķēniņa Līgavas atspulgs. Un kritiskajā situācijā pie Sīnaja kalna tas tapa redzams:

2.Moz.32 ²⁶ *Un nostājā Mozus apmetnes vārtos un teica: „kas par Jahvi – pie manis!”.* *Un sanāca pie viņa visi Levija dēli.* ¹¹ *Bet Viņš atbildot teica: „Elija patiesi nāk un visu atjauno.* ¹² *Taču, saku jums, ka Elija jau ir nācis, un viņu neatpazīna, bet rīkojās ar viņu kā iegribēja. Tieši tāpat Cilvēka Dēls gatavojas no viņiem ciest”.* ¹³ *Tad mācekļi saprata, ka par Johanānu Pagremdētāju (Jāni Kristītāju) viņiem teica.*

Iepriekš runājot par **Johanānu**, Ješua teica:

Mt.11 ¹⁴ *un ja vēlaties pieņemt: viņš ir Elija, kurš gatavojās nākt.* ¹⁵ *Kam ausis ir, lai dzird!*

Elijāhu fiziski nenomira, kā visi citi, bet tika aizvests Debesīs. Bet viņam bija jāpiepilda „visa Visaugstā taisnība”, kas viņam bija jāpiepilda, jo viņa kalpošana bija paredzēta ceļa sagatavošanai Ķēniņa atnākšanai. Pravietiski simbolizējot Ķēniņa Uzticīgo Sievu, savā laikā viņš satrieca **Jezebeles**, kura simbolizē Neuzticīgo Ķēniņa Sievu, kalpotājus un sevi pašu, tā sagatavojot ceļu, lai Visaugstais var atgriezties tautas sirdīs. Pēc tam viņš iemiesojās Ješua brālēnā, kļūstot par **Johanānu Pagremdētāju** (Jāni Kristītāju), un noveda līdz galam to, ko vajadzēja. Finālā nomirstot fiziski kā Ķēniņa Sieva, sagatavojusi ceļu savam Vīram. Ja **Elijahu** būtu fiziski nomiris toreiz, tad viņš vairs nevarētu iemiesoties **Johanāna** ķermenī. Uzticamie uz zemes fiziski var nomirt tikai vienu reizi – tas ir viņu „nomiršanas limits”. Ar to nav domāta „Islaicīga nāve” – kā nomira Lācars vai kāds cits – uz neilgu laiku. Piemēram atraitnes dēls, kuru **Elijāhu** dziedināja.

Elijāhu ir Uzticīgās Sievas tēls, kurai ir dota vara aizslēgt Debesis, lai nelītu lietus. Ko viņš arī darīja 3,5 gadu garumā. Viņš ir priekšgājējs tiem diviem praviešiem, kuri arī simbolizē Ješua Sievu. Viņiem arī ir dota vara aizslēgt Debesis, ko viņi arī darīs 3,5 gadu garumā. Kad Ješua teica: „**Ēlījām ir jānāk**”, tad pravietiski Viņš teica: „**Manai Sievai ir jānāk pirms Manis un viss jāsakārto**”. Sieva visu sagatavo Vīra atnākšanai, lai Viņš var pielikt noslēdzošo punktu. Tā bija pirms Viņa pirmās atnākšanas, tā būs arī pirms otrās.

Sieva, Kura brīvprātīgi nāca šajā pasaulē, lai izpildītu visu to, ko viņa varēja izdarīt savam Ķēniņam, – tieši viņa jau arī bija pamats, serde tiem, kas Rakstos ir nosaukti par Atlikumu. Mozus un arī Ābrahams ir nosaukti par Visaugstā draugiem, un tas ir mājiens uz Ķēniņa Sievu. Pašās Pēdējās dienās, ap izšķirošo cīņu laiku, pirms Ješua atgriešanās, uz zemes ir jābūt

sakoncentrētiem maksimālam daudzumam to, kuri bija uzticamie Ķēniņa Sievas statusā, un, kuri atbilstoši, brīvprātīgi tika izsaukti iet Viņam pakal šajā pasaulē.

6.nodaļa Atklāsmes grāmatā dod mums īsu aprakstu tam, kas notiks uz zemes visu sešu zīmogu galīgās noņemšanas rezultātā. Un šī aina ir tik briesmīga/barga un šausminoša, ka ne velti pašas beigās stāv jautājums, kas pie visiem:

Atkl.gr.6¹⁷ Jo ir atnākusi viņu [Tā, Kurš sēž Tronī un Jēra] lielo dusmu diena, un kurš gan var pastāvēt?

Visiem ir zināms, ka sadalīšana pantos un nodaļās notika daudz vēlāk par pašu rakstu uzrakstīšanu, tādēļ turpinājumā ir nevis nākamā „sekojošā” nodaļa, bet atbilde uz šo jautājumu, ko varam lasīt tālāk:

Atkl.gr.7¹ Pēc tam es ieraudzīju četrus eņģeļus, kuri stāvēja uz šīs zemes četriem stūriem, noturot četrus zemes vējus, lai vējš nepūstu pār šo zemi, un arī uz jūras, un visādiem kokiem.

Pravietiski, zeme – ir Israēla, kā arī Visaugstā tauta kopumā; jūra – tās ir tautas, bet „visādi koki” – tie ir cilvēki ar „vārdu”, tas ir, cilvēki, kuriem ir dažādi varas, ietekmes un varenības līmeņi.

Atkl.gr.7² Un es ieraudzīju citu eņģeli, kas cēlās no saules lēkta puses. Viņam bija Dzīvā Visaugstā zīmogs. Un viņš sauca ļoti skaļā balsī četriem eņģeļiem, kuriem bija atļauts samaitāt, sagraut šo zemi un šo jūru sacīdams: ³ „nešamāitājiet šo zemi un šo jūru, un šos kokus līdz brīdim, kamēr apzīmogosim mūsu Visaugstā kalpus uz viņu pierēm! ⁴ Un es dzirdēju šo apzīmogoto skaitu: simtu četrdesmit četri tūkstoši apzīmogoto no visām Israēla ciltīm.

Tālāk tiek uzskaitītas 12 ciltis, un ir teikts par 12000 apzīmogoto no katras cilts. Šī darbība ir pravietisks izpildījums tam, kas notika Israēla tautas dzīvē neilgi pirms ieiešanas Apsolītajā zemē. 4.Moz.31.nodaļā ir stāstīts par Visaugstā pavēli iziet karot un satriekt midiāniešus par to, ka viņi izprovocēja un izkārtoja daudzus Israēla dēlu nāvi. Tas nebija piedāvājums, bet pavēle, un bija teikts tam izdalīt pa vienam tūkstotim karavīru no katras cilts, kas arī tika izdarīts:

4.Moz.31⁴ Jums jāsūta karā tūkstotis no katras cilts, no visām Israēla ciltīm sūtiet armijā”. ⁵ Un tika izdalīti Israēla tūkstoši, tūkstotis no cilts, divpadsmit tūkstoši armijas.

Šeit mēs redzam to, ka šis karš bija pēdējais pirms pašas ieiešanas Apsolītajā zemē. Bez tam mēs redzam pavēli izdalīt **vienādu skaitu** no katras cilts. Laikam tādēļ, lai nevienam nebūtu aizvainojuma)). Armija bija sagatavota karam pret midiāniešiem, kas pravietiski ir dvēseles simbols, bet tajā karā un tajā situācijā – tieši **grēka samaitāta dvēsele**. Var arī teikt – „miesīgās dvēseles” simbols, vai dvēseles, kura ir pārstājusī ēst no Dzīvības koka, ēdot tikai no Atzīšanas koka, un pēc tam – jau no visāda „nelabuma”. Tas ir, „garīgā” pret „apgānījušos dvēselisko” karā tika izvirzīti 1000 pašu labāko, un tādēļ var teikt, – pirmdzimto. **Viņi – ir to tēls, kuri atdod savas dvēseles par Ķēniņu**. „Apgānījies dvēseliskais” – ir tas, kas kļūva par Bābeles sistēmu, kas pēc tam pakļāvās viltus pravieša vai zvēra sistēmai.

Atklāsmes 7. nav redzami divu cilšu pārstāvji: **Dans un Efraims**. Tieši viņu teritorijās

atradās izlietie teļi. Bet nosaukto cilšu vidū ir **Jāzeps**, bet viņš, kā mēs zinām, bija **Efraima** tētis, **un tādēļ viņš ir it kā paslēpts/ietverts sava tēta ciltī**. Bet kādēļ šajā sarakstā nav **Dana**?? Teļi taču bija gan tur, gan tur. Tad nu palūkosimies. **Miškán** (Saiešanas Telts) bija divu Visaugstā izvēlētu celtnieku darināta, kuri bija nolikti par atbildīgajiem visai šī projekta tehniskajai daļai. **Becalēls** no Jūdas cilts un **Oholiavs** no Dana cilts. Jūda – vispirms ir ķēnišķa cilts, pastāvīgāka, „sistēmiskāka”, saskaņā ar Rakstiem tās simbols ir LAUVA – **arje** vai PAMATĪGS LAUVA – **lavi**. Bet Dans – tas ir radošums, spontānums, uzspriozinošs spēks „kad ir iedvesma”, „**kad nolaižas Elohīma Gars**”. Garīgi – tas ir lauvēns: gur ivritā. Viņa galējās izpausmēs – tas ir **partizānu kustība un anarhisms**, tas nozīmē **izplūdušas robežas un maksimāla novirze no Ķēniņa pilnīgās gribas**.

Tādēļ, te mēs redzam divus galvenos iemeslus, kas pravietiski mums rāda to, kas tieši viņam traucēja ieiet uzticamo skaitā, „**kuri seko Ješua, lai kur Viņš ietu**”. **Pirmais** – tā ir **elku kalpošana vispārējā veidā**, kad uzmanība tādā vai citā mērā ir pārvietota no Debesu Tēva uz radību tādā pakāpē, ka tas iziet ārpus pieļaujamajiem rāmjiem un sāk ietekmēt sirdi un domāšanu. **Otrs iemesls** – pārāk izplūdušas robežas, kas ir attālinātas no Debesu Tēva pilnīgās gribas robežām. Tā ir pieaugoša anarhija, kurā var pāraugt pārlietu attīstītais „kreatīvs” un „brīvība”, kuru pareizāk būtu saukt par patvarību, kas izriet no lepnības un egoisma.

Tajā brīdī – tuksnesī, tas attiecās tikai uz Israēla tautu, bet Pēdējās dienās tas attieksies jau uz visu pasauli. Un tādēļ mēs redzam jau 12000 reizinātus ar 12. Skaitliskā nozīme vārdam **kedem - 144**. Šis ivrita vārds, atkarībā no konteksta, tulkojas kā „**austrumi**”, un arī „**dziļa senatne**”. „**Zibens no austrumiem**” (Mat.24:27) – ir „**redzamās godības zibens no dziļās senatnes**”, kas iet cauri Ķēniņa Sievu, kas ir pamats 144000. 12 Israēla ciltis – ir Uzticamo tēls no visām 12 Debesu paaudzēm.

Levi, kurš kļuva par Pirmdzimto, piederēja akmens – **baréket**. Šis vārds sastāv no divām daļām: **barák (zibens) + tav (krusts)**. Vēlreiz atgādinu, ka pēdējais ivrita alfabēta burts ir TAV, pēc Bābeles komandējuma visai izmainījies, zaudējot savu pirmatnējo izskatu. Sākumā, oriģinālvalodā tas tika atveidots krusta izskatā: kaut kas vidējs starp burtu „x” un „+”. Pirmdzimtie simbolizē Ķēniņa Sievu un viņas tuvākos palīgus, kā Mozus un visi Levi dēli. 144000 – ir Pirmdzimtie no visām Debesu paaudzēm, kuri ir iegājuši TAV – Ješua krusts: pilnīga paklausība un pilnīga pašai dziedzība, un tādēļ iegājuši godības pilnībā.

Atkl.gr.14 ¹ *Un es ieraudzīju, un, lūk: Jērs, stāvošs uz Ciānas kalna, un kopā ar Viņu 144000, kuriem ir Viņa vārds un Viņa Tēva vārds, kas rakstīti uz viņu pierēm.* ² *Un es sadzirdēju balsi no šī Debesjuma, kā daudzu /lielu ūdeņu balsi un kā varena pērkonas balsi, un balss, kuru es dzirdēju, it kā cītaru spēlētāji, spēlētu uz savām cītarām.* ³ *Un dzied viņi it kā jaunu dziesmu, nezināmu, troņa priekšā, un četru dzīvo būtņu un vecājo priekšā. Un neviens nevarēja iemācīties šo dziesmu, izņemot šos 144000, kuri izpirkti no zemes.* ⁴ *Tie ir tie, kas nav apgānījušies ar sievietēm, viņi – ir bez grēka; tie seko Jēram, lai kurp Viņš ietu. Viņi ir izpirkti no cilvēku vidus: Aizmetnis (pirmatnis) Visaugstajam un Jēram...*

Šajā fragmentā, bez visa pārējā, mēs varam pamanīt svarīgu frāzi: „**tie seko Jēram, lai kurp Viņš ietu**”. Tas arī Sievas un Līgavas tēls, tas ir tie, tas ir tie, kuri vienmēr seko savam Vīram vai Līgavainim. „**Nav apgānījušies ar sievietēm**” – tas nozīmē, ka viņi kā uzticīgā sieva nav stājušies laulības pārkāpšanā ne ar kādām reliģiskām organizācijām, denominācijām, konfesijām, kļūstot par daļu no šīs sistēmas tādā vai citā veidā. Viņi varēja tajās nonākt un kalpot tur, tās žēlastības mērā, kas viņiem bija dota, līdz noteiktam laikam, kamēr viņi sadzirdēja aicinājumu no turienes iziet, kā no garīgās Bābeles.

Tieši šie 144000 ir atbilde uz jautājumu no **Atkl.6:17**, un tieši viņi „**var pastāvēt**”. Tikai Sieva, kas ir slava savam Vīram – Kēniņam Jēšua, un kura ir ietērpta, apģērbta Viņa godībā un piesūcināta ar Viņa godību, ar Viņa **Šhinu**.

Atkl.gr.14:3, ir teikts, ka „**viņi dzied it kā jaunu dziesmu**”. Šīs **jaunās dziesmas** pirmā daļa – tā ir visu kēniņu Kēniņa cildināšana, bet otrā daļa – ir „**Tiesu dziesma**”. Šī Rakstu vieta tiešu un cieši ir saistīta ar **jauno dziesmu no 150 psalma**, kur arī tiek runāts par to, ka JAHVEm kāds dzied **jaunu dziesmu**, kas sākas ar cildinājumu, bet turpinās ar Visaugstā tiesu īstenošanu (**Ps.150**). Cildinājums Kēniņam un abpusgriezīgais Gara Zobens: lūk, tiesas instrumenti. Un šo **Tiesu Dziesmu** visā tās pilnībā var „dziedāt” tikai tie, kuri ir visu kēniņu Kēniņa Uzticīgā Sieva.

„**Laiks sākties tiesām no Visaugstā Nama**” – tas ir aprakstīts **4.Moz.5,nodalā**, kur runa ir par Sievas testēšanu aizdomās par neuzticību, kā arī epizodē, kur levīti cīnijās pie Sīnaja kalna. Tam mēs pieskāramies jau iepriekš, ka šāda pirmā „tiesa Mājā” notika TOREIZ, cīņas pie **Elohim** kalna laikā, kad tika satriekti tie, kas sacēlās pret Visaugstā principiem, un izrādot agresiju, uzsāka konfliktu pret UZTICAMAJIEM.

Jes.34⁴ Un izplēnēs Debesu karapulki, un kā rakstu tīstoklis saritināsies Debesjums, un viss karapulks, kā nodzeltējusi lapa nokritis, kā nokrīt lapa no vīna koka, kā nokrīt no vīģes.⁵ Jo sadzēries ir Debesis Mans zobens...

Šī Rakstu vieta mums stāta par pašu pirmo cīņu, kas kļuva par šo pirmo „Tiesu” Visaugstā Namā. „**Viņa zobens**” – tas ir Viņa spēks un spēja karot, kā pilnība bija ielikta Viņa UZTICĪGAJĀ Sievā, kā arī, atbilstošā mērā, visos pārējos.

Mēs atceramies, kā pirms savas slavenās cīņas, Goliāts, izaicinot pienācīgu pretinieku uz cīņu, 40 dienas uzvedās pretīgi un nekaunīgi. Runāja visādus negantus vārdus, blāva, lamājās, valbīja dusmīgas acis, uzvedās kā pēdējais „atsaldētais”. Un viņš tak tika sadzirdēts. Praviētiski, kaut kas līdzīgs notiks pašās Pēdējās dienās. Kad tumsas spēki pastiprinās savu klātbūtni un sapulcinās savus galvenos spēkus izšķirošajai kaujai, uzticamie ne uzreiz iesaistīties cīņā ar viņiem. Viņi būs gatavi, bet gaidīs signālu no augšienes. Tas ilgs neilgi, bet daudziem tas būs satraucošu gaidu periods. Un, kad pienāks Tēva noliktais laiks, tad UZTICAMIE ietērsies redzamajā godībā, lai izietu kā draudīga Sieva un Kēniņa Līgava. Šis laiks vairs nav aiz kalniem. Tad piepildīsies pravietiskie vārdi, kurus reiz teica **Elijáhu**:

1.Kēn.18⁸ Un saka: es eju! Pasaki savam kungam: „lūk, šeit Elijáhu”.

Mieži – tas ir Atlikuma, Jēra Sievas tēls, kas sekoja savam Vīram.

Sieva – zīmogs Vīra rokās

Visaugstā dēli – viņi ir kā sava Tēva godības zīmogs. Akmeņi simbolizē godību, kāda viņos bija ielikta. Uz Hóšena akmeņiem bareljefa veidā bija izgriezti Israēla dēlu vārdi – „*kā zīmogā*”: **2.Moz.28:21**. Tas ir jau tikai šajā piemērā mēs varam redzēt, ka Visaugstā dēli – viņi ir kā zīmogs Viņa rokā.

חֹתָם (*hotám*) zīmogs, zīmogredzens.

Šim vārdam ir dubulta nozīme, un vienlaicīgi nozīmē gan zīmogredzens, gan zīmogs. Daudzi droši vien zina, ka agrāk, bieži tieši ar zīmogredzenu, uz kura bija unikāls zīmējums, apzīmogoja svarīgus dokumentus.

Sieva Rakstos ir salīdzināta ar zīmogu, kā zīmogredzens, kas ir uz Vīra sirds: tas ir – viņai ir vara atvērt Viņa sirdi kaut kam un kaut kam to aizvērt. Protams, noteiktā mērā. Cita šķautne nozīmē, ka Sieva ir sava Vīra Varas zīmogs, ar ko viņš var apstiprināt tos vai citus lēmumus:

Augstā dz.8⁶ Liec mani kā zīmogu (hotam), uz savas sirds, kā zīmogredzenu (hotám), uz savas rokas: tādēļ ka varena kā nāve, mīlestība; bargā un cietsirdīga kā Šeols, greizsirdība; tās liesmu bultas – liesmu bultas ugunīgas, trakojoša liesma.

Raksti mums saka, ka Jēšua greizsirdība pret Savu Mīloto ir tāda, ka tā izdedzina visādus šķēršļus savā ceļā.

Tas, kas Debesīs – ir kā zīmogs tam, kas uz Zemes, kas oriģinālā ir – „māli”: *adamá*.

Īj.38¹⁴ lai [zeme] izmainās, kā māli zem zīmoga, un kļūst kā krāsaini apģērbi...

Ķēniņa Sieva – viņa ir tā, kura ir sava Vīra gods (1.Kor.11:7), tā, kura ir kā zīmogs, uz Viņa sirds, kā Viņa godības zīmogs, kā varas zīmogredzens uz Viņa rokas, un kā Viņa varas instruments, vispirms Viņa tiesu laikā.

Došu paplašinātu tulkojumu pravietim Hagajam:

Hagaja 2²¹ ...Es satricināšu pilnībā visas Debesu sfēras, un pilnībā visas Zemes pasaules, visas jūras un visu sauszemi;²² un nogāzīšu zemē, apgriezīšu kājām gaisā visus tronusus, visas valstu varas pozīcijas, un sagraušu un iznīcināšu visu tautu valstību spēku, apgāzīšu kara ratus un tajos sēdošos, un nogāzti pie zemes būs zirgi un to jātnieki, un katrs vīrs ar sava brāļa zobenu.²³ Tajā dienā, Karapulku JAHVE vēsti, Es ņemšu tevi, Zerubābel, Šealtiēla dēls, Mans kalps, pasludina JAHVE, un nozīmēšu, padarīšu tevi par zīmogu, jo tevi esmu izvēlējis Es, pasludina karapulku JAHVE.

Ķēniņa Sieva, šeit uz zemes, ir sava Vīra varas zīmogs, un tieši tā Viņš ir nolīcis tam būt. Caur viņu, pirms Savas atgriešanās, Viņš satricinās visu to, kas var tikt satricināts, nogāzīs visu pagānisko valstu spēkus / varas, kas riskēs pretoties Mesijas Valstības spēkam. Došu vēl vienu fragmentu nedaudz paplašinātā tulkojumā:

Miha 5⁷ Un Jēkaba atlikums daudzu tautu vidū būs kā JAHVEs dota rasa, Kurš ir Pirmais un Pēdējais (תא – Alef + Tav), kā lietus zālē, kas nav atkarīgs ne no viena cilvēka un nav pakļauts mirstīgiem cilvēkiem.

Tas ir tas, ko visi drīz ieraudzīs ar savām acīm „no malas”, bet kādam būs tas gods to redzēt arī no „iekšpusēs”.

Ješua Sieva – tā, kura ir no UZTICAMAJIEM, – tieši Viņai ir jāieved kārtība VIŅAS un Vira Namā, savienojot **Israēla Namu un Jūdās Namu**. Atjaunotās Ķēniņa Sievas rokās ir divu Namu apvienotā vēzda: **Jūda un Israēls**. Par gudro Sievu ir rakstīts, ka tieši Viņa „**ceļ savu Namu**”: **Sal.pam.14:1**. Vispirms tas ir teikts par Ješua Sievu, kura ieies godības un varas pilnībā, sagatavojot sava Vira atgriešanos. Tagad šajā Visaugstā Namā cenšas saimniekot jebkurš: gan garīgie bērni, un vispār nezāles, kuri ir apbruņoti un atraisīti, lai ar kritušajiem – Neuzticīgo Sievu, sagrautu. Ir ļoti maz to, kuri ir tie, kuri pirms garīgās karantīnas sākšanās bija Ķēniņa Sievas vai Viņa Līgavas statusā. Un vēl mazāk ir to, kuri ir UZTICAMIE, kas brīvprātīgi gāja līdzī Ješua, būdami Viņa Sieva un Viņa Līgava. Bet viņi taps redzami pašās pēdējās dienās, kad sāks izlieties Vira godība, Kuram ir dota VISA vara gan Debesīs, gan uz Zemes. Ješua parādīs, kurš patiesi ir Viņa Sieva, kurš Līgava, kuri dažāda vecuma bērni, bet kuri nezāles, iespraukušies kur tiem nenākas. Vira godība visu noliks savās vietās, un dos iespēju sievai ieviest kārtību VIŅU mājā.

Palīgi Mājās

Joēls² ²⁸ Un pēc tam notiks: izliešu pilnību (אָן – Alef + Tav) no Mana Gara pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu vecajie sapņos sapņus, un jūsu jaunekļi redzēs parādīšanas. Un arī pār vergiem un verdzenēm izliešu Mana Gara pilnību.

Šī Rakstu vieta, kas runā par redzamās godības „lietus izlīšanu”, rāda trīs Visaugstā tautas kategorijas, kuriem dažādā veidā izpaužas šī „izliešanās”. „**Dēli un meitas**” – tie, kuri ir iegājuši Ķēniņa dēlu un meitu attiecībās ar savu Tēvu. Viņi saņems godības daļu, kas tos atraisīs nevis vienkārši pravietiskos aicinājumos un brīdinājumos, bet atraisīs varas un spēka vārdos, kuri savukārt atraisīs Visaugstā tiesas pār tumsības valstību, un Viņa godību Viņa Valstības veidošanā. Tā ir to kategorija, kuri ir Ķēniņa Sieva un Līgava, kā arī pieaugušie bērni Tēva Mājā.

Otra kategorija – ir tie, kuri darbosies **informatīvajās dāvanās: sapņi un redzējumi / parādīšanas**. Tā, lielā mērā, ir teorētiska, bet netieši – nedaudz praktiska daļa. **Trešā kategorija** – ir tie Visaugstā dēli un meitas, kuri dažādu iemeslu dēļ, ir iestrēguši garīgās bērnības stāvoklī, un neskatoties uz to, ka viņi ir mantinieki, izliešanās brīdī viņi īpaši neatšķirsies no vergiem. Bet pār katru, savā daudzumā, Visaugstais izlies Savu godību.

Pēdējos laikos KATRAM Tēva Mājā būs jāklūst par palīgu Ķēniņa Sievai iekārtošanā, papildīšanā un Nama aizsardzībā.

Vara pār galvu

Neapšaubāmi visiem ir zināma rakstu vieta, kur ir runa par to, lai sievas apsegtu savas galvas, kuru daudzi interpretē, kā vien var. Neskarot dažādus gērbšanās – nacionāli – ģimeniskos aspektus, pievērsīšu uzmanību tam, kas, kā es redzu, ir pamatus liekošs garīgajā pasaulē, no kā tam arī ir jāizriet. Mēs aplūkosim Rakstu fragmentu oriģinālā, lai „greizi” iztulkotās grieķu frāzes un vārdus, neļautu reliģioziem dēmoniem piesārņot Ķēniņa bērnu gaisās smadzenes. Fragments,

kas ar to ir saistīts (**Kor.11:3-16**), aplūkojamo momentu kontekstā, tiks pieminēts turpinājumā. Bet vispirms aplūkosim trīs pantus no 8.līdz 10.:

1.Kor.11⁸ Tādēļ ka, ne jau vīrs ir [ņemts] no sievas, bet, tieši sieva ir [ņemta] no vīra;⁹ un tādēļ ne vīrs ir radīts sievas dēļ, bet, kā reiz sieva vīra dēļ.¹⁰ Šī iemesla dēļ, sievai ir jābūt varai pār viņas galvai, eņģeļu dēļ.

Pirmkārt, uzreiz ātri piezīmēšu, ka vārds „zīme”, ko var redzēt daudzos tulkojumos, it kā „vārdu sasaistes nepieciešamībai”, oriģinālā nav. Šajā gadījumā tās ir reliģiozs izdomājums, kas ir izcelts kursīvā. Otrkārt, vārds „vara” ir nevis ģenitīva locījumā, bet akuzatīvā, un tādēļ vārds „zīme”, frāzei, it kā „vara(s) zīme”, pat kursīvā, nesanāk iespraust, citādi tas būt tiešs oriģināla izkropļojums. Un tad, kādai gan „varai” ir jābūt pār galvu? Lakats, cepure, ķivere? **Rakstos pilnīgi NEKAS nav teikts par galvas segu**, bet tikai par kaut ko tādu, kas ir nosaukts par VARU. Ja kaut kam, kas ir kaut kāda vara, ir jābūt PĀR viņu, tad ir loģiski pieņemt, ka tā ir **kāda** vara, un sievietei ir jābūt zem kāda varas. Zem kura varas? Tēva, vīra vai kura? Bet ja viņai nav tēva, vīra, vecākā brāļa vai pat vectētiņa? Te ir dažādi varianti, atkarībā no vietējām reliģiozajām tradīcijām, un interesanti ir tas, ka nez kādēļ, kaut tas ir saprotams kādēļ, vienmēr tika apspriests tikai fiziskais, „apgērba” aspekts. Tas kas darbojas „vara sfērā”, tas ir – „miesīgā”, protams, pacientās novirzīt skatu no garīgajiem principiem, piespēlējot to, kas nu nekādi netika domāts.

Neapšaubāmi, mēs dzīvojam fiziskajā pasaulē, ēdam fizisku barību, gērbjamies fiziskajās drēbēs utt. Tas viss ir „redzamais”, un caur to Raksti mums cenšas paskaidrot noteiktas garīgas realitātes. Saprotot, ka „**viss redzamais ir cēlies no neredzamā**”, pacientīsimies bez izkropļojumiem ieraudzīt, kas gan tomēr oriģinālā ir uzrakstīts, lai saprastu, kas tad tur ir pa istam.

Aplūkosim pašu šo vārdu „vara”, kurai, saskaņā ar Rakstiem, ir jābūt pār sievu vai pieaugušu sievieti, kā grieķu vārds to vienlīdz attiecina gan uz vienu, gan otru:

ἐξουσίαν (ekzusian) iespēja vai brīvība, tiesības, spēks jel ko darīt.

Ja runājam par to, „kas uzrakstīts”, nevis par to, „kas izdomāts”, tad tā var ieraudzīt un pamanīt šo pašu **iespēju jeb brīvību, tiesības, spēku jel ko darīt?** Ar kā palīdzību, kādā veidā TO var izmērīt? Kā var saprast, kas pār kādu ir TAS, kas dod iespēju vai brīvību, tiesības, spēku jel ko darīt, bet pār kādu TĀ nav? Kā mēs redzam, tad tā ir tāda „lieta”, ko nevar saskatīt caur parastām brillēm, vai izmērot ar kādu reliģiozu bīdmēru. Tādēļ pacientīsimies saskatīt, ar ko šī VARA ir saistīta, tas ir – šī brīvība un tiesības kaut ko darīt garīgajā pasaulē, un ne tikai.

Laikam, es daudzus nešokēšu, kad teikšu, ka šis pašas varas apstiprinājums un rādītājs, tas ir brīvības un tiesību kaut ko darīt, ir jābūt ne kam citam, kā vienīgi pilnvaras no augšienes, no Tā, Kurš ir jebkādas varas avots, tas ir – Visaugstā. Bet šis pašas „pilnvaras no augšienes”, vara no augšienes kaut ko reāli darīt garīgajā pasaulē, nevis vienkārši imitēt un tēlot, pilnīgi vienmēr ir apstiprināta ar Visaugstā godību, bez kā viss teiktais – vārdi miesā teikti, kas līdzinās tukšai skaņai, kas izņemot smieklus vai asaras neko citu neizsauc/neizraisa. Visu ķēniņu Kēniņa Sieva – viņa it visā ir paklausīga savam Vīram, un UZ viņas ir Viņa godība, un viņa pati ir Viņa godība, kā ir rakstīts, ka „Sieva ir sava Vīra godība/slava” (1.Kor.11:7). Mati, pēc Rakstiem, ir pravietisks Visaugstā godības atspoguļojums. Raksti runā par to, ka sievietei audzēt garus matus – tas ir gods,

ko varam izlasīt turpinājumā:

1.Kor.11¹³ Paši savā starpā pārdomājiet, vai tiešām ir piedienīgi sievietei ne zem apsega Visaugsto lūgt?¹⁴ Vai ne pati daba jūs māca, ka, ja vīrs audzē garus matus, tad tas ir viņam par kaunu,¹⁵ bet, ja sieviete audzē garus matus, tad tas ir viņai par slavu / godu, jo gari mati tai ir doti galvas apsega vietā?

Uzreiz jautājums: bet kādēļ runa ir tikai par pieaugušu, precētu sievieti, bet neattiecas uz visām pārējām meitenēm un sievietēm? Tieši tāds vārds stāv oriģinālā un tiek aplūkots šajā Rakstu nodaļā: **γυναικα (gjuņaika)**. Kas tā par diskrimināciju? Kādēļ pieaugušās var, bet tām, kuras pieaug – nē? Un vispār, kādēļ? Tādēļ ka skaisti? Protams, arī tādēļ, bet kādēļ, piemēram, vīriešiem, kā likums, tas, kā minimums, nav aktuāli, vai vispār „ne visai”? Vienkārši tādēļ, ka Debesu Tēvs tā ir iekārtojis, lai pat fiziskā līmenī šai noteiktajai garīgajai reālījai būtu savs atspoguļojums. Sieva – tas ir garīgi pieauguša cilvēka tēls, nevis bērna vai meitenes – pusaudzes.

Mēs atceramies Israēla soģi – **Šimšonu** (Samsonu), kurš bija **nazīrs** („nazīrietis”). Godības derība, kas bija ar viņu slēgta, fiziskajā līmenī bija saistīta ar viņa matiem. Matu zaudēšana, tos nogriežot, kļuva par noteiktu pravietisku darbību, kas apliecināja to, ka viņš zaudēja godību, un atbilstoši, arī savu spēku. Ar godības aiziešanu beidzās viņa „pilnvaras no augšienes”, tas ir – „**iespēja vai brīvība, tiesības, spēks jel ko darīt**”.

Atcerieties priesteru galvas segas, ieskaitot pašu galveno. Pēc savas derības **nazīrs Šimšons** bija, kaut kādā mērā, iekš daudz kā, pielīdzināts šiem **koenim**, un viņa garie mati bija pravietisks atspulgs šīm galvas segām, kas arī simbolizēja šo pašu godību vai „varu pār galvu”.

Katra sieviete ir Kēniņa Sievas atspulgs. Un, ņemot vērā visu iepriekš teikto, mēs atceramies, kas tieši kļuva par iemeslu, to daudzo pāru krišanai, kuri bija ļoti tuvās attiecībās ar Visaugsto, noslēdzot ar Viņu īpašu „Kēniņa Sievas” derību. Kritušais **kerubs**, kas savā būtībā ir kalpojošais gars, vai vispārīgi „eņģelis”, caur savām intrigām un manipulācijām pacentās izdarīt tā, ka tie, kurus viņš gribēja „pagrūst”, zaudēja savu godību, kura tos pārklāja aizsargājot viņu domāšanas veidu. Vīra godība pār Sievu ir atspulgs viņas staigāšanai Viņa gribā un tuvās attiecībās ar Viņu. Novēršanās no Tēva pilnīgajiem ceļiem, sāka atņemt Viņai godību, kas arī bija viņas aizsardzība pret grēka vīrusu, kā arī garīgās varas apstiprinājums, kas Viņai bija no sava Vīra. Kamēr šī godība bija maksimāla, kritušais **kerubs** NEKO nevarēja izdarīt attiecībā pret Viņu. UZTICAMIE nenovirzījās no pareizajiem ceļiem, un tādēļ nepazaudēja šo godību, kas bija viņos un pār viņiem, un tādēļ varas līmenis, kas viņiem NO AUGŠIENES bija, tas ir PĀR/VIRS viņiem, bija pietiekams, lai stātos pretim šim nelietim. Bet tie, kuri pamazām sāka zaudēt šo godību, – tas ir – varu NO AUGŠIENES, kas ir PĀR/VIRS viņiem, – tie arī iekrita šī viltīgākā un varenākā „eņģeļa” tīklos.

Tādēļ „**lūgt neapsegtu galvu**”, vai bez apsega pār sevi, tas ir, būt „neapsegtai ar varu” – tas nozīmē lūgt bez Vīra – Mesijas Ješua godības apsega. Un tas ir nepieņemami, apkaunojoši, lai neteiktu vairāk. Tādēļ ka tikai godība apstiprina un realizē varu. Ne gara bārda, ne skaista kipa, ne apliecība par kādas reliģiozas skolas beigšanu, ne gana vai bīskapa, vai apustuļa, vai rabīna apliecība ar gūzmu apaļu zīmogu. Tikai VĪRA VARA – Kēniņa Ješua, ko Viņš apliecina ar Savu godību. Kā, piemēram, attiecība uz Ābrahamu un Mozu, kurus Viņš sauca par Saviem draugiem.

Ķēniņa Sievas līmenis – tā ir draudzība, un ne par jotu mazāk. Tas arī ir rādītājs, kas, vajadzības gadījumā, tiek apstiprināts ar godību.

Ja mēs izlasīsim visu fragmentu no šīs nodaļas, kas tā vai citādi attiecas uz apskatāmo jautājumu, tad tur, atkarībā no viena vai cita tulkojuma īpatnībām, kādam, patiešām varēja rasties dažādi jautājumi. Tādēļ vērsīšu uzmanību uz to, ka vārds, kas ir tulkots kā „galva” – ir **κεφαλή** (kefale). Bez fiziskās ķermeņa daļas, kurai ir jāatrodas uz kakla, šim vārdam ir nozīme: **galva (varas nozīmē), priekšnieks, „pats galvenais”**. Tādēļ kontekstuāli pareizi šis vārds ir jātulko visa fragmenta garumā. Bet konteksts ir tāds, **ka tur nav īsais anatomijas kurss, bet runa ir par varas deleģēšanas sistēmu no Debesu Tēva uz Jēšu un tālāk**. Tādēļ šajā fragmentā, šis skaistais vārds, kurā Melnajā jūrā ir nosaukuši vienu zivi – „kefaļ”..., – pareizāk ir tulkot kā „galvenais”. Un kontekstuāli tas nenozīmē vietu ar ko mēs varam dzirdēt, runāt, un „ieکش kā likt ēdienu”, bet varas deleģēšanas sistēmu un Avotu, kurai ir jābūt pār KATRU, kurš kaut nedaudz vēlās līdzināties Ķēniņa Līgavu, Kura tiecas kļūt par Viņa Sievu.

Tad nu tagad izlasīsim mūs interesējošo fragmentu no paša sākuma līdz 7.pantam, visa iepriekš teiktā kontekstā, un pamēģināsim dažus momentus precizēt, jo dažādi reliģiozi „eksperti” to bieži izmanto, lai pierādītu to, kā nav:

1.Kor.11³ Vēlos arī lai jūs zinātu, ka katra Virieša Galva ir – Mesija, Galva sievietei – vīrietis, Galva Mesijam – Visaugstais. ⁴ Katrs vīrietis, kas lūdz un pravieto pret Galvu, apkauno viņa Galvu. ⁵ Un katra sieviete, kura lūdz vai pravieto bez Galvas apsega, apkauno savu Galvu. ⁶ Jo, ja sieviete neatrodas zem apsega, lai dzen pliku pauri! Ja sievietei ir apkaunojums būt pliku pauri, tad viņai ir jābūt zem apsega. ⁷ Jo, vīrietim nav tiesību turēt zem apsega Galvu, Kurš ir Visaugstā atspulgs un godība. Sieviete ir vīrieša godība.

Pirmkārt prievārds **κατά** (katá) 4.pantā, kas šeit ir tulkots kā „pret”. Šis ir visai plaša spektra prievārds, bet visbiežāk tam ir nozīme „pret” vai „caur”. Vārds „Galvas” ir ģenitīva locījumā. Tādēļ, variants „[kam] ir uz galvas”, neatbilst oriģinālam. Oriģinālā ir frāze „...? **Galva / [kam] ir priekšnieks...**”. Visi citi teorētiski iespējamie šī prievārda varianti, ieskaitot „caur”, šeit ir nepieņemami. Un tādēļ šis pants runā par to, ka, ja kāds lūdz vai dara jel ko citu garīgajā pasaulē **kas ir pretrunā ar Galvu, pretēji Galvas gribai**, no Kura ir viss, tad viņi apkauno sevi.

Šajā fragmentā apustulis Šauls ņem kā piemēru vīrieti un sievieti, kuri pravietiski atspoguļo Mesijas Jēšua tēlu, Kurš ir Galva visiem, kā arī Viņa Sievu, kura ir pakļauta Viņam. un viņš izmanto „dabīguma” argumentu, atsaucoties uz dabu, kā dabisku un loģisku lietu kārtību, sakot, ka sieviete pravietiski atspoguļo Ķēniņa Sievu, un tādēļ gari mati, kas simbolizē godību, ko Vīrs ir devis savai Sievai, apstiprina varas pārklāju, un tādēļ tas ir skaisti un pareizi. Bet vīrietim, kurš simbolizē Pašu Ķēniņu Jēšua, nav jāaudzē gari mati, jo ar to, viņš it kā „tur” vai „slēpj” Galvu – Mesiju Jēšua, Kurš ir Tēva godības atspulgs.

Un Visaugstais ir iekārtojis tā, ka pravietot var vajag ne vienkārši runājot tos vai citus Viņa Gara iedvesmotus vārdus, bet caur dejām, dažādām pravietiskām darbībām, tajā skaitā, it kā ikdienišķām, piemēram, matu audzēšana, ēdiens, utt. Darot tādas, it kā vienkāršas un „dabīgas lietas”, mēs pastāvīgi garīgajā pasaulē pravietojam mūsu Tēva Valstības principus, un tas ir

svarīgs instruments garīgās pasaules ietekmēšanai. Tas ir – paklausība parastos, ikdienišķos jautājumos, dzīvē, kas neiziet ārpus pieļaujamām robežām, jau pati par sevi ietekmē garīgo pasauli, un to vienmēr vajag atcerēties.

Virieši – ir kā realitātes pravietisks atspoguļojums, un šajā jautājumā spēlē iedarbīgu lomu. **No vienas puses** viņi atspoguļo Ješua godību, un tādēļ gari mati viņiem ir nonsens. Tas ir – atspoguļojot Pašu Mesiju – Taisno Viru, Kuram ir dota visa vara Debesīs un virs Zemes, viņi atklāj savu galvu, kā likums, **savā ikdienas dzīvē**. Viņu atklātā galva, rāda to, ka VIRS/PĀRI Ješua nav nekādas varas, izņemot Tēva varu, protams. Ar to viņi praviesto, ka Ješua pieder VISA vara, un nav neviena un nekā PĀR / VIRS Viņa, kas varētu traucēt izpildīt Debesu Tēva gribu, Kurš ir visas Avots.

No citas puses, virieši kopā ar sievietēm atspoguļo Ķēniņa Sievu, un tādēļ toreiz **koeni** un arī tagad daudzi nēsā kipa un citus galvas apsegus, **dievkalpojumu laikā**, atspoguļojot jau Ķēniņa Sievas šķautni, kura ir zem Viņa varas. Te ir svarīgi saprast šo daudzšķautņainību, un nepieraduma dēļ neapjukt.

Apustulis Šauls – tas viņam brīžiem piemīt, – dažreiz nedaudz likločaini, „tīri jūdiski” runā, tādēļ mēdz būt vajadzība nedaudz iespringt, lai tiktu skaidrībā ar dažām lietām.

Iesākumā galvas apsegi **Ēdenes** dārzā nebija vajadzīgi. Ne Ādams, ne viņa daiļā sieva nekādas naģenes un lakatiņus nevalkāja, jo tad visādas reliģiozas „padarīšanas” vēl nebija paspējušas cilvēkiem sajaukt galvu.

Sievietes garie mati ir labi un skaisti, bet tas nav obligāti, jo – tas ir tikai viens no garīgās realitātes daudzajiem dabiski-pravietiskajiem atspulgiem. Visi **koeni** (priesteri) – ir Sievas atspulgs un Ķēniņa Līgavas atspulgs, bet tā kā viņiem garu matu nav, kā sievietēm, bet pravietiski atspoguļot Vīra varu pār Visaugstā Sievu vajadzēja, tad tas arī kļūva, kaut ne par vienīgo, bet par vienu no galvenajiem iemesliem, lai viņi valkātu galvas apsegus. Starp citu kipa – ir tāda mini cepurīte, kas atspoguļo šo realitāti.

Un tādēļ Svētuma Gars, caur apustuli Šaulu runā par to, ka, gan sieviete pati, un arī visi kopā – Visaugstā bērni, tas ir tie, kuri cenšas kļūt par Līgavu, un pēc tam arī par Ķēniņa Sievu, viņiem visiem ir jābūt PĀR viņiem kaut kam, kas viņiem būs aizsargs no visādiem „eņģeļiem”. Tas, vispirms attiecas uz Vīra varu, Kurš ir mūsu Mesija Ješua. Šajā Rakstu vietā, tiem, kuri ir īpaši piesūcināti ar visādiem reliģioziem „piemaisījumiem”, ir teikts, ka sievai ir jābūt aplātai ne priekš vīra, ne priekš draudzes, ne priekš gana, bet tikai dažu eņģeļu DĒĻ. Nevis PRIEKŠ kāda, bet kāda DĒĻ. Tikai viņu, un vienīgi viņu dēļ. Ja nebūtu viņu, tad saskaņā ar šīs konkrētās vietas „Rakstu burtu” viņa var būt nepārklāta ar VARU, kā aizsardzības līdzekli. Jo nav no kurienes gaidīt uzbrukumu.

Ļoti gribās ticēt, ka tomēr lielākā daļa Rakstu lasītāju, periodiski domā par to, ko viņi lasa. Un ja viņi to darīs, tad noteikti uzminēs, ka Visaugstā eņģeļiem kā kalpojošajiem gariem, un arī „nelabajiem eņģeļiem” un visiem citiem kritušajiem, kādu fiziski apsegtās galvas ir „pie kājas”. Fiziskais simbols, aiz kura nestāv garīgais, – ir tukšs, kā limonādes pudele, kuru var vienīgi kaut kur nodot, ja kāds tās pieņemtu.

Godības līmenis, kas mums ir, labāk būtu pat teikt, kuram ir jābūt PĀR mums no augšienes, ir

mums nepieciešams, lai pasargātos no ienaidnieka kārdinājumiem un manipulācijām, kā arī, lai iegūtu iespēju brīvību, tiesības un spēku darīt mūsu Kēniņa darbus šeit uz zemes, nostiprinot Viņa Valstību bez riska „dabūt iekšās”. Vai kādam ir vajadzīgs galvas apsegs, vai drošības pēc ķivere? Izlemiet paši. No vienas puses, ja mums ir attiecīga atklāsme, jūs varat droši un pat visu diennakti ar savu fizisko galvas segu pravietot Visaugstā godības varu pār sevi, bet īpašas ticības gadījumā, – Visaugstā varu pār visu Savu tautu. Es, personīgi, ikdienā staigāju bez galvas apsega, izņemot, ja ārā parādās mīnusi. Un ar to es pravietiski atspoguļoju Ješua kā Kēniņu. Bet dievkalpojuma laikā, es uzlieku kipu, kas ir „priestera cepures” atspulgs, un ar to atspoguļoju Kēniņa Sievu, kura zem Viņa varas iekārto Viņa Māju.

Ja kādā sabiedrībā ir vajadzīga galvas sega, jo ja tās nebūs, pret jums var slikti izturēties viņu ticības vājuma dēļ, – tad uzvelciet, kā ir rakstīts, ka vājie ir jāpieņem bez strīdiem par viedokļiem. Ja kaut kur jūs ar to cenšas kontrolēt, tad neļaujiet pār sevi izpaust varu, kas nav no Mesijas Ješua, lai šis apgērba gabals nekļūst par paverdzināšanas simbolu. Ja līst lietūs, arī var uzvilkt, jo apkārtējās vides piesārņojums ir tāds, ka pamazām no augšas sāk līt sazin kas. Starp citu – lietussargs, principā, „pēc likuma burta”, priekš dažiem arī var būt kā variants, ja vien ar to pēcāk nav jāsēž saspīestā telpā. Ņemot vērā Pēdējo dienu tiesas, un arvien lielāko iespējamību ka birs krusa, un nefilimu „kara ratu” atlūzas, pēc „jūtamas saskaršanās” ar Ercenģeļa *Mihaela* karapulku, pieņemu, ka daudziem, tomēr, vajadzētu padomāt par ķiverēm. Līdz tam laikam, kamēr nebūs tāda godība no Mesijas Ješua, kā šāda veida lietas jau vairs nav bīstamas, un arī nesvarīgas.

Sirds

Neskatoties uz daudzu jautājumu svarīgumu, ir pilnīgi neiespējami neskart tādu jautājumu, kā kas tā „sirds” tāda ir. Mēs taču atceramies, ka tieši viņu ir jāsargā vairāk par visu. Ar terminu „sirds” dažādās situācijās tika tulkoti dažādi vārdi un jēdzieni, kā tulkotājs uzskatīja par vajadzīgu. Par šo tēmu ir milzu daudzums svētrunu, un tās visas atklāja tās vai citas šķautnes, bet tomēr nespēja atbildēt, kas tad īsti tas tāds ir. Varbūt tas ir gara vai dvēseles sinonīms? Bet varbūt tā ir daļa no gara vai daļa no dvēseles? Vai tas vispār ir kas atsevišķs un īpašs? Un ko iesākt, ja, kā mēs jau zinām, cilvēkam ir gan viņa dievišķā dvēsele – *nešamā*, gan viņa „zemes” dvēsele – *néfeš*?

Tad nu vispirms atsauksim atmiņā dažus pamatjautājumus, ko esam aplūkojuši iepriekšējās nodaļās un, kas attiecas uz mūsu tēmu. Vispirms tā ir sadaļa no 5.nodaļas *nešamā un néfeš. Gars, dvēsele un miesa / ķermenis*. Iesākumā mūsu piedzimšanas brīdī TAD, vēl pirms mūsu iemiesošanās šajā pasaulē, mēs bijām Tēva elpas, vai Viņa Gara dzemdināti. Cilvēkam ir gars, dvēsele un miesa. Mūsu dievišķā dvēsele – *nešamā* – bija ievietota mūsu garā, vai „garīgajā cilvēkā”, kā nereti saka. Mūsu *nešamā nevar eksistēt bez gara vai „garīgā cilvēka”, un tie ir nesaraujami saistīti*. Bez fiziskās miesas – apskaidrotas vai nē – eksistēt var, bet to, kā reiz par eksistēšanu vien var nosaukt. Fiziskā ķermeņa fatālas sabojāšanas gadījumā, tās vai citas personas dvēsele, uz laiku bija ievietota noteiktās vietās.

Tie, kuri pilnībā un galīgi pārgāja kritušo pusē, pēc sava fiziskā ķermeņa iznīcināšanas, atradās Zemes pasaulē *Šeola* noteiktā vietā un gaidīja savu likteni. Tie kritušie, kuri bija dzīvi,

bija tie, kas izlēma, kad un kur šīs dvēseles nezāļu veidā sūtīt, ja tika dota tāda iespēja, kā par to ir teikts **Mat.13:24-30, 36-42**. Tie, kuri bija uzticamie, atradās noteiktā Debesu sfēras vietā, gaidot savu atjaunošanu, kā Tēvs bija solījis. Trešā daļa, kurā ietilpa tie, kuri „savu uzticamību bija sabojājuši”, ja tā var izteikties, bet nepārkāpa „neatgriešanās līniju”, viņi atradās citā īpašā Debesu sfērās vietā un gaidīja savu iespēju iziet Poligonu vai „garīgo karantīnu”, izmantojot savu Izpiršanas iespēju un atgriešanos Tēva Mājā. Neskatoties uz savām kļūdām un attiecīgiem darbiem, viņi nepārstāja būt par dēliem un meitām, un tādēļ viņi „nav zaudējuši Debesis”, bet pielāva tajā „jautājuma zīmi”.

Mūsu zemes dvēsele – **néfeš** – viņa mums uzradās tikai Poligona laikā, kā nepieciešama un „papildus dvēseles daļa”, tēlaini izsakoties, lai būtu iespējama objektīva izvēle „Otrā Liecinieka režīmā”. Tā arī ir rakstīts **1.Moz.2:7**, kad Visaugstais iedvesa cilvēkā dzīvību elpu, tad tieši tad šī **néfeš** arī izveidojās. Bet sirds, kā saprotam, Visaugstā bērniem bija arī PIRMS šī Poligona. Tādēļ, sirdij pie mūsu zemes dvēseles **néfeš** daļas ir vien netieša attieksme.

Raksti saka, ka „**miesa bez gara ir nedzīva**” (**Jēk.2:26**). Un, ja sakām nedaudz paplašinātāk, tad **fiziskais ķermenis bez gara vai garīgā ķermeņa, kurā ir mūsu dvēsele, – ir nedzīvs/miris**. Tas ir – ķermenim dzīvību dod gars, kurā ir mūsu nešamā. Un te nu uzreiz ir jautājums: bet kas ir svarīgāks/primārāks – mūsu gars („garīgais cilvēks”), vai mūsu dievišķā dvēsele – **nešamā**? Varētu likties, ka jautājums ir sarežģīts un „transcendentāls”, bet būtībā, tas nepavisam nav tā. Mūsu dievišķā dvēsele, kas arī ir mūsu personība, – viņa ir primārāka. Mūsu Debesu Tēvs ir Dzīvības Avots, un Viņa elpa, Viņa Gars, ar Kuru Viņš mūs dzemdina, – tā arī ir Dzīvības izpausmes darbība. Mēs esam dzīvi tikai tamdēļ, ka Viņš kā mūsu Tētis, padalījās ar „gabaliņu” šīs Dzīvības ar mums.

Mūsu **nešamā, nevar eksistēt pati par sevi, ĀRPUS Tēva**. Un šī iemesla dēļ Viņš noteica tai „nēsātāju/nesēju” – mūsu garu („garīgo cilvēku”), kas ir tā „forma”, tās „pamats”, kas ir kā Paša Tēva un Viņa Gara atspulgs visdziļākajā, „pirmatnējākā” līmenī. Daži reizēm garu vai garīgo ķermeni sauc par – „smalko ķermeni”, kas zināmā mērā ir tiesa, tādēļ, ka „garīgajam” ir „smalkāka”, vai precīzāk, „dziļāka” daba, salīdzinot ar „zemišķo”, jo ir pirmējāka savā būtībā.

Bet apskaidrotais fiziskais ķermenis – ir „ārējs apvalks”, ja tā var izteikties, kura vairo un paplašina „funkcijas”, dvēseles iespējas dzīvot radītajā pasaulē. Garīgā miesa – ir daudz neievainojamāka nekā apskaidrotais fiziskais ķermenis, un jo vairāk tā ir „piesūcināta”, piepildīta ar Visaugstā godību, jo noturīgāka un spējīgāka stiprināt, „sastiprināt” un „pārklāt” fizisko ķermeni. Raksti saka, ka „**Vīra gars iztur slīmības/vājumus, bet [ja] gars ir ievainots – kurš izturēs?**” (**Sal.pam.18:15**). Tas ir – jo vairāk spēka ir tās vai citas personas garā vai garīgajā ķermenī, jo stiprāka ir fiziskā ķermeņa aizsardzība.

Mēs atceramies situāciju ar Ābrahamu un Lācaru, kuru pastāstīja Ješua. Būdami taisni, viņi atradās īslaicīgā miera vietā, kur daļēji varēja komunicēt un būt šajā mierā, tas ir – šalomā, saņemot zināmu „mierinājumu”, kā ir teikts **Lk.16:23**: „...bet Lācars tagad šeit saņem mierinājumu, bet mēs – mokāmies”. Šim grieķu vārdam **παρακαλειται** (**parakaleitai**), kas tulkots kā „saņem mierinājumu”, šajā kontekstā ir šādas pamatnozīmes: **uzmundrināt, mierināt, dot morālu atbalstu skumju / bēdu stundā**. Tas ir tas, kas bija pieejams tikai

taisnajām dvēselēm tajā situācijā. Tas ir – bez fiziskajiem ķermeņiem tās vai citas personas ir visai ierobežotas savās „funkcijās” vai iespējās. Zaudēt savu fizisko ķermeņi – tas ir tā it kā tu zaudē daļu no sevis, samaitājot savu veselumu, ko ir noteicis Tēvs.

Fiziskajam ķermenim ir fiziska **sirds**, un tas ir pravietisks atspoguļojums garīgajām realitātēm. **Sirds** – tā nav tikai kāds neliels orgāns, tā ir galvenā visas sirds-asinsrites sistēmas daļa, kas atbild par asins cirkulēšanu. Raksti saka, ka „**ķermeņa dvēsele ir asinīs**” (**3.Moz.17:11**). Asinis – ir dzīvības iznēsātājas, bet **sirds** – tā, kas atbild par funkcionēšanu, dzīvības darbībām cilvēka ķermenī. Tādēļ tieši **dvēselē** ir/atrodas Dzīvības avots.

Dzīvības avots atrodas **nešamā** – mūsu dievišķajā dvēselē, kura ir daļa no Tēva elpas, daļa no Viņa Gara. Tieši mūsu **nešamā** iekšā tika ielikts **célem** – mūsu Tēva tēls, kas iekš mums ir tas paraugs, tas attīstības modelis, tas ideāls, uz ko tiecas mūsu Personība. Mūsu **nešamā** – tā ir mūsu individualitāte, tā ir mūsu atmiņa, mūsu pieredze, tā ir mūsu Personība, tā ir mūsu godība, kas mūsos ir Tēva ielikta un pavairota caur attiecībām ar Viņu. Tās iekšienē – Dzīvība no Tēva.

nešamā priekš mūsu gara vai garīgā cilvēka, vienā no savām šķautnēm, ir līdzīga asinsrites sistēmai, kas iznēsā Dzīvību, to atdzīvinot, un tālāk nesot Dzīvību fiziskajā ķermenī. „Asinsrites sistēmā” ir **sirds**, kura ir tās **dzilākā daļa**, ja tā var izteikties. Tā arī **nešamā**, kura, zināmā mērā, arī ir tāda „Dzīvības iznēsāšanas sistēma” pa mūsu Garu (garīgo cilvēku), **tajā ir kāda „dzilākā daļa”**, kāds „**kodols**” / **centrs**, kas ir fiziskās **sirds** atspulgs.

Ši mūsu dievišķās dvēseles – **nešamā** – **dzilākā daļa** arī ir tas, ko Rakstos sauc par **sirdi**. Tieši sirds ir pati jūtīgākā daļa mūsu dievišķajā dvēselē. Tieši šajā mūsu nešamā dzilākajā daļā atrodas pašas jūtīgākās regulas/uzstādījumi un garīgie sensori, kas palīdz mums pareizi saprast to, kas notiek garīgajā pasaulē, dzirdēt Tēva balsi. Tieši šo mūsu dievišķās dvēseles daļu ienaidnieks cenšas samaitāt visvairāk un visstiprāk. Un tieši par šo visdziļāko mūsu **nešamā** daļu ir teikts:

Sal.pam.4²³ visvairāk par visu, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no turienes rosās dzīvības Avoti.

Tas nozīmē, ka mūsu dievišķās dvēseles – **nešamā** dzilākā daļa, kas ir nosaukta par **sirdi**, ir tas savienojošais „posms”, tā daļa, kas pa tiešo ir savienota ar **Tēva sirdi**. Ir kāda īpaša saikne/saite starp Tēva **sirdi** un katra Viņa dēla un meitas **sirdi**. Parādīšanā es redzēju kaut ko, kas līdzīgs stipram zelta diegam, vai citādi sakot, kāda zelta savienojosa aukla, kas savieno Debesu Tēva un Viņa bērnu sirdis. Es redzēju ka tā bija kā dzīva, kad pa to pārvietojās, ja tā var izteikties, „daļa” vai „Dzīvības vilnis”. Tad es redzēju, ka līdzās, no kādas citas sirds vilkās līdzīga „aukla”. Bet šajā gadījumā tā bija nedaudz izbālējusi un „apdzisusi”, un tā vieta, kur tā izgāja no cilvēka, bija, it kā nedaudz satumsusi. Un man atnāca tāda saprašana, ka kādas sirds saikne ir kā „aizsērējusi” kādas apgrēcības dēļ.

Šo, zināmā mērā savienojšo „Dzīvības saiti” no Tēta un Viņa Gara sirds uz mūsējo, šo pašu dziļāko saikni, ienaidnieks cenšas samaitāt visvairāk, bet mums tā ir jāsarga vairāk par visu. Bet tagad aplūkosim Rakstos dotos tēlus, lai pilnīgāk ieraudzītu visu to, par ko tikko runājām.

לב (lev) sirds.

Šī vārda gematrija ir – 32. Tas ir Ješua vecums, kad Viņš tika sist krustā. Kad Viņš pie krusta mira, Viņam bija apmēram 31,5 gadu, jo Viņš ir dzimis ap **Sukkotu**, bet mira **Pesaha** laikā. Bet, ja ņem vērā vēl arī grūtniecības laiku, tad ar pārliecību var teikt, ka šajā pasaulē Ješua nodzīvoja pilnus 32 gadus. Kad ap **Sukkotu** Viņam palika 30 gadu, Viņš veica veltīšanos, izdarot pagremdēšanos Jardānā, un aizgāja tuksnesī. Pati kalpošana, no Viņa ierašanās Galilejā brīža pēc pārbaudījumiem tuksnesī, ilga 70 nedēļas, vai 1,4 gadus. To var interpretēt tā, ka **Visaugstais atvēra Savu sirdi caur Savu Dēlu priekš visiem uz zemes dzīvojošajiem**.

Sirds – לֵב *lev* sastāv no diviem burtiem: **Lamed un Beit**.

Lamed pamatbūtības jēga ir – **Mācīt**, bet **Beit** – tā ir **Māja**. Tādēļ, viena no **Sirds** būtības šķautnēm – ir tās, kas ir saistīts ar to iemācīšanu, kuri ir daļa no Debesu Tēva Mājas, un mācību par to, kas saistīts ar pašu Māju: kas tas tāds, kā par šo Māju rūpēties, un kā to apsargāt.

שְׂמָחָה *nešamá* **Visaugstā elpa**, arī **Viņa bērnu dievišķā dvēsele**.

Kopējā gematrija šeit ir – 395, bet „sākotnējā”, dziļāka līmeņa, tā sakot, – $3 + 9 + 5 = 17$. Bet skaitlīm 17 Rakstos ir robežu un to apsargāšanas nozīme. Piemēram, Noa plūdi sākās 17.datumā, un beidzās 17.datumā. Jēkabs – Israēls 17 gadus nodzīvoja Ēģiptē, un tas bija, zināmā nozīmē, „galējs laiks”, lai atrastos ārpus Apsolitās zemes, tas ir, pravietiski, – ārpus aicinājuma, kas ir saistīts ar Dzīvības Avotu. 17 gadu vecumā Jāzeps redzēja tās pravietiskās atklāsmes no Debesu Tēva, kas izmainīja viņa dzīvi, viņa ģimenes dzīvi un visas **Visaugstā tautas dzīvi**. Un tādēļ, 17 – pravietiski ir arī zināms „šķirtnes” laiks, kas sadala dzīvi PIRMS un PĒC, kad **Visaugstais** dod tādas atklāsmes, kas pilnībā maina cilvēka likteni.

Garīgi netīras lietas ietekmē mūsu garu, bet tā kā **sirds** ir ļoti tuvu ar to saistīta, tad šīs „netīrās lietas” nocietina **sirdi**, un notrulina spēju dzirdēt Tēva Gara balsi. **Sirds** apgānīšanās un nocietināšanās sāk samazināt Dzīvības plūdumu, kas nāk no Viņa. Ietekme var būt arī no atbilstošām mūsu domām un rīcības.

Sirds – tas ir ļoti smalks instruments, kas ir noregulēts uz Gara balsi, ko ienaidnieks vēlās apgānīt un izbalansēt, lai varētu nodalīt no Dzīvības Avota.

Dārzs Ēdenē – tie ir mūsu **nešamá** un **sirds** pirmtēli. **Ēdene** – tā ir īpašā realitāte, kas atrodas Debesīs un tajā Zemes vietā, kur uz tās daļas bija iestādīts **Dārzs**. Var teikt, ka šī īpašā realitāte savieno Debesis ar Zemi. **Dārzs** aizņēma noteiktu daļu šajā Debesu realitātē – **Ēdenē**, un, perspektīvā, tam vajadzēja pamazām un palēnām, tā vai citādi ietekmēt, piepildot ar sevi visu.

Ēdene – pravietiski tā ir mūsu dievišķā dvēsele – **nešamá**, bet **Dārzs** – mūsu **sirds**. **Ēdenes Dārzs** – tā ir **sirds** iekš **nešamá**. Bet visa pārējā Zeme – ir mūsu fiziskā ķermeņa simbols, kura iekšienē ir **Ēdene**, kuras iekšienē ir **Dārzs**, kā visas zemes „Dzīvības viducis”, kura centrā ir – Dzīvības Koks.

Šo **Dārzu** vajadzēja **apkopt un apsargāt: 1.Moz.2:15**. Kā iepriekš bija pieminēts, Tēvs par visu vairāk liek mums sargāt savu **sirdi**. Kad pirmo reizi ir pieminēta **sargāšana**, runa ir tieši par **Dārza** sargāšanu. Tieši **Dārza** centrā atrodas Dzīvības koks, tas ir, pravietiski, Pats **Visaugstais**, Kurš ir šis Dzīvības Avots. Var pat ieraudzīt tādu pravietisku tēlu, ka šis Dzīvības Koks ir šis „savienošais pavediens” vai šī „savienošā aukla”, kas Tēva **sirdi** savieno ar Viņa bērnu

sirdīm.

Ēdenes Dārzs tika iestādīts *mi Kedem*, kur priedēklis „*mi*” – tulkojas kā *no*.

קדם (*kédem*) – Austrumi, Mūžība, Senatne. Gematrija – 144. Šeit ir pravietiska norāde uz 144000 no *Atkl.gr.7.un 14.nodaļas*. Dārzs, kas iestādīts *no kédem*, pravietiski simbolizē, ka Visaugstā sirds, kas nes Dzīvību, ir saistīta ar 144000, kuru izcelsme – ir no Senatnes, Mūžības. Tas norāda arī uz to, ka šīs pasaules *sirds*, kas tieši ir saistīta ar Dzīvības Koku, atrodas „*virzienā uz 144000*”, kas simbolizē Mesijas Uzticamo Sievu, kā iepriekš to aplūkojām. Tad nu aplūkosim vēl vienu tēlu:

1.Moz.2¹⁰ Upe iztecēja no Ēdenes, lai apūdeņotu/padzirdītu Dārzu, un tur tā sadalījās četrās daļas / plūdumos.

1. Pišona פישון – tecēja ap *Havila* zemi, kur ir zelts, *bdolah*, *oniksa* akmens.
2. Gihona גיחון – tecēja ap *Kuša* zemi.
3. Hiddekela חֲדָקַל – tecēja *Ašūra* priekšā.
4. Prata פרת .

Upe iztecēja no īpašas realitātes vietas – *Ēdenes*, ar sevi simbolizējot Visaugstā Gara upi, kas tek no Viņa Troņa, ko varam redzēt *Jehezkeļa (Ecēchiēla) grāmatā 47.nodaļā*. mēs redzam, ka šī upe sadalās četrās straumēs. Ir četras sirds daļas: divi priekškambari un divi kambari, un tie ir šo četru straumju pirmtēli. Šīs četras sirds daļas nodrošina asins cirkulāciju organismā. Pravietiski tas simbolizē to, ka Dzīvības Upe, kas ir Visaugstā Gara Upe, plūst no Tēva sirds, no Viņa īpašās Debesu realitātes. Tad tā sadalās četrās īpašās straumēs, caur ko notiek apūdeņošana, visa Dārza padzirdīšana ar šo dzīvības Ūdeni. Bet pēc tam šai plūstošajai Dzīvībai bija jāizplatās pa visu zemi.

Četras „sirds straumes” veido kādu pilnību. SIRDĪJ ir jābūt plašai – „uz visām četrām pusēm”. Kā Tēva sirds. Šīs straumes – ir, lai ar Gara ūdeņiem apūdeņotu bērnu sirdis, lai augsne būtu mīksta, un tajā varētu izaugt Gara augļi.

Arī šajos četros upju nosaukumos ir interesantas norādes, šķautnes un atbilstības. Aplūkosim upju nosaukumu pirmos burtus. **Pirmā un ceturtā** upe sākas ar burtu פ PEI, kas simbolizē **runājošu cilvēku un atraisāmo/izbrīvējamo Vārdu**. **Otrā** upe sākas ar burtu ג GIMEL, kas simbolizē **svarīgu, nozīmīgu cilvēku: „Vīru ar vārdu”, bagātu un ietekmīgu**. **Trešā** upe sākas ar burtu ח HET, kas simbolizē, vispirms, **sētu, žogu, robežu, kas nodala un pasargā**.

Atraisāmais/izbrīvējamais Vārds פ PEI pirmais burts **pirmajai un ceturtajai** upei – tas ir Visaugstā Dēla Ješua pravietisks tēls, Kurš ir **Alef** un **Tav** – Pirmais un Pēdējais. Kurš visu iesāk un visu pabeidz. Kurš mūsu sirdīs ieliek Savu Dzīvo Vārdu, Savu **davār** – Sevi Pašu.

Otrās upes pirmais burts ג GIMEL simbolizē „Vīru ar Vārdu” – Mesiju Ješua. Kurš Kēniņa bērnu **sirdīs** ieliek Tēva varenību/diženumu, caur mums izplatot Valstības ietekmi. Kurš mūsu **sirdīs** ieliek arī cēlsirdību un dāsnumu. Tā ir **Hésed** īpašības izpausme: labestība un žēlastība.

Trešās upes pirmais burts ח HET simbolizē **Din** īpašību: Taisnīgo Tiesu, paverot robežu aizsardzības šķautni, lai neļautu sajaukties šķīstajam ar nešķīsto. Tas runā par nepieciešamību

apsargāt un aizstāvēt mūsu sirdi.

Tātad, **Hésed** un **Din** IEKŠ Dzīvā Vārda, Kurš ir **Alef** un **Tav**. Lūk ko savā būtībā nozīmē šis četras Dzīvības „sadaļas” vai „straumes”, kas iztek no Visaugstā Troņa uz un iekš mūsu sirds, to piepildot un plūstot tai cauri.

Pirmā upe **Pišona פישון** ir saistīta ar zeltu, dārgiem akmeņiem un aromātiskiem sveķiem. Tā „**tek visapkārt**” **Havila** zemei. Tas ir, nevis vienkārši „pieskaras”, bet, pravietiski pilnībā apņem, it kā „ietver sevī” šo zemi „un to, kas tajā”. Bet kas tad tajā ir? **Zelts** – Tēva Dievišķās dabas simbols, ko Viņš mūsos, kā Savos bērnos, ieliek. Augstā priestera **Hóšenā** godības akmeņi bija ievietoti zelta ietvarā. Ārpus zelta ietvara akmeņi nav leģitīmi. Tas nozīmē, ka **īsta, reāla** redzamā godība var tapt redzama un darboties tikai mūsu, kā Visvarenā Kēniņa bērnu, dievišķās dabas izpratnē, kuros Viņš šo godību ieliek.

Dārgi akmeņi simbolizē Kēniņa redzamo godību, kas tiek likta mūsos. Viņa **plecu rota**, kur bija ierakstīti Israēla dēlu divpadsmit cilšu vārdi, bija no **šohám (oniksa)** akmens. **Aromātiskie sveķi (bdolah)** simbolizē Valstības atmosfēru, Tēva Gara klātbūtnes atmosfēru, kas nes sevī cēlsirdību, cēlumu, **sirdis**, kas atvērtas priekš otra. Visaugstā pilnība, Kurš ir **Alef** un **Tav**, kas izpausta **Hésed** īpašībā un aizsargāta ar **Din** īpašību, šajā savienojumā un pilnībā arī nosaka šīs lietas.

Otrā upe **Gihona גיחון**, kas sākas ar **GIMEL**, simbolizē **Hésed** īpašību, tas ir – labestību un žēlastību, cēlsirdību un dāsnumu. Tā „**tek visapkārt Kuša zemei**”. **Kuš כוש** – tas ir vārds, kurā ir nosauktas Etiopijai un tās apkārtnē piederošās zemes. Šis vārds bija dots **Noa** otrā dēla **Hama** pirmdzimtajam dēlam. Un no tā, vēlāk piedzima **Nimrods**, kurš kļuva par „antimesijas” („antikrista”) pirtmēlu. Ņemot vērā, ka šī **otrā** upe ir saistīta ar „vīru ar vārdu”, tas ir, ar nozīmīgu, ietekmīgu personu, kura ir cēlsirdīga un dāsna, kas saskan ar **Hésed** īpašību, tad kā lai to visu apvieno tādā nekādā dzimtā/pēctecībā? Lūk, kā.

Nimrods, spriežot pēc visiem esošajiem faktiem un vēsturiskajām liecībām, bija nezāle, viens no kritušajiem, kurš organizēja Bābeles torņa celtniecību un bija milzīga auguma. Šī persona vairāk kā visas citas atbilst vienam no pasaules valdītājiem, kura vārds ir **Modebēls**, un kurš bija viens no galvenajiem „Deviņu Nesamierināmo” vidū, kam mēs pieskārāties iepriekš. Nimroda sieva bija tā, kurai viens no vārdiem bija **Ištár** („Astarte”), kura ir atspulgs citam pasaules valdītājam – **Jezebelei**, kura ir šī **Modebēla** līdzgaitniece.

Kā jūs atceraties – Visaugstais **Kainam** izveidoja zīmi, pēc tam, kad tas nogalināja savu brāli **Evelu (Ābelu)**. Ar to Viņš **Kainam** uz laiku deva aizsardzību. Tā bija žēlastības un cēlsirdības izpausme. Kains, kā ir rakstīts, „**bija no ļaunā**”, tātad – nezāle. Tāpat kā **Nimrods**. Visaugstais, neskatoties uz visu, deva **Kainam** iespēju un zināmu žēlastības laiku, lai tas varētu mainīties, zemojoties Viņa gribā un **ļaujot** izlabot savu **sirdi**. Ješua apstādināja Savus dedzīgos mācekļus, lai tie nesteigtos skriet un iznīcināt tos, kurus tie uzskatīja par nezālēm, lai nešamāitātu labestīgās dvēseles. Būt žēlastības pilnam arī pret ienaidniekiem, dot tiem maksimāli iespējamo laiku, lai labotos un mainītos, – tā ir Debesu Tēva daļa, Viņa Dēla Ješua, kā arī to daļa, kuri ir izmainīti Viņa tēlā. Tā ir pati lielākā žēlastības izpausme.

Trešā upe tek no austrumu puses, vai **Ašūra PRIEKŠĀ. Ašūrs**, – pēc Rakstiem – ir Visaugstā

tautas un Viņa Valstības pretinieks. Šī **trešā** upe, kas simbolizē **Din**, tas ir – Taisno Tiesu, simbolizē arī **sirds** robežu aizsardzību, lai ienaidnieks tajā neieklūtu un to nešamāitātu.

Pārvietojoties pa tuksnesi, bija četras nometnes, kas izvietojās ap redzamās godības vietu, kas bija saistīta ar Derības Šķirstu. Šīs četras nometnes atbilst šīm četrām straumēm, kurās sadalījās Upe, kas tecēja no īpašās debesu realitātes. Pirmā nometne – Austrumu virzienā (**kédem**), tas ir – Senatnes, Mūžības – vadīja **Jūda**. Otru, kas bija Dienvidu virzienā – vadīja **Ruvens (Rūbens)**. Trešo – rietumu virzienā, – **Efráims**. Un ceturto – ziemeļu virzienā – **Dans**. Šim ciltīm – kas bija nometņu priekšgalā, atbilst četras **ķerubu** sejas: Lauva, Cilvēks, Vērsis un Ērglis. Tā kā šīs četrspārnainās būtnes maksimālā pakāpē simbolizē tieši Din īpašību kā Taisno Tiesu, tad šeit mēs redzam pravietisku norādi uz Tiesām no augšienes, kas notiek „tuksnešu” laikos. Šis „tuksneša formāts” liecina par Dzīvības Kustību caur redzamo godību pārbaudījumu un bēdu laikos.

Vēl viens tēls. Augstā priestera **Hóšēnā** bija **četras** akmeņu rindas, kas **atradās pie viņa sirds**, un kas simbolizēja Israēla bērnu 12 ciltis. Arī tas simbolizē Dzīvības Upes **četras** straumes, kā arī Visaugstā tautas **četras** nometnes.

Asinsrites sistēma ir saistīta ar Dzīvības uzturēšanu un virzīšanu, bet **nervu sistēma** – tā ir sistēma, kas ar „jūtīguma sensoru” palīdzību, ja tā var izteikties, nodrošina organisma savstarpēji saistītu sistēmu darbības regulāciju, un pareizu reakciju uz iekšējās un ārējās vides darbību. Pravietiski tas ir attiecināms uz Visaugstā Gara darbību, Kura mums dod nepieciešamo jūtīgumu visās mūsu garīgās dzīves sfērās, un arī dzīvē kopumā. Šīs divas sistēmas ir savstarpēji saistītas. Kā Ješua un Tēva Gars. Ja pārtrūkst asins pieplūšana, tad rodas atmiršana – nekroze. Ja kaut kur ir bojāta nervu sistēma, tad dažreiz tas ir kritiski, bet bieži – dzīvot var, kaut tas izraisa dažādas neērtības un diskomfortu. Jūtīgums Svētuma Garā, ir tieši saistīts ar Dzīvības klātesamību un tās atjaunošanos, līdzīgi asins plūsmi ķermenī. Mūsu siržu darbība ir tieši saistīta ar Tēva Gara darbību, Kura mums dod nepieciešamo jūtīgumu, la varētu uzturēt nepieciešamo tīrību mūsu sirdīs, un Dzīvības, kas caur Ješua nāk no Tēva, atjaunošanu.

Ēdenes Dārzs – tā ir mūsu **sirds** īpašā dievišķā realitātē, kur ir daudz dažādu koku ar dažādiem augļiem. Jautājums nav par pašiem kokiem, bet augļos, kas no tiem ienākas. Kaut ko ēst nozīmē atļaut kaut kam nonākt tevī un kļūt par daļu no tevis. **Neviens nelika ēst augļus tieši un tikai no Dzīvības koka, bet bija brīvība un bija sirds izvēle: „no visiem kokiem ēzdams ēd!”**. Izvēle ēst, vispirms un visvairāk, tieši no Dzīvības koka – tā ir izvēle, kas dota mums, kā Ķēniņa bērniem, un šī brīvība ir jātur dārga, bet vienmēr ir ļoti stipri jācenšas izdarīt pareizo un vislabāko izvēli. Gan visumā, gan mūsu ikdienas dzīvē.

„Tavi bērni lai ir kā mani bērni...”

Reiz, apmēram gadu atpakaļ, Debesu Tēvs man deva vienu visai dziļu pārdzīvojumu, parādot parādīšanu, un ļaujot sadzirdēt dažus vārdus, kas ļoti spēcīgi aizskāra manu sirdi. Viņš man parādīja lielu daudzumu Savu dēlu un meitu, kuriem bija jāatnāk šajā garīgajā karantīnā, šajā „Poligonā”, kurp viņi sagribēja iet, sekojot Mesijam Ješua, lai maksimāli varētu izdarīt visu to, kas bija nepieciešams un iespējams, lai izglābtu visu ĢIMENI. Visi tie, kuri tur atradās, bija UZTICAMIE un īpašā Derībā ar Visaugsto, būdami Ķēniņa Sievas statusā. Viņiem visiem bija bērni, no kuriem daudzi, visas notikušā dēļ nonāca šajā „Poligonā”. Pēc esošajiem noteikumiem,

viņiem visiem, saskaņā ar Debesu Tēva plānu, bija jāpiedzimst dažādos laikos, lai izpildītu to vai citu kalpošanu. Daži pāri dzima tā, lai uz zemes varētu satikties un kopā īstenot to, kādēļ viņiem bija jānāk. Daudziem, noteiktu iemeslu dēļ bija jānāk atsevišķi vai pa vienam. Dažiem bija jāklūst slaveniem un nākotnē jānokļūst Rakstu lappusēs, dažas misijas bija slepenas, tām bija jānotiek slepenībā un ievērojamā mērā jāatklājas tikai pirms Ješua atgriešanās dienu beigās, bet daži kļūs pazīstami tikai pēc Viņa atgriešanās. Pēc viņu iemiesošanās uz zemes, vajadzēja sākties īstām viņu medībām. Kritušiem, kuriem ir vispārēja izpratne par visu notiekošo, bija jāpieliek maksimums pūļu, lai visagrīnākajos posmos šos Uzticamos izskaitļotu, kuri nevis vienkārši izgāja šo garīgo karantīnu, bet tika sūtīti ar īpašu misiju. Kritušie plānoja, ja ne iznīcināt, tad katrā ziņā maksimāli traucēt un samaitāt, tā pazeminot mūsu kopējā plāna efektivitāti.

Visiem bija jāpiedzimst dažādos laikos, dažādās ģimenēs, pamatīgi nomaskētiem caur fizisko vecāku DNS, lai noteiktajā laikā „ieslēgtos” „aktīvajā atmošanās fāzē” un turpmākajā kalpošanā. Viņi saprata visa šī sarežģītību un atbildību, kam ar viņiem un viņiem apkārt būs jānotiek, un viņi tam gatavojās. Bez tam, līdz pat pašai atnākšanai uz zemi, viņi vēl pastāvīgi noteiktā veidā kalpoja saistībā ar šo Poligonu. Es redzēju kā viņi visi kopā stāvēja, viņu bija ļoti daudz, tā, ka šajā parādīšanā nebija iespējams noteikt cik tad viņu bija. Viņi stāvēja turot viens otra rokas, un it kā apskāva viens otru, uzliekot rokas uz pleciem. Viņi slēdza savu īpašo derību viens ar otru, un es dzirdēju vārdus, ko viņi izrunāja: „**Lai tavi bērni ir kā mani bērni!**”. Viņi visi saprata, ka viņu spējas, kas saistītas ar to godību, kas viņos bija, kā arī viņu atmiņa – viss tiks uz laiku nobloķēts, un viņi neatcerēsies ne tikai savus bērnus un bērnu bērnus un citus radniekus, kas nonākuši Poligonā, bet pat to, kas viņi paši tādi ir. tikai daļa no viņiem, pašās laiku beigās, kad tiks noņemti atlikušie zīmogi, varēs nedaudz „pievienoties” šim procesam. Un slēdzot šo derību, viņi lūdz Debesu Tēvam, lai Viņš viņiem visiem ieliek sirdī tādu pašu mīlestību pret visiem bērniem kā pret viņu pašu. Es redzēju viņu nopietnās sejas līdzīgas tām kādas mēdz būt nopietnas kaujas. Es neredzēju asaras, bet visu, kurus man izdevās ieraudzīt, sejās bija klusējoša apņēmība izdarīt visu, ko vien ir iespējams, lai ĢIMENĒ atgrieztu savus bērnus un citus tuvus radniekus.

Reiz Debesu Tēvs redzējumā man parādīja kādu situāciju, kas bija pēc vienas kaujas ar kritušajiem. Tā bija viena no krēslas pasaulēm, kurā, to negantību līmeņa dēļ, jau bija ļoti novājināta Visaugstā godība. TAD zemes pasaulēs nebija nekādu kustīgu gaismekļu, bet gaisma nāca no Avota, Kurš bija Viņš Pats. Jo vairāk pieauga negantība, jo vairāk izdzisa šī gaisma, kas plūda no Troņa, jo tumšāks visapkārt kļuva. Tas notika tādēļ, ka tajā vietā pavairojās redzamā tumsa, norādi par to varam redzēt devītajā Ēģiptes sodībā. Redzējumā es redzēju vienu no komandām, kura nodarbojās ar dzīvu palikušo evakuāciju un aizsardzību. Viņi tos izglāba un izveda ārā no šīs pasaules, jo tā bija zem lielas kritušo varas. Es redzēju kā kāds, kurš bija šajā komandā galvenais, uz brīdi to pameta, un, atejot tālāk nost, nolaidās uz zemes un sāka raudāt. Brižiem viņa raudas pārvērtās vaimanās, kuras viņš centās aizmirst. Man uzreiz no Tēva atnāca sapratne un atklāsme, ka viņš raudāja un skuma par tiem, kuri bija nonākuši pretinieka pusē, un kurus, iepriekšējā kaujā viņam nācās satriekt. Visaugstais deva Saviem bērniem pārdabisku godību, lai viņi varētu karot, bet galvenais princips, kas bija kā nosacījums, bija tāds, ka tam visam bija jākalpo Dzīvības aizstāvēšanai, „nevis vienkārši ienaidnieka uzvarēšanai”. Par

ienaidniekiem, par milzu nožēlu, bija kļuvuši tie, no kuriem daudzi iepriekš bija draugi un pat radinieki. Un tā bija TĀ pilsoņu kara briesmīgākā traģēdija. To nav iespējams aprakstīt vārdiem, cik tas bija briesmīgi un šausmīgi. Un viņš sēroja, atceroties tos, ar ko viņš sadūrās iepriekšējā kaujā, kas tur bija notikusi.

Uz manu jautājumu, kādēļ Tēvs par viņu neapžēlojās, izdziedinot viņa sirdi, lai nejustu šīs sāpes un ciešanas, Viņš atbildēja, ka „**caur sāpju izdzīvošanu notiek sirds mīkstināšanās**”. Un es uzreiz tajā brīdī atcerējos Rakstu vietu, kurā ir teikts: „**bēdas ir labākas par smiekliem, un, ja vaigs ir skumjš, sirdij top labāk**”, un arī tālāk, ka „**gudro sirdis ir bēdu, skumju, žēlabu, apraudāšanas [mirušo] namā: Sal.māc.7:3-4**”. Pēc tam man Tēvs teica, ka tiem, kuri piekrita noteiktā mērā ciest sāpes no šiem pārdzīvojumiem un ciešanām par šīm dvēselēm, neskatoties par piespiedu karu ar viņiem, Viņš deva maksimālu godību un varu šim karam. Un, ja kāds nepiekristu ciest šāda veida sāpes, tad pēc visai neilga laika, dēļ apgānīšanās ar nāvi karā, sirds arvien vairāk un vairāk nocietinātos, un ar laiku šis „karš kļuva par karu kara dēļ”. Tā rezultātā sirdi sāktu rasties sacietējumi, un pēcāk arī viss pārējais, kas varētu novest pie nocietināšanās un krišanas. Diemžēl, TOREIZ kas tāds jau bija... tīra, mīksta un plaša sirds – ir viens no pašiem svarīgākajiem dārgumiem, un tās pats par sevi ir kā aizsardzība no daudzām sērgām.

Daudzas atklāsmes un pārdzīvojumi nav visai priecīgi un patīkami, bet tā ir daļa no mūsu dzīves, un mēs nevaram vienu izmest, bet ko citu atstāt. Ne velti taču ķēniņš **Šlomo** (Sālamans) ir teicis, ka lielas zināšanas var vairost ciešanas. ir apsolījums, ka daudzi rūgtumi un dvēseles traumas, kas var būt visai smagas, noteiktas briesmīgas un sāpīgas epizodes gan mūsu Poligonā, gan notikumos, kas bija TAD, tiks apslēpti tā, lai vairs nevienu netraumētu (**Jes.54:4; 65:16-17**). Tas ir līdzīgi tam, kā mēs varam atcerēties nozīmīgu daļu no mūsu sapņa, bet kādas tā daļas un epizodes var būt „pieklusinātas” vai „aptumšotas”. Bet, protams, ir tas, kas nevar būt aizmirsts. Mums ir jāatceras daudz kas no tā, kas ir noticis un mācīt to citiem, kas piedzims no jauna. Un tādēļ Atklāsmes grāmatā runa ir par Dzīvības Koku, kuram ir lapas, kas paredzētas izpirkto dvēseļu dziedināšanai.

Gaidāmie notikumi, kas ir saistīti ar Tiesu laiku un bēdām 3,5 gadu garumā, – ir vien neliela epizode visu bijušo notikumu un to, kas būs vidū, bet ļoti svarīga. Pirms tam, kad sākās šis Poligons, mūsu Debesu Tēvs paredzēja visas atbildes uz visiem iespējamiem jautājumiem un situācijām, kas vien varētu rasties. Viņš – ir Visvarens, un Viņam ir laba, mīloša sirds. Viņš mūs ļoti mīl un ciena mūsu izvēli. Un Viņš ļoti vēlās, lai mēs vienmēr izdarām pareizo izvēli, un Viņš vienmēr ir mums palīdzējis un arī turpmāk palīdzēs, un pat darīt vēl vairāk, kā mēs paši lūdzam. Tagad pievērsīsī vairāk uzmanību tam, kam ir mūžības vērtība, kas ir saistīts ar mūsu Debesu Tēta sirdi, ar mūsu Mesijas un Ķēniņa Ješua sirdi, un ar mūsu Tēta Garu, Kura ir gudra un laba, kā pati labākā Mamma. Atcerēsīmies, ka mūsu lielās ĢIMENES vērtība – ir viens no galvenajiem Valstības motīviem un principiem. Un lai mūsu Debesu Tētis mums palīdz ieiet mūsu aicinājuma pilnībā, visus mūs saglabā un palīdz visiem Saviem bērniem noiet to ceļu, kas ir jānoiet.

Milzīga pateicība mūsu Debesu Tētim par to, ka deva iespēju padalīties ar visām šīm atklāsmēm un uzrakstīt visas šīs rindas. Lai Viņa Labestība un Varenā Žēlastība ir mums un mūsu tuviniekiem un visiem Viņa bērniem par aplāju un aizsardzību!

Nobeigt šo grāmatu gribētos ar Rakstu vietu, kas bija izmantota kā epigrāfs grāmatas sākumā, tādā veidā, lai pēdējais vārds piederētu mūsu mīļotajam Debesu Tētim:

Sal.māc.3:15 Kas bija, ir arī tagad, un kas būs, tas jau ir bijis, – un Dievs atsauks bijušo.

*Papildus materiāli:
Augstās tehnoloģijas un vēsture*

Šeit, kā es ticu, Debesu Tēvs atbildēja man uz virkni jautājumu, kurus es Viņam uzdevu:

„Esošie pirmrindas tehnoloģiju paraugi, daudzi no kuriem ienāca šajā pasaulē caur kritušajiem un nezālēm/viltus labību – pēc būtības ir “atbalss” visām tām augstajām tehnoloģijām, kuras bija eksistējošajās pasaulēs līdz tam, kā grēks apstādināja to attīstību; tie ir savā ziņā “lauskas” visam tam, kas bija sasniegts un pēc tam apstādināts Lielā Pasauļu Kara laikā, kā tas ir šobrīd zināms visās esošajās pasaulēs.

Daudzas pasaules cieta visai spēcīgi, kāda daļa – mazāk, bet nebija nevienas pasaules, kas paliktu malā, un kuru šis karš neskartu un neapgānītu ar nāvi. Viss tagad eksistējošais, kas ir saistīts ar tehniskās domas attīstību, – ir vien daļēja līdzība tam, kas bija agrāk, un ienaidnieks tagad nevar izveidot atkal visu to, kas bija iepriekš, un pat to daudzo, kas viņam bija, esošo ierobežojumu un ierobežoto resursu dēļ. Viņš mēģina improvizēt, kombinēt no esošiem instrumentiem un līdzekļiem, bet viņam tomēr ir ļoti tālu līdz tai varenībai, kas viņam bija agrāk, kad īstenoja TO karu.

Esošā situācija nedaudz atgādina to situāciju, kas tiek apspēlēta filmās par izdzīvojušo cilvēku pēc-apokaliptisko eksistenci, kad veseli palikušie mēģina atrast un kaut kādā veidā pielāgot un izmantot to, kas brīnumainā kārtā ir palicis vesels un ko izdevies izdabūt un saglabāt pēc tam, kad praktiski viss bija iznīcināts. Esošā situācija ir līdzīga tai, un tas jums varētu būt kā salīdzinošs piemērs, lai saprastu tehnoloģiju līmeni, ko jūs varat redzēt šajā pasaulē, un to, kas bija agrāk. Tas, kas slepeni tika izstrādāts daudzus gadus, desmitgades un pat gadsimtus, slepenās vietās, kas bija bāzes milzu daudzumam nefilimu un citiem tumsas kalpiem, kā arī tiem, kas priekš viņiem strādāja, – tas viss ir vien mēģinājums atjaunot bijušo varenību un bijušo tehnisko varenību, lai realizētu lielāko daļu savu ieceru, sasniedzot kvalitatīvu dominēšanu.

Nākamo laiku spēki, par ko ir teikts Manā Vārdā, – tie ir tie spēki, kas būs un aktīvi tiks izmantoti ne tikai pēc Mana Dēla Jēšua atgriešanās un sekojošās zemes atjaunošanas, bet lielākā daļa šo spēku – ir tas, kas bija aktīvs un visur tika izmantots tajos laikos, kad vēl grēks tikai tikko iedzima, un tad, kad visā esošajā visumā notika Lielais Pasauļu Karš. Grēks attīstīja un pavairoja pašas zemiskākās ambīcijas, izprovocējot un attīstot dažādus konfliktus, izveidojot pretrunas gan pasaulu iekšienē, gan to starpā. Tas, ko jūs redzējāt jūsu vēsturē attiecībā uz kariem un konfliktiem visā laika periodā pēc grēka parādīšanās uz šīs zemes, – tā ir savdabīga projekcija tam, kas bija agrāk. Tā, protams, nav precīza kopija, bet precīzi attēlo būtību un pamatprincipus, kā arī rāda galvenos bijušā konflikta pagrieziena punktus. Vienmēr atcerieties, ka tagadējā pasaule šeit uz zemes, – ir tikai pravietiska ēna un tēls tam, kas notika agrāk, un kur visi jūs, kas šeit dzīvojat, bijāt dalībnieki”.

„Eksistē daudzas versijas tam, kā, kad un kas tieši notika jūsu vēsturē, bet viss, ko jūs zināt pašreiz, tika apzināti izkropļots ar šīs zemes varas nesēju palīdzību. Viņi par to saņems savu soda mēru, jo ar saviem apzinātajiem meliem par labu noteiktām ambīcijām un plāniem, viņi izkropļoja notikušā patiesumu, un tādā veidā daudzus ievada maldos, neļaujot viņiem pareizi saprast, kā darbojās un darbojas Mans

pretinieks un jūsu dvēseļu ienaidnieks. Par šo vēstures sagrozīšanu savā laikā daudzi saņems atbilstošu sodu”.

Telpas-laika audums

Šīs atklāsmes beigās es nosaucu vairākas Rakstu vietas, kas tajā pieminētas. Šīs atklāsmes procesā Debesu Tēvs rādīja šī telpas-laika auduma redzējumus, un dažas lietas, kas ar to ir saistītas.

„Drīz plīsīs telpas-laika audums. Tas, kas bija, kas notika līdz šim brīdim, – tā bija vien iesildīšanās pirms kaujas un ne vairāk. Tas, kas drīzumā notiks, – būs līdzīgs fantasmagorijai, kad gandrīz visi domās, ka viņi ir sajukuši prātā, ka visa pasaule ir apgriezusies kājām gaisā, un, ka, iespējams, viņi guļ, bet šis sapnis ir šausmīgs un neiedomājami stulbs, jo viss, kas notiks, būs ārpus parasta cilvēka veselā saprāta robežām, kurš bērībā lasīja pasakas, bet tagad periodiski skatās televizoru, kur viņam ar gudru seju patiesībā stāsta muļķības, kurām viņš tomēr tic. Un viņš, šis kāds, kurš ļoti izbrīnījies skatīties uz visu notiekošo, viņš domās, ka viņš redz murgainu sapni, un daudzi pat mēģinās sev iekniebt tā sāpīgāk, cerībā pamosties. Bet tas viņiem nepalīdzēs. Tikai Es viens varēšu palīdzēt. Palīdzēt un pasargāt no visa tā, kas tuvojas. Jo viss pārējais būs nepietiekams. Ļoti daudziem iestāsies ļoti nopietnu, saistītu ar psihi un ne tikai, problēmu laiks. Tas izsauks nervu traucējumu lavīnu. Tas, kas tuvojas, patiešām būs prātu aptumšojošs gandrīz visiem. Telpas-laika audums plīsīs, un garīgās pasaules notikumi periodiski, bet kādās vietās īpaši, iznāks virspusē tā, ka daudzi varēs to redzēt, un arī kļūt par daļu šajos notikumos.

Debesis Es esmu pārklājis kā plānu audumu, kā telti dzīvošanai. Debesis – savos pamatos, vispirms, ir kaut kas, kas līdzinās īpašam Debesu audumam, kas stiepjas nevis vienā dimensijā, kā tas ir šajā pasaulē, bet uzreiz visās. Šis telpas-laika audums – ir Mans izgudrojums, un ir tas, kas dod pamatu veidot garīgas un fiziskas reālijas. Tas atdala pasaules vienu no otras, nedodot tām kopā pārklāties, guļoties vienai uz otras. Telpas-laika audums ir kāda forma, kas ļauj tajā izvietot dažādas pasaules, vienlaicīgi tās savienojot un nodalot.

Zināmā mērā pasaules ir līdzīgas dārgiem akmeņiem, kas ievietoti Augstā priesterā Hóšēnā (krūšu rotā), katrs savā ligzdinā, savā īpašā šūniņā. Telpas-laika audums ir līdzīgs Efoda audumam, kas satur un savieno to, kas Debesīs un to, kas uz Zemes: daudzas Manis radītās pasaules. Pasauļu starpā eksistē noteiktas robežas, un katra pasaule ir līdzīga dārgakmeņim, kas ir kopā ar citiem dārgakmeņiem, bet ieņem savu tam sagatavoto vietu.

Ienaidnieks tagad nevar apmeklēt Manis radītās pasaules, bet ir spiests atrasties vienas, ierobežotas pasaules robežās, kur viņš ir daudzējādi ierobežots. Bet viņa tagadējais stāvoklis nav apstādinājis viņa mēģinājumus tikt tur, no kurienes viņš tika padzīts, lai realizētu savus nodomus.

Telpas-laika līnijas un šķautnes – ir tas, pie kā pastāvīgi un cītīgi pūlējās un pūlas ienaidnieks, lai caur to sabojātu un noteiktās vietās sagrautu telpas-laika audumu un tādā veidā nokļūtu tajās vietās, kas viņam ir slēgtas, kā arī tamdēļ, lai samaitātu šīs pasaules esošo realitāti, ievestu apjukumā un piemānītu Manu tautu, un maksimāli daudz sabojātu.

Pretinieks saprot, ka zaudē, un vairs neko nevarēs atrast un iesākt, jo Es visu esmu paredzējis. Taču, kā sliķonis, kā pie jums saka, ķeras pat pie salmiņa, tā arī viņš turas pie dažiem saviem seniem projektiem, ar kuriem viņš domā kaut ko nebūt izmainīt vai attālināt laika nozīmē. Ar augsto tehnoloģiju palīdzību un zināšanām par pasaules uzbūvi, viņš cenšas izveidot savu personīgo realitāti, savu personīgo pasauli, kur viņš varētu dzīvot, nenosakāmi ilgi attālinot sodu. Viņš saprot, ka Mani vairs neizdosies kaut kā nošantazēt, jo Es esmu sagatavojies visam un paredzējis visas detaļas. Bet viņš līdz šim brīdim vēl mēģina izveidot savu atsevišķu pasauli, kas uz nenosakāmi ilgu laiku varētu kļūt par viņa patvērumu. Viņš zina daudzus pasaules radīšanas principus, viņam ir zināmas neskaitāmas tehnoloģijas, kā izveidot un pārveidot, un viņš pieliek lielas pūles, lai, to izmantojot, atrastu izeju no slazda, kurā viņš pats sevi ir iedzinis.

Es zināju, ar ko tas viss beigsies, zināju to ceļu, kas tiks nostaiģāts, un tādēļ Es sagatavojos uz visām iespējamajām, no viņa puses neparedzētajām, situācijām. Un tas viņu noved ārprātā, ka viņš nekādi nevar Mani izskaitļot, un tas, ka viņš ir pilnībā Manis izskaitļots. Viņš izveidoja, izgudroja daudzus instrumentus, lai izmainītu realitāti, caur kuriem viņš varētu kaut kā nebūt sasniegt savus mērķus, kā arī tamdēļ, lai, viņam pašu nelabvēlīgāko apstākļu gadījumā, manai tautai nodarītu maksimāli daudz sagraves un bojāejas. Es to zināju. Un Es pastāvīgi strādāju pie tā, lai izjauktu viņa nodomus. Daži viņa plāni grūst, vēl pat nesākušies, dažiem Es pieļauju attīstīties gandrīz līdz beigām, bet neilgi pirms to beigām es sadragāju tos putekļos, ko pēc tam kaisu viņam uz galvas. Bet viņš no tā neko nemācās, jo, lai mācītos gudrību, ir nepieciešama pazemība un pareizi sirds motīvi. Bet viņam tā vairs nav.

Viņš mēģina sabojāt laika un esošās realitātes likumus, kā es to jau brīdināju Savā Vārdā, ka jūsu ienaidnieks mēģinās izmainīt laikus un likumus (Dan. 7:23). Daļēji viņam daudz kas ir izdevies, bet tas viss nav tajā līmenī, kādu viņš bija plānojis. Tomēr viņam ir noteikti instrumenti un iespējas uz pēdējo cīņu laiku kļūt spēcīgākam. Viņš ir sagatavojis milzu daudzumu dažādu „pārsteigumu”, ko no kara mākslas viedokļa var nosaukt par slēpņiem un lamatām. Viņš ir sagatavojis slazdus Manai tautai, cenšoties noķert ne tikai vieglprātīgos, bet arī tos, kam nav nepieciešamo zināšanu par esošās pasaules uzbūvi. Paši lielākie zaudējumi mēdz būt kara sākumā, kad daudzus piemeklē negaidītais, un arī beigās, kad ienaidnieks ir iedzīts stūrī un iestājas totāla iznīcināšana. Ienaidnieks saprot, ka uzvara nav viņam paredzēta, un tur nu viņš neko nevar padarīt. Tādēļ viņš cenšas izstrādāt tehnoloģijas, instrumentus un plānus, lai maksimāli satriektu un iznīcinātu Manu tautu visu gaidāmo intensīvo pretstāvību sākumā.

Telpas-laika audums tika izveidots tamdēļ, lai savienotu esošo visumu, visas esošās pasaules savā starpā, tā izveidojot vietu, kurā ir fiksēts viss Manis radītais. Tādēļ šīs substances sabojāšana var negatīvi atspoguļoties uz visu apkārtējo telpu, objektiem, kas tajā atrodas, un arī uz visām Manis radītajām būtnēm, kas tur ir. Telpas-laika auduma svārstības var provocēt pastiprinātas un papildus galvas sāpes, neizskaidrojamu apātiju, kā arī neprognozējamu dažādu negatīvu emociju pastiprināšanos. Tas noved arī

pie paaugstinātas mirstības, jo ir saistīts ar jūsu ķermeņu un dvēseļu fiziskās realitātes bojājumu. Tam, protams, var būt savi dabiskie iemesli, bet Es vēlos jūs brīdināt par to, ka ienaidnieka manipulācijas šajā sfērā pastiprina visus šos momentus un dara to ārkārtīgi spēcīgi.

Ienaidnieks pūlas dabūt pastāvīgu pieeju vietām, kur sanāk kopā Mana tauta, un viņu dzīves vietām, lai varētu pilnībā kontrolēt un maksimāli sabojāt un sagraut. Pretinieks ir viltīgs maldinātājs, un jums ir jāsaprot viņa nodomi, lai varētu tiem stāties pretim. Karā atlaides nemēdz būt, bet katrs pats nes savu nastu, cerot uz Mani un Manu žēlastību.

Tur, kur ienaidnieks centīsies dabūt pieeju, audums daudzās vietās tiks samaitāts un saplēsts, bet jums tam ir jāstājas pretī un jālūdz, lai Es jūs no tā pasargāju. Katrs pretinieka kalpotājs, atrazdamies noteiktā vietā, ir zināmi garīgie vārti, caur kuriem noteiktā laikā var atnākt tumsas spēki un izdarīt to ātri un negaidīti, kad tiks saņemta noteikta atļauja un pavēle. Tas būs „karš pie vārtiem”, un tad piepildīsies Rakstu vieta, kurā Es teicu, ka Es došu stiprumu tiem, kas no vārtiem atsīt ienaidnieka uzbrukumu (Jes.28:6). Draudžu attīrīšana no nezālēm, no tur atrodošamies konspirētiem tumsas kalpotājiem – tas ir svarīgs garīgās un fiziskās drošības aspekts, un tas ir pamats Manas godības atraisīšanai (Jņ.13:27-31). Tā ir jūsu atbildība – atraisīt tiesas pār Bābeli, kura Manās sapulcēs ir iepludinājusi savus kalpotājus! Jums ir jāpasludina atmaksas tiesas pār šiem tumsas spēkiem, bet Es – esmu Tas, Kurš tās īstenos dzīvē pēc jūsu vārdiem (Atkl.gr.18:1-6,20).

Ienaidnieks vēlas saplēst priekškaru starp pasaulēm, kas ir daļa no šī telpas-laika auduma, saplēst tajās vietās, kur viņš grib piekļūt Manas tautas pašām vārīgākajām vietām, un tas ir tas, kas notiks it visur, un sāksies gandrīz vienlaicīgi visā pasaulē. Faktiski tā būs tumsas garīgo spēku masveida ienākšana šajā esošajā fiziskajā pasaulē, un jums ir jābūt tam gataviem. Pašā kritiskākajā brīdī būs aktivizēta maksimāla Manu eņģeļu aizsardzība, kuri jau ir brīdināti un nolikti savās vietās. Bet, neskatoties uz to, ir jūsu personīgā atbildība un tā nasta, kas ir jānes katram.

Lai saplēstu telpas-laika audumu un nokļūtu tajās vietās, kurp ienaidnieks vēlās nonākt, viņš izmanto dažādas tehnoloģijas, no kurām dažas jums vispār nav zināmas, bet dažas kalpo kā palīgīdzekļi: tas ir CERN un tam līdzīgie tehnoloģiskie veidojumi, kas ir izmētāti pa visu pasauli. Tie pilda atsevišķas funkcijas kopējā programmā, bet ir savienoti vienā mehānismā, vienā tīklā, kas ar savu iedarbības ietekmi pārklāj visu zemi. Vispirms viņi izveido nepieciešamo fonu, telpas-laika audumu novedot līdz nestabilituma stāvoklim un radot tā pārplēšanas iespējamību. Tāda iedarbība veido dažādas nesaprotamas lietas skatītājam no malas. No malas var izlikties, ka sāk notikt visaptveroša deformācija, izkropļojumi neapšaubāmiem fiziskiem likumiem un parametriem. Daudzi vispārzināmi principi un fakti sāk izkropļoties, radot redzamā nerealitātes sajūtu. Tas, ko jūs saucat par „Mandelas efektu”, arī ir saistīts ar telpas-laika auduma bojāšanu un manipulācijām ar informācijas matricu, kurā atrodas visi notikušo notikumu ieraksti.

OF THE SPIRITUAL KINGDOM OF CHRIST, TO WHICH ALL NATIONS SHALL REPAIR

And there shall come forth a rod out of the root of Jesse,
and a flower shall rise up out of his root.
2 And the Spirit of the Lord shall rest upon him,
the spirit of wisdom and of understanding, the spirit of
counsel and of fortitude, the spirit of knowledge and of godliness.
3 And he shall be filled with the spirit of the fear of the Lord. He
shall not judge according to the sight of the eyes, nor reprove
according to the hearing of the ears;

4 But he shall judge the poor with justice, and shall reprove with
equity for the meek of the earth; and he shall strike the earth
with the rod of his mouth; and with the breath of his lips he
shall slay the wicked.

5 And justice shall be the girdle of his loins;
and faith the girdle of his reins.

6 And the wolf shall dwell with the lamb;
and the leopard shall lie down with the kid;
and the calf and the lion, and the sheep shall
graze together, and a little child shall lead them.

ISAIAH 11

Jūsu lūgšanas, aizlūgšanas atraisa Manu spēku, Manu godību, un tas veicina telpas-laika auduma stiprināšanos un novērš pārrāvumu veidošanos tajās vietās, kur jūs atrodaties, un tur, par ko jūs lūdzat. Ienaidnieks nevar tikt cauri Manai godībai, kas dara neiespējamu viņa tikšanu cauri šiem caurumiem. Viņš to zina un tādēļ cenšas jūs maksimāli pavājināt jūsu lūgšanās, koncentrējot jūs uz mazsvarīgām lietām. Viņš vēlas jūs novērst no galvenā.

Daudzas lietas jums ir grūti saprast, bet jums ir jāatceras galvenais: Es esmu Tas, Kurš var jūs pasargāt no jebkādas iedarbības, kas ir spējīga jums nodarīt ļaunu. Tas nenozīmē, ka viss notiks nesāpīgi un bez jebkāda saspringuma, bet tikai parastas lūgšanas rezultātā. Ir lietas, kurām nevar iziet cauri tikai ar lūgšanu, bet tās reizēm ir jāpārdzīvo arī fiziskajā pasaulē. Ir jābūt diviem lieciniekiem grūtību izešanā. Ješua, Mans Dēls, – Viņš jums visiem parādīja ceļu, apvienojot Sevī darbību divās pasaulēs: garīgajā un fiziskajā. Viņš izgāja cauri visiem noliktajiem pārbaudījumiem un spiedienam gan garīgajā pasaulē, gan fiziskajā. Un, kā jūs zināt no Mana Vārda, māceklis nav augstāks par savu skolotāju, un jums katram būs jānoiet savs ceļš. Bet Es būšu ar jums, lai jūs pasargātu. Nebīstieties un nebaļojieties, bet esiet lūgšanās, pilnībā palaujoties uz to žēlastību, kas no Manis iet pie jums. Nebaidieties no tā, kas jums būs jāpiedzīvo: daudz kas no tā, kas notiks, ir paredzēts Manai godībai, kad Es rādīšu Savu spēku pār Saviem ienaidniekiem. Bet, ja Es to parādīšu pirms ienaidnieks parādīs savu, tad viņš nobīsies un nevarēs izdarīt to, ko Es esmu viņam noteicis.

Pirms Es rādīju Savu spēku Ēģiptē, kad Savu tautu izvedu no verdzības jūga, Es atļāvu ienaidniekam pastiprināt spiedienu, lai mana tauta pastiprinātu savas lūgšanas un sakoncentrētos uz Mani, kā vienīgo Dzīvības un Glābšanās avotu. Un tikai pēc tam Es cēlos un īstenoju Savas tiesas pār ēģiptiešu dieviem, kuri kontrolēja visu dzīvi Ēģiptē. Un tikai pēc tam faraons atlaida tautu. Tiesa pār dieviem, pār garīgajiem valdītājiem uz zemes, ir galvenais faktors jūsu atbrīvošanai. Cilvēki uz zemes, neatkarīgi no viņu pozīcijas un varenības – ir tikai šo garīgo tumsas valdītāju gribas izpildītāji. Zemes valdniekiem nav pietiekoši savas gribas, lai jel kaut cik nopietni kaut ko ietekmētu, neatkarīgi no saviem personīgajiem uzskatiem un kaislībām. Tādēļ neskatieties uz viņiem, bet lūdziet par viņiem, lai Mans žēlastības mērs palīdz daudziem no viņiem izdarīt manu gribu tur, kur viņi atrodas. Viņiem daudz ir dots un daudz kas tiks atprasīts, un neviens viņu labais darbs Manai Valstībai un Manai tautai netiks aizmirsts, kā netiks aizmirsts arī tas, ko viņi darījuši pret Manu gribu. Man ir Mana tiesa ar viņiem, bet jūs ejiet savu ceļu un uzmaniet savu sirdi, lai jūs nenovērstos uz tumsas pusi.

Es vēlu, lai jūs visi, noejot savu ceļu, nepakļaujat paši sevi daudzām ciešanām savas nesaprātības dēļ, vai nepareizu sirds motīvu un stāvokļa dēļ. Jums ir izvēle, un jo jūs vairāk paklausāt Man, jo tuvāk jūs Man esat, jo vairāk jūs esat pasargāti. Tādēļ esiet paklausīgi un gudri, saprotot visu, ko Es jums atklāju.

Jūsu dvēseļu ienaidnieks ir panācis to, lai jūs varētu vētīt, kā to dara ar kviešiem, bet Mans Dēls Ješua lūdza Mani, lai Es dodu žēlastību un šajā vētīšanas laikā stiprinu katru,

lai jūsu ticība neietu mazumā. Un Manas žēlastības mērs ietver sevī gan pārdabisko palīdzību paredzētajā laikā, gan tajā, lai stiprinātu jūsu ticību līdz šim noteiktajam laikam, lai jūs varētu visam iziet cauri un būt uzvarētāji, kad šī ļaunā diena iestāsies. Tieši tādēļ Es vēlos jūs par to brīdināt, lai jūs būtu sagatavoti. Es nedošu pārbaudījumus pāri jūsu spēkiem, bet jūs lūdziet Man palīdzību, drosmi, spēku, un Es būšu ar jums un palīdzēšu jums kļūt par uzvarētājiem šajā cīņā un slaveni padarīt Manu Vārdu. Apkārtējie cilvēki, kuri pagaidām Mani nepazīst, vai ir tikai dzirdējuši par Mani, būs visu šo šausminošo notikumu liecinieki, un, būdami šausmās un neizpratnē, augstu teiks Mani, kad redzēs, ka Es varu darboties caur Maniem bērniem, kuriem Es esmu devis varu pār tumsas spēkiem. Tā būs pati spēcīgākā Mana Evanģēlija sludināšana – caur jūsu mīlestības darbiem, nevis vienkārši vārdos, kas runāti ārpus Manas godības. Tajā brīdī visi ieraudzīs – kurš ir kurš, un kļūs saprotams, kurš ir tikai dievbijīgs, bet tam nav Mana spēka, bet kuri patiesi ir Mani mīlotie dēli un meitas, kas darbojas Manā godībā un spēkā. Un caur to ļoti daudzu sirdis atvērsies Manai mīlestībai, un viņi ar mani izlīgs. Tāds, lūk, ir plāns, un Es, pieļaujot zināmas ienaidnieka darbības, risinu Manu galveno uzdevumu – Manu bērnu atgriešanu viņu Debesu mājās.

Pieņemiet Manu redzējumu, un lai tas palīdz jums pieņemt nepieciešamo Manas žēlastības mēru, lai varētu iziet visus pārbaudījumus, būt par uzvarētājiem un atnest daudz labu augļu Manā Debesu Valstībā.

Jūsu mīlošais Tēvs”.

Šajā atklāsmē tika pieminētas sekojošas Rakstu vietas:

Ps.104² Tu tērpies gaismā, kā apmetnī, pārklāj Debesis, kā pārsegu (jeria)...

יְרִיעָה (jeria) pārklājs, telšu materiāls.

Jes.40²² Tas, Kurš sēd virs zemes apļa, un uz tā dzīvojošie – kā sienāzīši [Viņa priekšā]. Viņš ir pārklājis kā plānu audumu (dok), Debesis, un uzcēlis tās, kā telti (ohél), lai dzīvotu.

דֹּק (dok) plāns audums.

אֹהֶל (ohél) telts.

Dan.7²⁵ Un runās vārdus pret Visaugsto un Visaugstā svētos viņš apspiedīs. Un centīsies viņiem izmainīt laikus (zaman – daudzsk.) un likumu (DAT – viensk.), un tiks nodoti viņa rokās uz laiku, laikiem un puslaiku.

„Kur plāns, tur plīst...”

Pārdabiskā pārvietošanās

Tas, kas ir rakstīts zemāk, – ir, kā es ticu, Debesu Tēva atbildes uz maniem jautājumiem, kas attiecas uz pārdabisku pārvietošanos, „teleportāciju”, un to, kas ar to ir saistīts.

„Telpas-laika audums vienlaicīgi visus objektus, kas tajā atrodas, gan savieno, gan nodala vienu no otra: fiziskos objektus lielākā, garīgos – mazākā mērā. Nodalīšana notiek gan laikā, gan telpā. Tas, ko jūs saucat par „teleportu” – faktiski ir iziešana no telpas-laika auduma realitātes un ieišana tajā, ko daži sauc par „zemtelpu”, kas patiesībā ir īpašas realitātes vieta, kas ir blakus telpas-laika audumam, tam pieguļ, un ir vieta, kur telpas cita ar citu ir „tieši” saistītas, ja tā var izteikties. Tas nozīmē, ka „attālums”, ja šo terminu izmantojam netieši, kā jēdzienu, šajā īpašajā vietā visu punktu starpā vienmēr ir vienāds. Izejot no telpas-laika auduma un ieejot blakus esošajā realitātē, ar vienādiem panākumiem var pietuvoties jebkuram telpas-laika auduma punktam, atkarībā no vēlēšanās un virknes citu noteicošo un ierobežojošo faktoru. Šai realitātei, kas pieguļ telpas-laika audumam, ir savi noteikumi un likumi, savas īpatnības un ierobežojumi. Šīs realitātes viens no mērķiem ir visu telpas-laika auduma daļu savienošana vienam ar otru, lai maksimāli ātri varētu pārvietot dažādus objektus un Manis radītās dzīvās būtnes.

Šajā realitātē, kas ir līdzās telpas-laika audumam, ir savi noteikumi un ierobežojumi, kas regulē atrašanos un pārvietošanos tajā. No malas tas varētu būt līdzīgi kā virtuālā realitāte, kas tomēr ir pilnīgi reāla, un ir zināma ierobežota forma esošai radībai, un šī ierobežojuma līmeņiem ir dažāda ietekme un robežas dažādām personām. Jo augstāks ir personas „garīguma” līmenis, jo mazāk ir esošo ierobežojumu.

Ja šādas pārvietošanās notiek neatļautā veidā, pārkāpjot Manis uzliktos ierobežojumus, tad, izejot ārā no telpas-laika auduma un atkal tajā ieejot, notiek tā sabojāšana un daļēja saplēšana. Tādos gadījumos notiek pretēji vērsta iedarbība uz tādiem, kas to dara. Jo stiprāks tajā vai citā vietā bija telpas-laika audums, jo stiprāka bija iedarbība uz to un tam radītais bojājums, jo stiprāka bija atgriezeniskā bojājošā iedarbība uz šīs būtnes, kura pārvietojās, fizisko ķermeni. Vispirms tas izpaužas kā paātrināta novalkāšanās, miesas novecošana. Tādēļ tumsas kalpi cenšas pārvietoties tajās vietās, kur telpas-laika audums ir sabojāts, maksimāli deformēts. Bez šīs „atgriezeniskās iedarbības” šādas „nesankcionētas pārvietošanās” gadījumā, notiek atbilstošs enerģijas patēriņš, tieši proporcionāls šķēršļu sarežģītībai. Tieši tādēļ pretinieks ir izveidojis tā sauktās „spēka vietas”, kurās telpas-laika audums ir maksimāli novājināts, un kuras tiek piebarotas ar spēku, kas rodas no dēmoniskas upurēšanas, kā arī no virknes citiem tehnoloģiskas dabas avotiem. Šīs vietas viņi īpaši apsargā. Tieši šīs vietas cilvēki bieži sauc par portāliem.

Lai veiksmīgi varētu risināt ātras pārvietošanās un vajadzīgajā vietā nonākšanas jautājumu, pretiniekam ir vajadzīgi divi instrumenti. Viens no tiem ir tas, kas maksimāli bojā telpas-laika audumu, bet otrs ir enerģija, spēks, lai varētu pārvietoties.

Lai plānoto lielo daudzumu objektu pārvietotu šīs pasaules realitātē, nelielos laika nogriežņos, un arī to tālākās mobilitātes šīs pasaules robežās, Mans pretinieks ir

izveidojis lielu daudzumu instrumentu, kas ir augsti efektīvi enerģijas avoti, un kas ir izveidoti lai nodrošinātu šos mērķus. Tas, ko jūs zināt kā CERN – ir viens no tādiem instrumentiem, bez visām citām tā funkcijām un uzdevumiem.

Ja pārvietošanās notiek saskaņā ar Manu gribu, Manis iestādīto likumu robežās, tad tādā gadījumā telpas-laika audums nesaplīst, bet, ja tā var izteikties, „pašķiras”, jo zināmā mērā, ir elastīgs veidojums. Uz to iedarbojoties ar Manu spēku, tas saņem atbilstošu impulsu, un paveras atbilstoša objekta vai būtnes iziešanai cauri. Bet objektam, kas pārvietojas, vai kādai personai, kas pārvietojas, ir jābūt pārklātiem ar Manu spēku, lai bez šķēršļiem varētu tam iziet cauri. Un šis Mans pārklājošais spēks ir sava veida „caurlaide”, kas atļauj to izdarīt. Ar Manu „pārklājošo spēku” tādos gadījumos ir pietiekami, lai notiktu jebkāda pārvietošanās no „tehniskā” skata punkta, ja tā var izteikties, bet te tomēr darbojas noteikti ierobežojumi attiecībā uz pārvietojamo objektu izmēru un dzīvo būtņu skaitu, kas var kopā ar tiem pārvietoties, ja tā var izteikties, „viņa spēka aizsegā”, tas ir Mana spēka, kas pārklāj viņu pašu. Šeit viss ir ļoti individuāli un katram, kuram ir iespēja šādi pārvietoties, ir savs noteikts atļaujas vai pieejas līmenis, ja runā jūsu vārdiem. Tas ir saistīts ar pilnvaru un uzdevumu līmeni, ko Es viņam esmu uzticējis izdarīt.

Mans spēks, kas ir vajadzīgs, lai tādā veidā pārvietotos, nav kā dotais lielums, kas neapšaubāmi tai vai citai personai tiek dots. Ir arī noteiktas vietas, kuras Es esmu aizvēris piekļuvei, un tas ir darīts drošības nolūkos. Atkarībā no aicinājuma līmeņa un specifikas, dažiem Maniem kalpotājiem ir atļauts ierasties tādās vietās, lai izpildītu īpašus uzdevumus.

Kas attiecas uz tādiem jēdzieniem kā „telpas-laika tunēļi”, par kuriem daudzi no jums ir dzirdējuši, tad tie ir tieši tas, kas notiek pārvietojoties šajā īpašajā realitātē, kura ir līdzās šim telpas-laika audumam. Tiem, kuri to iziet, nereti rodas pārvietošanās ilūzija, bet tas vairāk ir saistīts ar viņu personīgajām sajūtām izejot ārā no telpas-laika auduma, kas rada laika un telpas realitāti tajā vietā, kur laika un telpas, jūsu izpratnē, nav, kā arī izejot atpakaļ, tikai citā vietā. Tieši šī telpas-laika pāreja arī rada šīs sajūtas tiem, kuri pārvietojas.

Ir bijušas tādas situācijas, ka kādi, savas nezināšanas dēļ, vai citu apstākļu dēļ, ir izgājuši no kādas vietas telpas-laika audumā, izmantojot to vai citu vietu, ko ir izveidojis Mans pretinieks, un ko jūs nereti saucat par portālu, un noteiktu iemeslu dēļ nevarēja uzreiz vai ilgu laiku, attiecībā pret jūsu realitāti, ieiet atpakaļ telpas-laika audumā. Tādos gadījumos tas ir līdzīgi tam, kā ja šis kāds, it kā „iestrēgtu” ārpus laika un telpas un nenosakāmi ilgu laiku. Šāda situācija var gadīties tikai tiem, kas izmanto Mana pretinieka instrumentus, bet nekādā veidos un gadījumos nevar notikt ar Maniem kalpotājiem, jo viņu pārvietošanās princips ir pilnīgi cits.

Ārpus jūsu realitātes eksistē noteikts skaits cilvēku, kā arī citas būtnes, kuri noteiktu iemeslu dēļ, it kā „iestrēguši” blakus telpas-laika auduma esošajā realitātē, un to daudzums ir visai liels. Pēc noteikta laika, pamatojoties noteiktā likumsakarībā, kas

tajā realitātē ir ielikta, šie, it kā „klistošie” cilvēki vai citas būtnes, kā likums, atkal atgriežas tajā vietā, no kurienes bija veikusi savu gājienu, bet sakarā ar to, ka tas tika izdarīts ārpus Manas gribas ietvariem, šī ieešana atpakaļ notiek ar noteiktām apgrēcībām, ieeja notiek nevis precīzi tajā laikā, bet citā, kas var ievērojami atšķirties no tā. Cilvēks patstāvīgi nevar tikt ārā no šīm lamatām, ja vien nebūs kāda ārēja iedarbība.

Daudzas pārvietošanās, kas bija īstenotas ārpus Manas gribas, zināmā mērā sabojāja Manis radīto Debesu audumu. Neskatoties uz to, Es neliku šķēršļus to darīt, izņemot noteiktus ierobežojumus, kas varēja ievērojami ietekmēt Manus plānus. Tas bija Manis pieļauts, un arī daudzas citas lietas, un savā laikā jūs uzzināsiet, kādēļ tika izdarīts tieši tā.

Neskatoties uz to, ka telpas-laika audums nav dzīva radība, tajā tomēr ir ievietoti reģenerācijas un atjaunošanās principi. Tieši tādēļ ienaidniekam ir jāuztur tās vietas, kuras viņš izmanto, lai pārvietotos, pienācīgā stāvoklī. Tā dēļ viņš šajās vietās pastāvīgi dara savas neģēlības un cilvēku upurēšanas. Pretinieks veido arī daudz citu vietu, lai varētu pārvietoties, lai maksimāli ātri nokļūtu visās vietās, kurās plāno dot vislielāko triecienu. Tas ir viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ pēdējā laikā sākuši pazust tik daudz cilvēku, un sevišķi bērni. Jo lielāka negantība un briesmīgāks grēks, jo graujošāka ir ietekme uz telpas-laika audumu.

Mans pretinieks ir pacenties, cik iespējams, maksimāli detalizēti izskaitļot visus iespējamus kauju variantus visos līmeņos, bet viņam nav zināmas dažas šo notikumu sastāvdaļas, jo Es daudz ko turu noslēpumā, un tieši tādēļ Es līdz pēdējam brīdim neatklāju dažādas detaļas pat maniem kalpotājiem, Maniem uzticamajiem šeit uz zemes. Es zinu cilvēka dabas vājumu un to, ka daļa no Manis dotās informācijas noteikti nonāktu pie Maniem ienaidniekiem, un tas būtu nopietns drauds Manai Valstībai. Tādēļ daudzus noslēpumus un ļoti svarīgu informāciju, Es atklāšu visiem, kam tā būs nepieciešama, tikai pirms paša visu notikumu sākuma, kad maskas tiks nomestas un sāksies pati aktīvākā pretstāvība. Dažas lietas, kas ir svarīgas izpratnei un lai sagatavotos, Es atklāju jau tagad, un šis process nekad nav apstājies. Tie, kuri ir aicināti un izrādījušies uzticami, – pastāvīgi no Manis saņem dažādas atklāsmes, pieaugot tuvībā ar Mani, un Manu ceļu izpratnē.

Saprātne par to, kā darbojas daži no tiem pārdabiskajiem spēkiem, kas nosaukti par „nākamo laiku spēkiem”, ir visai svarīga. Un saprast to, kas tas ir – pārdabiska pārvietošanās telpā – un daudzi citi ar to saistīti momenti, – tas viss ir svarīgi, lai saprastu notiekošo, un sevišķi to, kas drīzumā visapkārt vēl notiks, un kam jūs visi būsi nepastarpināti liecinieki. Tādēļ esiet uzmanīgi pret visu to, ko Es jums ar Savu Garu atklāju, jo Es nekad nedaru zināmu nesvarīgu informāciju, bet tikai to, kas ir svarīgs un var palīdzēt tam, lai jūs varētu sagatavoties gaidāmajai pretstāvībai.

Daži no Manas tautas prasa sev un citiem, cik tas viss, ko viņi dzird un kas viņiem liekās neiespējams un nesaprotams, – cik tas viņiem ir vajadzīgs un vai palīdzēs viņu

glābšanā vai kalpošanā. Tagad – lielākajai daļai tas nav aktuāli, un tā tas ir, bet drīz iestāsies laiks, kad tas būs ārkārtīgi svarīgi, un, ja kāds noraida zināšanas, ko Es tagad dodu, tad viņš to nevarēs pieņemt vai nepaspēs pieņemt tad, kad tas būs galēji nepieciešams. Lai kareivis kaujā būtu efektīvs, viņam pastāvīgi ir jāmācās un jātrenējas. Ir svarīga gan kopējā sagatavotība, gan speciālā sagatavotība, kas dod zināšanas, kā darbojas un kā darbosies ienaidnieks. Ir svarīgi saprast lamatas un slēpņus, ko ienaidnieks ir sagatavojis, un tikpat svarīgi ir saprast, ko esmu sagatavojis Es, tajā apjomā, ko var un vajag zināt tagad. Mans Vārds saka, ka jums ir jābūt zināmiem ienaidnieka nodomiem. Bet tas, kurš noraida šīs zināšanas, tas izrāda bezrūpību, un savas attieksmes dēļ pret to var nopietni ciest. Nosacītā miera laiki tuvojas beigām un sākas visaptveroša kara laiks, divu valstību totāla pretstāvība, kad tiks skarti visi un visur. Neviens nepaliks malā stāvētājos. Jo vairāk Mani uzticamie Man ir veltījušies, jo augstākā pretstāvības līmenī viņiem tiks atļauts piedalīties, tā nesot maksimālos augļus Manā Valstībā.

Es esmu Tas, Kurš kontrolē visu, un nekas nevar notikt ārpus Manas gribas. Mana griba var būt vislabākā un no tās atšķirošās, bet Es gribu, lai visa Mana tauta ieietu Manā vislabākajā gribā.

Jūs mīlošais Tēvs”.

„Steigli“

Vārds, ar kuru vēlos padalīties, man atnāca kā atbilde, kā es ticu, no Visaugstā, kad es uzdevu Viņam jautājumus attiecībā uz ātrgaitas pārvietošanos. Daudzi bieži to sauc par „superātrumu”.

Pēc tam, kad man tika dota izpratne par telpas-laika audumu un pārdabisko pārvietošanos, šī atklāsme faktiski papildināja šī „novirziena” atklāsmes, tā sakot. Ir daudz patiesi interesantu lietu, bet to starpā ir arī tādas, ko ir svarīgi saprast tieši no praktiskā skata punkta. Tas, ar ko es šeit padalīšos – ir viena no tām. Tas, ko mēs dažādās fantastikas filmās varam redzēt, attiecībā uz daudzām, it kā pārdabiskām, iespējām, tad tas ir nekas cits, kā tas, kas Rakstos nosaukts par „nākamo laiku spēkiem”. Ir tādi spēki, kas ir „Hesed īpašībā”, tas ir – tiem ir „mierīga” pielietojuma sfēra, ja tā var izteikties, bet ir tādi, kas ir – „Din īpašībā”, tas ir, to galvenā pielietojuma sfēra ir karš un pretstāvība kopumā. Mums ir nepieciešama izpratne par gaidāmo, kur mēs būsim ne vienkārši skatītāji, bet aktīvi dalībnieki.

„Ātrgaitas pārvietošanās” – tas ir nekas cits, kā ātrgaitas slidēšana telpas-laika auduma iekšpusē, kur nenotiek iziešana ārpus tā. Šī „slidēšana” – ir noteikts dzīva „objekta” stāvoklis, kurā viņš, atrodoties telpas-laika auduma iekšienē, atrodas tādā stāvoklī, kas viņa kontakts ar šo „audumu”, šo substanci, notiek īpašā režīmā. Šo īpašo stāvokli nosaka Mana Gara īpašā svaidījuma klātbūtne, kad šis kāds ir pārklāts ar īpašu spēka izpausmi, kura izveido savu īpašu noslēgtu realitāti, līdzīgu ūdens pilienam, kura vidū atrodas kāds mini objekts un kura pārvietojas gaisa telpā pa savu maršrutu. Ja tas ir ūdens piliens, tad savstarpējās mijiedarbības pakāpei ar gaisa vidi būs vieni parametri, ja tas būs eļļas piliens – tad citi. Atkarībā no šī piliena blīvuma un citiem parametriem, būs atšķirīgs ātrums un citi savstarpējās mijiedarbības raksturlielumi. Mana sedzošā spēka īpašās izpausmes izveido kādu laika kapsulu, kura, atrodoties telpas-laika auduma iekšienē, ļauj iekšā esošajai dzīvajai būtnei atrasties vienās un tajās pašās telpas koordinātēs ar visu apkārt esošo, bet atšķirīgās laika koordinātēs.

Manai īpašajai spēka izpausmei pieskaroties telpas-laika audumam, tā kļūst it kā elastīgāka un atbilstošajam objektam ļauj pārvietoties citā laika režīmā. Mana īpašā godība, kura pārklāj kustošos „objektu”, nosaka paātrinājuma iespējas, un dod arī noteiktu iespēju iesaistīties gan uz nedzīviem objektiem, gan dzīvām būtnēm, izdarot uz tām noteiktu ietekmi.

Palielinātos ātrumos kustības impulss ir ārkārtīgi augsts, un kontakta mijiedarbībai ar apkārtējo pasauli ir vajadzīgs papildus spēks, kuram ir jāsedz enerģijas iztrūkums, lai pietiekami iesaistītos uz apkārtējiem objektiem tā, lai nepieciešamības gadījumā tos varētu apstādināt, pārvietot, kā arī koriģēt viņu kustības virzienu. Kā arī tamdēļ, lai paātrinātā kārtībā kādu pārvietotu no vienas vietas uz citu, ir jābūt īpašam pārklājumam ar Manu spēku, kas var sinhronizēt pārvietojamās personas vai personu laika realitāti, kā arī daļēji var izmainīt šo realitāti. Tas var būt nepieciešams tamdēļ, lai pārvietojamā persona, atrodoties paaugstinātā emocionālā nestabilitātē, nesāktu neadekvāti uzvesties un netraucētu, piemēram, savai glābšanai.

Lai iegūtu ātrus paātrinātas pārvietošanās resursus telpā, ienaidniekam ir nepieciešams atbilstošs aprīkojums. Lielākajā vairumā viņam nav spējas pārvietoties

telpas-laika audumā īpašā laika režīmā, kas būtu ar to (telpas-laika audumu) harmonizēts un atrastos pareizās attiecībās. Ienaidniekam nav nepieciešamie piekļuves kodi telpas-laika audumam, ko Es izveidoju, lai uzturētu un strukturētu Manu radīto. Viņam ir „jāimprovizē”, un viņš patiesi ir manipulāciju meistars.

Viens no instrumentiem, ko izmanto Mans pretinieks, lai īstenotu ātru pārvietošanos, ir procesu paātrināšana noteiktā organisma iekšienē. Caur to tiek sasniegta reakcijas paātrināšanās, kā to var redzēt dažu putnu un dzīvnieku piemēros, kuru reakcijas un pārvietošanās ātrums ir ļoti augsts. Tas ir vispieejamākais veids lielākajai daļai kritušo radību, kā arī tām nezālēm, kas tiek gatavotas tieši ar šīm spējām. Šo veidu var sasniegt manipulējot ar cilvēka un noteiktu dzīvnieku DNS, atraisot attiecīgas reakcijas uz nenoteikti īsu laiku. Tādā gadījumā šai būtnei ar izmainītu DNS ir jābūt atbilstošam pārklājumam, lai mazinātu berzi un gaisa pretestību, kā arī kalorijām bagātai pārtikai, lai atjaunotu patērēto enerģiju. Šajās manipulācijās ar DNS svarīgs ir pats Visaugstā kritušo dēlu DNS, ko viņi „iesēja” pirms Noa plūdiem.

Bez šī, pretinieks izmanto ātrgaitas pārvietošanās veidu uz tā rēķina, ka viņš cenšas izveidot kaut ko līdzīgu tam, ko esmu Radījis Es, un tam ir līdzīga daba un līdzīgs princips. Bet viņš nevar sasniegt ideālu principā, un tādēļ viņa mēģinājumi apgūt ātrgaitas pārvietošanās spējas telpas-laika auduma iekšienē, ir līdzīgi cilvēkam, kas pūlas ietilpt šaurā apģērbā, kurš uz viņa plīst un pārvēršas par skrandām. Arī šajā gadījumā viņam ir nepieciešams ārkārtīgi liels enerģētiskais nodrošinājums kustībai, tās „laika kapsulas”, ko viņš pūlas izveidot un pilnveidot, enerģētiskajā „piebarošanā”. Tādas ātrgaitas pārvietošanās ir laika ziņā neilgas.

Šis „variants” ir līdzīgs „hakeriskajam”, kad pretinieks izmanto viņam pieejamās tehnoloģijas, lai veidotu nepieciešamo pamatu pārvietojamajam objektam, bet tas ir izmantojams tikai nedzīvu objektu ātrgaitas pārvietošanai, jo tikai uz to bāzes atbilstošai kustībai var izveidot nepieciešamo enerģētisko impulsu. Tādā gadījumā dzīvajiem objektiem ir jāatrodas to (nedzīvo) iekšienē. Šiem „instrumentiem” ir savi ierobežojumi un savas iespējas.

Ir trešais „variants”, kas ir saistīts ar godību, kas tādā vai citā pakāpē ir palikusi uz tiem kritušajiem, kuriem tā savā laikā bija pilnā mērā. Neskatoties uz visu, kas ir noticis un notika ar viņiem, viņu godības līmenis bija tik augsts, ka tikai uz TĀ kara beigām tas sāka manāmi dzist tā, ka viņi sāka aktīvi izmantot viņu arsenālā esošos tehnoloģiju instrumentus, kā arī dažas jau iesākuma aizliegtas lietas, jo tas, dodot nepieciešamo ātruma un spēka efektu, izraisīja telpas-laika auduma bojājumus, kā arī citus radītā bojājumus.

Telpas-laika audums tika veidots izejot no aprēķiniem par Manas radības, Manu bērnu un Manu būtņu pārvietošanos telpas iekšienē. Taču iespēja pārvietoties paātrināti netika atklāta uzreiz, jo tam nebija nepieciešamība līdz brīdim, kad grēks tapa redzams, un sāka veidoties un izpausties tiesas īpašība – DIN. Šīs spēja, kā īpaša Manas godības darbība, kas ievietota Manos bērnos, tika aktivēta un sāka atraisīties tajā brīdī, kad

notika būtņu samaitāšanās pastiprināšanās. Tā tēla bojājumi, kas tika viņos ielikti, pamazām noveda pie viņu kādas dvēseles daļas sabojāšanās, un daļa no tiem, kuriem šie procesi bija aizgājuši visai tālu, ar laiku sāka izrādīt neprātu un agresiju attiecībā uz citām būtnēm un Maniem bērniem.

Ne visiem Maniem bērniem šī spēja tika atraisīta vienādā mērā, bet, pirmkārt un visvairāk, tiem, kuri sāka atbildēt par pārējo drošību, kā arī tiem, kuriem bija liela atbildība un varas līmenis. Tieši godības līmenis, kas bija jūsos, noteica šo spēju, un tas bija tas, kas nenāca uzreiz un „automātiski”, bet tāpat, kā citas, jūsu izpratnē, pārdabiskas spējas, tām bija jāatraisās un jāpavairojas procesā. Šī spēja nepieciešamajā līmenī tika atraisīta arī tām radībām, kuras bija kalpojošie gari un kuras īstenoja savu kalpošanu Manas gribas un plānu ietvaros.

Vislielākajā pakāpē Es šo spēju atraisīju un realizēju jau aktīvās bruņotās pretstāvības laikā starp uzticamajiem un kritušajiem. Maksimālajā pakāpē tā tika atraisīta tieši tiem Maniem kalpotājiem, kuriem bija jārisina dažādi jautājumi ienaidnieka nometnē tā tiešā klātbūtnē. Un tādēļ ātrgaitas pārvietošanās dāvana savā pilnībā izpaudās tieši tad, kad radās pasaulu iedzīvotāju, kurus bija sagūstījuši tie, kas aizgāja līdzī Manam pretiniekam, glābšanas un evakuācijas vajadzība.

Šīs spējas tiks „atarhivētas” tiem, kuriem tās jau bija līdz atnākšanai šajā pasaulē. Bet šī dāvana izpaudīsies arī tiem, kuri būs noteiktā vajadzībā, un, ja tieši caur šīm spējām varēs sasniegt maksimālo rezultātu. Pēc tās vai citas situācijas beigšanās, šī uz laiku dotā spēja tiks paņemta atpakaļ. Dažas spējas, kas saistītas ar to, ko sauc par nākamo laiku spēkiem, daži tiks iedotas uz visiem laikiem, bet citiem – noteiktās situācijās un noteiktu laiku, kā svaidījums, kas ir īslaicīgs un tiek dots noteiktiem mērķiem. Viss tas, kas tiks atraisīts uz pastāvīgu palikšanu jūsu kalpošanai, šajās pēdējās dienās pirms Mana Dēla Ješua atgriešanās, ir noteikts atbilstoši tai godībai, kas jums bija pirms ierašanās šajā pasaulē, kā ir teikts Manā Vārdā, ka „vienam iedeva piecus, citam trīs, vēl kādam – vienu... katram – pēc viņa spēka”. Šīs „spēks” – ir nekas cits, kā tas godības līmenis, kas jums bija jūsu kalpošanā TAD. Saskaņā ar šo pamatu arī ir noteikts jūsu aicinājums un kalpošana šeit.

Viss, kas drīzumā notiks, jau ir Manis izskaitlots, un nevar rasties neviena situācija, ko Es jau nebūtu paredzējis. Man no jums ir vajadzīga pilnīga paklausība un pilnīga veltīšanās, lai priekš jums visiem varētu realizēties Mana vislabākā griba. Jūs būsi grandiozu notikumu liecinieki, kādi uz šīs zemes nekad nav bijuši, un pēc tam arī nebūs, un tam visam visā Manā Valstībā notika ļoti liela sagatavošanās. Jūs – daļa no Manas Valstības, un jūsu sirdis ir daļa no šīs sagatavošanās. Sargājiet savas sirdis, kurās ir Dzīvības avoti, lai Mana Valstība varētu maksimāli izpausties jūsos un darboties caur jums daudzu glābšanai. Pirms jūs nācāt uz šo pasauli, jums tika parādīts, ka Manas žēlastības būs pietiekoši, lai jūs izlīdzinātos un izglābtos, un jūs to zinājāt. Bez tā neviens Mans dēls un meita šajā pasaulē neienāca. Tā brīvība, kas jums tika dota, šeit tiek pakļauta pārbaudei: kam tā tiks izmantota? Jo jūsu vajadzības šajā īslaicīgajā pasaulē, kas beigsies – ir kā putekļi, kas uz neilgu laiku ir pacēlušies gaisā, kurus pat

nevar redzēt, un kas ir neizmērojami viegli Manas Valstības acīs. Bet Mana griba – ir dzīvība un svētība visai Mani tautai. Dzīve šajā pasaulē – ir kaut kā sava upurēšana, un, kad šis upuris ir brīvprātīgs, tas dod lielāko godību. Es vēlos jūs šajā godībā ietērt, aizsargāt jūs ar šo godību, un ar šo godību piepildīt visas jūsu vajadzības. Un tam Man ir vajadzīga jūsu griba un jūsu tiekšanās, lai tas kļūtu par daļu no jums, bet jūs kļūtu par Manas Valstības godības pilnu daļu, ieguldot savām spējām atbilstošo pienesumu Mūsu ģimenes atjaunošanā.

Jūsu Tēvs un jūsu Ķēniņš”.

Lai Debesu Tēvs apstiprina visu, kas ir no Viņa, un lai pēc Viņa apsolījuma Viņa Gars pamāca Viņa tautai VISU Patiesību.

Noslēgums

Šajā grāmatā es atsaucos uz savu blogu, kur iesākumā pa daļām sāku to ievietot.

Tā adrese: **emuna.su**.

Tā nosaukums: „**Mans blogs par ticību un dzīvi**”.

Tur ir pietiekami daudz dažādu materiālu, kas, es ceru, būs noderīgi katram interesentam mācībām un pārdomām.

YouTube kanālā **El Emuna** jūs varēsiet atrast video, kur ierakstīta konference par „Plakano zemi” vairākās daļās, uz ko bija atsaucies grāmatā.

Tieši šai grāmatai tika izveidota lapa: **final-poligon.info**, kas tagad ir noslēguma stadijā. Šajā saitē tiek veidots **forums**, kur būs iespēja piedalīties dažādu jautājumu un tēmu, kas tika skartas šajā grāmatā, apspriešanā. Turpinās darbs pie **audio versijas** (krievu valodā), un šobrīd ir ieskaņota nedaudz mazāk kā puse no visa apjoma. Kad būs sagatavoti MP3 faili, tie tur tiks ievietoti un jūs tos varēsiet lejuplādēt.

Šī grāmata ir tulkota arī angļu un latviešu valodās. Ir nodoms šo grāmatu iztulkot arī dažās citās valodās. Šai labajai idejai ir nepieciešams zināms finansiāls nodrošinājums, un tādēļ būšu pateicīgs, ja kādam radīsies vēlēšanās šos plānus atbalstīt, kā arī vienkārši svētīt.

Šobrīd ir pabeigts otrā izdevuma tulkojums angļu valodā. Pēc tam, kad tiks izveidots PDF fails, tas tiks izvietots blogā. Pati grāmata gan krievu, gan angļu valodās tiek izplatīta bez maksas. Ja jūs vēlēšaties to iegūt papīra formātā, tad to var iegādāties uzrakstot uz adresi, kas norādīta zemāk.

Mastercard: 5106 2180 3933 9205

Paypal: emuna777@yandex.ru

Ja kādam radīsies vēlēšanās padalīties ar savām personīgajām atklāsmēm, kuras viņš ir saņēmis šīs grāmatas tēmas sakarā, kā arī, ja paliks vai radīsies jautājumi pēc šīs grāmatas izlasīšanas, tad priecāšos, ja ar to padalīsieties. Mans e-pasts saziņai: **emuna777@yandex.ru**. Kā arī **info@final-poligon.info**.

Lai Debesu Tēvs, Visaugstais Dievs svētī jūsu sirdis un dvēseles, lai Viņa roka ir pār jums un jūs pasargā, lai Viņa gaišais vaigs ir uz jums vērstis, lai dod jums Savu šalom, lai Viņa vislabākais un žēlastības pilnais prāts piepildās jūsu dzīvēs un jūsu ģimenēs!